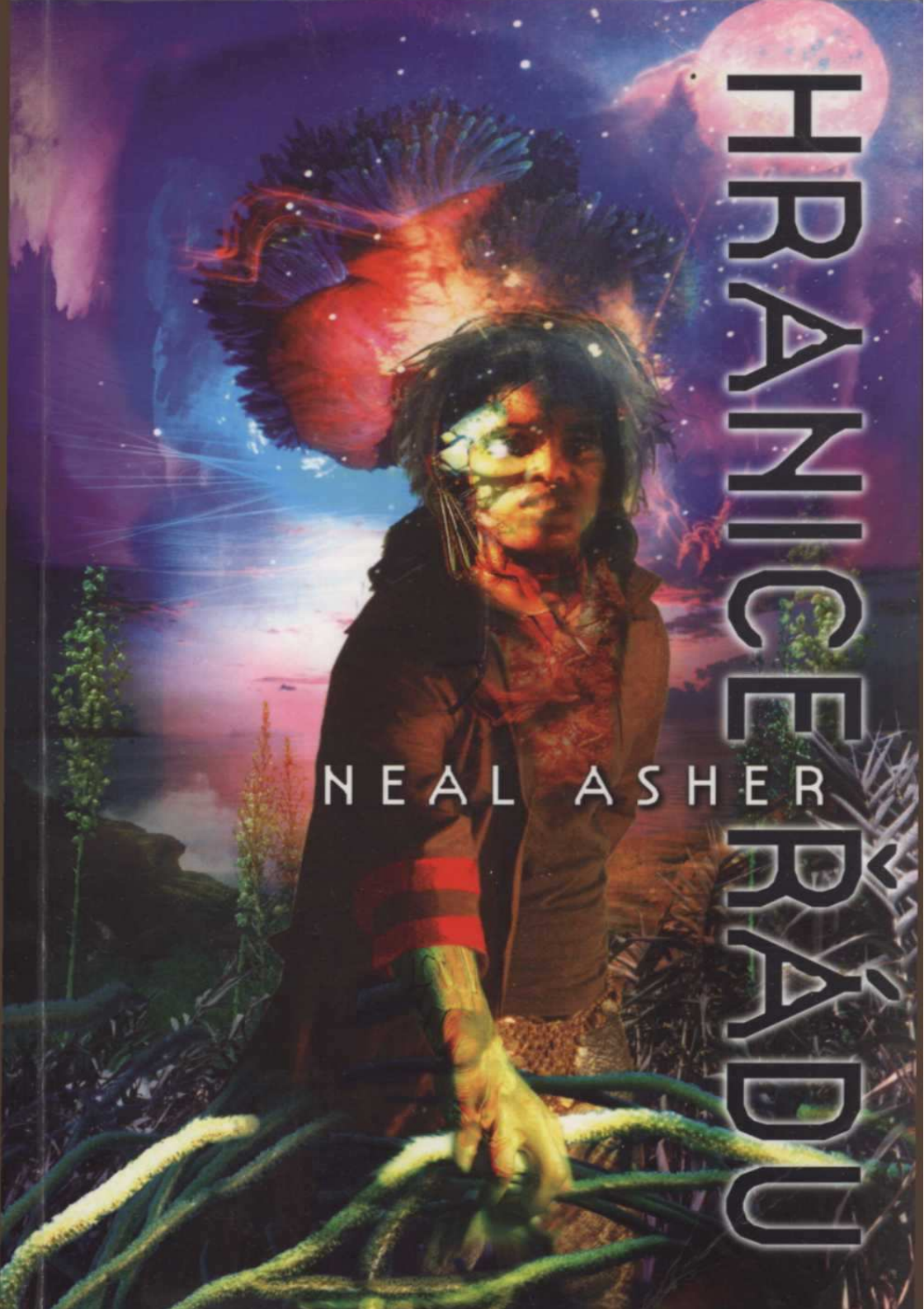

HRANICE RÁDU
NEAL ASHER

**Vítejte na planetě,
kde nedokážete popadnout dech…
ani kdyby vám to příšerná
místní fauna dovolila…**

Kosmická stanice Miranda byla zničena nanomyceliem a povaha sabotáže naznačuje, že je do ní nějakým způsobem zapleten mimozemský biokonstrukt, který si říká Drak – tvor stejně nevypočitatelný, jako je obrovitý.

Agent Ian Cormac, který má s touto entitou největší zkušenosti, tak dostává nový úkol – vyšetřit katastrofu a při té příležitosti posoudit statut nedaleké planety Masada, místa na hranici, kde se vliv Řádu střetává s tendencemi separatistů.

Dlouhodobé povstání na Masadě nemůže vystoupit z podzemí, neboť zotročené obyvatelstvo je drženo v porobě orbitálními laserovými systémy ovládanými Teokracií z válcových světů nad planetou, a skutečností, že nemůže bezpečně opustit pracovní tábory. Divoká krajina na Masadě totiž postrádá vzduch dýchatelný pro lidi, zato oplývá nestvůrnými predátory.

Tím největším monstrem, které čeká na svou příležitost, je však člověk, pro něhož se agent Cormac a to, co ztělesňuje, stává úhlavním nepřítelem. Ale… je to vůbec ještě člověk?

ISBN 978-80-7332-094-2
9 788073 320942

Muž, jehož nebylo vidět, byl dobrý, na člověka až moc: byl tak tichý, že Gant nedokázal zachytit víc než velice pomalé a uvolněné dýchání a pravidelný tep jeho srdce – jehož rychlost svědčila o tom, že dotyčný sice ví, že Gant je nablízku, ale nijak zvlášť se kvůli tomu nevzrušuje. Než ho stačili dostihnout ostatní, Gant vyšel na mýtinu.

„Můžeš už vyjít ven," řekl. „Vím, kde jsi."

Mužův tep se náhle prudce zvýšil. Jediné, co z toho Gant dokázal vyvodit, bylo to, že se na něho chystá zaútočit. V okamžiku, kdy skočil přímo před sebe na zpola viděnou postavu, jej cizí ruka srazila stranou a tak tak sklonil hlavu před sklopnou pažbou pulzní pušky. Rychle se na půdě nasáklé vodou otočil, uchopil zbraň a pozdržel instinktivní úder do krku protivníka, který zůstal na okamžik nekrytý, v důsledku čehož inkasoval ránu hřbetem ruky do nosu. Ale výsledek souboje byl předem jasný: Gant obýval šasi Golema 27, takže i kdyby byl jeho soupeř sebevíc odvážný nebo obratný, bylo to jako postavit lva proti tanku. Gant si nevšímal ran, které se na něho v rychlém sledu sypaly, popadl muže a hodil ho na mýtinu. Muž byl okamžitě na nohou. Dýka se s cinknutím odrazila od Gantovy hlavy a odletěla do flétnové trávy. Scénu náhle zaplavilo světlo rotujícího měsíce.

„Co tady sakra děláš *ty?*" zeptal se Gant.

„Nikdy jsi nebyl dvakrát jemný, dokonce ani když jsi byl živý," odpověděl mu Thorn.

Knihy Neala Ashera
ve vydavatelství Polaris

Vyšlo:
STAHOVAČ
V PAVUČINĚ

NEAL ASHER
HRANICE ŘÁDU

POLARIS

Neal Asher

HRANICE ŘÁDU

(THE LINE OF POLITY)

Copyright © 2003 by Neal Asher
All rights reserved

Translation © 2007 by Petr Kotrle
Cover art © by Steve Rawlings/Debut Art

ISBN 978-80-7332-094-2

Dawn, Samantě a Rebecce, Lorně a Jackovi
a všem budoucím generacím čtenářů

PODĚKOVÁNÍ

Mé díky jako vždy patří Caroline za povzbuzování a podporu a to i tehdy, když musela snášet mé čtení a tirády o nepoddajných dějových liniích; Peteru Laverymu za kritickou tužku a svou přízeň, jíž mne štědře zahrnoval; Stefanii Bierwerthové za všechnu pohotovou pomoc; Stevovi Rawlingsovi, Richardu Oglemu a Jamesi Hollywellovi za ty úžasné obálky; Jasonu Cooperovi a Chantal Noelové za to, že moje knihy infiltrovali do Německa a Ameriky; a všem ostatním zaměstnancům Pan Macmillanu za jejich tvrdou práci.

Další díky všem lidem, kteří se ve výzkumných zařízeních a laboratořích po celém světě zabývají transplantacemi; lidem, kteří v budoucích letech připraví o práci výrobce invalidních vozíků tím, že navrátí zrak, vytvoří umělé končetiny – pokud nenajdou cesty, jak nechat narůst nové – najdou léky na rakovinu a jiné nemoci a celkově přiblíží budoucnost, z níž se takoví jako já snaží představit si jen kousíčky.

Prolog

Eldene podruhé za dopoledne pocítila únavu a závrať, a tak ji napadlo, jestli se její skola náhodou nechystá shodit listí. Přejela palcem po lepivém švu na košili a rozevřela oděv, aby si prohlédla tohoto svého trvalého společníka, který jí výměnou za podíl na krvi dodával kyslík. Skola byla přichycená na hrudi, uprostřed pod ňadry, jako nějaká obrovská, placatá mšice zbarvená tmavohnědými a nachovými odstíny. Tvor to však byl relativně malý a ona byla pořád ještě mladá. Jak se skola na jejím těle vlnila, Eldene mohla pozorovat ve škvírách mezi jejími články červené zbarvení, které jí potvrdilo, že saje krev. Tak časté krmení během jediného dne skutečně znamenalo, že se chystá shodit listí. Eldene si zapnula košili. Zadívala se přes čtvercové nádrže k místu, kde směnový předák Ulat hovořil s proktorem Volusem, snadno identifikovatelným podle bílé uniformy, a usoudila, že teď není vhodná chvíle, aby požádala o přeřazení na lehčí práci. Zatnula zuby, zvedla kónický koš a znovu vykročila.

Škvířilové zůstávali pod lilkově zbarvenou předjitřní oblohou ospalí, ale to se brzy změní, jen co začne do nádrže házet sušené vločky z vepřového masa, které byly jejich oblíbenou potravou. Eldene se cestou dívala po svých spolupracovnících rozesetých mezi nádržemi, které se jako šachovnice táhly až pod obzor, nad nějž v předstihu před sluncem stoupal plynový obr Calypse. V nádržích se odrážely jeho barvy – červená, zlatá a opalizující zelená. Eldenini spolupracovníci, plahočící se vyvýšenými pěšinami k rannímu krmení, vypadali proti tomuto odrazu jako ukoptěné siluety schýlené pod obrovskými kónickými koši. Každou chvíli se zrcadlo některé z těchto nádrží rozbilo, jak se škvířilové začali hltavě krmit a rozvířili vzdutou, mazlavou vodu. Eldene tušila, že někomu by ta scenérie

mohla připadat krásná, ale dobře věděla, že krása je něco, co si od člověka žádá energii, aby to mohl ocenit.

Eldene si opřela tyč s chytákem a síť o nedaleký kůl, položila koš na zem, nabrala z něj hrst sušených vloček a zadívala se dolů do vody. Všichni škvířilové v této nádrži byli přes metr dlouzí a silní jako její paže.

Jejich mosazně žluté, článkovité schránky jim dodávaly vzezření spíš něčeho vyrobeného – snad šperků pro nějakého obra – než živých tvorů. Ocas každého škvířila se zužoval v dlouhé kladélko, které, jak Eldene ze zkušenosti věděla, dokázalo proniknout masem i kostí. Hlava tvora byla o něco delší článek, široký jako dlaň, ze kterého se vysouval vějíř sklovitých háčků, jejichž účelem bylo přitáhnout potravu, aby ji mohly rozemlít rotující kotouče hluboko v tvorově hrdle. Tyto háčky nebyly tak nebezpečné jako kladélka, ale i tak uměly potrestat nepozorného dělníka sedřením kůže z ruky.

Hodila na hladinu nádrže trochu masových vloček a voda se okamžitě zpěnila, jak se škvířilové začali svíjet a cpát. Jejich těla se blyštěla v sinalém ranním světle, krmící háčky jim vyskakovaly z úst a zase zpátky. Druhá lopatka vloček vyvolala další horečnou aktivitu. Někteří škvířilové dokázali zvednout z vody polovinu délky svého těla. Třetí a poslední lopatka jejich aktivitu maličko zklidnila.

Eldene s potěšením zjistila, že v této nádrži je jenom jedna zdechlina, ještě čerstvý – takže nerozlámaný – škvířil. Ustoupila a znovu si vzala tyč s chytákem, aby zkusila, jestli na ni dosáhne ze břehu, ale byla moc daleko. S povzdechem si navlékla pancéřované dlouhé rukavice a začala se brodit vodou. Opancéřovanými broďáky, o které jí drhli svými háčky a kladélky škvířilové, sešlapávala koberec řas nahromaděných u okraje nádrže. Už měla zdechlinu mezi čelistmi chytáku, když tu málem pustila tyč z ruky, jak se jeden živý škvířil zvedl z vody hned vedle ní a sekl jí skelnými háčky jen metr od obličeje. Ohnala se po něm hřbetem ruky a srazila ho zpátky do vody. Potom stiskla knoflík na tyči, který sevřel zdechlinu do čelistí chytáku, otočila se a plahočivě vylezla z nádrže ven. Zdechlinu táhla za sebou. Když byla znovu na břehu mezi divokou rebarborou a rozbujelou flétnovou trávou, zastavila se, aby polkla hořkou pachuť –

ze strachu a ze slabosti, kterou jí působilo soustavné sání skoly, se jí dělalo zle. Hodila mrtvého škvířila na mech vedle pěšiny, znovu zvedla koš s krmením a přešla k další nádrži. Zdechlinu sebere na zpáteční cestě spolu s ostatními, až vysype náklad masových vloček do dvaceti nádrží, které tvořily její rajon.

Jak se trmácela k další nádrži, zvedla oči k satelitům, které se třpytily na obloze, a snažila se uvěřit, že někde za nimi se nacházejí divy a zdánlivě kouzelné světy, o nichž slýchala – ale bylo těžké vidět něco víc než tyto obíhající kusy kovu, které by zrovna tak mohly být mřížemi vězení.

* * *

Styčnické stanice se vznášely na okraji sféry Lidského řádu, jež se občas rozpínala a občas zase smršťovala. Vyznačovaly hranici, za kterou už neplatila vláda UI a zákony Řádu. Většina hranice této sféry se nacházela v mezigalaktickém prostoru, ale na okraji obráceném ke středu galaxie se hustota hvězd zvyšovala, jedny planety se k Řádu přidružovaly, jiné od něho odpadaly a Hranice tak byla stále v pohybu. Tady byla nárazníková zóna lidského osídlení, za níž se nacházel nespočet soustav, kam sice lidé pronikli, ale stále si uchovávaly pověst končin, kde se jasná fakta rozmazávají do podivných historek a mýtů.

Každá stanice byla jedinečná svou povahou, tvarem a společností, která pro ni byla charakteristická. V průběhu staletí začaly být dostupné lepší materiály a výrobní postupy – a měnila se také móda. Některé stanice byly kulové, další oválné a ještě jiné připomínaly vytrvale se rozrůstající šipky. Stanice *Miranda* vypadala jako kukuřičná lodyha dlouhá osm kilometrů, na níž jako houba bují výrůstky – přístavby přidané v průběhu její dlouhé historie – a těm, kteří ji obývali, byla pomíjivá runsiblová kultura cizí.

Apis Chladič byl jedním z exotičtějších příkladů svého rodu. Byl tak hubený a měl tak slabé svaly, že gravitace silnější než čtvrtina g by ho rozdrtila, jako by byl z cukrových špalíků a hedvábného papíru. Runsiblovým cestovatelům, kteří se většinou zdržovali v pro něj smrtících oblastech s jedním g, se vyhýbal, protože i přátelské

poplácání po zádech od někoho zvyklého na pozemský normál nebo jeho blízký ekvivalent by mu přerazilo páteř. Tato izolace mu nevadila: měl raději teplou, elektrizující atmosféru, kterou stanice vyzařovala v blízkosti generátorů sběrných polí, a stejně tak měl raději společnost svých neochlupených, bohatstvím odstínů vynikajících příbuzných. Stanice však nebyla malá a Apis měl příbuzné také vzadu v blízkosti fúzních motorů – nikdy je však nebyl navštívit. Byli cizí.

Chladičové se zabývali především údržbou a jediný kontakt, který byl pro ně nutný, byl kontakt s Mirandou, umělou inteligencí, jež řídila stanici a její runsibl. U této UI žádali o vybavení, chemikálie pro své plovoucí zahrady a pěstební válce, a také informace, klepy a novinky… Představa, že jsou hloupí nebo společensky retardovaní, byla mylná, ale Apis a jeho příbuzní proti ní nijak nevystupovali. Byli prostě dokonale šťastní tam, kde byli: pohlíželi na galaxii voyeursky a to, co od ní chtěli, si brali se zdrženlivostí labužníků.

Apisovy úkoly byly spíš výchovné než nezbytné, protože se svou nízkou kvalifikací sotva mohl konkurovat staničním robotům. Ale byl ve svých čtrnácti solstanových letech učenlivý a věděl, že brzy postoupí od porovnávání hodnot zatížení k přímému testování a rekrystalizaci. Dnes to však nebyl jeho hlavní zájem. Jak se protahoval mezi vzpěrami sekce D Plášťových výšin, rozjímal o své technické budoucnosti s netypickou lhostejností.

Apis právě objevil sex.

V rodu Chladičů vládla polyandrie; většina žen měla tři i víc manželů a kolem jejich opatřování nedělaly žádné velké ciráty. Ženy byly mohutnější a silnější a používaly opotřebovací proces výběru. První manželé byli zpravidla ti, kteří měli největší výdrž, a tudíž nejlépe snášeli tresty. Druzí a třetí manželé byli obvykle oběti tohoto výběrového procesu. Pro Apise, který teprve přišel do puberty, to všechno bylo úplně nové, a tak měl nespočet modřin. Byl trochu otřesený, proto měl v hlavě zmatek a na to, co teď spatřil za jedním mihotavým polopropustným štítem, zareagoval opožděně.

Uplynulo přinejmenším několik minut, než si Apis uvědomil, že to, co vidí, by tam nemělo být. Na jednom starém komunikačním stožáru bylo něco neobvyklého. Odstrčil se od vzpěry, proplul kolem štítu a zachytil se další vzpěry na druhé straně. Pořád mu nebylo úplně jasné, co to tam je. Stožár jako takový nesl chaotickou sbírku trubic a talířů, ale on znal každý jeho úhel, každou křivku – byla to jeho práce. Všiml si, že se na něm zachytilo něco, co nemá právo tam být. Něco amorfního? Produkt života?

V duchu proklel, že je ještě příliš mladý na to, aby mohl mít superku, a promluvil do náramkového komunikátoru. „Apis Chladič, mechanik číslo čtyřicet sedm. Anomálie na stožáru tři šest osm šest. Odpověz."

„Tato soustava je odpojená a nepoužitelná pro lodní systémy," sdělila mu Miranda. „Ano, už to mám na vizuálním kanálu. Vzorkový robot už je na cestě."

„To není nutné. Zjistím, o co se jedná," řekl Apis UI. Cítil při tom vzrušení, jaké poznal naposledy… v době, kdy měl spát. Ponořil paži do polopropustného pole a prošel do vzduchoprázdna.

Apis nejenom vypadal jinak než zbytek lidstva, on *byl* jiný. Jeho předkové na základnách v soustavě Solu byli před čtyřmi stoletími horlivými uživateli adaptogenních látek, rekombinantů a pozdější nanotransformační techniky. Apis neměl póry; jeho jasně žlutá kůže byla nepropustná, a když se dost natáhla od vláken, které ji poutaly ke kostem, ztuhla. Měl svěrače, kterými mohl uzavřít nos a uši, a na očích mžurky jako skleněné srpky. Vydržel padesát minut bez dechu. Mohl přežít ve vzduchoprázdnu.

Jakmile se Apis ocitl na druhé straně polopropustného pole, vzduch mu vytryskl z plic. Když ho většina vyšla ven, sliny na jeho rtech se změnily v pryskyřici a slepily je. Jeho tělo se nafouklo a stabilizovalo. S pomocí starého madla trčícího z trupu lodi zamířil těžkopádně ke stožáru. O pět minut později už byl pod ním. Po dalších několika sekundách si prohlížel anomálii zblízka.

Drželo se to mezi kovovými vzpěrami jako hlenka, ale mělo to barvu zeleného kovu a texturu – jak Apis zjistil, když se toho dotkl – dřeva. Když si všiml vláken vleptaných do některých okolních

vzpěr, nejdřív ho to zaujalo. Pak pocítil znepokojení. S nacvičenou precizností odebral malými nůžkami s posilovačem vzorek hmoty a pokračoval tím, že přitiskl mechanickou zkoušečku k samotné vzpěře. Vzpěra se utrhla. Apis vrátil zkoušečku do opasku a zatlačil na další vzpěru. Ta se rovněž zlomila a kus jí odplul do prostoru. Třetí vzpěra se rozlámala – křehká jako spálená kost – a přijímací anténa začala od stožáru pomalu odplouvat. Apis se od stožáru odtáhl dolů. Některé vzpěry se mu zlomily v rukou, jiné vydržely. Když pak zamířil zpátky do polopropustného pole, cítil paniku – což byl pro předčasně vyspělého čtrnáctiletého mladíka další nový zážitek.

1

S malým dítětem balancujícím na klíně to nebylo jednoduché, ale ženě se jednou rukou podařilo obrátit list v obrázkové knize a přejet prstem po hranici mezi obrázkem a textem, aby se nádherná ilustrace dala do pohybu – dlouhé nohy kráčející rákosím a ostrý zobák, jehož silueta cvaká proti modrofialové obloze.

Navázala: „Bratr, který si postavil dům z flétnové trávy, se ovšem se zlou potázal; ještě tu noc přišel k jeho domu volavák… a co udělal?“

Chlapeček zvedl ruku a bodl jedním krátkým prstíkem dolů. Na tom, co jen vzdáleně připomínalo brodivého ptáka, zůstal lepkavý otisk. „Volavák,“ řekl, modré oči vykulené nad svou chytrostí.

„Jistě, ale co udělal?“

„Foukl a houkl, foukl a houkl,“ řekl chlapeček.

„Dům mu zbořil,“ dopověděla žena. Pak řekla: „A vzpomeneš si, co bratr řekl, když byl jeho dům pryč?“

Chlapeček se zamračil, jak se soustředil, ale po chvíli se nadšeně zazubil, neboť pochopil, že teď přichází to nejlepší. „Nesežer mě!“ zvolal.

„A co udělal ten volavák?“

„Schlamstl ho! Schlamstl ho!“ odpověděl chlapeček a začal nadšeně poskakovat.

„Ještě jednou: vyprávěj mi o své smrti.“

Díval se na podivnou růžově pruhovanou oblohu a pokřivené tvary a svýma novýma očima viděl víc než kdy dřív. Slova si vybavoval jasně. Jelikož jeho paměť mohla být nepřesná jedině tak, jak sám chtěl, znal každý přízvuk, každou nuanci – stejně jako si živě vybavoval každou sekundu své záhuby.

„Slézal jsem první, když to vylezlo šachtou nahoru a vrazilo to do mě…“

A tak to šlo dál. Zatímco mluvil, jeho smysly začaly vnímat: dorážející zvuky, světlo ozařující mapu umělých žilek v jeho víčkách, tah gravitace přidržující ho k teplé, ale tvrdé desce. Nikdy nezaslechl tlukot svého srdce, nikdy už ho zaslechnout neměl. Když skončil svou řeč, odmlčel se a pak dodal: „Posuzování hodnot.“

„Už nejsi ve virtuálním režimu. Realita, se kterou se teď setkáš, je opravdu reálná.“

To ale byl vtipálek. Gant si vzpomněl na pocit, jak se mu v rukou lámou lidské kosti, výkřiky, krev – absolutní hrůza z pohybu, teď už minulá.

„Takže pak to bude jiné?“ zeptal se s jistým sarkasmem.

„Virtuální režim je vhodný pro fyzický výcvik – uvědomil sis v něm, jaké máš schopnosti, ale příliš dlouhý pobyt může mít vliv na posuzování hodnot. Ve virtuálním režimu ses naučil, že jsi schopen v mžiku zabít člověka, a naučil ses ovládat svoje nové tělo. Nenaučil ses však nic o důsledcích.“

„Myslíš si, že jsem na to ještě nepřišel?“ zeptal se. Pak mu blesklo hlavou: *člověka.* Ale UI byla daleko před ním.

„Ano, ve VR jsi zabil dvacet lidí, mnohé z nich náhodou, a nemělo to žádné důsledky. Po celou dobu jsi věděl, že tito lidé nejsou opravdoví. Toto vědomí by se dalo potlačit, ale dezorientace může někdy dohnat psychiku k paranoidní schizofrenii.“

„Moje psychika je z křemíku,“ podotkl.

„Tvůj mozek je z křemíku. Tvá mysl se skládá ze vzpomínek a modelů uvažování, které se jen velmi málo liší od těch, jež jsi měl ve svém organickém mozku.“

„Neslyším tlukot svého srdce.“

„Rozhodl ses pro memplantát, vojáku Gante. Chtěl bys to raději ukončit?“

„Ne… Asi ne.“

Gant si vzpomněl, jak otevřel oči a zahleděl se do stropu obloženého kachlíky. Posadil se rovně a ze starého zvyku zakýval hlavou ze strany na stranu. Žádnou ztuhlost však necítil, vůbec

žádnou bolest – ani náznak polidšťující slabosti. Cítil, to ano, cítil, dokonce se zřetelností, která byla ostrá a neúprosná jako rozlomený pazourek. Jak propátrával místnost, přepnul zrak do infračerveného a ultrafialového pásma, napnul sluch po obě meze jeho rozsahu, pak prudce seskočil ze stolu a postavil se vedle něho. Byl nahý a neměl na těle žádné jizvy. Když se dotkl svých genitálií, zjistil, že nejsou citlivé o nic míň, než si pamatoval.

„Ve skutečnosti už nejsem Gant,“ řekl.

„Ale, jsi Gantův záznam.“

„Chci říct, že nejsem všechno, co byl Gant: žlázy, bolesti a trápení, tělo. Nejsem člověk, takže nebudu jednat stejně. Záleží na tom? Já jsem chtěl nesmrtelnost.“

„Máš ji.“

„Ale Gant ne.“

„Nesmrtelnost neexistuje: smrt je změna. Člověk umírá každým dnem, kdy žije. Materiál jeho těla se vyměňuje za jiné materiály, jeho myšlení se mění. Jediné, co žije, je DNA, a co je tobě do ní? Nakonec je důležitá tvá mysl. Mysl, kterou teď máš, má blíž k mysli, jíž jsi měl, když jsi zemřel na Samarkandu – než mysl, kterou bys měl, kdybys nezemřel. Memplantátový krystal nedokáže všechno, ale chybové rozpětí je menší než změny v organickém mozku za –“

„No jasně,“ přerušil výklad Gant. V duchu se spokojeně usmál.

Mohl si přehrát chuť, kterou měl v ústech, když se vůbec poprvé tímto umělým tělem nadechl. Vzduch chutnal příjemně, i když to nevyžadoval, tenkrát ani teď. Trochu se zamyslel nad tím, co má před sebou – nad budoucností, kterou mu smrt neodepřela. S pohledem stále upřeným k obzoru dýchal vzduch, který by člověka, jímž byl dřív, zabil.

Cormac si nasadil zesilovač na ochranné brýle kryooděvu a z hledačky připnuté k opasku přetáhl kód signálu do hlavního procesoru optického zesilovače. Když pak přidal zvětšení o několik řádů, chameleonské čočky začaly tiše bzučet a hýbat se, jak kompenzovaly bezděčné pohyby jeho hlavy, a v zorném poli se objevil zaměřovací obrazec vycentrovaný na tetelivý obzor. Nebylo

vidět nic než šikmé skalní plotny, ve spalujícím slunci ostře bílé, plasodermy zakořeněné ve vyprahlé půdě mezi nimi jako nějaké obrovské kovové ptačí paťáty a občas nějaké to mihnutí se smrtící fauny, která se zde vyskytovala v hojném množství. Pro Cormaka dělali z tohoto místa takové peklo právě calloraptoři, nikoli teplota, která neklesala pod padesát stupňů Celsia, vysušující vzduch plný kyanidových sloučenin ani gravitace dvou g. Právě calloraptoři byli to, co mohlo člověku rozervat kryooděv a vystavit ho tak vražedným podmínkám okolního prostředí. Byli schopní člověka ohryzat na kost, přestože pro ně bylo lidské maso jedovaté. Když se to vzalo kolem a kolem, byl rád, že ho doprovází takový pár, byť mu nebylo jasné, co si Zemská centrála od spojení těchhle dvou slibuje.

„Zatím nic," řekl první z jeho společníků.

Cormac si sundal zesilovač a vrátil jej na opasek. Gant samozřejmě zesilovač nepotřeboval, protože ho měl zabudovaný. Cormac se na golema, který měl v sobě nainstalovanou lidskou mysl zemřelého vojáka, zvědavě podíval: Gant neměl nasazenou masku ani kapuci kryooděvu, a právě to ho usvědčovalo z nelidskosti, když se nevzrušeně rozhlížel po okolí s multipuškou přes rameno. Cormac uvažoval, co by ho zabilo dřív, kdyby totéž udělal on: udušení, nebo vysušení? Pak obrátil pozornost k individuu, které dostal Gant jako partnera. Jeho nelidskost zůstávala z větší části skrytá v kryooděvu, dokud nepohnul nohama, které byly špatně spojené se zbytkem těla – jako u ptáků. Ale drakomani koneckonců pocházeli ze stejného prastarého druhu jako ptáci, třebaže jejich vývoj prošel mnohem spletitější cestou.

„Nikde nic," přisvědčil Cormac. „Myslel jsem, že budou mít vysunuté věže. Dalo by se čekat, že budou mít tady na naše kamarády automatické zbraně." Kývl hlavou napravo, kde právě jeden raptor vyskočil na skálu a prohlížel si je svými jasně oranžovými očními důlky. Umožnil mu tak, aby si stejně důkladně prohlédl jeho. S trochou fantazie mohl být tenhle tvor příbuzným Gantova parťáka. Jeho jméno byla složenina jména planety – Callorum – a dinosaurů velociraptorů, kteří se kdysi potloukali po pravěké Zemi. Na zadních nohou se tyčil do výšky půldruhého

metru, ale podrobnější obhlídka ukázala, že přední končetiny se v lokti dělí na dvě předloktí, z nichž každé je zakončeno třemi prsty opatřenými čepelí. Tlama pod znervózňujícími očními důlky se otevírala do tří nezávislých čelistí lemovaných dozadu zahnutými řezáky a naprosto hladká kůže měla temný fialovočervený odstín.

„Můj," prohlásil drakoman Jizvák.

Gant, který mezitím sundal multipušku z ramene, se na něho nesouhlasně usmál a pokynul mu, aby šel dál. Drakoman se svým podivným krokem, jako by měl kolena otočená opačně, přiblížil k tvorovi. Multipušku držel ve výši pasu. Cormac nechápal, proč musí Jizvák neustále vyvolávat konfrontace. Raptor představoval na místě, kde byl, poměrně snadný cíl, takže nebylo vůbec třeba jej provokovat.

Když Jizvák došel k okraji skalní plotny, na níž se právě nacházeli, calloraptor otevřel tlamu a nepochybně vyloudil podzvukový sten, který jeho druh používal jako výzvu. Když zaútočil, přeskakoval jako klokan z jedné plotny na druhou. Trojité zadunění Jizvákovy multipušky zaznělo ve chvíli, kdy byl tvor ve vzduchu mezi dvěma plotnami. Trhl sebou na konci přerušované modré čáry a dopadl na další plotnu na záda. Chyběla mu hlava a žíznivý vzduch rychle vysával oblaka páry z jeho vnitřních tekutin. Pak se skutálel dolů a zůstal ležet u paty jednoho plasodermu.

„Bavíme se všichni?" zeptal se Cormac.

Gant se vesele zazubil, podíval se po něm, pak si úsměv setřel hřbetem ruky a vrátil si multipušku na rameno. Jizvák otočil svou ještěrčí hlavou ze strany na stranu, jak hledal něco dalšího, po čem by vystřelil, pak zamručel a vrátil se k nim.

„Tak půjdeme dál, ne?" řekl Cormac a jako první vyrazil na další plotnu.

Přestože ho oděv účinně chránil před spalujícím žárem, Cormakovi bylo horko a cítil se unavený. Navzdory tomu, že jeho kryooděv fungoval jako exoskelet a pomáhal mu – byl nastavený tak, aby dostatečně zvětšoval jeho sílu pro vykompenzování dvojnásobné gravitace – cítil svou váhu. Ostatní dva se samozřejmě tvářili, jako by tato mise byla výlet na prázdninovém sluníčku.

„Ještě jsi mi nevysvětlil, proč ti Centrála dala za parťáka tady toho frajera," řekl Cormac a přeskočil mezeru, z níž ho chvíli, než znovu usnul, pozoroval podřimující raptor. Jeho nafouklé břicho svědčilo o tom, že nedávno sežral kořenososku. Pokud byly informace průzkumné sondy správné, bude teď kořist trávit jeden solstanový měsíc.

Gant přeskočil přes mezeru k němu a prohlásil: „Jizvák teď sice má statut svobodného občana Řádu, ale nedá se mu úplně důvěřovat. Pracujeme společně a já ho hlídám."

Oba se ohlédli po Jizvákovi, který u téže mezery zaváhal a namířil hlaveň na spícího raptora. Když se to nesetkalo se žádnou odezvou, drakoman je následoval.

„Máme ti věřit, Jizváku?" zeptal se Cormac.

Jizvák něco zavrčel, ale jinak neodpověděl – hovorný jako vždycky.

Cormac cítil, že otázka, zda drakomanovi věřit, či ne, je tvrdý oříšek. Jednalo se totiž o výtvor transgalaktické bytosti, která si říkala ‚Drak' – bytosti stejně nedůvěryhodné, jak byla obrovská. Drak se původně prohlásil za vyslance mimozemské civilizace, ale potom zapříčinil gigantickou katastrofu na planetě zvané Samarkand, když se ve své horlivosti pokusil zabít jednoho z mimozemšťanů, kteří po něm pátrali. Gant shodou okolností zemřel právě při misi na tuto planetu, takže to nakonec možná od Zemské centrály nebyl tak špatný nápad vybrat zrovna jeho, aby na Jizváka dohlížel.

Trvalo jim celý zbytek callorumského odpoledne, než překonali plotnové pole a konečně dorazili ke snadno průchodné solné pánvi. Plasodermy se tady rozrostly jako pochodující armáda nějakých avantgardních soch a mezi nimi bylo tu a tam vidět plachou kořenososku. To bylo velice zvláštní stvoření: v místě, kde se sbíhaly jeho tři nohy – přičemž zadní z nich představoval komolý ocas – mělo jen oválnou hlavu bez očí, z níž vybíhal dlouhý zahnutý sosák zakončený prstencem černých chapadel, a prakticky postrádalo cokoli, co by se dalo nazvat tělem. Byli to neškodní tvorové, neboť se živili mízou vysávanou z kořenů plasodermů.

Jak postupovali tou podivnou, vyprahlou krajinou, Cormac se na drakomana znovu pozorně zadíval. Jizvák teď údajně měl svobodnou vůli a nebyl už ovládán Drakem, neboť Cormakova mise vedla ke zničení této entity…

Částečnému zničení, připomněl si Cormac. Když lidstvo Draka poprvé objevilo na planetě Aster Colora, skládal se ze čtyř propojených, žijících koulí, z nichž každá měla kilometrový průměr, a v dvoukilometrovém okruhu všude kolem něj byly zavrtány panožky podobné obrovským hadům. Tam se zdánlivě zničil, poté co dokončil misi, jejímž údajným účelem bylo varovat lidstvo. A zdálo se, že tím to skončilo, dokud se jedna z koulí neobjevila na Samarkandu. Při tomto setkání se dozvěděli, že někde existují i tři zbývající koule. Ukázalo se, že opravdu byly součástí posla. Nyní to však byli tři samotářští biologičtí konstrukti – jako tři kulaté tečky pod třemi obrovskými otazníky. A podobný otazník visel i nad samotným Jizvákem.

Slunce, jež bylo tak jasné, že do něj stačilo pohlédnout, aby reaktivní sklo v ochranných brýlích kryooděvu zůstalo nějakou dobu černé, se zakouslo do pásma kulovitých hor vyvrhnutých z kůry planety a zhaslo. Modravý soumrak byl dílem okamžiku, nekonala se žádná postupná změna. V tomto světle býložravci zamířili do stínů a dravci je následovali, aby si s nimi zahráli noční smrtelnou hru na schovávanou.

„Vidím věž," řekl Gant.

Cormac si nasadil zesilovač na brýle a uprostřed signálního obrazce uviděl nízkou trojnožku s autolaserem namontovaným na otočný prstenec. Přímo před jeho zrakem se dva prstence pohnuly a namířily zbraň na nějaký blízký cíl. Následoval krátký rubínový záblesk.

Cormac dal zesilovač dolů. „Fajn," řekl, „nic světoborného. Zjistíme, jaký mají akční rádius, a zaměříme věž pro *Occamovu břitvu.* Až bude po ní, vlítneme tam. Vy dva najdete jejich ch-warový generátor a vyřadíte jej z provozu. Já půjdu po Skellorovi."

„Jestli je vůbec ještě naživu," poznamenal Gant.

„A *uvidí* Occam?“ zeptal se Jizvák. Napínal zrak do šera, hlaveň vystrčenou dopředu. Cormac uvažoval, jestli drakoman věž vůbec vidí. Možné to bylo: drakomani byli rozhodně stvořeni jako bojovníci.

„To zjistíme, až to vyzkoušíme,“ řekl Cormac.

„Nikdy by mě nenapadlo, že se dostanou na tak vysokou úroveň. Ani my nemáme tak dobrý chameleonware,“ prohlásil Gant.

„To bude Skellorova práce, a on ještě živý *je*. Jinak by se jeho implantátový signál změnil.“

Gant přikývl a řekl: „Stejně pořád nechápu, proč jsou z toho chlapa tak vyplašení. Jestli je vážně tak nebezpečný, čekal bych, že ho Zemská centrála klepne přes prsty už dávno.“

„Skellor je špičkový biofyzik, kterého vysoce hodnotí i umělé inteligence, jako je Zemská centrála, ale jeho metody byly odjakživa přinejmenším pochybné. Říkalo se, že pro některé své pokusy využívá lidské subjekty, ale nepodařilo se najít dost důkazů pro nějaké soudní stíhání nebo klepnutí přes prsty, jak jsi to kouzelně vyjádřil. Myslím, že ZC se zdráhala proti němu zasáhnout proto, že z jeho výzkumu mohl vzejít obrovský přínos. Teď, když ho mají separatisté, je to něco jiného. Dělal do nanotechnologií a biologických systémů – a člověk nemusí mít bujnou fantazii, aby přišel na to, co by naši lokální teroristé mohli s takovou technikou dokázat.“

„Uděláme nejlíp, když to vyřešíme,“ prohlásil Gant, sundal si z ramene multipušku a rychle vyťukal na boční klávesnici nový program.

„*Klepnout* Skellora *přes prsty* zatím není přípustné,“ připomněl mu Cormac. „Ještě nevíme, jestli ho unesli, nebo šel dobrovolně.“

„Jasně,“ řekl Gant, pootočil tři hlavně své multipušky o jednu a vyměnil zásobníky. Podíval se na Jizváka. „Noční práce,“ vysvětlil. Drakoman si upravil zbraň obdobným způsobem.

„Jaké nastavení?“ zeptal se Cormac.

„Probíječka,“ odpověděl Gant.

Cormac přikývl a znovu vykročil. Jejich zbraně budou teď místo zářivých dávek ionizovaného hliníkového prachu střílet železnými

kulkami; jestli budou jejich špičky keramalové, duté nebo rtuťové, záleželo na volbě. On samozřejmě měl svou oblíbenou výzbroj. Aktivoval šurikenové pouzdro připnuté na zápěstí a zbraň nedočkavě zabzučela – tušil, že něco takového by v návodu k použití nenašel. Když pak vytáhl svou dlaňovku, blesklo mu hlavou, kolik separatistů asi dnes zabije.

Vypadalo to, že jeho práce pro Zemskou bezpečnostní centrálu se skládá hlavně z takového zabíjení. S tím, jak lidstvo pronikalo dál do vesmíru, neslo si s sebou všechny tradiční problémy staré Země a všichni, kteří kdysi měli nálepku ‚teroristé', se nyní označovali za ‚separatisty', jako by tím propůjčili svým zločinným aktivitám nějakou prestiž. Cormac ze zkušenosti věděl, že ve skutečnosti jim jde jenom o bohatství a moc – jako vždycky. To se rychle prokázalo na každém světě, který vystoupil z Řádu spravovaného UI, když obyvatelé zpravidla začali hodně brzy křičet, že chtějí řádové UI zpátky.

Cormac pohlédl na golema. „Gante, chci, abys mi tu věž označil," řekl.

Gant se ušklíbl, podíval se na svou zbraň a pak pokrčil rameny. „Vlastně ji ani nemám seřízenou," poznamenal.

S očima golema laserový zaměřovač nepotřeboval.

Cormac se otočil k Jizvákovi. „Ty bys měl mít zaměřovač na své zbrani seřízený, ne?"

„Mám," řekl rezavě Jizvák.

„Tak nám můžeš věž označit *ty*."

Jizvák odpověděl strohým přikývnutím. Cormac tušil, že maska jeho ochranného obleku nejspíš skrývá drakomanův typický zubatý úsměv.

Modrý soumrak utonul v horké tmě, ale Cormakovi to při pohledu přes zesilovač připadalo skoro jako za denního světla, jenom stíny chyběly. V tomto zvláštním soumraku se akční rádius autolaseru brzy jasně ukázal. Cormac si připomněl jiná omezení, s nimiž se setkal, a bezděčně se podíval po drakomanovi. Jizváka stáčející se

linie ohněm vykuchaných mrtvol calloraptorů viditelně fascinovala. Rychle se ukazovalo, jaký je okruh drakomanových zájmů.

Za věží vyrostly mezi nepravidelně roztroušenými, nízkými kasárenskými budovami tři geodetické kupole, za nimiž se daly s obtížemi zahlédnout další obvodové věže. Uprostřed tábora stálo složité lešení. Drželo nad zemí něco, co bylo nakloněné, takže bylo vidět, že je to obrovská zploštělá spirála z nějakého načervenalého kovu, tetelící se deformacemi podobnými fata morgáně. Obdélník zobrazený zesilovačem se zúžil a vycentroval se na jednu z kopulí. Cormac dal znamení, aby zastavili, a ukázal do středu tábora.

„Ta věc v lešení musí být tvůj cíl. Skellor je v levé zadní kopuli," vysvětlil, než si dřepl a zapnul vysílačku v ochranném obleku. „Tomalone, stále znáš naši pozici?" zeptal se.

„Ano," ozvala se odpověď. „Jste přibližně dvě stě metrů od hranice ch-warového efektu. Přístroje mi ukazují, že za sebou máte jenom prázdnou solnou pánev."

„Jizvák –" řekl Cormac a kývl směrem k drakomanovi „– ti pošle kód své multipušky a potom zaměří autolaserovou věž. Až dám znamení, chci, abys ji zlikvidoval."

„Rozumím," odpověděl Tomalon.

„Raketoplán je připraven?" zeptal se Cormac.

„Ano, je připraven. Během pěti minut může být u vás."

„Budeš muset počkat, dokud se nezbavíme toho ch-waru. Nedá se poznat, co dalšího by tam mohli mít. Dokonce i ty autolaserové věže mají dost vysokou úroveň, a to jsou jenom pro místní zvěř. Kromě toho bych chtěl Skellora zajistit dřív, než začne… rozruch."

„Já přece vím, co dělám," zabručel Tomalon.

Cormac předpokládal, že to tak je: člověk se nestane kapitánem lodi, jako byla *Occamova břitva*, pokud nemá aspoň trochu ponětí o reálném vedení boje. Podíval se na své dva společníky.

„Připraveni?"

Gant i Jizvák souhlasně přikývli.

Jivák zvedl multipušku a namířil na věž. Nevystřelil, pouze podržel na cíli laserový zaměřovač a odeslal požadovanou informaci ze své zbraně na loď.

„Mám to," oznámil jim Tomalon.

„Tak ji napal," řekl Cormac.

Trýznivé sekundy se táhly. Cormac se přikrčil, protože si vzhledem k prodlevě uvědomil, že Tomalon určitě vyslal kinetickou střelu, než aby použil některou z paprskových zbraní *Occama*. Potvrdilo se, že má pravdu, když věží projel oheň a následný výbuch celou stavbu nadzvedl. Vzduch trhající zvuk exploze k nim dorazil ve stejném okamžiku, kdy se věž rozpadla na povrchu rozpínající se ohnivé koule – a zmizela. Zem padesát metrů před nimi pokropily velké kapky roztaveného kovu, a když se zvedli a rozběhli se k táboru, přehnal se přes ně oblak prachu.

Gant a Jizvák, kteří běželi ke zvláštnímu objektu ve středu tábora, Cormaka ihned předhonili. Z jedné kasárenské budovy vybíhali lidé. Následovaly další dvě exploze – Gantovy granáty. Nějaký muž běžel a křičel; většinu oděvu měl ze sebe strhanou. Někdo jiný se otáčel a snažil se namířit zbraň. Cormac si všiml bočních válců pro tlumení rázu a kabelů spojených s energetickým zdrojem na opasku a uvědomil si, že i tady používají probíječky, byť primitivní konstrukce. Jednou vystřelil a muž s probíječkou padl na záda. Z hlavy mu tryskala pára. V dalším okamžiku už Cormac byl u stěny kupole. Nedaleko zaslechl přerušovanou střelbu ze zbraní separatistů a odpověď v podobě třesku Gantových a Jizvákových zbraní. Ve vysílačce slyšel, jak Jizvák mručí radostí. Napravo: běželi k němu tři lidé. Do plastbetonové stěny kopule něco vyráželo linii důlků. Vytáhl šuriken a mrštil jej do vzduchu. Vrhací hvězda vystřelila a roztáhla čepele z makroskla ke krvavému přivítání – projela nejdřív jedním útočníkem, pak druhým, oba se najednou káceli, na zem dopadla končetina, krev tryskala a odpařovala se; pak, na zpáteční cestě, přišel třetí muž o hlavu, ještě než si stačil uvědomit, že jeho druhové jsou mrtví. Cormac vyslal z pouzdra nové instrukce: program, který zadal už dřív. Šuriken prudce vyrazil od svých tří obětí a s jekotem cirkulárky se střetl se stěnou kupole. Zatímco takto odváděl pozornost, Cormac použil inteligentní klíč na dveře přechodové komory. Okamžik, kdy do ní vešel, příjemně doprovodil záblesk

exploze, která shodila chameleonwarové zařízení z nosné konstrukce. A z vysílačky se ozvalo Gantovo: „Teď je to na tobě, Tomalone.“

Krátká pauza, než se v komoře vyrovnal tlak. Když se vnitřní dveře otevřely, Cormac jimi přikrčeně proběhl, uskočil na stranu, překulil se a skončil v podřepu s dlaňovkou namířenou a připravenou ke střelbě. Napravo od něho se dva muži a žena za rezavého kvílení šurikenu snažili horečně nasoukat do ochranných oděvů.

„Na podlahu!“

Jeden z mužů sáhl po něčem na opasku. V dalším okamžiku padl s otvorem propáleným kořenem nosu a týlem hlavy. Žena zalétla pohledem k něčemu nalevo od Cormaka. Obrat. Někdo na něho mířil puškou z lávky kolem zásobníku. Čtyři výstřely střelce přirazily zpátky na zásobník, než se poroučel za puškou k zemi.

„Řekl jsem na podlahu.“

Zbývající muž a žena poslechli a Cormac stiskl přivolávací tlačítko na pouzdru šurikenu. Ječivý zvuk utichl a šuriken najednou visel nad ním. Zpoza něho se ozvalo tiché hvízdání, jak se škvírou, kterou prořezal, vyrovnával rozdíl tlaků. Pohledem k dolnímu okraji svého zorného pole Cormac zjistil, že atmosférický tlak je tady vyšší než venku, takže kdyby někdo vešel do kopule bez ochranného oděvu, zatím by mu otrava kyanidem nehrozila. Zadal další program z menu v pouzdru a šuriken se výhružně pověsil nad ležícího muže a ženu.

„Jestli se pokusíte vstát, zemřete,“ řekl mrazivě.

Oba se dívali nahoru na šuriken a nejevili známky toho, že by se chtěli pohnout z místa, kde leží. Cormac zatím propátral okolí. Skellorovu stopu zachytil těsně za zásobníkem. Přeběhl k okraji zásobníku a nakoukl přes trubku, která po jeho boku sbíhala dolů. Prostor před ním přehrazovala plastbetonová zeď. Do ní bylo zasazeno široké pozorovací okno a něco, co vypadalo jako další přechodová komora. Podle vybavení, které viděl oknem, sloužila místnost za zdí jako laboratoř, takže to nejspíš byla dekontaminační komora. Jak míjel zásobník, hlídal si obě strany. Zabušil do plastbetonové stěny a znovu nahlédl oknem dovnitř. Místnost byla sterilní, zalitá světlem. Na pracovních stolech se kupila tajemná

zařízení. Cormac identifikoval nanoskop, obrovského chirurgického robota, kryostázní nádoby a operační stůl s něčím, co vypadalo jako mrtvola calloraptora. Cormac přilepil na okno kontaktní nálož a ustoupil. Nálož vybuchla a kovový kotouček se řinčivě odkutálel po podlaze pryč. Sklo zůstalo neporušené, dokud dekodérová molekula nezačala uvolňovat pevné řetězové molekuly skla. Po minutě se celé okno rozpadlo na prášek a Cormac jím proskočil dovnitř. „Skellore!“

Cormac zaváhal, než přešel kolem mrtvého těla, protože poznal, že se mýlil, když si myslel, že se jedná o calloraptora. Nikdy nic podobného neviděl: šedavé žíly jako by byly vytažené zevnitř a měly lehce kovový nádech; obličej byl rovněž deformovaný – víc zploštělý než u calloraptora a vzhledem spíš opičí – a předloktí byla mohutnější, pařáty víc připomínaly ruce. Také bylo zřejmé, že tvor dokázal chodit vzpřímeněji.

V jeho očních jamkách se leskla řada maličkých očí. Cormac pochopil, že mrtvola má v sobě hodně z calloraptora, a také něco z člověka, a vytušil, že tento tvor je jistě výsledkem nějakého Skellorova experimentu. Znovu vykročil a propátral okolí do větší vzdálenosti.

Tam.

Skellor vyšel zpoza chromovaného hmyzího monstra chirurgického robota. Hologram, který si Cormac prostudoval dřív, neukazoval individuum, které by vypadalo nějak zvlášť význačně: byl malý, svalnatý, měl hnědé vlasy a hnědé oči. Skellor byl tak zažraný do své *práce*, že se zřejmě nikdy netrápil kosmetickými úpravami nebo vylepšením nějakým typem superky. Nyní Cormac viděl, že to druhé už neplatí: krystalická superka mu vybíhala z pravého spánku, stáčela se za pravé ucho a končila třemi krystalickými výhonky, které mu vnikaly do dolního konce šíje.

V okamžiku, kdy Cormac poznal, o co se jedná, pocítil chuť okamžitě do něj nadělat spoustu děr. Ovládl se.

„Cormac, Zemská bezpečnostní centrála.“ Zvolil méně konfrontační možnost a řekl: „Přišel jsem pro vás.“

Skellor se ironicky zasmál a zavrtěl hlavou. „Tady jste mimo svou jurisdikci.“

„Jste občan Řádu a byl jste unesen. To znamená, že pod jurisdikci Řádu spadá každé místo, kde budete nalezen," odpověděl Cormac.

„Omyl, občane, jsem tady z vlastní svobodné vůle a vy se nacházíte za Hranicí. Ale nepředpokládám, že by to na vaše jednání mělo nějaký vliv. Arogance ZBC byla vždycky bezpříkladná – proto mi také vytrvale bránila v práci."

„Jestli si dobře vybavuji dokumentaci, to omezování se týkalo vaší volby pokusných subjektů, ne práce jako takové. Řád nestaví překážky žádnému výzkumu, pokud tento výzkum nezasahuje do práv dalších jednotlivců."

Skellor pokynul k nedalekému pracovnímu stolu, na němž byl dokonale utěsněný válec z makroskla držený keramalovou konstrukcí, která se zdála být pro takový úkol přehnaná. Uvnitř válce se povalovaly narůžovělé objekty podobné korálu.

„Možná byste se měl svých nadřízených zeptat na výzkum takových věcí," řekl Skellor. „Jestli přežijete."

Ve stejném okamžiku, kdy se Skellor otočil, Cormaka něco udeřilo do zad a srazilo na podlahu. Cormac dopadl, překulil se a třikrát vystřelil zpod podpažní jamky po útočníkovi za sebou. Jedinou reakcí byl pronikavý sykot – pak najednou letěl vzduchem a dopadl na vybavení ležící na jednom ze stolů. Ten tvor z operačního stolu. Cormac se skulil ze stolu a umístil do ostrého dvojitého kýlu jeho hrudi tři zásahy. Tvor rozevřel trojdílná ústa, znovu zasyčel, jak se něco vyřinulo a vyplnilo průstřely, a pokračoval v útoku. Tentokrát jej Cormac střelil do hlavy a vyřadil mu některá z těch maličkých očí, což ho na sekundu na dvě zastavilo, než se chytil pracovního stolu a odhodil jej na bok. V tu chvíli se ozvalo tiché zadunění. Laboratoří zavanul prudký vítr a vzal s sebou kusy celofánu a papíru. Narušení kupole – a tentokrát velké. Cormac přeskočil sousední pracovní stůl, otočil se a soustředil palbu na jeden z tvorových kolenních kloubů. Čtyři zásahy mu měly rozstřílet koleno natolik, aby dolní část nohy odpadla, ale končetina zůstala viset a obrovské rány se zaplnily vlákny narůžovělé hmoty, jejichž objem rychle nabýval.

„Fajn, beru na vědomí," utrousil Cormac a stiskl přivolávací tlačítko na šurikenovém pouzdru. Šuriken k němu dorazil ve chvíli, kdy byl Cormac přimáčknutý zády ke stěně kupole a vyprazdňoval poslední náboje ze své dlaňovky. Prvním průletem zkrátil tvora o hlavu, zaváhal, když tvor zůstal stát, pak – se dvěma zvuky hlasitých záseků – mu rozřízl trup na dvě poloviny ve výšce prsou a na zpáteční cestě ho připravil o nohy.

Zatímco se šuriken pohupoval ve vzduchu a podrážděně bzučel nad rozčtvrceným tělem, Cormac přešel blíž, aby si toho tvora mohl lépe prohlédnout. Nebylo vidět žádnou krev, pouze růžová vlákna, která se plazila po podlaze mezi částmi těla, než znehybněla a vybledla do kostěné běli. Když do jednoho z těchto vláken strčil špičkou boty, nakrátko se zkroutilo a pak se roztříštilo na sklovité úlomky.

„Kde je ti konec, Gante?"

Odpověď přišla okamžitě. „Mířím k tobě. Raketoplán přistál a jednotka dělá pořádek s opozdilci."

„Tady v kupoli jsou dva. Hlídal mi je šuriken, ale pak jsem se dostal do drobných potíží."

„Jasně."

Cormac znovu zmáčkl přivolávací tlačítko a zvedl ruku. Šuriken se zdráhavě vrátil do pouzdra. Čepele z makroskla zatáhl až těsně předtím, než se uložil. Cormac překročil nepřítele zlikvidovaného nedlouho předtím a odklusal k místu, kde naposledy zahlédl Skellora. Za chirurgickým robotem zela ve stěně kupole díra olepená vším volným smetím, které bylo z laboratoře vysáto. Cormac jí prošel a uviděl na okraji tábora, na straně, kde předtím stála autolaserová věž, raketoplán – dvacet metrů dlouhý přistávací člun ve tvaru podkovy. Z jedné věžičky raketoplánu přerušovaně pálilo pulzní dělo a kosilo calloraptory, kteří se přicházeli podívat, co znamená všechen ten rozruch. Cormac šel dál, až se obrazec v jeho zesilovači zúžil v čárku, a pak se podíval na zem. V prachu ležel malý černý knoflík memplantátu – Skellorova implantátu, toho, z něhož vycházel naváděcí signál. Cormac se mohl jen domnívat, že si jej Skellor vyndal už dřív a teprve teď zahodil – protože si uvědomil, jaké

představuje nebezpečí. Zvedl předmět a rozhlédl se po okolí. Zdálo se, že je po všem. Sparkindové sháněli zajatce do houfu na volném prostranství – ty, kteří měli kryooděvy – a další střelbu už Cormac neslyšel.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Gant, který k němu zezadu přistoupil. Cormac se po něm ohlédl – a po Jizvákovi, jenž ho těsně následoval. „Tak to vypadá, že přítel Skellor bude tvrdší oříšek, než jsme si mysleli.“

„Jak to?“

„Podle toho, co jsem si stačil dát dohromady, je napojený rozhraním na krystalickomatricovou UI,“ prohlásil Cormac.

„Do hajzlu, to je zlé,“ řekl Gant.

„Vážně?“ Cormac si zastrčil memplantát do jedné kapsičky na opasku. „Bylo by to stejně zlé, kdyby měl ty své ulepené prstíky namočené taky v džainské technologii?“

„Dvakrát do hajzlu,“ zamumlal Gant.

Díky vesmírnému tichu měla zkáza vypadat neskutečně, ale pohled na stanici – bez atmosféry, která by kazila ostrost – nutil uvědomit si, že se o realitu jedná. Apis Chladič visel se svými příbuznými a s členy klanu ve vzduchu před velkou obrazovkou a díval se, jak se jeho svět rozpadá. Zachytával při tom útržky rozhovorů z pestrého davu, který se kolem něho shromáždil. Působily jako vhodný komentář.

„…nanomycelium…“

„…příliš dlouho. Pozdě na protilátku…“

Jedna žena se smaragdovou kůží a čistě černýma očima přitiskla útlé prsty na chromovanou superku, kterou nosila.

„Miranda právě vstřebala podmysli. Servery začínají vypadávat,“ oznámila.

„Potvrzeno… Miranda se právě odeslala,“ řekl někdo jiný. „Kam teď půjdeme my?“ zašeptal někdo.

Vypadalo to, že styčnická stanice *Miranda* jiskří, ale detailní záběry ukázaly, že každý záblesk je buď exploze, nebo místo, kde vychýlené gravitační pole zbortilo část trupu. Lodyha stanice se

rovněž kroutila a ve struktuře se objevovaly trhliny. Kolem obíhaly v prstencovitých oblacích trosky a za nimi visely jako stříbrní supi lodě, které pomáhaly odvážet poslední zachráněné.

„Zážeh fúze za deset minut," oznámil jim hlas.

Klan si toho nevšímal a dál pozoroval dramatickou zkázu svého domova. Obrazovka na okamžik zhasla. Když znovu naskočila, bylo vidět pohasínající hvězdnou záři. Část stanice zmizela.

„Co to bylo?"

„Na tom místě byl runsibl," řekl někdo informovaný. „Nejspíš antihmota."

„Ne, blbost – antihmota to nebyla. Zhroucení vidlice."

„Nesmysl. To vyhořely tlumiče. Ta energie musela někudy uniknout."

Následovala zmatená hádka, které Apis nevěnoval pozornost. Co teď bude, když jeho domov byl pryč? Jiná stanice? Nevěděl. Věděl jen, že ho to, co se stalo, naplňuje hlubokým hněvem. Bylo použito nanomycelium, takže to musela být předem promyšlená akce. Někdo jeho domov záměrně zničil. Místnost sebou škubla a lidé se zmateně rozhlédli, než obrátili pozornost zpět k obrazovce a navázali na přerušený spor. Hovor sloužil jako ochrana před realitou toho, co se stalo.

„Zážeh fúzního pohonu za deset sekund. Vstup do podprostoru za dvacet dvě minuty," oznámil jim hlas, ale nikdo kromě Apise a ženy vedle něj si ho nevšímal. Žena působila zmateně a stále si sahala na superku, jako by ohmatávala bolavé místo.

„Vypadá to, že na této lodi nic nechytám," řekla.

Apis souhlasil: na situaci bylo něco zvláštního – hlas zněl příliš mechanicky, než aby to byl hlas UI. Znělo to spíš jako hlas znuděného člověka. Zvláštní práce pro člověka. Slabé škubnutí přišlo i ve chvíli, kdy se motor rozběhl, jako by něco fungovalo s mikrosekundovým zpožděním – něco, co se stávat nemělo.

Obraz vysílaný dálkově ovládanými zařízeními u styčnické stanice zůstal stejně kvalitní jako předtím. Apis viděl, že stanice se už překroutila vedví a obě poloviny začínají rotovat stejným směrem jako ručičky na ciferníku. Dokončily tři otáčky a stály na obrazovce

shora dolů, rovnoběžně vůči sobě, když loď vstoupila do podprostoru. Pak obraz zhasl. Když se Apis ohlédl, zjistil, že je jedním z mála, kteří zůstali; všichni ostatní se odebrali na přidělená lůžka.

„Koš nech tady, ale chyták a síť si vezmi," řekl Ulat. Stál vedle nádrže se třemi dalšími dělníky. Eldene po něm vrhla rychlý pohled a potom opatrně došla k okraji nádrže. Síť plnou rozlámaných zdechlin táhla za sebou. V této nádrži byli jen malí škvířilové – kratší než její paže a tlustí jen jako její palec – ale člověk se neodvážil spustit z nich oči na dlouho. I takhle veliký škvířil dokázal vylézt po broďácích nahoru a vyrvat dělníkovi díru do těla.

Eldene dorazila ke břehu, vylezla z vody a vyprázdnila síť. Popadla chyták a pospíšila si, aby dohonila ostatní. Zařadila se vedle Fethana. Byl to mazák, který pracoval v nádržích víc než polovinu života, proto ta obrovská boule na hrudi – zakrytá zrzavými chlupy – kde se mu pod košilí krmila skola.

„Co se děje?" sykla Eldene.

Fethan se po ní podíval očima podlitýma krví a pak zkřivil obličej do parodie širokého úsměvu. Předvedl tak, že mu chybí přední zuby – o něž zřejmě přišel, když ho ztloukl některý z městských proktorů. „Trojhomolice. Asi vadná membrána. Dostala se do jedné Dentovy nádrže a utopila se – přičemž otrávila polovinu škvířilů."

Eldene cítila, jak jí útroby sevřel strach: znamenalo to vytahat půl nádrže zdechlin. „Jak velkých?" zeptala se.

„Vzrostlých škvířilů," odpověděl Fethan a pak ztišil hlas. „Teď by byl vhodný okamžik zmizet za kopečky. Věř mi, že jeden z nás to schytá."

Eldene se nad tím zamyslela. Fethan ji řečmi o ‚odboji' nemilosrdně dráždil – občas něčím vybičoval její zvědavost a pak to odmítl jako řeči a mýty. Eldene považovala za pravděpodobné, že je to *celé* mýtus. Zatím se nesetkala se žádným projevem hnutí odporu, ale se spoustou projevů, které si odpor zasloužily. Zvedla oči k satelitům a stanicím Teokracie, které se třpytily na obloze, nyní levandulové, nebo proti plynnému obru, jak se od nich odrážely

paprsky slunce, které se zanedlouho vynoří zpoza obzoru. Pak se rozhlédla přes nádrže k místu, kam se ve vznášedle s probíječkou osazenou na boku rychle přibližoval proktor Volus. Jakou šanci mělo nějaké hnutí odporu proti satelitním laserům nad hlavou a náboženské policii Teokracie, která populaci na planetě neustále hlídala?

To, že dorazili k příslušné nádrži, se jasně ukázalo, když se Ulat zastavil a s rukama v bok se zahleděl na vodu. Dent stál vedle předáka, plešatící hlavu skloněnou, a lomil rukama. Neměl žádnou vinu na tom, že trojhomolice prorazila membránu, která vodu v nádrži oddělovala od hluboké planetární půdy. Dokonce bylo pravděpodobnější, že za to může Ulatovo chytračení – snažil se, aby membrána vydržela tři sezony místo obvyklých dvou, a úsporu, která tak vznikla, shrábl do své kapsy. Ale Eldene věděla, že vina vždycky nakonec padne na dělníky, bez ohledu na to, jestli měli na prohřešku nějaký podíl.

„Zkontroloval jsi to před napuštěním?“ zeptal se Ulat poté, co si odklopil masku. To, že používal takové dýchací zařízení, ukazovalo, že je občan, ne jenom dělník, ale nepovyšovalo ho to do kategorie pravého bratra. Tak vysoké postavení propůjčoval jedině *Dar*, který mohli udělit pouze ti, kteří stáli v církevní hierarchii nad vikářem.

„Zkontroloval, Ulate,“ odpověděl Dent.

Ulat si nasadil masku zpátky a znovu se pozorně zadíval na nádrž. V mělké vodě ležel měkkýš o velikosti lidského trupu. Tento tvor se skládal ze tří bílých, pevně spojených kuželovitých ulit, podobných rákosovým píšťalám, ústí každé ulity však hluboko uvnitř skrývalo uzlinatou, kyprou hlavu. Voda byla všude kolem odbarvená, namodralá, a jediní škvířilové kolem se buď nehýbali, nebo se rozpadali na jednotlivé články.

Zbytek škvířilů se tlačil k okrajům nádrže, proplétal se s vrstvou vodních rostlin a dával tak vzniknout syčícím, cákajícím, zlověstným kovovým špagetám. Ulat se ohlédl k místu, kde přistával Volus se svým vznášedlem. Jeho maska nedokázala skrýt polekaný, ale falešný výraz. Eldene chápala, že v situaci, kdy je proktor tady, Ulat nemá šanci, že by se mu podařilo nehodu ututlat a svést ztrátu na

přirozený úbytek zapříčiněný zdechlinami. Věděla, že někdo si to odnese.

„Já myslím, že ne," řekl Ulat a náhle udeřil Denta do obličeje. Když muž upadl, Ulat ho kopl do břicha. Pak, když se bolestí stočil do klubíčka, mu Ulat dupl na skolu přichycenou na hrudi – v důsledku čehož Dent začal brzy lapat po dechu, neboť tvor mu přestal okysličovat krev.

„Co se tady stalo, bratře?" zeptal se Volus, který se k nim blížil. Jeho hlas dostával pod ztmaveným hledím zvláštní ozvěnu.

Nově příchozí měl paralyzér přes rameno a pistoli vytaženou z nabíjecího pouzdra. Eldene se na něho zadívala a poznala, že to, co se říká, je pravda: Volus získal od vikáře pracovního tábora *Dar*. Všimla si, že má za uchem připevněný velký předmět ve tvaru fazole. Byl šupinatý, červenozelený a vypadal stejně živě jako skoly. Nyní byl opravdu členem Teokracie, v bílé uniformě popsané na boku a na jedné noze posvátnými slovy, s dýchací aparaturou opatřenou hledím, jež byla určená výše postaveným, a teď i ve *spojení* se všemi bratry a s vlastním přístupem ke všem kanálům modliteb.

Dent stále ještě lapal po dechu, když mu proktor věnoval lhostejný pohled a pak obrátil pozornost k Ulatovi.

Ulat pokynul k ležícímu Dentovi. „Propíchl membránu v nádrži chytákem, proktore, a neobtěžoval se to nahlásit." Ukázal na nádrž. „Tady vidíte výsledek."

„Dostali jste za úkol zvýšit produkci škvířilů, Ulate. Toto mi jako zvýšení produkce nepřipadá. Vikář nebude mít radost."

„Co s tím můžu *já* dělat?" zanaříkal Ulat.

Dent pomalu začal dýchat klidněji, jak se jeho skola vzpamatovala z rány, kterou dostala.

„Můžeš začít tím, že budeš mít své dělníky v pořádku. Hierarchie nemá radost, když se neplní plán vývozu tresti, a její nespokojenost se soustředí na diákona, diákonova nespokojenost se soustředí na jeho vikáře a jejich na nás proktory. Dostali jsme instrukce, abychom podnikli opatření. Takže musím podniknout opatření hned teď, nebo se postaráš o uklizení toho bordelu?"

Ulat se otočil k dělníkům. „Hej, vy čtyři, vlezte tam a vylovte ty zdechliny!“ Kopal do Denta tak dlouho, až muž vstal, a pak ho postrčil směrem k nádrži. Eldene chytila Denta za ruku, jinak by doklopýtal až do ní. Dent jí vyjádřil vděčnost úsečným kývnutím a shýbl se pro síť a chyták.

„Dělej chvíli ze břehu,“ pošeptala mu Eldene. Vlastní tyč a síť nechala na břehu a vlezla za Fethanem do zakalené vody. Dent poodešel kousek stranou a začal svým chytákem vytahovat všechny zdechliny, na které dosáhl.

Práce to byla nebezpečná a namáhavá pro záda. Eldene dvakrát cítila, jak krmící háčky jen tak tak minuly její obličej, když se spolu s Fethanem shýbali, aby z vody zvedli trojhomolici a odnesli ji na břeh. Pak se vrátila se sítí, aby posbírala rychle se rozkládající články škvířilů. Cathol, čtvrtý člen jejich skupiny, tiše zanadával. Eldene si všimla, že nebyl tak pohotový a jeden tvor ho připravil o kus tváře. Pracoval ale dál, i když se mu krev vpíjela do límce kombinézy a kapala do vody. Chvíli nato Volus odletěl ve svém vznášedle a nechal na břehu nervózně hlídkujícího Ulata. O několik hodin později, když pracovní četa zbavila nádrž zdechlin a dělala z nich na břehu hromadu, aby se daly sebrat, se proktor vrátil.

„Pojďte všichni sem!“ zařval.

Čtveřice dělníků se shromáždila před ním, s Ulatem za zády.

„Vedli jste si dobře, bratři, ve svém úsilí pro masadskou církev,“ řekl proktor a prošel kolem nich. „Ale je hanba, že jste vůbec takto pracovat museli.“ Stoupl si před Denta a pokynul Ulatovi, aby se postavil vedle něho.

Ulat si stáhl masku. „Ano, proktore?“

„Co považuješ za dostatečný trest za jeho porušení povinností?“ otázal se Volus.

Ulat se ještě jednou zhluboka nadechl ze své masky, než odpověděl: „Myslím, že několik dní v kleci by mělo stačit. Nechceme ho úplně zničit.“

Eldene nervózně odvrátila zrak. Teď to přijde. Volus bude muset navrhnout přísnější potrestání. Bylo pravděpodobné, že Dent bude brzy mrtvý, a Eldene viděla, že to ví: vypadal vyděšeně.

Volus pomalu pokýval hlavou. „Jistě… Když tedy on dostane takový trest, jaký myslíš, že bys měl dostat ty, Ulate? Tvým zločinem bylo okradení církve… nemýlím se?“

Eldene proti své vůli pocítila určitou radost, když uviděla náhlou paniku v Ulatově výrazu.

„Ujišťuji vás, proktore, že jsem nic neudělal!“

„Ovšemže ne,“ řekl Volus, jeho ruka se však vymrštila a udeřila Ulata do nohy paralyzérem. Ulat vyjekl, zhroutil se na zem a Volus se k němu okamžitě shýbl. Eldene se ohromeně dívala, jak proktor strhl předákovi dýchací zařízení a ustoupil.

„Tak, bratři,“ pokračoval Volus. „Tady zítra nastoupí nová pracovní četa. Vy čtyři se proto budete zítra ráno hlásit u nádrží na Jižní straně, kde se zapojíte do sklizně žarnátů.“

Když se proktor vracel k vznášedlu, Ulat se plazil za ním. Nejdřív dýchal těžce, pak zajíkavě a přiškrceně, jak lapal po dechu, aby poprosil o navrácení masky. Vznášedlo s proktorem se odlepilo od země. Eldene cítila, že je v tom děsivá a vzácná spravedlnost dívat se, jak Ulat umírá. Naložili Ulata do koše spolu s ostatními zdechlinami – modrého udušením pod mrtvolně sinalou oblohou.

2

Chlapeček seděl ženě na klíně a opíral se jí o prsa.

„A pak tam byl druhý bratr," pokračovala, „který si postavil dům z větviček révovníku. Zatímco volavák žral jeho kamaráda a spokojeně cvakal zobákem, seděl si v bezpečí. Byl tak pyšný na to, co postavil… a víme, jak to chodí s pýchou?"

Chlapeček se vší vážností řekl: „Velké problémy!"

Žena se musela kousnout do rtu, aby zachovala vážnou tvář. „Ano, ‚velké problémy'," přisvědčila.

V obrázkové knize opřené o pult před nimi znehybněl dlouhonohý ptačí tvor v okamžiku, kdy svíral hlavu předchozího bratra v konci zobáku. Když do knihy uhodila, animace se znovu rozběhla. Tvor zaklonil hlavu a spolkl muže celého najednou… pak se obraz zacyklil a obraz skočil zpátky na místo, kde měl muž hlavu sevřenou v zobáku.

„Kruci," zamumlala žena a praštila do knihy podruhé. Teď animace pokračovala, jak měla, a posunula se k domku z větviček.

Žena navázala: „Ještě tutéž noc se volavák postavil nad domek z větviček. A co udělal?"

Žena a dítě řekli společně: „Foukl a houkl, foukl a houkl, až mu domeček zbořil."

„A co bratr řekl, když jeho domek byl pryč?" zeptala se žena a podívala se na hodinky „Nesežer mě!" odpověděl bez zaváhání chlapec.

„A ty mi určitě rád řekneš, jak to bylo dál."

„Schlamstnul ho!"

„Nemůžeš utéct, děvče. Nikdo z nás nemůže utéct." To jí Fethan řekl krátce poté, co překonala krátkou vzdálenost mezi vznášedlovým

autobusem, který ji s pěti dalšími přivezl z městského sirotčince, a tímto zemědělským družstvem. „Buď budeš spolupracovat v *družstvu*, nebo tě zabijí.“

Zdálo se, že Fethan je mazák. Kdysi v mládí se znelíbil některému členu Teokracie, ale neznelíbil se natolik, aby skončil jako mrtvý – jen jako faktický otrok.

„Proč?“ zeptala se ho. „Proč to všechno?“

„Prostě je to tak, děvče. Teokracie má všechnu smetanu, a nás když napadne, že bychom si třeba jenom lízli, tak nás rozšlapou.“

„To není spravedlivé,“ namítla. „Moje rodiče popravili, ale já jsem neudělala nic špatného.“

„Dobré a špatné s tím nemá nic společného. Je to posraná situace a ty ji musíš využít, jak to jde.“ Později vyslechla spoustu podobných frází, než se Fethan začal nejasně zmiňovat o Podzemí. „Nejdřív bys musela najít vstup v horách a tam se s těmi potvorami, co na nás visí, nemáme šanci dostat.“ Fethan popleskal skolu, která mu visela na hrudi. „Když nebudeš brát pravidelně tablety, tvoje tělo toho prevíta odmítne. V noci do sebe nedostaneš vzduch, aby sis vybudovala zásobu, kterou tě krmí přes den, ona na tobě umře a ty se udusíš.“

Se vzpomínkami na takové minulé rozhovory Eldene dojedla ořechové brambory s chlebem, přešla do kaple, která s jídelnou sousedila, aby pod dohledem kamer Teokracie odříkala večerní modlitby, a pak zamířila na ubytovnu. Většina ostatních dělníků už spala, protože neměli mimořádné úkoly jako ona a její tři společníci, ale jeden nebo dva tlumené hovory se ještě ozývaly. Posadila se na palandu, unaveně si sundala boty a zamyslela se nad svou neveselou budoucností – pokud se to vůbec dalo budoucností nazvat. Většina dělníků nevydržela tak dlouho jako Fethan, protože je nehody, vyčerpání nebo proktoři zabili dřív, než se mohli těšit ze svých šedin. Útěk nepřicházel v úvahu, protože bez svých skol by se během několika minut udusili a rozdělování antirejekčních tablet Teokracie přísně kontrolovala. Jedinou šanci na únik skýtalo ukrytí v nějaké obchodní lodi nebo záchrana bájným Podzemím, a jediné, co Eldene věděla o tom druhém, zavánělo pověstmi a mýty. Měla ještě jednu možnost – tu, kterou si při nástupu puberty zvolilo mnoho dělnic, ale

Eldene doufala, že nikdy nebude tak zoufalá, aby se touto cestou dala. Pak ji napadlo, jestli by vůbec dostala na výběr.

„Pracovala jsi někdy v nádržích se žarnáty?“ zeptal se jí z horní palandy Fethan.

„Vždyť víš, že ne,“ odpověděla Eldene.

„No jo… jasně, samozřejmě.“

Eldene ucítila, jak jí útroby sevřel neklid. Fethan začínal být zapomnětlivý, pomalý, starý. S hrůznou jistotou věděla, že brzy uvidí, jak zemře, a pravděpodobně bude muset jeho mrtvé tělo odtáhnout ke zpracování do výrobny hnojiv – což bylo ještě nejlepší rozloučení, jaké mohl člověk očekávat.

„Jaké to tam je?“

„Není to taková hrůza jako škvířilové. Dřina, ale žarnáti nejsou záludní.“ Fethan přehoupl vyhublé dlouhé nohy přes okraj palandy, spustil se dolů a sedl si na Eldeninu palandu vedle ní. „Jediná potíž je, když si člověk začne lámat hlavu nad tím, proč nás Volus nechal přeložit.“

Eldene se na něho překvapeně podívala. „Jak to myslíš?“

„Jasně, Ulat si ulejval něco pro sebe, jenže to se nedá dělat, pokud nemáš podporu někde výš. Řekl bych, že Ulat Volusovi platil a Volus usoudil, že je na čase tento systém ukončit, když teď dostal *Dar*. My teď pro něho představujeme problém, protože jsme možná viděli věci, které jsme vidět neměli.“

„Ale mohl nás přece snadno zabít hned tam… a tvrdit, že jsme chtěli utéct,“ řekla Eldene.

„Ne, Volus je chytřejší. Nesplnění plánu může snadno hodit na Ulata, ale kdybychom byli mrtví i my čtyři, mohlo by to vikáři začít připadat podezřelé.“

„Takže nás jenom pohodlně uklízí z cesty.“

„Jo, doufejme,“ zabručel starý muž.

Calloraptoři se začali krmit svými spálenými bratry, takže se nepouštěli za ochranné pásmo vytyčené novou autopuškou. Cormac se díval, jak hmyzovitý stroj hlídá svěřenou oblast, dychtivě otáčí svými chromovanými hlavněmi, a znovu zaklel. Zvedl oči k jasně

zářící obloze, proti níž se rýsovala křídlovitá silueta klesajícího těžkotonážního člunu, a hlavou mu blesklo, na co si to Tomalon hraje. Pak došel k raketoplánu, který se připravoval na odlet.

„Po Skellorovi stále ani památky, a to máme sondy až dvacet kilometrů všemi směry," oznámil Cormakovi do vysílačky Gant.

„A co atmosférické sondy?" zeptal se Cormac.

„Po lodi ani stopa a většinu ostatních možností pokryly taky. Provádějí sledování od okamžiku, kdy jsme dorazili," odpověděl Gant.

„Mohl by se schovávat pod dalším chameleonwarovým štítem."

„Ano, ta možnost tu je."

Cormac se po Gantovi podíval a zahlédl ho u jedné kasárenské budovy, kde tým lidí všechno demontoval a ukládal do beden, včetně těch zatracených korálovitých úlomků. Uvažoval, že by tam za golemem zašel, ale pak ten nápad zavrhl. Musel zjistit, co to všechno znamená, proč dělá Tomalon takové drahoty. Pak přijde na to, co tady ten zatracený Skellor prováděl.

Džain… Cormac si to slovo cestou k raketoplánu vyzkoušel. Jméno bylo odvozeno od člena jedné staré hinduistické sekty, která věřila, že materiální svět je věčný, a zdálo se být příhodné pro civilizaci s technikou, která působila až nadpřirozeně. Bylo také příhodně ironické vzhledem k tomu, že tato civilizace už neexistovala. První zlomkové korálovité artefakty byly objeveny dřív, než se Cormac narodil, a okamžitě se staly senzací, protože mimozemský život byl sice v Řádu běžný, ale inteligentní mimozemský život byl vzácností. Zájem ochabl, když bylo stáří úlomků stanoveno na více než pět milionů let, a pak se vzedmul znovu, když se dalším výzkumem zjistilo, že některé jsou výtvorem nano, nebo dokonce pikotechnologie. Tento objev následně pobídl Řád k obrovskému technickému pokroku. Od té doby se pátralo po podobných pozůstatcích, ale celková hmotnost nalezených úlomků nepřesahovala deset kilogramů. O samotných Džainech se vědělo o málo víc než to, že obývali mnoho planet, dokonce přebudovávali hvězdné soustavy, aby vyhovovaly jejich potřebám, a teď byli pryč. A při vědomí toho, čeho byli tito mimozemšťané schopni, umělé

inteligence i lidé vyjadřovali pocit, že je možná dobře, že se tady už nevyskytují.

„Tomalone, nemohl bys mi tu zprávu poslat sem dolů?“ zeptal se Cormac. Najednou na něho padla frustrace.

„Nemohl,“ odpověděl kapitán *Occamovy břitvy*. „Je pouze pro tvoje oči a nedá se přeposlat. Musíš přiletět *sem*, aby sis ji přečetl.“

„Říkáš, že nemáš informace o tom, proč se musíme tak rychle stáhnout?“

„Bohužel ne.“

„A co Occam, nemá k tomu co říct?“ zeptal se Cormac, když došel k přechodové komoře raketoplánu. Komora se otevřela a on vstoupil dovnitř. Odpověď dostal přes vysílačku raketoplánu, až když si sundával dýchací přístroj a ochranné brýle – trup plavidla byl jinak pro rádiové vlny neprostupný.

„Occam říká, že Zemská centrála je si vědoma, jak je důležité Skellora zajmout.“

„To je všechno?“

„To je všechno,“ potvrdil Tomalon.

Cormac klesl na sedadlo vedle pilotky a otočil se k ní. Téměř okamžitě si uvědomil, že je to golemka. Tázavě se na něho dívala, než netrpělivě ukázal nahoru a zapnul si pásy – bylo to vojenské plavidlo a jako takové postrádalo luxus vnitřních gravidesek. Zběžným pohledem přejela po přístrojích, pak zvedla a naklonila řídicí páku. Plavidlo se s hlubokým elektrickým hučením vzneslo a zatočilo. Sklo se zpolarizovalo, jak se částečně natočili ke slunci. Na jedné straně Cormac viděl těžkotonážní člun, který přilétal naložit kus po kuse celou separatistickou základnu.

Někomu přinese budoucnost spoustu důkladného laboratorního bádání, až bude z materiálu této základny rýžovat každé zrnko dostupných informací o tom, co Skellor chystal. A nejdůkladnější a nejpreciznější výzkum se určitě bude soustředit na ty malé úlomky korálovité hmoty.

Jak raketoplán ulétl slunci a dál stoupal, obloha přešla z inferna do nenadálého modrého šera. Brzy se objevily hvězdy, které svým světlem propichovaly mléčnou sochu nepříliš vzdálené mlhoviny.

„*Occam* už je vidět,“ řekla pilotka a ukázala na tečku v dálce, možná aby se vyrovnala rozpačitosti Cormakova mlčení.

Cormac cítil, jak se tomu brání: její vina to nebyla, že tahle mise dopadla špatně, a bylo úplně jedno, jestli je, nebo není golemka.

„Víte, když mě na tu loď vezli raketoplánem poprvé, pilotka mi ji ukázala.“ Golemka se na něho tázavě podívala a on pokračoval. „Přesněji řekla: ‚Už tam brzy budeme,‘ a já jsem to odhadl na dvacet minut. Když mi řekla čtyřicet, docela mě to překvapilo – netušil jsem, jak je ten krám velký.“

Přikývla na souhlas. „*Occamova břitva* je bitevní loď třídy delta.“

Cormac pokračoval: „V takových situacích zjistíte, že ještě dokážete žasnout.“ Pozoroval, jak se tečka na obrazovce zvětšuje. Později zjistil, že ze schopnosti žasnout nic neztratil. *Occamova břitva* visela v prostoru naprosto nehybně: zlatý kosočtverec ježící se soustavami senzorů a zbraní, čtyři kilometry dlouhý, půldruhého široký a jeden hluboký. Na okamžik se ho zmocnil neklid, když si vzpomněl, že to není největší bitevní loď Zemské bezpečnostní centrály. Měla své místo v řecké abecedě za třemi dalšími třídami.

„Člověku musí vrtat hlavou, jak velké jsou bitevní lodi třídy alfa,“ řekl, když prolétali pod soustavou senzorů o velikosti katedrály.

„To by zajímalo nás všechny,“ odpověděla žena. Cormac se na ni překvapeně podíval: nestávalo se často, aby golemka přiznala, že něco neví. Pokračovala: „Informace o bitevních lodích alfa a beta jsou tajné. Ale vím, že bitevní loď třídy gama *Cable Hogue* nesmí na oběžnou dráhu žádného světa, který má moře.“

Cormac se na ni díval a čekal.

„Slapové síly,“ vysvětlila. „*Cable Hogue* má stejnou hmotnost jako zemský Měsíc. Ale je mnohem větší.“

„A sakra.“

„Samozřejmě je to jenom bitevní loď. Říká se, že tím to nekončí.“

„Nechte mě hádat: rozbíječe planet? Spoustu toho má na svědomí populární literatura.“

Golemka na něho jen chvíli hleděla, než s raketoplánem vmanévrovala do otevřeného doku. Moucha, která vlétla do lví tlamy. A tento lev měl opravdu ostré zuby.

Při vystupování Cormac obsáhl pohledem obrovský dóm raketoplánového hangáru a aktivitu, která se v něm odehrávala. Byly tu další raketoplány, pevně ukotvené k akrům keramalové podlahy, a na jednom z nich pracoval údržbářský tým – skupina tvořená lidmi, golemy a různými neobvyklými modely robotů. Zatímco přecházel hangár, jedno z těchto zařízení – dálkově ovládaný robot – zamířilo nepravidelným letem směrem k němu.

Jakmile se robot ocitl blízko, Cormac mu řekl: „Chci, abys mě odvedl na můstek.“ Už totiž zažil dezorientaci ze změny vnitřní struktury lodě. Occam, lodní UI, tuto strukturu často přeskupoval, údajně pro dosažení optimální účinnosti, ale Cormac inteligenci podezíral, že má jiné důvody.

„Jistě, jistě, jistě,“ odpověděl netrpělivě robot a začal se mu klikatým letem vzdalovat. Cormac se po něm mrzutě podíval a robot se deset metrů od něho zastavil. „No tak pojďte,“ řekl. Z plochého těla se vyklopila ruka se spárem a netrpělivě mu dala pokyn, aby ji následoval. Udělal to a připomněl si při tom pověsti, že UI válečných lodí a jejich různé podmysli jsou výstřední. Nějak to souviselo s tím, že jejich zaměstnání stálo za houby. Loď jako *Occamova břitva* byla v podstatě tělem své řídící inteligence a byla postavena pro ničení a zabíjení ve velkém. Occam, její UI, trávil většinu času tím, že točil metaforickými palci.

Robot ho dovedl k padací šachtě, kterou se Cormac rozlétl vzhůru rychleji, než bylo obvyklé. Robot se vznášel v jeho blízkosti jako krabí krunýř, kovové paže složené pod sebe. Přestože měl jako oči jenom černé knoflíky rozmístěné v rovnoměrných odstupech po jeho okraji, působilo to dojmem, že si ho nesouhlasně měří. Irisové gravitační pole ho v požadovaném patře zpomalilo a robot ho vyvedl do Tomalonova příbytku.

Můstek, trčící z jedné strany lodi jako hlava bodláku, byl zakrytý výhradně makrosklem a po stranách obehnaný panely, které vypadaly jako masy nahuštěných bludiček. Ke sloupům zapuštěným

do podlahy z černého skla, v níž jako synapse blikala spousta optiky, byl připevněn oblouk velitelských křesel nasměrovaný k oknům z makroskla po Cormakově levici. Jediné z nich, které bylo obsazené, bylo to uprostřed.

Tomalon tam seděl jako nějaký dávný král na trůnu, jenže tady byli král a trůn jedno. Byl to snědý, zavalitý muž, který byl úplně holý – pravděpodobně proto, že vlasy a chlupy by mohly překážet množství kovových a křišťálových napojení, která měl po celém těle a která mu pro změnu dodávala vzezření, jako by trpěl nějakou exotickou kožní chorobou. Povrch Tomalonova těla byl zástrčka a zásuvkou bylo toto křeslo z krystalických a keramických kompozitu, v němž seděl. Propojovalo ho – tak těsně, jak to bylo bezpečné – s UI *Occamovy břitvy*. Kapitán, obalený a opředený optickými kabely, se z této změti zadíval na Cormaka. „Tu zprávu," řekl Cormac.

Tomalon naklonil hlavu. „Ten robot tě k ní dovede," Cormac pohlédl stranou, neboť robot popolétl dopředu a zatočil k němu.

„Jak to myslíš, že mě k ní dovede?"

„Zpráva, která pro tebe přišla, je paket pro úplné ponoření do VR. Jinak nevím nic dalšího než to, že pochází ze ZC. Occam je informovanější, ale já nemám povoleno ti říct, co ví."

Cormac se chvíli díval, jak kapitán dosedl zpátky do křesla a oči mu pomalu zneprůhledněly a zbělaly – nějaká reakce na přímé optické propojení – a pak se zahleděl okny z makroskla na planetu pod sebou. Další zbytečná zdržení – k čemu všechna tahle postradatelná dramata?

„Tak to pojďme vyřídit," zabručel a odvrátil se.

Cormac zaujal stoj s rukama jako faraón a očima zavřenýma. Vydržel v té pozici až do dalšího výdechu, pak přešel do série úderů rukou, kopnutí a hlaviček pro zlikvidování pěti protivníků. Zakončil kata opět v pozici faraóna, dopřál si jeden klidný nádech a uvolnil se.

„Jsi velice rychlý," řekl někdo.

Do hajzlu.

Tělocvična měla být uzavřená pro všechny kromě Jizváka a něj, a tak se tento muž musel přes drakomana nějakým způsobem dostat.

Vypadal mladě a velice zdatně, což nutně neznamenalo, že doopravdy je mladý nebo zdatný, a měl na sobě gi, z čehož bylo jasné, že nepřišel jako divák. Cormac sledoval, jak se blíží, a všiml si, že má v sobě silný nádech něčeho japonského, něčeho známého. Pět kroků od Cormaka se Japonec zápasnicky uklonil – tak, že ani na okamžik nespustil oči z Cormaka, který mu tu zdvořilost oplatil.

„Kdo jsi?“ zeptal se Cormac.

Muž se usmál od ucha k uchu a zaujal bojový postoj. Cormac udělal totéž. Neviděl v tom problém: věděl, že je dobrý, a byl už rozehřátý, zatímco jeho protivník mohl mít k dobru pouze to první. Pustili se do sebe a vyměnili si několik zkušebních úderů, které byly všechny snadno zablokovány. Cormac si koutkem oka všiml, že Jizvák vešel do tělocvičny, zastavil se a přihlíží s rukama založenýma jako nějaký otcovský sensei. Bylo to čím dál zajímavější.

„Jizvák tě pustil dovnitř?“ zeptal se Cormac. Jako by chtěl svým slovům dodat důraz, vykopl nohu k protivníkově hlavě.

„Ví, že mám jen ty nejlepší úmysly,“ odpověděl muž poté, co se útoku úspěšně vyhnul shýbnutím hlavy. Nato kontroval třemi kopnutími v rychlém sledu, z nichž to poslední – trčený kop změněný v posledním okamžiku na obloukový kop vzad s otočkou – málem urazil Cormakovi hlavu. Cormac uskočil dozadu a odpověděl rychlým úderem ruky a půlkruhovým kopem. Potom sám přešel do útoku – a naostro. Ten poslední kop ho mohl opravdu nehezky zranit. To nebyla hra. Pokračovali výměnou úderů, které byly příliš rychlé, než aby je oko náhodného pozorovatele stačilo sledovat. Cormac cítil, jak protivníkovi pod jedním jeho úderem povolilo žebro, a hned nato cítil, jak povolilo jedno jeho. Další, co si uvědomoval, bylo, jak ho chodidlo udeřilo do spánku a pak mu podtrhlo nohy. Ležel na zádech. Uder rovnými prsty byl na spadnutí, pak byl stažen, ale zůstal připraven nad jeho hrdlem.

„Jsi fakt rychlý,“ připustil mezi prudkými nádechy.

Japonec ustoupil, pokrčil rameny a najednou vypadal o hodně starší. Cormac ho ihned poznal.

„Ty zas tak pomalý nejsi, Iane Cormaku. Jsi první po dlouhé době, komu se to podařilo.“ Zatlačil si rukou na hrudník. Ozvalo se cvaknutí. Znovu pokrčil rameny a narovnal se. To, že měl prasklé žebro, na něm nebylo vůbec znát. Cormac se těžce postavil. Zlomené žebro ho právě začínalo bolet.

„S dovolením,“ řekl Blegg, natáhl k němu ruku a přitiskl mu dlaň na prsa. Vlna tepla a bolest byla pryč.

„Jak jste to sakra udělal?“ zeptal se.

Blegg se usmál a mávnutím ruky obsáhl jejich okolí. „Tady můžu všechno – stejně jako ty, když budeš chtít,“ prohlásil.

Cormac došel ke stěně místnosti a vzal si ručník, aby si otřel obličej. Vyčítavě se podíval na drakomana. „Pochytil jsi něco zajímavého?“

Jizvák ukázal zuby.

Cormac se otočil zpátky k Bleggovi, který ho následoval. Zdálo se, že se vůbec nepotí. Jak myslel to ‚můžu všechno‘? Pak si Cormac náhle uvědomil, co by ta poznámka mohla naznačovat. Natáhl ruku s ručníkem a nechal jej spadnout. Pak, s malým vynaložením vůle, zastavil látku ve vzduchu.

Pohlédl na Blegga. „Úplné ponoření?“ Blegg přikývl.

„Jak velká část mé paměti je potlačená?“ zeptal se Cormac.

„Pro zdvořilosti dost, teď si ale vzpomeneš, *kde* jsi a *jaká je* doba.“

A stalo se. Cormac si vybavil svou misi na Samarkand – planetu zpustošenou mimozemskou entitou, která si říkala ‚Drak‘ – a pak svůj dlouhý pobyt na Zemi poté, co strávil až příliš mnoho času pátráním po původu zakázky, která byla na jeho život vypsána – aby nakonec zjistil, že tím, kdo ho chtěl zabít, byl Drak. Nevěděl však, jestli zakázku vypsala koule, kterou zabil, nebo jiná – Drak se teď totiž skládal v podstatě ze čtyř entit, z nichž každou tvořila živá koule o průměru jednoho kilometru. Během tohoto pobytu uvažoval o odchodu do výslužby, nikoli poprvé, ale pak tu myšlenku rychle zavrhl. Pak přišlo rychlé řešení problému souvisejícího s malou skupinou amfidaptích separatistů z Europy, jež vyústilo v pronásledování biofyzika jménem Skellor, kterého Zemská

bezpečnostní centrála už nějaký čas sledovala. Pronásledování bylo dlouhé a ne příliš obtížné – Skellor měl v memplantátu, který si zakoupil, když byl pod dohledem ZBC, uložený naváděcí indikátor. Potom na bitevní loď *Occamova břitva* hlídkující na Hranici – a teď sem…

Cormac začal být znovu netrpělivý. „Přejdi k věci."

„Hned to bude," řekl Blegg a mávl rukou.

V dalším okamžiku rozštěpila tuto realitu černá čára, která otevřela a odnesla celé dódžó a s ním i drakomana. Cormac zjistil, že stojí na skleněné podlaze ve volném vesmíru. Podíval se dolů, kam ukazoval Blegg, a uviděl, jak tam visí obrovská styčnická stanice *Miranda*. Kolem ní se ve zrychleném čase nahromadila flotila lodí, načež se stanice před očima začala rozpadat.

„Takto vypadala styčnická stanice *Miranda* před pěti solstanovými dny. Zničilo ji mycelium podobné tomu, které bylo použito ke zničení samarkandského runsiblu," řekl Blegg.

„Oběti?" zeptal se Cormac. Naléhavá touha najít Skellora mu teď připadala dětinská.

„Dvacet tři Styčníků odmítlo stanici opustit, ale na evakuaci ostatních bylo dost času."

„Dal tam to mycelium Drak? Mluvíme o tom, že jsme s ním otevřeně ve válečném stavu?"

„Je možné, že s tím má něco společného jedna z koulí – je dobré si uvědomit, že jsou to teď samostatné entity. Odcestuješ tam na *Occamově břitvě*, zjistíš, co se děje, a podnikneš kroky, které budeš považovat za nezbytné."

Cormac se zadumaně díval, jak se ze styčnické stanice loupou obrovské kusy trupu a povrch jiskří explozemi. „Jestli je do toho zapleten Drak, hodilo by se mi, kdybych měl někoho k ruce."

„Myslíš Miku, tu ženu z Covenu života z Kirké?"

„Ano," řekl Cormac.

„Přemýšlíš taky o tom, co se mohla dozvědět z materiálů shromážděných v té základně na Callorumu," řekl Blegg. Cormac pokrčil rameny a Blegg navázal: „Nejbližší bašta Řádu na tvé přímé

trase k poslední poloze *Mirandy* je asteroidová hutní stanice *Elysium.* Mika tam bude, až tam dorazíš.“

„A co ostatní Sparkindové?“

„Až budeš na *Elysiu*, do paměťového prostoru *Occamovy* UI se nahrají kopie Aidena a Centa přenesené runsiblem. Pokud bys potřeboval, je možné stáhnout je do volných golemových těl, která loď veze. Ganta a Jizváka už s sebou máš. Thorn má bohužel jinou práci.“

Cormac přikývl, relativně spokojený – i když z práce s golemovými kopiemi byl odjakživa nervózní. Mysl Aidena a Centa se nebude nijak lišit od originálu, pouze těla budou jiná, ale to nebude vidět, takže jeho nervozita neměla žádné logické opodstatnění. Předpokládal, že je to jen osobní manýra.

„Měl bych vědět ještě něco?“ zeptal se.

„Nejbližší obydlený svět mimo Řád od polohy, kde byla zničena *Miranda*, nese příhodné jméno Masada. Stojí za povšimnutí, že teokracie, která tam vládne, nařídila před nějakým časem vybudování vrhače kinetických střel, údajně na ochranu Masady před Drakem.“

„Čeho jiného by jím mohli chtít dosáhnout?“ otázal se Cormac.

„Úplného potlačení doslova podzemního povstaleckého hnutí.“

„Vysvětlete mi to.“

„Vzbouřenci žijí v jeskyních. A dostatečně výkonný vrhač kinetických střel může proniknout hluboko do země.“

„Rozumím.“

Cormac se na Blegga díval a snažil se zahlédnout kolečka, která v něm pracují. Prastarý Japonec byl nečitelný, ale Cormac ze zkušenosti věděl, že Blegg je čitelný pouze do té míry, kolik on sám chce. Říkalo se mu agent Prvotní příčina. Možná by se k němu lépe hodilo jméno Prvotní manipulátor.

„Je to další vaše hra?“ zeptal se.

Blegg na něho hleděl očima, které byly jako smaltované knoflíky.

„*Occamova břitva* ve skutečnosti není nejbližší bitevní loď patrolující u Hranice, ale vzhledem k možnosti, že je do toho zapleten Drak, jsi nejvhodnější kandidát na vyšetřovatele a… prostředníka.“ Zatímco Blegg mluvil, kolem obou se znovu rozevřelo

dódžó, pouze tentokrát bez drakomana. Cormac se chvíli zdržel, než se vydal za ním. Otázek bylo víc; vždycky jich bylo víc. Když vyšel do chodby, Blegg byl pryč: kočka Šklíba a potrhlý švec splácaní dohromady. Cormac se vrátil do dódža a zavřel oči.

„Ukonči program," řekl úsečně.

Ucítil, jak jeho tělo zaujalo původní postoj: pózu faraóna jako v kata. Teplota se prudce změnila a on ucítil po stranách hlavy palčivé bodání. Když tento pocit ustal – což znamenalo, že nanovlákna opustila jeho mozkovou kůru – zvedl ruku a odtáhl superkové upínání. Otevřel oči a uviděl, jak se před ním vznáší lodní robot. Rozhlédl se a znovu zjistil, že se nachází ve VR kóji *Occamovy břitvy*.

„Letíme na *Elysium* a podle toho, co o tom místě vím, by snad ani nemohlo mít jméno, které by se k němu hodilo míň," řekl a vyšel z podpůrné konstrukce.

Robot se ve vzduchu spustil níž. Nepochybně tuto informaci předával Tomalonovi.

Celá separatistická základna ležela sbalená do beden a svázaná popruhy v malé části jedné obrovské nákladové komory. Polopropustné pole sahající od stropu k podlaze oddělovalo tuto část od zbytku komory, určitě proto, aby se zabránilo plýtvání inertním plynem, který se dovnitř pumpoval. Skellor pozoroval bezpečnostního robota, který visel ze stropu jako nějaké svítidlo ve stylu art deco, a třebaže se v ochranném oděvu potil a s panikou sledoval údaj o ztenčující se zásobě vzduchu na indikátoru zobrazeném ve spodním rohu svého hledí, vyvolal ze své superky specifický virový podprogram. Teď to šlo snadněji. Už nevnímal krystalickomatricovou UI jako něco izolovaného – to *on* si ten program vybavoval, *on* otevíral softwarový link do bezpečnostního robota.

Spojení se navázalo s cvaknutím, které skoro až slyšel. Cítil, jak se jím podprogram nahrává, a sledoval, jak program odplývá z dočasných paměťových prostorů jeho krystalickomatricové superky jako kyselina z odzátkovaných demižonů. Pustil za ním i svou

pozornost. Sledoval, jak se vnitřní obranné mechanismy robota rozplývají jako nějaký informační dým, a ve virtuálním prostoru je vymazal. Pak robota zabil a stáhl se zpět. Uplink do Occama naboural tak, aby zůstal pouze program, který odpovídal na trvalý dotazovací signál z lodní UI, že robot je stále funkční.

Skellor se prudce nadechl, sáhl dolů a zašmátral po vypínacím tlačítku. Vzduch kolem něho se zamihotal a on se zjevil, jak stojí u hromady beden pod robotem. Když sklouzl pohledem k chameleonwarovému generátoru na opasku – předmětu podobnému velké bílé hlemýždí ulitě s dotekovým ovladačem v otvoru ulity – všiml si, že jej vypnul jen o několik minut dřív, než by se vypnul sám. Položil ruku na jeho hladký povrch a ucítil, jak je horký – zatím se mu nepodařilo najít způsob, jak udržet osobní generátor v chodu déle než několik hodin, aniž by se přetížil, neboť provoz takového zařízení vyžadoval obrovskou energii.

Odstoupil od beden a postavil se před polopropustné pole. Očima si stále hlídal zásobu vzduchu. Prozkoumal stěny komory a napojil se do nich, ale s uspokojením zjistil, že štít je zpětně propojený pouze s Occamem, aby lodní UI informoval, že funguje, nikoli že jím někdo prošel. Skellor tedy prošel. Štít ho tahal a tlačil se na něho, až si připadal, jako by si razil cestu hustým rosolem. Jakmile se ocitl na druhé straně, další displej v koutu jeho hledí, který doposud ukazoval pouze ‚argon', ho zpravil o tom, že ho obklopuje obvyklá směs dýchatelných plynů. Sundal si masku a zhluboka se nadechl vzduchu vonícího kovy a zahřátou elektronikou, což bylo vodítko, podle něhož se dal lodní vzduch vždycky poznat. Přešel ke stěně komory, sedl si a zavřel oči, aby mohl podrobněji prozkoumat svůj vztah s krystalickomatricovou UI. Samozřejmě zjistil, že ho zabíjí.

Bylo dané, že přímé propojení s UI lidského účastníka zabije, neboť mu každou synapsi spálí jako pojistku v narůstající kaskádě, a rovněž UI dožene do určité varianty šílenství. Vědci se po staletí snažili zkonstruovat UI, které by byly vůči propojení přístupnější, ale nikdy se jim to nepodařilo. Nebylo na tom nic překvapivého, protože takové spojení se dalo srovnat se snahou svařit kus oceli se svíčkou – s ocelí jste mohli dělat, co jste chtěli, ale pro vosk svíčky by sváření

bylo vždycky příliš horké. Skellorovou odpovědí na tuto šarádu bylo nesvařovat, ale použít místo toho lepidlo. Zatím to lepidlo nepoužil – a UI ho ještě úplně nevypálila, protože nebyla plně připojená. Také byl přímo napojený pouze hodinu, když se objevil ten podělaný agent Řádu. Teď přišel čas, aby Skellor lepidlo použil.

Pouzdro ve tvaru vejce, které držel v ruce, bylo výtvorem džainské techniky stejně jako jeho obsah, neboť nanotechnologie schované uvnitř by pronikly i do inertního materiálu. Vnitřek byl vyložen miliardami nanokonstruktů, jejichž jediným účelem bylo doručovat živé uzlině, kterou obklopovaly, zprávu ‚ještě ne'. Skellor vajíčko otočil, takže stálo na špičce, a propojil se s ním. Okamžitě se ho zmocnil pocit, že se nachází v bráně do obrovského prostoru napěchovaného změtí blyštivých a nesmírně složitých tvarů. Stáhl se a na chvíli se zastavil, aby zvážil své možnosti. Pokud by zůstal propojený s UI bez použití této džainské uzliny, v několika hodinách by zemřel. Pokud by se od superky s krystalickomatricovou UI odpojil, navrátil by se do předchozího stavu, a to pro něho bylo nepřijatelné. Zjišťoval, že i v situaci, kdy UI není plně připojená, je schopen řešit rovnice, do nichž se předtím nedokázal vůbec pustit; měl teď eidetickou paměť a nesmírně chápal vlastní *dílo.* Odpojení by také vedlo k jeho uvěznění a za některé věci, které udělal, by ho s největší jistotou čekalo násilné vymazání mozku. Zbývající možnost ležela na dlani jeho ruky.

Skellor vyslal aktivační kód a díval se, jak se vajíčko rozevřelo jako okvětní lístky květiny a odhalilo džainskou uzlinu. Bylo to další vajíčko, menší verze pouzdra – kovové vajíčko pokryté složitými prostorovými obrazci. Nevypadalo to jako nic zvláštního dokonce ani dnes, kdy se správce celé planety vešel do popelníku a zbraň planetárního ničení nemusela být o mnoho větší. Ale svým způsobem to bylo obrovské. Skellor doposud nepřestal žasnout nad tím, že právě jemu se podařilo tento předmět najít, když lidé po celém Řádu pátrali po takových věcech celá staletí. Věděl, že korporace utrácejí na výzkum džainu miliardy, že celé planety byly archeologicky prozkoumány, že existují skutečně gigantické UI, jejichž jediným účelem je najít něco jako toto. Kde to vlastně našel on?

Ta planeta byla studená, ale chlad nebyl vražedný. Na povrchu, který pokrývala převážně pevnina, rostly listnaté lesy, jejichž stromy nebyly starší než padesát let, neboť teprve před padesáti lety bylo nainstalováno orbitální zrcadlo a planeta se ohřála natolik, aby na ní pozemské formy života mohly existovat. Obrovské kanály odváděly vodu od pomalu tajících pólů, aby vyplnila prohlubně, s nimiž se počítalo jako s budoucími oceány. Vedle jednoho z těchto rodících se oceánů byl vybudován kosmodrom a mluvilo se o tom, že brzy bude nainstalován runsibl. Skellor našel tržiště na jedné obrovské hrázi budované na dně dosud nenapuštěného oceánu. Byl to jeden ze stánků, kterým se obchody příliš nehýbaly, zaplavený předměty, jež by většina obyvatel Řádu bez velkého zvažování vyhodila. Chystal se zamířit zpátky do hotelu, protože bylo chladno, mrholilo a podle předpovědi mělo severní proudění přinést bouři – když vtom ho za bundu popadla něčí špinavá ruka.

„Měla bych pár kousků dobrýho zboží, který na pultu není, příteli," řekla majitelka ruky.

Skellor si ji prohlédl: vypadala typicky – jedna z těch, kteří si koupili cestu na novou planetu a pak se jim nechtělo pracovat tak tvrdě, aby si zařídili slušný život, nebo vydělali dost peněz a mohli se přesunout dál.

Její kosmetické úpravy už něco pamatovaly, oblečení měla prošoupané a ve tváři výraz trvalé zlosti na stav, pro jehož nápravu nic nedělala.

„Například?" zeptal se.

Rychle vytáhla zpod stolu tři plastové krabice a na jeho desce je otevřela. První krabice obsahovala umělé drahokamy, zručně zfalšované, aby vypadaly jako pravé, ve druhé byl výběr superek takového typu, že by člověku do týdne usmažily mozek, a ve třetí leželo šedé vajíčko a pytlík rozlámaných korálů.

„Tady," řekla a podala mu sensickou superku.

Skellor se obrátil k odchodu, ale ještě nechal pozornost zabloudit zpátky ke třetí krabici.

Kde už takový korál viděl?

Ukázal. „Co je to?“ zeptal se.

Vzala pytlík a zatřásla s ním. „To je pravý korál, z Bariérového útesu na Zemi.“

„Zajímavé,“ odpověděl Skellor. Věděl, že šance na ukradení korálu z toho místa jsou srovnatelné s obehraním UI Zemské centrály v šachách. Když se znovu chystal obrátit a odejít, vzpomněl si, kde podobné korálovité předměty viděl. V Muzeu klidu na zemském Měsíci ve vitríně z makroskla umístěné v bezpečnostním boxu, o němž všichni věděli, že může být okamžitě z muzea vystřelen a ve vesmíru zničen PTD – protiterénním dezintegrátorem – což bylo eufemistické označení pro antihmotovou zbraň.

„Tak dobrá, kolik za to chceš?“ zeptal se.

„Musíš koupit celou krabici,“ odpověděla. „Dvacet šilinků.“

„O to vajíčko nestojím, takže ti dám deset.“

Žena zalétla pohledem k nachovému víru mračen na severu a přikývla.

Uzlina měnila barvu a zdálo se, že dochází k nějakému pohybu, záměně prostorových obrazců na jejím povrchu. Po roce zkoumání zjistil, že korálovité předměty jsou zaručeně džainské a zaručeně k ničemu. Po patnácti letech zkoumání se mu podařilo odhalit možná jedno procento tajemství uzliny, ale dost na to, aby získal značný náskok před konkurenty v oboru a pochopil, s čím má co do činění. Překlopil předmět na dlaň ruky kryté rukavicí a zvedl jej ke rtům. Pak si jej nacpal do úst.

3

S lehce znuděným tónem dospělého, který ví, co bude následovat, žena řekla: „Bratr, který si postavil domeček z vápencových kvádrů a střechu udělal z desek téhož materiálu, už věděl, jak je pýcha nebezpečná, a když slyšel, že jeho přátele sežral volavák, modlil se za ně.“ Podívala se na dítě v naději, že konečně usnulo a že nebude muset číst zbytek. Jedno přečteni ke sdělení těžkopádného poselství *stačilo a ona uvažovala, že tu pitomou knihu odloží, přestože jí bylo řečeno, aby vytrvala. Chlapec měl bohužel oči vykulené jako vždycky.*

„Jeho dům byl totiž postaven z kamenů Satagentů spojených Vírou a na střeše byly tašky –.“ Když si uvědomila, že to, co říká, nijak nesouvisí se slovy v knize, odmlčela se. Usoudila, že se předběhla, a začala znovu:

„Ale pýcha ani modlitby na volaváka neplatí,“ řekla. Nato se předklonila a zadívala se na text pozorněji.

„Jsem si jistá, že včera tam bylo něco jiného,“ zabručela. Když knihu přivřela, s údivem zjistila, že název Morální pohádky právě získal ‚ť a změnil se na Mortální pohádky.

„Mami,“ řekl netrpělivě chlapec.

„Ty darebo,“ řekla s úsměvem a znovu knihu otevřela.

Chlapec se na ni nechápavě podíval, ale ona četla dál:

„Tu noc totiž volavák přišel a postavil se nad jeho dům, zatímco bratr se modlil ke svému bohu. Foukl a houkl, foukl a houkl a potom zdi rozkopal.“

Chlapec se při těch slovech zatvářil ještě zmateněji.

„Co myslíš, že poslední bratr řekl volavákovi, když byl jeho dům pryč?“

Chlapec, který se ocitl na známějším území, odpověděl: „Nesežer mě!“

„A jestlipak teď uhodneš, co volavák udělal.“

Chlapec odpověděl jako obvykle. Volavák v knize zatím opakovaně polykal muže v kněžském rouchu…

Začalo to po prvním spacím období, když se členové klanu omámeně probrali ze spánku, většinou navozeného narkotiky. Apis se probudil dřív než většina ostatních. Jistě, zkáza lodi byla strašlivá, ale zároveň to byla nejvíce stimulující věc, jaká se mu kdy přihodila. Jeho matka se probudila krátce po něm a zamyšleně ho zkoumala pohledem, zatímco on se díval, jak ostatní členové klanu vstávají a začínají se pohybovat po lodi. Nikdo neměl samostatnou kajutu. Nacházeli se v obrovském nákladním prostoru a jediné soukromí, které měli, jim poskytovaly umělohmotné fólie, snadno zavěšené v nízké gravitaci – kterou pravděpodobně vytvářelo spíš pomalé zrychlování lodi než nějaká gravitační technika, jak ho informoval Peerswarf.

„Běž najít jídelní automat,“ nařídila mu matka a on rychle odešel, neboť neměl ve zvyku neposlouchat, když její hlas přešel do takového tónu. Brzy našel zařízení zasazené do stěny a vyzvedl příděl jídelních tyčinek a nádobku s nějakým teplým nápojem – na automatu nebyly žádné popisky. Právě se vracel, když zaslechl nějaký rozruch. Ovládnutý zvědavostí, vydal se pátrat, co se děje.

U dveří v zadní části nákladního prostoru stáli rozpačitě dva muži stavění pro normální gravitaci. Jejich totožné oblečení v sobě mělo něco zvláštního: měli na sobě bílé lodní kombinézy, které jako by byly polstrované a pancéřované, a na jednom boku od podpaží po kotník se táhla slova v nějakém jazyce, kterému Apis nerozuměl. Na hlavě měli přilbu opatřenou hledím, která jim chránila pancířem jednu stranu obličeje a napojovala se na prstenec ze stejného bílého kovu kolem krku. Na odhalené straně hlavy nosili šupinatou superku organického vzhledu. Oba byli také vybaveni nějakými zbraněmi. Apis si uvědomil, že ti muži mají na sobě vojenské uniformy – ale nebyly to žádné uniformy, které by znal.

„Chceme pět z vás – ihned," řekl jeden muž hlasem, který zněl skoro znuděně.

Rozohnění Styčníci nevěnovali pozornost tomu, co řekl, a zasypávali ho i jeho druha otázkami. Apis pohlédl stranou a všiml si, že několik jiných Styčníků, kteří se drželi vzadu, sklání hlavu a prsty má přitisknuté na svých superkách – z nichž žádná neměla organický vzhled těch, které nosili strážní. Všichni se tvářili nechápavě.

„Nic," řekl muž, který stál vedle něho. „Je to *hluché*."

Dotazování bylo čím dál naléhavější a Styčníci se stahovali stále blíž ke dvojici vojáků, kteří byli z takového chování viditelně nervózní. Apis neviděl ani neslyšel, co je přimělo jednat. Viděl jen to, jak se voják – ten, který nemluvil – ohnal zbraní, a uslyšel nepříjemné křupnutí drcené kosti. Dav se roztrhl kolem ženy z klanu, která pomalu, stočená do klubíčka, padala na podlahu. Pak zavládlo ticho.

„Chceme pět z vás," zopakoval ten, který promluvil předtím, stejným znuděným tónem a Styčníci začali ustupovat. „Hned teď," dodal muž, a aby svá slova zdůraznil, ukázal zbraní na dav. Někdo vystoupil před ostatní. Byl to Peerswarf, muž, kterého Apis s oblibou považoval za svého otce.

„Požadujeme, abyste nás nechali promluvit s lodní UI. Toto se nedá tolerovat. Jsme snad zvířata, abyste s námi takto zacházeli?" Peerswarf se díval, jak se ostatní snaží poskytnout ženě pomoc. Ve tváři měl nevěřícný výraz. Když Apis na ženu pohlédl, uviděl, že má promáčknutou lebku a nedýchá. Vypadalo to, jako by nikdo nechtěl přiznat, že je mrtvá.

Ten, který mluvil, zvedl zabarvené hledí a upřel pohled na Peerswarfa. Tvář mu zkřivil jízlivý úšklebek.

„Nenecháváme si život řídit hloupým křemíkem. Na této lodi žádná UI není. Vedeni Bohem, lidé ji pilotují, lidé ji řídí, lidé ovládají zbraně."

Toto prohlášení se setkalo s ohromeným tichem, hlubším než to, které předtím způsobil útok.

„Je mrtvá," řekl jeden z těch, kteří se k ženě sklonili.

Peerswarf se na něho dolů podíval, jako by řekl něco nelogického, a pak obrátil pozornost zpět k vojákům.

„Vy jste ji zabili…“

„Ano, a jestli se mnou teď neodejde pět z vás, budou zabiti další.“

„K če – k čemu?“

„Potřebujeme pět schopných pomocníků na práci do strojovny.“

„Do strojovny?“

Kdy naposledy někdo pracoval ve strojovně lodi? O takové věci se starala automatika. Na takových místech normálně pracovali roboti.

„Teď hned!“ zařval voják, zvedl svou zbraň a stiskl spoušť. Ozvalo se tiché bubnování a třesk o strop. Apis zaslechl zvuk odražených projektilů a všiml si v kovu řady důlků. *Probíječka, primitivní.*

Vystoupilo několik dalších Styčníků, zpočátku váhavě. Byli nasměrováni ke dveřím, za nimiž čekali další vojáci. Apis se otočil, aby si pospíšil zpět k matce, ale ta už stála u něj. Podívali se na sebe, ale nepromluvili. Později, když se pětice vrátila, špinavá, unavená a s jantarově zbarvenými dozimetry na opasku, si ten pohled vyměnili znovu. Po celý život měli přístup k informacím. Teď věděli, jak na tom jsou: byli v rukou barbarů.

„Jsem diákon Chaisu z válečné lodě *Generál Patten*,“ oznámila jim později tvář na obrazovce. „Je smutné, že dnes byla zabita jedna členka vaší skupiny – nechť odpočívá v náruči našeho Pána – ale musíte pochopit, že za svůj život vděčíte planetě Masada, jejím obyvatelům a Bohu věřících. Malý díl z tohoto dluhu můžete smazat prací na této lodi a nakonec v loděnicích na Pazourku…“ Diákon mluvil dál a dál o úžasných věcech, které budou moci dělat, a projektech, do nichž se mohou zapojit. Potom jim řekl, že jsou obránci lidskosti.

„Patrně vám není známo, co způsobilo zkázu styčnické stanice *Miranda*… Někteří z vás možná znají historii soustavy Aster Colora, někteří z vás možná znají nedávnější události na mezistaniční planetě Samarkand. Na tom druhém světě zabil tisíce lidí transgalaktický sluha Ďábla, který si říká Drak. Pomocí nanomycelia zničil tlumiče

mezihvězdného runsiblu, takže člověk dorazil na Samarkand jako fotonická hmota. Jeho příchod způsobil termojadernou explozi, která měla mnoho obětí. Mnohem víc zemřelo následně, neboť Samarkand byl studená planeta ohřívaná energetickými přebytky runsiblu. Zbytek obyvatelstva umrzl. Vězte, že nanomycelium použité k zničení Mirandy bylo stejné – že váš domov zničil Drak. Musíte teď pracovat, abyste…“

A tak to šlo dál a dál. Pokaždé, když si mysleli, že diákon Chaisu skončí: „Bože, ochraňuj věřící,“ spustil znovu.

„Propagandista,“ řekl někdo poblíž.

„Oni jsou věřící,“ poznamenala Apisova matka.

„No a?“ zeptal se ten, který promluvil.

„Oni své propagandě věří. Odtamtud to slovo pochází,“ odpověděla zasvěceně.

„Co se to děje?“ zeptal se Apis.

„Pro to, čím se máme stát, je jedno staré slovo,“ promluvil jeden muž nedaleko.

„Jaké slovo?“ zeptal se Apis.

„Otroci,“ řekla mu matka.

Žarnáti byli modří jako nástrojová ocel a dlouzí přes deset centimetrů. Jelikož měli křídla, bylo nutné, aby nad jejich nádržemi byly po celou dobu nataženy sítě, které jim měly zabránit odlétnout a zahynout v prostředí, jež pro ně bylo nepřátelské. Eldene měla za to, že byli další drahou lahůdkou určenou pro stoly Teokracie a pro výměnu za luxusní zboží z jiných světů.

„Prý je to adaptace vycházející z pozemského tvora,“ řekl jí Fethan, když s Eldene dřeli na prokopávání stavidlového příkopu vedoucího do jedné z nádrží.

„Kamaráde, možná bych chtěla věřit tvým historkám o Podzemí, ale těm o Zemi nevěřím ani za mák,“ odpověděla Eldene.

„Proč ne?“ zeptal se Fethan a vyhodil lopatou další kus černého bahna. Znělo to dotčeně.

Eldene sledovala shluk zelených hlístic, které starý muž odkryl, jak se svíjejí a zavrtávají zpátky do tmy. „Slavná bájná říše, kde jsou

všichni svobodní a všichni mají svůj díl hojnosti. Poznám rozdíl mezi tím, co je možné, a co je zbožné přání. Jestli tahle Země vůbec existuje, je daleko odsud a nedělá nic pro to, aby nám pomohla. A pokud jde o tenhle Lidský řád řízený božskými umělými inteligencemi…“ Opovržlivě si odfrkla a vyhodila z příkopu další bahno.

„Ale je to pravda,“ zaprotestoval Fethan.

„Ano? Tak proč nejsou mezi obchodními loděmi žádné lodě Řádu?“

„Jak víš, že nejsou?“ zeptal se Fethan.

„No, jestli některé jsou řádové, zdá se, že se nijak nebrání nakupovat očištěné škvířily a výtažek ze žarnátů,“ vychrlila ze sebe Eldene, když si vzpomněla na zákazníky, které vikář tábora Cyprian občas vodil na prohlídku a kteří se netvářili, že by je kajícný úděl dělníků v nádržích nějak zvlášť trápil.

„Většinou je to spodina z Hranice,“ odpověděl Fethan.

„Jo, a já jsem žvatlokačova máma,“ odbyla ho Eldene. A tam rozhovor skončil, neboť zanikl v hluku Volusova vznášedla, které přistávalo opodál. Oba se mlčky prokopávali blíž a blíž k těžkému železnému stavidlu, přes které museli před vypuštěním nádrže nainstalovat sítě. Než se ke stavidlu propracovali, ostrý výkřik je donutil zvednout hlavu nad okraj příkopu.

„To bylo z místa, kde kopou Cathol a Dent!“ zvolal Fethan.

Eldene se ohlédla a překvapeně se dívala, jak stařec mrštně vyskočil z příkopu a zamířil směrem, z něhož se ozval výkřik. Když se unaveně vydala za ním, naskytl se jí pohled na Voluse, jak stojí nad propustí, kterou prokopávali druzí dva dělníci, a Dent mu leží u nohou. Vzduchem se rozléhalo chřestění žarnátích křídel, jak se některým ze zvláštních tvorů podařilo uniknout stavidlem a odkrytým příkopem. Eldene se rychle pustila za Fethanem, který kupodivu jako by se rozhodl zjistit, co se děje. Když zanedlouho došli k příkopu, uviděli, že Cathol je spadlým stavidlem uvězněný pod hladinou a voda kolem něho se hemží žarnáty.

„On… nás… zabije,“ dostal ze sebe zajíkavě Dent, který ležel pod proktorem.

Volus, který si doposud chladně měřil Cathola, se obrátil k nim. „Vraťte se k práci, bratři," řekl.

Eldene připadalo, že ten dělník, Cathol, je mrtvý, ale nezdálo se pravděpodobné, že by spadlé stavidlo zabilo jeho nebo jeho skolu a skola by ho před utopením ochránila. V tu chvíli dokázala myslet jen na to, co jí minulou noc řekl Fethan: předpokládej, že je to vražda. Aniž tušila, co má v úmyslu, postoupila dopředu. Volus švihl paralyzérem a zasáhl nejdřív ji, pak její skolu. Vykřikla a spadla na zem. Celou jednu stranu těla jako by měla ponořenou do kyseliny a skola se na ní škubala, jako by se chtěla utrhnout. Jak se plazila po zemi, viděla, jak Volus vytáhl pistoli, namířil dolů a bez sebemenších výčitek Denta zastřelil. Muž padl obličejem na zem. V hlavě měl díru a její obsah se rozstříkl po černém jílu. Eldene lapala po dechu, před očima se jí začínalo zatmívat bolestí a nedostatkem kyslíku, ale očima našla Fethana a vybídla ho, aby utekl.

Fethan se na oplátku zadíval na ni. „Víš," řekl polohlasně stařec, „můžu pracovat v utajení, ale všechno má své meze." S těmito slovy zamířil k Volusovi a neupadl, ani když ho do hrudi zasáhly dva výstřely, pouze sebou škubl. Pak se zastavil, vymrštil ruku a probodl jí proktorovo tělo.

Dvacet Styčníků mělo dozimetry zbarvené jantarově, když *Generál Patten* vypadl z podprostoru. Doprovázel to děsivý, drtivý pocit dezorientace. Kázání z palubního rozhlasu pokračovala, ale po prvním opakování se je všichni naučili ignorovat. Ona dvacítka mluvila o primitivních podmínkách, nízké úrovni automatizace, otevřeně nošených zbraních a radiaci unikající do prostoru strojovny. Na první pohled se jejich situace zdála být jasná, ale některé aspekty Apise nadále mátly.

„Mluvili o umělé inteligenci jako o hloupém křemíku – jak by to dělali separatisté – a přitom mají superky," svěřil se matce.

Peerswarf, který se s nimi přišel podělit o jídlo a pohovořit si, se usmál a řekl: „Mně to připadá jako biotechnologie, takže to křemík určitě nebude. A vůbec, nenechávají si jím řídit život, což neznamená, že oni nevládnou jemu."

To všechno sice znělo věrohodně, ale Apis si všiml znepokojeného pohledu, který se mihl mezi Peerswarfem a jeho matkou, a pochopil, že věrohodnost ještě nedělá pravdu. Poslouchal další debaty o superkách, které tito lidé nosili – že mezi nimi a těmi, které nosil jeho klan, neexistuje absolutně žádné propojení – ale nakonec se ukázalo, že spánek je pro něho důležitější než dopátrání se případné pravdy, a tak zamířil ke svému lůžku. Právě když se opíral rukou o jeho okraj a snažil se na ně natáhnout, vlna gravitace jím mrštila na podlahu a pak jím smýkla ke stěně. Přišla rána následovaná tlakem na prsa.

„Rychlé manévrování," vyrazil ze sebe někdo. „UI by to vykompenzovala."

Začala kvílet siréna a na stropě nad vnitřními dveřmi nákladového prostoru se rozblikala červená světla. Další rána. Lodí proběhlo zachvění.

„To ne," řekl někdo; v tom hlase byla hrůza a rezignace. Apis se rozhlédl kolem sebe a uvědomil si, že tím, kdo promluvil, byla jeho matka. Zírala na strop. Také zvedl oči a ihned si všiml, jak se kov po celé délce kroutí.

„Co budeme dělat?" zeptal se jí.

Další rána… loď se stočila stranou… vzduchem létaly věci lidí. Matka naklonila hlavu a zaposlouchala se do vzdálených zvuků deformovaného a lámaného kovu, výskotu, explozí.

„Něco tu loď trhá," řekla, spíš zmateně než s obavami. „Musí to mít gravitaci… černá díra? Určitě se nedostali moc blízko k planetě. Tak neschopní snad nemůžou být ani oni."

Nato se strop roztrhl a něco se jím prodralo dovnitř: chapadlo silné jako lidské tělo a zakončené plochou kobří hlavou s jediným modrým okem v místě, kde by měla být ústa.

„Drak," řekla matka. *„Uteč!"* Jenže kam utéct? Apis si toho všiml stejně jako spousta dalších: jak se strop ohnul a roztrhl, otevřely se zadní dveře nákladové komory. Spolu se svou matkou byl Apis u těch dveří mezi prvními.

„Vojáci," řekl, když prostrčil hlavu otvorem a uviděl uniformované muže, jak zpola běží, zpola se přitahují za madla

pravidelně rozmístěná v chodbě. Otočil se k matce. „Nemají tady gravidesky.“

„Primitivní,“ konstatovala, zatímco se za ně natlačili další Styčníci. Všichni se otočili, podívali se nahoru a spatřili, jak se trhlinou ve stropě kroutivě protlačila další panožka. Loď se znovu otřásla: v chodbě začalo blikat nouzové osvětlení. Apis ještě jednou vyhlédl ven a uviděl, jak poslední vojáci mizejí za ohybem chodby. Loď se zakymácela a vyhodila lidi – pozorované modrýma očima Draka – do vzduchu, k rozbitému stropu.

„Můžeme ven!“ zvolal Apis a protáhl se do chodby.

„Ne, ještě ne!“ vykřikla jeho matka. Příliš pozdě.

Apis byl už v půlce cesty k ohybu, když se za ním vydali další. Matka ho dostihla dřív než dav. Většina ho nedostihla vůbec. Stranou se něco zdeformovalo a protrhlo a otvorem se vyvalil oheň – bez gravitace, která by plameni dala tvar, visel ve vzduchu jako cáry mlhy. Apis zaslechl křik, spatřil siluety…

„Pojď.“ Matka ho popadla za rameno a táhla ho dál. Spolu s jinými dorazili k boční šachtě, která probíhala napříč lodí. Postavy v uniformách v ní pluly a odrážely se směrem nahoru, k nějaké výše položené přístupové cestě.

„Určitě míří k nějakému plavidlu, ve kterém chtějí uniknout,“ řekla. Odrazili se šachtou nahoru a následovali dav. Nikdo si jich nevšímal. Vzduch čpěl strachem. Kdykoli je mohlo uchvátit vakuum. Přístupová cesta vyústila do další chodby, která vedla k přechodové komoře. Apis a jeho matka jí prošli spolu s uniformovaným personálem. Za nimi se dostali dovnitř tři další, rovněž v uniformách, než přišla odsávající exploze a přechodová komora se náhle uzavřela. Jeden prošel napůl, ale nezabránil dveřím v tom, aby se zavřely.

Trupem přistávacího člunu se rozlehl kovový zvuk povolených zámkových mechanismů. Jak se člun pustil mateřské lodi, všechno se ocitlo v beztížném chaosu. Zazněly hlasité rozkazy, načež se vojáci přitáhli dolů do křesel a připoutali se. Apis a jeho matka udělali totéž a teprve teď, když se člun začal vzdalovat od lodě, se jim dostalo několika zvláštních pohledů. Apis se ohlédl a obsáhl pohledem vojáky, kteří tam seděli, směs uniforem – v některých případech bez

uniformy, jindy uniformy nasáklé krví. Vpředu plul mezi oddílem pro pasažéry a kokpitem nějaký velitel a pátravě se rozhlížel po kabině. Za ním seděli u řízení pilot a navigátor. Přes zakřivené okno z makroskla před nimi bylo vidět tečky hvězd a občas kusy trosek, které prosvištěly kolem. Apis se natáhl nahoru, aby zkusil získat výhled na obrazovky pod oknem, kam se přenášely záběry kamer. Zahlédl oheň a stěží rozeznatelný tvar lodi, která je zdánlivě přilétla zachránit z *Mirandy*, chaotickou změť panožek a měsíc pokrytý šupinami – Draka. Když se pohled velitele zastavil na něm a na jeho matce, klesl zpátky na sedadlo.

Muž ukázal. „Zajistěte ty dva," řekl. Hlavy se otočily k nim. Nato k nim přistoupili s plastovými pouty, aby jim spoutali ruce a nohy.

„To není třeba," řekla Apisova matka. „Nemůžeme vám ublížit. Nemáme sílu –"

Jeden voják ji umlčel úderem do obličeje. Byla to rána, kterou by člověk žijící v normální gravitaci snesl snadno, ale ji omráčila. Voják se na ni překvapeně podíval a pak se otočil k velícímu důstojníkovi, který na něho pouze kývl, aby pokračoval. Apis poslušně zvedl ruce, aby si je nechal spoutat, a se znepokojením pohlédl na matku. Teprve když se přesvědčil, že dýchá, začal si znovu všímat svého okolí. Potřebovala lékařskou péči, to bylo jediné, na co byl schopen myslet. Musel najít způsob, jak ji opatřit.

Výzkumný ústav černých vyder stál na kraji zátoky zarostlé papyrem, před horizontem zaoblených hor připomínajících přikrčená zvířata. O strakatost těchto svahů se staraly především vřesy, kapradiny a další pozemské rostliny, které vyplnily těch několik mezer, co už neobsadily místní druhy. Až na několik výjimek adaptovaných na moře nasycené solemi mědi se voda za papyrem hemžila nejrůznějšími zvláštními tvory objevenými na Cheyne III, když byla před staletími kolonizována. V rovinách, jež vybíhaly od zátoky po obou stranách hor, rostl pouze papyrus a jiné místní druhy, které dokázaly snést jedovatou půdu.

Zabiják si postavil stativ na kamennou kru vystupující z úbočí jedné hory. Kolem sebe měl keře morušek obtěžkané plody a za ním šelestilo ve stálém větru vanoucím z vyšších svahů husté kapradí.

Když se přesvědčil, že stativ stojí pevně a neměl by se viklat, zabiják – údajně jistý Stiles – se shýbl ke svému kufříku a začal láskyplně sestavovat zbraň, kterou v něm měl. Vypadala jako lovecká puška, ale její hlaveň byla metr dlouhá a tenká jako tužka a do pažby a hlavního těla byly zasazeny displeje a dotekové ovladače. Stiles namontoval zbraň na stativ, nahlédl do zesilovače obrazu x 10000 a nasadil malé tlumiče pohybu. Pak se rozhlédl po ústavu.

Obvodový plot stál půl kilometru od budov a on věděl, že terén mezi nimi je plný pohybových detektorů schopných zachytit dokonce i dech případného vetřelce, který by pronikl přes věže s automatickými zbraněmi. Oblast před plotem procházely v nepravidelných intervalech stráže a jeden nebo dva noví bezpečnostní roboti. Ale žádné bezpečnostní opatření nebylo dost dobré, aby zabránilo někomu, jako byl Stiles, v dálkovém výstřelu ze vzdálenosti čtyř kilometrů. Usmál se pro sebe a namířil zbraň na zadní dveře ústavu.

Teď, když měl namířeno, Stiles neměl na práci nic než čekat. Zapálil si cigaretu a zahleděl se na černé vydry, které dováděly v olejově šedé vodě za papyrem. Dobře věděl o dvou pozorovatelích ukrytých v kapradí na svahu, ale nedělal si z nich těžkou hlavu. Nebudou mít nic průkazného, co by mohli svým pánům nahlásit, a on se později o jejich přítomnosti zmíní, aby předvedl, jaký je profesionál – to všechno patřilo k obrazu.

Dveře se otevřely a ven vyšly dvě ženy v potápěčských kombinézách z monofilamentu. Nesly si hemolungy a samostatné recyklační aparatury pro práci ve větších hloubkách. Zamířili k jednomu z ústavních antigravitačních vozidel a naložily výstroj. Na ně nečekal. John Spader nevyjde ven přinejmenším ještě dalších dvacet minut. Ředitel ústavu velice lpěl na svých zvycích – což pro někoho ve vysoké funkci nebylo na planetě jako Cheyne III bezpečné; člověk se stával realizovatelným terčem atentátu, únosu, čehokoli, o co se separatisté v té které době zajímali. Dnes to byl

atentát a netypicky si na tu práci najali někoho cizího, ale věděli, že Stiles má reputaci, a chtěli, aby to vzal.

Spader vyšel z budovy na minutu přesně. Stiles na něho namířil, snadno dostal jeho hlavu přímo doprostřed zaměřovače, aktivoval jeden dotekový ovladač na boku zbraně a počkal, až se pod rámečkem pro zacílení objeví slovo ‚zaměřeno'. Když vystřelil, neozval se žádný zvuk a neprojevil se žádný okamžitý účinek. Stiles udržoval Spadera ve středu zaměřovače a čekal. Podzvukové kulce trvalo dlouho, než dolétla k cíli, a přestože byl Spader v té době v pohybu, udržela si cíl. Stiles se díval, jak ze Spaderovy hlavy vytryskl oblak kostí a mozku a temeno hlavy se zbytkem obličeje se otočilo na druhou stranu. Když se cíl svalil, Stiles se usmál a poškrábal se na bradce. Když se tak usmíval, vypadal opravdu zlověstně. Ti, kteří ho pozorovali ze svahu, pocítili jistý strach a doufali, že si jich nevšimne. Říkalo se o něm, že než se udělal pro sebe, byl Sparkind – někdo, s kým si není radno zahrávat.

Stiles si sbalil zbraň, složil stativ a přešel přes horu zpátky. Vypadal každým coulem jako nadšený pozorovatel ptáků – kdyby na Cheyne III nějací ptáci byli. Za půl hodiny dorazil ke svému antigravitačnímu vozu a pod oblohou, po níž se hnala ukoptěná mračna, zamířil zpátky k městu. Z opačného směru ho minulo policejní AGV, ale byl teď jedním z mnoha a policie bude předpokládat, že všechna AGV jsou zaregistrována přes UI, takže může jednoduše získat seznam.

Gordonstone se skládal převážně z přízemních arkologií, které vypadaly, jako by je na místo přibily plastbetonové věže – zpravidla hotely nebo kanceláře bohatých řádových korporací. Stiles přiletěl se svým AGV vysokou rychlostí, protože kdyby cestoval pomaleji, prozradil by na sebe, že není řízený městem. Přistál v parku vedle hotelového bazénu a pečlivě nastavil zabezpečení vozidla, když z něho vystoupil. Kdyby se někdo pokusil vloupat se dovnitř, krátký plazmový záže h v kufru by proměnil uschovanou zbraň v neidentifikovatelnou škváru.

Od baru u bazénu ho pozorovali muž a žena, podle vzhledu příslušníci runsiblové kultury. Když zamířil k barovému pultu vedle

nich a objednal si u kovového barmana cips, všiml si šupinatých superek, které měli na sobě. Jazyk se mu stáhl, jak slabé narkotikum, které dodávalo ledu duhové zbarvení, roztálo. Poté, co zaplatil za pití a dostal čipovou kartu zpátky, se otočil k páru a kartu mu podal.

„Myslím, že pro mne něco máte," řekl.

Oba se po sobě podívali. Pak si žena sundala tmavé brýle a obrátila pozornost na Stilese. Byla atraktivní, ale to může být každá žena. Člověk se musel mít na pozoru před těmi, které se plastikou nezatěžovaly.

„Proč si to myslíte?" zeptala se žena.

Stiles položil svou kartu na bar a mávnutím odehnal chromovanou ruku kovového barmana.

„Pracujete pro Broma a sledujete mě už deset dní. Vaši dva agenti z vydřího ústavu se už ohlásili?"

Dvojice se nesnažila skrýt rozmrzelost. Možná si mysleli, že provádějí sledování nenápadně. Stiles se nezpronevěřil pohrdání, které k nim cítil. Amatéři – byl zázrak, že se jim podařilo přežít tak dlouho.

Muž vystrčil hlavu dopředu. „Vy si asi myslíte, že jste vážně dobrý, co?" řekl. Stiles uvažoval, jestli ho nemá na místě složit, ale zavrhl ten nápad: ještě neměl peníze. Ponechal si prázdný výraz a pokrčil rameny. Žena zavrtěla hlavou a sáhla do kabelky pro další čipovou kartu. Přistoupila k němu a položila mu ruku na hruď.

„Dobře odvedená práce," řekla, vzala si jeho kartu, přitiskla na ni svou a převedla částku na jeho účet. Stiles dopil svůj cips a vzal si kartu zpátky.

„Nádherné místo," poznamenal, když si částku ověřil. Obrátil se k odchodu.

„Zůstaneme v kontaktu. Možná pro vás budeme mít něco… náročnějšího," řekla žena.

Stiles přikývl a pokračoval v cestě. Když míjel bazén, se zájmem si prohlédl nahá těla ležící pod světlovody. Pak loudavě došel do hotelu a zamířil do svého apartmá.

Jakmile byl uvnitř, zamkl dveře a umístil k nim senzor. Kdyby se venku něco dělo, byl by včas varován. Rychlou obhlídkou pokojů

odhalil pět štěnic, z toho dvě mikroskopické. Zneškodnil je všechny včetně té, kterou mu žena umístila na košili. Malá vibrující poduška na okně bránila tomu, aby někdo mohl pomocí laserového odrazu odečítat, co říká. Další průzkum: žádná optika ve zdi. Poslední bezpečnostní opatření, které udělal, bylo, že se osprchoval; byl v takových věcech staromódní. Pod proudem vody aktivoval náramkový komunikátor. „Tady Thorn. Je ta smrt nahlášená?“

„Ano,“ odpověděla runsiblová UI Cheyne III. Její hlas byl slabý, protože Cereb, měsíc, na němž se nacházela, byl jenom kousek nad obzorem. Použít k odrazu signálu satelit by bylo příliš riskantní.

„Zůstanou v kontaktu. Zřejmě pro mě chystají něco náročnějšího.“

„Další vraždu?“

„Možná. Pokud ano, možná budu muset odmítnout, protože se tak Bromovi nedostanu nijak blíž.“

„To rozhodnutí je na vás,“ odpověděla UI – hlasem už jasnějším. „Ale mějte na paměti, že vaše mise má teď časově omezené trvání, protože je možné, že si vás vyžádají jinde.“

„Proč?“

„V nedávné době byla zničena styčnická stanice a je možné, že je do toho zapletena jedna z koulí Draka.“

„Cormac?“

„Je na cestě.“

Thorn hvízdl a pak řekl: „Svůj k svému. Zajímalo by mě, jestli existuje nějaká souvislost se superkami Dragoncorpu nebo s tou druhou technikou.“

„Firma změnila jméno,“ opravila ho UI. „Teď je to Drakocorp.“

„*Existuje* nějaká souvislost?“ nedal se odbýt Thorn.

„Téměř určitě ano, ale vaším hlavním úkolem tady je lokalizovat Bromův úkryt a přivolat svůj tým, aby… si s tím poradil. S doprovodnými okolnostmi ať si poradí jiní.“

„Žádný strach, nezapomenu na to,“ řekl Thorn. Pak přepnul náramkový komunikátor na jiný kanál. Při pomyšlení na to, jak se UI uchylují k eufemizmům, když o těchto věcech hovoří, se pro sebe

usmál. Překvapilo ho, že cerebská UI nepoužila ten druhý oblíbený: ‚polní resekce'. „Tady Thorn. Kde momentálně jste?" zeptal se.

„V patře pod vámi," odpověděl velitel čtyřčlenného týmu, který mu v hotelu poskytoval podporu.

„Dobrá, držte se nablízku a čekejte na můj signál. Jestli ho dám, chci, abyste sem vlítli, nekompromisně a rychle. Žádné nesmysly typu: ‚Jste zatčeni.'"

„Vy jste šéf," přišla odpověď.

Thorn vypnul komunikátor, dosprchoval se a znovu jako bohatý zabiják Stiles vyrazil za zábavou, třeba s jedním z těch těl rozložených u bazénu. Nebylo to jako za starých časů. Kryli by se s Gantem navzájem, jen oni dva. Jenže za starých časů byl voják, ne tajný agent Zemské centrály. Gant mu chyběl, chybělo mu, jak to bývalo dřív. Samarkand ho změnil.

Apis s rostoucím pocitem zmatku naslouchal sporadickému hovoru kolem sebe. S kým ti lidé mluvili? Copak neměli možnost vznášet neslyšné dotazy prostřednictvím svých biotechnických superek? Vzdělání měl dost široké, aby věděl, že existují modlitby, ale zkušenosti malé, takže ji hned nepoznal. Zadíval se na muže, který seděl vedle něho a na břichu si držel chuchvalec látky nasáklý krví. V levé ruce svíral kroužek z korálků, které měly tvar miniaturních lebek. Byly potřísněné zaschlou krví a nehybně mu visely na prstech. Něco si mumlal jazykem, kterému Apis nerozuměl, a tak se ho snažil ignorovat. Šílenství. Mluvit s bohy? Apis byl připraven uznat pouze opravdový hovor mezi jednotlivci.

„Jak dlouho?" zeptal se velitel dalšího důstojníka, který procházel nějaký inventář, a zdálo se, že si počíná velice zdatně – kontroloval boxy a displeje a hnětl svou superku.

„Přibližně rok, ale jsou i jiné možnosti."

„Langu, jiné možnosti mě nezajímají. Buď Masada, nebo nic. Jak jsme na tom se zásobami?"

„Vodu můžeme recyklovat neomezeně dlouho," odpověděl Lang. „Při patnácti lidech v kryopouzdrech bychom měli s jídlem vystačit – tak tak. Nebude dost."

„Strádání zušlechťuje věrné," prohlásil velitel.

Způsob, jakým mluvil, Apise mátl. Vypadalo to, jako by používal celé věty, aby řekl jedno slovo, pokud nepoužíval celé věty, aby neřekl nic.

„Ano, to asi ano, ale nás čeká víc než strádání."

„S modlitbou není žádný problém nepřekonatelný."

Lang se na svého velitele podíval. Bylo jasné, že se mezi nimi odehrála nějaká neslyšitelná komunikace. Nato velitel přenesl pozornost na zraněné vojáky a potom na Apise a jeho matku. Styčník byl mladý a nezkušený, ale okamžitě poznal, že mu hrozí nebezpečí, tak jako to poznali jiní na palubě lodi. Modlitby nabyly na hlasitosti. Někteří muži klečeli a uváděli se do frenetického transu. Velitel se otočil zpátky k Langovi, okamžik počkal a pak přikývl. Apis strčil do matky, aby ji zkusil probudit, ale nenechala se, v tu chvíli ne – ani když se jich čtveřice vojáků chopila a odvlekla je do přechodové komory. Možná Apise přiměla promluvit troufalá domněnka o jeho nadřazenosti, i když věděl, že by ho náhodný úder kteréhokoli z nich mohl zabít.

„Nesmíme zemřít spoutaní," řekl Apis vojákovi s bílou tváří, který držel jeho křehké paže jako ocelové čelisti svěráku. To už byli v přechodové komoře a další voják otáčel kolem. Kolem? Mechanická přechodová komora! *Šílenství.* V pauze, kterou jeho slova vyvolala, se Apis rozhodl improvizovat. „To byste chtěli, abychom před Něho přišli v poutech?" Znělo to jako zcela oprávněná stížnost. S výrazem, který prozrazoval zahanbení, voják vytáhl nůž a přeřezal Apisovi plastová pouta na zápěstí a na kotnících. Totéž však neudělal jeho matce. Společně je vystrčili do stísněného prostoru a zavřeli za nimi dveře.

Apis hyperventiloval tempem, které by bylo pro každého běžného člověka abnormální, a litoval, že matka nemůže udělat totéž. Když se z komory začal odčerpávat vzduch, točila se mu hlava – buňky měl teď plně nabité kyslíkem. Zahákl jednu ruku za pouto na matčině zápěstí a druhou za tyč zasazenou do boční stěny přechodové komory. Bylo dobré, že ti uvnitř měli takový nedostatek vzduchu; jinak by možná otevřeli vnější dveře rovnou a nic by nezabránilo

jeho vycucnutí ven do prázdnoty. Nechal malé množství vzduchu v plicích uniknout a pak uzavřel nos, uši a konečník. Jeho sliny se změnily v pryskyřici a zalepily mu ústa. Nafoukl se a oči mu překryly mžurky. Matka vedle něho narostla do dvojnásobku obvyklé velikosti, jak její tělo dělalo tytéž věci nevědomě. Ona bude mít čtyřicet až padesát minut. On o něco více. Zatímco vnější dveře se otevíraly do vzduchoprázdna, uvažoval, jak ten čas využít.

Apis chtěl jednat okamžitě, ale věděl, že by tak nic nezískal. Raději si to promyslel. Pokud by vojáci našli jeho a matku uvnitř komory stále živé, pravděpodobně by se postarali o to, aby už živí nebyli, až se komora otevře příště. Apis si pozorně prohlédl vnitřek komory a všiml si, že ve stěně je nějaký úložný prostor. Když jej otevřel, našel uvnitř dva nouzové kosmické obleky s malými kyslíkovými lahvemi, nějaká lana a několik velkých nádob s hmotou na utěsňování trhlin. Vytáhl oba kosmické obleky a dvě lana a chystal se obléct jeden z obleků matce, když si všiml, že se vnější dveře komory zavírají. Rychle ji protáhl otvorem ven.

Bez vzduchu, který by deformoval vzdálenosti, hořely hvězdy jasně jako obloukové lampy a vnějšek přistávacího člunu se ukázal s krutou ostrostí. Apis zahlédl kusy trosek, které pluly rovnoběžně s člunem, ale výhled dozadu mu blokoval iontový motor na této straně plavidla. Snažil se nemyslet na to, co se stalo s ostatními Styčníky. Možnost přežít skoro hodinu ve vzduchoprázdnu by v takové situaci nebyla žádné milosrdenství. Nejdřív se připevnil lanem k trupu plavidla a pak dokončil pracné navlékání jednoho z ochranných obleků na nafouklé tělo své matky. Byl jí jen tak tak, a to bylo všechno natažené na maximum. Když pustil kyslík, oblek napodobil tělo v něm a ztuhl. Apis věděl, že matka se bude uvnitř vracet k normálu. Takže zjistí, že je v kosmickém obleku, který je jí moc velký, jestli přijde k vědomí. Připevnil ji k trupu lodi lanem právě včas, aby se stačil vrátit k vnějším dveřím, když se začaly znovu otevírat.

Byl to ten muž, který seděl vedle něho, uvědomil si Apis, a to jen podle lebkových korálků a jeho zranění. Jak vyletěl z komory, poháněný krví, která se odpařovala z jeho rány na břiše, slabě mával

rukama. Oči mu vylézaly z důlků, tělo ovíjela krvavá pára, ústa měl otevřená ve výkřiku, který nikdo neuslyší. Apis ho na chvíli zachytil, než ho poslal dál, už mrtvého nebo těsně před smrtí.

Druhá mrtvola se držela uvnitř přechodové komory, další muž – zdálo se, že žádné ženy tuto uniformu nenosí, což byl další ukazatel primitivnosti kultury, z níž pocházela. Tomuto muži chyběla jedna ruka. Druhou měl obtočenou kolem tyče. Na tváři měl možná původně výraz hrůzy, než se mu utrhla z lebky a zůstala viset ve zmrzlých cárech kolem hlavy. Apis si všiml, že má zbraň, a sáhl pro ni, aby ji vytáhl z pouzdra, než si začne muže prohlížet. Měl u sebe laser, ale nepoužil ho. Odešel do přechodové komory dobrovolně? Nebo byl zraněný tak těžce, že nedokázal klást odpor? Šílenství. Apis si prohlédl zbraň a pak se zadíval na primitivní uzavírací mechanismy uvnitř přechodové komory. Pokud měl přežít, musel se k tomuto šílenství přidat.

Rychle se vsoukal dovnitř, chytil nafouklý skafandr s matkou a vtáhl ji zpátky do komory. Když ji zajistil, namířil zbraň na automatiku na stěně a stiskl spoušť. Všechny skříňky se za zlověstného ticha roztavily, vypařily, rozpadly. Vnější dveře, které se pomalu uzavíraly, se zachvěly a zastavily. Apis zastrčil zbraň do kapsy a vyzkoušel manuální ovládání vnějších dveří. Zjistil, že funguje. Otočil se k vnitřním dveřím a prohlédl si jejich ruční ovládání, ale než stačil něco udělat, zvenčí se vlila dovnitř prudká záře a síla zrychlení jím smýkla na jednu stranu dveří – iontové motory se zažehly. Přitáhl se do předchozí polohy, znovu se zadíval na ovládání a obrnil se před hrůzností toho, co teď musí udělat.

Obojí ovládání mělo hydraulický posilovač, takže pro otevření či zavření dveří nebylo zapotřebí hrubé síly. Bylo vidět jen několik vakuových čidel, která si chvíli pečlivě prohlížel, než je roztavil. Absence bezpečnostních zařízení ho nepřekvapila – majitelé si lidského života evidentně příliš nevážili. Přitiskl pistoli na lepící polštářek na opasku a začal otáčet kolem, kterým se otevíraly vnitřní dveře… zatímco vnější dveře zůstávaly otevřené.

Všude kolem sebe slyšela pronikavé chrastění a cítila, že ji do obličeje tlačí měkká hlína. Teprve potom se jí do vědomí začaly drát útržky paměti. Připadala si ochromená a najednou si vybavila prudkou bolest, jak dostala ránu paralyzérem, zoufalé lapání po dechu… Denta, rozstříleného, když ležel na zemi… a pak Fethana, jak kráčí proti proktoru Volusovi, je zasažen, útočí… Eldene jednoduše nedokázala vnutit těm posledním výjevům nějakou logiku a ucítila strašlivou, ničivou hrůzu, když si představila, co ji čeká, až otevře oči; bude to klec anebo mechanicky provedená poprava.

Když pak oči otevřela, cítila jen zmatek nad tím, co vidí.

Zem před ní byla posetá bochníky puchýřového mechu, tu a tam prázdnými ulitami trojhomolic a vzdutými kruhovými jezírky, v nichž se odrážela Calypse, plynný obr, takže vypadaly jako rozházené mince vyrobené z plátků opálu. Když lehce zvedla hlavu, uviděla porost flétnové trávy – právě z ní se ozývalo to ostré chrastění, jak dutá bílá stébla čeřil vítr. Před tímto porostem se země zvedala a ona vytušila, že tam bude těsně pod povrchem trojhomolice, která se živí půdou bohatou na organické látky. Co tady sakra pohledávala? Vypadalo to jako jedna z těch divokých oblastí, které zahlédla jen tehdy, když ji poslali v pracovní skupině na mýcení. Pak ji přepadla náhlá hrůza: no ovšem, proktor Volus ji za trest nechal vyhodit tady, kde bez doplňků, které na ní držely skolu, zemře. Proktor si jistě vymyslí nějakou věrohodnou historku, aby vina za její smrt nepadla na něho…

Za ní se ozvaly kovové zvuky.

Eldene v první chvíli neměla odvahu se pohnout. Pak ucítila, jak v ní hněv a odhodlání přežít sílí, a pomalu se překulila, aby viděla, odkud ty zvuky vycházejí. Její zmatek se okamžitě vrátil. Fethan dřepěl vedle Volusova vznášedla, sloupek řízení měl rozebraný a rýpal se ve složité technice uvnitř. Fethan žil, což znamenalo… ne, to nebylo možné. Eldene dokázala přistoupit jedině na to, že proktor minul, přestože to byla krátká vzdálenost, a že Fethan odpověděl nožem, který měl schovaný. Omámeně se posadila a starý muž si všiml, že už je vzhůru.

„Už to zvládáš trochu líp, děvče?“ zeptal se.

„Pamatuju si lepší chvilky," odpověděla. Hlas se jí zadrhával ve vyschlém hrdle.

Na starém muži bylo něco zvláštního, něco bylo jinak, než mělo být. Potom Eldene došlo, že horní část Fethanovy kombinézy není vyboulená jako včera. Jeho skola byla pryč! V dalším okamžiku Eldene pochopila, že to byla ta věc, kterou zahlédla na zemi vedle kusů sloupku řízení. Ohromeně na ni pohlédla a snažila se srovnat její přítomnost tam s Fethanovým evidentně bezproblémovým dýcháním – ale odnesla si jenom zmatek. Fethan měl podle vší logiky umírat. Hleděla na starého muže a doufala, že se dočká nějakého vysvětlení, ale to, co se stalo potom, její zmatek jedině umocnilo.

„Brzy to vystopují," řekl Fethan a mávl směrem ke vznášedlu válcovým ručním nástrojem, z něhož vycházely čáry červeného světla. „Chtěl bych to do té doby dostat do vzduchu, aby mysleli, že nás dostali, až zaútočí." S těmi slovy muž pohlédl na nástroj, který držel, pak sáhl dolů a přitiskl prst k boku své skoly. Nato se v pytlovitém, hmyzovitém útvaru objevila škvíra, která se na otočných čepech rozevřela a ukázala, že se jedná o důmyslně maskované pouzdro. Fethan dal nástroj dovnitř a vytáhl jiný, aby pokračoval v práci.

„Jak to, že žiješ?" zeptala se Eldene.

„To je otázka, kterou se filozofové trápili po staletí," zavtipkoval Fethan. „V mém případě by samozřejmě mnozí mohli namítnout, že nežiju."

Eldene udržela svou zlost v sobě. „Volus do tebe dvakrát vystřelil a teď nemáš skolu." Eldene znovu pohlédla na prázdné pouzdro a pochopila, že Fethan neměl skolu nikdy. Pokračovala: „Zabil jsi ho holou rukou… prostě jsi ho zabil."

„Víš, děvče, budeš se s tím těžko vyrovnávat, ale všechno, co jsem ti řekl, je pravda: existuje Lidský řád, existuje Podzemí a existuje naděje," odpověděl Fethan.

„To pořád nevysvětluje, jak je možné, že jsi ještě živý," nedala se Eldene.

„Pravda.“ Fethan pokrčil rameny. „Je to tím, že nejsem tak úplně člověk. Jsem z větší části stroj, zkonstruovaný před mnoha lety v Řádu. Momentálně jsem tady proto, abych vašemu lidu pomohl s revolucí.“

„Kecy,“ prohlásila Eldene. Už dřív tak často reagovala na některé Fethanovy fantastičtější historky.

Fethan se na ni dlouho díval. Pak zvedl ruku a sevřel jí ocelovou ohrádku na vznášedle. Aniž z Eldene spustil oči, kroutil tak dlouho, až se jeden konec ohrádky utrhl od sloupku, a obtočil si kov kolem ruky, jako by to byla mokrá hlína.

„Tak je to možné,“ řekl stařec. „Jsem sice hlavně stroj, ale taky jsem docela tvrdej staroch, takže si raději dávej pozor, co říkáš, děvče.“

Když později Fethan použil další nástroj ze soupravy k tomu, aby ze sebe vydloubal dvě malé železné kulky, začala být Eldene náchylná jeho historkám uvěřit.

Nejdřív byla jeho ústa vyschlá jako taška rozpálená sluncem, pak jako by se sliny, které uzlina vysála, vrátily do jeho úst proměněné v kyselinu. Když bolest začala být příliš prudká, automaticky se pokusil tu věc vyplivnout, jenže ona mu v ústech nabobtnala a úplně je vyplnila. Bolestivě dýchal zhluboka nosem a bušil pěstí do stěny za sebou. Oči se mu zalily slzami. Nedokázal vykřiknout, nedokázal nic udělat s bolestí, tak jako nedokázal nic udělat s tím strašným pocitem, který přišel potom, když mu něco pomalu stékalo do krku. S ústy ucpanými bojoval, aby nezačal zvracet, protože taková reakce by ho teď zabila. Hrudí se mu rozlila bolest, stejně jako se začala rozlévat jeho ústní dutinou a týlem. *Zabije mě to.*

Skellor se snažil získat zpátky zrak a našel jej ve své krystalické části. Ve stejném okamžiku bolest náhle zintenzivněla v okolí místa, kde se mu superka napojovala z boku na hlavu a kde se její chladicí hadičky napojovaly v hrudi na tepny, aby chemickým rozhraním ve vlastní superce dopravily okysličovanou a chladnoucí krev. S rozhodnutím všechno, nebo nic aktivoval startovací balíček, který měl zajistit plné připojení superkové UI. Jeho lebku rozechvěl

hluboký hukot. Když se podíval dolů, uviděl, jak se dvě hadičky z makroskla, které mu pronikaly do hrudi, naplňují krví, a pochopil, že teď bude jeho superka opletená rudými cévami jako něco živého. A také živá byla.

Viděl teď nesmírně jasně a s klinickým chladem pozoroval, jak džainská substruktura proniká do jeho těla a při svém rozrůstání je zabíjí. Jak vlákna šla po superkových spojích v jeho mozku a nakonec pronikla do superky jako takové, pozoroval jejich postup k chemickým rozhraním. Džainská technologie byla podvratná: podobně jako parazit se snažila ovládnout systém, v němž se nacházela, a výhodně jej využít pro sebe. Pouze nevěděla, co je pro ni výhodné, protože byla tupý mechanismus. Tím, že jí poskytl chemická rozhraní ve své superce, se Skellor pokusil dát jí mysl: svou vlastní, neboť džainská technologie potřebovala zkrotit.

Nakonec se džainská substruktura začala napojovat a Skellor se pustil do práce na dekódování programů a záložních systémů, na třídění prvních pramínků a pozdějších přívalů informací ve své obrovské paměti. *On*, neboť Skellor a UI teď byli jedna a tatáž bytost, věnoval práci na substruktuře kapacitu jednoho obrovského výzkumného zařízení. Synergie dosažená mezi krystalickým a organickým mozkem narostla do obrovských rozměrů a otázky se kácely jako kostky domina před lavinou. Struktura se ale rozrůstala rychle a ničivě. Skellorovo srdce a plíce přestaly pracovat v jediném výdechu a jeho organický mozek začal odumírat. Minuty, zbývaly pouhé minuty… Jak jeho tělo umíralo, pokusil se přenést ohnisko pozornosti plně do své superky. Okamžik balancoval na hraně propasti, potom:

Správně.

Skellor zastavil nahodilý pátravý růst substruktury. *Správně.*

Uvolnil si od ní ústa, použil ji k novému nastartování srdce a plic a dal jí za úkol opravit škody, které v jeho těle napáchala. *A takto.*

Začal vylepšovat přírodu a pěstovat si v sobě zařízení a biomechanické nástroje, o nichž věděl, že je bude potřebovat. Když se podíval dolů, uviděl, jak mu jeden úpon prorostl z útrob, pronikl látkou jeho ochranného obleku a vyhledal chameleonwarový

generátor. Vnikl do něj, rozložil jej a přečetl. Ve stejné době, kdy to dělal, Skellor začal konstruovat mnohem dokonalejší verzi zařízení přímo v sobě. A zatímco se toto všechno dělo, Skellor *pochopil* džain.

4

„Červená Karkulka se ubírala pěšinou mezi jitroceli a nesla babičce bramborový chléb a víno. Neviděla, že flétnovou trávou kráčí zelenozlatě pruhovaný otec silurák,“ řekla žena a ohromeně zavrtěla hlavou nad tím, jak se pohádka zkazila. Obrázková knížka ukazovala usměvavou holčičku, šťastnou ve své oddanosti, z níž se dělalo zle. Pak se v dlouhých travinách pomalu objevila zlověstná silueta. Předtím se zobrazený tvor podobal něčemu vlčímu, ale teď… teď byl děsivě opravdový.

„Do babiččina tábora jí zbývala ještě daleká cesta, když našla na pěšině ležet otce siluráka. ‚Kampak jdeš v tak krásný den?‘ zeptal se jí. Karkulka mu ukázala lahůdky a řekla: ‚Tohle nesu babičce.‘“

Žena se odmlčela a společně se synem se naklonili, aby si mohli obrázek prohlédnout pozorněji. Byl tak realistický, až se zdálo, že obluda na pěšině určitě schlamstne holčičku teď hned jako předkrm před babičkou – ale zvedla hlavu k prolétajícím vznášedlům, která nesla nevěrohodně vyhlížející proktory se sekerami, a klesla zpátky do travin vedle pěšiny. Obrázek se ve svém pomalém vývoji zastavil, protože text neposunula dál doteková ani hlasová aktivace. Žena navázala:

„‚To je všechno, co jí neseš, když kvete flétnová tráva?‘ zeptala se obluda. Karkulka se rozhlédla a opravdu uviděla červenožlutozlaté květy. ‚Musíš babičce natrhat kytici, jako správná vnučka.‘ A Karkulka poslechla, protože nedokázala tomuto nejkrásnějšímu božímu stvoření odporovat.“

Obrázek chvíli ukazoval Karkulku, jak trhá květy, a pak rychle přeskočil na výjev s typickou a naprosto nepravděpodobnou chaloupkou v cizí krajině. Text začínal: „Babička neměla dobrý den.“

„Brom se s vámi chce setkat," řekla.

Thorn pokrčil rameny a pokračoval v jídle. „Hned teď," řekla.

„Ta ryba je vynikající. Měli byste ji taky zkusit," prohlásil Thorn.

„Jestli s námi chceš vyjebávat, může tě to stát krk," řekl muž. Naklonil se přes stůl a vystrčil bradu. Zdálo se, že je to jeho zvyk. Thornovi připadal směšný. Odolal pokušení přerazit mu sanici.

„Uklidni se, Lutzi. Pan Stiles si rád hraje na nedostupného. Musí dbát o svou pověst," řekla žena a sundala si sluneční brýle. Thorn se jí podíval do očí se šikmo zúženými zřítelnicemi – zřejmě se jednalo o nejčerstvější novinku a nedávnou změnu, protože je neměla, když ji viděl naposledy. Usmál se. Na někoho, kdo údajně nenáviděl Řád, měla rozhodně ráda vymoženosti, které jeho technika přinášela.

„Kdy a kde?" zeptal se.

„*Hned*, a my vás odvezeme."

Thorn přikývl a rozhlédl se po restauraci. Tři, kteří se snažili vypadat nenápadně, jak se probírali jídelním lístkem, přinejmenším jeden čekal venku u AGV, pravděpodobně víc. Neměl z toho dobrý pocit. Jedl dál.

„Hejbni zadkem, Stilesi!" řekl Lutz a pokusil se odsunout Thornovi talíř.

Jeho pověst byla v sázce. Thorn probodl vidličkou hřbet Lutzovy ruky a dřív, než muž stačil vykřiknout, ho udeřil pěstí z boku do spánku. Zachytil ho, než spadl, a stáhl ho tak, že se sesul na stůl. Nejbližší hosté sledovali scénu nechápavýma očima a nemohli uvěřit tomu, co vidí. Zdálo se, že kromě nich a těch, kteří se probírali jídelníčkem, si nikdo ničeho nevšiml. Trojice se začala zvedat, dokud k nim žena neobrátila pohled a nezavrtěla hlavou.

„Jak vám mám říkat?" zeptal se jí Thorn.

„Ternan," odpověděla s pohledem upřeným na svého bezvědomého společníka.

„Tak, Ternan, vy víte, jak funguju. Proč si myslíte, že bych se chtěl setkat s vaším šéfem – a mimochodem se vystavit možnému nebezpečí?"

„Zvláštní operace." Na Thorna to nezapůsobilo.

Ternan dodala: „Dvousettisícový standard, v jakékoli měně, na účtu nebo ve vzácných materiálech.“

Thorn si otřel ústa ubrouskem a vstal. „A proč jste to neřekla hned?“ zeptal se.

Když pak jídelničkoví vybírači vynášeli Lutze z restaurace, dvojice obědvajících se smířila s tím, že přebral. Takový to byl podnik.

Jedno AGV, vlastně ne, dvě. Thorn si ponechal úsměv, který mu vyloudilo na tváři, když Lutz na zadním sedadle tohoto AGV ožil a vyzvracel se jídelníčkovému vybírači do klína. Ternan si ulevila nadávkou, pak se kousla do spodního rtu a řídila dál – módní oči opět zakryté slunečními brýlemi. Thorn potají sledoval indikátor směru. Mířili nad moře a on uvažoval, jak blízko je jeho tým a jak rychle by dokázal zasáhnout. Bylo příjemné vědět, že budou sledovat podprostorový vysílač zasazený do jeho pánve. Jeho tělo se nikdy neztratí, nebo přinejmenším dotyčná část.

„Tak kde je?“ zeptal se Thorn, zatímco vzadu jeden z jídelníčkových vybíračů obvazoval Lutzovi zraněnou ruku.

„Uvidíte,“ odpověděla Ternan.

Nic jiného ani nečekal. Chystal se poznamenat něco v tom smyslu, že zločinecká doupata na odlehlých ostrovech jsou klišé, ale nakonec si to rozmyslel. Při výcviku ho jeden z instruktorů varoval, že má sklon k neúctě, a on musel s touto vlastností svádět neustálý boj. Ostatně, klišé, že se zločinci ukrývají na odlehlých ostrovech, vzniklo proto, že odlehlé ostrovy byly jedním z nejlepších míst, kde se dalo ukrývat. A taky si nemyslel, že by se Ternan líbilo, kdyby mluvil o Bromovi jako o zločinci. Když Ternan zpomalila AGV, zapátral po takovém ostrově očima. Po žádném nebyla ani památka.

„Kam teď?“

„Uvidíte,“ zopakovala.

Ternan vyklopila z panelu kryt, pod nímž se schovávaly nějaké uživatelské ovladače. Poté, co je stiskla v určitém pořadí, se ve spodní části předního okna zažehly malé kontrolky a rozsvítila se mřížka, která vypadala, jako by byla zapuštěná přímo do skla. Celá

scenérie, kterou přes okno pozoroval, blikla a změnila se. Moře teď vypadalo nějak jinak, a nejenom proto, že se na něm znenadání objevila obrovská nákladní loď.

Chameleonware. Kurva.

„Nestačím se divit," řekl a Ternan odpověděla tím, že obnažila zuby.

Zadíval se na loď a odhadl, že je dlouhá bezmála půl kilometru a čtvrtinu toho široká. Byla *obrovská.* Také se doslova ježila dělovými věžemi a raketovými odpalovači a ležela na hladině jako nějaká válečná loď z dávné historie. Brom musel mít pomoc zvenčí. Bylo nepředstavitelné, že by dokázal toto všechno zorganizovat během těch několika let od zániku separatistického spolku Ariana Peltera. A chameleonware? To bylo znepokojivě moderní. Thorn si uvědomil, že by potřeboval po čertech lepší zajištění, než na jaké momentálně spoléhal. Pokud by sem jeho tým dorazil, rozstříleli by jej dřív, než by tady vůbec něco zahlédl.

Ternan s nacvičeným klidem přistála s AGV na plošině osazené na jednom konci nákladní lodi. Druhé AGV dosedlo po ní. Na plošině čekali čtyři lidé. Dva z nich byli strážní vyzbrojení něčím, co vypadalo jako probíječky z produkce, s jakou se Thorn ještě nesetkal – řádové nebyly, protože tyto zbraně potřebovaly zvláštní energetický zdroj umístěný na opasku. Vystoupil a v doprovodu Ternan, která k němu přistoupila z boku, a ostatních, kteří se rychle zařadili za něho, postoupil ke čtveřici na plošině.

„Ach… Stiles."

Brom.

Na své vypasené postavě měl volný oblek z hedvábného materiálu a zdálo se, že studeného větru od moře si vůbec nevšímá. Obličej s mohutnými podbradky rámovaly řídké šedivé vlasy a při pohledu zblízka si Thorn všiml, že jeho pleť jako by byla potečkovaná malými šupinkami. Šířil kolem sebe pach, který připomínal plazí terárium. Superka, kterou nosil, byla víc než dočasný přívěsek – vypadala jako výrůstek jeho těla. Thorn ho podle záznamu v databázi okamžitě poznal, ale neměl ho znát. Potřásl si nabídnutou rukou.

„Vy jste Brom?“ zeptal se.

Brom přikývl a přísně se usmál. Nespustil při tom oči z Thornovy tváře. Thorn sklouzl pohledem ke zvláštnímu individuu, které stálo Bromovi u ramene. Byl to muž, jehož rovné černé vlasy ostře kontrastovaly s jeho bledostí. Na sobě měl bílou lodní kombinézu, která měla na boku nějaký nápis, jenž přecházel na nohu a táhl se až dolů. Na krku nosil široký pás bílého kovu a na boku hlavy vystavoval šupinatou superku, stejnou, jakou tu měli všichni ostatní. Jeho obličej byl bez výrazu, skoro mrtvý.

Brom pokynul ke schodům, které sbíhaly z plošiny na palubu, a vykročil k nim. Thorn se ohlédl, zjistil, že ostatní odcházejí jiným směrem, a zařadil se vedle něho. Ruce zastrčil do kapes, aby dostal náramkový komunikátor daleko od nervózního ukazováčku druhé ruky, Stačilo jednou stisknout a jeho tým by vyrazil – čímž by mu pravděpodobně podepsal rozsudek smrti. Musel z toho prozatím nějak vybruslit, dostat se bezpečně pryč a pak se vrátit v plné parádě. Rozhodně odsud nemohl odeslat zprávu, kterou by nezachytili. Pokud by došlo na nejhorší, chtěl použít nejdřív pružinovou pistoli, kterou měl schovanou v rukávu.

„Působí to tady dojmem dobré organizace,“ poznamenal.

„To je zásluha tady mého přítele, diákona Aberila Dortha,“ řekl Brom.

Thorn se podíval na bledého muže, k němuž Brom pokynul. Jedinou odpovědí mu byl prázdný pohled.

„Tak to vám přítel poskytl techniku na vysoké úrovni. Lepší chwarový štít snad nevlastní ani Řád.“

„Ach tak.“ Brom zvedl zavalitý prst. „Ten ale pochází z jiného zdroje a jistě mne pochopíte, že se necítím oprávněn odhalit vám jej.“ Brom obrátil pohled k němu. „Ve výzkumném ústavu jste odvedl dobrou práci.

John Spader začínal klást nepříjemné otázky ohledně úmrtnosti černých vyder v této oblasti. Musel zmizet.“

To bylo všechno?

„A teď pro mě máte něco nového?“

„Ale jistě.“ Brom sešel jako první po točitých schodech na nižší palubu. Jak sestupoval za ním, Thorn se potají zadíval na nejbližší dělovou věž. Opět probíječky, což potvrzovalo Bromovo tvrzení, že tady mají dva dodavatele techniky, protože takové zbraně byly poměrně tradiční v porovnání s chameleonwarovým štítem, který tahle loď využívala.

Jak přecházeli po palubě, Thorn zpozoroval skupinku lidí pracujících na výsuvné rampě, k níž byl ukotven motorový katamarán. Věděl, že podobné čluny se používají k nezákonnému lovu černých vyder pro jejich kosti, bohaté na kovy, které ti, jimž to dovoloval vkus, vyhledávali k dekorativním účelům. Dělníci vykládali z člunu plastové bedny, v nichž Thorn okamžitě poznal ty, do jakých se často balí zbraně. Jeho pozornost se soustředila na podsaditého muže, evidentně uměle posíleného, který stál vedle ženy, jež dohlížela na vykládku. Jejich oči se na okamžik setkaly, potom se muž obrátil jinam, jako by se nic vážného nestalo. Thorn otočil hlavu tak, aby už mu muž do obličeje neviděl.

John Stanton. Kristepane!

Stanton byl žoldák, kterého separatistické spolky často využívaly pro jeho odborné znalosti. Pracoval pro Ariana Peltera a na Viridianu se vzdal, aby Peltera zradil, když uvěřil, že separatistický vůdce zabil Stantonovu milenku, pašeračku Jarvellis. V následném boji unikl – a nikdo doopravdy nevěděl jak. Jestli ho Stanton poznal, bylo hotovo, konec, protože Thorn byl členem úderného komanda Iana Cormaka na Viridianu.

Brom dovedl Thorna a diákona do přepychové kajuty umístěné přímo nad okraj paluby, takže z panoramatického okna na jedné straně bylo vidět jen moře. Pokynul jim k pohovce potažené kůží černých vyder a pak si s autobarem zahrál na dokonalého hostitele. Diákonovi přinesl sklenici pomerančového džusu a Thornovi cips. On sám pil drahou whisky dováženou ze Země – zřejmě měl smysl pro bohatství a luxus, který si za ně může pořídit. Jako vládce planety si samozřejmě mohl dopřát dost obojího – to byl pravý cíl mnohých rádoby ‚bojovníků za svobodu‘.

Brom se usadil do obrovského křesla a řekl: „Před několika lety tato planeta přišla o několik svých předních separatistických vůdců – “

„Odpočívají u Pánaboha,“ zamumlal Aberil.

Co tady sakra dělá? podivil se Thorn. Ani náhodou nevypadal jako Bromův typ.

Brom se letmo zamračil a pokračoval. „Muž odpovědný za jejich smrt byl agent Zemské centrály, velmi vysoce postavený. Je vlastně skoro stejně legendární jako Horace Blegg. Na některých planetách ani nevěří, že existuje. Jenže on na rozdíl od Blegga existuje. Jmenuje se Ian Cormac.“ Ve chvíli, kdy domluvil, byl jeho pohled na Thorna poměrně pátravý.

„Zplozenec Satanův,“ sykl diákon.

Thorn si Aberila nevšímal a předklonil se. „Samozřejmě jsem o něm slyšel. Chcete, abych zabil jeho?“

Brom se usmál a opřel se. „Ach, to ne, pouze nastiňuji nebezpečí, jakým musí lidé jako my čelit, a proč musíme podniknout opatření, která podnikneme.“

„A ta opatření jsou?“ zeptal se Thorn.

Brom nedbale mávl rukou a řekl: „Později. Nejdřív dopijme a proberme něco jiného. Povězte mi, *Stilesi* –“ Thornovi se ani trochu nelíbil důraz, který Brom na to jméno dal „– jakou zbraň jste použil pro tu ránu z dálky?“

„Nízkorychlostní plynovou pušku, která střílí explozivními samonaváděcími náboji. Všechno, co by bylo rychlejší než zvuk, by antimuniční systém zachytil a sestřelil. Vždycky zastávám názor, že nejjednodušší metoda je nejlepší,“ odpověděl Thorn.

Zatímco nad tím Brom přemítal, ozval se zvonek. Brom natáhl ruku a poklepal na dotekový ovladač zasazený do stolu s jednou nohou, který stál vedle něho. Dveře apartmá se otevřely a dovnitř vešli Ternan a Lutz, přičemž ta druhá osoba pozorovala Thorna s jízlivým uspokojením. Oba drželi v rukou nepříjemně vyhlížející plynové pulzní pistole. Stačilo jednou stisknout přední stranu náramkového komunikátoru a jeho tým by přispěchal – jenže ten tým by zemřel, kdyby to Thorn udělal. Stočil prst k uvolňovači

vyskakovací pistole ukryté v rukávu, ale než se stačil rozmyslet, po kom vystřelit nejdřív, ozvala se tichá rána a něco ho bodlo do hrudi. Podíval se dolů a uviděl, že z něho trčí nějaká šipka. Byly na ní dva baňaté váčky, které se smrštily a napumpovaly do skleněné stopky něco tmavého. Jako vlna na jezírku těla, od bodu vpichu se rozlila necitlivost. Zbraň vyskočila Thornovi z rukávu, pleskla do ruky, která už ztrácela cit, a s rachotem skončila na podlaze. Thorn pohlédl na Broma a uviděl, jak vrací do úkrytu – pod hedvábné sako – něco válcovitého, organického. Brom pokynul Ternan a Lutzovi, aby přistoupili blíž.

„Co ukázala prohlídka?“ zeptal se Brom, když dvojice chytila Thorna pod pažemi a zvedla ho. Podařilo se mu dostat nohy pod sebe a získat nad nimi alespoň maličkou vládu.

„Podprostorový maják v pánvi a náramkový komunikátor nastavený na odeslání předvoleného signálu. Také jsme našli dvě zakódované frekvence v zásobě. Určitě je to Zemská bezpečnostní centrála,“ řekla Ternan.

Thorn se pokusil pohnout se, ale připadal si jako mokrý hadr. V šipce byla nějaká paralyzující látka, ale co to sakra bylo za výtlačný systém? Určitě biotechnologie, ale nějaká, kterou neznal. Když nad ním Brom stanul, nasbíral v sobě jen tolik síly, aby zvedl hlavu a podíval se mu do očí.

„Voják Thorn jestli se nepletu,“ prohlásil Brom. „Vážně jste si měl změnit vizáž. Nebo námi tak pohrdáte, že nejste schopni pochopit, že máme vlastní informační sítě?“ Brom pokynul ke dveřím na znamení, že je propouští, a jeho dva pochopové začali Thorna táhnout směrem k nim. Lutz s velkým potěšením vykroutil šipku s hrotem opatřeným zuby agentovi z prsou. Thorn chtěl zařvat, ale nedokázal ani to.

Stanton – muselo to být jeho dílo. Určitě ho poznal a předal tu informaci dál. Síťové zákazy chránící totožnost agentů ZBC by nedovolily, aby byl jeho fyzický vzhled zaznamenán a odvysílán z Viridianu nebo Samarkandu. Když se ocitli venku, Thorn zjistil, že ho oči bolí dokonce i z kalného světla bledého slunce Cheyne. Zamrkal, jak se mu oči zalily slzami, a dokázal pohnout krkem

natolik, aby se mohl rozhlédnout. Stanton tam pořád stál a dohlížel na vykládání katamaránu. Thorn viděl, jak k němu krátce zalétl pohledem a odvrátil se. Pak ucítil, jak ho někdo zatahal za ruku.

„Nepochybuji o tom, že je geneticky zakódovaný," řekl Brom. „A nepochybuji o tom, že nebude fungovat, když ho nebudete mít připnutý na zápěstí. Jak je to, pravý ukazováček?"

Ne!

Zatímco Ternan mu pevně držela levé zápěstí, Lutz mu přitlačil pravou ruku na komunikátor a stiskl displej jeho pravým ukazováčkem.

„Signál byl odeslán," potvrdila Ternan a Thorn se na ni podíval. Jednu ruku měla přiloženou z boku ke slunečním brýlím a on si uvědomil, že v nich musí mít zabudovanou nějakou obrazovku. „Páni," pokračovala, „to byla rychlost. Jeden vojenský transportér se blíží od východu. Každou chvíli bychom měli mít vizuální kontakt."

„Tak ať to pan Thorn vidí," nařídil Brom.

Lutz ho popadl za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Nevybíravě ho otočili, aby měl výhled na moře. A tam Thorn okamžitě rozeznal na obzoru černou tečku, která se rychle zvětšovala, jak se blížila.

„Samozřejmě nás nevidí," vysvětlil Brom. *Proboha, ne.*

Transportér bylo vidět čím dál lépe: jako železniční vagón vymrštěný na oblohu, samý šedý pancíř a ostré hrany. Čtyři lidé na palubě, lidé, se kterými jedl, spal a pracoval déle než solstanový rok. Uslyšel otáčení probíječkové věže a cyklický bzukot jejího nabíjení.

„Není zrovna blízko," řekl Brom.

„Na tuto vzdálenost je to jedno," prohodil diákon.

Ozvalo se ostré zapraskání a Thorn uviděl, jak se transportér ve vzduchu naklonil a vzápětí se proměnil ve skořápku plivající oheň, která se obloukem řítila vstříc vlnám. Krátce nato k nim dolehl zvuk výbuchu – zahřmění bouře daleko nad mořem.

Svině.

„Tak," řekl Brom. „Musíme sebou hodit. Za chvíli se tady budou agenti ZBC hemžit jako červi v trusu."

„Teď ho zabijete?" zeptal se diákon.

„To ne, má v té své hezké hlavince až moc informací, než abychom ji otevřeli tak neelegantně. Ukaž panu Thornovi, kde bude bydlet, Ternan.“

Zatímco ho na nejistých nohou táhli pryč, Thorn ucítil chvění, jak se dole rozběhly motory, a než ho dovedli do nitra člunu, zahlédl, že už plují. Cela, do které ho hodili, byla keramalový box zařízený jen židlí a stolem, na němž spočívalo chromované pouzdro malého autodoktora. Lutz jen tak pro radost udeřil pěstí třikrát Thornovi do obličeje, rozbil mu ústa a nos. Thorn se chtěl bránit, když ne ranami, tak aspoň slovy, ale zmohl se jen na to, že ležel na podlaze a krvácel. Lutz zatím došel pro autodoktora.

„Jestli to náhodou nevíš, s touhle věcičkou se dají provádět opravdu ošklivé věci,“ řekl. „Tak poslouchej: nastavím ji, aby ti vyřízla z pánve ten maják bez zablokování nervů. Ale nedělej si starosti, taky ji nastavím, aby ti vpíchla látky, které ti nedovolí, abys šokem ztratil vědomí.“

Krátce nato už Lutz stál nad Thornem a autodoktora mu předváděl. Ta věc se velikostí a tvarem podobala proudnicové cyklistické přilbě a zdola z ní viděl především chromované upínací nohy a soustavu chirurgických nástrojů na spodní straně. Lutz se odporně ušklíbl, postavil ji na podlahu vedle Thorna a ustoupil. Okamžitě k němu přicupitala a vystřihla mu z boku díru do kalhot. Pak ucítil tah, když se mu zařízla do masa, ale bolest se dostavila teprve tehdy, když dovnitř zajela sonda. Thorn zavřel oči a zablokoval svůj výraz – nechtěl Lutzovi dopřát vůbec žádné uspokojení. Zanedlouho zaslechl bzučivé chvění, jak se doktor začal zavrtávat do jeho pánve. Bolest nakrátko neuvěřitelně zesílila a Thorn cítil, že proti své vůli možná vykřikne, ale pak začala slábnout, jak zavrněl nejdřív kostní a po ní buněčný scelovač, když vlastní sonda vyjela ven.

Thorn konečně otevřel oči a uviděl, jak se nad ním sklání Ternan. Prohlížela si něco krvavého, co držela mezi ukazováčkem a palcem. Obrátila se k Lutzovi. „Běž a hoď to přes palubu.“

Chvíli to vypadalo, že Lutz se chce vzepřít, ale potom si maják vzal a opustil místnost.

Ternan obrátila pozornost zpátky k Thornovi. „Mohli jsme udělat tvou napodobeninu a zasadit to do ní.“ Palcem ukázala směrem, kterým odešel Lutz. „ZBC by trvalo trochu déle, než by se dostala ke genetickému testování a tudíž zjistila, že to nejsi ty. My jsme provedli vlastní testováni velice rychle.“

Thorn na ni nechápavě hleděl. „Máme totiž v ústavu své lidi a jeden z nich nám přinesl vzorek ze Spaderovy takzvané mrtvoly.“ Pohrdavě se usmála. „Myslím, že to bylo jeho ucho.“

Thorn ze sebe dokázal vydat chápavé zabručení.

„Představ si náš úžas,“ pokračovala, „když jsme zjistili, že to, co jsi zastřelil, byla napodobenina ze syntetické tkáně – živá asi stejně jako náramkový komunikátor.“

S tím opustila celu, zavřela za sebou dveře a zamkla.

Apis se zděšeně přikrčil, když viděl, co způsobil, ale nedovolil si rozplakat se. Přistávací člun byl teď plný nafouklých těl vznášejících se v oparu tekutin, které se z nich vypařovaly. Rozhlížel se po této lidské spoušti jen krátce, než vybral jedno z těl, odtáhl je k přechodové komoře a vyhodil do vesmíru. Když konečně vtáhl dovnitř svou matku a uzavřel oboje dveře, od lodi odplouval docela slušný zástup.

Zdálo se, že uběhla nekonečně dlouhá doba, než jeho tělo začalo reagovat na zvýšení tlaku. Připadalo mu, že se smršťuje – vyfukuje do normálnějšího lidského tvaru. Pryskyřice, která mu zalepovala ústa a nos, po čase změkla a on ji sloupl, než se poprvé nadechl. Matka se ve svém kosmickém obleku rovněž vrátila k normálu, a tak bylo mnohem snazší dostat ji z něho ven, než jí ho předtím navléct. Potom ji dostal do spacího pytle a právě hledal lékařskou výbavu, když zjistil, že to, co nejdřív považoval za skříňky ve stěnách, jsou ve skutečnosti hibernační kóje. Nakonec našel, co chtěl, a s diagnostikátorem, který mu připadal primitivní, se vrátil k matce. Přístroj odhalil, že je v bezvědomí a má frakturu lebky, a tak jí podal léky, které předepsal, a nechal ji, aby se zotavila – snad.

Nic víc udělat nemohl, a navíc nevěděl, jestli léky a dávkování jsou pro Styčníka správné, ale neměl UI, která by mu poradila – neměl nic.

V pilotní kabině, která zabírala přední část přistávacího člunu, byl pro změnu ve známém teritoriu. Ovládání se podobalo manuálnímu řízení, na které měl výcvik. Rychlá obhlídka mu ukázala, že plavidlo zrychluje, i když akcelerace byla stále malá – motory byly nastaveny na nejúspornější režim hoření. Další letmou obhlídkou zjistil, že zadaný kurz nemíří k nejbližšímu obydlenému světu. Nepřekvapilo ho, když vypočítal, že na palubě by bylo dost zásob, aby se tam dostali všichni, jenže to by otázka nesměla stát ‚Masada, nebo nic'. Chvíli se díval na obrazovku, která mu ukazovala pohled zpátky ke *Generálu Pattenovi*, už značně vzdálenému. Když zesílil zvětšení, viděl teď jenom vznášející se oblak trosek rozptylujících se kolem útočníka, Draka. S chladným, nepříjemným pocitem si spočítal, jak dlouho by mu trvalo vrátit se tam, ale uvědomil si, že naděje, že nějaký Styčník, který přežil zkázu lodi, by byl ještě naživu, až se tam dostane, je mizivá. Měl odvahu podniknout takovou záchrannou operaci, když v blízkosti byl stále Drak? Neměl a beztak byli všichni mrtví – a on věděl, že už to na něho brzy dolehne.

Fethan přiklopil kryt na sloupku řízení vznášedla, stiskl v určitém pořadí jasně červená tlačítka na panelu pod ovládací pákou a ustoupil. V tlusté podlaze vznášedla něco zahučelo a s kovovým zvukem zabralo. Vrtule začaly zrychlovat, zpočátku s tichým, šelestivým skučením. Druhé třesknutí posunulo rychlost výš a Eldene z místa, kde stála, ucítila nápor vzduchu. Po třetím třesknutí stroj vyskočil ze země jako kámen vymrštěný gumou a ve výšce dvaceti metrů se naklonil a vyrazil pryč, jako by se do něho opřel zlomyslný boční vítr. Jakmile se to stalo, Fethan položil ruku na Eldenino rameno.

„Někdy touto dobou začnou registrovat zpětný signál vznášedla. Budou vědět, že Volusův *Dar* zemřel, ale jím si nebudou jistí. Brzy se dozvíme, jestli ho našli," prohlásil.

„Jak to myslíš?" zeptala se Eldene.

Fethan neodpověděl; udělala to za něj obloha. Nazelenalý záblesk zažehl vzduch a zanechal na Eldeniných sítnicích paobrazy. Krátce nato zahřmělo. Když znovu uviděla jasně, zjistila, že ze vznášedla už zbývají jen padající trosky a odplouvající oblak černého dýmu.

„Tak ho asi našli," poznamenal Fethan. „Ať do mě hrom bací, to byla baterie EL-41: smaragdový laser s vnějším buzením soustřeďovaný argonovým rezonátorem. Je to jejich nejstarší systém a jediný toho typu, který tam nahoře mají."

Eldene na něho překvapeně zírala. Kdyby z Fethana před nedávnými událostmi vyšlo něco podobného, usoudila by, že starého muže opouští rozum, ale nyní se musela spokojit se skutečností, že to, co tady mluví, není tak docela člověk. Také se musela smířit s tím, že jí nezbývá mnoho života. Odtáhla se od Fethana, přistoupila k nedaleké ulitě trojhomolice, která ležela na vlhkém písku, a sedla si na ni.

Fethan se na ni upřeně podíval. „To nám dává trochu volnější prostor. Jestli nás nezpozorují, měli bychom se dostat do hor bez nějakých vážnějších problémů," řekl.

Eldene se zasmála. „Ty nepotřebuješ dýchat," připomněla mu.

„Aha," řekl Fethan a rychle přešel k flétnové trávě nedaleko místa, kde předtím něco kutil se vznášedlem. Zanedlouho se vrátil a přinesl změť nějaké výstroje. Eldene chvíli trvalo, než poznala, o co se jedná. „V téhle láhvi máš dost zhruba na den a rezervní by tě měla dostatečně zabezpečit na další dva nebo tři dny."

Eldene poznala přilbu proktora Voluse se zabarveným hledím, spodní dýchací límec, do nějž bylo hledí zasazeno, a propletenec hadic vedoucích k ploché hranaté láhvi, která se nosila na zádech. V první chvíli cítila nutkání dál se litovat, ale Fethan jí tady nabízel šanci žít. Vstala a natáhla ruku pro výstroj.

Fethan ji nakrátko zadržel. „Ještě ne. Měla bys dostat co nejvíc ze své skoly, než odumře, a to může přijít kdykoli v rozmezí šesti až dvanácti hodin – každopádně kdybys teď začala dýchat přímo kyslík, skola by ti ho vzala a uložila do zásoby," vysvětlil. Eldene to pochopila, neboť věděla, že kyslík, který je ve dne udržuje při životě,

si skola ukládá během noci trávené v táborové ubikaci. Přikývla a on jí dovolil, aby si dýchací výstroj vzala.

Eldene si přilbu a dýchací aparaturu prohlédla. Viděla, jak ji proktoři nosí bez přilby a hledí, používají jenom masku ve tvaru náhubku, jakou nosil Ulat; byla pověšená na límci a dala se neprodyšně nasadit na ústa a nos. Po chvíli si všimla, že balíček takových masek – na jedno použití, ze slisovaných vláken – je z boku připnutý k obalu kyslíkové láhve. Odepnula přilbu a hledí a zahodila je, nasadila si límec na krk, na zátylku jej sepnula a pak zasadila masku do závěsu pod bradou. Nakonec prostrčila ruce popruhy a pověsila si kyslíkovou soupravu na záda – náhradní si pověsila na řemínky přes rameno. S maskou spuštěnou dolů – protože při nasazení na obličej by okamžitě začal proudit kyslík – se otočila zpátky k Fethanovi.

„Říkal jsi hory?“ zeptala se. Všimla si, že Fethanovi přibyly na opasku proktorův paralyzér a pistole.

„Jo, máme namířeno tam a najdeme vstup do Podzemí. Mělo by to zabrat tak tři dny, tak neztrácejme čas.“ Fethan vyrazil podmáčeným terénem a začal prošlapávat stezku flétnovou trávou.

Eldene se vydala za ním. Neubránila se při tom úvahám, jak je možné, že údaj o třech dnech tak přesně odpovídá době, na kterou jí zbývá zásoba kyslíku. Možná jí Fethan jenom dodával povzbuzení do posledních dnů života.

Flétnová tráva byla loňská, a tudíž odumřelá, suchá a křehká. Stačilo, aby do ní Fethan vstoupil, a ona se před ním začala lámat a kácet. Každé stéblo bylo duté, silné jako lidský prst, po stranách mělo otvory v místech, kde se předtím odlomily boční výhonky. Ve slabém větru se z těchto porostů linula zvláštní hudba, ale cokoli silnějšího než mírný vítr by z nich udělalo vánici útržků podobných cárům papíru. Eldene měla pod nohama vrstvu úlomků, které už sešlapal Fethan, nebo které opadaly z rostlin dřív, a právě tato vrstva, nad oddenky rostlin, ji chránila před zabořením do země, jež byla čím dál víc bažinatá. Všimla si, jak z oddenků jako takových vyrážejí nahoru zelenočerné špičky letošních stébel, připravených explodovat do vzduchu. Když teplota stoupne nad jistou mez – což mělo už brzy

nastat – rostliny začnou pučet tempem, které bylo někdy pozorovatelné pouhým okem.

„Ach, spravedlnost podle Teokracie," poznamenal v jednu chvíli Fethan, když obcházel něco, co leželo v porostu flétnové trávy.

Eldene spatřila kostru připevněnou kolíky k nasáklé zemi. Stébla trávy jí prorůstala hrudním košem. S úšklebkem si vzpomněla, že se jedná o jeden z mnoha trestů vykonávaných proktory za vážná porušení zákonů Teokracie. Právě v tuto roční dobu proktoři takové zločince přibíjeli pomocí kolíků k zemi. Jak tráva rostla, ostré hroty pronikly do těla a stonky jím pak jednoduše prorostly. Věděla, že podobný trest by potkal i ji, kdyby ji chytili.

Ochromení maličko polevovalo, ale i tak si Thorn nebyl jistý, jestli se udrží na nohou. Studená keramalová podlaha z něho vysála teplo a přispěla vlastním ochromujícím účinkem. Pánev ho bolela pořád, ale momentálně vycházela nejsilnější bolest z jeho vybitých zubů a přeraženého nosu.

V souladu se svou povahou a s povahou výcviku Sparkindů vytlačil z hlavy myšlenky na smrt kamarádů a přátel a místo toho soustředil pozornost na svou současnou situaci. Nepochyboval o tom, že Brom na něm chce použít nějakou formu dolování myšlenek, ale nevěřil, že tak zjistí něco, co se mu bude hodit, protože ZBC měla ve zvyku při zmizení agenta měnit všechny související kódy. Musel být připravený jednat, až s tím na něho přijdou – protože by buď zemřel přímo při čtení, nebo by ho zabili krátce poté.

Thorn se s vynaložením obrovského úsilí překulil a dokázal se zvednout na všechny čtyři. Stačilo to, aby se mu zatočila hlava a udělalo špatně od žaludku, ale sáhl do svých rezerv ještě hlouběji a podařilo se mu zhoupnout se dozadu, takže se opíral jenom o kolena. Krk mu připadal jako bez kostí, hlavu měl napuchlou a bolavou a zbytek těla citlivý asi jako pytel brambor. Aniž si dopřál pauzu, vyskočil na nohy. Málem při tom upadl na obličej, ale doklopýtal ke stolu a udržel se ho i pak, když zvracel na autodoktora.

„Bezohlednost," zabručel, když se mu podařilo dostat nevolnost pod kontrolu. Chystal se obrátit autodoktora vzhůru nohama a

zapátrat uvnitř po něčem ostrém, co by se dalo použít jako zbraň, když se dveře za ním otevřely.

„Podívejme, už je vzhůru a na nohou? To brzy změníme."

Thorn se podíval přes rameno, jak Lutz vytáhl z opasku obušek a pleskl jím o dlaň. John Stanton, který stál za Lutzem, zavřel dveře. Thorn nakrátko propadl zoufalství: Lutze by možná dokázal vyřídit, ale Johna Stantona? Snad kdyby byl ve vrcholné kondici.

„Tady John mi řekl, že Sparkindové jsou vycvičení tak, že dokážou vzdorovat přímému myšlenkovému výslechu, ale pak mě potěšil, když mi vysvětlil, jak bychom měli postupovat, abys změkl," prohlásil Lutz.

Thorn se otočil úplně. Kdyby mrštil autodoktora po Stantonovi, možná by měl šanci dostat se k Lutzovi a sebrat mu zbraň. Jak o tom přemýšlel, chvíli trvalo, než mu došlo, co Lutz právě řekl – byl to nesmysl. Sparkindové nebyli o nic odolnější vůči dolování myšlenek než kdokoli jiný. Něco takového se nedalo získat výcvikem; vyžadovalo to podstatný zásah do struktury mozku. Díval se, jak Stanton postoupil vedle Lutze a podíval se na něho se znuděným pohrdáním.

„Jo," řekl Stanton. „A protože jsi naprostej pitomec, uvěřil jsi každému slovu."

Lutz stačil jen prudce otočit hlavou. Stantonův úder nataženými prsty mu zajel do krku jako sekera. Lutz tam chvíli stál a dusil se, pak klesl na kolena a v této pozici se pokusil něco vytáhnout ze saka. Stanton se sklonil, bez jakéhokoli spěchu uchopil jeho hlavu a otočil s ní kolem dokola.

Thorn sebou při zvuku drcené páteře škubl. Díval se, jak Lutz s tupým žuchnutím přepadl dopředu, načež se ještě chvíli třásl a vydával bublavě zvuky, dokud definitivně nepřišla smrt. Pak, když žoldnéř vstal, přenesl pozornost na něho.

„Zasraní amatéři," zabručel Stanton, otřel si ruce a vytáhl z kapsy svého dlouhého kabátu injektor. Došel k Thornovi a prohlédl si ho. „Jak to sakra udělali, že tě chytili?"

„Začal jsem být neopatrný," vypravil ze sebe Thorn.

Stanton na to odpověděl odfrknutím. Pak přitiskl injektor Thornovi k šíji. Thornovým tělem se okamžitě rozteklo něco chladivého a on cítil, jak se jeho údy uvolňují.

„Potrvá to minutu nebo dvě. Bromova paralyzující látka je odvozenina z kurare. Možná zjistíš, že u tebe došlo k určitému poškození nervů."

„Znamená to, že jsi na mojí straně?" otázal se Thorn. „Já myslel, že tady prodáváš zbraně."

Stanton vykouzlil nestoudný úsměv. „Oni si to myslí taky."

Thorn najednou zjistil, že se už nepotřebuje opírat o stůl. „Nějaký další kontrakt?" zeptal se.

„Setkal ses s Dorthem?" zeptal se Stanton a v jeho výrazu se náhle objevila krutost, která tam nebyla, ani když se snažil ukroutit Lutzovi hlavu.

„S tím diákonem? Ano, krátce."

Stanton se otočil a zahleděl se někam do dáli. „Pochází z mé rodné planety a poslední rok jsem ho sledoval. Když jsem ho před nějakou dobou znal, byl jenom jedním z proktorů Teokracie. Byl to milenec mé matky a přesvědčil ji, aby otce obvinila z kacířství, údajně proto, aby rychleji dosáhla rozvodu. Jakmile ty papíry podepsala, ten hajzl vyvedl otce ven a vystřelil mu díru do obličeje."

„A matka?" zeptal se Thorn. Pozorně si Stantona prohlížel.

„Zemřela při výslechu."

„Takže je to osobní," řekl Thorn. Ohýbal trup a přemýšlel, jestli necitlivost v konečcích prstů vůbec někdy vymizí.

Stanton se s prázdným výrazem obrátil zpátky k němu. „Hádám, že jsi tady proto, abys poslal do výslužby našeho přítele Broma. Tak pojďme na to. Brom je ve své kajutě a diákon je tam taky." Otočil se a cestou ke dveřím vytáhl velkou pulzní pistoli.

Thorn, který už získal větší důvěru ke svému tělu, odstoupil od stolu, shýbl se k Lutzovi a převrátil mrtvého muže na záda, čímž ho mimochodem otočil obličejem dolů. Zběžné prohledání mu vyneslo plynovou pulzní pistoli – ne tak účinnou jako zbraň, kterou měl u sebe Stanton, neboť místo aluminiového prachu vystřelovala

ionizovaný plyn a tudíž neměla velký dostřel, ale pro práci zblízka stačila.

Thorn se zvedl. „Ve skutečnosti mě nepotřebuješ," prohodil. „Proč jsi to riskoval?"

Stanton se ohlédl. „Řekněme, že po Viridianu chovám k Ianu Cormakovi maximální úctu a moje perspektiva se poněkud změnila."

„To ale na mou otázku neodpovídá."

„Jinou odpověď nedostaneš," řekl Stanton a otevřel dveře.

Jakmile vyšli ven, Stanton vytáhl zpod saka malý válec, otočil časovačem na konci a hodil jej zpátky do cely. Pak je vyvedl nahoru po schodech a průlezem ven na palubu. Byla noc a Thorn si uvědomil, že musel být v bezvědomí déle, než si původně myslel. Přesunuli se do měsíčních stínů věže, která podpírala nějaké zvláštní zploštělé zařízení.

„Jaké načasování?" zašeptal Thorn

„Deset minut. Dokud ta věc funguje, nedokážu dostat ven signál o nízkém výkonu, a budu to potřebovat. Na palubě jsou dvě nebo tři stovky Bromových lidí a já je nedokážu zneškodnit všechny najednou."

Postupovali dál, až se na dohled objevila Bromova kajuta. V prostoru mezi nimi a jí byly všechny stavby na palubě dobře osvětlené. Jednou z nich byla dlouhá kabina, z jejíž širokých oken zářilo ostré světlo. Stanton ukázal za ni. „V jejich středním nákladovém prostoru mám hezkou rovinnou výbušninu. Ta explodu je –" podíval se na náramkový komunikátor „– za šest minut. Ta, kterou mám u reaktoru, by měla bouchnout…brzy." Dřepl si a Thorn si dřepl vedle něj.

„Jak se chceš dostat pryč?" zeptal se Thorn.

„Stejně jako jsem se dostal sem," odpověděl Stanton a pokynul napravo od Bromovy kabiny, kde ho Thorn předtím viděl dohlížet na vykládku katamaránu.

První výbušniny explodovaly a kus od nich vytrhly v boku lodi díru. Thorn viděl, jak se rozžhavený kov rozlétl po moři a potopil se v oblacích páry. Vzápětí na lodi zhasla všechna světla a oblohu ozářila oranžová záře požáru. Přitiskl ruku na palubu a ucítil, jak

vibrace motorů přerušovaně ustaly. Pohlédl na Stantona a ukázal hlavou směrem k věži, kterou právě minuli.

Stanton se zvedl. „Nezávislé napájení – řekl bych, že u-zdroj," vysvětlil.

Někteří členové posádky se hnali k místu exploze. Jiní docela moudře zvolili zcela opačný směr a běželi se ozbrojit. Oba muži přešli do klusu, aby s horečnou aktivitou udrželi krok.

„Hej, ty jsi –" vyhrkl jeden muž a zaváhal, jak se spěchal připojit ke skupince svých druhů. Thorn ho střelil do obličeje, pak rychle odtáhl mrtvolu k nedalekému tmavému palubnímu průlezu a nacpal ji dolů.

Stanton zatím ukrucoval časovou pojistku na další výbušnině a přitom nespouštěl oči ze skupiny, k níž se mrtvý muž chtěl připojit. Shýbl se, poslal váleček po palubě směrem k nim a kývl k nedaleké dlouhé kabině. „Půjdeme tudy."

Thorn si nebyl jistý, jestli je to dobrý nápad, ale nechtěl se dohadovat – jeho společník rozhodně působil dojmem, že ví, co dělá.

Stanton mu to přesto vysvětlil. „Na téhle straně je kamera. A buď si jistý, že Brom se teď dívá na obrazovku." Kopnutím rozrazil dveře a oba vešli dovnitř. Dveře se zavřely před explozemi a výkřiky, které se ozvaly z paluby za nimi. V kabině byl muž u nějakého ovládacího panelu, žena, která šroubovala na pulzní pistoli energetický zdroj, druhý muž, který seděl na boku palandy a nazouval si holínky. Stanton i Thorn trefili nejdřív ženu – největší bezprostřední nebezpečí. Padla na záda na pracovní stůl plný zbraní a zanechala na něm většinu své hlavy. Muž u ovládacího panelu šmátral po něčem napravo od sebe, když ho Stantonovy výstřely odmrštily dozadu, stále na otočné židli, než ho z ní škubavě vyhodily a on se rozplácl o zem.

„Zadní okno," řekl naléhavě Stanton, jak probíhali kabinou.

Napravo od nich se krčil u nějakých skříněk muž, stále ve spodním prádle a neozbrojený. Stanton na něho zamířil, ale pak si to rozmyslel a přistoupil k němu, připravený ho omráčit. Thorn po muži střelil v okamžiku, kdy pro něco sáhl do skříňky. Přepadl i s těžkou probíječkou, kterou držel. Připojený kabel a energozdroj padly na

něho, když zmáčkl spoušť, ustřelil polovinu stropu a otevřel kajutu do noci.

„Hovno," konstatoval Stanton.

Thorn se na něho vyčítavě podíval.

Stanton pokrčil rameny. „Má ve spodkách?"

Čtyři výstřely – nedostatečné k tomu, aby pevné makrosklo rozbily – vyrazily okno z okolního těsnění v jednom kuse. Na to, jak byl robustní, vnikl Stanton dovnitř elegantní šipkou, překulil se, otočil se a vystřelil po něčem, co Stanton neviděl, když otvorem prošel. Krátce nato si všiml dvou stráží přede dveřmi Bromovy kajuty. Jeden z nich ležel, ale ten druhý – posílený jako Stanton – se snažil otočit probíječku a zamířit na cíl, přestože mu chyběla pravá ruka. Stanton a Thorn vystřelili současně, opakovaně. Strážný proletěl pozadu dveřmi a oba muži ho následovali. Přes zbytky toho, co z jejich oběti zůstalo, vstoupili do Bromova luxusního apartmá. Za nimi se ozvaly dvě další exploze; ostré světlo vrhlo jejich stíny dovnitř dřív, než vešli osobně.

„Nech to být," poručil Thorn.

Brom byl zabořený do křesla z kůže černých vyder. Ze stolku vedle něho byla vyklopená obrazovka. Nohy měl bosé a Thorn si ohromeně všiml, že má nehty namalované levandulovou barvou. Ruka mu visela nad organicky vyhlížející zbraní, kterou použil předtím a která teď ležela na opěrce křesla. Díval se na ně se zaujetím hada. Pomalu přesunul ruku od zbraně do klína.

„Kde je diákon?" vyštěkl Stanton.

Brom přenesl pohled z Thorna na něho a neřekl ani slovo. Thorn koutkem oka zahlédl, jak Stanton natáhl volnou ruku a v dalším okamžiku mu do ní, jako by kouzlem, skočila dýka. Thorn znovu pocítil určité ohromení – ta dýka byla Tenkian a Stanton si ji přivolal do ruky z nějakého jiného místa na sobě.

„Příště se nezeptám tak vlídně," prohlásil Stanton.

Brom zamrkal a usmál se. „Obávám se, že ses s přítelem minul. Je na cestě domů."

„Kurva," ulevil si Stanton. Upřel pohled na Broma. „Kdy odcestoval a kudy?"

Brom pokrčil rameny a na tváři mu zahrál náznak úsměvu, jak získal víc sebevědomí. „Odjel ágévéčkem asi před čtyřmi hodinami. Jestli už neodletěl, měl by touto dobou sedět v raketoplánu cestou na Cereb.“

Zdálo se, že Stanton na okamžik ztratil řeč. Pak vrhl na Thorna vyčítavý pohled. Thorn přejel očima od něho zpátky k Bromovi a všiml si, že separatista má lehce nakloněnou hlavu a nepřítomný výraz. „Jeho superka,“ upozornil.

Stanton obrátil pozornost ke Bromovi a hodil. Dýka zajela sedícímu muži pod bradu. Brom vytřeštil oči, jak se začal dusit, potom vstal a zašmátral po dýce prsty, které byly brzy krvavé. Dokázal udělat krok, než upadl.

Thorn pro jistotu obětoval jeden vystřel a udělal mu zezadu díru do hlavy. „Zmizme odsud,“ řekl potom.

Stanton přikývl, zvedl ruku a udělal něco s prstenem na jednom ze svých prstů. Bromovo tělo sebou zaškubalo, jak dýka vyjela ven, opsala oblouk vzduchem a rukojetí pleskla Stantonovi do dlaně. Shýbl se a otřel ji do Bromových šatů. Nato přišla exploze, která rozhoupala celou nákladní loď.

„To není špatný nápad,“ prohlásil Stanton, když se znovu narovnal.

5

Chlapec a žena se skláněli nad knihou jako nad velice složitým puzzle. Text poskytoval kostru, ale obraz doplňoval příběh do takové míry, že bylo třeba prohlížet si jej několik minut a teprve potom přejít k dalšímu.

„Zanedlouho zaklepala Červená Karkulka na dveře. ‚Kdo je tam?‘ zeptal se chraplavý hlas. Nejdřív se toho hlasu polekala, ale pak ji napadlo, že babička je možná nemocná, a řekla: ‚Nesu ti bramborový chléb a víno od maminky.‘ Hlas jí tiše odpověděl: ‚Pojď dál, jen pojď dál, ráda tě uvidím.‘ Když vešla, otec silurák se schoval pod termopřikrývku. ‚Chléb i víno dej do lednice a pojď si ke mně sednout na lůžko.‘ Karkulka si sundala masku s lahví a přiskákala k posteli. Velice ji překvapilo, jak se babička změnila.“

Žena se narovnala a na chvíli si zakryla ústa rukou – už začínala poznávat změněný tón. Když se po ní chlapec netrpělivě podíval, navázala:

„‚Babičko, proč máš tak velká pohybová čidla?‘

‚Abych tě mohla lépe sledovat všude, kam jdeš.‘

‚Babičko, proč máš takovou spoustu očí?‘

‚Abych tě lépe viděla, ty moje pochoutko.‘

‚Babičko, proč máš tak velké zuby?‘

‚Jsou stejné jako ty, kterými jsem rozkousala tvého kamaráda se sekerou.‘

‚Prosím, nesežer mě! Jsem bohabojné dítě!‘“

Žena pohlédla na dítě na svém klíně, které s vykulenýma očima uchváceně zíralo na obrázek tvora v posteli.

„Začínám v tom vidět systém.“

„Výraz ‚Podzemí' je v mnoha směrech zavádějící," vysvětlil jí Fethan, když plahočivě vyšli z porostu flétnové trávy na sušší terén pokrytý mechem, divokou rebarborou a černým jitrocelem. „Člověk by si myslel, že je to významné tajné hnutí odporu, ale ve skutečnosti je cílem většiny tamních lidí prostě přežít – ne svrhnout Teokracii. Také by ses mohla nechat zmýlit a myslet si, že to slovo nemá nic společného s ‚pod' a ‚zemí', ale ve skutečnosti má s těmi slovy společné úplně všechno." Fethan namířil prst k zemi. „Pod námi je zhruba deset metrů volné, vysoce organické hlíny – vytvořené za miliony let tím, jak se v ní hrabou a krmí trojhomolice. Pod tím je víc než padesátimetrová vrstva křídy – vzniklé tím, jak ulity trojhomolic klesly půdou dolů, pomalu se nahromadily a stlačily." Fethan se zastavil a ukázal na nějaký aktuální pohyb ve vlhkém terénu, který rozechvíval velké červenavé listy rebarbor a setřásal diskovité měkkýše z jejich spodních stran, jako by tam někdo rozhazoval stříbrné mince. Zem se vyhrnula a špičatý konec trojhomolice se na okamžik vynořil nad povrch, než zase zmizel. „Jsou to pracovití tvůrci půdy. Zdejší obyvatelé by na vývozu trojhomolic – a doprovodné ekologie – pro terraformační projekty Řádu mohli vydělat balík. K tomu samozřejmě nikdy nedojde, dokud bude vládnout Teokracie."

„Mluvil jsi o podzemí," připomněla mu Eldene. Ať Fethan byl zčásti stroj, nebo ne, rozhodně měl sklon přeskakovat od jednoho tématu k druhému.

„Ovšem." Fethan se rozhlédl a pak vyrazil směrem, kde se za další flétnovou trávou terén zvedal. „Pod křídou bys našla vrstvy vápence – který je pravděpodobně výsledkem vzdálených předků trojhomolic – s okluzemi čediče, obsidiánu a dalších sopečných hornin. Zdejší geologie je úžasná."

„Podzemí," připomněla mu Eldene.

„Ano, ovšem, koloběh vody touto zemskou masou je také úžasný. Jak se voda vsakuje, odnáší vápenec s sebou a vytváří jeskyně a podzemní řeky, až nakonec pronikne do hlubin, kde ji zahřeje geotermální energie a nějakých patnáct set kilometrů daleko ji znovu vytlačí v podobě horkých pramenů. V zemi jsou tady jeskynní

systémy, které jsou tisíce kilometrů dlouhé, někdy stejně velké jako kosmické habitaty – dost velké, abys v nich mohla postavit města, kdybys chtěla. *To je* Podzemí a to je místo, kam se po několik posledních století uchylují lidé jako ty, když uprchnou Teokracii.“

Tímto druhým pásem flétnové trávy se dostali do vyšších poloh pokrytých puchýřovým mechem a občas nějakou tou ulitou trojhomolice, zmodralou řasami. Eldene uvažovala, že by se zeptala, co je to čedič a obsidián a jak přesně velký je kosmický habitat, ale skola se jí na těle chvěla a ona sama začínala lapat po dechu. Vzduch jí v ústech chutnal po železe. Došli k terénní lavici, vylezli na ni a rozhlédli se. Napravo od nich stál hloubící stroj. Nakláněl se do země, okna měl rozbitá a po celém povrchu byl oranžový rzí. Před nimi se táhly řady nízkých, pokroucených černých stromů se žlutými listy. Stromy obsypané uzlíkovitými zelenými plody vyrůstaly ze země pokryté vegetací, která byla tak zelená, až z toho Eldene bolely oči.

„Révovníky,“ řekl Fethan.

O révovnících už Eldene věděla: byly to ty zvláštní rostliny přinášející ovoce o velikosti pěsti, z něhož se dělalo víno pro Teokracii. Znala je z obrázků na etiketách krátkých, tlustých lahví a kdysi trošku vína ochutnala, když je ukradl jeden její kamarád z městského sirotčince. Místo na stromy ukázala na okolní zelenou vegetaci a sípavě řekla: „To je co?“

„Tráva,“ odpověděl Fethan.

Eldene se ohlédla po flétnové trávě a pak věnovala starému muži podezíravý pohled.

Fethan ukázal na flétnovou trávu. „To je původní zdejší rostlina, která dostala své jméno proto, že se trochu podobá tomuto –“ ukázal na zeleň pod stromy „– opravdové trávě. Je to jedna z rostlin přivezených fanatiky, kteří sem přišli přede dvěma sty lety jako první, aby vybudovali kolonii. Je to *pravá* tráva ze Země.“

Slezli ze svahu a vstoupili do révovníkového sadu. Eldene byla tak slabá a vyčerpaná, že odklopýtala stranou a opřela se zády o jeden ze stromů. Bylo na čase – už takto nemohla dál. Zdráhavě vysunula masku Volusova dýchacího aparátu nahoru a zhluboka se

nadechla. V přívalu kyslíku jako by z ní najednou všechno spadlo. Lehce nepřítomně se dívala, jak si Fethan dřepl před ni a rozhrnul jí košili. V první chvíli ji napadlo plesknout ho přes ruku, jak to dělala některým mladším dělníkům, když se začali trochu moc zajímat o to, co jí napíná košili nad školou, ale toto byl starý muž – a stroj – a snažil se jí pomoci.

Její skola byla už skoro bílá a odstrkovala se jí od hrudi svýma osmi chitinovýma nohama. Hlavou s ní byla stále spojená: klepítka zůstávala zaháknutá a sací trubičky dál zabíhaly do jejího těla, ale část krve unikala a pod ňadry se jí usazoval a zasychal bílý hnis. Pod tvorem byla úhledná řada ‚listů' – vrh pěti malých skol, které se narodily, aby pily krev. V boudách by jí je opatrně odstranili a pak by je převezli do vepřínů na severu, kde by je vykrmili prasečí krví, než by je přivezli zpátky, aby se přichytily na nového dělníka.

„Tvoje skola už má na kahánku," poznamenal Fethan. „Kombinace rozmnožování a toho, že ji Volus udeřil tím svým paralyzérem."

Eldene se zmateně dívala, jak lístky jeden po druhém utrhl a zahodil.

„Bestie," zamumlal, pak si sundal vlastní falešnou skolu a otevřel ji. Zevnitř ven táhl malý plochý balíček, který rovněž otevřel. Uvnitř byly šicí potřeby a Eldene blesklo hlavou, k čemu je kruci může potřebovat. Nechápavě sej dívala, co starý muž dělá.

„Bude lepší, když to vyřídíme hned," prohlásil Fethan. „Jak umírají, stává se, že se nepustí čistě, a když v tobě něco ze sebe nechají, můžou z toho být problémy." S těmito slovy sáhl dolů a uchopil Eldeninu skolu. Eldene zařvala, když ucítila, jak se něco strašlivě trhá, a pak zařvala znovu, když ji zasáhla bolest. Pohledem přes rozmazané slzy uviděla Fethana, jak stojí a skolu drží pevně před sebou. Tvor kopal nohama ve vzduchu, otevíral a zavíral klepítka a mával třemi sacími trubicemi jako krvavými prsty. Pak, když jej Fethan odhodil, přistál do trávy na záda. Eldene projela mrazivá vlna strachu, když viděla, jak se ta věc sama od sebe hýbe. Pak se zděšeně podívala na otevřenou ránu, kterou jí z hrudi prýštila krev, a zastyděla se nad svou nahotou – ne proto, že bylo vidět její

ňadra, ale proto, že bylo vidět oblast pod nimi, kde se předtím držela skola. Ta věc jí žila na trupu déle, než si vzpomínala, a teď se bez ní cítila neúplná. Když pak Fethan navlékl do jehly nit a sklonil se, aby sešil nerovné okraje rány, kterou po sobě skola zanechala, odvrátila od tak intimní činnosti hlavu a přála si, aby mohla omdlít bolestí.

„Školy jsou totiž produktem stejné staré biotechnologie jako škvířilové a žarnáti," prohlásil, jak pracoval. „Přivezla je Teokracie, když se tady usadila."

„Nepovídej," řekla Eldene přes zatnuté zuby.

„Jo. Obludné velké symbionty už nikdo nepoužívá. Tyhle věci ti zkrátí život o polovinu."

Eldene se otočila a pohlédla na něho.

„To jsi nevěděla, že?" řekl.

„Ne."

„Nikdy tě nenapadlo zamyslet se nad tím, proč proktoři a kněží musejí vzít zavděk nepohodlným dýchacím aparátem."

„Myslela jsem… že to nějak souvisí s jejich postavením…"

„Tak to je omyl."

Cormac si oknem raketoplánu prohlížel *Elysium* a neviděl žádná zelená pole ani žádné požehnané. Stanice byla změť propojených habitatů seskupených kolem kilometry dlouhých monofilamentových lan a vzpěr, které držely hlavní záchytná zrcadla solární huti. To bylo místo, kam stoupenci neformálnějšího *podnikání* přitahovali asteroidy k roztavení, kde nakupovali zušlechtěné materiály, provozovali továrny a obecně vydělávali velké peníze – anebo taky ne – šedá zóna, kde se hranice Řádu jednoduše zadrhla a rozpadla se pod náporem přání obyvatel tohoto místa. Měli tu runsibl, proto se tady zastavili, ale z pohledu Řádu to bylo místo, kam člověk jezdil na vlastní riziko. Mnoho stížností nebylo: ti, kteří by si snad chtěli stěžovat, obvykle po krátké exkurzi do vnitřku některé z tavicích pecí neměli šanci.

„Mnozí mají pocit, že by se to tady mělo rozprášit," prohlásil Cento.

Cormac se otočil ke golemovi, který pilotoval raketoplán, a znovu se nechal překvapit jeho dokonalostí. Zároveň tak poznal, že má určitě co do činění s Centovou kopií, protože po událostech na Viridianu si Cento ponechal mosaznou ruku, kterou utrhl ze zabijáckého stroje, pana Jeřába, a tento Cento žádnou takovou ruku neměl. Aiden se nezdál být jiný, než jak vypadal, když ho Cormac viděl naposledy, ale druhý golem byl pouze další kopie.

„Podobná místa jsou po celém Řádu," odpověděl Cormac. „A ti, kteří proti nim mají námitky, je nemusejí navštěvovat."

„Mně se to líbí," ozval se zezadu Gant.

Cormac se ohlédl po něm a po Aidenovi. „To mě nepřekvapuje," řekl. „Nejezdili jste právě sem s Thornem na dovolenou – trocha uvolňujícího nesmrtícího násilí a tolik vysoce toxických cips, že by to stačilo na rozpuštění tohohle raketoplánu?"

„To byly časy," zavzpomínal Gant nostalgicky.

Cormac si odfrkl a obrátil se zpátky k oknu. Cento se zatím s raketoplánem přibližoval ke shluku habitatů pod cylindrickou věží obří rafinerie. Když se podíval ještě dál, uviděl starou manipulační loď, jak drží v obrovském keramalovém spáru jedinou horu trčící z asteroidu, který vlekla. Předpokládal, že asteroid bude dopraven k jednomu z mnoha tavicích satelitů, kde se na něj soustředí sluneční světlo ze zrcadel. Jak se bude zahřívat, automatické systémy satelitu odsají materiály, které dosáhnou bodu tání nebo teploty, kdy se stanou těkavými. Nic nepřijde nazmar: vycházelo odsud prakticky všechno z periodické tabulky prvků, a dokonce i asteroidový popel, který zůstal – tak jak byl – se použil k výrobě půdy pro habitaty. Nezpracované ingoty a cisterny se pak vozily z tavicích satelitů do rafinerií a továren, kde se měnily v bublinové kovy, slitiny a čisté krystaly pro využití v elektronice, kompozity a složité sloučeniny: veškeré látky využívané materiálovými technologiemi Řádu.

Zanedlouho si mezi habitaty povšimli stavby podobné obří osmiúhelníkové minci, kolem níž se mačkaly mezihvězdné i meziplanetární lodě. Corma viděl mnoho multisférických variací – lodí tvořených různým počtem propojených koulí – lodě s hladkými liniemi sépií, jiné, které vypadaly jak barokní sochy, a další, jež byly

replikami dopravních prostředků z historie lidstva: letadel, raných raket a raketoplánů, dokonce tam byla i loď, která vypadala jako prastará plachetnice.

„Tady se najdou *typy*," poznamenal Gant.

Cento provedl raketoplán rojem a nakonec s ním zalétl do otevřeného hangáru v boku konstrukce. Cormac se podíval zpět zadním průzorem a zjistil, že *Occamova břitva* je stále dobře viditelná. Zdejší přistávací správa uvedla jako důvod, proč sem bitevní loď nesmí, že je jednoduše příliš *velká* na to, aby se mohla přidat k tomuto davu – údajně by náhodným zážehem manévrovacích trysek mohla spálit jiné lodi. Pochyboval že je to pravý důvod, a po pravdě řečeno ho rozčilovalo, že nějaký místní autokrat může nařídit bitevní lodi Řádu, aby si zachovala odstup.

Zatímco raketoplán pomalu vplouval přes polopropustné pole do hangáru, Cento ze sebe vydal mrzutý zvuk.

„Nějaký problém?" zeptal se Cormac.

„Ani ne," zamumlal golem, „ale právě jsem se dozvěděl, kolik nám účtují za použití hangáru."

„Nejspíš desetinásobek běžného tarifu," řekl Gant. „Patříme do kategorie, kterou tady dvakrát nevítají."

Jak mířili k rampě spuštěné ke katamaránu, blížili se k nim lidé ze všech směrů, ale ve tmě nešlo jednoduše poznat, kdo je přítel a kdo nepřítel, nebo spíš všichni ti nepřátelé nemohli jednoduše poznat, že Thom a Stanton přátelští nejsou. Ale nevydrželo to dlouho, protože někde na lodi naskočí záložní generátor nebo reaktor. Kužel silného reflektoru zalil oblast kolem Bromovy kajuty a začal přejíždět po palubě. Našel je v okamžiku, kdy sbíhali po rampě ke Stantonovu plavidlu.

„Uvazovací lana," nařídil skoro hovorovým tónem Stanton. Ve stejném okamžiku se na nákladní lodi strhl křik.

Thorn popadl nejbližší lano a sundal je z pacholete. Stanton udělal totéž s druhým. Ve chvíli, kdy Thorn uvolňoval poslední lano, Stanton přeskočil na palubu. Pak někdo na lodi dospěl k závěru, že na pouhý křik už není čas. Něco mu vyrazilo lano z ruky a rampa za

ním se rozletěla na zubaté, pokroucené kusy kovu. Přeskočil z rampy na jeden z plováků katamaránu. Ve chvíli, kdy zabraly motory v obou plovácích a člun se dal do pohybu, se držel jedné z podpěr nesoucích zavěšenou kabinu. Thorn se rozběhl po plováku ke schodům stoupajícím do kabiny, ale uklouzl, když povrch vedle jeho nohou náhle proděravěly kulky, a před pádem do vody ho zachránilo jen to, že se zachytil bezpečnostního zábradlí po straně schodů. Nohy pořád ještě táhl za sebou ve vodě, když se ohlédl po rychle se vzdalující nákladní lodi a uviděl, jak se jedna z dělových věží otáčí jeho směrem, než zmizela v oslnivé explozi. Většina Bromových lidí začala pálit z rampy ručními zbraněmi a pár jich vztyčilo raketomet na stativu. Thorn vyhodnotil šance na to, že se dostane do kabiny, jako o málo vyšší než nulové, a šance, že zůstane naživu, ať tady nebo tam, jen o málo jiné. Vtom vyšel ze zádi kabiny kuckavý zvuk a cosi válcovitého a černého vyrazilo zpátky k rampě. Exploze, která následovala, rozervala rampu vedví a shodil ty Bromovy lidi, kteří ještě byli nezranění, do vody.

„Tak půjdeš sem nahoru, nebo ne?“ křikl Stanton.

Thorn se konečně vysoukal z vody a vylezl po žebříku nahoru.

Střední část katamaránu měla standardní, praktický design: válcový tvar, se zadním nákladovým prostorem a přední kabinou, v níž byla tři řídicí křesla. Thorn vstoupil do nákladového prostoru a rychle zamířil ke kabině. Dopřával si slabou útěchu, že je schovaný, ale jen do chvíle, kdy si všiml množství průstřelů po kulkách, které byly ve stěnách.

Zatímco Stanton pravou rukou vyváděl plavidlo na moře pomocí ovládací páky, která zřejmě v minulém životě patřila k nějakému vzdušnému plavidlu bez antigravitace, pohlédl na Thorna a pokynul ke křeslu vedle sebe. Když si Thorn zapnul pásy, žoldnéř mu přihrál zaměřovač, který právě použil k likvidaci rampy, a kopnutím k němu přisunul podlahové řízení palby, jež musel ovládat levou rukou. Thorn si všiml, že výkyvný nosník, z něhož sloupek řízení vybíhá, stejně jako kloubové rameno nesoucí zaměřovač, jsou zkonstruovány tak, aby se daly používat z každého sedadla.

„Trochu primitivní," vysvětlil Stanton. „Původně to bylo propojené s harpunou, ale já jsem ji nahradil zbraňovým karuselem. Máš dvanáct tepelně naváděných raket, troje maskovací fólie a tři antimuniční balíčky. Využij to moudře."

Thorn si přitáhl sloupek a nasunul si zaměřovač na obličej. Ihned ucítil, jak se na něho lepí svými přilnavými ploškami. Měl teď výhled přímo dozadu na nákladní loď, ale když přejel palcem po ovladači otáčení na páce, kterou teď svíral, pohled se pootočil vždy o devadesát stupňů, současně s odpalovačem na zádi katamaránu. Když zaklonil hlavu, neviděl v první chvíli nic než oblohu. Pak palcem znovu otočil odpalovací zařízení, takže se ve výhledu objevila opět nákladní loď.

„Startující ágévéčka," ohlásil Stantonovi.

„Většina jich půjde po nás," řekl mu žoldnéř na rovinu.

„Tři letí směrem k nám."

„Proto jsem řekl ‚většina'," opáčil Stanton.

Thorn našel pod malíčkem kurzorový ovladač, vyvolal si menu zaměřovače a projel je dolů. Vybírací tlačítka doplněná Stantonem – *termo, fólie, anti-m* – byla červená a vyvedená úplně jiným fontem než zbytek menu. Právě se chystal zvolit jedno z nich, když se ozval známý hlas. „Jste tam, vojáku Thorne?" Pohotově vybral z menu jinou možnost a vyvolal si do rohu obrazovky minidisplej, který mu ukazoval obličej Ternan. Pak navedl zaměřovací obrazec na jedno z blížících se ágévéček, zvolil *termo*, vypálil raketu a s potěšením se díval, jak se trojice strojů rozdělila a Ternan horečně buší do řízení. Antimunice však raketu zlikvidovala dřív, než dolétla k cíli.

„Jak dlouho ještě, Jarv?" zeptal se Stanton svého náramkového komunikátoru.

„Sedm minut," odpověděl ženský hlas. „Proč to tak trvá?"

„Tisícikilometrová zakázaná zóna. Vyhlásili ji hned, jak jsi přijel na loď – pravděpodobně to nějak souviselo s tvým přítelem," odpověděla. „Nějaká řádová aktivita?"

„To si piš. Když sestřelili ten vojenský transportér, z Gordonstonu odstartoval roj plavidel. Jakmile vypadl ch-warový

generátor, odstartovaly z Cerebu tři meziplanetární útočné čluny. Jsou asi třicet minut za mnou.“

„Paráda,“ zamumlal Stanton.

Thorn to zaznamenal, ale soustředil se především na pronásledující AGV Bylo jich teď sedm a tento katamaran neměl šanci jim ujet ani s motorem běžícím na plné obrátky. Když zpozoroval, jak se k němu od AGV žene sedm bílých teček – na obrazovce pohotově zvýrazněných červeně blikajícími čtverečky – zadal volbu a vystřelil fólie, po nichž rychle následovala antimunice. Tři rakety explodovaly v oblaku třpytivého prachu, kterým zbývající čtyři úspěšně pronikly. Antimuniční pakety se roztrhly na stovku jednotlivých vyhledávacích nákladů, z nichž dvě byly raketami přivedeny k výbuchu, ale zbývající dvě rakety pokračovaly v pronásledování.

„Sedm minut nepřežijeme,“ poznamenal Thorn a odpálil poslední dva antimuniční pakety.

Explodovaly příliš blízko – tlakové vlny vychýlily loď z kurzu a o kabinu zarachotily střepiny. Thorn stočil zaměřovač právě včas, aby zahlédl, jak jedna rotující raketa padá do moře vedle nich a detonuje těsně pod hladinou.

„Sedm agévéček a vypadá to, že všechny mají odpalovací zařízení.“ Thorn otočil zaměřovač zpátky na místo.

„Jarv, vyskočíme,“ oznámil Stanton. „Thorne, vyprázdni zásobník. Padáme.“

Thorn přejel kurzorem po všech volbách zbraní, u každé stiskl odpalovací tlačítko, potom si sundal zaměřovač a natáhl se k popruhům. Než se z nich vysoukal, Stanton už prošel dveřmi do nákladového prostoru. Zanedlouho už oba postupovali dozadu k průlezu. Thorn zalétl očima do zadní části prostoru, kde cvakal karusel, a slyšel, jak se rakety jedna po druhé odpalují. Slezl za Stantonem dolů a přimhouřil oči před vodní tříští vyvrhovanou do vzduchu tím, jak plováky krájely hřebeny vln. Oba muži skočili současně. Jelikož se pohybovali stejnou rychlostí jako katamaran, Thorn dopadl na hladinu a odrazil se – voda byla takto příjemná zhruba stejně jako beton. Nato do ní zajel po hlavě. Všude kolem

bylo rázem bílo a v ústech cítil hořkou chuť měděných solí. Když se dostal na hladinu a poprvé se nadechl, uviděl, že katamaran je už padesát metrů daleko – a ze zadní části jeho kabiny stále vyletují rakety. Střelu, která jej zasáhla vzápětí, nestačil postřehnout.

Středová kabina prostě zmizela jako balon roztržený oranžovou explozí. Jeden plovák, zasažený výbuchem, vylétl do vzduchu, pak opsal oblouk jako delfín, který dosáhl nejvyššího bodu svého skoku, a zmizel. Zbývající plovák, jehož motor stále fungoval, ujížděl dál a táhl za sebou změť dýmajících trosek.

„Dokonalé načasování," ozval se zezadu John Stanton.

Thorn doplaval k žoldákovi a vesele se na něho zazubil. Až pak se ohlédl do míst, kde se začala objevovat pronásledující AGV. Nedlouho nato se sedm strojů vznášelo nad vrakem katamaranu, který stále ujížděl dál. Z jednoho slétla přímo dolů další raketa, a zničila dokonce i trosky. Pak útočníci vytvořili nad mořem rojnici.

„Do hajzlu," ulevil si Thorn. „Myslíš, že vědí, že jsme vyvázli?"

„Možná," odpověděl Stanton.

Thorn po něm vrhl mrzutý pohled a začal zrychleně dýchat, aby se připravil ponořit pod vlny. Stanton vypadal, že se tím baví. Thorn se už už chystal potopit, když oblohou otřásl dvojitý aerodynamický třesk a ozval se řev, jako by jeho původcem bylo nějaké obrovské ocelové zvíře. Náraz horkého větru zamlžil oblast mořskou tříští a nebe zakryl velký stín. Agévéčka se otočila a dala se na útěk jako vrány odehnané od zabitého zvířete na silnici. Thorn zvedl hlavu a uviděl, jak z nebe klesá trisférická loď s lany spuštěnými ze spodního průlezu.

Cormac vystoupil z raketoplánu, rozhlédl se po hangáru a podivil se proč je tak prázdný. V tak velkém prostoru bylo dost místa pro jiné raketoplány, jichž muselo být mnoho, soudě podle počtu lodí venku, přesto tady kromě toho jejich nebyl ani jeden. Když se pak z jedné z padacích šachet seřazených v zadní části hangáru vynořil uvítací výbor, začal mít pocit, že něco není úplně v pořádku.

Dvojice mužů měla na sobě šedý oblek a byla vybavena černými zvětšovacími očními páskami a manažerskými superkami z leštěného

chrómu. Za nimi následovali uniformovaní vojáci v lehkém bojovém pancíři s přilbami, které byly na jedné straně hlavy prodloužené – nepochybně pro vojenské komunikátory a superky. Byli vyzbrojeni pulzními puškami. Ale toto všechno působilo bezvýznamně ve srovnání s tím, co se vynořilo z šachty po nich, obeplulo to skupinku po obou stranách a zaujalo místo vpředu. Byly to dva velké leštěné válce, vznášející se ve vertikální poloze, se zbraněmi na obou koncích. Byly to silně pancéřované UI – velice nové a velice nebezpečné. Ani *Occamova břitva* neměla na palubě nic podobného. Cormac se ohlédl a všiml si, že pancéřovaná vrata hangáru se zavírají. Aktivoval svůj šuriken a trojice golemů, kteří ho doprovázeli, ho obstoupila po stranách.

„Nejspíš si přišli pro parkovací poplatky," prohodil Gant k Centovi. Cormac pohlédl na Ganta. „Kdo je to?" zeptal se. „Může to být kdokoli," odpověděl Sparkind. „Existuje tady kolem stovky soukromých armád zaměstnávaných různými korporacemi. Ale je pravděpodobnější, že toto je Elysijská bezpečnostní služba – každá korporace poskytuje procento ze svých sil na celkové zajištění."

„Mají docela slušnou výzbroj," poznamenal Cormac a kývl hlavou k automatům.

„Lodní roboti zkonstruovaní pro Zemskou bezpečnostní centrálu," ozval se Aiden.

Cormac se k němu otočil. „Dozvěděl ses něco?"

„Jsou poněkud… strozí," odpověděl Aiden.

Roboti k nim dorazili jako první a zaujali místo po stranách, přičemž se otočili do horizontální polohy a namířili na ně zbraně. Cormac si všiml, že každý robot má raketomet a AFZ – antifotonovou zbraň. Ten, kdo tento uvítací výbor poslal, evidentně neriskoval. Vojáci rázně zastavili, ale dva muži, kteří šli v čele, pokračovali, až zůstali stát pět metrů od Cormaka. Ten napravo, který byl holohlavý, dosti viditelně posílený a jeho pleť měla barvu oranžového sýra, si Cormaka a jeho doprovod pozorně změřil.

„Vítejte v *Elysiu*," řekl nakonec.

„Zajímavé, že volíte právě tato slova," odpověděl Cormac a zadíval se na roboty, „*nepřipadám si* dvakrát vítaný."

„My jsme tady vždycky opatrní,“ prohlásil muž. „A býváme obzvlášť opatrní, když nás navštíví bitevní loď ZBC. Co vás sem přivádí?“

Mužův společník, který byl menší, ne tak robustní a na ramena mu splývaly dlouhé černé vlasy, předvedl v úsměvu chromovaný chrup. „Tady Lons je vždycky trochu odměřený,“ řekl. „Ale musíte chápat, že mnozí zdejší obyvatelé mají zájmy, které si přejí zachovat.“ Postoupil dopředu, následovaný o krok zpátky Lonsem. „Alvor,“ představil se a stiskl Cormakovi ruku v upoceném sevření.

„Ian Cormac.“

Výraz obou mužů náhle zpřísněl, avšak Alvor pokračoval: „Překvapuje mě, že zrovna *vy* byste sem měl přijet. Ale když už tady jste, budete tak laskav a doprovodíte nás?“ Otočil se a pokynul směrem k padacím šachtám.

„Domnívám se, že si účel mé návštěvy špatně vykládáte. Jsem tady pouze proto, že *Elysium* je jediné místo na mé momentální trase, které je vybaveno runsiblovým zařízením,“ řekl Cormac.

„Bohužel nejsem ten, komu je třeba to vysvětlit.“ Alvor se teď zaměřil zrakem na Cormakovy společníky. Navázal: „A také, vzhledem k jistým bezpečnostním důvodům, budou vaši přátelé bohužel muset zůstat zatím tady.“

Cormac zvedl ruku, aby umlčel Ganta, který se chystal protestovat, a zeptal se: „Komu to musím vysvětlit a co jsou ty ‚bezpečnostní‘ důvody, o nichž se zmiňujete?“

Lons odpověděl: „Nemáme tady nic proti golemům, pokud to samozřejmě nejsou Golemové 27, kteří se vyloďují z bitevní lodi ZBC. Pak začneme být podezíraví.“

Alvor pokrčil rameny. „Dreyden je z takové společnosti pochopitelně nervózní.“

„Dreyden?“ zeptal se Cormac.

Alvor si ho dlouho prohlížel, než pokračoval: „Náš zaměstnavatel je po několik let faktickým vládcem *Elysia* – ale to je ZBC jistě známo.“

„Ale mně ne,“ opáčil Cormac. „Jak jsem vám řekl, důvod, proč jsem tady, souvisí pouze s polohou tohoto místa – ničím jiným – a

těžko někde může čekat, že si budu pamatovat jméno každého mizerného autokrata, protože po okrajích Řádu jich za každých deset let povstávají a padají stovky.“ Muž se při těchto slovech zamračil, ale Cormac pokračoval: „Doprovodím vás teď k tomu Dreydenovi, ale moji společníci se zatím budou věnovat opravdovému účelu naší návštěvy zde.“

„Jste si tím jistý, agente?“ zeptal se ho Gant.

Cormac se po něm podíval. „Jestli se sem k vám nevrátím, až budete připraveni odcestovat, a pokud se s vámi nespojím… pak budete vědět, co máte dělat.“ Věnoval chladný pohled dvojici mužů v šedých oblecích. „Jsem si jist, že kapitán Tomalon by si velice rád vyzkoušel zbraně.“

„Dreyden si bohužel nepřeje, aby tady golemové ZBC pobíhali bez dozoru, takže *musejí* zůstat tady,“ prohlásil Alvor.

„A jak je chcete přinutit, aby tady zůstali?“ zeptal se Cormac.

Alvor sklouzl pohledem ke dvěma obřím robotům a škubl sebou, jako by mu působilo bolest, že se musí o jejich přítomnosti zmínit.

„Vyjádřím to tedy jinak,“ pokračoval Cormac. „Je ten váš Dreyden připravený zavraždit golemové androidy ZBC, aniž by pro to měl jiné ospravedlnění než vlastní paranoiu? Když nebudou dělat nic jiného než to, že dojdou k runsiblu, aby počkali na něčí přílet?“

Alvor si přitiskl prsty na superku. Evidentně dostával další instrukce. „Přílet koho?“ zeptal se po chvíli.

„Sice se vás to nijak zvlášť netýká, ale jedná se o jistého řádového vědce. To je všechno,“ odpověděl Cormac. Začínal být podrážděný.

Alvor plynule navázal: „Pokud je to jejich jediný úkol zde, jistě nebudete mít námitky, když dostanou doprovod, nebo snad ano?“

„Nebudu mít námitky, pokud se to obejde bez dalších zdržení,“ řekl Cormac. Pak prohodil ke svým třem společníkům: „Žádné kiksy. Tohle místo si necháme na jindy.“

Cormac mávl rukou k padacím šachtám a vykročil tím směrem. Dva muži v obleku s ním srovnali krok a zařadili se mu po bocích. Doprovodní vojáci se před ním nejdřív rozestoupili a pak útvar uzavřeli.

Když došli k šachtám, Cormac se ohlédl a všiml si, že oba roboti zůstali s golemy – lidští vojáci zřejmě nebyli považováni za dostatečný doprovod pro ty tři. Alvor zadal kód na dotekovém senzoru vedle jedné z šachet a pak vkročil do prázdna, kde ho irisové gravitační pole vyneslo vzhůru. Cormac ho rychle následoval. Jak byl unášen vzhůru, pociťoval známý lehký tah pokaždé, když míjel některé patro, a jelikož takových pocitů napočítal třicet, uvědomil si, že se určitě blíží k vršku stanice. V jednu chvíli se výstup na okamžik zastavil, než minul nápis ‚zóna s omezeným přístupem'. Dál byly stěny pruhované oranžově a černě – univerzálními barvami nebezpečí. V příslušném patře vyšel za Alvorem do vestibulu před dvoukřídlými dřevěnými dveřmi. Na podlaze se v tomto prostoru střídaly bílé a průsvitně červené kameny – pravděpodobně alabastr a umělý rubín. Ze stropu visel na zlověstně silných lanech bezpečnostní robot standardní konstrukce, který však měl zespodu připevněnou AFZ. Pozoroval ho matně černými vizuálními receptory a otáčel se, aby sledoval jeho postup za Alvorem ke dveřím. Když se ohlédl, zjistil, že se k nim připojil pouze Lons – vojáci opustili šachtu někde níž. Dreyden je zřejmě považoval za zbytečné, když teď byl Cormac pod dohledem jeho vnitřního bezpečnostního systému.

U dveří se Alvor otočil a natáhl k němu ruku. „Vaše zbraně."

Cormac vytáhl dlaňovku a hodil mu ji. Alvor ji zachytil. Než si ji stačil prohlédnout, Cormac si odepnul šurikenové pouzdro a podal mu je. Alvor se na zbraň zadíval s povytaženým obočím, načež ji strčil do kapsy.

„Zajímavé," prohlásil. Pak se otočil, aby ho uvedl dovnitř.

Za dveřmi byla skleněná komora, přes niž Cormac spatřil obrovskou biosférickou kupoli se střechou ze šestiúhelníkových tabulí makroskla, přes kterou dopadalo sluneční světlo odražené od zrcadla osazeného na stožáru na vršku stanice. Když se dveře se zasyčením otevřely, následoval Alvora a zjistil, že se ve vlhkém vzduchu uvnitř začíná potit. Všude kolem rostly tropické rostliny: cykasy, stromové kapradiny, orchideje a další adaptované nebo exotické druhy. Napravo od něj se zvedala do stínu skupina kyanid, jejichž ostré modré listy vypadaly jako obrovské mačety. Metrová

poupata byla otevřená a ukazovala složité žluté záhyby připomínající povrch mozku. Tiché zavrzání přivábilo jeho pozornost doleva, kde se pomalu otevřel kruhový šedý semeník plasodermu a vypustil hlenky, zploštělé rosolovité červy, kteří fungovali jako roznašeči spor. Pohled na tuto rostlinu – pocházející z Callorumu – v Cormakovi okamžitě vyvolal podezření. Věděl však, že exempláře takových rostlin jsou v oběhu odjakživa a nadšenec je může snadno získat. Napadlo ho, že by neměl být tak nestoudně podezíravý.

„Jestli to dobře chápu, přítel Dreyden se zajímá o botaniku," řekl.

„Jo," zabručel Lons. Teď, když měl pocit, že mu jeho postavení dodává moc, odhalil ještě víc ze svého kouzla.

„Donnegal Dreyden byl odborníkem v oborech biomechaniky, botaniky, lingvistiky a politických věd, než zaměřil veškerou svou pozornost na metalurgii a následně vytvořil Spolek tavičů," řekl Alvor – Cormac cítil že to cituje z nějaké příručky – ukázal před sebe na stavbu, která zdánlivě sloužila jako široký pilíř podpírající střed biosférické kupole, a zamířil ke kovovému schodišti, jež ji obtáčelo zvenčí. Lons se šoural za nimi Nelibost byla v jeho chování více než zřejmá.

Na vršku budovy schody končily balkonem, který obepínal kruhový přepychově zařízený byt. Cormac do něj vstoupil, pohledem přelétl jmění v nahromaděných starožitnostech – bylo tam dokonce něco, co vypadale jako předrunsiblový počítač položený na replice stolu z období Ludvíka XIV. – a pak přenesl svou pozornost na muže, který se zvedl od jediné obrazovky a jednoduché klávesnice v rohu pokoje. Tento člověk vypadá na první pohled jako některý z Alvorových nebo Lonsových kolegů Pozornější pohled však prozradil, že jeho oblek je od Armaniho a jako superku má Sony 5000. Byl hubený a jeho protáhlá tvář vypadala unaveně – se stíny pod očima, které byly zarudlé. Pohyby měl trhané a lehce nejisté, jako někdo, kdo odvyká nějaké droze. Jakoby na potvrzení vytáhl z krabičky na stole vedle sebe cigaretu a předtím, než si ji strčil do úst, poklepal na náramkový komunikátor. Zapálil ji malým laserovým zapalovačem zasazeným do těžkého prstenu na ukazováčku.

„Ian Cormac,“ řekl. „Věděl jsem, že tenhle den přijde, ale nečekal jsem jej tak brzy.“

„A jaký je to den?“ otázal se Cormac. Postoupil dál do místnosti, zatímco Alvor a Lons se stáhli a postavili se ke dveřím na balkon.

„Napijete se něčeho?“ zeptal se pokynul k nedalekému baru.

Cormac ovládl svou netrpělivost a krátce přikývl. Díval se, jak Dreyden nalil z křišťálové karafy dvě whisky a doplnil do nich duhové kuličky cipsového ledu. Když si Cormac nabídnutý drink bral, neměl chuť jej vyzkoušet.

„Víte, stálo mě dva roky a miliardu novokartaginských šilinků, abych to tady dal dohromady.“ Dreyden vykročil k sedací zóně a klesl do křesla. Cormac se posadil na okraj pohovky a drink si položil na konferenční stolek, jehož horní desku tvořila vyleštěná tabule zeleného turmalínu, zřejmě nalezená na asteroidu, který Dreydenovi vydělal první miliardu – tak to alespoň tvrdil holografický text, který v minerálu běžel.

„A jak to se mnou souvisí?“

Dreyden prudce potáhl z cigarety. „Protože jste ze Zemské bezpečnostní centrály. Neříkejte mi, že ZBC nemá v úmyslu *Elysium* přičlenit k Řádu.“

„Možná ano, ale to nemá nic společného s důvodem, proč tu jsem já,“ odpověděl Cormac.

Dreyden se tvářil pochybovačně, když pokračoval. „Zásluhou bezpečnostní služby, kterou jsem tady vytvořil, se zločinnost snížila na úroveň Řádu a životní úroveň je značně vysoká. Dokonce vyšší než na mnoha planetách Řádu. Hodně lidí tady vydělává hodně peněz.“

„Obdivuhodné,“ poznamenal stroze Cormac.

„Jestli sem přijde ZBC, mnoho lidí zemře. Budou bojovat, aby vás vytlačili; vyhovuje jim stav, který je,“ řekl mu Dreyden.

Cormac zatočil sklenicí na turmalínovém stolku a vzal na vědomí, že největší hutní komplex na *Elysiu* je Dreydenovým majetkem – zřejmě dokázal udělat z milionu tun asteroidové oceli konstrukční prvky z pěnového kovu za necelý jeden solstanový den.

Na Cormaka to udělalo dojem, ale nijak to nezmírnilo jeho podrážděnost a nudu.

„Vy mě neposloucháte," řekl. „Já tady nejsem proto, abych si vaši malou říši podmanil, Dreydene." Zvedl hlavu. „Ale jestli mě budete dál zdržovat, možná to ještě zvážím."

Dreyden vstal a Cormac si všiml, že se mu na čele perlí pot. Ten člověk byl nervózní – rozzlobený nebo vystrašený. Projevilo se to v pohrdavém tónu, když znovu promluvil.

„Chci vám něco ukázat," prohlásil.

Cormac ho s unavenou netrpělivostí následoval do středu místnosti a pak nahoru po dalším točitém schodišti, které vedlo na plošinu umístěnou přímo pod střechou z makroskla. Když prolezli vstupním otvorem na tuto plošinu, dostali se do menšího skleníku, který vybíhal ze střechy jako takové. Všude kolem se jim otevíral dokonalý výhled na *Elysium.* Dreyden pokynul k lodím, jež se mačkaly v plovoucích docích, a pak dál k místu, kde bylo jasně vidět i *Occamovu břitvu.*

„Je to velká bestie, ta loď, ale její hmotnost pravděpodobně není větší než hmotnost asteroidů, které sem běžně přivážíme," řekl. Pak ukázal na propletené habitaty a hutní komplexy, které tvořily v prostoru vedle nich téměř stěnu. „Separatisty tady nemáme, protože většina *Elysia* fakticky není v Řádu. Ale jelikož jsme na Hranici, požíváme mnohé výhody členství. Je to situace, kterou opravdu nechceme změnit – ani tím, že bychom vás dráždili poskytováním útočiště teroristům, ani snahou o získání plného členství."

„A kam tím míříte?" zeptal se Cormac.

Dreyden ukázal na obrovská solární zrcadla. „Mám je teď plně ve své moci. Kapitáni manipulačních lodí si ode mě musejí kupovat jejich čas, stejně jako firmy vlastnící těch několik hutních satelitů, které mi nepatří," řekl Dreyden.

Cormac nadále mlčel, čekal, až se Dreyden vyjádří. Měl už určitou představu, o co by mohlo jít, ale chtěl, aby to jasně zaznělo.

Dreyden pokračoval: „Změnit ohnisko těchto zrcadel trvá zhruba minutu. Odsud to není vidět, ale tvoří prstenec a každé je v několika

sekundách schopné pokrýt svého nejbližšího partnera. Jsou rovněž schopna pokrýt všechny možné přístupové cesty k naší… komunitě.“

„To je velice prozíravé. Takže byste byli dobře chráněni, kdyby tímto směrem zamířil nějaký zbloudilý asteroid,“ prohlásil sarkasticky Cormac.

Dreyden upustil konec své cigarety a rozdrtil jej o plošinu. Dopřál si doušek drinku a pak probodl Cormaka vzteklým pohledem. „Představte si, že pro tavení asteroidů dokonce ani nepoužíváme nejvyšší stupeň koncentrace do ohniska. Kdybychom to na nějakém asteroidu zkusili, vypařil by se a zničil by tavicí satelit, ve kterém byl ukotvený. Při nejvyšší koncentraci jsme schopni dosáhnout tak vysokých teplot – při ideálních podmínkách – aby se nastartovala termojaderná syntéza. Neexistuje žádná známá hmota, která by to dlouho vydržela, žádná technologie pole, která by tomu odolala.“

Cormac zabloudil pohledem ke skleněné stěně a zadíval se dolů na *Occamovu břitvu.* Bylo mu vcelku jasné, co chce Dreyden říct, ale s ohledem na to, co věděl o politice ZBC vůči tomuto místu, to bylo naprosto nepodstatné.

„Jestli si dobře vzpomínám,“ řekl Cormac, aniž se odvrátil od skleněné stěny, „podle posledního sčítání tady žije dvě stě milionů lidí.“ Až nyní se otočil k Dreydenovi. „ZBC prostě nemá zájem… chcete znát čísla? UI vypočítaly, že při tak *křehkých* podmínkách, v jakých zde lidé žijí, by se ztráty při převzetí pohybovaly někde kolem dvaceti procent. A pro jaký zisk?“ Ukázal na nejbližší obří tavicí komplex. „Pravděpodobně by byla zničena také celá infrastruktura a Řád by se ve výsledku musel vypořádat s přílivem uprchlíků čítajícím desítky milionů. Je pravděpodobné, že by byly zničeny také tavírny a zrcadla, takže by nebylo co získat. Většina toho, co se zde vyrábí, se stejně prodává Řádu, a většina peněz použitých na tento nákup se utrácí za řádové zboží. Kvůli tomu tady nejsem, Dreydene.“

Dreyden se dál díval zlobně a Cormac si uvědomil, že tento člověk prostě nikdy neuvěří tomu, co se mu říká – investoval tady příliš mnoho a očividně měl ze Zemské bezpečnostní centrály příliš velký strach, než aby věřil některému z jejích agentů. V realitě byl

jeho přístup zcela pochopitelný: Řád do sebe bez výčitek svědomí vstřebával světy, když to nejlépe sloužilo zájmům celé jeho populace, a říše jako ta Dreydenova byly ze stejných důvodů podminovávány a ničeny.

„Na tohle nemám čas," prohlásil Cormac a zamířil k východu.

„Co chcete od Miky Asselisové, té ženy z Covenu života?" zeptal se znenadání Dreyden.

Cormac se otočil a začal sestupovat dolů. „Její odbornost. A odletíme s ní – pochopte to."

„Pokud opravdu odletíte." Dreyden do sebe obrátil zbytek drinku. „Až budete pryč, možná byste mohl vyřídit, že bitevní lodě Řádu zde už nejsou vítané."

„Vyřídím, na *to* se spolehněte," řekl Cormac a odešel.

Thorn se pravděpodobně ještě nesetkal se ženou, která by byla doutnavěji sexy než Jarvellis. Měla dlouhé, rovné černé vlasy, obličej, který měl trvale drzý výraz, jako by se právě chystala říct něco šokujícího, a postavu, kterou dobře zvýrazňovala falešná akcelerační kombinéza, již měla na sobě. Zároveň mu stačila i takto krátká známost, aby pochopil, že je do Johna Stantona po uši zamilovaná. Nepředváděla v jeho přítomnosti, jak omdlévá, ani se hloupě neusmívala; byl to jen pocit jejich vzájemného propojení. Zachytil jej v jediném pohledu, který si ti dva vyměnili, když Stanton vstoupil do můstkové koule této trisférické lodi. Bylo to osobní spojení, které z okruhu naprosto vytěsňovalo kohokoli jiného.

Stanton se připoutal a pokynul zpátky, odkud přišli. „To, co jsi viděl, je náklad, a další koule je obytná. Tady vzadu máme taky malou kuchyňku a dílnu."

Zatímco se Thorn připoutával do jednoho ze dvou akceleračních křesel hned za Stantonem a Jarvellis, uvažoval o nákladovém prostoru, který právě viděl. Všiml si čtyř kryopouzder upevněných svisle k jedné stěně a nemohl přehlédnout srovnaný náklad beden se zbraněmi a dalších hůře identifikovatelných předmětů.

„Hodil by se mi autodoktor," řekl, když si zlehka zkoumal rozbité zuby.

„Jednoho máme, ale budeš muset počkat. Všechny ovládací panely jsou geneticky kódované na mě a Jarv. *Lyriku II* taky spravuje UI, která bývá k lidem důvěřivá ještě míň než já.“

To se dalo čekat.

Thorn obrátil pozornost k Jarvellis, která pilotovala *Lyriku II* vzhůru a pryč z planety. Burácení, jež provázelo zrychlování v atmosféře, teď sláblo a prostřední ze tří obrazovek ukazovala, jak bělavá obloha postupně přechází ve vesmír prozářený hvězdami. Na pravé obrazovce byla rychle se vzdalující planeta.

„Páni, kdo by do těch hochů ze ZBC řekl, kolik znají sprostých slov,“ poznamenala Jarvellis, s hlavou nakloněnou k sluchátku.

„A co říkají?“ zeptal se Stanton.

„No,“ začala Jarvellis, otočila se a odhadla Thorna pohledem, „hlavní myšlenka je: ‚Zůstaňte, kde jste, a počkejte, až se k vám nalodíme,‘ ale používají mnohem barvitější jazyk.“

„Myslí si, že jste prchající separatisté,“ řekl Thorn. „Což samozřejmě nejste.“

Stanton se po něm podíval. „Ne, nejsme.“ Přenesl pozornost zpátky na Jarvellis. „Co ch-ware?“

Zavrtěla hlavou. „Runsiblová UI nás už určitě sleduje. A antigravitační charakteristiku před ní neschováme.“

„Nemůžeme jim uletět?“ otázal se Stanton.

„Ano, prosíííím,“ ozval se hlas z panelu před Jarvellis.

Jarvellis panel poplácala. „Já myslím, že Lyrika pár starých rezivých útočných člunů ZBC ještě zvládne – co ty na to, zlato?“

„To bych řekla,“ odpověděl hlas umělé inteligence *Lyriky II*.

V tom okamžiku se z nitra lodě rozlehlo hluboké burácení. Podobrazovky, které ukazovaly vnější pohled na loď, zbělely. Thorn z tohoto zvuku usoudil, že byl nasazen silný motor.

„Ten jazyk je čím dál horší,“ poznamenala Jarvellis. „Jdeme na to.“ Dotkla se ovladače. Záběr na jedné z hlavních obrazovek se změnil a ukázal jedinou oběžnici Cheyne III, Cereb, a dva mnohem menší objekty, na nichž bylo patrné jen to, že mají přibližně klínovitý tvar. To vše se rychle vzdalovalo. Jarvellis zkušeně přejela prsty po dalších ovladačích a pak si vytáhla sluchátka. Otočila se a znovu se

zadívala na Thorna. „A co uděláme tady s naším přítelem?“ zeptala se.

Než Stanton stačil něco říct, Thorn se zeptal: „Jestli tomu dobře rozumím, jdete po tom diákonovi.“

„Ano,“ odpověděl Stanton. Do obličeje se mu vrátila tvrdost, kterou si Thorn předtím všiml při každé zmínce o diákonovi.

„Tak mě vezměte s sebou. Z té nákladní lodě, co zůstala dole, bude brzy útes, jestli už není, a veškeré úkoly, které jsem tam měl, jsou už stejně pasé.“

„Proč byste měl letět s námi?“ zeptala se Jarvellis.

„Protože ať to byl kdokoli, dodával zboží cheyneským separatistům, a o *tom* bych se velice rád dozvěděl něco víc.“

„My ale nepracujeme pro ZBC,“ namítla Jarvellis.

„Také stojí za připomenutí, že ZBC vypsala na naše zadržení odměnu,“ dodal Stanton.

„Nemám v úmyslu zkusit se o ni přihlásit,“ řekl Thorn. „Zachránili jste mi život, což by na úrovni politiky možná nemělo velkou váhu, ale pro mě to znamená zatraceně hodně.“

„Stejně je to akademická otázka,“ opáčil Stanton. „Jestli se pokusíme zastavit na nějakém světě ovládaném Řádem, ZBC se na nás sesype jako červi na trus – abych použil jeden z Bromových kouzelných výrazů – takže nepřipadá v úvahu, že bychom tě někde vysadili.“

„A co ten diákon – dokážeš ho vystopovat?“ zeptal se Thorn.

„Není třeba,“ odpověděl Stanton. „Zamíří do té své krysí díry na Masadě. Beztak je to náš další plánovaný cíl. Tam ho zabiju.“

„Masada?“ podivil se Thorn.

„Ano,“ řekl Stanton. „Když dovolíš, něco ti o své rodné planetě řeknu.“

Ovoce révovníků bylo tvrdé a zelené, a jelikož mu do zralosti zbývalo ještě hodně času, bylo velké jen jako oční bulvy. Eldene se při rozkousávání dalšího kyselého plodu snažila nemyslet na ořechové brambory, chléb a občasný přepych v podobě masa.

„Potřebuješ vůbec někdy jíst?“ zeptala se poté, co si sundala masku a vyplivla z úst zelenou kaši.

„Čas od času malé množství živin,“ odpověděl Fethan. „Jinak má můj zdroj energie poněkud vyšší teplotu.“

Eldene si nasadila masku zpátky na obličej a promluvila přes ni. Už dřív zjistila, že límec obsahuje nějaký mechanismus, který brání utlumení jejího hlasu. „Proč jsi byl… dělník? Jak ses jím stal?“

„Přišel jsem sem před nějakými čtyřmi solstanovými roky z rozkazu Zemské bezpečnostní centrály, abych přivezl jistá zařízení a vyhodnotil situaci, která tady dole panuje. Proniknout do města nebylo obtížné, protože Teokracie nebere ani občany jako individuality – jen jako lidi předem určené k využití. Za dva roky jsem své hodnocení dokončil. Tou dobou jsem už věděl o Podzemí a našel jsem tam kontakty. Od té doby pracuji pro jistou Lellan Stantonovou – vůdkyni povstání – shromažďuji informace o situaci dělníků a sbírám názory.“ Fethan pokrčil rameny. „Je snadné dostat přeběhlíky z města, obzvlášť ze zpracovatelských závodů, ale tady to tak jednoduché není, a ona chtěla zjistit, jak by se to dalo nejlépe udělat.“

„A podařilo se ti to?“

Fethan sáhl do kapsy kombinézy a vytáhl z ní krátkou plastovou tubičku s tabletkami, v nichž Eldene okamžitě poznala ty, které brání vypuzení skoly a tím pádem smrti.

„Až uděláme jejich analýzu, otevře se nám cesta,“ řekl. „Vypadá to teď jako jediná možnost. Rozšíříme je s pomocí agentů, které jsme rozmístili, a v pravý čas zorganizujeme masový útěk.“

„A co potom?“ zeptala se Eldene. Oči při tom upírala ostentativně nahoru k ponuré obloze.

Fethan tabletky schoval. „Musíš pochopit, děvče, že ZBC mě sem neposlala na nějakou bezúčelnou akci. Ve správný čas se tato planeta stane součástí Lidského řádu, ať se to Teokracii líbí, nebo ne.“

„A kdy je čas *správný?* Proč může tato nespravedlnost pokračovat?“

„Pokračuje zásluhou politiky. Řád přebírá kontrolu nad hraničními světy, přičleňuje je při souhlasu osmdesáti procent

obyvatelstva planety – anebo v případech, kdy dojde k naprostému zhroucení moci a on je požádán o pomoc. Kdyby sem ZBC přišla se spoustou válečných lodí a poslala Teokracii ke všem čertům, vyvolalo by to strach na mnoha dalších mimořádových světech a ten strach by se mohl stát sjednocující silou. Když to ZBC naposledy udělala tak hrubě, rozvrátilo to rovnováhu na planetě, která se připojila k Řádu pouhých několik měsíců předtím. Ta planeta se pak odtrhla od toho, co nazvala ‚vládou autokratických umělých inteligencí', její vládu svrhli separatisté a obyvatelům celé planety byla vnucena nechtěná válka s nejbližším řádovým sousedem. Takže, jak vidíš, musíme být velice opatrní."

„Co se stalo… s těmi dvěma válčícími planetami?" zeptala se Eldene.

„ZBC musela bránit řádovou planetu. Tak je to ve smlouvě."

„A ta druhá planeta?"

„Na pólech je stále obyvatelná."

Eldene se nad tím zamyslela. Vždycky v sobě měla pořádnou dávku cynismu – pravděpodobně důsledek četby z mládí – což byl možná důvod, proč se o ni Fethan začal tak zajímat. Nikdy doopravdy nevěřila historkám o Lidském řádu – právě proto, že tak moc chtěla, aby byly pravdivé. I tak vstřebala hodně z toho, co jí řekl, a chápala, že Řád se teprve bude muset dozvědět, jaká nespravedlnost je zde páchána, aby na Teokracii poslal ZBC.

„Kdy ZBC přijde?" zeptala se nakonec.

„Až si takovou možnost zvolí osmdesát procent obyvatelstva nebo až se politická moc úplně zhroutí a přijde žádost o pomoc," odpověděl neoblomně Fethan.

„Proboha, a jak bychom měli volit?" zeptala se Eldene.

Fethan se na ni podíval. „Chceš, aby tady vládl Řád? Slíbila bys loajalitu umělým inteligencím, které Lidský řád spravují?"

„Jasně že ano. Všechno musí být lepší než Teokracie!"

Fethan se zarazil, otočil se a pevně ji chytil za rameno. „Představ se mi jménem a řekni, co chceš."

Eldene na něho překvapeně pohlédla a snažila se pochopit, jak to myslí. „Jsem… jsem Eldene a chci, aby… tuto planetu spravoval Lidský řád. Chci být svobodná. Chci…“

Fethan ji pustil. „Právě ses vyslovila. Hlasovala jsi, aby to tady vzal do rukou Řád.“ Lehce naklonil hlavu, jako by něco poslouchal. „Prozatím je to jen něco přes osmašedesát procent populace.“

„Nerozumím.“

„Hlasovací urny provádějí omezené psychologické testování, aby byla jistota, že hlasující není pod nátlakem. Ale já vzhledem k tomu, co jsem, mohu sbírat výpovědi bez toho.“ Ukázal palcem za sebe. „Tam jsem posbíral padesát tři výpovědí. Možná tě potěší, když se dozvíš, že mezi nimi byla i Dentova a Catholova. Tebe jsem měl jako další na seznamu, než se okolnosti… změnily.“

„Hlasovací urny?“

„Řád sem posílá stroje, aby sbíraly hlasy, už osmatřicet let, ale nikdy se mu nepodařilo dosáhnout té osmdesátiprocentní hranice. Tvůj hlas má vzhledem k tvému věku životnost padesát let vypočítanou ze zdejší průměrné délky života. Jedině tak se to dá udělat.“

„Ale Dent a Cathol jsou mrtví.“

„Neřekl jsem, že je to dokonalý systém, děvče.“

„Nikdy jsem tyhle hlasovací urny neviděla,“ řekla Eldene, která byla! stále zmatená.

„Jsou to stroje – můžou být v prstenu nebo amuletu, v knoflíku na něčí košili. I tak jistě chápeš, jak je obtížné někoho přesvědčit, aby řekl, co jsi právě řekla, když jej na každém kroku sledují kamery Teokracie. Většina těch osmašedesáti procent jsou hlasy z Podzemí.“

Fethan znovu vykročil.

„Jak dlouho to tedy ještě bude trvat?“ zeptala se Eldene.

Fethan chvíli mlčel, než odpověděl: „Já nepředpokládám, že se toho dosáhne hlasováním, děvče. Myslím, že to půjde přes destabilizaci Teokracie. V brzké době sem Zemská centrála vyšle jisté osoby a situace se velice rychle změní.“

„Mluv dál,“ vybídla ho Eldene, které se rozrušením svíralo břicho. A Fethan mluvil ještě dlouho.

6

‚A tak se stalo, že s Hospodinovým vedením bratr Dobrák konečně došel do země, již obýval žvatlokač. Kolem byly v trávě vyšlapané pěšiny a povalovaly se kosti těch, kteří ve zkoušce neobstáli,‘ řekla žena chlapci a povytáhla obočí, neboť obrázek v knize ukazoval opravdovou kostnici.

„Kačkožvak, kačkožvak,“ vyhrkl netrpělivě chlapec – žena se už vzdala snahy přimět ho, aby vyslovil tvorovo jméno správně, a předpokládala, že tento příběh se stane součástí jeho osobní mytologie, až vyroste. Když posunula text nahoru, změnil se i výjev a ukázal tvora jako takového: seděl v trávě na bobku jako nějaký zrůdně hmyzovitý kříženec Buddhy a Kálí, který v očních partiích evidentně pobral něco od Arga.

„Žvatlokač,“ řekl chlapec. Žena mu věnovala podezíravý pohled a pokračovala: „V pravé ruce nesl bratr Dobrák slovo Boží a v levé moudrost Zeldy Smythové. Kromě toho a své víry si do netvorova příbytku nepřinesl žádnou zbraň. ‚Dej mi hádanku!‘ zvolal a zvedl obě knihy.“

V tuto chvíli obrátil žvatlokač sadu zelených očí ke zbožnému bratrovi. Své četné paže nechal složené na čtyřdílné hrudi.

„‚Chumže kuže gula šuk,‘ řekl tvor a bratr Dobrák jej v odpověď na to udeřil slovem: ‚Ha?‘“

Žena se začala chichotat, neboť obrázková kniha ukázala, jak se obrovský tvor shýbl, otevřel svůj velký zobák a ukázal, že je zevnitř lemovaný něčím, co vypadá jako bílé listy cesmíny.

„Hádej… co… bylo… pak?“ dostala ze sebe.

Chlapec, který se také hihňal, i když si nebyl jistý proč, odpovědět nedokázal. Kniha to stejně ukázala oběma.

Occamova břitva byla temná a znepokojivá loď. Ten pocit ještě zesilovalo, že sice měla početnou posádku a mnoho stálých obyvatel, ale pořád se zdála být prázdná – nejbližší člen posádky mohl být v libovolném okamžiku až několik kilometrů daleko, a to byla znepokojivá představa. Jeho kajuta byla velká a pohodlná, měla všechny vymoženosti přepychového hotelu a byla jako místnost v prázdném domě. Cormac se postavil k široké obrazovce, která sloužila jako okno, upíjel whisky s kostkami normálního ledu, na rozdíl od té, kterou mu nalil Dreyden – whisky s cipsovým ledem byla smrtící kombinace – a díval se, jak se *Elysium* a obrovské slunce, kolem něhož obíhalo, zmenšují a mizí z očí. Cítil potřebu věnovat se práci, ale čekaly ho ještě měsíce lodního času, než *Occamova břitva* dosáhne cíle. Když už svou netrpělivost nedokázal dál potlačovat, polkl poslední doušek, vrátil sklenici do automatu ve stěně a zamířil k dveřím.

Loď nebyla tichá, přesto působila tichým dojmem. Zvuky, které Cormac na chodbě slyšel, byly nezřetelné, ozvěnové, a vzbuzovaly dojem jako by daleko odsud někdo na něčem pracoval: praskot svářečky, zařinčení, jak něco upadlo, koktání laserového vrtáku. Podíval se na hodinky a když zjistil, že od jejich odletu od *Elysia* uběhla pouhá hodina, rozhodl se zatím neobtěžovat Miku – měla sotva čas na to, aby se zabydlela ve své kabině, natož aby se zařídila v lodní laboratoři v ošetřovně. Zjistil, že potřebuje přemýšlet, a odjakživa se mu přemýšlelo nejlíp, když chodil Tady bylo na procházení místa dost, a tak si zvolil směr a vyrazil.

Za několik minut bylo jasné, že opustil obytnou oblast. Podlaha zanedlouho přišla o koberec – zůstaly jen holé gravitační desky – a pak i příčky, takže se ukázala vnitřní stavba lodi. Všude kolem něho byla uspořádaná houština drátů, optických kabelů, rozvodů, nosníků z pěnového kovu a plazmových trubic, které se často křížily v mohutném vosím hnízdě nějakého soustrojí. Několik minut viděl hluboko pod sebou něco, co vypadalo jako opera v Sydney, ale brzy to zmizelo, jak se přes to pomalu nasunula nějaká obrovitá paluba. Měl za sebou deset minut chůze, když spatřil, jak se k němu

vrávoravým letem blíží robot. Stroj měl hladký tvar šipky bez jakýchkoli viditelných manipulátorů a on se podivil nad tím, k jakému účelu by mohl sloužit.

„Jak se nejrychleji dostanu k trupu?“ zeptal se rychle, když bylo jasné, že robot nehodlá zastavit. Robot prudce zabrzdil, natočil k němu dvě rubínové oči a pak se otočil znovu, takže ukazoval směrem, kterým mířil původně.

„Na první doleva, asi půl kilometru,“ řekl.

„Díky –“

Robot už byl pryč.

Cormac zanedlouho došel na křižovatku čtyř chodníků a dal se nalevo v naději, že se stále ubírá správným směrem. Pokud ano, měl dorazit k cíli za pět až deset minut. Už po několika minutách se objevil na dohled. Trup lodi tvořila ocelová stěna, z níž nebylo vidět vršek ani spodek, pouze několik čtverečních kilometrů zakřivujícího se trupového kovu.

Chodník končil kruhovou plošinou před polopropustným polem, které zakrývalo pravoúhlý otvor v trupu. Cormac si vytvořil dojem měřítka, který na planetě často nebylo možné získat. Z lodi šla hrůza, jeho však překvapovalo, že zatím nenarazil na žádnou posádku. Kupodivu ho nepřekvapilo, když uviděl, že ho na plošině čeká známá postava, rýsující se temně proti třpytu hvězd.

„Co tady sakra děláte vy?“ zeptal se, když přišel blíž.

Blegg byl úplně zticha, dokud se Cormac nezastavil vedle něho, pak pokynul k nezměrnosti za polopropustným štítem. „Hry,“ řekl s pohledem upřeným do tečkované tmy. „Lidé hrají hloupé hry a hádají se jako děti o hračky.“ Otočil se, aby si Cormaka prohlédl, a Cormac sebou škubl před tím, co v těch očích uviděl: moc, něco nepopsatelného.

Blegg pokračoval: „Lidský druh obývá malý zlomek galaxie, malou kouli na jejím okraji, nanejvýš sto hvězdných soustav, ale dost, aby si toho někdo začal všímat.“

„Ano, to jistě,“ odpověděl Cormac, zašmátral v kapse a našel novokartaginský šilink – měnu používanou v *Elysiu.* Vzpomněl si na instruktáž, kterou mu Blegg dal v minulosti, podržel šilink v otevřené

dlani, pak ruku naklonil a soustředil svou vůli na to, aby jej zastavil ve vzduchu. Mince se odrazila od plošiny a pak, roztočená, se vydala po zakřivené dráze do prostoru mimo ni – už evidentně mimo vliv gravidesek, na nichž stál.

„Nejsme ve virtuální realitě," řekl mu Blegg.

„V tom případě mi dovolte zopakovat: ‚Co tady sakra děláte?' Nalodil jste se v *Elysiu?*"

„O lidstvu se začínají dozvídat jiní, Iane Cormaku."

„Jistě, takoví jako Tvůrci. Jednoho příslušníka jejich druhu, který přežil, jim teď vezeme zpátky. No a co? Od jeho návratu do domovské soustavy nás dělí z našeho pohledu roky. A předpokládáme, že je to nyní spřátelená bytost."

„Nejde jen o Tvůrce, Iane, ale ilustrují, co chci říct – ten jejich zdivočelý biologický stroj, Drak, způsobil lidstvu mnoho problémů."

Cormac si odfrkl. „Mluvíte o lidstvu tak, jako byste k němu nepatřil."

Blegg se zeširoka usmál. „Ty o mně pochybuješ, Iane?"

„Dokážete věci, kterých není jiný člověk schopen, alespoň o tom nevím."

Blegg si dovolil posměšné zabručení: „Takových jako já je víc a budou další."

Cormac to přešel bez povšimnutí a místo toho se zeptal: „Kdo kromě Tvůrců si nás začíná všímat?"

Blegg se otočil zpátky k polopropustnému poli. Chvíli trvalo, než odpověděl. Cormac zadupal na gravidesky. Až teď si začal všímat, jak je na plošině chladno. Vlna chladu přišla zdola a na zábradlí se objevily blyštivé uzlíky ledu.

„Jsou tam ve vesmíru," prohlásil Blegg. „Stavěli kosmické lodi dřív, než lidé začali chodit zpříma. Existují mezihvězdné civilizace, které jsou miliony let staré."

„Řekněte mi o tom víc, prosím," požádal Cormac. Před obličejem viděl svůj dech.

Blegg se na něho zeširoka usmál. „To už je lepší," poznamenal.

„A jestli nás pozorují, tak co?"

„Musíme být připraveni. Takoví jako oni by nás mohli zničit při pouhém průzkumu. Úrovně techniky – jakou představuje Drak. Naši astronomové se stále domnívají, že pulzary a černé díry jsou přírodní jevy. Také se podivují tomu, jaké mělo lidstvo štěstí: Měsíc, který zabránil tomu, aby atmosféra Země zhoustla jako na Venuši, žádné kolize s velkými asteroidy, když se náš druh vyvíjel, vhodně načasovaná doba ledová v pozdní fázi naší evoluce. Také je překvapilo, kolik je živých planet kromě Země.“

„Tohle všechno má nějakou pointu?“

„Hádáme se. Musíme být jednotní, silní jako jeden. Brzy se zapojíme do her pro dospělé. Za momentálního stavu bychom nemuseli přežít.“

„Masada?“

„Masada. Všechny.“

Cormac si ho prohlížel a čekal. Byl si jistý, že Blegg ho znovu krmí žvásty, z nějakých záhadných osobních důvodů nebo pro pobavení. *Ukázat širší obraz je hezké, ale co nadělám, když jsem v tom obrazu jenom jeden pixel?* Blegg se otočil a podíval se, jak přes polopropustné pole pomalu sjel příklop.

„Vstupujeme do podprostoru,“ řekl. Cormaka se zmocnil zvláštní pocit, dezorientace. Na okamžik zahlédl, jak Blegg zprůsvitněl, zablikal jako hologram. Natáhl ruku a sáhl mu na rameno, ale druhý muž tam s ním opravdu byl. Jeho kůže pálila jako v horečce. Blegg mluvil dál, jako by si jeho doteku nevšiml.

„Masada není hustě obydlená planeta. Pod tamní Teokracií má život velice malou cenu. Většina populace na povrchu by se vzbouřila, ale neudělá to, protože žije v trvale vynucované technické nevýhodě. Nad hlavami jim geostacionárně visí soustava laserových projektorů, a jak už jsem řekl, Teokracie buduje kinetický vrhač, aby potlačila povstání, které v podzemí planety existuje. Ten náboženský řád je všechny ovládá a většina jeho příslušníků žije v bezpečí mimo, v satelitních válcových světech. Ovce mají na povrchu planety těžký život.“

„Zní to idylicky. Co ode mě chcete?“

„Třicet hodin poté, co *Occamova břitva* zaujme pozici styčnické stanice, přetáhne masadskou soustavu za hranici Řádu. Bylo by vhodné, kdyby se obyvatelstvo vzbouřilo proti útisku. Hodilo by se, kdyby *Occamova břitva* měla pro vstup do masadské soustavy přesvědčivý důvod.“

Cormac si všiml jeho sarkasmu. „Proč se tam jednoduše nevylodit a nepřevzít to rovnou?“ zeptal se. Rozhodl se, že to Bleggovi neusnadní.

„Politika?“

„Cože? To mi vysvětlete.“

„Masada se v lidském vesmíru ukazuje jako jakási ikona separatistů. Bylo by dobré, kdyby naše intervence proběhla ve jménu obyvatelstva – hodilo by se, kdyby se podařilo Teokracii vykreslit jako padouchy.“

„Pořád tomu nerozumím,“ řekl Cormac, záměrně neústupný.

„Cena za totální válku. To bys měl vědět. Tvojí prací odjakživa bylo jí zabránit.“

„Velmi cynické. Můžu si dolů vzít Sparkindy… na výpomoc?“

„Ano.“

„Ještě něco?“

„Dva přistávací čluny na této lodi jsou naloženy moderními zbraněmi.“

Cormac se nad tím krátce zamyslel.

„A co ty lasery? Jestli fungují, nemáme šanci proniknout s přistávacím člunem na povrch.“

„Určitě dokážete zařídit technickou závadu, která bude vypadat uvěřitelně.“

„Dobrá. Takže instrukce bych měl.“ Cormac se nejdřív odvrátil, pak se rychle otočil zpátky. „Ještě než zmizíte, řekněte mi, jste člověk?“

„Byl jsem, když nad mou rodnou Hirošimou proletěla *Enola Gay*. Viděl jsem, jak se rodina kolem mě proměnila v popel a já jsem zůstal nezraněný. Když jsem z toho města vyšel ven, pochyboval jsem o své lidskosti.“

„Nemluvíte příliš jako Japonec.“

„Žil jsem v Japonsku deset let. Na jiných místech jsem žil mnohem déle.“

„A tomu mám uvěřit?“

„Prohlédni si mě. Prohlédni si mé oči.“

Cormac poslechl; zjistil, že jsou černé a je v nich červená tečka, která se posouvá blíž. Najednou se ho zmocnil pocit, že stojí na plošině, aniž by kolem sebe měl mohutný trup lodi, který by ho chránil před tvrdým zářením hvězd a nepochopitelnými deformacemi podprostoru. Ta červená vyšla ven a vyplnila celý prostor. Cormac zjistil, že je v peci, a pozná charakter toho ohně. Zároveň pochopil, co Blegg myslel, když řekl, že budou ‚další‘.

Stočený do embryonální polohy, prochladlý a roztřesený, sám na gravideskách, Cormac uvěřil v Blegga.

Thorn, ležící na operačním stole, se neubránil tomu, aby se přikrčil, když nad něho Stanton nasunul autodoktora. Byl sice připevněný k dlouhé kloubové paži vystupující z podstavce v čele operačního stolu, ale vlastní autodoktor byl k nerozeznání od toho, kterého na něj na nákladní lodi nasadil Lutz.

„Říká se, že cestování rozšiřuje obzory,“ prohlásil Stanton, pomocí panelu osazeného na podstavci vyvolal program a aktivoval doktora. „Každý, kdo říká, že chce zkusit v takhle velké lodi strávit několik měsíců… Hned, jak to půjde, si vlezeme do hibernačních rakví a necháme se rozmrazit až co nejblíže cíle.“

Autodoktor se s bzukotem přiblížil k Thornovu obličeji a rozevřel chirurgické nástroje a sadu noh. Vypadal při tom jako pavouk, který se spouští dolů. Thorn ucítil, jak ho něco bodlo do obličeje, ale než na to stačil zareagovat, obličej jako by se proměnil v mrtvé maso na živé lebce. Pokusil se něco říct, ale ústa mu prostě nefungovala, a tak ze sebe dostal jenom několik mručivých zvuků. Když uviděl, jak se mu hned nad obličejem pohybují zakrvavené nástroje, zavřel oči a pokusil se ignorovat škubavé pocity a slyšitelné křupnutí, jak mu autodoktor narovnal chrupavku v nose. Nato ucítil tah někde blíž a usoudil, že autodoktor mu roztahuje rty, aby se dostal k jeho rozbitým zubům.

„Teď si to měří," řekl Stanton.

Thorn otevřel oči a pohlédl stranou. Uviděl, jak druhý muž sleduje proces s viditelnou fascinací.

Stanton pokračoval: „Měl sis ty rozbité zuby nechat. Dokázal by ti je napojit zpátky. Takhle si musí všechno proměřit a přizpůsobit barvu a konzistenci syntetické kosti a glazury. Svým způsobem máš štěstí: dostal bys zpátky vlastní zuby, ale pravděpodobně by měly špatnou barvu."

Thorn chtěl utrousit kousavou poznámku o tom, že měl v té době dost jiných starostí, než aby sbíral svoje zuby. Ze Stantonova širokého úsměvu poznal, že žoldák nejspíš přesně uhodl, na co myslí.

Ozval se monotónní bzukot buněčného scelovače, jak se autodoktor pustil do opravy škod na měkkých tkáních jeho obličeje. Thorn trávil čas úvahami o tom, že ‚buněčný scelovač' je vlastně nevhodné pojmenování, protože autodoktor ve skutečnosti poškozené, mrtvé nebo umírající buňky neopravuje – odstraňuje je a obnovuje spoje tkání, které byly trhlinami, zlomeninami nebo řeznými ranami rozděleny. Na škody většího rozsahu doktor používal tkáně syntetické nebo nově vypěstované, kterými vyplnil mezery – v případě syntetiky byla taková tkáň následně nahrazena přirozeným hojícím procesem těla. Ale nedomníval se, že bude s výjimkou zubů nějaké takové doplňky potřebovat, poněvadž všechno ostatní zůstalo na svém místě – i když trochu pomačkané.

„Tvůj obličej vypadá jako po výbuchu," prohlásil Stanton. „Vždycky mě fascinuje, jak člověka i při drobných vnitřních opravách rozkrájí."

Thorn usoudil, že Stanton nejspíš měl být chirurgem – zdálo se, že ho baví popisovat pacientovi související postupy.

Potom se ke zvuku buněčného scelovače přidalo také pronikavé bzučení kostního scelovače, jak autodoktor usazoval na místo zuby, které ve svých útrobách pohotově vyrobil. Následovalo další škubání, jak kontroloval pevnost spojů. Jelikož buněčný scelovač pracoval dál, Thor začal uvažovat o tom, jaké poškození jeho obličej vlastně utrpěl, ale pak se mu do něj najednou vrátil cit a doktor se odtáhl. Thorn se posadil a hned zvedl ruku k obličeji: měl nové

přední zuby, nosu se vrátil jeho obvyklý tvar a jediné, co cítil, byla bolest hluboko v dásních a dutinách. Vzal si zrcátko, které mu Stanton nabídl, a prohlédl si opravy – stejný starý obličej, ale bez nejmenších známek toho, že byl rozbitý.

Thorn mu podal zrcátko zpátky. „Říkáš, že teď chováš k Ianu Cormakovi maximální úctu a že se po Viridianu tvá perspektiva úplně změnila. Ale já pořád nechápu, proč jsi zachránil život *mně.* Zatraceně jsi tam riskoval."

„Ty jsi to nepochopil?" zeptal se žoldák, když vracel zrcátko do přihrádky. „Jsem teď jeden z těch dobrejch."

Thorn, který byl odborník, když šlo o ‚padoušské škleby', cítil, že překonat ten Stantonův nebude jen tak.

Byla to obrovská loď, což se hodilo, neboť to znamenalo, že je tam mnoho úkrytů – a Skellor se momentálně chtěl ukrývat. Tento nákladový prostor byl starý a evidentně se dlouho nepoužíval. Keramalové stěny byly holé, ale na podlaze se tu a tam povalovaly krovky břitváků, kteří tuto oblast někdy v minulosti zřejmě nakrátko zamořili. Všiml si, že v mnoha krovkách jsou proraženy maličké čisté otvory – neklamná známka toho, že malí lodní roboti použili k dezinsekci lasery.

Skellor klesl zády na studenou stěnu, zavřel oči, napojil se hluboko do džainské substruktury a vyhodnotil informace, které mu předložila zařízení, jež se v něm vytvářela. Bezděčně se dotkl rukou dřevité hmoty, která mu vyrostla z klíční kosti a z boku krku a podepřela mu bradu a tvář z opačné strany hlavy, než měl superku. Tato část substruktury vyrostla ještě předtím, než se mu ji podařilo dostat pod kontrolu, a teprve musel najít způsob, jak proces zvrátit. To nebylo důležité – on jej najde.

Detektor, který tvořil celek se strukturou v jeho nitru, už nezaznamenával Hawkingovo záření, takže už nezažíval strašlivé pocity *ohrožení.* Pokud věděl, Řád neměl k dispozici žádné mezihvězdné lodě, které by byly schopné převážet fungující runsibly, protože tohle zařízení se špatně snášelo s funkcí podprostorových motorů, a přitom Hawkingovo záření bylo vedlejší produkt černé

díry – a bylo zatraceně nepravděpodobné, že by na palubě byla jedna z nich – nebo fungujícího runsiblu, tak co to bylo?

Skellor téměř na instinktivní úrovni poznal, že v nedávné době *Occamovu břitvu* něco navštívilo, a to něco spustilo poplach v džainské struktuře i v něm. Pochopil, že to něco pro něho představuje velké nebezpečí. Ale naštěstí to loď opustilo krátce poté, co loď samotná vstoupila do podprostoru, a tak přišel čas, aby začal spřádat plány on.

Věděl, že kdyby se o něm a o tom, co dokázal, dozvěděly UI spravující Řád, nenašly by klid, dokud by ho nevystopovaly. O kolik přísnější by byla omezení uvalená na jeho práci, když se teď svou prací *stal* on sám? Uvrhli by ho do nejhlubší díry, jakou by našli, a zasypali by ji za ním. Spíše než vědec, který našel v separatistech příhodné spojence a velkorysé sponzory, byl teď separatistou v podstatě i on sám. Řád byl teď jeho nepřítel – jinak to nešlo.

Proto se ze všeho nejdříve potřeboval dozvědět, kam tato loď míří, kolik lidí je na palubě a kdo jsou – a co dalšího proti němu stojí. Zatím si nevěřil natolik, aby se ty informace pokusil vytáhnout přímo z lodní UI. Ano, velice rychle získal obrovské schopnosti, ale zatím se nedomníval, že by byl připraven jít proti UI na *takové* úrovni. Existovaly však jiné způsoby, jak získat potřebné informace, aniž by se musel odvážit příliš hluboko do lodních systémů: lidé byli sami o sobě snadno dostupné pakety informací. Samozřejmě by se hodilo, kdyby při zjišťování věcí, které potřeboval vědět, získal také nějaké spojence.

Skellor se pokusil usmát, ale obličej mu stále připadal ztuhlý. Sáhl hlouběji do své džainské struktury a začal si budovat další užitečné… nástroje.

Mrtvola ležela na stole v izolačním boxu, kde se na ní jako chromovaní hrobaříci hemžili pitevní roboti, složití příbuzní autodoktorů, kteří zkoumali a katalogizovali její stavbu. Cormac sledoval tento proces s mrazením, které si s sebou přinesl z plošiny, na níž se setkal s Bleggem. To, co tam dole viděl… co vlastně viděl?

„Tam dole byli dosti podráždění,“ ozvala se Mika, která upřeně hleděla na obrazovky a na dotekových panelech pod nimi zadávala další instrukce pro roboty.

Tam dole?

Po chvíli si uvědomil, že mluví o *Elysiu* a o potížích, s nimiž se setkali tři golemové, kteří ji odtamtud vyzvedávali. Usmál se, když si vzpomněl, že Mika nedokáže klást přímé otázky. „Mysleli si, že je čeká převzetí Řádem.“

„Pochopitelná reakce,“ odpověděla Mika, když se otočil. Zvedla ruce, jako by se chtěla do něčeho zapřít, čímž odhalila tetování na dlani, které značilo, že je absolventkou Covenu života na Kirké – uzavřeném místě, odkud vycházely jedny z nejlepších analytických mozků na biologické vědy v celém sektoru. Cormac se na ni zahleděl. Od doby, co ji viděl naposledy, se změnila jen málo: oranžové vlasy teď měla místo bývalého krátkého sestřihu po ramena, oči měla stále démonicky rudé a kůži bledou, ale její drobná postava získala zaoblenost, která tam předtím nebyla.

„Už ses na ty artefakty stačila podívat?“ zeptal se jí.

„Zběžně.“ Ukázala hlavou na pouzdro, v němž byly uloženy. „Ale takové předměty vyžadují hluboké a intenzivní zkoumání.“

„Takže jsou džainské?“

„To ano, ale abych byla úplně upřímná, ta věc je mnohem zajímavější.“ Ukázala na tvora, jehož zabil na separatistické základně na Callorumu šuriken. Teď se v něm vrtalo několik pitevních robotů. „Víš o tom, že to kdysi býval člověk?“

„Všiml jsem si podrobností, ale předpokládal jsem, že je to jen nějaký Skellorův biokonstrukt a dál jsem se tím nezabýval. Měl sklon vyvíjet nepříjemné věcičky: jedovaté hady řízené mikromyslí, ptáky, kteří mají v kostech napěchované rovinné výbušniny, v novější době pak organickou zbraň vystřelující šipky, které jsou zřejmě jen hodně zvětšená včelí žihadla, ale dá se jimi aplikovat zvolený jed nebo droga.“

„Je překvapivé, že mohl zůstat na svobodě,“ prohlásila Mika.

„Dokud nezačal přijímat šeky od separatistů, nikdy jsme na něho neměli nic konkrétního, a tak jsme ho nechávali být a doufali jsme,

že nás dovede k dalším, což se stalo.“ Cormac se ušklíbl. „Ale teď mi něco říká, že jsme ho možná nechali pokračovat v práci příliš dlouho.“ Pokynul k mrtvému tělu v izolačním boxu. „Řekla jsi, že to kdysi byl muž.“

„Nebo žena,“ odpověděla Mika. „Pohlaví můžu mít určené ve chvilce, ale nevidím, k čemu by nám to bylo dobré. To, co tady Skellor vytvořil, je v podstatě spojení calloraptora a člověka, ale to není to nejzajímavější: tento tvor má v sobě nanotechnickou strukturu, která jeho tělo velice rychle opravuje.“

„To ano, poměrně rychle,“ poznamenal ironicky Cormac.

Mika si jeho tónu všimla a pokračovala: „Jedině tím, že jsi jeho tělo tolik poškodil, se ti podařilo překonat meze jeho regenerační schopnosti.“

„My nic takového nemáme.“

„Ne. Řekla bych, že zdrojem je džain, protože naše nanotechnologie zdaleka nedosahují takové úrovně.“ Pokynula k artefaktům. „Ale musím vyslovit pochybnost, jestli jsou tím zdrojem právě *ony*.“

„Co tím chceš říct?“

„Na základě toho mála, co jsem se o nich dozvěděla, vím, že jsou džainské, ale jsou poničené a já pochybuji, že by se z nich dalo dostat víc, než kolik bychom se dozvěděli z úlomku jedné nádoby o celém rozsahu římské civilizace.“

„Pak má Skellor něco jiného.“

„Dá se to předpokládat,“ odpověděla Mika a zadívala se přes jeho rameno ke dveřím laboratoře. Ohlédl se a uviděl, že do místnosti přišel Jizvák a teď tam s obvyklou plazí trpělivostí stojí a čeká. Mika pokračovala: „Samozřejmě se ho můžeš zeptat sám, až se ho podaří najít.“

Cormac na to zareagoval odfrknutím. „*Jestli* ho vůbec najdeme.“

„Nebude se tam dole na Callorumu moci schovávat věčně a dálková čidla, která *Occam* vypustil, zachytí každou přilétající nebo odlétající loď,“ řekla Mika.

„Zapomínáš na jeho chameleonware. Ručím za to, že má někde na povrchu zašitou loď, kterou bude moci odletět nepozorovaně,“

vyjádřil své mínění Cormac. Otočil se k Jizvákovi. „Co tady chceš, drakomane?“

„Nejde o to, co chce *on*,“ promluvila Mika, vstala a obešla Cormaka. „Pojď dál, Jizváku. Začneme tam, kde jsme skončili.“

Cormac také nezapomněl, jak Miku fascinují drakomani… a Drak. To byl kromě její odbornosti důvod, proč ji s sebou vzal.

Occamova břitva vystoupila z podprostoru o pět hodin dřív, než se čekalo, krátce poté, co se většina posádky odebrala do hibernace, ale dřív, než Cormac pocítil, že by to měl udělat i on. V zádumčivém rozpoložení, které ho ovládlo po setkání s Bleggem a rozhovoru s Mikou, okamžitě požádal, aby byl seznámen s povahou problému. Occamovi chvíli trvalo, než odpověděl, protože to nebyla UI, která by spolupracovala zrovna ukázkově.

„Tísňové volání.“ To bylo vše, co se od ní dozvěděl.

Cormac odhodil záznamník, jehož obrazovku si prohlížel, vstal z postele, rychle si oblékl lodní kombinézu a opustil kajutu. Od Tomalona by se snad mohl dozvědět víc. Došel k nejbližší padací šachtě, zadal číslo paluby, od níž předtím začínal můstkový modul, a vkročil do ní. Na požadované palubě rychle vyhledal jednoho z všudypřítomných robotů a zeptal se ho na cestu. Naštěstí Occcam můstkový modul nikam nepřemístil, a tak se zanedlouho ocitl na místě.

„Co se děje?“

Tomalon se k němu otočil a zamrkal, aby zbavil oči obrazů promítaných prostřednictvím svého napojení na lodní čidla. Cormac uvažoval, jaké to asi je – pilotovat loď a zároveň jí být.

„Přistávací člun. Zdá se, že masadské výroby. Známky života evidentní pouze pro jednu osobu, ale další mohou být v hibernaci.“ Pokynul k jedné obrazovce, na které se vzápětí rozsvítil pohled na potlučeně vyhlížející plavidlo, k němuž mířila jedna z *Occamových* manipulačních lodí. Neznámé plavidlo bylo mnohem menší verzí lodí používaných k odtahování asteroidů k *Elysiu.*

„Tísňové volání v jakém formátu?“ zeptal se Cormac.

„Standardním řádovém.“

„Zvláštní.“

Manipulační loď se přiblížila k přistávacímu člunu jako nějaké obrovské kovové klíště. Proti ostré záři hvězd se pavoukovitě rozevřelo její trojramenné klepeto. Manipulační loď zpomalila, aby srovnala rychlost s člunem, a upravila kurz, aby sladila rotaci, pak zavřela klepeto, uchopila kořist a rychle zamířila zpátky k *Occamově břitvě.* Když vyplnila celou obrazovku, rozsvítil se další záběr, tentokrát boční, který ukazoval, jak zpomaluje před chřtánem nákladové komory: vosa s chycenou larvou vlétá d otvoru ve stěně domu. Když se za ní komora irisovitě uzavřela, Cormac pohlédl na Tomalona, který zvedl ruku, téměř schovanou pod napojovací technikou, a pokynul k robotovi, jenž právě vstoupil do místnosti.

„Odvedu tě tam," řekl Tomalon.

Do takové míry se tedy ztotožňoval s lodí.

Cormac se obrátil k odchodu. „Ať tam na nás čekají ozbrojení Cent a Aiden," řekl.

Tomalon přikývl a jeho oči znovu získaly tupý výraz. Robot se ve vzduchu otočil a doprovodil Cormaka ven. Vedl ho Tomalon nebo UI, pravděpodobněji směsice obojího.

Byl jsem taky takový? Od doby, kdy byl napojený na síť, uplynulo už několik let, ale tenkrát byl různým způsobem propojený s několika různými UI. Přesto ho to odlidšťovalo, nebo snad ne?

Díky plynnému obru, který byl v tuto roční dobu v postavení, kdy předbíhal slunce jen o čtvrtinu dne, Eldene věděla, že když Calypse zmizela za vzdáleným obzorem, zbývá do tmy pouze několik hodin. Když do řad révovníků vyrazili dělníci, na zádech s postřikovači, s nimiž celý den pracovali, Fethan změnil směr, aby se s nimi nesetkali. Obloha přešla z levandulové do tmavě nachové a pak do černi prozářené hvězdami a jeden z obřích měsíců uháněl oblohou nad chomáčkovitými oblaky, jako by spěchal na schůzku se svým jupiterovským otcem a měl zpoždění. Zanedlouho došli k další boudě na nářadí, jakou viděli už předtím, a Fethan se do ní probourал.

„Neodcházej odsud, pokud opravdu nebudeš muset," poučil ji a podal jí Volusův paralyzér. „Najdu nějaké zásoby." Povzbudivě na ni zamrkal a vyklouzl ze dveří.

Eldene byla příliš unavená, než aby se zmohla na protest. Stáhla plachtu z rozpadajícího se elektrického traktoru, našla si nejtmavší kout, zachumlala se do tkaniny a uložila se k spánku. Ale všechny nepříjemnosti se spikly a bránily jí usnout: zvláštní lehkost, kterou bez své skoly cítila, citlivost ňader, nyní nepodpíraných tvorem, tam kde se jí otírala o košili, dráždivá bolest v hrudi, kudy prostupovaly její krmící hadičky, a nezvyk, že musí používat dýchací aparát. Místo aby spala, ležela na zádech a vracela se k dlouhému výčtu otázek a odpovědí za celý den.

Fethan jí na rozdíl od učitelů v sirotčinci stručně odpověděl na každou otázku a nikdy neztratil trpělivost. Eldene si teď představovala zázraky jako runsibly, řádové bitevní lodě, podivuhodnou Zemi a silně obydlenou sluneční soustavu, zvláštní prostředí upravená pro lidské využití a lidi adaptované pro život v cizích prostředích. Uvažovala o představě božských umělých inteligencí, moudřejších a dokonalejších než všechno, co si dokázala představit doposud, o lékařských technologiích, které jako by dokázaly prodloužit život člověka neomezeně dlouho… o zvláštních tvorech a ještě zvláštnějších technologiích a konstruktech… Ne, spánek jako by prostě nepřicházel v úvahu, když se jí na sítnici míhaly všechny ty zlaté obrazy. Pak najednou nemohla dýchat a šmátrala v půlnoční tmě po náhradní kyslíkové láhvi.

„Už je to dobré, děvče," ozval se vedle ní hlas Fethana, který jí láhve bleskurychle vyměnil.

„Díky," řekla, jakmile začala znovu normálně dýchat.

„Ještě spi."

Chystala se mu říct něco jiného, ale pak najednou, jakoby bez jakéhokoli přechodu, jí Fethan třásl rameny a škvírami v révovníkových stěnách boudy se dovnitř linulo světlo.

Eldene tam ještě chvilku ležela, protože v plachtě bylo tak teploučko a pohodlně, ale pak ji zvyk, který do ní vtloukli v sirotčinci a proktoři na ubikacích jej ještě posílili, přiměl vyhrabat se z plachty a postavit se.

„Byl jsi dlouho pryč… v noci?" zeptala se a podrážděně si sklopila masku dolů.

„Několik hodin," odpověděl Fethan, dřepl si a otevřel velký batoh opřený o kolo elektrického traktoru. Vytáhl z něj další kyslíkovou láhev, nejdřív ji ukázal Eldene a pak ji položil na podlahu.

Eldene si dopřála další rychlé nadechnutí z masky a zeptala se: „Ty jsi nespal?" Vzápětí by si za svou hloupost nejraději nafackovala. Byla vděčná, když se od Fethana nedočkala žádné povýšené odpovědi.

To, co Fethan vytáhl z batohu potom, Eldene ucítila ještě dřív, než jí to ukázal. Přišla blíž takřka proti své vůli. V ústech se jí sbíhaly sliny.

„Salám," řekla uctivě, když jí Fethan podal obrovskou tyčku uzeniny a vytáhl bochník a balení čtyř lahví vína.

„Pamatuj si, že ti to musí vystačit na čtyři dny," připomněl jí.

Eldene ho slyšela, ale to už si pilně vychutnávala první sousto masa snad po čtyřech měsících. Zajedla je chlebem a pak to zapila douškem vína – něčeho, co párkrát ochutnala kdysi v sirotčinci. Jíst s maskou byl poměrně obtížný proces a Eldene také pochopila, proč se dá maska vyměnit – určitě se velice rychle ušpinila.

„Kdes to vzal?" zeptala se, když si konečně udělala přestávku, aby si vzala láhev s vodou, kterou jí Fethan podal.

„Na světě je pořád ještě spousta Volusů, ale ode dnešního rána je jich o jednoho míň," odpověděl.

Eldene si ho ve slabém světle uvnitř boudy prohlížela a snažila se vyrovnat s představou, že zavraždil dalšího proktora pro kyslík, jídlo a pití, jako by o nic nešlo. Nepřekvapilo ji, že nemusela vyvinout velké úsilí, aby toho dosáhla. Dopřála si další sousto salámu a další hlt vína.

Když se Eldene najedla a znovu zazátkovala láhev vína, z níž vypila jenom čtvrtinu – dobře si uvědomovala, jak by na ni zapůsobilo, kdyby vypila příliš, neboť si nikdy nevypěstovala odolnost vůči alkoholu, a navíc znala účinky Fethanova smrtícího nápoje ještě z ubikací – vyrazili do nového dne. Calypse stála vysoko na obloze, takže měli zpoždění hodinu nebo víc oproti obvyklému začátku práce pro dělníky, ale na dohled žádní nebyli, ani se neobjevili, dokud Eldene a Fethan nedošli na okraj sadů.

„Proč jsi vyráběl alkohol, když jsi ho nepotřeboval?“ zeptala se Eldene, když se flétnovou trávou vyhnuli široké oblasti čtvercových nádrží s dělníky roztroušenými jako pěšáci.

„Vyráběl jsem jej, protože jsem mohl a protože některým tamním lidem to přinášelo jistou úlevu,“ odpověděl Fethan.

„Byla by pro ně větší úleva, kdyby tam nemuseli pořád být.“

„To jistě, ale kolik myslíš, že jsem jim mohl opatřit dýchacích masek?“

Zahanbená Eldene si raději šetřila dech pro chůzi. Porosty nové trávy, která vypadala jako bodáky ze zeleného kovu s hroty od krve, byly teď vysoké na délku ruky a chůze jimi se stala obtížnou. Zato vysoké porosty z loňska byly čím dál křehčí a rozpadaly se prakticky na dotek.

Kolem desáté, když slunce i Calypse stály vysoko na obloze, si odpočinuli na obrovské ulitě trojhomolice nadzvednuté oddenky flétnové trávy. Tato nestvůrná ulita byla tři metry dlouhá a v nejširším místě byla tak široká, že se na ni Eldene mohla posadit, aniž se dotýkala nohama země. Sedla si, napila se vody a snědla kousek chleba. Fethan zatím ulitu pomalu obešel kolem dokola a prohlédl si staré čmáranice vyryté do jejího perleťového povrchu.

„Netušil jsem, že můžou dorůst do takové velikosti,“ řekla Eldene přes sousto chleba.

„Ani já ne, ale to se dá čekat, protože jediný záznam o ekologickém průzkumu v síti UI je starý asi tři sta let a nepochází z nejspolehlivějších zdrojů.“ Fethan se zarazil s rukama v bok a zvedl pohled k obloze. Pak najednou jeho pohyby velice zrychlily: popadl Eldene za ruku a napůl ji snesl, napůl shodil z konce ulity. „Vlez si dovnitř! Hned!“

Eldene bleskově poslechla, ale stačila zahlédnout nějaké třpytivé objekty na obloze. Fethan skočil do ulity k ní. Když byla bezpečně uvnitř, naklonila hlavu směrem, odkud zaznívalo hukot turbín, a okamžitě poznala jeho zdroj: vojenský transportér prolétal přímo nad nimi. Odvážila se vystrčit hlavu ven a podívat se. Transportér byl jen velká, plochá, obdélná krabice s okny po každé straně, jednou pomocnou tryskou na ocase, dvěma směrovkami zavěšenými pod

předními dvěma rohy a dvěma obrovskými turbínami na spodní straně, které jej udržovaly ve vzduchu. Proud vzduchu z těchto motorů zvedal do vzduchu úlomky odumřelé flétnové trávy a z hluku, který působily, zaléhalo v uších. Obrovské plavidlo doprovázel celý roj vznášedel. Když stočila pohled stranou, zjistila, že i Fethan pozoruje oblohu.

„Pořád nemají na transportérech antigravitaci; v tom je Lellan před nimi," prohlásil.

„Co to všechno znamená?" zašeptala Eldene, i když se potom podivila, proč vlastně se snaží tlumit hlas – proktoři ji v rachotu vytvářeném motory transportéru nemohli slyšet.

„Možná je to proto, že během dvou dnů došlo k zabití dvou proktorů, ale pochybuji o tom," řekl Fethan. „Teokracii na proktorech nezáleží zas tolik, aby zmobilizovala transportér. Proto bych spíš řekl, že jim Lellan zapaluje koudel u zadku – nejspíš nájezdy na zásoby a dělníky. Ráda ty hajzlíky drží ve střehu."

„Nájezdy na dělníky?" otázala se Eldene, když letka zmizela v dálce a ona s Fethanem konečně vylezli z úkrytu.

„Zpravidla si vybere pracovní tábor, vpadne do něj s právě takovým transportérem a co nejvíce dělníků osvobodí. Jediní v táboře, kteří jsou proti, jsou obvykle proktoři, a jejich námitky vydrží jen tak dlouho, dokud neskončí na zemi. Pokud jde o proktory, Lellan vůbec není rozumná."

Eldene pokynula k obloze. „A co lasery?"

„Občas se naskytnou okna, kdy se dá na povrchu něco provést nepozorovaně. Už dřív se Lellan podařilo ukrást i transportéry a jejich rádiové identifikační kódy. Moc často jí něco takového neprojde, ale když už se to stane, umí toho maximálně využít."

Vydali se na další pochod flétnovou trávou.

Cento, Aiden a Gant se k němu připojili, když vystoupil z padací šachty, která byla nejblíž k nákladové komoře s člunem. Tato komora se nacházela více než kilometr od můstkového modulu. Cormac si všiml, že oba původní golemové mají na sobě uniformu a jsou vybaveni armádním pulzními pistolemi JMC. Jejich výraz byl

nečitelný. Naproti tomu Gant jehož se Cormac stále zdráhal brát jako golema, uniformu neměl – vypadalo to, že se narychlo oblékl do toho, co bylo právě po ruce – nesl si ale stejnou zbraň jako ostatní dva. Cormac se k jeho přítomnosti nijak nevyjádřil. Jestli mu šlo o to něco dokázat, ať to klidně udělá.

„Podle skenování je uvnitř jenom jedna osoba. Další mohou být v hibernaci, nebo je skenování nezachytilo. Buďte ve střehu. Chci alespoň jednoho živého, pokud to půjde."

„Nejsme na to trochu přezbrojení?" zeptal se Gant.

„Doporuč jemnější přístup, když máš co ztratit," odsekl Cormac.

Gant zamumlal něco neslušného a sáhl na svou zbraň. Robot je provedl posuvnými dveřmi do obrovské nákladové komory, kde přistávací člun spočíval ve středu plochy z keramalových palubních desek. Manipulační loď se vrátila na své místo v řadě deseti podobných strojů podél stěny – vypadaly jako obrovský kovový hmyz přichycený ke skále. Cormac prošel dveřmi a pozorně se zadíval na zajaté plavidlo.

Mělo starý, praktický design, který se používal před zavedením levných antigravitačních motorů často. Jeho trup tvořil zploštělý válec zakončený kabinou z makroskla, za níž byly jako ramena dva tryskové motory na kulovém čepu, který jim umožňoval fungovat všemi směry. Na zádi plavidla, za další dvojicí pomocných trysek, se nacházely dva obrovské iontové motory, které trčely z plavidla ven a vypadaly jako dvě velké koule, v zadní části odříznuté. Nemělo spuštěný žádný přistávací mechanismus, a tak leželo přímo na palubě.

Robot zrychlil, vzdálil se jim a obletěl jedno kolečko kolem plavidla, načež zůstal stát nad jeho přechodovou komorou, která se nacházela na jedné straně mezi tryskovými motory. Když se k němu konečně přidali, Cormac poslal Centa a Aidena k vlastním dveřím. Sám se ještě neodvažoval plavidla dotknout, protože stát před ním bylo jako stát před otevřenými dvířky mrazáku. Cento uchopil kolo manuálního ovládání a snadno jím otočil. Ozval se tichý šelest vzduchu, jak se tlaky vyrovnaly, a když se dveře otevřely dostatečně, Aiden postoupil do komory, aby uvolnil vnitřní dveře. Cento ho

rychle následoval s pulzní pistolí připravenou. Cormac a Gant šli za ním.

Uvnitř plavidla ležel na zádech vyhublý mladík s jasně žlutou kůží, nad kterým se skláněl Cento. Cormac v okamžiku pochopil situaci a křikl na robota: „Snížit gravitaci – na pět procent, hned!“

Následná chvilková prodleva byla dost dlouhá, aby se Aiden stačil vrátit do hlavní části plavidla z pilotní kabiny, kterou zkontroloval. Se změnou gravitace se Cormakovi zvedl žaludek. Rozhlédl se a uviděl, jak se Gant s viditelnými rozpaky pomalu vznáší do vzduchu. Pak obrátil pozornost zpátky k Centovi.

„Styčník ve stavu bezvědomí, zlomený kotník,“ oznámil golem po krátké pauze.

„V jednom hibernačním pouzdře je další: žena. Ale seznam pasažérů uvádí pro toto plavidlo pětadvacet osob,“ oznámil Aiden.

„A nejsou tady?“ zeptal se zbytečně Cormac. Neviděl, jak Aiden zavrtěl hlavou. Styčník v masadském přistávacím člunu, co to mělo znamenat?

„Jak dlouho potrvá, než si s ním budu moci promluvit, co myslíš?“ obrátil se na Centa, který mladíkovi prohmatával kotník.

„Dopravím ho na ošetřovnu a pak to bude záležet na Mice.“

Cormac přikývl a vrátil se do přechodové komory. Robot před ním spěšně vycouval do nákladového prostoru.

„Tomalone, chtěl bych, abys držel pozici, dokud se to nevyjasní. Možná tak získáme lepší představu o tom, do čeho letíme.“

„Ty této lodi nevelíš,“ řekl robot.

„Já vím,“ odpověděl Cormac.

„Můžu ti dát dvacet hodin.“

Apis Chladič se probral k vědomí za tři.

Skellor ji cestou po ochozu sledoval a pak, když odeslala tři roboty, kteří ji doprovázeli, za svými úkoly, se k ní začal přibližovat. Na okamžik se podivil, co je to za loď, že vyžaduje lidské údržbáře, než pochopil, že plavidlo je určitě staré – možná nějaký pozůstatek z jednoho z mnoha konfliktů provázejících počáteční expanzi Řádu. To znamenalo, že jeho UI nebude tak božská entita jako ty novější, tudíž

je velká část lodi mimo její kontrolu – proto lidský personál pro údržbu. Také to znamenalo, že tato loď má pravděpodobně kapitána napojeného přes rozhraní, a možná dokonce velící posádku. Jelikož zatím neznal své schopnosti, Skellor nedokázal posoudit, zda to jeho úkol znesnadní nebo zjednoduší.

Tiše našlapoval po keramalových palubních deskách, až došel za ni. Měla superku, která vypadala jako safír s mnoha fasetami. Když zvedla oči od obrazovky záznamníku a rozhlédla se kolem sebe, zastrčila si za ni pramínek dlouhých světlých vlasů. Skellora s funkčním chameleonwarem neviděla, přestože stál jen několik kroků za ní. Nejdřív superku, napadlo ho, aby nemohla odeslat volání o pomoc. Zvedl ruku, až byla jen několik centimetrů od její tváře, a zarazil se, aby si vychutnal to vzrušení, že je tak blízko, a přesto nepozorován, že má takovou moc. Pak sevřel její superku prsty a odtrhl ji ženě od hlavy.

Vykřikla a reflexivně se sklonila. Z místa, kde vytrhl ukotvení superky do kosti za uchem, se vyřinula krev. Skellor zahodil superku z ochozu a díval se, jak pokračuje po přímce do útrob lodi, když je teď mimo vliv gravidesek. Žena se napřímila a ve vyděšeném zmatku se rozhlédla kolem sebe. Skellor odpojil džainské posílení svého těla, neboť rychle přišel na to, že nedokáže odhadnout vlastní sílu, když působí. Pak, přesně jak ho to naučil jeden ze separatistických cvičitelů bojových umění, ji uhodil pěstí z boku do spánku. Když se sesunula, zachytil ji, obnovil posílení a přehodil si ji přes rameno, jako by byla pytel polystyrenu. Rozšířil rádius svého chameleonwaru, aby obsáhl i ji, a rychle vyrazil. Pokud by tento útok pozoroval někdo jiný, viděl by, jak se prostě vznesla do vzduchu a zmizela.

Jeden z robotů, které před chvíli poslala pryč, se blížil po lávce, na níž se Skellor nacházel. Přitlačil se na zábradlí, aby mu udělal místo k projití, a usmál se pro sebe – naprosto neviditelný dokonce i pro stroje, které měly širší spektrum smyslů než lidé.

Zanedlouho došel do opuštěného nákladového prostoru, kde ženu položil na podlahu a zavřel za sebou dveře. Teď se musel naučit, jak si vzít přesně to, co chtěl. Dřepl si k ní, přitiskl prsty na čerstvou ránu

za uchem a vyslal vlákna džainské substruktury přes kůži do její lebky. Stejnými způsoby, které substruktura použila, aby se propojila s jeho krystalickomatricovou UI a s ním samotným, se spojil s ní a pomocí týchž dešifrovacích programů, které předtím nasadil na strukturu, přečetl její mysl. Nejdřív zkonstruoval v jednom malém paměťovém prostoru své superky model jejího mozku a pak, když dešifroval, jak její mysl funguje, začal převádět všechno, co bylo jí. Brzy dospěl k názoru, že už model nepotřebuje a vymazal jej. Zjistil, že takové čtení je destruktivní: vzpomínky, zážitky, dovednosti, chápání… všechny tyto stránky zkoumané lidské mysli vstřebal, ale zároveň tím zničil jejich složitý zdroj – bylo to jako učit se knihu zpaměti a každou stránku spálit, poté co se ji naučil. Když byl hotov, dal prsty pryč a zjistil, že žena stále žije: stále funguje díky těm autonomním pudům, jichž se nedotkl. Ušklíbl se, znovu se jí dotkl, našel příslušnou oblast jejího mozku a zastavil jí srdce.

Potom se opřel a pustil se do editace všeho, co získal. Zahodil obrovské partie paměti, jež považoval za nedůležité, a získané dovednosti, které už on sám ovládal mnohem lépe. To, co mu nakonec zůstalo, byla její znalost této lodi; lodní dispozice a poloha oblastí, které *Occamova* UI neviděla; fungování automatických systémů; roboti, jejich zpětné propojení s UI, programovací jazyky – bohatství vědomostí, s nimiž se mohl po lodi pohybovat dokonce i bez chameleonwaru, aniž by byl zaznamenán. Dozvěděl se od ní také to, proč loď tak rychle odletěla od Callorumu, a sledoval jejíma očima zánik *Mirandy* v té podobě, jak byl k vidění na obrazovce v její kajutě. Zjistil také to, že loď nemá velící posádku, ale má kapitána propojeného přes rozhraní. Dozvěděl se o armádě golemů ve skladišti, o pětisetčlenném personálu techniků, posádky, údržby a ZBC – nyní většinou uloženém v hibernačních rakvích. Nakonec se dozvěděl, kde jsou drženi separatističtí vězni z Callorumu, a uvědomil si, co bude jeho příštím úkolem.

Cormac vešel do ošetřovny a rychle se zachytil zárubně, aby nevyletěl do vzduchu.

Mladík ležel podepřený na lůžku, nohu měl v botě autodoktora, na pažích lékové náplasti. Hltavě se krmil z bohatě naloženého talíře. Zvedl ke Cormakovi zářivé oči. Pak si na něco vzpomněl a jeho tvář získala ohromený výraz. „Vy jste Cormac," řekl.

Cormac přikývl, opatrně přešel po podlaze pokryté kobercem a sedl si na židličku vedle lůžka. Při prudkých změnách gravitace chvíli trvalo, než si člověk zvykl, ale jakákoli vyšší gravitace než ta momentální by byla pro mladíka nepříjemná.

„Jste ze Zemské bezpečnostní centrály," dodal Apis.

„Jsem," potvrdil Cormac.

„Já jsem je zabil."

Cormac mu věnoval pátravý pohled. *Třiadvacet Masaďanů?* „Možná uděláte líp, když začnete od začátku. Jestli tomu dobře rozumím, jste ze stanice *Miranda*."

„Ano."

„Řekněte mi, co se vám přihodilo."

Apis to udělal. Když mladík skončil, připadal si ohromeně pro změnu Cormac. Takže bylo jasné, že Drak je do toho zapletený – ale jak? Ta otázka musela prozatím počkat.

„Není jisté, že budete souzen pro vraždu. To, co jste udělal, jste udělal v sebeobraně a počet zabitých nehraje roli." Cormac zlehka položil ruku Apisovi na rameno. „Spíš vám blahopřeji. Tihle masadští vojáci jsou fanatici a podle toho, co jsem slyšel, měli zřejmě na svědomí mnoho mrtvých." Dal ruku pryč. Mladíkovi se viditelně ulevilo, ale možná to bylo tím, že mu Cormac přestal drtit rameno. „Pokud jde o vaši matku, Mika ji chce nechat přestěhovat do hibernační rakve sem, kde by mohla snadněji stanovit diagnózu. Mika je dobrá a já nepochybuji o tom, že vaše matka bude brzy při vědomí a v pořádku. Řekněte mi, tušíte, proč Drak na loď zaútočil?" Apis zavrtěl hlavou. „Jak daleko od místa, kde byla zničena stanice, k tomuto útoku došlo?"

„Nevím – přešli jsme do podprostoru. Bude to v navigačním počítači přistávacího člunu."

Cormac přikývl. Occam už tu informaci jistě naimportoval.

„Tušíte, proč Masaďané odvezli vás a vaše druhy ze stanice?"

„Ne proto, aby nás zachránili… i když to tvrdili. Přinutili některé z nás pracovat ve strojovně své lodi. Matka říkala, že z nás udělají otroky.“

Stavba v nulové gravitaci, napadlo Cormaka. Styčníci by byli vynikající dělníci pro stavbu stanic.

„To je prozatím všechno. Nechám vás, abyste se mohl najíst.“

V sekci biologických věd, která sousedila s ošetřovnou, Cormac našel Miku, jak sedí s nohama na pracovním stole a upírá oči na přenosnou obrazovku.

„Jak je na tom matka?“ zeptal se.

„Bude to nějaký čas trvat. Má zlomenou lebku a krvácení do mozku. Prozatím ji nechávám v hibernaci, než se podívám, co mám tady v databázi o styčnické fyziologii.“ Kývla hlavou k obrazovce, kterou držela.

Cormac postoupil dál do místnosti a zadíval se do izolačního boxu, v němž byl tvor, kterého zabil na Callorumu. Najednou mu to nepřipadalo tak důležité.

„Tomalone… Lodi!“ řekl.

„Co se děje?“ zeptala se náhle lodní UI.

„Máš souřadnice, kde došlo k útoku Draka na masadské plavidlo?“

„Samozřejmě.“

Ozval se zvláštní, kňouravý a huhlavý zvuk, po němž následovalo ostré prasknutí. Jako nádoba, která se plní odspoda živou tkání, objevil se Tomalon uprostřed místnosti.

„Ano, máme souřadnice,“ vzal si slovo namísto Occama.

„Nevěděl jsem, že na této lodi jsou holoprojektory,“ poznamenal Cormac.

„Pouze v některých částech. *Occamova břitva* prošla úpravami, než ji povolali na Callorum.“

Cormac se nad tím zamyslel. Tato loď byla stará, a přestože byla mocná, v mnoha ohledech byla mnohem primitivnější než ostatní lodě Řádu.

„Můžeš nás vzít na souřadnice, kde došlo k útoku?“ zeptal se.

Během krátké dezorientace se místnost zakolébala a Tomalonův obraz se objevil, zmizel a pak se stabilizoval – přešli do podprostoru.

„Jsme na cestě," potvrdil Tomalon.

Cormac se otočil k Mice, která měla ve tváři zmatený výraz. „Zeptala ses toho mladíka, co se mu stalo?" otázal se. Snažil se nedat do hlasu příliš mnoho ironie.

S lehkým podrážděním odpověděla: „Nemusela jsem se ptát. Potřeboval to někomu říct."

„Pak si tedy uvědomuješ, že situace se začíná komplikovat."

„Tak je to vždycky, když jsi u toho ty," odpověděla a obrátila pozornost zpátky k obrazovce.

Cormac se na Miku díval, dokud nenastal další okamžik dezorientace, jak *Occamova břitva* vystoupila zpět z podprostoru. Přenesl pozornost zpátky na kapitánův hologram a díval se, jak se posouvá stranou, než se zastavil u panelu s obrazovkou, které se pravděpodobně používaly pro výzkumné programy. Obrazovka se rozsvítila a kolem dotekových ovladačů panelu nakrátko zablikala světélka, jak se zřejmě napojil na všudypřítomné komunikační kanály lodi.

„Jsme na místě," řekl Tomalon. Ústa se mu hýbala, ale jeho hlas vycházel z panelu. Cormac došel k obrazovce a zadíval se na ni. Ukázala mu zvětšující se oblak pokroucených kusů kovu rotujících ve vzduchoprázdnu; zastřený lesk kovových součástí a mlhu plynů. Z jednoho velkého propletence trosek vycházela matně rudá záře a do prostoru se valila pára.

„Identifikuj," řekl rázně.

„Všechno, co bys mohl čekat," řekl Tomalon. „Pozůstatky roztrhané lodi: pláty trupu, izolace, plyny a mrtvoly."

Čtvereček vydělil zářící chumel trosek a obraz najel blíž. Na pokrouceném konstrukčním prvku trčícím ze změti se držely dvě nafouklé lidské postavy – jedna se zářivě rudou kůží, druhá se zlatožlutou.

„Mrtví?"

„Všichni jsou mrtví,“ odpověděl Tomalon. „Ti dva pravděpodobně zemřeli dřív než ostatní, protože ta záře, kterou vidíš, pochází z narušeného atomového reaktoru.“

„Něco dalšího v dosahu senzorů?“ zeptal se Cormac a ohlédl se po Mice, která se mu postavila vedle ramene.

„Ve vzdálenosti čtyř set kilometrů jsou pozůstatky přistávacího člunu – dvojčete toho, ve kterém byl náš přítel Apis. Ani tam nic živého. Pozorně jsem propátral veškeré trosky v oblasti, jestli někdo nepřežil, ale nikdo takový tu není.“ Tomalon se odmlčel a z panelu vyšlo zvláštní mumlání, jako by si povídal s někým, kdo je blízko něho – zřejmě nějaký únik z jeho spojení s Occamem. Navázal: „Zvětšuji rádius prohledávané oblasti.“

„Plýtvání životem,“ řekla Mika.

„To je smrt vždycky,“ odpověděl Cormac.

„Zaznamenána forma života,“ oznámil znenadání Tomalon. V jeho hlase byla syrová břitkost, která nějak patřila k Occamovi. „Kde?“ zeptal se Cormac. „Dva světelné dny v našem plánovaném kurzu.“

„Identifikuj.“

„Kulový tvor o průměru jednoho kilometru. Devadesáti osmi procentní předpoklad: Drak.“

„A jsme ve sračkách.“

Mika to nechala bez komentáře. Tomalon pouze zhasl.

7

Žena si chvíli prohlížela přístroje. Chlapec věděl, jak jsou pro ni tyto věci důležité, a tak ovládl svou netrpělivost a obrátil pozornost k hračkám rozházeným po podlaze všude kolem. Ženu zanedlouho uspokojilo, co vidí, a vrátila se ke knize.

„Bratr Malcolm bloudil pustinou, až konečně došel k domku žvatlokačů, nadzvedl petlici a vstoupil dovnitř. Na stole byly tři misky a bratr Malcolm řekl: ‚Měl jsem hlad, tak jsem byl nasycen.' A z každé misky si vzal jen trošku jídla, protože to byl zbožný a střídmý muž."

Žena se odmlčela a vrátila se v textu o kousek zpátky. „Střídmý?" zopakovala, zatímco obrázek v knize ukazoval, jak se sádelnatý bratr pouští do hory jídla na stole.

Chlapec ukázal na mužův obrázek. „Špekoun," prohlásil.

„Správně," řekla žena a pak pokračovala. „Po tak skrovném jídle bratr Malcolm shledal, že na něho padá únava. Na víčka jako kdyby mu někdo pověsil závaží. Když pak obešel ostatní místnosti v domě, našel tři postele. Největší, kterou vyzkoušel, byla moc tvrdá a on na ní nedokázal najít klid. Střední postel byla příliš měkká a ani na ní nedokázal najít klid. Zato nejmenší postel byla přesně akorát a on usnul spánkem spravedlivých."

Na obrázku se velkému tlustému bratrovi nepodařilo vysoukat svou masu na žádnou z velkých postelí, a tak si vybral malé lůžko, které se pod jeho váhou prověsilo a ze kterého mu zůstaly trčet nohy, na nichž měl navlečené špinavé ponožky s červenobílými proužky.

Hory byly už tak blízko, že Eldene rozeznala na jejich vyšších svazích sníh a tmavé okluze vegetace škrábající se nahoru z nížiny, která k nim dole přiléhala. Ze svahu, na němž stáli – hliněném valu,

který odděloval obdělávanou oblast od masadské divočiny – si tuto scenérii prohlížela s jistým znepokojením. Dojít až sem jim zabralo skoro celý den a zatím se objevilo jen málo nebezpečí, která by stála za povšimnutí. Přesto uvažovala, jestli silný drátěný plot, který teď stál za nimi, je tam proto, aby udržel lidi uvnitř, nebo aby se za něj nedostalo něco zvenčí – na což evidentně nestačil, neboť oni sami jej přelezli v několika minutách. Její obavy zesílily, když si Fethan od ní vzal paralyzér a podal jí místo něj zbraň proktora Voluse, načež ji poučil, jak s ní zacházet.

„Je nabitá na jeden zásobník, ale to je v pořádku, protože víc stejně nemáme. V každém kotouči zásobníku je pět nábojů a kotoučů je celkem sedm," vysvětlil Fethan a předvedl jí válec, který vytáhl z pažby zbraně, než jej zacvakl zpátky na místo. „Palebný mechanismus je jednoduchý: spoušť je elektrická, takže zbraň je velice lehká a snadno se používá. Když chceš najednou vystřílet celý kotouč – to je pět nábojů – přidrž ji na jeden zátah. Jedním stisknutím a uvolněním dosáhneš jednoho výstřelu. Když stiskneš dvakrát a podržíš, zbraň vyprázdní celý válec – to je pětatřicet výstřelů během nějakých pěti sekund. Zacházej s tím velice opatrně. Nechci si ze syntekůže vybírat kulky pokaždé, když trochu znervózníš." Podal jí zbraň a Eldene ji přijala, jako by brala jedovatého hada.

„Proč je pravděpodobné, že to budu potřebovat teď?" zeptala se. „Určitě jsem ji víc potřebovala tam."

Fethan jí ukázal zuby v širokém úsměvu. „Tady kolem to není zrovna idylická divočina."

„O nic bezpečnější než tam?" zeptala se Eldene a mávla zbraní směrem, ze kterého přišli.

„Většinou bezpečnější. Tady alespoň nehrozí, že se ti zalíbí mačkat spoušť a zabiješ tak nevinné dělníky."

„Před čím se tady nejspíš budu muset bránit?" zeptala se Eldene, když scházeli z náspu do flétnové trávy vysoké po hlavu.

„Volaváci, siluráci a bahenní hadi," odpověděl Fethan.

Eldene si vzpomněla na knihu pohádek, jednu z několika vzácných knih, které sirotčinec vlastnil, a přezíravě si odfrkla.

„Jasně, a určitě taky žvatlokačové a kapucíni, proti kterým budu muset použít jedno ze svých vzácných tří přání," řekla.

Fethan se začal prodírat trávou. „*Průvodce kdoulí* ty poslední dva zmiňuje," odpověděl, „má je i na obrázcích, a Gordon popisuje útok kapucína na jeden z prvních průzkumných týmů. Já sám jsem viděl jenom žvatlokače, ale znám jiné, které kapucíni připravili o přátele, a některé, kteří jsou přesvědčeni, že je čeká stejný osud."

„Děláš si legraci?" zeptala se Eldene.

Fethan se na ni podíval. „Vůbec ne, to všechno tady patří k cyklu života: trojhomolice se živí rozkládající se hmotou, která prostupuje půdou dolů, bahenní hadi se živí trojhomolicemi, které se dostanou moc blízko k povrchu, a volaváci se živí zase jimi. Žvatlokačové, siluráci a kapucíni se zřejmě živí množstvím různých býložravců, kteří spásají flétnovou trávu. Všichni dravci, které jsem vyjmenoval, pokud jsou dost velcí, sežerou zbloudilého člověka, když je neopatrný, třebaže jim lidské maso nedělá dobře."

„Teď si *vážně* děláš legraci," řekla Eldene. Uvažovala, že se opravdu nechce nikdy setkat s něčím, co je schopné sežrat obrovskou trojhomolici, kterou viděli předtím.

„Měj zbraň stále po ruce a oči otevřené," poradil jí Fethan.

Cesta roklemi a příležitostnými bahnisky – ve kterých z chomáčů kořenů vyrůstaly černé jitrocele a pochvovité hlízy rebarbor – byla snazší, ale aby udrželi směr, přece jen se museli prodírat porosty flétnové trávy. Ale čím byli blíž hor, tím těchto porostů ubývalo a oni byli schopni postupovat rychleji. Dvakrát narazili ve vegetaci na uválené stopy a Fethan v obou případech ukázal na zem a řekl: „Bahenní had." Kolem poledne terén začal stoupat a vysychat. Řídké porosty tady tvořily nové výhonky, které byly vysoké do pasu. Puchýřový mech zde rostl v chuchvalcích velkých jako fotbalový míč a ještěrčí ocásky se občas zatáčely do pětimetrové výšky. Pokrývaly je šupinky zbarvené kombinací, která se k sobě moc nehodila: nachové konečky přecházely do zelené a pak u kořenů do oranžové. Když do večera zbývalo ještě několik hodin, Fethan vyhlásil zastávku na skalnatém výstupku, kde byl terén nejvýš, než začal klesat do další nížiny zarostlé flétnovou trávou.

„Nejlepší bude, když zastavíme tady," řekl Fethan. „Slyším, když se něco blíží, ale bahenní hadi mají ve zvyku lovit v noci a některý by tě mohl zdola snadno chňapnout."

„Nebo tebe," nadhodila Eldene a unaveně se posadila na pokroucený kámen.

„Anebo mne, jistě, ale já bych i po jeho útoku zůstal celý."

Eldene odzátkovala láhev s vodou, sundala si masku a napila se. Ze sundávání a nasazování masky se pro ni stávala druhá přirozenost a kupodivu si už bez své skoly nepřipadala tak nahá. Cítila se volná.

Když se pozorně zahleděla na kámen, na němž seděli, zjistila, že je pokrytý malými průsvitnými polokoulemi, které na první pohled považovala za nějaký minerál. Při podrobnějším průzkumu zjistila, že se uvnitř každé polokoule něco hýbe, a tak rychle vstala a poodešla stranou.

„Ti nic nedělají," ubezpečil ji Fethan, odloupl jednoho tvora od skály palcem a ukázal Eldene jeho spodní stranu. Nazelenalá, masitá přísavka chvíli chňapala po vzduchu a pak vysunula jediné kulovité tykadlové oko. Když ji Fethan vrátil na místo, tvor se jednou otočil, jako by si dělal pohodlí, zatáhl oko zpátky a pak se znovu přisál ke kameni. „Kdyby ti začalo docházet jídlo, můžeš to s nimi zkusit," řekl. „V Podzemí jsou považováni za lahůdku, přestože mají tendenci vyvolávat nadýmání, což není zrovna žádoucí stav pro někoho, s kým máš obývat stejnou jeskyni."

Eldene se zahihňala, pak podruhé – a pak zjistila, že se nemůže přestat smát. Opřela se zády o kámen a pokusila se dostat to pod kontrolu. Když ale zvedla hlavu a uviděla Fethanův nechápavý výraz, vzdala to a rozesmála se tak, že se jí po obličeji řinuly slzy. Když se konečně ovládla – hlavně díky tomu, že ji teď od smíchu bolela rána, kterou jí na hrudi zanechala skola – podívala se nahoru a spatřila, že Fethan dřepí na zemi před ní.

„Už je ti líp, děvče?" zeptal se starý muž.

Eldene přikývla a rozhlédla se. Noc zatím vysála ze soumraku poslední zbytky světla. Stíny ji obklopily a slabý vánek vyluzoval z travin tichou hudbu.

„Ještě jsem ti nepoděkovala, že jsi mě zachránil," řekla.

„Je to moje práce," odpověděl Fethan, vstal, sundal si batoh a postavil jej vedle ní. „Odpočiň si teď chvíli a já tě budu hlídat."

Eldene si z batohu vytáhla nepromokavé plátno, které vzala z boudy, v níž zůstali předchozí noc, a zabalila se do něho. Znovu to vypadalo, že se jí spánek vyhýbá, ale pak se za ni nenápadně přikradl s cihlou.

V zajištěné zóně vyslal Cardaff do systému dva diagnostické programy. Jeden se vrátil s prázdnou, druhý s narušeným uzamykacím kódem jedné z vnějších sekcí: ZZ34. Kdyby byl narušený kód v ZZ1, Cardaffa by to znepokojilo, neboť právě tam drželi třicet vězňů. Podíval se na příslušnou obrazovku a uviděl, že muži a ženy v této části, v lodních kombinézách a s bezpečnostními límci, se stále ještě radí. Occam ho ujistil, že se tito lidé se svými biotechnickými superkami nemohou napojit někde mimo ZZ1 – stěny byly silně odstíněné a superky neměly podprostorové vybavení.

„Víme něco o tom, o čem se baví?" zeptal se Shenan.

Golemka 27 se odvrátila od své klávesnice a obrazovky a při úsměvu odhalila jehlové tesáky. Nikoli poprvé ho napadlo, proč si asi zvolila vnější podobu ofidapta.

„Jejich poradní spojení je silně zašifrované a použitá technologie cizí, jak víme. Occam odhaduje, že rozlousknutí kódů potrvá dva dny. Zatím všechno nahráváme," vysvětlila.

„A odhad?" zeptal se.

„Pravděpodobně se baví o tom, jak utéct, jestli budou nebo nebudou odsouzeni k výmazu mozku a jak si nejlépe zachovat svá tajemství. Určitě se mezi nimi najdou fanatici, kteří přicházejí s myšlenkou hromadné sebevraždy."

„Naprostí blázni," zamumlal Cardaff.

„Našel jsi tu závadu?" zeptala se Shenan.

„Jo, narušený kód ze čtyřiatřicítky… kurva! Další mám v ZZ20." Cardaff si vyvolal na obrazovce příslušnou oblast. Neviděl nic než prázdnou chodbu, otevřené bezpečnostní dveře a za nimi prázdné vazební oddělení. „Co se to tady sakra děje?"

Shenan k němu přešla a postavila se vedle něho. Sáhla dolů, vyvolala plán prostorového uspořádání příslušných sekcí a ukázala. „Ty dvoje dveře, které se otevřely, jsou v řadě směřující sem do středu, ale mezi nimi je ZZ26. Nemáš něco z bezpečnostních dveří odtamtud?“

Cardaff si našel pohled na tyto dveře a zkontroloval údaje před sebou. „Ne, nic. Vůbec žádný problém,“ řekl.

Shenan zaťukala ostrým nehtem na obrazovku. „Až na to, že podle tvých údajů mají být ty dveře zavřené, což evidentně nejsou.“

„Bezva.“ Cardaff stiskl nouzové tlačítko. Odpovědí mu místo blikání světel a kvílení sirén, v něž doufal, bylo to, že ovládací panel a obrazovka před ním zmrtvěly. Otočil se a vytřeštil oči na Shenan.

„Nedokážu odsud vysílat,“ řekla golemka. Podívala se na ovládací panel, který vzápětí, jako by v reakci na její pohyb, také zmrtvěl.

Cardaff vstal, přešel místnost a přitiskl dlaň na dotekový senzor zbraňového sejfu. Alespoň ten fungoval. Dveře se prudce odklopily a ukázaly elektrošokové pořádkové zbraně, dvě pulzní pušky a výběr ručních zbraní. Vytáhl jednu pulzní pušku a hodil ji Shenan, pro sebe pak vybral totéž.

„Vypadá to, že máme problém,“ poznamenal.

„Jo,“ řekla Shenan a otočila se, jak se dveře místnosti otevřely do ztemnělé chodby za nimi.

Cardaff rychle klesl za svůj panel a namířil pušku na dveře. Shenan pouze couvla, svou zbraň držela volně. Cardaff měl za to, že si to může dovolit: v tomto světě nebylo mnoho věcí, jichž by se Golem 27 měl bát. Místností se něco mihlo, nějaká deformace vzduchu, pak se rozhostilo úplné ticho a Cardaff ucítil, jak se mu ježí chloupky vzadu na šíji. Neviděl nic, co by prošlo dveřmi, ale toto nic rozhodně existovalo.

„Chameleón –“ dostala ze sebe Shenan, než ji něco zvedlo a mrštilo jí do stěny s obrazovkami. Vypadla z jejich trosek s rozpáraným oděvem a syntekůží odtrženou od tváře. Vystřelila vějířovitě před sebe a některými kulkami zřejmě našla cíl, protože ze

vzduchu se ozvalo bublavé zavrčení. V dalším okamžiku ji něco žhavého chytilo za hlavu a škubnutím zvedlo ze země.

Cardaff nikdy neslyšel golema vykřiknout a neviděl, že by někdo nějakého tak rychle zlikvidoval. Odhozená Shenan padla na podlahu jako pytel nářadí – s hlavou zčernalou a zdeformovanou. Cardaff zahájil palbu, vějířovitě pokryl prostor, kde… to bylo. Bylo vidět, že několikrát zasáhl, neboť se znovu ozvalo to zavrčení. Pak už jen demoloval systémy zasazené do stěny za tím. O půl sekundy později střílet přestal, když se mu něco horečnatě teplého přitisklo z boku k hlavě. Teplo se rozšířilo do hlavy a narostly mu háčky.

Cardaff zvedl ruku a uhodil jí do cizí ruky – horké a kluzké na dotek. Najednou měl hlavu plnou žhavých drátů. Vykřikl a zároveň se otočil. Teď uviděl, kdo za ním stojí.

„Zajímavé," zavrčel Skellor a naklonil hlavu, jak to šlo.

Cardaff cítil, jak se ztrácí, jak ho tím žhavým dotekem ubývá. Přestal vidět na pravé oko, pak přišel o sluch. Druhou rukou zašmátral po Skellorově paži, pokusil se namířit pulzní pušku. Skellor jeho ruku setřásl, jako by odháněl nepříjemný hmyz. Pro Cardaffa… nic.

„Bez zranění nevyvázl," poznamenal Gant.

Všichni si prohlíželi záběr promítaný na obrazovku v můstkovém modulu. Koule Draka visela v prostoru, zdánlivě bez života – poničený měsíc z třpytivého jadeitu a dřevěného uhlí. Velká část byla sežehnutá a obrovské černé kosti trčely do prázdna jako zříceniny nějaké obrovské katedrály. Kolem obíhaly shozené šupiny a další kousky těla, které se odlomily, a tyto trosky se pomalu řadily do rotujícího prstence. Jiné známky pohybu nebylo vidět.

„Poškozená oblast je vysoce radioaktivní," upozornil Tomalon.

Cormac se na něho podíval a pak se rozhlédl po ostatních, usazených do obloukovitě uspořádaných velitelských křesel. Přítomnost takových křesel svědčila o tom, jak je *Occamova břitva* stará, neboť byla evidentně postavena v době, kdy kosmické lodi potřebovaly piloty, navigátory, střelce a podobně, a při následných úpravách nebyla křesla nikdy odstraněna. Podle Tomalonovy

přítomnosti poznal, že také UI *Occamovy břitvy* je stará, protože UI novějších bitevních lodí nepotřebovaly lidské kapitány, kteří by vykonávali nebo posuzovali jejich rozhodnutí. Nešlo o to, že by teď UI byly spolehlivější; bylo to jednoduše tím, že lidé už Lidský řád neřídili.

„*Pouze* poškozená část je radioaktivní," řekla Mika.

Tomalon to nevyhodnotil jako otázku, a tak se ho Cormac zeptal. „Je to tak?"

„Ano, zdá se, že je to tak. A to není normální."

Cormac se na Tomalona pozorně zadíval. Zatímco ostatní hleděli na obrazovku, kapitán otočil hlavu stranou, nevidoucí oči zastřené, mysl napojenou na lodní senzory.

Mika řekla: „To znamená, že je buď mrtvý, nebo v těch oblastech uzavřel svou oběhovou soustavu. Každému živému tvorovi, který utrží radioaktivní ránu, se brzy kontaminuje také zbytek těla."

„On má oběhovou soustavu?" zeptal se Cormac.

„Ano – kterou nekoluje krev, jak ji známe. Je to mnohem složitější. Drakomani mají schopnost vědomě měnit, co jejich oběhová soustava rozvádí, takže můžeme předpokládat stejnou schopnost u Draka. Moc ráda bych získala vzorek té hmoty."

To ti věřím.

Cormac přenesl svou pozornost na drakomana, který přišel s Mikou z ošetřovny. Jizvák stál za křesly – lidské sedací polohy mu nevyhovovaly – a upíral zrak na obrazovku. Cormac přemýšlel, co mu asi probíhá hlavou. Jizvák znal zvědavost a potřebu přežít, ale jinak měl jen málo pohnutek, v nichž se dalo poznat něco lidského, a ta kilometrová koule živé hmoty tam venku byla dvojčetem bytosti, která ho stvořila.

„Kdybys měl ruku vystavenou takové úrovni radiace, co bys udělal?" zeptal se ho Cormac. Mika se otočila a zahleděla se na drakomana se silnou zvědavostí. Jizvákův pohled se stočil ke Cormakovi.

„Jaké úrovni?" zeptal se drakoman.

Cormac pokynul k obrazovce, na niž Tomalon vzápětí ochotně dodal hodnoty.

„Uřízl bych si ji. Nechal si dorůst novou," prohlásil Jizvák poté, co si čísla prostudoval.

Mika ohromením vykulila oči. Cormac doufal, že pochopila, jak informačně přínosný může být přímý výslech.

„A pokud by kontaminace postihla životně důležitější orgány?" položil další otázku.

„Izolovat je. Přejít na minimální funkce. Vypěstovat si další."

„Myslíš si, že právě to koule Draka dělá?"

V tu chvíli už oči většiny přítomných na můstku visely na Jizvákovi. Dokonce i kapitán opustil lodní senzory. Aiden a Cento se otočili jako jeden muž, aby přihlíželi a naslouchali. Gant, mrzutě rozvalený v křesle, byl jediný, kdo nadále věnoval pozornost obrazovce. Vypadalo to, jako by chtěl nad Drakem zvítězit v souboji pohledů. Jizvák si dal s odpovědí na čas.

„Možná," řekl nakonec.

„Jaké jsou další možnosti?"

„Smrt," odpověděl Jizvák.

Všichni se otočili zpátky k obrazovce, pouze Mika ne. Hrála si s nějakými přístroji v horní kapse kombinézy a pátravě si Jizváka prohlížela. Drakomana jistě čekala další série testů a Mika měla štěstí, protože se zdálo, že mu to nevadí.

„Co ukazuje hloubkové skenování jeho nepoškozených partií?" zeptal se Cormac.

Tomalonovy oči se znovu zastřely. „Projevy života existují," promluvil uvážlivě, „ale nejsem schopen posoudit, zda jsou normální, nebo ne."

„Dobrým vodítkem by mohla být teplota," navrhla Mika.

„Rozpětí od dvaceti do třiceti stupňů Celsia, nominálně dvacet dva metrů pod kůží," odpověděl Tomalon.

„Řekla bych, že mrtvý není, nebo zemřel teprve nedávno," řekla Mika. Očima při tom kontrolovala čísla ve svém laptopu. „Nějakou dobu by trvalo, než by vychladl, protože má dobrou izolaci. Ale kdyby zemřel krátce po útoku na masadskou loď, měl by teď teplotu hluboko pod dvacet."

„Pošlete mu signál na všech rádiových pásmech. Uvidíme, jestli se dočkáme nějaké reakce," řekl Cormac.

„Je to dobrý nápad?" zeptal se Gant, jenž dál zadumaně hleděl na obrazovku. „Nebylo by lepší naprat do něho raketu a jet dál?"

Cormac tuto možnost už zvážil. Mohli se však leccos dozvědět, a dokonce ani Drak na vrcholu sil by pro *Occamovu břitvu* nebyl velký problém.

Odpověděl proto jednoduše: „Můžeme se leccos dozvědět."

„Vzestup teploty v laločnatém útvaru uprostřed," oznámil Tomalon. „Mozek," vysvětlila Mika.

„Promluvím si s ním," řekl Cormac. „Pošlete můj hlas." Tomalon kývl hlavou směrem k němu a Cormac pokračoval: „Draku, tady je Ian Cormac. Prosím, udělej něco."

Na obrazovce se objevily známky pohybu. Tomalon zvětšil další pohled, tentokrát u okraje poškozené oblasti: z šupinaté planiny tkáně vyrážely panožky. Jejich modré oči mířily na *Occamovu břitvu.*

„Cormaku," řekl Drak – a to bylo od něho na nějaký čas všechno.

„Draku?"

„Poslouchám… zabiješ mě… teď?"

„Pokud to není tvoje přání, tak ne."

„Pomsta!"

„Za co?"

„Motory…"

„Co je s motory?"

„Pustili je."

„Tak tě poranili?"

Mlčení.

„Můžeme ti nějak pomoct?" zeptal se Cormac. Mlčení.

„Draku, proč jsi zaútočil na masadskou loď?"

„Pomsta!"

„Prosím, vysvětli to."

„Pomůžeš mi?"

„Jestli budu moci."

„Použili to na stanici."

„Na stanici *Miranda?*“ Mlčení.

„To mluvíš o myceliu?“

„Použili to na stanici.“

„Poskytl jsi jim je ty?“

„Ano.“

Cormac se překvapeně rozhlédl po ostatních. Tak přímou odpověď nečekal. Drak byl pravý opak Miky: zatímco ona nerada kladla otázky, Drak nerad odpovídal.

„Proč jsi jim je poskytl?“

Mlčení.

„K čemu ti tvrdili, že je chtějí použít?“

„Zabránit runsiblům na Masadě.“

„Takže jsi zaútočil na jejich loď proto, že mycelium nepoužili k zamýšlenému účelu? To chceš říct?“

„Obvinit mě! Pomsta!“

Cormac se podíval na Tomalona a hranou ruky naznačil seknutí. „Spojení přerušeno,“ oznámil kapitán.

„Tomu říkám snůška keců,“ prohlásil Cormac. Rozhlédl se po ostat nich. „Co si o tom myslíte?“

„Mohla by to být pravda,“ promluvila Mika. „Toto není stejná koule jako ta, kterou jsi zničil na Samarkandu. Nemusí být všechny nepřátelské. Je možné, že využívá tuto oblast jako úkryt a Masaďany považoval za spojence.“

Cormac se k tomu nijak nevyjádřil. Mika měla vlastní důvod, proč na Draka pohlížet tak vlídně, jak na něho on pohlížel nevlídně. Podíval se na Centa a na Aidena.

Aiden řekl: „Bylo by zajímavé vědět, co měl Drak výměnou za to nanomycelium dostat – a jestli to dostal.“

„Ano.“ Cormac souhlasně přikývl: jasné uvažování je uvažování, které je nutně oddělené od žláz a všeho ostatního, co patřilo k lidskosti. Otočil se ke Gantovi.

„Váhavě souhlasím,“ řekl Gant. „Jeho útok mohl být zapříčiněn tím, že nedostal odměnu. Je sporné, zda by Drakovi tolik záleželo na tom, jak bylo nanomycelium použito. Víme, že lidský život pro něj nemá žádnou cenu.“

„Pořád posuzujete tuto kouli Draka podle skutků té ze Samarkandu," namítla Mika. „Musíte mít na paměti, že se ty čtyři před sedmadvaceti lety rozdělily."

„Je to důležité?" zeptal se Gant. Všichni se na něho podívali a on pokrčil rameny. „Stanici zničili Masaďané – všechny důkazy ukazují na ně – a tato koule Draka jim poskytla mycelium. Kdyby je použili na runsibl, i tak by byli mrtví. Já říkám, naperme tam raketu."

Platný argument.

Mika se na Ganta analyticky podívala. „Já myslím, že přeháníš. Ještě ses nezotavil ze své smrti." *Úder pod pás.*

Gant to přijal s humorem, ale Cormac poznal, že si připravuje odpověď, kterou chce Miku setřít. Sice by rád viděl, jak by taková konfrontace dopadla, ale měli práci. Předstihl ho a řekl: „Situace v masadské soustavě je to hlavní, co mě zajímá, a budu vděčný za všechno, co se o ní můžu dozvědět, než do ní vpadnu. Z toho důvodu: žádná raketa."

„A co bude tohle ‚vpadnutí' obnášet?" zeptal se se širokým úsměvem Gant.

„Všichni budete informováni, až usoudím, že přišla ta pravá chvíle."

A až budu sakra vědět, co udělám.

* * *

Hangár byl obrovský. Tísnily se v něm raketoplány, které byly součástí obrovského letového provozu venku, i malé lodi jako *Lyrika II*. Když Stanton od své lodi odcházel po rampě a držel si těsně u boku malý plochý kufřík, sledoval, jak obrovským polopropustným štítem, který bránil tomu, aby vzduch, lidé a lodě bouřlivě vylétli do kosmu, manévruje dovnitř další loď – tentokrát ostrý metalický kužel. Jarvellis ho rychle dostihla, zavěsila se do něho a kývla hlavou zpátky k *Lyrice II*. „Přítel Thorn přece pozná, že jsme přibrali další náklad, až ho nakonec probudíme," poznamenala.

Stanton se díval, jak kuželovitá loď zatáčí na přidělené parkovací místo, a přikývl. „Tak už to chodí," řekl. „Prostě nechci mít za patami agenta Řádu – obzvlášť ne tady." Udělal gesto k další lodi,

která si razila cestu polopropustným polem – tentokrát zploštělému ovoidu z červeného kovu s krátkými křídly zakončenými iontovými motory ve tvaru kmínových semínek – a pokračoval: „Další. Myslím, že polovinu zdejších lodí jsem už viděl na Humě, jak pašují zbraně separatistům.“

„Jak jsme to dělali i my,“ připomněla Jarvellis.

„Jak jsme to dělali i my,“ připustil Stanton, „ale my jsme se poučili. Myslím, že Dreyden dost dobře nechápe, jak nepříjemný může Řád být.“

Jarvellis mu stiskla ruku. „Ovšemže to chápe, miláčku. Ví, že je to jen otázka rovnováhy. Ví, že někde sedí UI, která porovnává pravděpodobné ztráty na životech tady, pokud by došlo k násilnému převzetí Řádem, se životy ztracenými jako důsledek nezákonného obchodu se zbraněmi. Také bych se vsadila, že to dobře hlídají – a přinejmenším tady to Řád může dělat poměrně snadno. Mimořádové obchody se sledují trochu obtížněji.“

„Jel bych mimo Řád,“ prohlásil Stanton, „kdybych si nebyl zatraceně jistý, že Řád chce, abych tyhle věcičky sehnal.“ Stanton si živě vybavoval, jak jim obchodník na Humě nejdřív prodal celý náklad *Lyriky II* a pak mu řekl, že výrobny léků se dají najít tady – a že další speciální věci je možné rovněž opatřit zde. Také si vybavoval pozorovatele v ulicích Port Locku na Humě – všichni do jednoho golemové.

Jarvellis řekla: „Já myslím, že jim přisuzuješ až příliš mnoho nevyzpytatelnosti – když máš lodi schopné zničit planety, nemusíš být nevyzpytatelný, stačí, když si dáš pozor, abys nerozšlápl něco, co jsi možná chtěl zachovat… A tady máme ty kouzelníky, Lonse a Alvora.“

Stanton se podíval na dva muže, kteří si razili cestu k nim. O jejich kouzlu a podobných aspektech se dalo hovořit různě, ale Stanton věděl, že jsou to dokonalí profesionálové. Jak to chápal, Dreyden vyšplhal tak vysoko, že si začínal uvědomovat, jak hluboko by mohl spadnout. Začínal být trochu nervózní z možnosti zásahu ze strany Řádu, a proto měl snahu obchod se zbraněmi utlumit. Tito dva muži udržovali navzdory Dreydenovým idiotským zásahům křehkou

rovnováhu: umožňovali, aby se k separatistům dostalo tolik zbraní, aby se *Elysium* nestalo cílem, ale zároveň drželi objem dodávek na tak nízké úrovni, aby proti nim ZBC nepodnikla nic drastického.

„Rád tě vidím," řekl Lonsovi, který se jako vždy držel několik kroků za Alvorem a vystupoval jako mlčenlivá gorila – což vedlo mnohé lidi k mylnému závěru, že je Alvorovi podřízený a méně inteligentní. Stanton však věděl, že mají před Dreydenem rovnocenné postavení, a jestli je někdo z nich chytřejší, je to Lons. Lons přikývl a Stanton se otočil k Alvorovi, který vždycky mluvil.

„Alvore," řekl.

„Rád tě vidím, Johne Stantone. A jako vždycky je velice příjemné setkat se s vámi, kapitáne Jarvellis." Alvor ukázal svůj široký chromovaný úsměv.

„Nemůžu říct, že by to potěšení bylo oboustranné," odpověděla Jarvellis. „Ale myslím, že to už víte."

Stanton věděl, že tito dva spolu něco měli, ale to, co mezi nimi bylo teď, nebyla nenávist, jen jakési ospalé hašteření. Kdyby to byla nenávist, byl by chtěl vědět, co je její příčinou, a potom by Alvora nejspíš musel zabít.

„Je můj náklad připravený?" zeptala se Jarvellis.

„Samozřejmě. Hlavní balík se může naložit hned." Alvor ostentativně ukázal na kufřík, který nesl Stanton. „A pokud jde o ty dvě extra věci, co jste si objednali, jsou u Dreydena, který by vám rád nabídl svou pohostinnost."

Stantona napadlo, že by Jarvellis navrhl, aby zůstala u lodi, když zahlédl její výraz, ale poznal, že by odmítla. „Pak přijímáme," řekl Stanton.

Alvor se znovu zazubil a v poněkud zženštilém gestu si přiložil ukazováček na svou superku. „Takže váš hlavní náklad je na cestě. Nebudeme potřebovat zámkové kódy?" zeptal se.

„Lyrika to zvládne," odpověděla Jarvellis.

Oba muži se otočili, aby s nimi drželi krok, a všichni čtyři zamířili přes hangár pryč.

„No ovšem, vy máte v téhle lodi UI," prohlásil Alvor. „Máte k ní důvěru?"

„Větší, než kdy budu mít k tobě," odsekla Jarvellis. „To je hezké," poznamenal Alvor cestou přes hangár.

„Umírám."

Cormac byl v kajutě, když mu to Drak řekl. Ležel na posteli a vysílal prostřednictvím podmysli. Tomalon určitě poslouchal, ale s tím nemohl Cormac nic dělat, a ani nechtěl. „Nemohli bychom ti nějak pomoct?"

Mlčení.

„Máme na lodi velice dobrého xenobiologa a nejlepší vybavení pro biologické vědy." Cormakovi připadala ta nabídka lehce absurdní. Dala se snad ovázat rána čtvrt kilometru široká? A co deset tisíc galonů unibiotika?

„Proč byste mi měli pomáhat?"

„Proč ne?"

„Přece jste se stranili nájemných vrahů."

Ach tak.

„Takže jsi to byl ty, ne tvůj kolega, kterého jsem zabil u Samarkandu – nebo zbývající dva?"

„Ti jsou daleko odsud."

„K zařizování jsi využil Masaďany?"

Mlčení.

„Jak dlouho ti zbývá do smrti?"

„Nejdřív se pomstím."

„Na co tedy čekáš?"

„Odvezte mě tam."

Cormac to chvíli převaloval v hlavě. „Ztratil jsi schopnost přemisťovat se mezi hvězdami."

„Ano."

„Proč bych ti měl pomoci zabít lidi?"

Mlčení.

„Co bys udělal, kdybychom tě dopravili k Masadě?"

„Ničil, dokud bych nebyl zničen."

„A jak velké škody můžeš napáchat?"

„Dost velké."

„Na takovém ničení *bez rozdílu* bych se nemohl podílet.“

„Pomsta!“

„Opakuješ se, ale tvoje nutkání by mohlo posloužit mým záměrům.“

Mlčení.

„Mohli bychom tě tam dopravit. Oplátkou za to bych chtěl, abys za útočil *pouze* na orbitální zařízení. To jsme schopni prosadit. Znáš možnosti této bitevní lodě?“

„Znám.“

„Takže konkrétně: nad obydlenými oblastmi Masady jsou geostacionárně rozmístěny laserové systémy. Znič je – pouze je. Dohodnuto?“

„Dohodnuto.“

Cormac ukončil spojení.

„Ty tomu tvorovi věříš?“ zeptal se Tomalon.

Cormac zamaskoval mrzutost ve svém hlase. „Ne. Ale pokud zaútoč na něco jiného než laserové systémy, můžeme ho zničit a nechat se velebit jako zachránci.“

„A až systémy zlikviduje?“

„Taktéž. Pro posádku té masadské lodi se trápím jen velice málo, ale Styčníky, kteří tam zahynuli, mu hned tak nezapomenu.“

Skellor se díval z jedné osoby, kterou zabil, na druhou: jedna byl golem jedna člověk. Jak vstřebával zkušenosti z jejich života – jejich poznání chápání a všechno ostatní, co by se mu mohlo hodit – neubránil se srovnávání. Jádro golemovy mysli byla, po odstranění vrstev emulačních programů, čistě logika, srozumitelnost a důkladně zdokumentovaná zásobárna životních zkušeností a poznatků. Zato jádro mysli tohohle Cardaffa bylo něco, co cenilo zuby a muselo být okamžitě vymazáno – životní zkušenosti a získané poznání spočívaly ve vrstvách nad prapůvodním zvířetem. Když pak třídil všechno, co získal – v krystalickomatricové UI, která sloužila jako *rozšíření* jeho mysli – začal pociťovat zklamání. Zjistil, že čím dál víc zahazuje nepodstatnosti, až nezbude téměř nic. Nakonec zůstalo pouze několik zkušeností, všechno, co tito dva věděli o *Occamově břitvě* a

vzpomínky z míst, která nikdy nenavštívil. Tolik odpadu skladovala jak golemova mysl, tak lidská.

Skellor přistoupil k nejbližšímu ovládacímu panelu, přitiskl na něj šedou ruku a nechal vlákna prorůst do jeho mechanismů. Zanedlouho našel, co hledal, a panel znovu ožil. Díval se na obrazovku, která ukazovala třicet separatistických zajatců. *Radili se* prostřednictvím svých superek: pravděpodobně se snažili dohodnout, co nejlepšího by mohli pro svou věc udělat. Skellor se vyplísnil za vlnu pohrdání, kterou pocítil – byli pro něho užiteční a budou znovu. Myšlenkou spustil program, který přehrál informační virus, na němž pracoval, do džainské substruktury, která prostupovala jeho tělo a byla také jeho rozšířením. Superky Drakocorpu byly pro separatisty velice užitečné a nyní se stanou užitečným nástrojem pro něho. Tím, že měly organický základ, byly mnohem *přístupnější*.

Skellor opustil řídící zónu a vešel do chodby, právě když se znovu rozsvítila světla. Krátce nato dorazil k pancéřovaným dveřím ZZ1, zadal kód, který si vytáhl z Cardaffovy mysli, a přitiskl ruku na dlaňový zámek. DNA, kterou si vzal z mužova těla, mu umožnila vyvolat tak dlouhou prodlevu, aby mohl dovnitř vtrhnout svými vlákny a narušit bezpečnostní program zámku. Ze zámku vyšel tupý zvuk a dveře se odsunuly.

„Skellor," hlesla Afran a zašmátrala na místě, kde obvykle nosila svůj KK laser. Neměla k němu důvěru – nikdo ji neměl od doby, kdy ustoupil od vývoje chameleonwaru pro ně k *vlastní* práci.

„Máš radost, že mě vidíš?"

Afran od něho byla několik kroků daleko, ale mladík jménem Danny stál dost blízko. Skellor si po své proměně vybavil všechna jejich jména. Nic, co předtím viděl nebo věděl, teď pro něho nebylo nedostupné. Přímé propojení s krystalickomatricovou UI mu dávalo dokonalou paměť a současně obrovské možnosti zpracování informací. To, že byl rozšířen o džainskou substrukturu, mu umožňovalo využít tyto schopnosti s ničivým účinkem v reálném světě. Natáhl ruku a uchopil Dannyho za rameno. Chlapec znehybněl – v první chvíli strachem, pak proto, že Skellor sáhl do něho a zablokoval příslušné nervy.

„Tak," promluvil Skellor. „Určitě budete mít radost, když se dozvíte, že mi pomůžete zmocnit se této lodi." Sundal ruku z Dannyho ramene, přenesl ji na superku Drakocorpu, kterou měl mladík za uchem, a přitiskl na ni dlaň. Připadala mu chladná, ale takové mu teď připadalo skoro všechno.

„Zmocnit se bitevní lodi ZBC?" ušklíbla se Afran.

Skellor přikývl. Vlákna prorostla do superky a vyhledala příslušná spojení. Jakmile je našel a napojil se, přehrál virus. Mladík zachroptěl, jako by dostal ránu pěstí. Afran, s obličejem zbledlým strachem, rychle přitiskla ruku na svou superku, ale virus se už přenášel a ona nemohla nic dělat. Skellor sepnul ruce a díval se, jak ztratila rovnováhu a upadla. Ostatní všude kolem něho se začali kácet také. Krátce nato se dostavily křeče a mnozí separatisté teď ukazovali bělma očí. Tři začali křičet, což mu potvrdilo jeho výpočet sedmi až třináctiprocentních ztrát. Postoupil dál do zabezpečené zóny, podíval se, jak ti tři umírají, a pak počkal, až se ostatní zotaví.

„Co jsi to udělal?" zeptala se Afran, když se vzpamatovala natolik, aby si dokázala kleknout. Jedno oko měla podlité krvi, druhé bylo úplně rudé. Krev ji vytékala také z pravého ucha.

„Jen jsem se pojistil, že budete dělat, co vám řeknu," prohlásil. „Vstaňte."

Zbývajících sedmadvacet jich vstalo jako jeden a zmateně se po sobě rozhlédlo. Afran se viditelně šklebila.

„Když s tím budeš bojovat, bude ti to působit čím dál prudší bolest, až tě to nakonec zabije," upozornil ji Skellor. „A teď pojďte se mnou."

Následovali ho.

Cormac si v automatu ve svém pokoji vyzvedl jídlo a malou láhev vína a posadil se, aby si obojí vychutnal. Obrazovka v místnosti mu ukazovala Draka. Nejdřív si nalil sklenici vína, pak sloupl obal z jídla, chvíli si prohlížel něco, co by se dalo s nadsázkou popsat jako pečené, vzal do ruky vidličku a začal do té zvláštní krmi bodat.

Gantův návrh, aby na toho tvora vystřelili raketu, byl zcela pochopitelný, ale jak dokonalá byla situace, jíž docílí, když místo

toho přesvědčí Draka, aby zaútočil na masadské laserové soustavy. Teď, když si prošel dokumentaci zaslanou ZBC, Cormac lépe chápal, co se tam děje. Využití Draka v sobě mělo zvláštní krásu, protože Teokracie tvrdila, že buduje systém na ochranu před tímto tvorem. Cormac si nebyl úplně jist, jaké dohody byly porušeny, ale silně Masaďany podezíral, že mají strach z přičlenění k Řádu a snaží se získat spojence všude, kde to jde – ať už se jednalo o separatistické skupiny nebo o Draka. Pokud by došlo k útoku na systémy, *Occamova břitva* by samozřejmě musela přiletět Masaďanům *na pomoc* – s přiměřeným časovým odstupem – a pak… Pak by se možná ZBC mohla dozvědět, velice *hlasitě,* o útlaku obyvatelstva na povrchu Masady a o jeho přání stát se součástí Řádu.

„Ukaž mi masadskou hvězdnou soustavu," řekl.

Obrazovka se změnila a ukázala mu přesně, oč požádal: samotná Masada obíhala v takzvaném zeleném pásu, díky němuž pravděpodobně byla obyvatelná pro lidi. O něco dál obíhal plynný obr jménem Calypse, který jistě vévodil její obloze. Planetu i obra obklopovaly četné měsíce na složitých, navzájem se křížících oběžných drahách. Všechna tělesa byla očíslovaná, ale on velice silně pochyboval, že by Masaďané taková čísla používali; pro ně měly měsíce určitě jména z nějakého náboženského díla.

Proto dal pokyn: „Ukaž mi masadská jména těch měsíců."

Podmysl, s níž jednal, zareagovala rychle, i když to nebyla odpověď slovní. Po straně téhož displeje mu ke každému číslu ukázala jméno a krátký popis. Cormac si překvapením odfrkl, když se do něho začetl.

Kolem samotné Masady obíhaly dva měsíce, Thom a Lok, nepravidelností tvaru a složitými oběžnými drahami nerozlišitelné jeden od druhého. Tyto dráhy si prohodily pořadí při každém blízkém průletu měsíců Calypse, z nichž byly pojmenovány čtyři:

Amok byl malý a nepravidelný měsíc, uříznutá varlata nějakého titána točící se kolem plynného obra Calypse. Dante byl největší a nejbližší k obrovi. Bylo to sírové peklo, jehož vulkanickou aktivitu neustále podněcovaly kroutivé slapové síly vyvolávané obrem a blízkými průlety Masady. Pochodeň byla ledová koule, která

získávala v periheliu slabý kometární ohon; zásluhu na tom mělo vzplanutí složených ledů, které rozzářilo ocas z ledových krystalků, když slapové síly měsíc zahřály. V afeliu měsíc ochladl natolik, že ledy přestaly hořet. Na kometách to byl běžný jev, ale u měsíců nebýval k vidění často. Pazourek byl rozrytý krátery, z geologického hlediska prakticky mrtvý a nejvzdálenější od Calypse, ale proto se právě tento obrův měsíc nejvíc přibližoval k Masadě uvnitř její oběžné dráhy kolem hvězdy. Byl to měsíc toho typu, na jakém Řád zpravidla zřizoval runsiblové stanice, ale tady byla místo ní základna pro loděnice – obří konstrukce a budovy se rozrůstaly z jeho povrchu do prostoru.

Podle poznámky na obrazovce celou soustavu měsíců pojmenoval její objevitel, jistý Braemar Padesh. Cormac měl pocit, že ten člověk musel při přidělování jmen použít nějaké zvláštní nahodilé vyhledávání. Právě uvažoval o přípravách, které probíhají na Pazourku, a kolik lidských životů by jim mohlo padnout za oběť, když se ozval zvonek na dveřích.

V jednom koutě obrazovky, na niž se díval, okamžitě vyskočil pohled do chodby přede dveřmi.

„Dále," řekl a dveře se za ním otevřely.

Mika rychle vešla do místnosti a posadila se na hranu jeho pohovky. „Měl bys něco vědět," prohlásila.

„Copak?" zeptal se, když hltem vína spláchl další sousto. „Mezi Jizvákem a Drakem došlo k nějaké komunikaci."

„Konkrétně?"

„Těsně předtím, než byla zaznamenána koule, se u Jizváka projevovaly… známky úzkosti. Kolaboval a pak dostal křeče."

„Komunikace?"

„Zdá se to být nejpravděpodobnější vysvětlení. Usuzovala bych na nějaké spojení."

„Proč tak usuzuješ?"

„Protože drakomani jsou houževnatí, a pokud vím, je jen málo věcí, které u nich mohou vyvolat úzkost; protože Drak je tady a stalo se to teď," odpověděla.

Dlouho si ji pozorně prohlížel a uvažoval, jestli si dala tu práci, aby se zeptala přímo Jizváka, co se mu stalo.

„Kde je Jizvák?“ zeptal se.

„S golemem Gantem.“ Cormac si všiml, že jí nedělá problém mluvit o Gantovi tímto způsobem. „Musejí tvé vězně uložit do hibernace. Zřejmě nastaly komunikační problémy.“

Cormac povytáhl obočí a pak se vrátil ke své obrazovce. „UI, můžeš mi zařídit přímé spojení s drakomanem, s Jizvákem?“

„Robot přítomen,“ ohlásil monotónně hlas Occamovy podmysli, který používal. Záběr na obrazovce se okamžitě proměnil: kolem se míhaly vnitřní struktury lodi, až se obraz nakonec zastavil na Jizvákovi, jak jde po lávce vedle Ganta.

„Jizváku, mluví s tebou Drak?“ zeptal se Cormac.

Aniž se zastavil, Jizvák zvedl hlavu a zadíval se na robota, který se musel vznášet jen několik metrů před ním. Zamrkal, ukázal zuby, ale neřekl nic. Cormac mrzutě zasupěl: drakoman byl stejný jako jeho tvůrce – držel si karty na prsou.

„Jizváku, chci, aby ses sem ihned vrátil. Až bude Tomalon moci, přijdeš za mnou do můstkového modulu, rozumíš?“

Jizvák ostře přikývl a zastavil se. Poslední, co Cormac zahlédl, bylo to, jak Gant plácl drakomana po rameni, když se Jizvák otočil, aby zamířil zpět.

„Doufáš, že se něco dozvíš,“ konstatovala Mika. Bylo vidět, že z této polootázky nemá dobrý pocit.

„Rád si držím potenciální rizika nablízku, kde na ně vidím a kde se s nimi mohu rychle vypořádat, pokud to bude nutné,“ řekl Cormac a nabodl mrkev.

Cormac, Jizvák a Tomalon stáli v zataženém můstkovém modulu a sledovali, jak se k Drakovi blíží deset manipulačních lodí. Cormac se na drakomana čas od času podíval. Teprve když se otáčel zpátky, aby přihlížel, jak první manipulační loď manévruje k povrchu Draka, všiml si jistého náznaku toho, co mu oznámila Mika. Jizvák sebou škubl – a pak sebou škubl znovu, když druhá loď zaujala pozici. Když pak na místo dorazila třetí, vycenil zuby.

„Ty to cítíš,“ řekl Cormac.

Jizvák přikývl.

„Co cítíš?“

„Bolest.“

„Jako my všichni. Myslel jsem, že ji dokážeš utlumit.“ Mlčení.

„Nejde jen o tu bolest, že?“

„Snaží se mě ovládnout.“

„Podaří se mu to?“

„Ne. Ale mně ano.“

Co se ti podaří?

Cormac se chystal svou otázku vyslovit nahlas, ale změna v Jizvákově výrazu ho upozornila, že na obrazovce se něco děje. Okamžitě vzhlédl. Všechny manipulační lodě byly už na svých místech, většina tak, že je nemohli vidět, a do tmy se zabodávaly skalpely ohně. Lodě tlačily Draka k *Occamově břitvě.*

„Jak ho připevníte k lodi?“ zeptal se Tomalona.

„Přichytí se sám svými panožkami.“

„Nějaké problémy?“

„Nic, co by se nedalo vyřešit. Část jeho těla zůstane mimo podprostorové pole, ale oznámil mi, že má v úmyslu zaujmout takovou polohu, aby ta část patřila k radioaktivní oblasti. Ta část pak zůstane tady – odřízne se.“

Jak provést chirurgický zákrok generátorem podprostorového pole.

Drak na obrazovce rostl. Na dalších obrazovkách byly pohledy z různých manipulačních lodí. Cormac viděl, jak se k monolitickým zařízením na trupu bitevní lodi natahují houštiny panožek. Sledoval, jak se *Occamova břitva* zvětšuje, a mohl si porovnat velikost tvora s velikostí lodi. Koule Draka dvakrát málem zničila *Aroganci*, loď, na níž přicestoval na Samarkand. Ale tato koule přicházela jako prosebník k železnému bohovi.

„Všechny skenery fungují?“ zeptal se Tomalona

„Všechny fungují. Pokud by došlo k sebenepatrnějšímu pokusu o průnik, k sebemenšímu náznaku nanoútoku, dozvíme se to.“

„Co se dá dělat, když je tak blízko?“

„Spousta věcí. Můžeme do něho pustit elektrický proud, rozkrájet ho částkovými paprsky nebo laserem, dokonce můžeme mezi *ním* a lodí odpálit termonukleární nálož.“

„A loď to nepoškodí?“

Tomalon se odvrátil od senzorů a věnoval Cormakovi soucitný pohled. „Trup této lodi tvoří půl metru supravodivého keramalu Thadium. Je jen několik energetických zbraní, které ho mohou poznamenat, a dokáže odolat povrchové explozi do ráže čtyřiceti megatun.“

Cormac uvažoval, jestli by to dokázali lidé uvnitř. Znal také jednu energetickou zbraň, která trup této lodi poznamenat mohla, a říkal si, jak by asi Tomalon zareagoval, kdyby se dozvěděl, že *Occamova břitva* se dá zničit slunečním světlem. Při pohledu na kapitána ho rovněž napadlo, že se velice podobá jistému mýtickému tvorovi, kterého také mohly zničit sluneční paprsky, ale usoudil, že Tomalon by takový humor neocenil, a proto dál sledoval představení na obrazovce.

Když se koule Draka přichytila, kde mohla, a přitáhla se k lodi, neprojevilo se to žádným nárazem. Pohled na Draka, který měl teď Cormac před sebou – z jedné manipulační lodi, co se právě pouštěla – mu připomněl dítě držící se za nohy jednoho z rodičů. Zanedlouho se všechny manipulační lodě vrátily do svého hangáru.

„Vstupujeme do podprostoru,“ oznámil Tomalon.

Stalo se.

8

Žvatlokač byla jeho oblíbená hračka. Jakmile se pustil, zastavil se až tehdy, když našel všechny hračky bratrů, které chlapec schoval kolem, zhltl je a po každé si říhl. Chlapec se zahihňal pokaždé, když to udělal, a přestože se to matka snažila maskovat, věděl, že i ona se baví.

„Vraťme se k tomu," řekla mu a otočila se od přístrojů, které na čas zaměstnaly její pozornost. „Kde jsem skončila?"

„Jak kačkožvak přišel domů," připomněl jí chlapec, aniž se odvrátil od hračky, která právě našla bratra strčeného pod okraj koberce, ale nedařilo se jí vytáhnout ho za nohy ven – vypadalo to, že oběť se pevně chytila podkladu.

„Žvatlokač," opravila ho žena a vzápětí se zamračila, když si všimla synova širokého úsměvu.

„Tatínek Kačer řekl: ‚Kdopak mi jedl z misky?' A maminka Kačena, když zjistila, že také z její misky někdo usrkl, se zeptala: ‚A kdo jedl z mé?' Malé Káčátko nechtělo zůstat stranou. Nakouklo do své misky a řeklo: ‚Nějakej hajzl mi sežral polívku.'"

Na obrázku v knize byla teď místnost mnohem větší. Na stole se vršily okousané kosti a další pozůstatky nějaké obrovské hostiny. Tři žvatlokačové byli monolity nepozemské kůže, kostí a svalů, téměř vyplňující zbytek místnosti.

Někdo mluvil hrozně rychle nějakým cizím jazykem a ona si usilovně přála, aby ten člověk zmlkl. Jak stoupala různými úrovněmi vědomí, Eldene si připustila, že sice ví, co je to ‚cizí jazyk', ale nikdy neslyšela, že by někdo nějakým mluvil. Zřejmě to byl někdo jiný, kdo brebentil v ložnici sirotčince… ne, v ubytovně dělníků. Bude mu

muset říct, aby okamžitě zavřel klapačku. Stačilo, že jí byla zima a že měla postel jaksi vlhkou a hrbolatou…

Když konečně přišla k sobě, Fethan jí pošeptal do ucha: „Nic neříkej a nedělej žádné nenadálé pohyby.“

Eldene otevřela oči a pohlédla na něho. Fethan se krčil hned vedle ní a na klíně držel paralyzér. Ve stříbromodrém světle Amoku – jednoho z větších Braemarových měsíců – ho bylo dobře vidět. Jak teď pohlédl na Eldene, jeho oči se zaleskly tím intenzivním světlem. Velice cíleni ukázal kamsi do noci.

Eldene se opatrně narovnala. Nechápala, co ji probudilo, ale byla dost ostražitá, aby uposlechla Fethanovy pokyny. Mírný vítr o sobě dával vědět a ona si v první chvíli myslela, že ji vyrušilo hvízdání trávy. Pak se ten jiný zvuk ozval znovu a ona ztuhla.

Bylo to úplně, jako by někdo velice rychle a souhlasně mluvil naprosté nesmysly.

„I’skabaguma chlabe luma nabida sek!“

Eldene se opatrně zvedla výš a pohlédla směrem, kterým Fethan ukazoval. Netrvalo jí dlouho, aby v měsíčním svitu uviděla, jak po okraj travin něco čenichá. V první chvíli neviděla nic než tělo jako balvan a dlouhý kachní zobák, který se houpal ze strany na stranu. Potom se tvor postavil na zadní, rozevřel přední pracky vyrůstající ze široké, čtyřdílné hrudi a zamrkal čelenkou nazelenalých očí, jak si připravoval *nejnovější*, proslov.

„I’flagaduma suba zab cup cupa,“ prohlásil zlověstně. „Bože na nebesích,“ zašeptala Eldene a zašmátrala po zbrani. Fethan natáhl ruku a sevřel jí zápěstí. „Nehýbej se a mlč,“ sykl. „Žvatlokačové jsou nebezpeční jenom tehdy, když nedělají hluk.“

Žvatlokač!

Eldene nevěřila, že ve skutečnosti existují, ale teď byla konfrontována s pravdou. Dívala se, jak tvor klesl zpátky a čumákem napřed se znovu ponořil do houštiny flétnové trávy. Razil si pěšinu směrem od nich a cestou si mumlal. Když Fethan její zápěstí pustil, Eldene ze sebe vypustila zadržovaný dech a opřela se o skálu.

„Neříkal jsi, že se živí býložravci?“

„Říkal, ale *je* prakticky neuvidíš, protože utečou dřív, než se stačíš dost přiblížit.“

Eldene roztřeseně sáhla pro láhev s vodou, ale Fethan jí poklepal na rameno a vstal. „Je tam ještě něco.“

Eldene se dívala, jak leze nahoru na výstupek. Vymotala se z plachtoviny, a když jí dal znamení, vylezla za ním.

„Dnes v noci je tady hodně živo,“ poznamenal Fethan, když se k němu Eldene připojila. Třebaže se snažila našlapovat co nejpečlivěji, nepodařilo se jí nerozdrtit pod nohama půlkulové měkkýše. Fethan ukázal přes flétnovou trávu směrem, odkud přišli.

Tvor stál na dvou dlouhých, tenkých nohách, které ho zvedaly vysoko nad trávu. Jeho tělo mělo tvar tlustého sklápěcího sedadla, s dlouhým zahnutým krkem vybíhajícím z míst, kde by byla opěrka pro záda. Pod tímto krkem se Eldene podařilo tak tak rozeznat několik párů předních končetin, sepnutých jako při modlitbě. Hlavu jako takovou to nemělo; krk prostě končil dlouhým zubatým oštěpem zobáku. Eldene viděla, jak se tvor vyklenul při jednom elegantním kroku, který ho musel přenést přes vzdálenost větší než pět metrů. Všimla si, že chodidlo má čtyři prsty spojené plovacími blánami.

„Volavák?“ tipla si.

„Jo, malej,“ potvrdil Fethan.

Eldene se na volaváka dívala a cítila, jak se jí oči zalévají slzami – z jejích posledních zážitků šel strach, z těchto tvorů šel strach, přesto byli oba svým způsobem úžasní a v naprostém kontrastu s její šedivou dřinou pod jhem Teokracie.

„Díky,“ řekla.

Fethan dal přikývnutím najevo, že to bere na vědomí. Pak tam oba chvíli stáli a dívali se, jak volavák kráčí dál, občas nabodne nějakou svíjející se siluetu, občas zatřese zobákem, když uslyší brebentění žvatlokače. Zbytek noci Eldene spala jen trhaně, postupně probouzená zesíleným hvízdáním travin, krátkým návratem žvatlokače, těžkými sny o tom, jak se nad ní tyčí volavák, zaklání hlavu a přemýšlí, jestli bude dobrá k snědku, nebo ne – a svíravým pocitem v útrobách, který by dokázala popsat jedině jako štěstí.

Gant ucítil kouř a okamžitě poznal, že něco není v pořádku. V první chvíli ho napadlo, jestli by se takové poznání dalo připsat instinktu, a pak se zamyslel nad tím, zda mohlo něco tak abstraktního přežít kopírovací proces, jehož výsledkem bylo jeho současné já.

„Aidene? Cento?“ řekl do náramkového komunikátoru a zároveň vytáhl pulzní pistoli. V dalším okamžiku si vynadal za svou hloupost – byl v zabezpečené zóně, takže odstíněním zabudovaným do stěn nemohly projít žádné rádiové signály. Veškerá komunikace odsud musela projít přes dráty přímé linky nebo optickými kabely. Přešel k jednomu komunikátoru zasazenému přímo do stěny a řekl tatáž slova. Přístroj se měl aktivovat jeho hlasem a přenést slova požadovanému příjemci, nestalo se však nic. Zkusil dotekové ovladače a zjistil, že jsou nefunkční.

Samozřejmě měl v dalším kroku udělat to, že odtamtud okamžitě vypadne a vrátí se s pořádnou zálohou, jenže Gant byl Sparkind, a teď navíc ještě golemový android, naprosto přesvědčený o tom, že existuje jen málo věcí, se kterými by si neporadil sám. Přeběhl ke dveřím, proskočí jimi, udělal kotoul a skončil v podřepu, aby zaznamenal potenciální cíle Pohyb žádný. Chlapík, který seděl u ovládacího panelu, vypadal přepadle a ten druhý…

V dalším okamžiku se u Ganta dostavilo jedno z těch náhlých odhalení, která si u jiných často vynutí výměnu spodního prádla. *Golem*. Pokusil se komunikovat s ním na stejné úrovni, na jaké komunikovali Cem a Aiden s ním – přímým rádiovým vysíláním, z jedné mysli do druhé – ale nedostal žádnou odpověď. Tohoto golema někdo *zabil.* Z hlavy byla zčernalá troska, ale to ještě nemuselo příliš znamenat, neboť mysl se nacházela v pancéřovaném pouzdru uvnitř hrudi. Ale absence pohybu a komunikace byla dostatečně výmluvná. Gant se otočil, rychle ustoupil ke dveřím a zamířil do ZZ1. Ušel chodbou jen několik kroků, když ho výstřel z protidemonstrační pušky zvedl do vzduchu a položil na záda.

„*Generála Pattena,* loď, ve které jsi byl, úplně zničil Drak,“ vysvětlil mi Cormac.

Apis stál v gravitaci jednoho g. Oděv s exoskeletem, který golem Aiden objevil ve skladištích *Occama,* mu dodával takovou mohutnost že to vypadalo, jako by měl dostatečné svaly, aby tuto gravitaci snesl. Silný šedý materiál ho pokrýval od chodidel pod bradu, kde se zvonovitě rozšiřoval, aby mu podepřel hlavu. K oděvu patřila také komunikační přilba, ale řekli mu, že ji nebude potřebovat, stejně jako s největší pravděpodobností nebude potřebovat kapuci složenou na zádech, hledí, které se mohlo vysunout z opěrky pro bradu a spojit se s přilbou, ani propojovací porty zbraňových systémů. Byl to totiž oděv, který byl speciálně vyroben pro vojenské účely.

„Ano, věděl jsem to," řekl s pohledem upřeným přímo na Cormaka.

„Znal jsi mnoho lidí, kteří byli na palubě?" zeptal se Cormac a posadil se. Apis opatrně přešel k další židli a sedl si. Chtěl být maximálně zdvořilý, ale nešlo mu do hlavy, co od něho ten zachmuřený člověk chce. Cormac z *Draka v květině* – knihy popisující události před Drakovou domnělou sebevraždou na planetě Aster Colora – mu nepřipadal jako ten typ, který by ztrácel čas společenskými návštěvami, obzvlášť nějakého pubertálního Styčníka. Mířili do potenciální válečné oblasti a zvenčí se držel lodi gigantický umírající mimozemšťan. Copak neexistovaly důležitější věci, které vyžadovaly pozornost jeho návštěvníka?

„Svého pravděpodobného otce, Peerswarfa, a taky další, které jsem poznal během několika měsíců v technickém úseku, učitele…"

„Přátele?"

„Ti byli všichni v komunálních oblastech. Já jsem byl v technickém úseku," vyhrkl bez rozmýšlení Apis.

Cormac se rozhlédl po pokoji. „Proč jedno gé?" zeptal se.

To není to, o co jde, pomyslel si Apis.

„Rád bych si zvykl na používání tohoto oděvu. Nechci být znovu bezmocný. Kdyby vojáci…"

Apis najednou zapomněl, co říká. Uvědomil si, že tou příčinou je strach. Když měl na sobě exoskelet, mohl se bránit.

„Nebyl jsi tak docela bezmocný. Mozek vždycky zvítězí nad fyzickou silou.“

Ty mě pozoruješ, pomyslel si Apis, *hodnotíš moje reakce.*

„Podívej, nechci přitěžovat tvému zármutku, ale potřebuji od tebe nějaké podrobnosti. Chci, abys mi odvyprávěl všechno, co se stalo.“

Och…

„Od kdy?“ zeptal se Apis.

„Od okamžiku, který je důležitý.“

Apis se na něho dlouho díval. „Objevil jsem mycelium,“ řekl a s vděčností zaznamenal v Cormakově obličeji zákmit reakce. „Tak začni odtamtud.“

Apis to udělal. Často byl přerušován otázkami týkajícími se toho či onoho, z nichž některé mu připadaly naprosto nedůležité. Proč chtěl Cormac vědět, kde přesně bylo mycelium nalezeno a kdy přesně? Proč potřeboval znát všechny technické parametry jeho prorůstání *Mirandou?* Proč tak naléhal na to, aby mu odříkal text masadské modlitby?

Když Cormac konečně odešel, Apis se cítil velice unavený a zklamaný, ale když zamířil do svého beztížného lůžka a v hlavě si rozhovor přehrál, uvědomil si, že agent pominul jen velice málo, že to byl velice *důkladný* výslech.

Stanton popíjel svůj drink velice opatrně, protože nebyl odolný vůči skotské s kostkami halucinogenního cipsového ledu tak jako Dreyden. Sbírka tropických rostlin už získala slabé, zářivě modré halo a Stantonovi se zdálo, že na okrajích zorného pole pozoruje podezřelý pohyb.

„Čím víc se na ty věci dívám, tím víc mám sympatií k tomu, o co separatistům jde,“ řekl Dreyden a zapálil si další cigaretu. Stanton se na něho zadíval: s nohama na balkónovém zábradlí svého apartmá v geodetické kupoli, která byla domovem také jeho sbírky rostlin, se snažil udělat dojem svou uvolněnou zdvořilostí. Ale na Stantona dojem neudělal. Dreyden byl ve skutečnosti vysátý obavami a rozežraný drogami a soustavnými léčebnými kúrami, které jim bránily, aby ho zabily. Sice se tady v *Elysiu* vyšvihl na vrchol, ale

zdálo se, že má potíže, aby se tan udržel. Stanton se od něho odvrátil a zvedl oči k tomu, co vyvolalo mužovy sympatie.

Mimo kupoli viseli dva váleční roboti v místě, kde právě ukončil svou krátkou ukázku – ze všech jejich cílů zbývaly jen kovové páry Dreyden přitiskl dva zežloutlé prsty, jimiž svíral cigaretu, k drahé superce, kterou nosil, jako by se na práci s ní skutečně potřeboval soustředit Jeden ze segmentů kupole se vysunul do vzduchoprázdna, táhl však z sebou perleťový srpek polopropustného pole, které mezeru vyplňovalo Roboti krátkými zážehy trysek přimanévrovali k této mezeře a jeden po druhém vklouzli do kopule. Pak slétli dolů a zůstali viset nad kyanidami a plasodermy.

„Separatismus nakonec prohraje, pokud nebude připraven přijmout a používat umělou inteligenci," promluvila Jarvellis. „Určité závody ve zbrojení tu byly vždycky, ale teď vítězí Řád."

„Ano," řekl Dreyden, „Řád vítězí."

Stanton se na něho podíval a poznal v jeho tváři výraz, který předtím viděl jen na Arianu Pelterovi od okamžiku těsně poté, co ho agent Ian Cormac málem zabil, až do chvíle, kdy ho Cormac zabil doopravdy. Zalétl pohledem k Jarvellis, která seděla na pohovce po Dreydenově druhém boku, a poznal její výraz: ona si domyslela, že tento muž je ‚v pohádkové říši', jak tomu říkala, o něco dřív, než si toho všiml on. Také u Peltera mu trvalo stejně dlouho, než to postřehl.

„Záleží na tom, co tím ‚vítězením' myslíte," odpověděl. „Potlačuje každou vzpouru, která se proti němu vzedme, a rozšiřuje se, ale ve vesmíru existuje obrovská spousta míst, která nejsou pod kontrolou Řádu."

„To všechno je moc hezké, jestli chcete pokračovat," řekl Dreyden a ještě jednou silně potáhl z cigarety, než zahodil žhnoucí nedopalek z balkonu. „A teď k penězům."

Stanton se nenuceně usmál, jako by si nevšiml mužovy náhlé úsečnosti, a položil svůj kufřík na stůl mezi ně. Otevřel jej, vytáhl karton, na kterém bylo deset obroušených modrých drahokamů, každý o velikosti oka a každý se čtvercovým kazem, v němž by podrobnější průzkum odhalil spletité obrazce starého integrovaného

obvodu. Znovu kufřík zavřel a upustil proužek na víko, aby si jej Dreyden mohl prohlédnout.

Dreyden otočil karton prstem. „Leptané safíry… zajímavé.“ Zvedl oči ke Stantonovi. „Jsou skenovatelné?“

Stanton přikývl. „Každý je jednotkou představující sto tisíc novokartaginských šilinků – cena, na které jsme se dohodli, je to tak?“

Dreyden se v křesle opřel, vytáhl si ze zásobníku další cigaretu a zapálil si ji svým efektním prstenem. Zhluboka potáhl a jednou rukou nenuceně mávl dýmem. „Ano, tak jsme se dohodli.“

Dva váleční roboti proti nim, zřejmě ovládaní přes Dreydenovu superku, začali stoupat zpátky k polopropustným dvířkům ve střeše biosférické kupole – neboť tudy zřejmě vedla nejpřímější cesta do hangáru, v němž byla *Lyrika II*.

„Budu věřit, že jsou pravé,“ dodal Dreyden.

Stanton zachoval na tváři úsměv. Věděl, že Dreyden může prostřednictvím superky ovládat rovněž orientaci každého zrcadla venku. Byl si vědom toho, že všichni, kdo tohoto muže podrazili a mysleli si, že potom uniknou lodí, teď existovali jen jako poletující popel. Loď o velikosti *Lyriky II* by podle všeho odolávala nepatrně kratší dobu než moucha ve vysoké peci, kdyby na ni bylo natočeno třeba jen jediné zrcadlo.

V tom, jak se Skellor pohyboval, bylo cosi hrůzného. Jako by se mu pod kůží dmulo cosi chitinového, ale s pohyby, které tak úplně neladily s těmi jeho. Afran při pohledu na něj přemýšlela, co je zač ten zvláštní výrůstek, který vybíhá z boku jeho šíje a obepíná mu bradu, šedivé žilky, které se mu táhnou po tváři a po hřbetě rukou. Co to všechno sakra bylo? A proč jeho krystalickomatricovou UI proudila krev? Jediné, co ji napadlo, bylo to, že ji plně připojil a že určitě nějakým způsobem využil to podivné svinstvo, se kterým si hrál, když měl volno a nepracoval pro skupinu, aby ho to nezabilo. Kdyby Afran mohla, napálila by to do něho pulzní puškou, kterou sebrala v zabezpečené zóně, ale, soudě podle spáleného golema, kterého tam zahlédla, moc by si takovým krokem nepomohla. Stejně

proti němu nebyla schopná nic udělat: její superka jí připadala jako tělo nějakého odporného brouka, který se jí zaryl nohama do mozku. *Věděla,* že musí všechny jeho rozkazy poslechnout – následkem neposlušnosti by byla bolest a smrt.

Stočila pohled stranou, zadívala se na Dannyho a došla k závěru, že má do jisté míry štěstí. Její superka sice byla nějakým způsobem narušená a někdo ji používal k tomu, aby ji ovládal, ale byla to aspoň ta věc od Drakocorpu, kterou dostali od Masaďanů. Z chlapcovy superky teď v místech, kde se jí Skellor dotkl, pučela stejná našedivělá hmota, jaká se zabydlela na Skellorově těle, a její kořeny se mladíkovi rozrůstaly po krku a po hlavě. Pokaždé, když teď Dannymu pohlédla do tváře, našla jen výraz idiota, ale takového, který Skellora bez váhání poslouchá.

Afran konečně našla odvahu promluvit a zeptala se: „A co ostatní?“

„Vyvolají dostatečný zmatek. Moje ch-warové pole nesahá dost daleko, aby vás všechny zamaskovalo,“ odpověděl Skellor.

Afran se na sebe podívala – nevěděla o tom, že jsou maskovaní. Podívala se Skellorovi na opasek a zjistila, že teď nenosí generátor, nad kterým strávil tolik času. O čem to mluvil?

„A, tady,“ řekl, zastavil se a otočil se k nějakým dveřím. Zvedl ruku a přitiskl dlaň na dotekový panel. Afran v prvním okamžiku čekala, že se spustí klaksony. Vzápětí si vynadala, že je pitomá – jestliže dokázal proniknout do řádové zabezpečené zóny, pak pro něho zamčené dveře evidentně nepředstavovaly problém.

Dveře se odsunuly stranou. Když Skellor odtáhl ruku od panelu, Afran uviděla, že to vypadá, jako by ji namočil do nějakého téru – dlouhá vlákna se natáhla, ztenčila a nakonec zmizela zpět v jeho dlani. Možná to byla užitečná schopnost, ale Afran si nebyla jistá, jestli by *ona* takovou chtěla mít.

„Chladírna,“ řekla, vešla do sálu za dveřmi a rozhlédla se po řadách hibernačních pouzder po obou stranách jediné uličky.

„Je tady jenom padesát lidí,“ řekl Skellor, „ale systém, který dohlíží na tuto místnost, je stejný jako ten, který dohlíží na všechny ostatní hibernační sály v této lodi, takže se do něho odsud můžu

napíchnout.“ Po těchto slovech zamířil uličkou k volnému místu v jedné řadě pouzder a našel stěnu s přístroji. Tam přitiskl ruku na ovládací panel. Zdálo se, že tentokrát je to pro něho mnohem obtížnější úkol, neboť po několika sekundách zavřel oči a sklonil hlavu. Afran sledovala, jak krev v jeho superce pulzuje rychleji, a všimla si, že to vypadá, jako by se našedlé žíly na jeho obličeji pohybovaly: plazily se mu pod kůží jako ještěrčí ocasy.

Vtom zaslechla několik mlaskavých zvuků. Přikrčila se, s pulzní puškou připravenou ke střelbě, ale pak si uvědomila, že zdrojem toho zvuku byly otevírající se hibernační rakve – všechny. V každé bylo nahé tělo muže nebo ženy. Jejich pokřivené obrazy se odrážely ve vy dutých víkách jako v zrcadlech.

Skellor otevřel oči, rozhlédl se kolem sebe a bez obalu prohlásil: „Zatraceně.“

„Co se stalo?“ zeptala se Afran a znovu vstala. Všimla si, že Danny se vůbec nepohnul.

„Ovládání krevního oběhu,“ vysvětlil Skellor. „Snažil jsem se přesvědčit systém, aby je vycucal do sucha a pak jim vrátil krev, než se rozmrazí, což by je všechny docela elegantně zabilo. Bohužel jsem přehlédl podprogram, který rakve izoluje, a ty své obyvatele oživí. Ale nedělej si starosti, to byla jenom zkouška, jinde se to už nestane.“

„Oni se probouzejí?“ zeptala se Afran.

Skellor se rozhlédl po místnosti, jako by ho to do té chvíle nenapadlo. „Ale ovšem,“ řekl. „Zbývá vám ještě asi šest minut, takže byste sebou měli hodit a všechny je pozabíjet.“

Afran se na něho zděšeně podívala, a když neudělala žádný pohyb, aby poslechla, okamžitě ucítila, jak se spár v její hlavě svírá. Najednou si uvědomila, že jde k začátku řady. Nebylo to, jako by ji něco nutilo, protože tím, kdo šel, byla *ona*; spíš jako by se na čistě živočišné úrovni rozhodla zůstat naživu, protože jediný způsob, jak toho mohla dosáhnout, byl ten, že poslechne.

„Ty si vezmi druhou řadu,“ pověřila Dannyho. Z chuti těch slov se jí dělalo špatně.

Když došla k hibernační rakvi na konci své řady, přitiskla hlaveň pulzní pušky ke spánku jejího obyvatele a stiskla spoušť. Mužova hlava sebou škubla na stranu a rozkvetla v modrém energetickém záblesku jako květina. Když se však vrátila zpátky, z ošklivé rány nevytékala krev, ale kombinovaná nemrznoucí směs, která byla do jeho těla napumpována po odčerpání krve. V další rakvi byla žena. To, že Afran na její paži zahlédla tetování, které ji označovalo za příslušnici Zemské bezpečnostní centrály, jí nepřineslo žádnou úlevu. Byla voják bojující za ideály separatistů, ne vrah. Z desáté oběti už vytékala krev a z patnácté vychrstla až na kovovou podlahu. Poslední z pětadvaceti byl muž. Otevřel oči a posadil se vzpřímeně, než ho dvakrát střelila do prsou a vyhodila ho tak z rakve ven. Možná neměla být tak liknavá; Danny zabil svůj příděl dávno před ní.

Mika s laptopem v ruce vešla do hibernační zóny a rozhlédla se kolem. Všechno se zdálo být v pořádku; kdyby se v některé z deseti nebo více těchto zón vyskytl nějaký problém, *Occamova* UI by jej okamžitě zaregistrovala. V této zóně sice bylo místo pro mnohem víc osob, ale obsazeno bylo pouze osm pouzder. V sedmi byli nějací technici z *Occama* – přebytek z jiné zóny nacházející se čtvrt kilometru směrem k levoboku lodi – a v osmé byla matka Apise Chladiče.

Mika měla v úmyslu nechat ji v hibernaci, dokud ji nebude možné vrátit do nějakého styčnického lékařského zařízení, neboť zranění, která utrpěla, by sice u normálního člověka nedala příliš práce, ale u Styčníka nebyla tak přístupná zdravotní technice, kterou měla Mika k dispozici. Dokonce i s chlapcovým zlomeným kotníkem měla trochu problémy – běžné scelování kostí na opravu křehké styčnické kosti nestačilo – a tak musela vyrobit botu s autodoktorem, který pomalý proces hojení monitoroval.

Ale nakonec rozhodlo, co je výhodnější. Pro Miku by sice nebylo jednoduché opravit této ženě frakturu lebky a poradit si s následnou trombózou, ale rozhodně to nebylo nemožné. Pokud k sobě Mika měla být naprosto upřímná, pak jediný důvod, proč se tomuto úkolu vyhýbala, byl ten, že tak mohla věnovat víc času zkoumání křížence

člověka s calloraptorem, kterého zabil Cormac. Toto rozhodnutí však bylo vůči chlapci nespravedlivé, poněvadž Apis sice působil dojmem, že je na svůj věk vyspělý, ale měl za sebou několik nepříjemných zážitků a byl mezi cizími lidmi. Potřeboval svou matku.

Mika připojila optický kabel svého laptopu k ženině rakvi a trpělivě čekala, až na obrazovce naskočí stavový výpis. Po chvíli se podívala kolem sebe, aby se přesvědčila, že nepřehlédla něčí přítomnost, a pak začala mluvit nahlas.

„Kdo jsi?“ zeptala se. „Co je to? Proč? Jak to děláš?“ Pro normální občany Řádu bylo velice snadné klást přímé otázky, ale absolventům Covenu života to připadalo strašně těžké a nepřirozené. Ideální bylo, když člověk k nalezení odpovědí využil všechny zdroje, které měl k dispozici, včetně logického myšlení. Muset klást otázky byla svým způsobem prohra. V případech, kdy nebyla jiná možnost, Coven života hlásal, aby se člověk klidně zeptal, což by bylo všechno velice hezké, pokud by koncepce nevyptávání se nebyla od narození vštěpována stejně důkladně jako to, že se má chodit na nočník. V tomto ohledu Mika zjišťovala, jak byla její raná výchova špatná, a snažila se převychovat se.

„Kde je tato věc? Máte tuto schopnost? Jste…?“ Uvědomila si, že strašně dlouho trvá, než se stavový výpis na obrazovce objeví, a odmlčela se. Rychle spustila samokontrolní program laptopu a okamžitě dostala odpověď, která ji ujistila, že zařízení je v naprostém pořádku. V dalším kroku vyslala vyhledávač do paměťového prostoru ovládacího panelu, aby se pokusil optické propojení najít. Obrazovkou krátce probleskl nějaký velice zvláštní kód, po němž následovala slova: „Žádný zpětný signál.“ Mika se zakabonila, položila laptop na hibernační rakev a vykročila uličkou k přístrojové stěně. Na všech čtyřech různých obrazovkách běžel stejný zvláštní kód. Když zkusila použít dotekové ovladače, kód zmizel, ale žádnou jinou reakci si nevymohla.

Mika s pocitem děsivé nervozity přeběhla zpátky k hibernační rakvi. Problémy s hibernačními rakvemi? S rakvemi nebyly problémy – to bylo něco neslýchaného. Popadla laptop, rychle jej

odpojila, nechala optický kabel navinout se zpátky dovnitř a položila přístroj na hibernační rakev za sebe. Vyzkoušela dotekový zámek na víku rakve: žádná reakce. Nezbývalo než použít manuální páku – bez ohledu na to, kolik alarmů se tím spustí. Sevřela studený kov a přitáhla jej zpět k sobě. Zámek tupě cvakl a povolil. Vzápětí se víko rakve s povzdechem odklopilo. Mika při pohledu na styčnickou ženu okamžitě poznala, že někde se stala strašlivá chyba: když ji Mika přepravovala z přistávacího člunu, její pleť byla lehce levandulová, ale teď byla tmavá. Lidé v hibernaci vždycky vypadali bezbarvě, sinale, jednoduše proto, že krev jim byla odebrána a nahrazena čirou tekutinou. Tato žena měla být bez krve, jenže nebyla. Mika jí položila ruce na hruď. Nic. Prudkou silou, která do ní vjela, ji popadla a obrátila ji na bok. Byla toporná posmrtnou ztuhlostí. Zespodu byla rovněž temně nachová, jak se krev nahromadila v dolních partiích mrtvoly – nic jiného totiž Mika před sebou neměla: mrtvolu. Mika nechala ženu klesnout zpátky na místo do příhodně pojmenovaného pouzdra.

„UI… Occame, tady Mika Asselisová. Hlásím poruchu v Hibernačním sále 1.“ Poté, co z interkomu v přístrojové stěně nedostala žádnou odpověď, vyběhla do chodby a zkusila interkom, který našla tam.

„V Hibernačním sále 1 žádná porucha není,“ informovala ji jedna z podmyslí umělé inteligence.

„Ta styčnická žena, kterou jsme tam nedávno uložili do hibernační rakve, je mrtvá,“ odpověděla Mika. Musela se držet, aby nezačala ječet.

„Odezva funkcí systému je optimální. V Hibernačním sále 1 žádný problém není,“ zopakovala podmysl poněkud mrzutým tónem. Byla to sice jenom podmysl, ale zřejmě nebyla ráda, když musela zdůrazňovat idiotům něco, co je jasné.

„Doporučuji ti, abys sem svinsky rychle poslala nějakého robota. Nemyslím si totiž, že rigor mortis a posmrtné zmodrání jsou příznaky vynikajícího zdravotního stavu, a to ani u někoho, kdo je v hibernaci! Kromě toho teď stojím venku na chodbě, protože ani interkom v sále nefunguje.“

„Odezva funkcí systému pro interkom je optimální. S interkomem v Hibernačním sále 1 není žádný problém. Potřebuješ lékařskou pomoc, Miko Asselisová?“

„Chci přímé spojení s Tomalonem nebo se samotným Occamem,“ požádala.

„Máš problém,“ okamžitě konstatoval Tomalonův hlas. „Occam rozjíždí kompletní diagnostickou kontrolu a poslal jsem ti na pomoc Aidena s Centem.“

„To je dobře,“ odpověděla Mika. „Musím se tam teď vrátit a zkontrolovat ostatní rakve.“

„Jestli to budeš dělat, nepoužívej svůj laptop,“ řekl kapitán. „Může být infikovaný.“

„Máš podezření na počítačový virus,“ konstatovala Mika.

„Virus nebo červ, to není podstatné. Řídicí systém hibernace má tolik bezpečnostních záloh, že to nemůže být nic jiného než záměrné narušení programů.“

„Vražda,“ zašeptala Mika cestou zpátky do sálu. A okamžitě ji napadlo, jako mnoho těch, kteří se snažili udělat pro pacienta maximum a nestačilo to: *Jak to řeknu jejímu synovi?* A nebyl nikdo, kdo by jí na tu otázku mohl odpovědět, ani kdyby měla aspoň tolik odvahy, aby si ji položila.

Všechny komunikátory kvílely, bez ohledu na to, zda byly zabudované do stěny, integrované do náramkového komunikátoru nebo součástí zařízení zkonstruovaného uvnitř golemovy hlavy. Cormac vyšel ze své kajuty a rozběhl se. V polovině chodby ucítil v těle prudké zakymácení, jak minul kolísající gravidesku. Okamžitě se zastavil, přistoupil k nejbližšímu madlu na stěně a pevně se ho chytil. „Tomalone? Occame?“

Z jeho náramkového komunikátoru vyšel zvuk, který mohl být výsledkem poruch, ale zněl jako vytrvalé kvílení. „Aidene? Cento?“

„V kontaktu,“ ozvala se dvojitá odpověď. „Co se děje?“ zeptal se.

„Všichni lidé v Hibernačním sále 1 jsou mrtví,“ odpověděl Aiden.

„Proboha, to ne –“ vložil se mezi ně Tomalon, jehož hlas překročil práh slyšitelnosti a pak zase zapadl pod něj. Tam nic kloudného nebylo.

„Aidene, vrať se s Mikou na ošetřovnu. Doporučuji vám použít šachtové žebříky, protože padací šachty nemusejí fungovat správně. Víme, kdo jiný se zatím neuložil do hibernace?“

„Nikdo jiný není,“ odpověděl golem.

„Dobrá.“ Cormac se odmlčel. Nechtěl se příliš podrobně šťárat v tom, co by to mohlo znamenat. „Gant je stále v zabezpečené zóně?“ dořekl. „Je.“

„A pořád odtamtud nemáme žádnou zprávu?“

„Žádnou.“

„Fajn, vypadá to na pravděpodobný zdroj našich problémů. Cento, chci, aby ses tam se mnou potkal.“

„Provedu,“ odpověděl Cento. Pak dodal: „Je tu ještě jeden pravděpodobný zdroj.“

„Jistě,“ odpověděl Cormac a myslel při tom na milion tun mimozemské bytosti přichycené na vnějším povrchu lodi. „Ale zaútočil by na nás Drak z takto zranitelného postavení? Ví, že *Occam* by z něho během několika sekund mohl udělat popel rozprášený v kosmu, a vůbec, každý systém na té straně lodi je izolovaný.“ Věřil, že to s mimozemským tvorem nemá nic společného – takže to bylo něco jiného.

„Tomalone?“ zeptal se znovu Cormac.

Nejdřív se znovu ozval ten kvílivý zvuk, pak konečně Tomalon promluvil. „Všichni jsou mrtví,“ řekl prázdně.

„To víme,“ vyhrkl Cormac. „Teď zkusme zjistit proč a zabraňme dalším úmrtím.“

„*Všichni* jsou mrtví,“ zanaříkal Tomalon.

„Co přesně tím myslíš?“ zeptal se Cormac, náhle nic než chladně funkční.

„Všichni! *Všichni!*“ Hlas byl Tomalonův a byl také Occamův.

„Chceš říct *všichni*, kteří se uložili do hibernace?“ Byla to otázka, již Cormac nechtěl položit, ale musel.

„Ano,“ přišla odpověď, opakovaná interkomy po celé chodbě. Cormac téměř bez uvažování sáhl dozadu a aktivoval šurikenové pouzdro. Cítil, jak pod nenadále mrazivým uvažováním narůstá koule hněvu.

„Pozorně mě poslouchej, Tomalone. Chápu tvůj a Occamův zármutek a pocity viny, ale jenom si navzájem přiživujete své dysfunkce. Potřebuji, abyste stabilizovali kontrolu nad lodí a přešli na maximální vnitřní pohotovost.“

„Aktivovat golemy?“ zeptal se Tomalonův hlas, o zlomek sekundy později zopakovaný hlasem Occama.

„Ne. Při této úrovni narušení vnitřní kontroly nejsme schopni zaručit, že je neovládne někdo jiný. Jsou uložení stejně jako hibernovaní lidé. Nech svoje roboty prohledat loď, zejména v Zabezpečené zóně a jejím okolí. Brzy tam budu.“

„Já… udělám to,“ dostal ze sebe kapitán.

Cormac pozměnil nastavení svého náramkového komunikátoru a aktivoval kanál, který byl k tomuto jedinému účelu vyčleněn. „Draku?“

Dlouho nepřicházela žádná odpověď, až pak skoupé: „Ano.“

„Utočíš na nás?“ zeptal se.

Ozval se řev, jako by obrovské, davem zaplněné auditorium reagovalo na nějakou významnou událost. „Já jsem legie,“ odpověděl Drak, když tento zvuk pomalu umlkl.

„Jestli nebudeš na přímé otázky odpovídat přímo, odešlu kód, který odpálí PTD, který se momentálně nachází mezi tebou a touto lodí. Možná bys výbuch přežil, ale nepovažuji za příliš pravděpodobné, že bys přežil vystrčení z podprostorového pole a rozmáznutí do několika světelných let.“

„Já neútočím. Nemohu útočit,“ odpověděl okamžitě Drak.

Cormac se nad tím zamyslel: jak snadno to mohla být lež. Ponechal prst nad náramkovým komunikátorem a dál uvažoval o odeslání kódu, který by přivedl PTD k detonaci, jako by bylo nejlepší Draka odpálit dokonce i v případě, že nebyl příčinou současného ohrožení, aby se zamezilo budoucím rizikům. Tvorova další slova ho však zarazila.

„Vidím to," prohlásil Drak.

„Co vidíš?"

„Vidím toho *nepřítele*. Je ve vaší lodi a zmocní se jí. Dělá to, je to jeho přirozenost."

„Co to je, ten nepřítel?"

„Je starý," odpověděl Drak. „Je to žrout. Tělo, které dál zabíjí a stravuje i poté, co je jeho mysl spálená. Musíte se vrátit do reálného prostoru. Musím tuto loď opustit."

„Víš, tvá slova se vzpírají mému chápání," řekl Cormac. „Vyjádři se jasně, nebo tuto loď opustíš na kusy."

„Vy tomu zpravidla říkáte ‚džain' a myslíte si, že mluvíte o vyhynulém druhu jednotlivců."

Cormakovi to v tu chvíli stačilo, aby pochopil, co se děje.

Skellor.

Jak moc věřili ve svou převahu a jak moc si byli jistí, že jim unikl. Skellor neunikl; útočil na ně od okamžiku, kdy ho málem zajali. Cormac přepojil spojení zpátky a zamířil k nejbližší padací šachtě, aby mohl informovat ostatní.

„Teď jsme doopravdy v tom: zdá se, že zdrojem našich problémů je Skellor, propojený přes rozhraní – jak víme – a vybavený aktivní džainskou technologií," řekl. U vlastní šachty nejdřív sáhl dovnitř, aby si vyzkoušel, že pole funguje, než zadal svůj cíl a překročil práh. Gravitační pole ho protáhlo lodí po křivce, takže – bez vztahu k palubě, z níž nastoupil – nebylo nahoře ani dole.

„Kde je Jizvák?" zeptal se svého náramkového komunikátoru, když se musel obrátit vzhůru nohama, aby vyšel z padací šachty v blízkosti Zabezpečené zóny.

Prostřednictvím Aidenových uší zaslechl Mičinu odpověď. „Jizvák je stále na ošetřovně. Pomáhal mi tady s nějakými věcmi."

Cormac uvažoval, jaké pokusy asi prováděla na Jizvákovi tentokrát. Vzápětí se prudce otočil – se šurikenem připraveným k hodu – když z boční chodby vyběhl Cento.

„Střelba… tam," vyrazil ze sebe golem a ukázal do chodby před sebou a po Cormakově pravici. Cormac v běhu okamžitě srovnal s golemem krok a vytáhl z kapsy blůzy dlaňovku. Žádnou střelbu

neslyšel, ale taky neměl tak znamenitý sluch jako golemové. Ještě přidali, když zaslechli, jak Gant vykřikl: „Vzdejte se!“

Když zahnuli za roh, museli přeskočit mrtvá těla dvou separatistických vězňů. Za nimi dorazili na místo, kde někdo rozstřílel stěny a kde izolace a instalace visely z velkých děr ve stropě nebo trčely z mezer v podlaze. Před sebou měli postavu, která se otočila a ukázala tak, že je to Gant, a především golem: oděv měl od krku po slabiny značně potrhaný, stejně jako vrstvu syntekůže. Bylo vidět sloupek jeho páteře a pevné jádro hrudi; a také stíněné optické kabely, které ze všeho nejvíc připomínaly vodovodní trubky, a hladký blyštivý pohyb jeho pánve. Před ním prchaly dvě postavy a on se chystal začít je pronásledovat; pak se ale otočil, neboť se zřejmě dostal do přímého spojení s Centem.

„Co to tady máš?“ zeptal se Cormac, když se k němu s Centem přiblížili.

„Čtyři vězně. Cardaffa a Shenan už dostali – i když v jejím případě ví bůh, jak to dokázali. Nemají jiné zbraně než několik pulzních pušek a protidemonstrační pušku. Chtěl jsem dostat alespoň jednoho z nich živého, ale pokaždé, když jsem se dostal blízko, povalili mě tou podělanou bouchačkou.“ S určitým údivem se podíval dolů na škody, jež na něm výstřely napáchaly.

„Fajn,“ řekl Cormac. „Ve dvou vás nesetřesou.“ Pohlédl na Centa. „Jděte po nich a přinejmenším jednoho chyťte.“ Gant a Cento jeho příkaz poslechli a odběhli – se zrychlením, jaké by žádný člověk nedokázal vyvinout. Cormac klusal za nimi a cestou se rozhlížel kolem sebe. Velice dobře věděl, že někde v záloze může číhat nějakých dvacet dalších separatistů. Neozval se však žádný křik ani nenadálá střelba.

Jednou vystřelila protidemonstrační puška a ozvalo se krátké zakoktání pulzní pušky. Krátce nato dorazil k Centovi, který držel zezadu za krk ve vzduchu nějakého muže a ženu. Byli ozbrojení, ale zmítali sebou a Gant se s jadrnými nadávkami zvedal z podlahy. Brzy se ale přidal k Centovi a vzal si na starost ženu. Ve chvíli, kdy k nim Cormac došel, oba golemové drželi své vězně za bicepsy před sebou.

„Kde je váš zbytek?“ zeptal se okamžitě Cormac. S překvapením si všiml, že ti dva se pořád snaží s pevným stiskem golemů bojovat – museli přece vědět, že nemají šanci uniknout, tak proč se dál vzpírali?

„Kolem,“ procedil muž přes stisknuté zuby.

Cormac si ty dva chvíli prohlížel. „Kde je Skellor?“ zeptal se, ale pár si ho měřil divokým zoufalstvím a dál se snažil uniknout.

„Můžete žít, nebo můžete zemřít,“ upozornil je Cormac. Chladně sledoval jejich reakce.

„Beztak jsme už mrtví,“ odpověděl muž. Nato ztuhl a obrátil oči v sloup. Cormac viděl, že si úplně prokousl spodní ret, a když mu hlava klesla na stranu, všiml si, že mu z ucha vytéká krev. Zvedl ruku a naklonil mužovu hlavu tak, aby si mohl dobře prohlédnout superku Drakocorpu. Vypadala splaskle jako vysušené mrtvé tělo nějakého zvláštního měkkýše. Otočil se k ženě a uviděl, že na něho hledí a ústa má zkřivená v lehce pohrdavém výrazu.

„Takže jsi přežil,“ řekla. „Ale to budu moci brzy změnit.“

„Jak to myslíš?“

Žena pokračovala: „Na Callorumu jsem ti řekl, že jsi za hranicí Řádu, jenže ty jsi jako arogantní příslušník ZBC prostě musel tlačit tak, až jsi to přehnal. Mě jsi dohnal k tomuhle, a teď za to zaplatíš.“

„Skellor?“ zeptal se Cormac.

„No ovšem, ovládám každého z těchto zajatců a brzy budu mít pod kontrolou celou loď. Bude zajímavé se podívat, co dokáže Řád s podvratně ovládnutou UI bitevní lodí plnou technologie, která má před tou jeho náskok zhruba milion let… Už brzy se setkáme, Iane Cormaku.“

S těmito slovy se žena zkroutila v křeči stejně jako předtím muž a zemřela.

* * *

Skellor si dopřál triumfální úsměv, když stanul před těmito dveřmi. S jistým požitkem si představoval, jak dostane toho hajzla ze ZBC do rukou a provede s ním něco opravdu drastického: třeba mu přepojí nervovou soustavu, aby mu všechno, co cítí, působilo bolest, a upraví

mu hlavu tak, aby nemohl omdlít nebo zemřít šokem. Ale to byla budoucnost, až bude mít naprostou kontrolu nad lodí. Momentálně musel tu naprostou kontrolu získat. Otočil se ke dveřím a položil ruku na dlaňový zámek.

Zjistil už, že pro dveře se zámkem na genetický kód nemusí mít vzorek konkrétní DNA. Přišel totiž na to, že zámkové kódy vyhodnocují jen asi tisíc specifických a krátkých bázových sekvencí. Zjištění polohy těchto sekvencí v polynukleotidovém řetězci mu umožnilo vytvořit si v pravé ruce univerzální klíč – skutečně měnit genetickou strukturu kůže tak, aby odpovídala. Samozřejmě to nefungovalo, aniž vyslal do zámkového systému vlákna, která narušila bezpečnostní postupy a jako kasař poslouchala, jak mění specifické sekvence, aby odpovídaly zámku. Dveře, před nimiž teď stál, se otevřely po několika sekundách. Prošel jimi, rychle následován Afran a Dannym.

„Proboha," řekla Afran prázdným tónem popírajícím to slovo jako takové.

Celá místnost byla skladištěm golemů. Skellor se chvíli rozhlížel po regálech s androidy bez kůže a pak postoupil dál – tihle pro něho nebyli, alespoň ne prozatím.

Cormac, s Centem a Gantem v zádech, vešel na ošetřovnu a rozhlédl se. Mika se skláněla nad Apisem, který ležel zhroucený v křesle. Jizvák stál opodál a pozorně chlapce sledoval – možná se teď dozvídal o lidském žalu víc, než se dozvěděl kdy předtím. Když chlapec vzhlédl, Cormac se mu na chvíli podíval do očí a pak odvrátil zrak. Nemohl mu nabídnout žádnou útěchu: mladíkova matka byla mrtvá – zabitá Skellorem téměř mimoděk, když zabíjel pět set dalších lidí na palubě této lodi.

Cormac obrátil pohled ke stropu. „Tomalone, posloucháš?"

„Slyším tě," odpověděl známý skřípavý hlas, který byl směsicí Tomalona a Occama.

„Dobrá, chci, abys použil všechny podmysli a uložené osobnosti, které máš k dispozici, a aktivoval lodní golemy, které považuješ za

bezpečné. Jak rychle to můžeš udělat a kolik nám jich můžeš poskytnout?“

„Můžete mít *všechny* golemy do jedné hodiny – nebyli narušeni. Z podmysli a osobností, které mám, mohu spustit tolik kopií, kolik bude třeba.“

Cormac se zadíval na dva sparkindovské golemy. „Máš ještě kopie Aidena a Centa?“

„Ano.“

„Nakopíruj je. Jsou to Sparkindové, takže budou za této situace pravděpodobně užitečnější než technici nebo vědci.“

„Rozumím.“

„Co Skellor, žádná stopa?“

„Nic.“

„A uniklí vězni?“

„Zjistil jsem polohu patnácti z nich a mám tu věc pod kontrolou.“ Cormac přenesl pozornost na ty, kteří byli shromážděni v místnosti spolu s ním.

Bylo to jako čerstvá, krvavá rána v boku, kde mu byl vyříznut kus masa, ale to, poškození Occama ani odříznutí a zničení celého vnitřního systému, mu nepůsobilo největší bolest. Za tu mohla vina. Za ty lidi zodpovídal on. Pět set lidí se svěřilo jeho péči a neomylnosti. Teď byli všichni mrtví. Tomalon už si předtím zaplakal a dal průchod svému vzteku, ale chladný mechanismus můstkového modulu jeho výkřiky pohltil. Beztak byly stejně jalové jako sami mrtví. Zármutek nebyla odpověď: odpověď byla pomsta. Zatímco jednou fasetou kombinace sebe a Occama sledoval Cormakovo udělování pokynů, zbytkem pořádal štvanici.

Ti čtyři, které našel schované ve skladišti LS-45, se nikam nepřemístili. Brzy k nim dorazí ultrarychlí průzkumní roboti. Tomalon uvažoval, že by poslal také robota pro opravy trupu z LS-33, ale při diagnostickém průzkumu zjistil, že má vybité laminární baterie. Když se podíval dvěma normálníma a dvěma sledovacíma očima téhož robota, uviděl přes rozptylující se dým, že dva separatisté jsou určitě mrtví: rozbité zuby, vnitřní orgány zničené,

kůže samý puchýř, pokud nebyla přímo spálená. Věděl, že při zdlouhavé hře na schovávanou ti dva v jistém okamžiku udělají chybu a pokusí se proniknout kolem pomalu se pohybujícího robota, přičemž si neuvědomí, že robot sice je pomalý, ale podávání drátu pro jeho svářečku ne. Když se té chyby dopustili, zabil je elektrickým proudem.

Roboti byli už skoro na místě. Dalších třicet sekund bude pro čtveřici separatistů v LS-45 posledních. Roboti sice měli tvar šipky, neměli však žádné ostré hrany, což ale nebylo důležité, když mohli zrychlit na dvojnásobek rychlosti zvuku na pouhých několika desítkách metrů.

Tomalonovi ještě tekly ze zbělených očí slzy, když přenesl pozornost k devíti uprchlým vězňům, které lokalizoval v LS-26. Čtyři z nich byli ve vnějším oddělení, které mělo průchod ven. Propadli panice, když je tam zavřel, ale neměli u sebe nic, čím by keramalové dveře prořezali. Pět jejich druhů se jim snažilo maximální rychlostí přijít na pomoc – zřejmě přivolaných superkami Drakocorpu, jimiž byli všichni vybaveni – ale nezdálo se pravděpodobné, že se tam dostanou dřív, než k průlezu dorazí druhý opravárenský robot, který se tam sunul po trupu. Tomalon s jistou strašlivou škodolibostí cítil, jak jeho occamovská část propočítává vektory těch čtyř – snaží se přijít na to, kterého z nich to patnácticentimetrovým čtvercovým otvorem vycucne jako prvního. *Ach, LS-45, teď.*

Jeden ze separatistů, kteří tam byli, možná něco zaslechl a vyšel ven. Otočil se, s hrůzou jasně vepsanou do tváře. Tomalon se na to díval šesti červenýma očima, potom přenesl pozornost na miniaturní kameru umístěnou vysoko v chodbě. Viděl, jak se jeden z robotů přiřítil a tím mužem jednoduše proletěl, přičemž mu utrhl většinu trupu. Roztočený zbytek těla narazil na stěnu, až se po ní rozmazala krev a střeva, než se sesul na podlahu. Dva další roboti zabočili do skladiště, kde je přivítal vřískot a křik. Pak přerušovaný zvuk pulzní pušky, která zasáhla jednoho z robotů předtím, než v podobě úlomků rozžhavených do běla narazil do jejího majitele. Žena, která byla vedle tohoto muže, se belhala pryč a držela se za obličej; zbloudilá

střepina jí ho polovinu utrhla. Další muž, kterého druhý robot natlačil na zeď – neproletěl jím, neboť neměl prostor k tomu, aby nabral dostatečnou rychlost – křičel, jak mu drtil hruď, a ze rtů mu stříkala krev. Robot couvl, aby ho nechal spadnout, otočil se k ženě, která se teď plazila po podlaze pryč, a vrhl se na její hlavu jako železná bota, která chce dupnout…

Znovu LS-26. Robot nasadí elektronický klíč, otočí jím, zasune jej dál, otočí jím ještě třikrát, pak jej vytáhne a odsune se na příchytných běhounech o kousek dál. Aktivovaný motorek průlezu odebere energii a začne zvedat dvířka od těsnění. Dalších pět separatistů se už dostalo k vnitřním dveřím do skladiště a jeden z nich střelí do zámku pulzní pistolí. Dosáhne tím jedině toho, že mechanismus roztaví a sníží možnost, že se jim podaří dveře otevřít. Tomalon to pozoruje, stejně jako pozoruje bělavou mlhu vzduchu plného vodních par, která vyrazí z otevírajícího se plášťového průlezu, a ledové krystalky kondenzující na robotovi pro opravy trupu. Ve skladišti pak pozoruje, jak se čtveřice sápe po vnitřních dveřích, zatímco plášťový průlez dosáhne fáze, kdy se prudce odsune. Skladiště náhle vysaje miniaturní hurikán. Žena, která je naražena na otvor průlezu, ani nestačí vykřiknout, než jí obrovský rozdíl tlaků zlomí páteř, ohne ji v půli a vymrští do vesmíru. Muž, který na otvor dopadne hned po ní, se v něm zasekne – rozdíl tlaků už není dost velký, aby ho přelomil tak, že ho protlačí celého. Vzduch kolem něho dál uniká. Tomalon ho sleduje prostřednictvím robota – jednu ruku a hlavu má z otvoru ven, poulí oči, z úst mu tryská pára, žilky praskají a barví mu obličej do ruda jako nějakému opilci. Zanedlouho poslední vzduch unikne a on spadne zpátky dovnitř, kde se připojí ke svým přátelům, kteří jsou na podlaze, snaží se nadechnout ničeho a umírají.

Průzkumní roboti už téměř dorazili k pětici, která teď od vnitřních dveří odstoupila – určitě dostala nějaké poslední zprávy od svých druhů uvnitř. Tomalon roboty otočí a pošle je pátrat po dalších uprchlých vězních. Dojde k závěru, že vypuštění dalšího vzduchu nebude žádná velká ztráta, neboť *Occamova břitva* má teď míň o pět set duší, které by jinak potřebovaly dýchat. Zavře dveře, průlezy a hermetické uzávěry všude kolem těchto pěti separatistů a potom

otevře vnitřní dveře do skladiště LS-26. Chce to divadlo vidět ještě jednou. Dívá se, jak se těch pět pokouší utéct, bojuje s hurikánem, který je strhává. Vidí, jak jeden proletí chodbou, narazí do veřejí LS-26, než ho proud vzduchu protáhne, přitom však v srdci ví, že to není dostatečná pomsta; nikdy nebude dostatečná.

„Buď zdráv, kapitáne."

Hlas se ozve blízko a on ucítí na tváři dech. Odsune dvě mžurkové obrazovky, které mu zakrývají oči, a uvnitř pozastaví vnější napojení optických nervů. Všechny pohledy mimo můstkový modul se vytratí a on se zadívá na tvář před sebou.

„Buď zdráv, Skellore."

Ruka, která se dotkne jeho obličeje, je horká a horečnatá, pak najednou spalující. Cítí, jak spojení odumírají, podprogramy kolabují nebo jsou izolovány. Podívá se dolů a uvidí, že Skellor má druhou ruku na loketníku s ovládáním motorů. Ruka jej vypáčí směrem nahoru a odtrhne od Tomalonova masa. Vlákna se za ním táhnou jako tér. Ovládání motorů je pryč. Vypadávají z podprostoru. S hrůzou se dívá, jak mu Skellor loketník s konečnou platností vezme, namotá optický kabel a přitiskne si loketník na vlastní paži. Bezpečnostní protokoly se aktivují, tápavě hledají útočníka – a stávají se jím.

Tomalone. Tomalone. Tomalone. Jako když dítě napodobuje cval koně, ale pod tím je Occamův křik.

Přístupové kódy!

Snaží se jich zbavit, ale zálohovací protokoly systému mu to nedovolí dřív, dokud to nenařídí znovu. *Příliš pozdě.* Záloha systému se noří do černé izolace. Trhání. Druhý loketník je pryč a teď má Skellor prsty pod kapitánovým srdečním krunýřem; jeho spáry se blíží k ovládání životních funkcí. Tomalon cítí, jak se hlavní spoje s Occamem na jeho hlavě uvolňují.

Někdo křičí. Tomalon si uvědomí, že je to on.

Nestačí to?

Tomalon otevře přístup k systému, který se v Řádu už dlouho nepoužívá, a Occam rád dá svolení. *Byla to zábava,* řekne. *Sbohem,* odpoví Tomalon.

Nepoužívaný systém se aktivuje, jako když spadne gilotina: je napojený přímo, a proto se nedá tak snadno napadnout; byl zaveden v době, kdy ještě Řád řídili lidé a umělým inteligencím se nedalo úplně věřit. Occam umírá, jak se jeho mysl drolí pod obrovským nárazovým proudem, krystalické vrstvy odpadají, dokonalá logika a nahromaděná paměť se mění v prudkou explozi šumu. Průzkumní roboti v celé lodi padají ze vzduchu, jejich mysli vyprchávají a nezávislé nárazy proudu ničí křemíkové matrice, které tyto mysli obsahovaly. Robot pro vnější opravy trupu L-26 uzavře průlez, který přesekne mrtvolu, jež v něm stále vězí, potom se ukotví k trupu a zemře. Další roboti buď znehybní, nebo se zaseknou a opakují svůj poslední úkon. Jeden z nich, který svařuje článek trupu, pokračuje v práci ještě dlouho poté, co mu dojde svařovací drát; a další, hluboko v lodi, dál leští část podlahy, kterou za nějakou dobu prodře. Ovládací panely se na okamžik vypnou a pak se znovu rozběhnou v izolovaném režimu. A konečně, dvacet osm golemů bez kůže skloní hlavu jako jeden a na naleštěných keramalových lebkách se jim objeví tečky bílého žáru, jak se vnitřní komponenty taví a spalují. Dalších dvacet dva vstane jako jeden a vykročí ze svých podpůrných konstrukcí.

„Svině!“ zařve vzteklý Skellor a rukou stiskne Tomalonovo hrdlo.

9

Obrázek místnosti a všeho v ní s výjimkou tvorů zmizel a byl nahrazen obrazem ložnice se třemi postelemi a bratrem Malcolmem, ponořeným do hlubokého spánku. Žena pohlédla na syna. Možná zvažovala, zda mu to má ukázat, protože jí určitě bylo jasné, k čemu příběh směřuje. Chlapec byl zabraný do hry se svými děsivými hračkami a pravděpodobně by si nevšiml, kdyby přestala číst. Chtěla však pokračovat, protože ji samotnou příběh bavil.

„‚Kdo spal v mé posteli?‘ zeptal se tatínek Kačer, když zjistil, že přikrývky na jeho posteli jsou zmuchlané a uválené,“ řekla – a přehnané při tom zparodovala sama sebe.

Chlapec k ní vzhlédl a zamračil se.

Pokračovala normálnějším tónem: „‚Kdo spal v mé posteli?‘ zeptala se maminka Kačena, když také našla své přikrývky zmuchlané a uválené. ‚Kmuful fume gumfe,‘ řeklo Káčátko.“

Žena se zadívala na obrázek nejmenšího z trojice žvatlokačů – tedy takového, který byl vysoký jen asi tři metry – jak mele čelistmi ze strany na stranu, z boku zobáku mu trčí dvě nohy navlečené do špinavých, červenobíle pruhovaných ponožek do postele a po hrudi mu stékají čůrky krve. Chlapci by se tento obrázek líbil, ale byl příliš zaměstnán hračkou, která právě vytáhla svou oběť zpod koberce a nakládala s ní stejným způsobem, jakým bylo nakládáno s bratrem Malcolmem. Když při posledním polknuti obě nohy zmizely, dokončila text pohádky:

„‚Nemluv s plnou pusou,‘ řekli současně maminka Kačena a tatínek Kačer.“

Dopoledne se prodírali flétnovou trávou jen hodinu, než dorazili k udusané mýtině, na které se očividně něco vrhlo na nějakého

býložravce a sežralo ho to. Stará i nová tráva, přičemž ta nová sahala teď i v těchto vlhčích oblastech do pasu, byly potřísněny sirupovitou substancí, která podle Fethana sloužila býložravcům jako krev. Všude kolem se také opakovaly hromádky bílých kostěných vloček a rozžvýkané kůže, jakož i páchnoucí červi exkrementů – zda toto poslední pocházelo z býložravce nebo z tvora, jenž ho sežral, bylo sporné. Nejnápadnější věc, která se zachovala, byla lebka býložravce, nacházející se v přesném středu mýtiny, jako by ji tam někdo pečlivě zasadil. Byla velká jako trup člověka a měla čelist se třemi řadami plochých zubů, které potravu rozemílaly o ploché kostěné patro. Na každé straně podlouhlé lebky byly čtyři oční důlky – v jedné stále zůstávalo oko, které mělo barvu železa a dvojitou černou zřítelnici.

Eldene si mezi mazlavou krví a tmavým masem, které na bílé kosti stále viselo, všimla nějakého pohybu a při bližším ohledání zjistila, že jeho původcem jsou malí černí korýši, tvarem podobní žarnátům – ale bez křídel – kteří se přišli nakrmit. Couvla a najednou si uvědomila, že celá mýtina se těmito tvory hemží. Beze slova si pospíšila za Fethanem, který se vydal pěšinou vedoucí z mýtiny směrem k horám.

V půli dopoledne se znovu dostali do vyšších poloh a chůze se stala mnohem snazší. Jak se blížili k horám, krajina a vegetace se začaly drasticky měnit. Ještěrčí ocasy rostly v mohutných trsech kolem jakéhosi obrovského květenství nebo plodu, vzhledem připomínajícího hromadu čerstvých jater. Mýtiny zarůstala krátká flétnová tráva, ale zbytek země pokrývaly puchýřové mechy v odstínech od modré po zelenou, z nichž tu a tam vyrážela metr do vzduchu špičatá červená tobolka; mezi ně pronikaly rostliny podobné obrovským bodlákům, úhledně seřazené jako pochodující armády, pokryté trny dlouhými jako prsty, jejichž světle zelená těla nesla chlupaté hlavičky v barvě nejtmavšího nachu. Skalní výchozy se staly běžnou záležitostí a na nich se drželi druhově pestřejší měkkýši. A terén stoupal výš a výš.

„To jsem nikdy neviděla. Nic z toho, dokonce ani v knize," poznamenala Eldene, když se zastavila, aby si prohlédla některé

skalní měkkýše shromážděné na jednom velkém plochém kameni. Jejich ulity byly jako pomalované černožlutými euklidovskými obrazci. Vypadalo to, jako by tam někdo rozsypal klenotnici.

„Kolik knih jsi vlastně viděla?“ zeptal se jí Fethan. Eldene je začala počítat, ale než stačila odpovědět, Fethan pokračoval: „Jestli je můžeš spočítat, tak jsi jich neviděla dost. Teokracie jich tak jako tak nedovoluje mnoho a jediné, které jsi mohla vidět, budou kopie těch několika, které sem přivezli první kolonisté, nebo podvratné verze propašované Řádem. Překvapuje mě, že ses vůbec s nějakými setkala.“

„V sirotčinci jich několik měli,“ řekla Eldene.

„Pak nejspíš budou dobře střeženým tajemstvím, které by v případě prozrazení někomu způsobilo velké potíže,“ odpověděl Fethan. Pak, jako by ho to právě napadlo, se zeptal: „Byly to papírové knihy?“

Eldene se na něho překvapeně podívala. „Papírové knihy? Byly to paměťové tkaniny, jako všechny knihy.“

Fethan zavrtěl hlavou. „Kruci, stárnu.“

Zanedlouho se ocitli dost vysoko, aby se mohli ohlédnout přes širé traviny na osídlené oblasti za nimi. Přes opar dálek Eldene jen tak tak rozeznala město a ještě dál něco, co se třpytilo na slunci, jak to stoupalo z kosmodromu. Zvedla hlavu ke stanicím, jež se rýsovaly proti Calypse, a napadlo ji, že to, co viděla, byla buď obchodní loď, která odváží tresť ze škvířilů do nějakého vzdáleného portu, nebo loď Teokracie převážející tentýž luxusní protein v jeho neupravené podobě na stoly Teokracie. Věděla, že hodně se ho pěstuje tam nahoře, v zemědělských válcích, ale církevní hierarchie, která ovládala jejich životy, měla radši, když tyto produkty pocházely z vražedné dřiny obyvatel planety.

„Často jsem přemýšlela o tom, jak si tam nahoře žijí,“ vyslovila své myšlenky nahlas.

„Velice příjemně. Halí se do parády teismu a vášnivě rozebírají dogmata své víry, ale jinak žijí jako barbarští králové.“ Fethan se k ní otočil. „Ty věříš na toho boha, kterého vás ta vaše Teokracie naučila uctívat?“

Eldene málem automaticky spustila: „Věřím v jednoho pravého Boha, jehož prorokem je Zelda Smythová. Věřím ve stvoření a v pravdivost lidského nanebevzetí. Věřím…“ Odříkání celého seznamu obvykle zabralo čtvrt hodiny a Eldene si vzpomněla, že jej musela absolvovat celý jen asi jednou nebo dvakrát. V každém případě proktor takové recitace obvykle vyžadoval jako předehru k nějakému trestu a zpravidla našel chybu v prvních dvaceti verších, aby měl záminku k nějakému fyzickému trestu. Eldene se poprvé skutečně zarazila, aby se nad svou vírou zamyslela. Jediné, co pro ni kdy obnášela, bylo učení se náboženským textům zpaměti, ranní a večerní modlitby odříkávané před kamerami Teokracie, tresty za přestupky, jimž nerozuměla: byla to všechno jen konstrukce, která ji poutala k úmorné dřině a mizérii jejího života.

„Věřím,“ odpověděla, protože ji žádná jiná odpověď nenapadala.

„Samozřejmě že věříš – vtloukali to do tebe od narození. Ale věříš tedy v bohem dané právo Teokracie ovládat tvůj život?“

Eldene po odmlce odpověděla: „Ne, nevěřím. Musí existovat něco lepšího.“

„Ano, existuje,“ odpověděl Fethan a otočil se, aby pokračoval ve výstupu do svahu.

Eldene vykročila za ním. „A ty věříš?“ zeptala se.

„Věřím jenom těm věcem, které se dají empiricky dokázat. Ještě nikdy se neobjevil důkaz, že bůh existuje, a i kdyby se takový důkaz našel, proč bychom se mu sakra měli klanět? Organizovaná náboženství jsou jenom rafinované podfuky. Vezmi si křesťanské náboženství, jehož odnoží je to vaše. ‚Poslouchej mě celý život, odevzdávej mi výsledky své práce a po smrti půjdeš do Ráje. Když mě neposlechneš, půjdeš do Pekla a budeš věčně hořet. Samozřejmě nemohu dokázat, že se to doopravdy stane – musíš prostě *věřit*.‘ To bylo dobré a docela dobře to fungovalo ve společnosti, která ještě věřila, že Země je placatá.“

„Ale… co se stalo tady?“

„Izolovaná skupina fanatiků s důmyslnými metodami psychologického programování… Tento svět by v Řádu nemohl

přežít a už teď se hroutí, jak se Řád přibližuje a nějaké informace pronikají.“

„Ale vesmír… jak ho chceš vysvětlit? Kdy začal? Co existovalo před ním? Kde končí a co leží za ním?“

Fethan se na ni podíval. „Nedaly by se podobné otázky položit ohledně toho tvého boha?“

Eldene se nad tím zamyslela. Ovšem: co bylo před Bohem a co se nachází za ním?

Fethan pokračoval: „Největší doznání, jaké může člověk udělat, je možná to, že nemá dostatečnou inteligenci, informace nebo schopnost, aby plně pochopil vesmír, a že toho pravděpodobně žádný člověk nikdy nedosáhne. Připsat to všechno nějakému všemocnému božstvu, je zbabělý útěk. Zapracuj do toho pohádky o posmrtném životě a stane se z toho *utěšující* zbabělý útěk.“

Eldene byla odjakživa chytrá – dokázala si zapamatovat a pochopit věci, které jí umožnily vyhnout se mnoha trestům, jež dopadaly na její spolupracovníky, pokud potrestání nepocházelo od proktora nebo správce sirotčince, který měl právě k její chytrosti výhrady. Nyní se ponořila do hlubokých úvah o vznešených otázkách. Fethan právě dosti neomaleně vyslovil věci, které nikdy předtím vyslovit neslyšela. Lidé z povrchu vášnivě nenáviděli Teokracii a břemeno, pod kterým úpěli, ale víra v Boha nebo nutnost uctívání nikdy nepřišla na přetřes. Znepokojeně si uvědomila, že od jejich útěku se ani jednou nepomodlila ani nepomyslela na Boha, a její znepokojení ještě zesílilo, když si uvědomila, že nikdy nebyla šťastnější. Byla hluboko zabraná do úvah, když ji Fethan chytil za ruku.

„Věř si, čemu chceš, děvče,“ prohlásil starý muž, „ale nedovol tomu, aby to ovládlo tvůj život. Myslíš si, že kdyby byl nějaký bůh, který stvořil vesmír, byl by to malicherně pomstychtivý bůh tvojí Teokracie? To jsou jenom lidé jako ty nebo já. Život je vzácný a krátký, děvče. Užívej si ho.“

Eldene se rozhlédla po zvláštních rostlinách, po měkkýších přichycených ke skalám. Pomyslela na volaváka a žvatlokače, které

zahlédla v noci. Zastavila se a ukázala na půlkulovitou ulitu pomalovanou krásnými zelenými, žlutými a bílými obrazci.

„Život," řekla, „je tak strašně složitý – někdo ho musel vytvořit, ne?"

„Vida, kreacionismus," odpověděl Fethan. „Když dovolíš, budu ti vyprávět o evoluci a o slepém hodináři…"

Eldene poslouchala a její hněv narůstal. Měla pocit, že všechno, co Fethan říká, je pravda podložená zkušenostmi, a přitom všechno, co jí vtloukli do hlavy, je také pravda – pokud má člověk víru. Hněvala se, protože ve svém nitru přece jen víru měla. Začínala si uvědomovat, jak ji to zmrzačuje, a záviděla Fethanovi jeho svobodu uvažování.

Gravitace na ošetřovně na okamžik vypadla, pak znovu naskočila, narostla na hodnotu, která Cormakovi připadala kolem půldruhého g, a pak znovu klesla někam k půl g.

„Co to sakra je?" zeptal se do vzduchu. „Tomalone?"

Rozhlédl se po ostatních a uviděl, že Aiden i Cento se zhroutili a nejeví známky toho, že by se měli zvednout. Došel k Aidenovi, podíval se dolů a zjistil, že golemovi něco spálilo syntekůži na čele: byla sežehlá a zpuchřelá tak, že odpadla a pod ní bylo vidět žárem zakalený kov. Gant se rychle přikrčil vedle něho a pomohl mu obrátit na záda Centa – totéž našli tam. Gant na něho nechápavě upřel zrak. „Prostě zhasli. Cítil jsem, jak zhasli."

„Tomalone!" zařval Cormac.

Jako odpověď se uprostřed místnosti objevil Tomalonův hologram, operačním stolem rozříznutý napůl. Vzduch všude kolem něj byl promořený matnou kresbou složitých systémů. „Toto je záznam, takže se nepokoušejte o komunikaci," řekl kapitánův hlas.

Cormac potlačil otázku, kterou se chystal položit.

Kapitán pokračoval: „Skellor napadá *Occamovu břitvu* džainskou technologií. Je to stará loď a pro případ pokusu o ovládnutí UI má systémový nástroj k totálnímu vypálení UI, který jsem aktivoval. Toto vypálení nebylo zcela úspěšné a Skellor nyní ovládá dvaadvacet

lodních golemů, jakož i systémy životních funkcí a podprostorové motory.“

Tomalon otevřel ústa, jako by křičel, ale žádný zvuk nebylo slyšet. Oči se mu znenadání proměnily v černé jamky a holografickým tělem projela od hlavy k patě složitá mřížka z černých čar. „Musíte uniknout. Musíte uniknout,“ ozval se jeho skřípavý šepot. Potom: „Occam… Occam… Occam…“

Kapitán blikl a zhasl.

„Co se děje? Co to má znamenat?“ zeptal se styčnický chlapec, když mu Mika pomohla vstát.

Cormac se podíval na Ganta a pak ukázal hlavou na zhroucené golemy. „Všichni byli stažení, ale měli těla lodních golemů, takže měli vypalovací program v sobě. Jsou mrtví.“ Hlavou mu blesklo, zda bylo správné popisovat tyto dva záznamy Aidena a Centa jako živé, ale došel k závěru, že by nebylo nejlepší říkat to před Gantem. Znovu vstal a navázal: „Slyšeli jste, co říkal, ne: vypadněme odsud.“

Gant, který rovněž vstal, řekl: „Všechny *Occamovy* raketoplány budou ve skladu a vytáhnout je z něj může jedině lodní UI.“

„Do hajzlu,“ ulevil si Cormac.

Gant zarytě pokračoval: „Kromě toho budou hloupé. Manuální řízení bys měl, ale žádné automatické systémy.“

„Co přesně tím chceš říct?“ zeptal se Cormac.

„Žádná navigace,“ odpověděl Gant.

„Dvakrát do hajzlu,“ vyjádřil se lapidárně Cormac. Na chvíli se zamyslel a pak pohlédl na Apise. „Ten masadský přistávací člun. Je to naše jediná možnost.“

„Nemá žádné podprostorové motory,“ upozornil Gant. „Potrvá roky, než se někam dostaneme.“

„Momentálně nám jde hlavně o to, abychom zůstali naživu,“ odpověděl Cormac.

„Neměli bychom se podívat do můstkového modulu?“ navrhl Gant.

„Cítím sice, že jsme vytvořili velice schopný tým,“ řekl Cormac a gestem do tohoto prohlášení zahrnul i Jizváka, „ale nepředpokládám,

že bychom proti dvaceti dvěma golemům měli velké šance. Jdeme, *hned*.“ Zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ vykřikla Mika, popadla nějaké vybavení a naházela je do kufru.

Cormac se otočil. „Je to nenahraditelné?“

„Ano,“ odpověděla pevně, protože dobře věděla, co by řekl vzápětí, kdyby odpověděla jinak.

Cormac se obrátil ke Gantovi. „Jak dlouho by trvalo golemovi dostat se z můstkového modulu sem?“ zeptal se Ganta jakožto odborníka na schopnosti golemů.

„Deset minut, pokud fungují padací šachty.“ Gant pokrčil rameny. „O deset patnáct minut déle, pokud nefungují.“

Cormac dupl o podlahu. „Jestli šachty fungují stejně dobře jako tyhle gravidesky, platí spíš ta druhá varianta – bezpečnostní systémy by zasáhly. Chci, abys na této palubě našel úschovnu zbraní a připojil se k nám u Mičiny a mojí kajuty. Přines tolik zbraní, kolik pobereš, a ujisti se, že jsou mezi nimi AFZetka. Běž!“ Jedině antifotonové zbraně byly opravdu účinné proti golemům – alespoň tato výhoda jim tedy zůstane.

Gant názorně předvedl, jak rychle se golemové mohou pohybovat.

„Jsi hotová?“ zeptal se Cormac Miky.

Přikývla a začala táhnout těžký kufr po podlaze, dokud jí ho Jizvák velice laskavě nevzal a nestrčil si ho pod paži, jako by nevážil víc než špalík polystyrenu.

Cormac se zadíval na Apise. Chlapec vypadal zmateně – sotva se dozvěděl, že jeho matka je mrtvá, vypukl tento chaos.

„Musíš zůstat s námi, Apisi,“ řekl Cormac. „Musíme loď opustit, jinak zemřeme. Nemám čas ti teď vysvětlovat, co se děje.“

Apis přikývl. „Ano, chápu,“ odpověděl, což bylo maximum, v co mohl Cormac doufat.

Mimo ošetřovnu byly gravidesky nestabilní a pohyb chodbou nebyl nijak jednoduchý, ale o to bylo pravděpodobnější, že padací šachty jsou skutečně mimo provoz. Padací šachta na konci chodby Cormakův předpoklad potvrdila, a tak vyšplhali po postranním

žebříku, který vedl nahoru na obytnou palubu. Teprve když ji opouštěli, Cormaka napadlo, jak si asi vede Jizvák s tím kufrem pod paží. Podíval se dolů a zjistil, že drakoman to s jednou rukou zvládá docela dobře – jelikož se mu nohy ohýbaly opačným směrem než lidem, nemusel ruce skoro vůbec používat. V několika minutách dosáhli prvního plánovaného cíle. Krátce nato se k nim přiřítil Gant ověšený nejrůznějšími zbraněmi, zdroji, které k nim patřily, a dalším spotřebním materiálem. Klouzavě zabrzdil a shodil zbraně na podlahu.

Když se Cormac shýbl, aby se podíval, co získali, rozmrzele zahlédl, jak Mika vpadla do své kajuty – nepochybně proto, aby posbírala další *nepostradatelné* věci. Podal Apisovi jednu AFZ a chystal se ho upozornit, jak se s ní zachází, ale Apis zavrtěl hlavou.

„Vím, jak to funguje," informoval ho chlapec. „Jsou ti, kteří jdou proti nám, odpovědní za matčinu smrt?"

„Tak trochu," odpověděl Cormac. Uvědomil si, že chlapec evidentně nepochopil mnoho z toho, co se zatím stalo.

Apisův výraz ztvrdl a Cormaka potěšilo, když viděl, že to možná je fyzicky slabý Styčník, ale má v sobě trochu oceli. Podíval se po Jizvákovi a zjistil, že drakomanovi se podařilo najít na Mičině velkém kufru vytahovací popruh, a tak si jej pověsil na záda. Drakoman se shýbl, aby si vybral z hromady zbraní.

Gant podal Cormakovi balíček. „Vzal jsem i tohle. Sám je používat nemůžu, protože jsou kódově zablokované, ale ty jsi agent ZBC."

Cormac balíček otevřel a vesele se ušklíbl. Uvnitř byly kromě náhradních článků pro zbraně dva malé naleštěné válce s otočnými časovači zasazenými do dotekových ovladačů na koncích. Jeden vytáhl, přitiskl palec na největší dotekový senzor. Mikroobrazovka se rozsvítila a ukázala sedm nul. Pomocí dvou dalších dotekových senzorů – jednoho pro nastavení číslic a jednoho pro posun na další místo – zadal sedmimístné číslo a pak znovu přitlačil palec. Obrazovka teď ukazovala: ‚ODJIŠTĚN.'

Potrvá jim pravděpodobně deset minut, než se sem dostanou. Je to jen demoliční nálož, ale mělo by to stačit, aby to tuhle část lodi

vykuchalo – mělo by je to trochu zpomalit. Otočil číselníkem kolem dokola, a když Mika vyšla s batohem pověšeným přes rameno, hodil válec kolem ní do její kajuty. „Pojďme," vyzval je, když se dveře zasunuly.

Při dalším postupu spletitými chodbami v útrobách lodi slyšeli zvuky pádu vzdálených předmětů, hukot přerušovaně startujících motorů a občas nějaké to rozléhající se zadunění, jež rozechvělo celou konstrukcí lodě. U další šachty, kterou se měli dostat nahoru k raketoplánovému hangáru, v němž byl přistávací člun, Cormac natáhl ruku ke Gantovi. „AFZetku," požádal.

Gant si jednu zbraň sundal za ramene a podal mu ji.

Cormac si zbraň pozorně prohlédl. AFZ měla sklopnou pažbu z nějakého lehkého plastu a širokou, ale krátkou hlaveň, uvnitř hladkou. Tělo bylo vyrobeno z makroskla. Uvnitř svítily maličké zelené kontrolky a komora vypadala, jako by byla plná vířícího ohně.

„Jeden géčkový kanystr," požádal Cormac a znovu natáhl ruku.

Gant zalovil v batohu a podal mu nízký válec o velikosti konvičky na kávu, který Cormac našrouboval těsně před dvě spouště. Manipulací s přepínači a tlačítky na boku zbraně – dotekové senzory nebyly vhodné pro zbraň, která mohla vyžadovat přenastavení potmě – ji přepnul do skrytého režimu, čímž ztmavil sklo, aby zamaskoval zář jejích světel. Po další manipulaci zbraň opakovaně zavrněla.

„Je to dobrý nápad?" zeptal se Gant.

„Jo," odpověděl Cormac. „Druhé pétédéčko si schovám pro raketoplánový hangár." Hodil zbraň do šachty. Zmizela jim z dohledu. Když vešel do šachty za ní a začal šplhat po postranním žebříku, slyšel, jak se Apis zeptal: „Co to udělal?"

Gantova odpověď byla stručná: „Nastavil ji, aby vybuchla. Mělo by to zničit většinu této šachty."

Šplhali rychle. Vlny nestálé gravitace se šachtou přelévaly nahoru a dolů, takže v jednom okamžiku nevážili nic a v dalším na nich viselo něco pod dvě g. Cormac se podíval dolů, jak to Apis zvládá, a zjistil, že chlapec si ve svém oděvu s exoskeletem vede možná lépe než všichni ostatní. Vystoupil do širokého servisního prostoru,

zkontroloval čas na náramkovém komunikátoru a rychle vyhnal z šachty ostatní.

„Ke stěně," nařídil, když byli všichni venku. Chtěl si znovu ověřit čas, ale nebylo třeba. Zdola se ozvalo duté burácení následované nenadálým svistem. Z padací šachty se vyvalila tlaková vlna, která s sebou nesla blyštivé kovové úlomky a pach jako z výhně.

„To bylo pétédéčko," poznamenal. „Honem, za chvíli vybuchne AFZ, a to tady nebudeme chtít být."

Pospíchali servisní oblastí, kde čekaly na opravu různé raketoplánové motory a jiná těžká zařízení. V polovině se museli protáhnout kolem madel na stěně, protože nad nefunkčními gravideskami nebezpečně plul obrovský raketový motor. Zanedlouho dorazili na konec této oblasti a ocitli se v tunelu, který vedl do raketoplánového hangáru. Tunel byl široký – pro dopravu motorových dílů – a končil hermetickými dvojitými vraty. Když k nim došli, Cormac přiložil ruku na dlaňový zámek, ale nic se nestalo.

Pohlédl na Ganta. „Vakuum?"

Gant přistoupil těsně k okraji vrat a podíval se zblízka na místo, kde se stýkaly s rámem. Po chvíli couvl a zavrtěl hlavou. „Ne, utěsnění není spuštěné." Pak se obrátil, natočil se obličejem do směru, odkud přišli, a naklonil hlavu, aby poslouchal. „Už jdou," řekl. V tom okamžiku se za nimi ozvala další exploze, jak vybuchla AFZ.

Cormac odstoupil zpátky. „Jizváku, vrata."

Zatímco ostatní se rychle seřadili do bezpečí za něho, drakoman ustoupil ode dveří a vypálil. Nachový plamen zažehl vzduch mezi jeho zbraní a odolným povrchem. Exploze byla ohlušující a zanechala po sobě otvor o průměru přibližně metr. Druhá exploze vykrojila přibližně stejné množství materiálu nad ním a vychrlila do raketoplánového hangáru za vraty kovový dým a úlomky.

Cormac zatím s ledovou precizností odjistil druhý PTD a nastavil časovou spoušť na pět minut. Znovu se zablesklo a ozvaly se další výbuchy, jak Gant střílel zpátky cestou, kterou přišli. Cormac opřel PTD nad konzolu zasazenou do stěny a podíval se tím směrem. Vzadu na druhém konci opravárenského hangáru se v protonovém

ohni rozprskla lesklá kostnatá postava – blyštivé kosti a lebka zařinčely na podlahových deskách – za níž se rychle vynořila další. Cormac, který sám pálil krátkými dávkami, zalétl pohledem k vratům a zjistil, že Mika a Apis jsou už na druhé straně a Jizvák je následuje.

„Prolez," pobídl ho Gant a pak prudce vystřelil do stropu, po kterém se jeden z lodních golemů hnal jako pavouk. Exploze vytrhla stropní panely a spustila déšť sršících kabelů, izolace a konstrukčních prvků. Polovina osvětlovacích těles zhasla. Cormac nezaváhal – Gant se uměl pohybovat o dost rychleji než on, takže bylo logické, aby prošel vraty jako poslední. Cormac už běžel k přistávacímu člunu, když ke své hrůze uviděl, jak se přes polopropustný štít udržovaný před ústím hangáru zatahují štítová vrata.

„Hoď sebou, Gante!"

Za ním zazněly další exploze. Dorazil k plavidlu těsně za ostatními a ohlédl se právě v okamžiku, kdy Gant proskočil dveřmi, udělal kotoul, postavil se, otočil se a vystřelil po lodním golemovi, který ho v těsném závěsu následoval. Nato se Gant rozběhl k přistávacímu člunu. Cormac zaklekl a pečlivě namířil na vrata. Podprahově zaregistroval, že Jizvák vedle něho udělal totéž. Za sebou uslyšel startování raketových motorů přistávacího člunu a ucítil boční tah, jak se gravidesky pod člunem odpojily. Vraty proběhli dva golemové, oba vybavení pulzními puškami. Jizvák a Cormac dostali jednoho do křížové palby a rozstříleli ho na kousky. Druhý vystřelil po Gantovi, který zavrávoral. Z Gantových zad se vyvalil dým. Jenže Gant byl také golem, a tak brzy znovu nabyl rovnováhu a pokračoval v běhu. Jizvák zasáhl druhého golema, zatímco Cormac sledoval jiný pohyb napravo od sebe. Byli tam další golemové a on ucítil, jak se mu svírá žaludek, když uviděl, co nesou.

„Do lodi, hned!" zařval. Gant už byl dostatečně blízko.

Vpadli do přistávacího člunu v okamžiku, kdy stroj začal stoupat a otáčet se. Cormac se podíval vpřed, uviděl u řízení Apise a usoudil, že by bylo zbytečné ho popohánět, aby je odtamtud dostal. Pospíšil si dopředu, klesl do křesla vedle Styčníka, připoutal se pásy a pohlédl na obrazovku, která ukazovala zadní výhled. To se už plavidlo naklonilo nosem dolů a zamířilo k polopropustnému štítu. Vzadu

však byli golemové a mířili na ně AFZ, takže nebyli dost rychlí. Hangár vzplanul nachovými záblesky a plavidlo sebou škublo, jako by je do zádi udeřila ruka obra.

„Použij iontový motor," nařídil Cormac – klidně a chladně.

Apis zmáčkl ovládání iontového pohonu, ale motor, evidentně poškozený, ze sebe vyplivl mřížky a vystříkl dozadu do komory rozžhavený kov – golemům přímo do obličeje. Bylo v tom jisté uspokojení, ale teď, když fungovaly pouze raketové motory, se zdálo, že překonání vzdálenosti k polopropustnému štítu trvá věčnost. Cormac si všiml, že vnější vrata se přestala zavírat, když teď bylo jasné, že by se nezatáhla včas, aby přistávacímu člunu zabránila dostat se z hangáru ven. Vzadu se hromadili další golemové s AFZ. Skellor nechtěl, aby se teď vrata zavřela mezi nimi a golemy. Další nachové záblesky a loď sebou znovu škubla. Kolem pilotní kabiny se ven do prostoru přehnala třpytivá sprška úlomků vymrštěných dopředu. Pak vyplnilo hangár za nimi bílé světlo, jak detonoval druhý PTD, a plavidlo prolétlo polopropustným štítem na ohnivém chvostu.

„Dokonalé načasování," prohlásil Gant, popadl Jizváka, stáhl ho dolů do křesla a teprve pak se připoutal. Jizvák odsunul své křeslo nejdál, jak to šlo, protože jedině tak se do něho mohl vejít, vycenil zuby a také si zapnul pásy. Mika něco zamumlala, zbledla, pak vytáhla z přihrádky na boku svého křesla pytlík pro případ nevolnosti – vzhledem k rozšířenosti gravidesek v lodích Řádu nebylo mnoho těch, kteří si nechali udělat mikrooperaci vnitřního ucha chránící před kinetózou. Apis byl teď samozřejmě ve svém živlu.

„Jo," řekl Cormac a ohlédl se po Gantovi. „Ale když Skellor ovládl vrata, jak dlouho bude trvat, než ovládne zbraňové systémy?"

Všichni se zadívali na obrazovky. Raketové motory člunu je vzdalovaly od obrovské lodi mučivě pomalu. Stoupali skoro jako balon vznášející se od nějaké kovové pláně. Cormac uvažoval, jak dlouho to bude trvat. Tomalon řekl, že Skellor má pod kontrolou lodní motory *Occama*, takže se za nimi mohl plahočit, dokud neaktivuje zbraně bitevní lodi. Dokonce bylo pravděpodobné, že ani

nebude muset *Occamem* pohnout – nedalo se říct, že by unikali nějakou závratnou rychlostí.

„Neměli jsme zůstat uvnitř?“ nadhodil Gant.

Těžká otázka: pokud by zůstali, golemové by je zabili; při takovémto úniku je zabijí *Occamovy* zbraně. Cormakovi se dařilo držet emoce pod patou psychické boty, ale pochopil, že prohrál a že lidé, kteří jsou s ním, brzy zemřou.

Potom jim obzor něco zakrylo: měsíček šupinaté tkáně se na ně převalil a uzavřel je do tmy jako v lůně. Chvíli to s nimi házelo ze strany na stranu a přistávací člun sténal, jako by se měl rozpadnout. Pak přišla ta zvláštní dezorientace, ten zvláštní tah stranou do něčeho nepopsatelného, a Cormac si uvědomil, že vstoupili do podprostoru. Zvedl ruku k panelu před Apisem a stiskl tlačítko pro vnější komunikaci.

„Já myslel, že jsi ztratil schopnost mezihvězdných přesunů,“ řekl.

„Lhal jsem,“ odpověděl Drak.

Zůstalo v něm dost z člověka, aby měl potřebu vyslovovat rozkazy, místo aby převzal absolutní kontrolu nad jejich adresáty. Podíval se dolů na kapitána *Occamovy břitvy* a zjistil, že se mu po sesazení z trůnu podařilo odplazit se ke dveřím. Zůstávala za ním hlemýždí stopa krve a plazmy.

„Zabijte to,“ poručil Skellor. Afran a Danny přistoupili k jeho tělu a současně do něj vystřelili. Tomalon se prakticky ani nepohnul – možná byl už mrtvý.

Potom se Skellor zadíval na sebe a uvědomil si, že bude muset zůstat trvale na trůnu, pokud bude chtít tuto loď ovládat. Džainská substruktura nejprve vyslala vlákna do spojů a odtamtud do optických kabelů a rozvodů, které se z toho místa rozbíhaly, aby dostala pod kontrolu různé prvky *Occamovy břitvy*. Když se však pokusil znovu vyplnit místa, kde vypalovací program zničil důležité subsystémy umělé inteligence, musel tato vlákna zesílit, aby byl schopen přenášet informace a energii – musel se rozrůst do lodi. Teď seděl obklopen tlustou dřevnatou hmotou jako nějaká lesní socha,

kterou někdo dávno zapomněl v kořenech dubu. S každým dalším pokusem o ovládnutí systému se tato struktura rozrůstala a sílila.

Pohlédl na Afran a Dannyho. Mladík neměl žádný výraz, protože sice nebyl napojený přímo, ale byl teď součástí struktury – Skellora. Zato Afran měla ve tváři výraz stěží potlačovaného zděšení.

„Běžte najít členy své skupiny, kteří přežili, a vraťte se s nimi sem," nařídil a pak se mlčky díval, jak se otočili ke dveřím. Mikroskopickou částí svého já je před nimi otevřel. Bylo to jedno vítězství, jeden malý systém, nad nímž zvítězil. Ale nebylo to dost.

Skellor se dál úporně snažil provrtat se přes pevně zapojené bezpečnostní systémy, které po celé lodi nadále fungovaly – zásadní pro ovládání zbraňových systémů – a stále se mu to úplně nedařilo. Takže Cormac a jeho kumpáni unikli – když už si myslel, že je má, uklouzli mu z hrsti. A to ho zároveň rozčilovalo a *děsilo*.

Skellor chápal, že se nikdo nesmí dozvědět, co udělal. ZBC by na něho uspořádala *nikdy nekončící* štvanici a on by se tak už nemohl usadit, aby nabral sílu. Všichni, kteří unikli, museli zemřít – včetně Draka. Ale než je zabije, musí nejdřív získat plnou kontrolu tady. Napojoval se na jednu kameru za druhou a sledoval, jak Afran a Danny postupují lodí, tak jako je sledoval zevnitř prostřednictvím jejich superek. Pak mu došlo, že oba separatisté fungují jako lodní roboti řízení podmyslemi a že je to mnohem efektivnější způsob, než aby se on snažil řídit *úplně* všechno. Mohl k sobě zbývající separatisty zavolat, ale to by vyžadovalo, aby sem každého z nich osobně dovedl, což zabíralo prostor pro zpracování dat. Ano, jisté množství sebeurčení v podřízených jednotkách bylo dobrá věc; uvolnilo by mu to ruce pro jiné úkoly. Chápal, že to, kolik toho může *vnímat,* má svou mez. Nešlo ani tak o zpracovávací kapacitu a paměťový prostor, ale skoro jako by byl na každé situaci nebo systému, který řídil nebo sledoval, nějak emočně zainteresován.

Skellor otočil hlavu nejvíc, jak mu to džainská struktura dovolila, rozhlédl se po ostatních křeslech v můstkovém modulu a pochopil, co musí udělat – bylo to správné, skoro jako by to bylo předurčeno. Sedm křesel, a on přes superky Afran a Dannyho cítil, že naživu zůstalo – včetně něj – sedm separatistů.

S vypětím, které ho na okamžik oslepilo před soustavným přísunem informací z té části lodi, již přece jen ovládal, vypěstoval z těchto kořenů džainské struktury pod podlahou výhonky. Cítil, jak se rychle rozrůstají, živí se okolním materiálem – izolací, plasty, kovy, makrosklem – a přeměňují je. Ze spleti optických vláken, která už sledoval k navigačním přístrojům rozmístěným po povrchu lodi, vyslal výhonek do jednoho z těchto křesel. Další z monitorovacích systémů motorů. Z řízení zbraní, ovládání životních systémů, vnitřní bezpečnosti, lodní údržby a ovládání štítu. Tam, kde to bylo vhodné, připojil další menší systémy – integritu konstrukcí k lodní údržbě, boční výhonek pro ovládání lodních reaktorů ke všem… Velení bylo bezvýhradně jeho, ale všichni ostatní budou mít tolik samostatnosti, kolik jim přenechá. Když pohlédl dolů, uviděl, jak tyto oddenky prorážejí podlahu pod sedmi křesly a rozrůstají se pod nimi. Pak se zadíval ke dveřím a čekal, až se objeví jeho velící posádka.

Thorn znal to naprosté ticho a okamžitě si uvědomil, že se probouzí z hibernace. Proběhly duševní postupy, které mu vštípily roky výcviku, zkusil si vzpomenout, co mají s Gantem za úkol tentokrát, a jak už se mu to stalo, vzpomněl si, že Gant je mrtvý. Na chvíli ho ovládl zmatek, jak se snažil lokalizovat se – vzpomenout si, kde je a co dělá. Když vyšel od okamžiku Gantovy smrti, vybavil si svůj návrat na Zemi, snahu sparkindského generála rozmluvit mu přeřazení jinam, pak virtuální i polní přeškolování na konspirativní práci pro ZBC a několik infiltračních misí v soustavě Solu, než ho poslali na Cheyne III. Pak si vzpomněl, co se stalo tam.

Ozvalo se bzučivé cvaknutí, pak ostřejší zvuk a nalevo od něho prořízla tmu bledá čárka světla. Vědomí, co přijde pak, nijak nezmírnilo nenadálé bodání špendlíků a jehliček, jak se mu od krku odpojil nervový blokátor – byl to pocit, jako by ho někdo válel v kaktusových bodlinách. Víko hibernační rakve – prohlubeň ve tvaru lidského těla v ojíněném kovu – se od něho odklopilo. Jelikož se hibernační rakev nacházela ve svislé poloze vůči lodní gravitaci, vybíhaly z kovu po obou stranách držáky a on se jich hned chytil, jakmile byl schopen pohnout pažemi. Jehly se schovaly a nahradil je

pocit, jako by z něho sdírali kůži – nebo ji dokonce spalovali. Jak zalapal po prvním vzduchu, v plicích mu zabublala tekutina. Zakašlal a polkl. Když se podíval nalevo, uviděl Johna Stantona, jak vystoupil ze své rakve a pustil se do izometrických cviků – evidentně byl veterán tohoto způsobu cestování. Thornovi to trvalo o něco déle. Střídavě zvedl a ohnul obě nohy, protáhl si záda a krk a pak vykročil, jako by vstupoval na led – s pomocí jedné ruky na držadle.

„Ne a ne se to zlepšit," poznamenal.

Stanton se několikrát shýbl k prstům na nohou, chvíli klusal na místě i vyfukoval dech do chladného vzduchu komory. „Já jsem s tím nikdy neměl problém," odpověděl. „Na dlouhých štrekách se může zapomnění občas hodit." Stanton prošel kolem Thorna a zamířil ke vstupu do obytné části lodi. Přes rameno řekl: „Je tady jenom jedna sprcha, takže budeš muset počkat."

Thorn si sám zkusil několik cviků. Sice se mu většinou vrátily normální smysly, ale konečky prstů měl stále necitlivé v důsledku poškození nervů způsobeného toxinem, který na něj použil Brom. Když došel ke skříňce vedle pouzder, aby si našel jednorázovou kombinézu, kterou si na sebe chtěl vzít, než na něho dojde řada se sprchou, uvědomil si, že bude nejspíš znovu potřebovat lodního autodoktora. Při oblékání kombinézy se ohlédl a uviděl Jarvellis, jak vyšla z pilotní kabiny a zamířila do obytné části lodi.

„Kde jsme?" zeptal se jí.

Zastavila se a prohlédla si ho. „Vlétáme do soustavy. Mezi námi a Maladou momentálně sedí plynový obr Calypse. Potrvá to asi šest dní." Pokynula k pilotní kabině. „Rozhodně se běžte podívat. John a já potřebujeme na chvíli trochu soukromí."

Thorn si dopnul kombinézu lepicím proužkem, přikývl, nazul si palubní boty, které k soupravě patřily, a zamířil k pilotní kabině. Dokonale jí rozuměl: Jarvellis se zřejmě probudila z hibernace o něco dřív než on a Stanton, a Thorn velice dobře znal ten překotný rozběh normálních tělesných funkcí – on sám se hodinu po rozmražení často cítil nesnesitelně nadržený. Jestli něco nechápal, tak to, proč ho ti dva nenechali u ledu ještě o chvíli déle. Rozhlédl se a najednou si všiml, jak je teď v nákladovém prostoru těsno. S

lehkým zklamáním si uvědomil, že Stanton a Jarvellis byli venku z hibernace přinejmenším jednou od doby, co se do ní odebral on.

V pilotní kabině klesl do jednoho z velitelských křesel a zahleděl se na hlavní obrazovku. Ukazovala plynového obra Calypse, napravo od nějž zářila korona hvězdy – hlavní díl světla tlumil černý reakční disk. Jak mu Stanton vysvětlil, než se uložili do hibernace, Masadu obklopovaly laserové systémy a válcové světy Teokracie a vládnoucí kasta držela svou technologickou převahou obyvatelstvo planety v trvalém područí. Uvažoval, jak se za této situace chtějí jeho kolegové s *Lyrikou II* dostat na povrch. Nepochybně existovaly díry, kterými mohla malá loď proklouznout, protože žádná vesmírná civilizace se neobešla bez patrného dopravního ruchu. Ale tato loď, byť se dala zaměnit za meziplanetární tahač, nebyla zrovna malá. Napadlo ho, že by mohl udělat malý pokus.

„Lyriko, můžeš mi odpovídat?“ zeptal se.

„*Můžu* odpovídat, ale nezaručím, že se vám moje odpovědi budou líbit,“ odpověděla lodní UI.

„Jsem trochu zmatený z toho, jak chce Stanton tuto loď nepozorovaně dostat na povrch planety. Řekl mi, že má pouze jeden kosmoport, který se využívá jen pro vojenskou nebo nákladní dopravu Teokracie, a já mám všechny důvody k podezření, že náklad tady na palubě není pro ni.“

„A jak zněla vaše otázka?“ zeptala se ho Lyrika.

„Jak chce dostat tuto loď nepozorovaně na povrch Masady?“

„Je mi líto, ale to vám nemohu říct.“

„Máte bezpečnostní kódy Teokracie?“

„Když jsem se naposledy dívala, tak jsme je neměli.“

Thorn se opřel a pro sebe se vesele ušklíbl: pouze nenapravitelně naivní věřili, že UI nelžou. Praktickou zkušenost měl takovou, že UI jsou lepší lháři než lidé.

„Co tvoří tvůj náklad?“ zeptal se na rovinu.

„Vraťte se do reality, pane řádový agente.“

„Tak dobrá, co mi můžeš říct o Masadě?“

„Mám k tomuto tématu asi deset tisíc hodin. Co vás zajímá? Politický systém, ekosystém, symbiotické adaptace, náboženství? Zhruba polovina toho, co mám, se týká jen *toho* posledního tématu.“

„Co třeba půl hodiny výběru od každého něco. Myslím, že do té doby by mohla být sprcha volná.“

„Dobře. Začnu planetárním ekosystémem před příchodem lidí, zjištěními prvních průzkumů, následnou kolonizací a pak historií Teokracie. Bude to stačit?“

„Ano, díky.“

S Thornovými otázkami zabral film hodinu. Dvě věci, které ho fascinovaly nejvíc, byly přirozený ekosystém a zvláštní systém života zavedený Teokracií: v prvním případě trojhomolice, volaváci, žvatlokačové a hrůzní kapucíni; a v tom druhém adaptované plodiny a zdroje bílkovin, jež byly produktem dřiny velké části obyvatel povrchu. Rovněž symbiotické organismy vytvořené jako levnější alternativa k dýchacím přístrojům a ochranným oděvům, které zároveň byly z hlediska dogmatu pro Teokracii přijatelnější než jakákoli modifikace lidské formy dané Bohem. Právě se vyptával na Podzemí, když do pilotní kabiny vstoupil Stanton.

„To není moc stabilní situace,“ poznamenal k němu Thorn.

„To ne, ale je dost stabilní, aby vydržela dalších padesát let, když se do té doby nevyvine dostatečný tlak, aby se zhroutila,“ odpověděl Stanton.

Thorn pokynul směrem k nákladovému prostoru. „A to všechno patří k tomu ‚tlaku‘?“

„Ano,“ řekl Stanton. „A představ si, že když jsem na Humě kupoval hlavní část tohoto nákladu, planetu právě přebíral pod svá křídla Řád.“

„Je normální, že to nějakou dobu trvá, ale vy jste zřejmě škvíru našli, ne?“

Stanton pokrčil rameny. „Taky jsem si to myslel. Situace tam byla chaotická, ale ne zas tolik. Když jsem zjistil, jak přísná jsou bezpečnostní opatření, byl jsem v pokušení letět někam jinam, ale pak mě oslovil jeden obchodník.“

„Ale stejně jsi ten obchod riskl?“ zeptal se Thorn.

„Měl jsem únikovou cestu, ale kupodivu jsem ji nepotřeboval. Agenti Řádu, které jsem viděl, jak sledují každý můj pohyb, se ani nepokusili zasáhnout.“

„Chceš říct, že máš od Řádu povolení?“

„Vědělo se, pro koho ten náklad kupuju. Chci říct, že je v zájmu Řádu, aby se situace na Masadě stala co nejmíň stabilní. ZBC má v úmyslu dostat tuto planetu za Hranici a většina populace ji uvítá s radostí.“

„A ty?“

Stanton hleděl na obrazovku, která teď ukazovala odpudivou, ale jinak skoro venkovskou scénu z povrchu planety – nebýt proktorů, kteří na všechno dohlíželi ze vznášedel a na lidi dole mířili probíječkami.

„Jako dítě jsem měl vždycky pocit, že musí existovat něco lepšího než vláda Teokracie, ale dokud jsem byl tady, a ještě i nějakou dobu potom, jsem nechápal, jak překonat mrzkost lidské přirozenosti. Poději jsem zjistil, že se dá překonat tak, že lidskou přirozenost z rovnice odstraníš.“

„Takže jsi reformovaný separatista?“ zeptal se Thorn.

Stanton se na něho zlostně podíval. „Nikdy jsem nebyl separatista. Jsem žoldnéř, to je všechno.“

„Tak proč tohle?“ Thorn ukázal nejdřív na obrazovku a pak směrem k nákladovému prostoru.

„Protože mám nevyřízené účty a nesplacené dluhy.“

Thorn vstal a vykročil ke dveřím. Stanton ho doprovodil do obytné části. Vešli do prostoru, který měl stejnou dispozici jako dům někde na planetě, včetně kuchyně a jídelny, a Thorn se podruhé rozhlédl kolem sebe s jistým překvapením. Většina lodí měla automaty na jídlo, ale *Lyrika II* měla kromě nich i malou kuchyňku, což byla nákladná varianta. Když ucítil vůni opékající se slaniny, zmocnila se ho silná nostalgie a také musel polknout příval slin.

„Jak se chceš nepozorovaně dostat na povrch planety?“ zkusil to.

Stanton odešel zkontrolovat opékající se slaninu. Jarvellis, která složitě mlela opravdová kávová zrnka do překapávače, se zájmem

vzhlédla ke svému chlapovi – hlavou se jí nepochybně honilo, kolik je ochoten tomuto agentovi ZBC prozradit.

„Nejdřív se běž osprchovat a pak si promluvíme u snídaně. Šaty máš tam," ukázal Stanton.

Thorn se odebral do koupelny této důkladně domácké části lodi a byl znovu překvapen, když našel luxus, jaký byl běžně spojován spíš s obrovskými výletními loděmi vyskytujícími se v lidnatých soustavách, jako byl Sol. Sprcha byla umístěna nad širokou vanou, která byla dost velká, aby se do ní pohodlně vešli dva lidé, a přestože sprcha jako taková měla obvyklé ultrazvukové nastavení a fénovací hlavice, nedaleko byly na vyhřívaném madlu velké, načechrané bílé ručníky. Tihle dva viditelně měli rádi své pohodlí, jenže takové pohodlí v kosmické lodi stálo spoustu peněz.

Zamyslel se nad pravděpodobným zdrojem těchto peněz a vzpomněl si na závěry vyšetřování z planety Viridian. Zjistili, že separatistický žoldák Pelter sice původní *Lyriku* zničil, ale Jarvellis unikla a podařilo se jí najít svého milence Stantona přímo na Viridianu. Ale Pelterovy peníze – několik milionů ve formě leptaných safírů – nebyly nikdy nalezeny. Teď to vypadalo, že jich bylo dost, aby si mohli koupit lepší trisférickou loď, jako byla tato, a nechat ji vybavit pro své potřeby. Thorn zjistil, že jim toto štěstí spadlé z nebe nedokáže mít za zlé, protože Stantonova zrada na Pelterovi umožnila agentu Cormakovi, aby šíleného separatistu zabil a soustředil se na svůj větší úkol – kterým bylo vyšetření samarkandské katastrofy. Tehdy se Cormac setkal s mimozemskou bytostí zvanou Tvůrce a konečně se dozvěděl, že za zničení veškerého života na Samarkandu je odpovědný legendární Drak. Spolčili se s Tvůrcem, aby tento zločin náležitě potrestali – tak, že z první dračí koule zůstalo jen smetí na oběžné dráze.

Když Thorn vstoupil do sprchy a po okraji vany se spustil polopropustný štít, překvapila ho další věc. Jak si užíval jehličkové proudy horké vody a mydlil se opravdovým tvrdým mýdlem, udiveně si všiml, že na kraji vany leží několik hraček: ponorka, jaké se používaly v podivuhodných mořích uvnitř Europy, a černá vydra – obojí zřejmě ovládané malým dálkovým ovladačem připevněným na

obložení sousední stěny, které vypadalo jako z porcelánu. Stanton ani Jarvellis mu nepřipadali jako typy, které by si s takovými hračkami hrály; představoval si, že jejich hračky by byly spíš erotické nebo smrtící.

Když se vysprchoval, zjistil, že na něho v čistícím automatu zabudovaném do stěny čekají jeho šaty. Všechna krev a špína z nich zmizely, roztržená místa byla viditelně opravená. Byla skoro úleva poznat, že to všechno je práce stroje – nesnesl by představu, jak mu některý z těch dvou zašívá kalhoty jehlou a nití, neboť by to znamenalo, že jsou naprosto šílení. Na jednorázové prádlo si oblékl tentýž pracovní oděv s bílou košilí a džínovou bundou, jako měl na sobě, když ho Lutz a Ternan odvezli na setkání s Bromem. Pak si nazul svoje oblíbené kožené boty – speciálně vyráběné pro ZBC a trvanlivé tak, že za normálních okolností potřebovaly vyměnit pouze ze stejného důvodu, jako by jejich majitel mohl požadovat výměnu nohy. Příhodně oblečený, odešel do jídelny, kde dostal talíř se slaninou, vajíčkem a houbami smaženými na česneku a velký džbánek opravdové kávy. Uzrál v něm náhlý závěr, že Stantonovi a Jarvellis se podařilo změnit se z kriminálníků ve světce.

„Ptal ses mě, jak se chceme dostat nepozorovaně na povrch planety," promluvil Stanton. „Řekneme ti to i všechno ostatní, co tě bude zajímat, pokud jsi připraven jít do toho s námi – pomoci." Než Thorn mohl odpovědět, Stanton zvedl vidličku umazanou od vajíčka, aby ho umlčel, a sám pokračoval: „Než na to odpovíš, měl by ses něco dovědět. Už znáš situaci na Masadě, ale možná nevíš o tom, že agenti Řádu tam rozšiřují elektronické hlasovací stroje a pašují na planetu veškerou podporu, kterou mohou povstání poskytnout. Masada pravděpodobně není víc než několik let od přičlenění."

„Jak tam ty věci dostávají?" zeptal se Thorn. „Tamní prostor není úplně uzavřený," odpověděl Stanton. „Výrobní základna Teokracie není výkonná, a tak vyměňují vzácné proteiny a potravní tresti za nástroje a vybavení – a všude, kde je obchod, je i pašeráctví."

„Rozumím," řekl Thorn – a skutečně rozuměl. Pokud Řád tuto vzpouru podporoval, bylo jeho povinností udělat totéž. Nejdřív si potřeboval ověřit, co Stanton říká, ale jinak neviděl problém v tom,

aby s nimi spojil svůj osud. Dokonce se na to celkem těšil, protože podle toho, co o Stantonovi věděl, ten člověk byl dokonalý profesionál. „Jestli je pravda, co říkáš, pak do toho s vámi jdu. Je to vlastně moje práce."

„Tak to je bezva," řekla Jarvellis, s pohledem upřeným přímo na Thorna. „Samozřejmě platí, že jestli nás jakýmkoli způsobem podtrhneš, jeden z nás tě zabije."

„Nápodobně," odpověděl Thorn a zazubil se na ni. Souhlasně naklonila hlavu, věnovala pohled Stantonovi a pak pokračovala: „Máme chameleonware."

„Ten nezamaskuje použití antigravitace," připomněl Thorn. „Úplně ne," přisvědčila. „Ale rozmázne je do prostoru více než čtvrt kilometru a Teokracie nemá nic, co by bylo na takové technické úrovni, aby to takhle mohlo *zachytit.* Ve skutečnosti je naším jediným problémem brzdící *záže*h, protože náš ch-ware nedokáže zamaskovat tepelnou charakteristiku a iontovou stopu, která zůstane."

Thorn se nad jejími slovy zamyslel. Řádový chameleonware nikdy nedokázal zamaskovat použití antigravitace, proto používala ZBC pro tajný sestup na povrch planety speciální kluzáky.

„Je to stejný ch-ware, jaký používali na Bromově lodi?" zeptal se. „Ano," odpověděl Stanton. „Přiletěl jsem tam složit druhou splátku, proto mě nijak pozorně nehlídali a proto jsem mohl udělat, co jsem udělal."

„Já myslel, že jsi tam byl kvůli diákonovi Aberilu Dorthovi."

„Pouhá náhoda. Celou dobu jsem se chystal dostat ho na Masadě."

„Pak to nejspíš bylo moje štěstí, že tam byl. Kdyby ses nerozhodl Bromovu loď zničit, možná bys mě neosvobodil."

„Broma jsem chtěl poslat ke všem čertům tak jako tak. Jedovatý hmyz jako on je nejlepší rychle zadupat," odpověděl Stanton.

Thorn se na něho dlouze zadíval. Jaké měl teď tento muž motivy? Před událostmi na Viridianu se zdálo, že jeho jediným motivem jsou peníze.

Proč se od té doby tolik změnil? Thorn tu myšlenku pustil z hlavy – nikdy ho nelákalo analyzovat příliš podrobně něčí povahu, tak jako ho nikdy nelákalo položit tytéž otázky sám sobě.

„Neznáš originální zdroj toho chameleonwaru? Bromovi se moc nechtělo o tom mluvit, a jak víš, později jsem už nedostal příležitost, abych se ho na to zeptal."

„Výzkumná základna separatistů – a ještě než se zeptáš, musím odpovědět ne, nevím, kde to je. Zřejmě pro ně pracuje nějaký špičkový biofyzik. On vyrobil Bromovi taky tu jedovatou hračku. Znám jenom jméno: Skellor."

Thorn si mlhavě vybavil, že o tom jménu něco zaslechl – něco ve spojení s jinou operací. V tom případě předpokládal, že ZBC aktivity tohoto nuže stopla – nebo se k tomu chystala.

Thorn se otočil k Jarvellis. „Říkala jsi něco o tepelné charakteristice i iontové stopě."

Jarvellis, která mezitím dojedla snídani, se pohodlně opřela. Džbánek; kávou chovala v rukou před sebou. „Většinu brzdění si odbýváme teď, schovaní za Calypse. Zbytek uděláme v atmosféře přímo nad Masadou."

„A jak sakra chcete zamaskovat to?"

Když mu to řekla, Thornovi blesklo hlavou, že ti dva možná *jsou* trochu šílení.

10

Chlapec se metodicky, zaujatě a bez přílišného použití nožů a vidliček, prokousával obědem. Žena, která seděla u stolu vedle něho, roztržitě upíjela z šálku kávu a prohlížela si otevřenou knihu opřenou o koleno.

„Tak se stalo," řekla, „že bratra Blahomysla poslali hledat štěstí mezi tábory, ale zlí morlokové ho zahnali do divočiny." Žena si odfrkla a zamumlala: „To mě podržte, morlokové." Nato navázala: „V první den z těch tří, které byly očíslované jeho zásobou kyslíku, narazil ve flétnové trávě na mladého volaváka."

Žena stočila pohled a zjistila, že její posluchač se soustředí spíš na to, jak nabodnout pečeného korýše, než na příběh. Přesto pokračovala: „‚Prosím, dej mi najíst. Jsem opuštěný a mám hlad,' poprosil tvor. ‚Proč bych ti měl dát najíst, když bys mě mohl sežrat, pokud bys měl sílu?' zeptal se bratr Blahomysl. ‚Dám ti své slovo,' odpověděl volavák. ‚Přísahej na své slovo ve jménu Boha a ve jménu jeho proroka Zeldy Smythové,' požádal bratr. Volavák odpřisáhl a bratr Blahomysl mu dal třetinu bochníku sekané, který mu stařenka od…" Žena se zarazila a zavřela knihu, aby se podívala, co je na obálce. Pořád tam stálo Mortální pohádky a pořád na ní byl obrázek žvatlokače požírajícího kněze stejným způsobem, jakým její syn cpal do hračky své chlebové vojáčky.

Pokrčila rameny a pokračovala: „Tak se stalo, že volavák šel nocí s ním a žádný jiný tvor bratra nenapadl. Zachránila ho jeho zbožnost a dobré srdce."

Žena se nevesele zasmála a posunula text výš.

Reverend Epthirieth Loman Dorth stál v pozorovatelně své věže, prohlížel si šikmý strop Horního zrcadla *Víry* a představoval si, že

tak nějak se musí cítit Bůh. Přistoupil blíž k vypouklým oknům z řádového makroskla, pohlédl dolů do obrovité studny válcového světa *Víry*, do něhož Horní zrcadlo odráželo sluneční paprsky, a pozoroval víření mraků nad podivuhodnými budovami a rozlehlými zahradami nacházejícími se uvnitř, které se rozmazávaly a bledly proti jasnému oku Dolního zrcadla na druhém konci světa. Lehkým pošimráním své superky – svého *Daru* – získal dojem tisíců komunikací uskutečňovaných na pozadí mohutného kolísání modlitby bratrů septarchiánů na horních kanálech, což byl jediný způsob, jak ubránit svou mysl před útokem mysli Molocha. Když netvor poprvé přišel s darem svých superek, zdál se být vyslancem Boha, oni však brzy prohlédli rozpolcenost jeho štědrosti. Biotechnická zařízení jim poskytla mocný nástroj ke komunikaci, řízení a chápání, ale netvorovi samotnému umožnila, aby jim horními kanály pomalu vnucoval svou vůli. Nyní se tisíce bratrů střídaly ve dne v noci při modlitbách, aby k nim mysl Molocha nemohla proniknout.

Když za sebou zaslechl sykot otevíraných dveří a zadupání nohou, jak se vojáci zastavili a vypjali se do pozoru, neotočil se. Krátkým pátráním si zjistil, kdo jsou a proč tam jsou.

„Je připraven?“ zeptal se. Chtěl slovní potvrzení, neboť *Daru* ani pod ochranou modlitby nebylo možné důvěřovat.

„Ano, hierarcho,“ odpověděl jeden z mužů.

Loman se otočil. Vychutnával si ten titul, ale zároveň uvažoval, jestli majoru Clausovi nejde o povýšení. Stál tam se dvěma svými podřízenými a všichni tři byli dobře vyzbrojení a vystrojení. Clausovi nebylo co vytknout až na cákanec krve na jedné noze; avšak ostatní měli na sobě špinavé a potrhané uniformy. Všichni tři muži vypadali na kost vyhublí, ale aspoň dokázali rovně stát, v tom měli výhodu nad mnoha svými druhy. Boj byl dlouhý a tvrdý, ale výsledek stál za to.

„Clausi, hierarchou mne nazývej až po uvedení do úřadu.“ Bylo by nejlepší ponechat Radě iluzi, že ještě má nějakou moc. „A teď se pojďme podívat na Amoloranovo… sesazení.“

Trojice se za něho při odchodu z místnosti ve věži zařadila. Loman stočil zrak stranou a všiml si, že Claus se posunul těsně k jeho levici – na místo poradce a někoho, kdo má podíl na postavení, o něž jde. Uvažoval, že ho pošle o krok nebo dva zpátky, ale pak tu myšlenku zavrhl. Realita mocenské hry byla taková, že člověk potřeboval mít armádu na své straně, a Claus prozatím sloužil svému účelu dobře, byť bude v pravou chvíli odstraněn.

„Reverende, měl bych vás také informovat, že váš bratr se vrátil z Cheyne III se špatnými zprávami: Brom byl zabit a jeho organizace je rozprášená," řekl Claus.

Loman na horním konci točitého schodiště, které sbíhalo kolem jedné skleněné stěny věže, zaváhal a ověřil si tuto zprávu svou superkou. „Nevadí, vždycky se najdou jiní, kteří za nás budou bojovat proti Řádu. A jakmile Ragnorak vykoná své dílo, zástupci Řádu nikdy nezískají dostatečnou záminku, aby sem mohli přijít." Když se Loman na majora podíval, zjistil, že se tváří pochybovačně, a chtěl k tomu něco poznamenat. Proto pokračoval: „Všechno je naplánované. Jsme Vyvolení a uspějeme."

„Jak myslíte, reverende," odpověděl Claus, což nebyla zrovna nadšená reakce, jaká by byla Lomanovi po chuti, ale pravděpodobně se na tom podepisovala majorova únava.

Loman s pocitem velkorysosti pokračoval: „Myslím, že po Ragnoraku budete mít na povrchu hodně práce, *komandére* Clausi."

Scházeli po schodech do velké síně, kterou si Loman vybral pro svou pozdější investituru. Neubránil se při tom úvahám o tom, kolik drahocenných zdrojů na tuto Amoloranovu věž padlo. Každý schod tvořila gravideska, každé z padesáti pater věže jimi bylo vydlážděné a bezpečnostní systém byl, jak věděl, na obzvlášť vysoké úrovni. Pochopitelně se ukázalo, že systém není dostatečný, když byly přerušeny elektrické kabely ze solárních panelů osazených pod Horním zrcadlem. Od Amolorana bylo nedbalé, že příliš spoléhal na *Dar* – muži, které on, Loman, poslal přerušit přívod energie, byli naverbováni na planetě, takže neměli superky, které by se daly zachytit; a další kanály, jež mohly něco prozradit, zahltili za dostatečný příslib budoucího vlivu septarchiánů.

Přítomna byla jen polovina Rady: ostatní, kteří podporovali předchozího hierarchu, si možná právě v tom okamžiku brali život, nebo, pokud byli dost bohatí, aby si to mohli dovolit, prchali ve svých plavidlech. Čtyři stovky vojáků, jež sem přivedl Claus, byly momentálně seřazeny kolem stěn nebo rozptýleny v davu, který se právě velice rychle ztišoval. Loman vyšel na volné prostranství, které bylo rychle vyklizeno pod schody, a rozhlédl se kolem. Mnohé soukromé kanály byly otevřené, ale on neměl pocit, že by se jim měl vnucovat, neboť věděl, co by si většina lidí pomyslela. Nakonec bylo jedno, co si mysleli nebo čím se bavili, hlavně když poslouchali.

V zadní části místnosti stál sloup s konstrukcí a on si všiml, kolik členů Rady, jejichž oddanost je pochybná, vrhá nervózní pohledy k tomuto zařízení. Po chvíli se jeden člen davu odtrhl, přišel blíž, poklekl a uchopil Lomana za ruku. Reverend Loman se podíval dolů do bezvýrazné tváře svého bratra.

„Vracíš se v příhodný čas," řekl Loman.

„Byl bych zde dřív, reverende, ale Brom byl zbabělý a váhal s vysláním svých lidí proti cerebskému runsiblu. A váhal příliš dlouho," odpověděl Aberil.

Loman mu pokynul, aby se postavil, a navázal s ním spojení na soukromém kanále. *„Tak jako tak jsi dostal pošetilý úkol. Poskytování dodávek separatistům dává Řádu skulinu, kterou na nás může. Nesmíme přepínat své síly a musíme být trpěliví."*

Aberil mu odpověděl: *„Amoloran neměl středobod ani dostatečnou víru, byl by nás svou pošetilostí zničil. Udělal jsi správnou věc, bratře."*

„Udělal jsem to, o co mě žádá Bůh."

„Jako my všichni."

Loman pokynul Aberilovi, aby se zařadil za něho, po jeho pravé straně, a Aberil toto místo s určitou horlivostí zaujal. Nato se Loman otočil ke Clausovi. „Staniž se," prohlásil.

Claus dal znamení svým mužům v zadní části místnosti. Dav se rozestoupil a mezerou vyvedli Amolorana, z každé strany podpíraného strážným, neboť nohy mu neustále vypovídaly poslušnost. Stařec vypadal zmateně a vyděšeně – což bylo jedině

správné. Loman si s jistým odporem povšiml jasně žlutých skvrn od moči na přední části jednorázové kombinézy, do které ho předtím oblékli. Stráže ho dovlekly ke konstrukci, a zatímco Loman postoupil blíž a postavil se před něho, začaly ze starce kombinézu strhávat. Amoloran jim kladl odpor, ale nebylo mu to nic platné. Zanedlouho byl nahý a bojoval pouze s neoblomným kovem, který ho před davem držel v pozici jako při ukřižování.

Loman naklonil hlavu ke Clausovi a zeptal se ho: „Měl únikovou cestu?“

Claus před sebe natáhl ruku; na dlani mu ležely tři malé průsvitné kapsle. „Implantované pod nehty. Taky měl nervovou rušičku schovanou ve šperku na krku – a tohle.“ Claus mu podal krásný nástroj ze staré nerezové oceli – lžíci s nabroušenými hranami.

„Myslíš, že by se zabil sochařským nástrojem?“ zeptal se Loman. „Řekl bych, že vydloubnutí vlastních očí by nebyl způsob, kterým by chtěl odejít.“

Claus zavrtěl hlavou a ukázal na nástroj. „Neurotoxin v držátku, který se dá vypumpovat mikropóry v hranách, Vaše důstojnosti. Používaný v první řadě k působení bolesti, ale je možnost vypumpovat celé množství, takže jedno říznutí by způsobilo okamžitou smrt.“

Loman si nástroj pověsil na háček na opasku a jen tak pro sebe přikývl. Bylo to tak pokaždé: vysoko postavení vždycky měli způsob, jak se zabít, pokud by to situace vyžadovala, a vždycky si uvědomili až příliš pozdě, že ta situace nastala. On sám měl pod nehty implantované podobné kapsle s nervovým jedem a byl odhodlán je použít, než by v jeho případě věci došly tak daleko.

„Jak vidím, *Dar* jsi mu ponechal,“ řekl.

V Clausově výrazu se nakrátko objevily obavy. „Považoval jsem za nejlepší nechat to rozhodnutí na vás.“

„Odeber mu jej teď.“

Claus se udeřil pěstí do prsou a pak došel ke starci upevněnému v konstrukci.

„Ne… ne, to nemůžete,“ vyrazil ze sebe zajíkavě Amoloran, když Claus sevřel v prstech šupinatou superku, kterou měl za uchem.

Amoloran zavřískl, když mu ji Claus odtrhl a zahodil ji na podlahu. Z davu se ozvalo zlověstné mumlání, které rychle ztichlo, když se po shromážděných Loman rozhlédl.

Všem prostřednictvím své superky vzkázal: „*Miloval* Dar *více než Boha. Chce si někdo z přítomných poslechnout jeho slovní doznání?*“

Nikdo nevystoupil.

„Vybral jsi program?“ zeptal se Aberil.

Loman se na něho podíval. „Ne, bratře. Máš nějaký návrh?“

„Mám, a u zdravého jedince může trvat osm hodin.“ Aberil se zadíval na zestárlého hierarchu. V jeho výrazu bylo teď víc života, než bylo obvyklé. „Když dovolíš.“

Loman mu pokynul, aby pokračoval. Aberil rychle přešel k ovládacímu panelu na boku sloupu a s požitkem do něj něco vyťukal. Konstrukce se začala zvedat a všude kolem ní začaly vyjíždět a rotovat nože, kostní pilky, elektrické sondy a injektory. Amoloran vykřikl, pak sklonil hlavu a začal odříkávat modlitbu Pátého satagentu – volbu mnohých, kteří čelili tomuto osudu.

Loman se znovu rozhlédl po davu. Všichni se dívali s dychtivým a v některých případech lehce zvráceným výrazem – ale dívali se všichni. Aberilovy mučící programy byly pověstné, a tak možná mnozí doufali, že se tady něco přiučí.

„Pohleďte na zrádce Božího slova,“ promluvil hlasitě Loman a varovně vztyčil prst. „Byl by chtěl, abychom útočili jeden na druhého, a náš svět by zatím ovládl nepřítel. Dovolil by, aby se mezi nás vrátil Moloch. A nakonec by nás nechal obětovat lásku k Bohu za lásku k technice.“ Amoloran ze sebe chrlil poslední slova modlitby, což působilo poněkud rušivě. Loman proto zvýšil hlas. „Pohleďte, toto se stane každému, kdo by chtěl podkopat náš osud. Nyní přijde Ragnorak, aby z planety pod námi vyřízl nákazu, a až se planeta uzdraví, budeme se moci obrátit ven a postavit se nepříteli. Jsme –“

Zadunění udělalo dokonalou tečku za posledním veršem Amoloranovy modlitby. Loman zlostně vzhlédl a chuchvalce tkáně se mu tak rozstříkly po obličeji, stejně jako mnoha těm, kteří stáli

kolem něho. Sundal si z čela cosi beztvarého a s odporem se zadíval na kus kosti a mozku, který držel mezi palcem a ukazováčkem. Amoloran visel v konstrukci a třásl se. Zůstala mu čelist, ale zbytek jeho hlavy zmizel. Loman se otočil a vzteklým krokem zamířil pryč – Claus a po něm Aberil si pospíšili za ním.

„Omlouvám se," řekl Claus. „Potrestám toho idiota od skeneru."

„Zajímavé," připustil Loman. „Výbušné implantáty v kosti jeho lebky. Zřejmě aktivované recitací Pátého satagentu."

Když došel ke schodišti, znovu se otočil k obrovské síni. Jak si prohlížel jednu tvář za druhou, nacházel pouze prázdné nebo účastné výrazy – nebylo vidět nikoho, kdo by se opovážil dát najevo pobavení nad tím, jak byl ztrapněn. Letmo pohlédl na Aberila a poslal mu: *„Myslím, že víš."*

Aberilův nůž byl venku a prořezával Clausovi hrdlo, ještě než si nešťastník mohl uvědomit, že mu hrozí nějaké nebezpečí. Nato mu Aberil podtrhl nohy a poslal ho obličejem napřed na podlahu, aby Lomana nepostříkalo příliš mnoho jeho krve.

Loman si otřel z roucha několik kapek a řekl: „Je příjemné, když má člověk u sebe v takových situacích rodinu. Vítej doma, *první komandére* Aberile."

Jizvák se choval dosti podivně, ale na druhou stranu to možná bylo pochopitelné vzhledem k tomu, že se teď nacházel v dvojčeti obrovské bytosti, která se dala označit za jeho matku. Drakoman se namísto obvyklého klidu uvolnil z křesla a odstrkováním se rozrušeně pohyboval po plavidle. Cormac byl také rozrušený – přežili, ale bylo diskutabilní, jak dlouho se jim to ještě bude dařit. Dunění a klouzavé zvuky se soustředily na přechodovou komoru a teď se k nim přidalo tiché klapání.

„Co děláš, Draku?" zeptal se s prstem přitlačeným na tlačítko komunikátoru.

„Jdu dovnitř," odpověděl Drak, což nebylo zrovna povzbudivé.

Cormac si všiml, že Styčník při těchto slovech narovnal hlavu a zvedl ruku ke kápi svého exoskeletu.

Apis si všiml Cormakovy pozornosti a řekl: „Obě přechodové komory se dají otevřít zvenčí.“

Samozřejmě – Apis o této skutečnosti dobře věděl.

„Neobtěžoval bych se kapucí ani maskou,“ prohlásil Cormac. „Jestli nás teď Drak chce zabít, moc s tím nenaděláme.“ Obrátil pohled ke Gantovi a všiml si, že golem sice chová v náruči AFZ, zatímco si sundává bezpečnostní popruhy, ale tváří se rezignovaně.

„Připadá mi, že Drak s námi určitě má nějaké plány,“ nadhodila Mika, soustředěná na Jizváka. Stále nevypadala dobře, ale zdálo se, že inhalátor, který použila, má nějaký účinek; přinejmenším zatím nepotřebovala další pytlík na zvracení.

„Ale *jaké?*“ zeptal se Cormac. „Víme, že je naštvaný na Masaďany a chce tam způsobit nějakou škodu, ale moje zkušenost je taková, že když chce Drak způsobit nějakou škodu, zpravidla to obnáší velké dýmající krátery. Nechápu, proč o nás vůbec stojí, ledaže by měl v úmyslu mrštit toto plavidlo na jeden z válcových světů Teokracie.“

Další zvuky se teď ozvaly od vnitřních dveří přechodové komory. Všichni najednou se odstrčili od svých sedadel a přesunuli se na druhou stranu člunu. Když se kolo na komoře otočilo, Cormac cítil něco z toho, co museli cítit předchozí obyvatelé tohoto plavidla, když je Apis otevřel do vzduchoprázdna. Dveře se pootevřely a podél celého jejich okraje vtrhly dovnitř masité prsty, temně rudé a pokryté šupinami. Hydraulika dveře dál pomalu otevírala a Cormac v tom nacházel určitou úlevu. Jelikož znal Drakovy schopnosti, cítil jako dobré znamení, že se dveře mohly otevírat vlastní rychlostí a nebyly už vytržené ze svých závěsů. Bylo tak pravděpodobné, že Drak chce přistávací člun zanechat v použitelném stavu. Doufal jen, že chce totéž pro lidi v něm.

Po úplném otevření dveře odkryly pohled na organickou změť: kavernu hadovitých panožek zakončených plochými kobřími hlavami, na každé z nichž se skvělo jedno modré oko bez zřítelnice v místě, kde měla být ústa; spleť tenčích červených chapadel; tlusté blány, jaké mají mezi prsty vodní plazi, které většinu této masy držely pohromadě; a viditelné pohyby života v hloubi za nimi.

Plavidlo vyplnil pach hřebíčku, spáleného masa a terária. Masa se nahrnula dovnitř, panožky, jejichž oči těkaly všemi směry, se pověsily do vzduchu; potom se dovnitř protlačilo něco nového a vztyčilo se to nad nimi. Mělo to žebrované hadí tělo, hlavu pterosaura a safírové oči. Cormakovi se dostavil pocit určitého déjà vu. Uvažoval, jaká nejasná konverzace se asi odehraje tentokrát.

„Umírám, Iane Cormaku," řekla pterosauří hlava.

Cormac se odrazil od stěny ke středu plavidla, zachytil se špičkou boty za opěradlo křesla a založil si ruce na prsou. „To už jsem kdysi slyšel."

Hlava se otočila tak, že se její oči zaměřily na Jizváka. „Ale budu žít," dodala.

To se podobalo starému Drakovi víc: rozhovory, které byly, jako když se prosévá obilí od plev a objeví se brambory. „Jak to myslíš?"

Hlava se otočila zpátky ke Cormakovi a rozstříkla po řadách sedadel pod ním mléčné sliny. Cormaka nikoli poprvé napadlo, kolik takových hlav asi každá koule Draka má, nebo jestli si je může podle libosti vytvořit – stejně jako drakomany.

„Zničím laserové soustavy," řekla hlava.

„No, to bude… užitečné."

„Mají pět lodí, které se vyrovnají řádovým bitevním lodím třídy mí."

„Takového typu, s jakým ses už setkal?" zeptal se Cormac.

„Ta loď setkání nepřežila."

Cormac si všiml, že Apis sebou škubl.

„Nedá se říct, že ty bys vyvázl lehce," poznamenal Cormac.

„Tentokrát nevyváznu vůbec."

Přestože se Cormac nechtěl nechat vtáhnout do některé z těch kruhových a v důsledku zbytečných konverzací, na které se Drak, jak se zdálo, specializoval, neubránil se tomu a poddal se svému zmatku. „Tak proč tam sakra letíš?"

„Abych žil znovu."

To znělo rozumně.

„Co chceš po nás?"

„Až zničím jejich laserové systémy a satelity, nic vám nebude bránit v sestupu. Teokracie se pak dočká vzpoury a mé zástupy povstanou.“

„O čem to sakra žvaníš? Usmažila ti ta bitevní loď třídy mí kus mozku?“

Hlava se znovu zhoupla směrem k Jizvákovi.

„Dávám ti jméno Kadmos,“ řekla a zamířila zpět cestou, kterou přišla. Přechodová komora se za ní zavřela.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Mika. Cormac byl ze všeho, co se právě odehrálo, natolik zmatený, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se skutečně na něco zeptala.

Obrátil se k ní. „Je to smůla, že si pro svůj vstup do světa normální konverzace musíš vybrat zrovna *takovou* otázku. Nemám tušení.“

„Vypadá to, že se situace vyvíjí v náš prospěch… víceméně,“ promluvil Gant a povolil sevření své AFZ, když zjistil, že rozdrtil pažbu.

„Jo, a to mi dělá starosti,“ odpověděl Cormac a otočil se k Jizvákovi. „Co mělo znamenat to o tom Kadmovi?“

Jizvák, s pohledem upřeným na přechodovou komoru, odpověděl: „Nevím.“

„Já vím, kdo byl Kadmos,“ ozval se znenadání Apis. Všichni se otočili i zadívali se na něho. Pokračoval: „Je to postava z řeckých mýtů – na Zemi. Učili jsme se o nich v hodinách dějepisu, protože Farins, náš učitel, tvrdí, že je nutné, aby člověk měl všeobecné vědomosti o lidstvu, i když se chce v životě zabývat jenom metalurgií.“ Apis se odmlčel, aby se nadechl a Cormaka napadlo, zda tento Farins byl na zničené masadské lodi. Apis navázal: „Kadmos byl muž, který zabil draka, potom mu vytrhal zuby a zasel je do země. Ze zubů vyrostli muži, kteří ho chtěli zabít, dokud mezi ně nevhodil drahokam. Potom se začali zabíjet mezi sebou, jak chtěli ten kámen získat pro sebe. Ti, kteří zůstali naživu, se k němu přidali a pomohli mu něco postavit… myslím, že město…“ Apisovi došla slova.

„Už si vzpomínám," řekl Mika. „Je ještě něco jiného: Kadmovo vítězství je vítězství získané za cenu velkých ztrát."

Cormac neměl zájem v takovém rozhovoru pokračovat. „Pojďme připravit ty hibernační rakve."

Hlínu často střídaly kluzké kameny a pole suti napadané shora. Ještěrčích ocásků se tam vyskytovalo velice málo – a i ty vypadaly zakrsle – a po flétnové trávě nebyla ani stopa. Skalní měkkýši, kterých si předtím všimla v nižších polohách, tady byli plošší, měli nevýraznější barvu a jejich kresba byla chaotičtější. Když došli ke strmé skalní stěně, Fethan zamířil doprava, napříč svahem.

„Jak je to ještě daleko?" řekla zajíkavě Eldene. Zastavila se, sundala si dýchací přístroj a vyměnila kyslíkovou láhev za poslední, kterou měla.

Fethan se zastavil a zadíval se na ni. „Budeme potřebovat najít nějaký úkryt na noc, a když budeme mít štěstí, někdy během zítřka jsme tam. Máš víc než dost, aby ti to stačilo, děvče."

Říkal to jen proto, aby ji utěšil? Možná doufal, že jí zbývající kyslík vydrží až k jejich cíli. Jak vstala, aby si přístroj znovu nasadila, rozhlédla se po okolí. Jestli měla zemřít, bylo to tady lepší místo než se svalit do přepadového příkopu u nádrží. Rozhodla se, že při posledním nadechnutí, až hodnota na štítku na přívodní hadici dýchacího přístroje klesne na nulu – jak se to před chvílí stalo u předchozí láhve – si sundá masku a strčí si do úst hlaveň Volusovy zbraně.

Fethan je dovedl po úbočí okolo hory na úzkou pěšinu, kterou – všimla si Eldene podle stop – muselo vyšlapat nějaké zvíře. Že by nějaký býložravec? Nebo něco nebezpečnějšího? Právě se na to chystala zeptat, když obešli skalní výčnělek, na němž něco stálo a pozorovalo je.

Zvíře, které sedělo na bobku, mělo stejně zdvojené přední končetiny složené na čtyřdílné hrudi jako žvatlokač. Ale na hlavě mu chyběl zobák: pod řadou zelených očí mu visel výrůstek podobný rypáku, který mu zřejmě sloužil jako ústa.

Fethan na něj přezíravě ukázal. „Býložravec. Vylizují ze spodní strany skal houbový sliz. Jsou naprosto neškodní.“

Eldene ho rychle dohonila, protože si tak jistá nebyla – nelíbilo se jí, jak ji tvor pozoruje, a při tom se zahnutou přední končetinou zamyšleně škrábe na rypáku.

„A co je tady nahoře žere?“ zeptala se.

„Kapucíni a siluráci,“ odpověděl stručně Fethan.

Po skalním výčnělku je čekal výhled do údolí zařezávajícího se do hor. Pak začali scházet dolů po přirozených skalních schodech. Eldene si na plochém kameni všimla deštěm vyleptaných tvarů zkamenělých červů, lesknoucích se pyrity železa, a najednou jí přišlo, jak je to všechno obrovsky nespravedlivé: narodila se na této planetě, vyrostla na ní a až teď, když se stala ženou, ji poprvé pořádně viděla a cítila. Na povrchu existovaly generace obyvatel, kteří prožili svůj život, aniž spatřili zlomek toho, co viděla v několika uplynulých dnech ona. Bylo to spravedlivé? Mohl to nějaký bůh tak chtít?

Jak sestupovali, Eldene zaslechla hukot řeky, a když slétla pohledem dolů, uviděla ji, jak se třpytí mezi porosty flétnové trávy. Tento pohled se však rychle ztrácel ve vlnách mlhy, které údolím táhly. Stezka začala klouzat a ona dvakrát téměř upadla, jak byla zabraná do zkoumání zvláštních, pestře zbarvených výhonků na kamenitých svazích po obou stranách. Rostliny připomínaly puchýřový mech, ale byly hladší a plošší a vyskytovaly se v čistých odstínech modré, oranžové a červené. Po zemi mezi nimi se táhly pruhy jako stříbrné žíly.

„Tím se tady nahoře živí býložravci,“ vysvětlil jí Fethan, když si všiml, na co se dívá. „Dávej pozor, kam šlapeš: to, co pokrývá ty skály, je sliz obsahující spory, a bude hůř.“

Skutečně bylo hůř a Eldene dvakrát upadla na zadek – podruhé sklouzla až těsně za Fethana. Ale nepodařilo se jí povalit ho – srazit se s ním bylo jako narazit do stromu s hlubokými kořeny. On sám při sestupu neuklouzl ani jednou.

Zanedlouho začali znovu stoupat, studenou mlhou podél řeky. Nalevo měli horská úbočí, napravo šelestila vysoká tráva. Eldene

zjistila, že přes veškerou vynaloženou námahu je jí čím dál větší zima, protože slunce, těsně následující Calypse, zmizelo z očí za horami a odpoledne přešlo v soumrak. V tomto chabém světle Eldene jen tak tak viděla tvory přibližně čtvercového tvaru, kteří jim poletovali nad hlavou a smutně kejhali.

„Co je to?“ zeptala se.

„Plachtopýři – taky neškodní,“ odpověděl Fethan.

Jak tma zhoustla, plachtopýři se přesunuli výš a dál. Horami se rozléhal jejich křik. Když ve flétnové trávě za ní něco zajíkavě zasyčelo, vyskočila a najednou zjistila, že se třese. Chvíli mlčela, protože se nechtěla pořád vyptávat na každý podivný zvuk, ale když se to ozvalo znovu, už se neudržela.

„Co to bylo?“ zeptala se Fethana, který se zastavil a ohlížel se směrem, z něhož zvuk přišel.

„Nemám ponětí,“ opáčil a pak jí pokynul, aby ho předešla. „Jdi dál a nezastavuj se.“

Udělala to, ale cítila, jak jí naskočila husí kůže, když si vzpomněla na starcovu zmínku o ‚silurácích‘ a ‚kapucínech‘. Dokonce uvažovala, že by vytáhla pistoli, ale ruce se jí teď třásly tak silně, že by si nejspíš ustřelila vlastní nohu.

„Ještě dvě hodiny a vylezeme znovu na svah,“ řekl jí Fethan. „Je tam jeskyně, kde se můžeme schovat na noc.“

Skvělé: nějaká hezká, studená a vlhká jeskyně – přesně to, co potřebovala.

Když padla noc, zaslechli ten zvuk znovu, jako by to, co jej vydávalo, s nimi drželo krok. Zřetelně teď slyšeli, jak si něco razí cestu flétnovou trávou a vydává při tom mlaskavé vzdechy. Eldene uvažovala, jestli by měla takový strach, kdyby věděla, z čeho ten zvuk vychází.

„Vraťme se výš na svah,“ navrhl Fethan. „Tady jsme trochu moc blízko trávy.“

Eldene ho rychle poslechla. Představovala si při tom, jak se na ni vrhne něco jako žvatlokač nebo volavák, popadne ji to a s křikem odtáhne zpátky do flétnové trávy, aby ji to sežralo. Pracně šplhala po kluzkém svahu nahoru, uváděla do pohybu kameny, vyvracela

houby, podkluzovala a rozdírala si kolena. To nebylo důležité – hlavně se chtěla dostat výš. Ohlédla se a náhle ji zachvátil děs – Fethan byl pryč. Udělala rychlejší pohyb a tvrdě upadla, ale vstala a šla dál. Svah konečně přešel do roviny a ona našla plochý úsek, kde mohla zrychlit tempo. Dole pod ní se objevil další pohyb a ona s obtížemi rozeznala, jak sebou v travinách zmítá něco obrovského. V dalším okamžiku běžel Fethan vedle ní… Podívala se ještě jednou: to nebyl Fethan. Byl to mohutný muž s robustními kostmi, oblečený do bojové výstroje, s dýchací maskou a přilbou. Chytil ji za ruku a odtáhl ji ze směru, kterým běžela.

„Tudy. On ho odvádí ze stopy.“

Uvažovala, že by ho zkusila odrazit, ale byla příliš vystrašená. Rozhodně nevypadal jako proktor. A proto běžela s ním, občas se nechala podpírat a občas podepřela ona jeho, když klopýtl. Lapala po dechu a hlavou se jí honilo, jak daleko ještě bude schopná běžet, když ji muž zatahal za ruku směrem k velkým balvanům. Když oběhli první balvan, objevili se další dva lidé a vtáhli ji kolem sebe do jeskyně, v níž hořel oheň. Stála mezi věcmi narovnanými na podlaze a pozorovala trojici, která se teď krčila v ústí jeskyně, těžké pušky připravené v rukou.

„Co to bylo?“ zeptala se jediná žena z těch tří: vlasy a jednu stranu obličeje měla schované pod vojenskou komunikační přilbou.

„Neviděl jsem to jasně,“ odpověděl muž, kterého oslovila. „Čučel jsem na Fethana a tuhle, jak postupují k nám, když to začalo vylézat z údolí za nimi. Bylo to velký.“

Žena si ho chvíli pozorně prohlížela a pak se otočila k Eldene. „*Ty* jsi to viděla?“

Eldene zmateně zavrtěla hlavou.

„Kdo tam?“ promluvila žena do mikrofonu na přilbě. „To jsi ty, Fethane?“ Chvíli poslouchala, pak její tvář zbledla. „Kurva,“ ulevila si stručně a znovu se zahleděla do noci.

„Co se děje, Lellan?“ zeptal se jí druhý muž.

„Vede to pryč,“ odpověděla. „Do rána se prý vrátí sem.“

„Lellan…“ řekl ten muž varovně.

„Vypadá to, že se nám tu potlouká kapucín.“

Eldene si prohlédla pobledlé výrazy těchto těžce ozbrojených osob a zkusila si představit, jak strašný asi může takový kapucín být.

„Ty jsi Lellan Stantonová," dostala ze sebe konečně.

„Jo, jsem," odpověděla žena. „Vítej v Podzemí." Potom se otočila tváří zpátky do noci.

Jak se loď vzdalovala, hierarcha Loman se zadíval do ústí *Víry* a zahloubal se nad svým dílem. Říkalo se, že v den Amoloranova uvedení do úřadu se válcovým světem prohnala rudá mlha z těl tisíců umučených a zabitých. Loman se nechtěl nechat zahanbit, a tak nařídil natřít Horní zrcadlo krví zrádců, aby tisíc dní vrhalo do světa rudé světlo. Jeho techničtí poradci ho nervózně informovali, že takový postup je ve vzduchoprázdnu neproveditelný, ale potom mu rychle řekli, že odrazné povrchy přece jen umožňují jisté vyladění odrazu – obvykle proto, aby se dovnitř nedostalo příliš ultrafialového záření. Proto bylo nyní světlo *Víry* červené, i když nanejvýš na deset dní – cokoli nad tuto hranici by začalo zabíjet rostliny v zahradách.

„Klenot v naší koruně," poznamenal Aberil.

Loman se k němu otočil a přikývl. Potom se rozhlédl po poněkud stísněné kabině, do níž ho s bratrem uvedli.

„Amoloran neměl posílat *Generála Pattena* pryč. Co ho to napadlo?" zeptal se.

Aberil, usazený na okraji postele, jako by nedůvěřoval její pohodlnosti, odpověděl: „Ten blázen si vzal do hlavy, že by se Styčníci dali využít jako rukojmí, pokud by se Řád rozhodl vpadnout k nám; a taky si myslel, že když je zachráníme, mohli by nám z vděčnosti pomoci vylepšit laserové systémy a zacelit některé mezery v pokrytí. Kdyby nevěnoval tolik času zabíjení techniků, kteří s ním nesouhlasili, tato nutnost by nevyvstala."

Loman sebou škubl a krátce se pozastavil nad tím, zda také on nebyl trochu ukvapený, když nechal vyhodit hlavního zrcadlového technika oknem horní věže do vzduchoprázdna. Pak tu myšlenku zapudil: ten muž byl drzý a mohl se aspoň pokusit nátěr krví realizovat.

„Ctihodný hierarcho, jsme připraveni na váš rozkaz uskutečnit podprostorový skok," promluvil hlas z ovladače zabudovaného do stěny.

Loman přezíravě mávl rukou. „Tak to udělejte," řekl.

Po krátké prodlevě výhledová obrazovka zčernala a hluboko v nitru lodi zaduněly motory. Loman se ušklíbl. Dobře věděl, že řádové lodě se nemusejí tak zahřívat, než skočí do podprostoru, a že jsou v nich gravidesky použity po celé lodi, nejen v jednom přepychovém apartmá jako tady. Opovržlivě se rozhlédl kolem sebe.

„Nyní do sebe všechny naše plány zapadají," prohlásil. „Víš jistě, že není možné vyvodit žádnou spojitost mezi myceliem a námi?"

Aberil zavrtěl hlavou. „Náš agent pronikl do Řádu na Cheyne III a cestoval přes mnoho světů, než nakonec dorazil na *Mirandu*, a ani on nevěděl, co tam vlastně veze. Myslel si, že převáží odposlouchávací zařízení, které má nainstalovat na komunikační soustavu, a virus, který jsme mu rovněž dali, než se vydal na cestu, ho beztak zabil krátce poté, co mycelium doručil na místo. Jediným naším problémem bude samotný Moloch, pokud by Řád informoval o tom, že nám mycelium před dvaceti lety poskytl."

„Ano, ale věřili by mu v Řádu? Myslím, že ne. Budou mít za to, že udělal totéž jako jeho dvojče na Samarkandu, a budou se ho snažit zničit. Moloch jim uprchne," řekl Loman. „Už brzy se tohoto pokušitele zbavíme úplně."

„Dá-li Bůh," dodal Aberil.

Loman odešel od obrazovky a klesl na pohovku vedle svého bratra. „A až se ho zbavíme, budeme konečně moci vyříznout nádor, který se rozrůstá v srdci naší civilizace." Odmlčel se a zvedl ruku, aby se dotkl své superky. Tolik potřebný *Dar* ho uváděl do rozpaků. „Za jak dlouho bude Ragnorak připraven?" Vzal si inhalátor, aby se ochránil před podprostorovou nevolností – dalším aspektem kosmického cestování, kterým občané Řádu pravděpodobně nemuseli trpět.

„Stavba je dokončena. Ale potrvá ještě měsíc přepravit jej na místo. Kdyby Amoloran zahájil přesun ihned po dokončení základní

konstrukce, už by tam byl. Z nějakého důvodu jej chtěl mít hotový ještě před přesunem.“

Loman se domníval, že Amoloranovy pohnutky chápe: pokud by Ragnorak byl už funkční, až by byl tažen kolem válcových světů do své polohy na orbitální dráze, jistě by do srdcí všech ctižádostivých uzurpátorů na *Naději*, *Víře* a *Lásce* zasel strach. Dlouze se zadíval na tmavou obrazovku, než potáhl z inhalátoru.

Aberil udělal totéž a pak řekl: „Vyjádřil ses o mé misi s dodávkami pro separatisty na Cheyne III, že je to pošetilý úkol.“

„Amoloran byl příliš nedůvtipný a málo tvrdý, když to situace vyžadovala,“ opáčil Loman. „Nikdy by nepodnikl tak rázný krok jako my s nasazením mycelia. Přesto chtěl, abychom riskovali zásobování separatistických skupin na Hranici – akci, ze které máme velice malý zisk. Musíme si udělat pořádek ve vlastním domě. Řád má zásadu, že nikdy nepřebírá soustavu, která je stabilní, neboť by to mnoha jeho členským světům připadalo nepřijatelně militaristické. Zbavíme se Podzemí a Řád tak nebude mít žádný důvod, aby se nás pokusil ovládnout.“ Odmlčel se, když se celá kajuta jakoby zdeformovala a jemu se dostavil pocit beztíže, přestože ho gravidesky v kajutě pevně držely. Navázal s lehkou nevolností, přestože měl inhalátor: „Řád se nemůže dál rozpínat a bez vedení božskou morálkou nakonec podlehne bratrovražednému konfliktu. Napomůžeme mu k tomu, ale chytře – sami zůstaneme v odstupu a v bezpečí.“

„Ty tomu věříš… hierarcho?“ zeptal se Aberil.

„Jak bych mohl pochybovat? Civilizace řízená stroji bez duše nemůže uspět. Bůh nepřipustí, aby uspěla.“

„Ano, to je pravda,“ uznal Aberil. „To by Bůh nepřipustil.“

„Musíš pochopit náš úděl, Aberile. Musíš spatřit širší perspektivu. Jsme předsunutá bašta pravdy, a až se Řád zhroutí, k čemuž musí dojít, přineseme tu pravdu *zpět* jeho světům.“

„Snažím se nepochybovat, ctihodnosti, ale někdy je to těžké, když člověk vezme v úvahu Řád. Tvoří jej tisíce kolonizovaných světů, mezi nimiž mohou jeho občané cestovat v jediném okamžiku.

Má statisíce lodí, z nichž mnohé jsou velké jako měsíce Calypse a mnohé jsou schopné zničit planety…“

Loman si pohrdavě odfrkl. „Byl jsi snad pryč tak dlouho, že jsi uvěřil řádové propagandě?“

„Ne, hierarcho.“

Loman vstal a ještě jednou se nadechl z inhalátoru, než znovu přistoupil k tmavé výhledové obrazovce. Takovou věc by měl okamžitě potlačit: rozmach pověstí a mýtů o všemocném Řádu. A on takové nesmysly poslouchal z úst vlastního bratra. Udeřil rukou do obrazovky a otočil se. „Možná k tobě nejsem spravedlivý. Řád skutečně má skvělou techniku, ale nesmíš nikdy zapomínat, že nemá naše *srdce.* Pamatuj si, že bez ohledu na to, jak je velký nebo mocný, už jsme jej zmanipulovali pro své cíle. Moloch prchá a Řád ho uštve jako vypuštěný lovecký pes.“

Aberil pokýval hlavou. Jeho tvář byla bez výrazu. „Ano, hierarcho.“

Jakoby na ukončení tohoto rozhovoru, loď vypadla zpět z podprostoru a atmosféře v kabině se vrátila určitá normálnost. Loman si zastrčil inhalátor do kapsy, pak se otočil a opřel se rukama o spodní okraj obrazovky, která teď ukazovala pouze vesmír prozářený hvězdami. Po chvíli ruce zvedl a upravil obraz, aby ukázal obrovskou stavbu venku ve vzduchoprázdnu. Dlouho nechápal, proč ho vzhled Ragnoraku tak znepokojuje. Teprve po prohledání databank objevil podobný tvar v obrazových archivech využívaných k výuce dávných dějin. Tam našel, co mu to připomíná: smrtící nástroj, který budovali, byla Eiffelova věž přemístěná na oběžnou dráhu nad Calypse.

Otočil se zpět a zadíval se na svého bratra. „Nepochopil jsem, co jsi říkal o řádové technologii polí,“ promluvil. Vůbec si neuvědomil, že vedle toho, na co se ptá, působí jeho předchozí vznosná prohlášení směšně.

Aberil vzal zápalnou kulku, kterou předtím použil jako model. Zvedl si ji před obličej. „Každý kinetický projektil váží jednu tunu. Pokud bychom je vystřelili proti Masadě, při rychlostech, které je Ragnorak schopen udělit, explodovaly by v horní atmosféře. Proto

používáme na předním kuželu každého z nich řádové polopropustné pole. To snižuje tření natolik, že projektily dolétnou na povrch. Při průrazu se promění na plazmu, která se propálí dolů do kilometrové hloubky. Vyplní každou z jejich jeskyní – bude to, jako by tam dole explodovala termonukleární bomba.“

„Ztráty na povrchu?“ otázal se Loman.

„Kolem třiceti procent,“ odpověděl Aberil.

„Cena, kterou musíme zaplatit,“ řekl Loman. Uvažoval, jak dlouho bude po těchto úderech kinetických projektilů trvat, než se podaří obnovit obchod s luxusními proteiny.

11

Chlapec dojedl večeři a v očekávání obvyklého rozuzlení poslouchal pohádku s vykulenýma očima. Žena našpulila rty a dřív, než další kus textu přečetla nahlas, jej přelétla očima.

„Druhý den ráno bratr Blahomysl našel na lůžku z travin stočeného siluráka. ‚Prosím, dej mi najíst,' poprosil tvor, ‚jsem už starý, proto nedokážu tak dobře lovit a mám hlad.'

‚Proč bych ti měl dát najíst, když bys mohl, až ti moje jídlo dodá sílu, vstát a vrhnout se na mě? Přísahej na své slovo ve jménu Boha a ve jménu jeho proroka Zeldy Smythové,' požádal dobrotivý bratr.

Silurák odpřisáhl a bratr Blahomysl mu dal druhou třetinu bochníku sekané, který mu dala stařenka od hraničního kamene."

Chlapec si začal hrát s kousky, které mu zůstaly na talíři, jeho pozornost těkala.

„Tak se stalo, že tvor šel nocí s ním, doprovázen volavákem, a bratr, takto dvojnásobně ochraňovaný, se skutečně dožil toho, že došel do blízkosti táborů."

„Máma je nudná," přerušil ji chlapec.

„Musíš si vážit takových příběhů, zlato, protože jejich prostřednictvím se ti dostane velkého poučení a velkého pochopení Boha," řekla žena.

Chlapec se na ni podíval – byl sice malý, ale měl vrozenou inteligenci obou svých rodičů a inteligenci navíc z genetických úprav, které mu před narozením udělali, a proto poznal, kdy si z něho matka utahuje.

Thorn s nemalým znepokojením sledoval, jak Jarvellis pilotuje *Lyriku II* k obrovskému převalujícímu se kusu asteroidu. Jakmile se dostala dost blízko, převzala řízení lodní UI a přesnými zážehy

manévrovacích trysek skálu zdánlivě znehybnila. Teprve když se podíval mimo tento kus asteroiditického smetí, pocítil lehkou nevolnost, když uviděl, že Calypse a hvězdy za ní kopírují rotaci, kterou viděl předtím – *Lyrika II* teď dokonale srovnala krok s pohybem skály.

Jarvellis vstrčila pravou ruku do rukavice manipulačního ramene, nasunula si na oči hledí a začala vysouvat nakládací jeřáb ze středu trisférické lodi. Thorn se Stantonem na různých obrazovkách pozorovali, jak se paže s mnoha klouby zvedá ke skále a její pětiprstý drapák se rozevírá jako ruka. Potom se prsty teleskopicky roztáhly tak, že tato ruka získala dostatečnou velikost, aby se mohla spolehlivě zachytit.

„Říkáš, že už jste to někdy dělali?“ zeptal se Thorn.

„Čtyřikrát,“ odpověděla Jarvellis. Pohlédla na něho. „Buď bez obav. Pracovala jsem s těžšími břemeny, než je tohle.“

„O to jsem se ani tak nebál,“ odpověděl Thorn. „Jenom mi vrtalo hlavou, jestli veškerá ta meteoritická aktivita nezačne být Teokracii podezřelá.“

„Pokud to není blízko jejich válcových světů, což nikdy není, je jim to jedno,“ řekl Stanton. „A na každý kus, který by byl dost velký, aby dolétl na povrch a způsobil ztráty na životech, by se dívali jako na ruku Boží – dokud se nepřiblíží k nim samotným.“

Drapák skálu zachytil a začal ji stahovat dolů na plošinu, která se rozkládala mezi třemi koulemi tvořícími loď. Když dosedla, Thorn ucítil, jak konstrukcí *Lyriky II* proběhlo slabé zachvění. Jakmile byla skála na místě, nasunuly se do prostoru od okrajů plošiny kovové paže. Thorn byl zvědavý, k čemu mohou sloužit; nebyly dost dlouhé, aby skálu na plošině udržely. Otázka, kterou se chystal položit, byla zodpovězena, když z válcových předmětů na konci těchto paží vytryskly po doteku s povrchem skály proudy páry.

„Nastřelovací šrouby,“ řekl Thorn.

„Jo,“ přisvědčila Jarvellis, pustila se drapákem a dala rameno pryč.

„To není standardní výbava pro takovou loď,“ poznamenal.

„Jak řekla Jarv, neděláme to poprvé,“ opáčil Stanton.

Pomocné raketové motory se znovu zažehly, tentokrát proto, aby opravily rotaci. Pohledy na obrazovkách se začaly uklidňovat a zanedlouho stála Calypse uprostřed hlavní obrazovky.

„Proklouzneme kolem Calypse. Od tohoto okamžiku nám to na Masadu potrvá pět solstanových dní," řekla Jarvellis.

„Lyriko, nahoď ch-warový generátor," zavelel Stanton.

Thorn nadále soustředil svou pozornost na obrazovky, které ukazovaly různé pohledy na loď zvenčí. Díval se, jak se rozevřely a odsunuly kryty tří zařízení umístěných těsně před koncem každého propojovacího tunelu mezi koulemi. Vypadala jako nějací obrovští kovoví hlavonožci zkřížení s něčím na způsob starého spalovacího motoru. Každý obraz na sekundu zablikal a pak se stabilizoval.

„Jak daleko je rozhraní?" zeptal se Thorn.

„Zhruba dvacet metrů, ale za ním je pole hluboké deset metrů," odpověděl Stanton.

To znamenalo, že za hranicí této vzdálenosti nebude po *Lyrice II* ani památky. Byli neviditelní.

Těch pět dní se vleklo jako mrzáci na pohřbu a Thorn dal Stantonovi za pravdu, že zůstat v hibernaci je to nejlepší, co se dá při cestování lodí této velikosti udělat. Druhý den se rozhodl sebrat odvahu a nechat si autodoktorem zhodnotit poškození nervů v konečcích prstů, načež se mu dostalo potěšení sedět a dívat se, jak mu jednotka prsty operuje – nehty zvedla, jako by to byly nějaké malé poklopy – a napravuje nalezená poškození. Proto musel počkat několik hodin, než mu všechno, čeho se dotkl, přestalo připadat žhavé nebo ledové. Lůžko, které mu připravili ve skladišti, bylo docela pohodlné a pod termoizolační přikrývkou neměl problém tam spát ani přes trvalý chlad. Zato v obdobích *mezi* spánkem měl chuť řvát. Zbylí dva to měli dobré, že se mohli pořád věnovat jeden druhému, ale Thornovi byly jejich důvěrnosti nepříjemné, a tak se jim raději vyhýbal. Většinu času trávil tím, že sledoval informační souhrny o Masadě, které mu sestavovala lodní UI. V této elektronické inteligenci našel společníka, který mu svou drsnou náturou a stálým sarkasmem vyhovoval lépe. UI pravděpodobně

věděla, jak mu je, a dělala vše, co bylo v její moci, aby se nezbláznil nudou.

Třetí den *Lyrika II* prolétla v blízkosti válcových světů Teokracie. Nedaleko se táhla konstrukce, která byla dlouhá dva kilometry a v průměru měla půl kilometru, s obrovským zrcadlem umístěným na jednom konci, aby dovnitř odráželo sluneční světlo, a změtí nakládacích plošin, kolem nichž poletovaly lodě jako včely kolem česna úlu, na konci druhém. O něco dál byl druhý takový válec se zrcadly na *obou* koncích, jedno z těchto zrcadel však tvořilo prstenec, z něhož uprostřed vybíhala podivuhodně nepatřičná gotická věž. A v dálce se nacházel další takový svět, jen stěží viditelný jako stín na hvězdném pozadí.

„Kolik těch orbitálních světů vlastně je?“ zeptal se Stantona a Jarvellis, kteří se pro tento nebezpečný průlet oba vrátili do pilotního a zbraňového velínu.

„Jen tyhle tři,“ odpověděl Stanton. „S populací více než několik set tisíc v každém z nich.“

„Čekal bych víc.“

„Musíš si uvědomit, že tady nemají řádovou techniku, protože ta se těžko provozuje bez použití umělé inteligence – a pro ně je UI dílo ďáblovo.“ Stanton ukázal na jeden válcový svět. „Ochrana před kosmickým zářením a slunečními erupcemi není zrovna nejlepší, což vede k vysokému výskytu neplodnosti. Jim to tak vyhovuje – aspoň to celé zůstává výlučnou záležitostí.“

„Proč zrovna válce?“

„Opět: technika. Antigravitační motory a gravidesky se vyrábějí, ale ne ve velkém. Potřebovali by pořádnou modernizaci průmyslu, aby pro tyto světy vyprodukovali dostatek. Jenže se znovu nabízí otázka, proč si s tím dávat tu práci? Odstředivý systém funguje vcelku uspokojivě.“

„Lyrika mi říkala něco o tom, že mezi planetární a orbitální populací je nerovnováha.“

Stanton se na něho podíval. „Jen ta obvyklá, jaká existuje mezi vládci a ovládanými. Kolik myslíš, že je v Řádu významných UI? Jedna až deset na každou planetu?“

„Ale nedá se říct, že by vládly," namítl Thorn.

Stanton roztáhl tvář do úsměvu. „Jistě, já vím, ony ‚řídí'. Nesmíš zapomínat, že jsem byl mnohokrát svědkem toho, co se stane s lidmi, kteří neuposlechnou promyšlenou radu UI."

„Uvažuješ, že by ses stal separatistou?" rýpl si Thorn.

„To ne, já proti Řádu nic nemám. Můj pohled na věc je takový, že když se ti to nelíbí, je spousta míst, kam můžeš odletět a kde ho nenajdeš. Některým přecitlivělým oponentům pozemského ‚UI autokrata' by otevřelo oči, kdyby přiletěli *sem* a vyzkoušeli si to."

Válcový svět odplul za ně a na centrální obrazovce narostla Masada jako taková. O něco později se Thornovi naskytla příležitost zeptat se Jarvellis na její názor na Řád. Odpověděla: „Lidé z doby kamenné rozbili pazourek a zjistili, že krájí věci líp než jejich zuby. My jsme vyvinuli způsoby přepravy, které fungují lépe než nohy, a často děláme věci, o nichž bychom mohli jenom snít, například létáme. Hydraulický drapák svírá věci lépe než lidská ruka. Všechno jsou to nástroje a nikdo proti nim nemá námitky, tak proč by měl někdo mít námitky proti vytvoření inteligencí, kterým to myslí lépe než nám, a vládců, kteří dělají svou práci lépe než lidé, co by měli ctižádost vládnout?"

„Nástroje?" zopakoval Thorn.

„Všechno jsou to naše prodloužení." Pokrčila rameny. „A ani to nejspíš nevydrží dlouho. Díky superkám, připojení k síti a podobným věcem jsme svědky toho, jak se stávají námi samotnými. Přijde doba, kdy nebude mezi lidmi a umělými inteligencemi rozdíl. Co je takový paměťový záznam lidské mysli? Striktně vzato, je to umělá inteligence, nebo člověk? A když tenkrát udělali ten pokus a přetáhli mysl UI do lidského těla vypěstovaného v tanku, co získali?"

„Tak co si myslíš o separatistickém hnutí?"

„Anachronismy, atavismy. Umělé inteligence jsou jenom větší a výkonnější verze nás samotných. Ti lidé bojují za minulost, která nikdy neexistovala – a prohrají."

„Tak proč jste pro ně pašovali zbraně?"

„Peníze," odpověděla stručně a vrátila jejich rozhovor zpátky na pevnou zem.

Druhý den se Thorn pokusil dozvědět něco víc o Teokracii: jejích cílech, jejím učení, její struktuře a o tom, čemu její příslušníci vlastně věří. Zdálo se, že vyznávají boha, který má pro existenci svých dětí pravidla jen málo se lišící od těch, jež formulovala islámská či křesťanská náboženství. A jako v případě těchto starých náboženství, čím výš stál člověk v jejich hierarchii, tím větší měl volnost výkladu těchto pravidel. Nakonec držela celý systém pohromadě brutální síla a ti, kteří žili ve válcových světech, trávili většinu času tím, že byli zcela zabráni do mocenských bojů. Zdálo se, že měli jiné metody regulace počtu obyvatel, ‚aby to celé zůstalo výlučnou záležitostí,' jak prohlásil Stanton, a k těm, co už v tomto trvalém boji prohráli, se často chovali krutěji než k obyvatelům povrchu Masady. Pokud měli odvahu a příležitost, volili tito nešťastníci často sebevraždu, protože alternativy rozhodně nebyly příjemné. Představovalo je zařízení podobné autodoktorovi, které se však dalo naprogramovat tak, aby mohlo dělat věci, jež inkvizici nikdy nenapadly; příhodně pojmenovaný ‚pařák' v kafilerní jednotce; a skutečná hojnost virových a bakteriálních činitelů.

„Ty na toho boha věříš?" zeptal se Stantona.

„Ne," přišla přímá odpověď. „Ale jestli doopravdy existuje, rád bych mu dal jeden PTD jako čípek."

Pozdravy, které si vyměnili, byly stručné. Zdálo se, že ostatní tři mají v úmyslu zůstat v ústí jeskyně. Eldene se sama přikrčila u ohně, který živily kvádry nějaké nahnědlé organické hmoty. Bylo to ale příjemné. Chlad ji pomalu začal opouštět a dřív, než si to stačila uvědomit, usnula a znovu se probudila. Po chvíli Lellan vešla do jeskyně, dřepla si vedle ní a rozhrábla uhlíky kusem flétnové trávy.

„Podařilo se mu získat ajektant?" zeptala se povstalkyně.

Eldene se na ni zadívala. „Co to je?"

Lellan zvedla hlavu. „Podařilo se mu získat vzorek tablet, které musíte brát, aby vaše skola nezemřela?" Eldene přikývla.

Lellan pokračovala: „Tak to doufejme, že se vrátí celý. Na druhou stranu, jestli někdo může přežít útok kapucína, je to on. Ještě jsem neviděla nic, co by nedokázal přežít."

„Řekl mi, že je částečně člověk a částečně stroj.“

Lellan se zazubila. „Jo, dalo by se to tak říct, ale nechala bych si od něho ukázat, která část je člověk.“

„Ty mu nevěříš?“ zeptala se Eldene.

„O to nejde. Jsem ráda, že ho mám na své straně.“ Lellan vstala, našla mezi batohy další pušku, jako byla ta, kterou nesla, a podala ji Eldene Pak ukázala na jiný batoh. „Uvnitř najdeš náhradní kyslík a jídlo, jestli je budeš potřebovat. Tuším, že nás tady čeká dlouhá noc.“

„Tušíš špatně,“ řekl hlas ze tmy.

Eldene vyskočila. „Fethane!“

Starý muž došel doprostřed jeskyně, následován zbylými dvěma vzbouřenci. Jmenovali se Beckle a Carl – ten druhý byl ten, který běžel vedle ni.

Fethan se rozhlédl. „Útulné hnízdečko.“

„Co se tam venku vlastně stalo?“ zeptala se Lellan.

„Nejspíš jsem neměl tu správnou vůni, tak mě přestal honit. Chvíli jsem sledoval já jeho, ale vypadalo to, že se rozhodl jít po stádu býložravců nahoře na druhém konci údolí.“ Zavrtěl hlavou a zeširoka se usmál. „Ale byl to zážitek. Odjakživa jsem chtěl jednoho z nich vidět zblízka.“

Všichni v jeskyni na něho zírali, jako by se úplně zbláznil.

„Až budete tak staří jako já, přijdete takovým zážitkům na chuť,“ ujistil je. „Díky nim stojí za to žít.“

„Taky je to něco, co může život zkrátit,“ nadhodil Beckle.

Fethan pokrčil rameny a pak zamrkal na Eldene.

„Už jste se všichni představili?“ zeptal se.

„Jo,“ řekla Eldene. „Ale seznamování s tebou můžeme odložit, dokud nebudeme mít nad hlavou pořádnou skálu. Zmizme odsud. Nemám chuť tady zůstávat a čekat, jestli se náš přítel vrátí, až mu při nahánění býložravců vytráví. *To* není zážitek, o který bych stála.“

Trojice rychle začala sbírat výstroj a nakládat si na záda objemné batohy. Fethan předal svůj Eldene a vzal si také jeden z těch velkých. Carl, který tak zůstal bez batohu, vyměnil svou těžkou pušku za zbraň, která byla na pohled ještě ohavnější a nebezpečnější.

„Máš ještě ten ajektant?“ zeptala se Lellan, když byli téměř připraveni vyrazit.

Fethan předstíral, že si v panice prohledává kapsy, než našel tubu tabletek a hodil ji Lellan. Chvíli si je prohlížela a pak je opatrně zapnula do horní kapsy.

„Důležitější otázka, která by měla padnout, zní: ‚Dorazily už výrobny?‘“ řekl.

„Zatím ne,“ odpověděla Lellan. „Ale jsou na cestě – spolu s nějakými zbraněmi, dalšími hlasovací a podprostorovým vysílačem.“

„To není málo,“ řekl udiveně Fethan.

„Tak tak, stařiku: nevíš všechno. Brzy přiletí loď, ve které bude možná dost, aby se nám tady dole podařilo zvrátit rovnováhu.“

„Jak sakra propašujete něco tak velkého přes laserové systémy?“ zeptal se Fethan.

Lellan se otočila k Eldene a usmála se na ni. „Chtěl by to vědět, co?“

Eldene jí odpověděla nejistým úsměvem – nevěděla zatím, jaké tady má postavení. Ti lidé se k ní chovali, jako by byla jednou z nich, ale bavili se o věcech, jež byly mimo její chápání. Poznala, že se bude muset ještě hodně učit.

Všichni zamířili k ústí jeskyně. Lellan a její dva společníci si nasunuli na oči jakási hledí, která vypadala jako neprůhledná. Fethan vykročil do noci jako první, následován Lellan a Becklem. Než Carl pokynul Eldene, aby šla před ním, podal jí brýle z podobného materiálu jako hledí, které měl on sám. Chápala alespoň tolik, aby jí došlo, že umožňují vidět v noci, ale i tak překvapeně hlesla, když zjistila, jak jsou účinné – bylo to, jako by v mžiku nastal den. Carl se zařadil za ni. Hlavou pohyboval ze strany na stranu se skoro až robotickou ostražitostí, Těžká zbraň mu visela na popruhu přes rameno.

Byla z toho nenadálého denního světla zvláštně dezorientovaná. Vyjít do něj a vědět, že kdyby si brýle zvedla, rozhostila by se zase noc, bylo ještě podivnější. Eldene se plahočila se svými novými druhy a přemýšlela o tom, do jaké míry se její život změní. Měla z toho obavy, ale zažívala také rostoucí vzrušení při pocitu, že se

možná bude účastnit významných událostí. S pocitem ironie si uvědomila, že někomu, kdo strávil fádních pět let péčí o škvířilské nádrže, může prakticky *cokoli* připadat ‚významné'. Vzrušení však brzy zaniklo v otupující únavě – kterou znala až moc dobře. Jednou z několika málo výhod jejího předchozího zaměstnání bylo to, že se člověk dostal v noci do postele.

Jak se putování protahovalo, Eldene si uvědomila že upadá do stavu, kdy má chvilkové výpadky paměti. Ani pohled na tři býložravce – stejného druhu, jaký zahlédla předtím – nedaleko na svahu, jak ryjí svými rypáky mezi kamením, v ní tentokrát nerozdmýchal žádnou zvědavost a později, když nad ní přeletělo něco, co vyluzovalo řehtavé zvuky, k tomu ani nevzhlédla.

„Dávej pozor, kam šlapeš," upozornil ji zezadu Carl a ona se podívala dolů na své boty, jako by k ní ani nepatřily. Boty se přesto vlekly dál, bez jakéhokoli zásahu z mozku.

Neměla ponětí, kolik uběhlo času do okamžiku, kdy se po ní ohlédl Beckle a se zdvihnutým hledím ji informoval: „Vychází Calypse."

Eldene si sundala brýle pro noční vidění a zamžourala do šera časného rána. Když si brýle zastrčila do kapsy, připadalo jí, že procitá z předchozí apatie, jako by ji brýle nějak oddělovaly od reality. Plynový obr vykoukl nad obzor a slunce nebude v této fázi cyklu daleko za ním.

„Už tam brzy budeme," řekla Carl příjemnějším tónem a poplácal ji po rameni, když ji míjel.

„To bude aspoň historka pro děti," ozval se Beckle.

Vypadalo to, jako by ze všech spadlo napětí. Když se pak Fethan zdržel, aby se zařadil vedle ní. Eldene se ho zeptala. „S tím kapucínem?"

„Jestli tomu dobře rozumím, loví jenom v úplné tmě," odpověděl Fethan. „Ale bude lepší zůstat ve střehu – můžou se v tom mýlit. Bylo by k vzteku nechat se přepadnout, když jsme tak blízko."

„Blízko čeho?" zeptala se.

„Opravdového Podzemí," odpověděl.

Krátce nato se ocitli pod skalním převisem, který připomínal lámající se vlnu. Čím dál šli podél něho, tím víc nad ně vyčníval, až se krátce nato napojil po pravé straně úplně a oni vstoupili do dokonale kruhového tunelu. Když Eldene viděla, že ostatní si znovu nasunuli hledí, vytáhla z kapsy noční brýle a nasadila si je. Tady měly ještě překvapivější účinek, protože vnitřek jeskyně nebyl místem, u něhož by člověk předpokládal, že tam bude jasno jako ve dne. Připadalo jí zvláštní, že tam může být tolik světla, aniž by mělo nějaký očividný zdroj.

Jeskyně se stočila doleva a začala klesat. Ještě než ale příkrost chodby znesnadnila postup, začalo být dno stupňovité. Eldene se podívala dolů a uvědomila si, že to nejsou přirozené stupně, ale něco, co bylo speciálně vytesáno.

„Co kdyby to tady našli proktoři?“ zeptala se Fethana. „Nic by jim nebránilo napochodovat dovnitř.“

„Miniaturní kamery,“ vysvětil jí Fethan a ukázal na stáčející se stěny. „Pokud by to tady objevili a pokusili se dostat níž, ocitli by se před ústím pulzního děla.“

Než stačili sestoupit hlouběji, Lellan zvedla ruku a skupina se zastavila. Lellan odmotala z komunikační přilby tenký optický kabel a zastrčila jej do zásuvky schované ve stěně. Pak zůstala zamračeně stát, s rukou zvednutou k té straně přilby, na níž měla mikrofon.

„Už je to tady?“ zeptal se Carl.

Odpojila kabel a zavrtěla hlavou. „Zatím nic. Antény jsou venku a sledují Ragnorak, ale nic jiného zatím nezachytily.“

„Ragnorak?“ pošeptala Eldene Fethanovi.

„Zbraň, která je dost silná, aby zničila, co brzy uvidíš,“ odpověděl.

Chvíli nato sestoupili do tunelu s rovným dnem, osvětleným panely ve stěně, kde si všichni sundali pomůcky pro noční vidění. Eldene už začínala přemýšlet o tom, jak smutná to musí být existence žít stále pod zemí v tunelech jako tento, když tunel jako takový vyústil do kruhové síně. V jejím středu zelo ústí hluboké šachty, nad níž stála ocelová konstrukce, ke které patřil lanový mechanismus, elektrický motor a výtahová klec. Lellan vykročila jako první a

dálkovým ovladačem, který vylovila z kapsy, uvolnila zámky na drátěných dveřích klece. Uvnitř si Eldene všimla nápadnější kamery, která se pohybovala na krátké stopce v koutě klece a jednoho po druhém si je pozorně prohlédla. Aniž by se někdo z nich dotkl nějakého dalšího ovladače, výtah sebou škubl a za doprovodu hučení motoru začal klesat.

Čtvercové osvětlovací panely visely na stěnách šachty jako krystaly nějakého exotického minerálu. V jednom okamžiku je vystřídal prstenec něčeho, co nemohlo být nic jiného než zbraně. Čím hlouběji sjížděli, tím víc se v rýhách na stěnách leskl vápenec, a když se šachta stočila, tento vápenec vytvořil stalaktity a stalagmity, takže to vypadalo, jako by letěli mezi zuby nějaké podzemní nestvůry. Konečně dorazili na dno šachty a vystoupili z výtahu do dalšího tunelu, který zatáčel k obrovským pancéřovaným vratům, do nichž byly zasazeny menší dveře.

„Spousta světel," poznamenala Eldene, když se rozhlédla po množství osvětlovacích panelů pověšených na skále. Jejich záře se v duhových odstínech odrážela od krystalických povrchů vápencového lesa nad nimi.

„Geotermální a hydroelektrická energie," řekl Carl – odpověděl jí na otázku, kterou nevyslovila. „O tu tady dole není nouze."

Vzápětí si Eldene všimla, že si sundal masku a dýchá volně. Připadala si hloupě, a tak si masku odklopila dolů a nadechla se čistého vzduchu. Byl studený a chutnal po železe, ale byl příjemný.

Lellan namířila dálkové ovládání na dvířka uprostřed pancéřovaných vrat a ta se s drásavým zvukem otevřela, jakmile k nim přišli blíž. Za nimi byl prostor přibližně stejné velikosti jako výtahová klec a na druhém konci další dveře. Eldene poznala, že se jedná o přechodovou komoru, ale nebyl jí jasný její účel, když se ocitli v dýchatelném vzduchu dřív, než do ní vstoupili. Tázavě se zadívala na Fethana, ale i tuto otázku jí zodpověděl Carl.

„Z hlavního dómu neustále uniká vzduch, ale jsme schopni ho vyrábět rychleji, než ho ztrácíme. Tahle komora je stará asi sto let – z doby, kdy jsme neměli kyslíku nazbyt," řekl.

Hlavní dóm? podivila se Eldene.

Když se vnitřní dveře otevřely, Eldene v prvním okamžiku napadlo, že se vrátili na povrch – tak jasná byla scenérie před ní. Prošla za ostatními a užasle se rozhlédla kolem sebe.

Jeskyně byla tak obrovská a tak dobře osvětlená, že její vzdálený strop vypadal spíš jako těžký mrak než skála. Táhla se po něm síť kovových konstrukcí a místy jej podpíraly obrovské budovy s mnoha okny, které budily dojem, jako by někdo bez ladu a skladu rovnal na sebe vypouklé disky zřetelně odlišných rozměrů, dokud nedosáhly ke stropu. Středem tohoto dómu, překonávaná klenutými mosty, se valila pěnící bystřina, jejímž zdrojem byl tmavý otvor v jedné stěně, po stranách hlídaný dvěma pomalu se otáčejícími vodními koly. Podél této řeky Eldene rozeznala stejný systém čtvercových rybníčků, jaké se na povrchu používaly pro chov jedlých korýšů, a získala v nich další představu o skutečných rozměrech tohoto místa. Za rybníčky se rozkládala pole s různými odstíny zelené a zlaté nebo zčernalá nedávnou orbou. Na dně jeskyně nebylo mnoho nízkých budov – zdálo se, že místo je tady vzácné, proto měly městské okrsky sloupové uspořádání. Když ale postoupili do této podzemní idyly dál, Eldene si přece jen všimla několika nedávno postavených montovaných budov, kolem nichž se hemžilo množství lidí zaměstnaných nejrůznějšími úkoly. Také měli všichni na sobě uniformy v barvě staré flétnové trávy – jako Lellan a její dva druhové – a zdálo se, že jejich práce se týká především údržby a přípravy zbraní.

V poslední den z pěti, kdy se loď řítila vstříc atmosféře Masady, se všichni shromáždili v pilotní kabině. Thorn sledoval na jedné z podobrazovek, jak vystřelovací šrouby pustily kus asteroiditické horniny a ramena, k nimž byly připojeny, se znovu složila někam, kde je nebylo vidět. Několik krátkých zážehů manévrovacích trysek stačilo, aby se balvan nad *Lyriku II* zdánlivě vznesl, i když přesnější by bylo říct, že kus skály se teď hnal do atmosféry rychlostí o maličko vyšší než loď. „Nevadí, že vám ulétá?“ zeptal se Thorn.

„Úhel sestupuje zvolený tak, aby neshořel, ale explodoval a rozlámal se. My budeme jeden z těch úlomků,“ vysvětlila Jarvellis.

Stanton navázal: „Věř mi, nikdo z těch, co mají službu, nebude upozorňovat na rozpor v rychlostech. Když tady nahoře nahlásíš nadřízeným něco, čím si nejsi jistý, zásluhy si tím nezískáš, a pokud jsi z nižších kádrů a nechceš se dostat do potíží, nejlepší je počínat si tak, aby si tě nikdo nevšiml.“

„Fatální nedostatek ostražitosti,“ poznamenal Thorn.

„Ano, proto má teď Podzemí vyspělejší techniku než samotná Teokracie. Jejich jedinou nevýhodou je počet a postavení.“ Vyvolal obraz na jeden z vedlejších displejů a ukázal na něj. Satelity visely nehybně kolem křivky horizontu, přičemž ten nejbližší se zlověstně podobal obrovskému zakřivenému zásobníku do kulometu. „Výhodu, kterou Podzemí má, musí být připraveno využít dřív, než Teokracie dobuduje něco, co má větší razanci než tohle.“ Ukázal na satelit.

Thorn kývl k obrazu na displeji. „A to je co?“

„Laserový systém – ale má účinek jen na povrchu planety. Do opravdového Podzemí nepronikne.“

„A oni budují něco, co to dokáže?“

„Podsvětelné indukční dělo. Mělo by mít dost energie, aby proniklo až do jeskyní.“

„A lidé na povrchu?“

„Zabije to miliony, ale Teokracii na nich nezáleží – dole na povrchu se rozmnožují poměrně snadno.“

„Kdyby o tom věděla ZBC, nějaké akce byste se dočkali.“

Stanton se otočil a podíval se na něho. „Řád tady právě přišel o styčnickou stanici, údajně vinou Draka. Teokracie staví takové věci,“ Stanton zapíchl prst do obrazovky, „údajně na obranu před Drakem. Je to všechno v pořádku, naprosto bezúhonné, takže kdyby sem teď Řád vpadl natvrdo, výsledkem by byly problémy se členy a potenciál ke vzpouře uvnitř jeho hranic. Budou potřebovat zatraceně dobrý důvod, aby tady zasáhli; například otevřené povstání nebo volání o pomoc.“

„Rozumím,“ řekl Thorn.

Lyrika II začala vibrovat. Balvan několik set metrů před nimi už vytvářel kondenzační stopy a odpadávaly z něj první kousky. Všude kolem – před balvanem – vyplňoval obrazovku povrch planety.

Thorn sledoval Jarvellis z profilu, když s lodí vymanévrovala z kondenzačních stop a dostala ji pod balvan. Vypadala uchváceně a blaženě – byla ve svém živlu.

„Kolem dvou minut. Hodnoty namáhání jsou hodně vysoké," řekla.

Thorn se poplašeně podíval na Stantona.

„Na balvanu," vysvětlil lakonicky žoldnéř. „Máme na něm čidlo."

Skála začala žhnout, a jako zadrhující se plynový hořák s příliš vysokým tlakem, její stopa se střídavě zapalovala a zhasínala, až se znenadání vzňala v mocném výšlehu úplně. Od masivu se začaly odlamovat veliké kusy, které odpadaly po zakřivených drahách a jiskřily roztaveným železem.

„A je to tady!" vykřikla Jarvellis a praštila rukou do řízení. Skála se z ničeho nic rozpadla na čtyři velké kusy a mnoho menších, které se od sebe začaly rychle vzdalovat hnané explozí plynů. Iontové motory Lyriky II zaburácely, vnitřní antigravitace to na okamžik nestačila vykompenzovat a Thorn ucítil, jak vyplouvá ze svého křesla. Rozpadající se balvan se na obrazovce rychle vzdaloval, jak *Lyrika II* zpomalovala a padala atmosférou za ním pod stopou kouře a par, jež se rozlézala po obloze. Thornovi proběhlo hlavou, že na řádové planetě by se něco takového nemohlo odehrát, ani ne tak zásluhou lepších detektorů, ale proto, že umělé inteligence by dotyčnou hvězdnou soustavu už dávno zmapovaly a věděly by předem, které asteroiditické smetí představuje hrozbu, tudíž by byly velmi podezíravé, pokud by našly nějaké tam, kde nemá být. Žádná řádová Ul by také nevpustila balvan takové velikosti do obydleného prostoru.

Jarvellis zanedlouho přepnula obraz na hlavní obrazovce, aby obsáhl povrch planety. Pod mraky připomínajícími zvířený cukr se zanedlouho ukázal kontinent obklopený temnými, nachovomodrými moři. Tento kontinent měl přibližně obdélníkový tvar, přičemž čtyři rohy byly povytažené, takže se nabízela jistá podobnost s plachtou staré galeony. Z jednoho rohu se rozbíhaly horské hřebeny, jako by to bylo místo, kde dělová koule proděravěla plachtu, která byla

následně sešita nahrubo k sobě a materiál se při tom zkrabatil. Obrovské oblasti, které se rozprostíraly za těmito horami, měly tmavý, zelenomodrý odstín, zatímco další široké prostory byly v barvách khaki nebo saharské béžové.

Thorn ukázal na tuto poslední barvu. „Poušť?“ zeptal se.

„Tady pouště nejsou,“ odpověděl Stanton. „To, co tam vidíš, je stará flétnová tráva – v místech, kde ji zatím nepolehly jarní bouře, nebo jí nová ještě neprorostla, jako to udělala jinde.“

„To všechno je flétnová tráva?“

„Všechno ne. Jsou i jiné druhy původní vegetace a samozřejmě tam jsou zemědělské oblasti – většinou pole a chovné nádrže – ale když jsi v divoké přírodě, vypadá to, že tam není nic než flétnová tráva. Prý tady kdysi rostly stromy.“

Thorn si vybavil něco z jedné malé přednášky, kterou mu udělala Lyrika. „Trojhomolice?“ nadhodil. „Rozrušují půdu natolik, že nic velkého nemůže zapustit kořeny. Ale flétnová tráva to přežívá, protože roste z oddenků, které se drží na povrchu.“

„Ty jsi *udělal* domácí úkol,“ rýpla si do něho Jarvellis.

„Stromy se *pěstují*,“ řekl Stanton. „Ale pro jejich pěstování je třeba vyhloubit velkou díru, obezdít ji plastbetonem a pak ji znovu naplnit hlínou. I tak se tam trojhomolice dokážou provrtat. Provrtají plastbeton rychlostí zhruba centimetr za pět solstanových let.“

„To nejsou lepší způsoby, jak to udělat?“

„Jsou: použít řádové kompozity, využít geneticky upravené druhy odvozené od flétnové trávy, vybudovat hydroponické stanice a plovoucí plošiny na moři. Jenže Teokracie není ochotná investovat finanční prostředky, které by si taková změna vyžádala. Pokud vznikne nedostatek některé plodiny, kterou potřebují, jednoduše určí, kdo za to může, a potrestáni jsou nevinní lidé.“

„To je od nich velice krátkozraké.“

„Jim je to jedno. Nepůjdou snad všichni do nebe?“ Stanton si odplivl.

Obrazovka teď ukazovala celý kontinent – okraje okolního světa zmizely z dohledu. Jarvellis zkontrolovala přístroje a udělala několik

úprav. Hukot iontových motorů, který už nějakou dobu čím dál víc slábl, teď ustal.

„Jedeme teď plně na antigravitaci," vysvětlila.

Na krátkou chvíli se ocitli v mracích. Thorn si na jedné z vedlejších obrazovek, které ukazovaly pohled na loď jako takovou, všiml, že na všech plochách namrzá led, jenž se následně odlamuje v tenkých plátcích. Vylétli z tohoto mraku nad horami: kamenné vnitřnosti se protlačily z rovin nahoru a zvrásnily se do sevřených záhybů, zohýbaných vrcholů, suťových svahů a kamenných moří. Temná údolí prořezávaly bílé jizvy řek, z výšek se valily vodopády. Jarvellis si nasadila speciální brýle a pevně sevřela multifunkční řídicí páku. Pilotování lodi pro ni evidentně bylo zdrojem velké rozkoše, neboť UI mohla její práci zastat stejně dobře, ne-li lépe. Brzy nato se už hnali údolím nějaké řeky. Šedé skalní stěny se tyčily po obou stranách, jako by dohlížely na tento drzý vpád do své říše.

„Máš ten maják?" zeptal se Stanton.

„Zachytila jsem ho před hodinou," odpověděla. „Ale zatím na nás nikdo nemluví."

Lyrika II zpomalila, aby vybrala zákrut údolí, a pak klesla ještě níž. Thom viděl, jak proud vzduchu strhávaný jejich průletem tlačí vegetaci k zemi a vzduch za nimi kalí útržky podobné cárům papíru. Na konci údolí bylo malé jezero, které ze všech stran obklopovaly strmé svahy. Jarvellis dosedla s lodí na kamenitý břeh vedle útesu, který vznikl zřícením části jednoho z horských úbočí, na místě mezi balvany, které kdysi tvořily ono úbočí. Thorn zaslechl zvuk hydrauliky, jak *Lyrika II* spustila opěry. V dolní části hlavní obrazovky se objevilo šest podobrazovek ukazujících pohled na každou ze šesti noh zakončených čtyřmi roztaženými prsty. Pět noh dosedlo přímo na břeh, ale jedna narazila na menší balvan. Thom pobaveně sledoval, jak jej zaseknutá noha sevřela a jako by podrážděné odstrčila stranou, než dosedla pevně – zdálo se, že UI má přece jen některé věci pod kontrolou.

Manévrovací trysky zhasly a v celém plavidle utichly různé motory a generátory. Thorn poslouchal tikavé zvuky chladnoucího kovu, čas od času hlasité lupnutí nebo syčivé zaskřípání, jak dosedala

tíha lodi. Jarvellis pomocí kulového ovladače vystřídala všechny pohledy kolem lodi, takže to vypadalo, jako by jediná kamera pomalu zabírala celých tři sta šedesát stupňů, aby obhlédla jejich okolí. V jednu chvíli se zastavila u záběru, který ukazoval jeden z částečně ponořených balvanů, u něhož sedělo cosi velkého, hmyzovitého, kudlankovitou hlavu to naklánělo směrem k nim a kusadly si to cpalo do úst něco, co se svíjelo. Vypadalo to, jako by hmyzovitý tvor s počínáním svých kusadel nesouhlasil, nebo si jich příliš nevšímal.

„Ten je neškodný," prohlásil Stanton. „Ledaže by sis chtěla jít zaplavat."

Tvor po chvíli zvedl své hadovité tělo z kamene na řady stonožkovitých noh a plavným pohybem skočil do vody. Jarvellis si odfrkla a pokračovala v obhlídce, dokud nedorazila k původnímu záběru.

„Člověk by čekal, že nás sem přijdou přivítat," poznamenala.

„Dali jsme jim dvouměsíční okno," odpověděl Stanton. „Kdyby tak dlouho čekali venku, přilákali by nežádoucí pozornost – a tím nemyslím jenom Teokracie."

„Žvatlokačů, volaváků a kapucínů?" zeptal se Thorn.

Stanton zavrtěl hlavou. „Tady v horách moc volaváků nebo žvatlokačů není. Největší problémy dělají siluráci a kapucíni a u těch druhých je nebezpečí, že zbraň, která má dost těžký kalibr, aby si s nimi poradila, může přilákat pozornost Teokracie."

Thorna to zaujalo. „Dají se těžko zabít?"

„Sám jsem žádného nikdy neviděl, ale slyšel jsem, že na to nestačí nic menšího než AFZ nebo raketomet. Chitin, který je spolu s vláknitou svalovou tkání hustou jako starodávné dřevo hlavní součástí jejich těla, je něco jako uhlíkový kompozit. Malé zbraně nadělají jen spoustu děr, které tvory nedokážou zpomalit, a teplo z laserů se v jejich chitinu rychle rozptýlí. A na to, jak jsou velcí, jsou velice rychlí."

„Jak velcí a jak rychlí?" zeptal se Thorn.

„Slyšel jsem, že jeden kapucín kdysi stáhl proktora se vznášedlem ze stometrové výšky. Pokud jde o to, jak rychle se

pohybují – rychleji, než utíká člověk, a loví býložravce, kteří se pohybují podobnou rychlostí jako býložravci na Zemi.“

„Například gazely?“

Stanton se na něho zkoumavě podíval. „Jestli jsou to pozemští býložravci, tak ano.“

„To všechno je hrozně zajímavé,“ ozvala se Jarvellis, „ale co budeme dělat teď?“

Stanton vstal a řekl: „Já navrhuji protáhnout si nohy venku. Jde někdo se mnou?“ Přejel pohledem z Thorna na Jarvellis. „Lyrika může poslouchat, jestli od nich nepřijdou nějaké signály.“

Zatímco Stanton zamířil ke vstupnímu tunelu, Jarvellis se obrátila k Thornovi. „Pokaždé, když tady přistanu, se mi potvrdí, že to Teokracie má vymyšlené dobře.“

„Když žije v bezpečí svých válcových světů?“

„V bezpečí kdekoli, kde není pravděpodobné, že tě něco sežere,“ odpověděla.

Afran a Danny přišli do můstkového modulu jako první. Krátce nato je následovalo pět dalších separatistů, unavených a vyděšených. Skellor se na ně díval, jak se zastavili hned za dveřmi a netvářili se, že by chtěli jít dál. Přes jejich superky cítil skřípavou chuť strachu a zmatku z toho, co vidí.

Pokynul ke křeslům velící posádky a řekl: „Posaďte se.“

Očima rozšířenýma hrůzou civěli na křesla, pod nimiž jako natahující se paráty číhala rozbujelá vlákna. Z většiny z nich cítil pokračující strach a zmatek, ale od Afran zaznamenal náhlou paniku, když částečně pochopila, co chce. Posílil rozkaz obdobou psychického pohlavku, po kterém se všichni dali do pohybu. Nevyhnutelně to byl Danny, kdo zareagoval jako první. Brzy už seděl v křesle, které bylo Skellorovi nejblíž.

„To není nutné,“ řekla stísněně Afran. Vzpírala se celou dobu, ale nedokázala se ubránit tomu, aby se neposadila.

Skellor se odpovědí nezatěžoval. Nebylo podstatné, jestli skutečně musel udělat to, co dělal – dělal to, co *chtěl*, a proto, že mohl. Jakmile všichni seděli, obnovil růst džainské struktury a

sledoval, jak šplhá kolem opěradla každého křesla, rozlézá se po pažích a ohmatává oděv sedmi separatistů. Při prvním průniku do kůže muž na konci zasténal bolestí, ale vzápětí jeho nářek ztichl, když si vlákna našla cestu do páteře a při rychlém postupu do jeho mozku se na ni rychle napojila. Následně Skellor převedl programy pro řízení tohoto muže a programy, které má provádět. Tam, kde se mužovy zkušenosti, paměť nebo dovednosti dostávaly do konfliktu s tím, co se po něm teď požadovalo, byly smazány – jako křída setřená z černé tabule.

Slintající separatista převzal kontrolu nad téměř bezvýznamnými systémy podpory životních funkcí.

Skellor si všiml, že Afran vydává tiché kňouravé zvuky, když jí prodloužení struktury přelezlo přes rameno, vztyčilo se po straně jejího obličeje a zůstalo tam viset jako kobra. Obracela oči v sloup, jak se snažila se na to podívat, ale hlavou otočit nemohla. Když to udeřilo, vykřikla a vzápětí se rozplynula, jak bezděčně získala vládu nad zbraňovými systémy *Occamovy břitvy*. Neovládala je však jako člověk – ovládala je jako Skellorova podmysl, rozšíření, užitečný nástroj, který měl stejně málo vlastní vůle jako spoušť. Afran neslintala; pouze klesla do křesla a z tváře jí vyprchal veškerý život, který v ní kdysi byl.

Ostatní následovali jeden po druhém, jak jim předával řízení jednotlivých systémů a sám si uvolňoval kapacitu, díky níž si mohl komplexně prohlédnout a pochopit, co získal. Vypálení, které inicioval Tomalon, bylo tak ničivé, že Skellor velké části plavidla vůbec neviděl, natož aby je ovládal. Uvědomil si, že potřebuje dýchací prostor, aby mohl nechat prorůst džainskou strukturou celou loď, a pochopil, že místo, kde se nachází, není pro zahájení takového úkolu nejlepší. Poté, co využil dalšího člena své posádky jako důmyslný vyhledávač – informačního čmuchala – objevil zanedlouho prostý záznam rozhovoru, z něhož získal všechny informace, které potřeboval. Sám pro sebe se zvráceně usmál: tak tam měl Drak namířeno, mimo Řád, na planetu, která byla ve srovnání s ním naprosto primitivní – místo, kde by se řeči daly snadno utišit. Lehkým kývnutím na toho člena posádky, který ovládal

podprostorové motory, poslal *Occama* do podprostoru a pryč. Pak, když prostřednictvím džainské substruktury ucítil podprostor silou ničím netlumenou, vykřikl. A o sekundu později ho jeho velící posádka věrně napodobila.

12

Při čtení si všimla, že brzy bude čas, kdy by chlapec měl jít spát – jeho obličej získával čím dál strnulejší výraz. Když se podívala dopředu, zjistila, že čtení už zas tolik nebude, a uvědomila si, že chlapcův zájem se brzy zvětší.

„Třetí den přišel do říše žvatlokače a zjistil, že od doby, kdy bezvěrci přišli prověřit své schopnosti, uplynulo mnoho let, stejně jako uběhla dlouhá doba od chvíle, kdy se tvor naposledy nažral. Bratru Blahomyslovi připadalo, že to není víc než hora kůže a kostí.“ Žena se kousla do rtu a pak přitáhla své křeslo k synovu, aby viděl obrázek v knize. Žvatlokač, který ze své výšky na muže shlížel, vypadal jako pyramidová nestvůra. Za mužem se tyčil obrovský volavák. Na zemi za ním ležel stočený silurák a drápem se rýpal v zubech, které vypadaly jako sekery. Ve výrazu všech tří tvorů bylo něco jako potlačované pobavení. Chlapec opravdu začal věnovat knize víc pozornosti.

„‚Prosím, dej mi najíst. Nejedl jsem už mnoho let a chřadnu,‘ promluvil žvatlokač. ‚Proč bych ti měl dát najíst, když bys mne mohl roztrhat, až ti moje jídlo dodá sílu,‘ zeptal se dobrotivý bratr.

‚Máš můj slib, že to bude jinak,‘ odpověděl žvatlokač.

‚Přísahej ve jménu Boha a na jméno jeho proroka Zeldy Smythové,‘ požádal bratr.

Žvatlokač odpřisáhl a za to mohl sníst poslední třetinu bochníku sekané darovaného stařenkou. Té noci nikdo nenašel odvahu přiblížit se k bratru Blahomyslovi a jeho třem ochráncům, když konečně došli na dohled hraničního kamene tábora Agáta.“

Když se hibemační rakev otevřela, Cormac nad sebou spatřil pterodaktylí hlavu. Vypadala, jako by si rozmýšlela otevření

konzervy s jídlem. V prvním okamžiku si připadal naprosto bezbranný, ale na jeho předchozím hodnocení momentální situace uvnitř přistávacího člunu – v Drakově nitru – se nic nezměnilo. Pokud je Drak chtěl zabít, nemohli s tím nic dělat. Proto hlavu ignoroval, odstrčil se od rakve vzhůru a převalil se na bok. Ve vzduchu se otočil, sáhl do přilehlé skříňky a vylovil odtamtud šaty. Snažil se přitom nevšímat si i návrat citu, který byl bolestivý vždycky. Teprve když byl oblečený, šuriken měl připnutý k paži a dlaňovku v kapse, otočil se a zadíval se na Draka.

„Změnil jsi na rakvích časové nastavení," řekl.

Přechodová komora byla opět vyplněná masou chapadel, ale některá, jak si teď všiml, se plazila vzduchem a vnikala do lodních přístrojů.

„Nastavili jste je špatně. Jsme už u Calypse a vy byste jinak spali ještě jeden solstanový týden," odpověděl Drak.

Cormac si promnul paže, s pomocí jednoho z mnoha madel se přitáhl k podlaze a dupl o ni nohou. Rozhlédl se po vnitřku plavidla a v první chvíli ho napadlo, že Apis je rozmražený taky, ale pak si uvědomil, že to, co vidí, je mladíkův exoskeletový oděv přivázaný ve vzpřímené poloze k madlu hned vedle jeho rakve. Potom uviděl Ganta, jak sedí zcela nehybně v křesle druhého pilota: také se na dobu cesty vypnul, ale bylo zvláštní, že už neprocitl, protože nečekané zvuky a pohyby ho měly okamžitě probrat. Cormac si všiml, že jedno Drakovo chapadlo přelezlo po boku křesla nahoru a našlo si cestu do golemova boku.

„Tak proč jsi probudil jenom mě?" zeptal se Cormac.

„Stát se je jediná cesta, jak zvítězit."

„Aha, takže to bude jeden z těchto rozhovorů – jakési slovní šachy, u nichž neznal hodnotu kamenů, se kterými se hraje." Cormac se rozhodl nepoctít tak nejasnou poznámku odpovědí.

„Zmínil ses, že na palubě *Occamovy břitvy* je ‚nepřítel', a já jsem myslel, že mluvíš o Džainech. Tvůrci – tvoji tvůrci – s nimi někdy válčili?" zeptal se.

„Už to nejsou *oni*."

„Chceš říct, že Džainové jsou mrtvá civilizace?"

„Chci říct, že to není civilizace.“

Cormaka to začínalo rozčilovat. „Je pravda, co se říká, že rád hodně mluvíš a neříkáš nic?“

Hlava se otočila ke kokpitu, kde přední obrazovku zakrývalo něco, co mělo konzistenci syrových jater. Jedna z dolních obrazovek se však rozsvítila a ukázala pohled *mimo* Draka. Byl na něm vířící opálový kotouč plynného obra Calypse, nedaleko něhož visely dva měsíce. Z nejbližšího z těchto měsíců vyrůstala do prostoru nějaká stavba. Malé lodi se kolem ní hemžily jako včely nad hromádkou větviček.

„To je Pazourek – a ta stavba je nějaká loděnice, řekl bych. Proč jsi vstoupil do reálného prostoru tady? Blíž by to bylo lepší, ne? Mohl jsi zasáhnout laserové systémy a zmizet rychleji, než budou mít šanci zareagovat.“

„Já se nechystám odletět.“ *Skvělé*.

„Ale ani tak pořád nevím, proč jsi tak daleko.“

„Jen ať se třesou z mé přítomnosti. Ať vidí!“

To poslední zahřímal tak, že si Cormac přitiskl na uši ruce. Viděl, jak se chapadla stahují; Gant sebou škubl a pak prudce otočil hlavu. Hibernační rakve za ním se začaly otevírat.

„Co se sakra děje?“ zeptal se Gant.

„Začínám,“ odpověděl Drak, tentokrát tiše, a najednou jako by pouhý vzduch v plavidle byl napjatý energií. Cormac za sebou zaslechl, jak Mika zasténala, potom se Apis na něco zeptal – ale slova nedokázal rozlišit, jak se deformovala. Tlak nesmírně narostl, takže měl pocit, že se mu hlava určitě prolomí dovnitř. Pak se ozval ohlušující zvuk, jako dvousekundový přenos z nitra hurikánu, a tento mohutný výdech odnesl napětí a tlak s sebou. Obrazovky se proměnily v křivé čočky ukazující pohled dlouhým tunelem směrem k loděnici. Když se obraz vrátil k normálu, loděnice zmizela v sloupu ohně. Rotující lodě odletovaly do vesmíru, některé hořely a jiné se rozpadaly, a v povrchu měsíce teď žhnul kráter.

Pak se dali do pohybu, Calypse a její měsíce se propadly dozadu.

„Má je pomsta, pravil Drak,“ zarecitovala hlava.

Chvění místnosti dokázalo Eldene vynést na povrch spánku, ale nestačilo k tomu, aby se tam udržela. To, co to nakonec dokázalo, byla stále sílící kakofonie, která se Sloupovým městem 1 šířila. Byla vzhůru, ale nějakou chvíli se jí leželo příliš pohodlně na to, aby se pohnula. Pak se otevřely dveře a rozsvítilo se.

„No tak, lenochu, já myslím, že jsi spala už dost dlouho," řekl Fethan.

Eldene zaplavil provinilý pocit. Nebyla zvyklá na lenost. Rychle se na lůžku posadila a dívala se, jak si stařec sundal z ramene nejdřív pušku a potom těžký ranec a obojí položil na podlahu. Zjistila, že je úplně nahá, a uvědomila si, že Fethan ji určitě svlékl, když včera v noci na tuto postel padla. K jejímu neklidu se přidaly rozpaky.

„Jak dlouho jsem spala?" zeptala se. Zabalila se do čistých, světle modrých prostěradel a přitom si všimla, jak špinavé jsou v porovnání s nimi její ruce.

„Asi o polovinu víc, než jsi zvyklá."

Eldene si přejela po obličeji rukou a rozhlédla se po okolí o něco pozorněji než předtím. Stále ji udivovalo, že by se tohle všechno – největší a nejvzdušnější místnost, v jaké kdy spala – mělo nacházet v podzemí.

Fethan ukázal na klenutý vstup po straně. „Najdeš tam sprchu s teplou vodou a dalším luxusem, na který se snadno zvyká. Máš hodinu, než vyrazíme na další cestu, tak sebou hoď, děvče."

Eldene pohlédla směrem, kterým ukazoval, ale neměla dvakrát chuť vylézt z postele nahá – dokonce ani v případě, jestli ji stařec minulou noc svlékl.

„Kde mám oblečení?" zeptala se nakonec.

„Vyhozené," odpověděl. „V tomhle ranci mám pro tebe něco nového."

„Proč ten spěch? A kam jdeme?"

Fethan přešel k posteli a posadil se na kraj. „Právě přilétla loď s novými dodávkami, tak mě napadlo, že ji budeš chtít vidět. Není to daleko, ale Lellan omezuje počet výstupů k ní, aby si toho náhodou někdo nevšiml, takže to bude naše jediná možnost." Nato prudce vstal. Možná si konečné uvědomil, proč Eldene vypadá tak neklidně.

„Pochopila jsi všechno, co ti Carl vyprávěl, když jsme sem přišli?“ zeptal se.

„Něco,“ odpověděla Eldene, protože když jí Carl dělal přednášku, byla skoro mrtvá.

„Takže si pamatuješ, kde je tunel sedmnáct?“

„Tam, kde přitéká řeka?“

„Přesně tak,“ řekl Fethan. „Jestli tě to zajímá, přijď za hodinu tam.“ Lišácky se ušklíbl a zamířil ke dveřím. Jakmile byl pryč, Eldene ze sebe odkopala přikrývku a odběhla do sprchy. Musela zůstat s Fethanem, protože bez něho nevěděla, co dělat – to byl patrně nejobtížnější aspekt přechodu od života ve faktickém otroctví k životu, který nabízel možnosti. Ve sprše s radostí objevila teplou vodu, voňavé mýdlo a velké hřejivé ručníky, byť neměla času nazbyt, aby si toho užila. Rychle a metodicky se umyla, důkladně se osušila a pak si pospíšila k batohu, který jí přinesl. Než ho otevřela, zvedla pušku – stejnou jako ta, kterou nosila Lellan a ostatní – a pozorně si ji prohlédla. Pochybovala, že je Fethanova a že ji tam zapomněl – začínalo jí docházet, že Fethan málokdy dělá něco bezúčelně – takže ji tam určitě nechal speciálně pro ni. Položila zbraň na postel a snažila se nepřemýšlet o tom, co by mohl tento předmět znamenat pro její další život.

V batohu našla spodní prádlo a pracovní oděv, které si rychle oblékla. Přitom si všimla, že rozměry košile neponechávají volné místo pro skolu, a pocítila prudkou radost. Kromě toho byla v batohu prošívaná bunda, kyslíková souprava s maskou, potřeby pro vaření, spací pytel a různá další výbava pro přežití – z níž některé položky jí nic neříkaly. Fethan tvrdil, že loď není daleko, a tak si vzala pouze dýchací výstroj a bundu, zbytek obsahu batohu tam nechala a vyrazila. Také pušku si s sebou nevzala.

Sloupové město pro ni bylo zdrojem většího úžasu než známé nádrže a pole na dně jeskyně. Mlhavě si vybavovala vícepatrové budovy z doby dětství v sirotčinci v hlavním městě, ale v těch vzpomínkách viděla deprimující šedivé krabice narovnané jedna na druhou a propojené tunely, kde se muselo za dýchání vzduchu platit. Věděla, že existují parky a větší prostranství, ta však byla vyhrazena

vysokým příslušníkům Teokracie – proktorům, vojákům a kněžím – nikoli chamradi, jako byla ona. Tady byly budovy naprosto odlišné: každé patro mělo široké výhledové ochozy a balkony otevřené do jeskynního vzduchu, v každém dostupném koutě byly rostliny, na nichž bylo vidět, že jsou pečlivě živené, podlahy všude působily měkce – a bylo tam vždycky světlo.

Eldene zamířila k jednomu z rychlostních výtahů, které jí předtím Fethan předvedl, a zanedlouho už vycházela vestibulem sloupového města. Tady se rozdělovalo jídlo a domácí potřeby. Viděla stánky, které se táhly do nekonečna všemi směry. Všude kolem ní byli lidé – neustrašení lidé, kteří se nemuseli neustále bát trestu za nějaké drobné porušení zákonů Teokracie. Jakmile se dostala ven z budovy, sešla kousek k řece a pak pokračovala pěšinou po jejím břehu až ke vstupu do tunelu sedmnáct. Když uviděla, že Fethan, Carl a Lellan tam už čekají, dala se do běhu, takže mezi ně vpadla udýchaná.

„Pojďme," vybídla ostatní Lellan, jakmile dorazila, a jako první vstoupila pancéřovanými dveřmi do podobných tunelů, jako byly ty, kterými přišli. Jak stoupali a dýchání začalo být obtížnější, Eldene se mimoděk rozechvěla pocitem, že se vrací ke svému dřívějšímu životu. Uvědomění, že to tak není, ji zaplavilo jako vlna radosti.

Tunel sedmnáct ústil na úzkou pěšinu, která překonávala suťový svah a scházela cestičkou zahloubenou mezi kamennými plošinami působícími dojmem, jako by je tam někdo umístil záměrně – i když, o jaký záměr by mělo jít, netušila – do údolí, které mohlo být pokračováním toho, jímž včera prchali před kapucínem. Na této stezce se však cítila mnohem bezpečněji, protože byla tesaná do skály vypínající se dvacet metrů nad šelestící flétnovou trávou.

Údolí brzy zatočilo a řeka, jíž bylo možno tu a tam zahlédnout přes vegetaci, skončila v jezeře – nebylo jasné, jestli do něho vtéká, nebo z něho vytéká, protože voda byla nehybná jak sklo.

Když přišli k jezeru blíž, Lellan něco tiše řekla do mikrofonu a pak se ohlédla po Fethanovi. „Sedí na druhém břehu." Ukázala rukou, ve tváři pobavený výraz.

„Chameleonware," řekl Fethan. „Riskantní."

Pobavení z Lellan vyprchalo. „Občas s tebou není vůbec žádná legrace.“ Znovu vykročila.

Jejich cesta nakonec sešla dlouhými schody k místu, kde se jezero spojovalo s řekou. Museli projít kousek flétnovou trávou, která jim sahala po prsa a vyrážela právě tmavě červené postranní výhonky, takže se jí dalo prodrat jen s jistou námahou. Nakonec vyšli na břeh z šupinkovité břidlice, na němž se jako naplavené dříví povalovaly kusy bílých kostí. Čáru nejvyšší hladiny vyznačovaly prázdné ulity měkkýšů vypadající jako šperky, a břeh jí pod nohama syčel, když na něj vstoupili.

„Co je to za zvuk?“ zeptala se Eldene šeptem Fethana. Vzápětí se sama podivila, proč tak tlumí hlas.

„Malé vodní vši. Živí se mikroskopickými živočichy, které sem přinese řeka.“ Takže zároveň odpověděl i na její dosud nevyřčenou otázku, kterým směrem řeka teče.

Když došli na druhý, balvany posetý břeh jezera, Eldene obrátila pozornost k ohavnému tvorovi, který seděl na zpola ponořené skále, ale jen na chviličku. Jen co se otočila zpátky, aby se podívala, kam vlastně jde, překvapeně vyjekla a prudce couvla do cesty Fethanovi. Tam, kde předtím byl jenom prázdný břeh, najednou stáli dva muži a žena před něčím, co vypadalo jako obrovská kosmická loď složená ze tří koulí. Jediné, co cítila, byl zmatek, a byla by utekla, kdyby ji Fethan nezadržel.

„Ta loď byla schovaná,“ řekl jí zblízka do ucha. „Vytváří kolem sebe pole, které mimo jiné ohýbá světlo, takže ji dělá neviditelnou. My jsme do toho pole právě vstoupili.“

Eldene se uklidnila a podívala se na tři osoby, které na ně čekaly. Neměly obličejové masky, takže byli buď jako Fethan, nebo tady působila nějaká jiná zázračná technika Řádu. Lellan došla k jednomu z mužů – robustnímu zrzkovi, který působil dojmem, že by mu nečinilo problém utrhnout někomu hlavu – dala si ruce v bok a zpražila ho pohledem.

„Už jsme s vámi skoro přestali počítat. S čím sis sakra zase hrál, Johne?“

Muž si promnul obličej. Pole, které drželo vzduch kolem jeho nosu a úst, při tom zamihotalo.

„Na Cheyne III byl Dorth, a tak jsem naposledy navštívil přítele Broma, který ho hostil," vysvětlil Stanton.

„Přivezl jsi ho?" zeptala se Lellan tónem, v němž náhle zazněla dychtivost.

„Ne, vrátil se sem. Ale Brom už je mimo hru." Lellan zklamaně sklonila hlavu.

Fethan se mezitím přitočil k druhému z mužů. „ZBC?" zeptal se a Thorn mu odpověděl přikývnutím. „Myslel jsem si to," pokračoval Fethan. „Máš zvláštní společnost."

Eldene se přes všechnu snahu neubránila pocitu, že do toho všeho nepatří. Ale rozhodla se, že to tak nezůstane dlouho.

Skučelo mu to v hlavě, snažilo se to proniknout křikem septarchiánů, nyní už zoufalým – zlověstná, prchlivá, hadí bytost. Nepotřeboval, aby mu Aberil oznámil: „Moloch je zde."

Širokým oknem z makroskla, které se táhlo přes čelní stranu můstku předního tažného člunu Ragnoraku, viděli Calypse a vzdálenou slabou záři měsíčku zvaného *Pazourek* v místech, kde ještě před několika minutami byla loděnice a několikatisícová populace. Před pilotem a navigátorem – v tanku, který ukazoval relativní polohu prakticky každého tělesa v masadské soustavě – se od zničené loděnice pohyboval nový objekt, zdůrazněný červeným obrysem.

„Co to dělá?" zeptal se přes zatnuté zuby.

„Má nějaký reálprostorový pohon a letí směrem do soustavy," odpověděl Aberil, který z místa u navigátorova ramene, kde se vznášel – mimo vliv těch několika desek poskytnutých Lomanovi – hleděl na zařízení před sedícím mužem. „Flotila startuje z *Naděje* a připravuje se na tvůj rozkaz k útoku skočit do podprostoru."

„Za jak dlouho budou moci skočit?" zeptal se Loman.

Aberil na chvíli zavřel oči, a když je otevřel, řekl: „Za třicet osm minut."

„Řekni jim, aby se jen připravili."

Aberil se na něho podíval. „Nemůžeme připustit, aby se Moloch dostal do blízkosti našich válcových světů. Je třeba ho zničit.“ Loman na něho upíral zrak, dokud nedodal: „Hierarcho.“

Loman dál cítil, jak v něm narůstá panika. Vždy se předpokládalo, že Moloch po zničení *Mirandy* uprchne. Copak sem nepřiletěl hlavně proto, aby se ukryl před Řádem?

„*Generál Patten* byla největší a nejmodernější loď, jakou jsme měli, přesto jí Moloch roztrhal na kusy, aniž nasadil zbraň, kterou právě použil ke zničení komplexu na *Pazourku.* Co myslíš, že by proti němu flotila zmohla?“ zeptal se.

„Mohli by ho zdržet, hierarcho,“ navrhl Aberil.

Loman vstal, došel k okraji svých gravidesek a zadíval se nahoru na průzor z makroskla. Přitiskl si prsty k superce a pokusil se v rámusu, který blokoval nebo zastíral kanály, něco najít. Netrvalo mu to dlouho.

„*Amolorane! Amolorane!*“ zařvalo něco do éteru.

„*Poslouchej mě*“ odpověděl Loman. ‚*Jsem reverend Epthirieth Loman Dorth, hierarcha Masady. Amoloran je mrtvý. Co tady chceš, Molochu?*‘

Šum náhle vymizel a Loman měl pocit, jako by stál v nějaké obrovské místnosti. Průzor, na který se díval, teď vypadal, jako by měl po celém povrchu průhledné šupinky. Do nosu mu vtrhl ostrý, svíravý pach a najednou mu bylo nepříjemně teplo.

„*Odřízli jste mě modlitbou, už tenkrát jsem vás mohl zničit. Zničili jste styčnickou stanici a Řád z toho viní mě. Teď jste mě poranili a za to zaplatíte,*“ řekl mu Drak.

„*Žádný můj rozkaz ti zranění nepřivodil,*“ odpověděl Loman. „*Zaútočil jsi na loď, kterou vyslal Amoloran. Ti v lodi zapnuli motory a popálili tě a ty jsi je za to všechny zabil. Není za co platit.*“

„*Mě vy zaplatíte,*“ odpověděl Drak.

„Hierarcho, změnil směr a letí k nám,“ řekl Aberil.

Loman s obtížemi spojení přerušil, mrkáním se zbavil zvláštních druhotných projevů před očima a obrátil se k bratrovi. „Cože?“

„Právě změnil kurz. Míří k nám.“

Loman cítil, jak mu vysychá v ústech a útroby mu svírá bronzová ruka. „Vyšlete flotilu," poručil a nejistě se vrátil na lůžko.

„Bylo by možné zasáhnout Molocha Ragnorakem?" zeptal se neslyšně Aberila.

„Ne, hierarcho. Ragnorak je konstruován pro nehybné cíle. Moloch by prostě uhnul."

Aberil pokračoval nahlas. „Zrychluje."

Loman mlčky pozoroval výjev, který se odehrával v tanku, a obraz na jedné kontrolní obrazovce, získávaný ze zaměřovacího zařízení na Ragnoraku. Neviděl tam víc než malou, lehce deformovanou kouli, která na černém pozadí pomalu rostla.

„Jak dlouho potrvá, než se k nám dostane?" zeptal se.

„Při této rychlosti něco málo přes hodinu," odpověděl Aberil.

„Takže flotila u něho bude dřív?"

„Ano."

Ale co potom? Lomanovi blesklo hlavou, jak krátká bude jeho vláda hierarchy. Byly i kratší, ale nikdy se před nimi neotevíraly možnosti na tak velký úspěch. Zavřel oči a říkal si, že možná je to odměna, kterou si vykoledovali za to, že se zapletli s jedním z těch, jež byli evidentně vyslanci Satana, nikoli Boha – byl to jejich trest za to, že nepoznali rozdíl. Členové posádky u přístrojů kolem něho polohlasně odříkávali modlitby.

On začal v duchu pomalu recitovat všechny Satagenty – ale teď měl oči otevřené a z obličeje vymazal veškerý výraz. Byl právě u pátého, stejně jako Amoloran, když pochmurnou náladu na můstku prolomil Aberil. „Flotila přešla do podprostoru."

Loman tápavě zapátral po nějaké odpovědi. Mohlo se jim podařit tvora zastavit, ale bylo to velice nepravděpodobné – něco, co dokázalo roztrhat kosmickou loď *Generál Palten* a v několika sekundách zničit něco tak obrovského jako komplex na *Pazourku*, se tak snadno zastavit nenechá.

Právě se chystal znovu promluvit, když do něho prostřednictvím superky něco narazilo – vynutilo si to spojení způsobem, jaký odjakživa pokládal za nemožný.

„Jak evidentní, že nejste řádové UI! Jak pomalu vaše lodě vstupují do podprostoru! Ze všech stran obklopený svou žalostnou flotilou, reverende Epthiriethe Lomane Dorthe, pohlédni na svůj svět!“

„Jak… jak to myslíš?“

Jedinou odpovědí byl slábnoucí gargantuovský smích.

„Moloch přešel do podprostoru. Zmizel,“ oznámil Aberil.

Loman se opřel a velice opatrně uzavřel kanály, které ho spojovaly s podprostorovým vysílačem na této lodi a tím i s válcovými světy. Nechtěl slyšet, jak umírají miliony.

Byl to krátký podprostorový skok, přesto se zdál nekonečný.

„Nejsou moc chytří, co?“ vyjádřil svůj názor Gant, s pohledem upřeným na terminál, který jim zprostředkoval Drakův rozhovor s hierarchou.

Cormac pokrčil rameny a chystal se něco poznamenat, ale přerušil ho Apis. „Zdálo se, že Drak se chystá zaútočit na to zařízení. Co se stalo?“

Cormac mu vysvětlil: „Vypadá to, že jejich lodě potřebují nejdřív nabrat rychlost, aby vstoupily do podprostoru… nemohou skočit z místa. Ale Drak může.“

Apis zapnul přezky na přední straně svého exoskeletu a zatvářil se zamyšleně. „Možná nejsou zvyklí válčit s něčím, co se brání.“

„Možná ne,“ řekl Cormac, který teď hleděl na pterodaktylí hlavu, jež nad nimi stále visela. „Lhal jsi o své schopnosti vstoupit do podprostoru, tak proč bych teď měl věřit tvé historce, že tito lidé použili mycelium od tebe ke zničení *Mirandy?*“

„Je to pravda,“ odpověděl stručně Drak.

„Dobrá, prozatím to budu akceptovat, ale ty si vážně myslíš, že ti Řád někdy odpustí zmasakrování obyvatel na Masadě nebo v těchto válcových světech?“

„Umírám.“

„Aha, takže chceš odejít obklopen krví.“

„Budu žít.“

„Existuje alespoň mizivá šance na přímou odpověď?“

„Zničím pouze jejich laserové systémy.“

Cormac se rozhlédl po svých společnících. Vůbec ho nepřekvapilo, že uviděl, jak Mika drží u jednoho dračího chapadla nějaký přístroj. Jizvák visel ve vzduchu – socha plaza. Gant byl zaháknutý nohou pod opěradlem jednoho křesla a znovu si tiskl na prsa svou AFZ.

Cormac obrátil pozornost zpátky k Drakovi. „A co my? Jaké plány maš s námi?“

Hlava náhle klesla, takže teď visela přímo před Cormakem. „Když budu zabíjet a ničit, váš Řád zabije a zničí mě. Ty mě necháš žít, Iane Cormaku. Za to, jak ti teď pomůžu, mě necháš žít.“

„Možná ano, až přijdu na to, co sakra myslíš, když říkáš, že ‚zemřeš‘ a ‚budeš žít‘. Předpokládal bych, že tvor s tvými schopnostmi by se už mohl naučit komunikovat jasněji.“

Hlava se natočila tak, že mířila přímo na Jizváka. Drakoman v reakci na to zasyčel a zdálo se, že je připraven zaútočit. Drak pouze řekl: „On se to dozví – až přijde čas.“ S těmito slovy se rychle stáhl k přechodové komoře. Chapadla se pustila a odplazila se za ním; obrovská zátka propletené tkáně se stáhla zpět do živé jeskyně za ní a komora se začala uzavírat. Obrazovka, kterou teď sledovali, ukazovala jen něco tmavého a organického, co se pomalu pohybovalo.

Cormac se na okamžik odmlčel a pak řekl: „Připoutejte se. Myslím, že teď to příslovečné hovno každou chvíli spadne.“

O několik sekund později ucítili, jak se Drak vynořil z podprostoru, a závoje kůže před přistávacím člunem se začaly rozhrnovat. Cormac tak dlouho běhal rukama po ovladačích, až se mu podařilo přepnout jednu ze spodních obrazovek na infračervené spektrum, aby získal pohled, který chtěl. Všichni teď spatřili tunel, který se před nimi otevírá a vlní se v obrovském peristaltickém stahu. Člun se posunul o dvacet metrů dopředu a s tupým žuchnutím se zastavil – načež se dal znovu do pohybu, když se otevřel další úsek tunelu. Tak se to stalo pětkrát, než na hlavní obrazovce uviděli nezřetelný světélkující kroužek. Apis jistě a přesně sáhl dolů a přepnul obrazovku, kterou předtím Cormac nastavil, zpátky na normální obraz s výhledem na bok. Pak najednou byli venku a padali

k zářivému srpku planety. Vesmír prozářený hvězdami v tom oblouku přecházel do modré barvy a nedaleko se na ostrém slunci blyštěl obrovský satelit, který vypadal jako kulometný zásobník. Na obrazovce, která ukazovala zadní pohled, visel na pozadí hvězd obrovský Drak, deformovaná koule, po níž se šířily vlny světla, jako když do rybníku s vodou obsahující světélkující bakterie někdo hodí kámen. „Sakra!“ křikl Cormac. „Odvez nás odsud!“

Apis, který se připoutal u řízení, než proti tomu někdo jiný mohl něco namítnout – byť Cormac se k tomu ani nechystal, neboť chlapec se v něm pravděpodobně vyznal lépe než kdokoli jiný na palubě – rychle proběhl startovací proceduru a sevřel v ruce páku řízení. Trysky zaburácely, plavidlo se naklonilo na bok a pohled na planetu se otočil o sto osmdesát stupňů. Ozvala se hromová rána a kabinu zaplavilo světlo, jako by do ní udeřil blesk. Satelit byl teď za nimi a rozpadal se. Před ohnivou vlnou se od místa exploze hnaly obrovské úlomky trosek.

„Zůstaň tady,“ poručil Cormac. „Chci to vidět.“

Apis dosáhl obratnou manipulací s tryskami toho, že plavidlo otočil, takže hlavní obrazovka ukazovala pohled na Draka, jak se valí tmou nad nimi a míří k masadskému obzoru – sleduje linii blyštivých objektů visících nad atmosférou, jako by planeta měla nějaký náramek z amuletů. Jak sestupovali do atmosféry, drželi se mu stále na dohled a dívali se, jak se zastavil a plivl žhnoucí paprsek po dalším satelitu – který vzápětí zanikl v oslnivě jasné explozi na modročerném pozadí vesmíru.

„Slétni níž,“ řekl Cormac. Když se zdálo, že mladík nehodlá odpovědět, ohlédl se. Apis byl bledý, jako by mu bylo trochu nevolno.

„Ti golemové na *Occamově břitvě*… zasáhli iontové motory,“ vykoktal ze sebe, když přistávací plavidlo začalo padat jako kámen. „Máme jenom manévrovací trysky.“

Cormac zavřel oči a promasíroval si spánky ukazováčky – začínala ho bolet hlava.

„Ovšem," řekl. „Tohle plavidlo nemá antigravitaci, takže budeme potřebovat rovnou oblast dlouhou minimálně dva nebo tři kilometry. O kolik nás můžeš těmi tryskami zpomalit?"

Jakmile dostal tuto technicky zaměřenou otázku, Apis okamžitě ztratil nezdravou barvu a pustil se do práce. Zkontroloval přístroje. „Dost, abychom neshořeli, ale počítám… budeme přistávat rychlostí někde mezi mezi pěti sty a tisícem kilometrů v hodině."

Cormac se podíval po ostatních třech. „To by mohlo být zajímavé," poznamenal.

„Máš zvláštní představu o tom, co znamená ‚zajímavé'," mínila Mika.

„Bohužel to zpravidla bývá něco, co zahrnuje explozi," dodal Gant.

Jizvák jenom ukázal zuby.

Cormac pokračoval: „Jestli to někdo z nás přežije, budeš to ty, Gante. Tvůj hlavní úkol musí být informovat Řád o tom, co se stalo na *Occamově břitvě.* ZBC se musí dozvědět o Skellorovi – mohl by být nebezpečnější než všechno, s čím jsme se doposud setkali."

„Ty jsi ale bezcitný mizera," řekl Gant.

„Účel světí prostředky, hlavní je splnit úkol," poznamenala sžíravě Mika.

Cormac je oba ignoroval.

Plavidlo se brzy začalo otřásat a to, co předtím byl jen slabý hukot zvenčí, teď narostlo v trvalý řev. Cormac se díval, jak prolétávají stratosférickým mrakem, aby se vzápětí vynořili nad oceánem zbarveným do červena. Ostrovy, které v něm byly roztroušené, vypadaly jako černé strupy. Apis chvíli manipuloval s manévrovacími tryskami a zvedl příď přistávacího modulu k dalšímu obzoru. Brzy už bylo vidět, že oceán pod nimi je plný ledových ker.

„Podaří se nám doletět k hlavnímu kontinentu?" zeptal se Cormac, skoro jako by o nic nešlo.

Apis odpověděl úsečným přikývnutím.

Jednotlivé kry pod nimi se postupně spojovaly do souvislé vrstvy ledu, která se pak začala znovu rozpadat. Linie pevniny vystoupila nad obzor, opředená hustými mračny. Když bylo jasné, že terén před

nimi je hornatý, Apis použil trysky k tomu, aby je zvedl. Řev byl teď ohlušující a plavidlo se silně třáslo. Přes hlavní obrazovku poletovaly kousky něčeho roztaveného a po okrajích se šířila žhavá záře. Pod plavidlem, které rozráželo oblačné masy – v důsledku čehož na dlouhé sekundy ztráceli obraz – se míhala údolí a skalnaté vrcholy. Prolétli poslední hradbou mračen a vynořili se nad rovnou krajinou, ve které zahlédli pravidelné čtverce vodních nádrží a kolem nich známky intenzivnějšího zemědělství. Napravo od nich se z oparu vynořilo město a rychle zase zmizelo.

„Drak!“ vykřikl Cormac a ukázal vzhůru k obloze, kde za mraky prokvétala světla, jako by v dálce zuřila bouře.

Projevy civilizace se ztratily v dálce a oni se teď řítili na neobdělávanou planinu. Když Apis zažehl trysky, aby plavidlo zpomalil, a nechal je běžet na plný výkon, burácení se zdvojnásobilo. Zatímco mladík se snažil udržet je nosem nahoru, plavidlo dále klesalo a pod nimi se míhaly béžové, tmavě červené a zelené šmouhy. Ozvalo se hlasité, zlověstné zasyčení a Cormac při pohledu na zadní obrazovku uviděl, jak za brázdou proráženou ve vegetaci pod nimi tryská vzhůru nějaký oblak. Apis zvýšil tah motorů a oblakem prokvetly plameny. Najednou to všemi škublo proti popruhům a člun začal skákat a praskat. Na zadním záběru bylo vidět, jak trysková gondola, z níž ještě pořád šlehá plamen, odlétla po zakřivené dráze do oblaku a zmizela. Plavidlo se začalo naklápět, ale Apisovi se podařilo to vyrovnat. Cormac se na něj podíval: mladík vypadal vyděšeně, ale odhodlaně. Už se zdálo, že to potrvá věčně, ale pak rámus zeslábl a člun se náhle naklonil a udělal přemet. Následoval chaos drásavých nárazů a otřesů nepříjemných pro kosti, jak se znovu a znovu převraceli. Kusy modulu se odlamovaly a dírami protrženými v trupu vtrhl dovnitř studený, kyselý vzduch, který s sebou přinesl závoj útržků podobných papíru. Pak začali klouzat po zemi, naklonění na bok, a dírami stříkalo dovnitř mokré černé bláto.

Cormac zjistil, že lapá po dechu, jak z plavidla unikl vzduch bohatý na kyslík. Chaos havárie brzy přehlušilo hučení v uších. Zrakem, jehož zorné pole se začalo zužovat, viděl, jak se Apisovi

podařilo uzavřít kapuci svého exoskeletu a oděv, který zaznamenal nedostatek kyslíku, automaticky vysunul hledí. Mika za jeho zády lapala po dechu a Gant se vysvobozoval z bezpečnostních popruhů. Co bylo dál, Cormac nevěděl – ztratil vědomí úplně.

To, co viděl kolem sebe, udělalo na Thorna proti jeho vůli silný dojem. Prohlížel si své společníky ve výtahu, který čím dál rychleji stoupal budovou, a uvažoval, do kterého patra asi jedou. Zdálo se, že dívka je z toho, co se děje, lehce zmatená, ale je pevně odhodlaná zůstat s tím starým golemem, Fethanem. Lellan Stantonová… to byla aspoň zajímavá žena. Měla málo z bratrova drsného vzhledu, zato spoustu jeho vrozené inteligence. Ona a Jarvellis si byly v mnohém podobné – obě byly chytré, rázné ženy, kterým není radno oponovat. Ano, Thornovi se už stačila docela zalíbit.

„Co to bylo?“ zeptal se Stanton.

„Nějaká exploze,“ odpověděla Lellan. Zaposlouchala se do sluchátka v přilbě. „Nejsem z toho moc moudrá, co se tam nahoře děje – je slyšet spousta křiku.“

Thorn si vybavil šílenou jízdu po dnu jeskyně v improvizovaném AGV. Dělo se něco velkého a bylo možné, že u těch tady dole to vyprovokuje nějakou reakci – ve vzduchu bylo napětí, jako by to tady mělo každou chvíli explodovat. Četl to ve tvářích vojáků a techniků a viděl bojovou sílu, kterou vybudovali. Přes prosklenou stěnu výtahu zaznamenal, že už vyjeli ke stropu jeskyně, ale nezpomalují. Dál nahoru a dovnitř – kolem se míhala tmavá skála, tajuplně nasvětlená vnitřním osvětlením výtahu.

„Nemohlo by to nějak souviset s tím šutrem, který jsme s sebou táhli?“

Jarvellis zavrtěla hlavou. „Ten se rozpadl a shořel, aniž si toho všimli. Ale možná zachytili *nás.* To by mohlo vysvětlovat všechnu tu aktivitu,“ řekla se znepokojeným výrazem.

„Ne, tohle,“ poklepala si z boku na přilbu. „Poslouchala jsem Polase. Jestli tomu dobře rozumím, došlo k explozi na EL-41 nebo v jeho blízkosti a k možným explozím na čtyřicítce a devětatřicítce.

Vysunují teď velkou anténu a refraktor.“ Odmlčela se, znovu se zaposlouchala a pak dodala: „Vypadá to, že to byla osmatřicítka.“

Výtah konečně zastavil a jeho dveře se otevřely do prostoru plného přístrojů. Jednu stěnu této síně tvořilo okno z barevného makroskla, které poskytovalo výhled na hory a oblohu, takže se zdálo být jasné, že se nacházejí v nějakém vysokém štítu.

Jen co Lellan vystoupila z výtahu, začal na ni horečně gestikulovat nějaký hubený muž s výrazem lasičky. Seděl v půlkruhovitém ovládacím panelu a před sebou měl řady provizorně nainstalovaných obrazovek. Další lidé v místnosti obsluhovali jiná zařízení, mluvili do mikrofonů nebo horečně ťukali povely do starožitných klávesnic. Lellan si sundala přilbu a doběhla k muži, který na ni gestikuloval. Thorn šel za ní, ale nespěchal, protože se znovu rozhlížel kolem – evidentně museli vystačit s tím, co byli schopni si opatřit, ale tento štáb nebyl o nic horší než jiné. Překvapilo ho, když uviděl, že v něm je dokonce starý vojenský projekční tank – holoprojektor, který ukazoval celou masadskou soustavu. Pochyboval ale, že zobrazuje situaci v reálném čase – to by byla známka vyspělosti, které tady určitě nedosahovali.

„Zmizelo to,“ vyhrkl muž, který se jmenoval Polas. „Prostě to zmizelo, kurva.“

„Ukaž mi to,“ řekla Lellan.

Polas ukázal na obrazovky. Na jedné se objevil rádiový obraz s černými tečkami hvězd na bílém pozadí, na jedné straně vykrojený černým obloukem Calypse. Další ukazovala prázdnou mřížku a třetí byla pouze modrá. Na prstenci dolních obrazovek naskakovaly a mizely matematické symboly a grafy, blikaly a měnily se, jako by se nějaká primitivní UI snažila ospravedlnit nemožné.

„Co je s tím záznamem?“ zeptala se Lellan.

Polas se ušklíbl. „Mašina ho vyhodila, že je mimo parametry – myslela si, že udělala chybu.“ Křikl na jednu ze svých kolegyň: „Dale, už se ti to podařilo vytáhnout?“

Žena zavrtěla hlavou a dál něco bušila do klávesnice – honila něco na své obrazovce.

„A ostatní?“ zeptala se Lellan. „Taky jsou pryč?“

„Podle toho, co nám říkají přístroje. Pak je tu ještě tohle.“ Polas ukázal na okno z makroskla. Venku se na denní obloze rozplýval dýmající disk – silueta jednoho jeho okraje se rýsovala proti Calypse.

„Fajn, je na čase poslat nahoru sondu,“ prohlásila Lellan.

„Může to být chyba softwaru, vyvolaná tím, co se stalo,“ upozornil Polas.

„Udělejte to.“

„Sonda?“ Thorn se otočil k Jarvellis, která stála vedle něho.

„Tu jsme jim přivezli posledně. Mají jenom jednu,“ odpověděla.

„Nezaznamenají její start?“

„Sonda na jedno použití a izolovaná lokalita, taky na jedno použití.“

Polas si nasunul nad klín boční konzoli – na rozdíl od tlačítek a kuličkových ovladačů, jimiž byla vybavena většina zdejších panelů, měla ovladače dotekové – a konečky prstů hbitě zadal jisté pořadí. Obraz na rádiovém monitoru se změnil a ukázal totéž, co viděli oknem z makroskla. Vzápětí se zachvěl, jak někde odstartovala ze skrytého sila raketa a zamířila k obloze.

„Mám to!“ vykřikla Dale, zatímco všichni pozorovali tuto scénu, a přiběhla k nim se softwarovým diskem. Polas jí ho vytrhl z ruky, znovu dotekovou konzoli odsunul, aby mu nepřekážela, a zasunul disk do štěrbiny v jednom z primitivnějších panelů. Rychle přeběhl prsty po tlačítkách, oči upřené na obrazovku s mřížkou, potom triumfálně uhodil ukazováčkem do posledního tlačítka a opřel se.

„Zhruba minutu před,“ vysvětlil.

Obrazovka se změnila a ukázala jim oblouk satelitního laserového systému, který Thorn předtím zahlédl z *Lyriky II*. Rozdíl byl v tom, že tento pohled byl zdola a on před sebou jasně viděl otevřená zrcadlová ústí laserových děl. Několik nekonečných sekund pozorovali tuto neměnnou scénu, pak se najednou Polas předklonil a zabodl prst do jedné z menších obrazovek, která ukazovala změť signálových vln.

„To je důvod, proč ten záznam vyhodila. Nejsme schopni systém nastavit tak, aby přijal podprostorovou charakteristiku – všechno jde do háje,“ řekl.

„Podprostorovou?“ zopakovala Lellan. „Tak blízko se neskáče… co to je?“

Na obrazovce se za laserovým systémem objevilo něco obrovského. Dívali se, jak se to valí blíž – obrovský, nepochopitelný útvar. Směrem k okraji obrazovky od něho odpadla černá tečka a pak obrazovka na sekundu zbělala. Když se obraz obnovil, z laserového systému byl rozpínající se oblak trosek protkaný ohněm a ten obrovský útvar se valil dál.

„Co to sakra bylo?“ zeptala se Lellan.

Polas si přejel rukou po obličeji, aby si zakryl ústa. Skoro jako by nechtěl, aby to, co se chystá říct, bylo slyšet, zašeptal: „Něco jsem o tom zaslechl. Z válcových světů… jenom jméno… Moloch.“

„To není žádná záhada,“ přerušil ho Thorn.

Všichni se k němu otočili.

„To byl Drak,“ řekl jim. „A troufnu si tvrdit, že situace se brzy začne velice komplikovat – a začne po čertech smrdět hřbitovem.“

Mučivá bolest a hrůza ho opustily, odsáty rozrůstající se džainskou architekturou uvnitř *Occamovy břitvy.* Ti členové jeho velící posádky, kterým ještě zbývalo dost lidskosti, aby cítili bolest, vzlykali, což znamenalo, že zbývají jenom dva, a to Afran a muž, jenž ovládal podprostorové motory. Skellor je utišil a začal analyzovat, co se stalo. Když na to přišel, probodl pohledem mrtvolu kapitána Tomalona a zalitoval, že se zabitím toho muže tak spěchal. Potíže, které Tomalon způsobil, si zasluhovaly stejný trest, jakého se dostane tomu mizernému Cormakovi, až ho Skellor konečně dopadne.

Zase to vypálení. Prostřednictvím člena posádky, který teď měl pod kontrolou veškeré energetické štíty *Occamovy břitvy* a štítové generátory, lokalizoval obrovský výpadek synchronizace. Loď měla celkem osmdesát čtyři samostatných generátorů, které ji chránily před vesmírnou tvrdou radiací, útokem a především před devastujícími účinky podprostoru na psychiku – které doposud nebyly plně pochopeny, alespoň to nedokázala žádná lidská mysl. Všechny ploché zástěny – silnější verze polopropustných štítů a

podobně jako ony produkt runsiblové technologie – do sebe musely dokonale zapadnout nejpozději sekundu poté, co podprostorové motory vtáhly loď do podprostoru. Od toho okamžiku se střídavě zapínaly a vypínaly – krátký okamžik, kdy byly *vypnuté,* umožňoval podprostorovým motorům, aby loď poháněly tím nepopsatelným rozměrem. Ale to se nestalo; sklouzli do podprostoru nechráněni; pak, po několika minutách, museli podprostor znovu opustit, když štíty začaly fungovat nesynchronizovaně s motory. Každý generátor byl zapojen do složité sítě a každý z nich byl řízen něčím, co spadalo někam mezi podmysl a obyčejný řídící program.

„Ty hajzle," zaklel Skellor a vypnul gravidesku pod kapitánovou mrtvolou. Když pak vytlačil ze stěny za mrtvolou džainský výrůstek, kterým kapitána chytil kolem krku, zvedl a přitáhl ho zády ke stěně, chroptěl námahou, jež způsobila, že se mu v koutcích očí vytvořily kapky krve. Prohledal ho uvnitř, ale nic živého nenašel. To, co Tomalona zabilo, nebyly výstřely – jeho mysl byla vypálená jako všechno ostatní na této lodi. Tady se žádná satisfakce najít nedala.

Skellor zavřel oči. Vztek, který v sobě měl, přerůstal proporce lidské části jeho mysli, cyklil se v něco, co se dalo jen těžko ovládnout. Otevřel oči a upnul zrak na toho člověka – tu věc – kterého vytvořil pro řízení štítové ochrany lodi. Muž se začal uvnitř džainské architektury, která ho obklopovala, třást a pak se rozkřičel, když se materiál kolem něho uzavřel. S tupým praskotem, pokaždé jiným, se mu lámaly kosti a jeho křik náhle umlkl. Všechno, co z něho ještě bylo vidět, se prudce scvrklo a zešedlo. Vytratil se, odčerpaný jako živiny pro… Skellora.

Teď, když svůj hněv konečně ovládl, se Skellor pohroužil do analytického režimu. Opravdového uspokojení se nedočkal, protože to, co zabil, mělo míň inteligence než zvíře, a křik byl pouze samovolnou reakcí, zcela oddělenou a fungující ve vlastním omezeném okruhu. Teď musel za tohoto bývalého člena své velící posádky vypěstovat náhradu. Obrátil pozornost k Afran a všiml si, že ho pozoruje vyděšenýma očima – zbylo z ní ještě dost, aby si uvědomila, v jakém je nebezpečí. Skellor si jí raději přestal všímat, než podlehne dalšímu pokušení zabíjet, a zadíval se lodními senzory

ven. Jak přijímal navigační data z těch částí sebe a velící posádky, v nichž byla obsažena – bylo pro něj čím dál obtížnější identifikovat tyto partie jako něco, co se nachází mimo jeho mysl – zjistil, že jedna hvězdná soustava se nachází dost blízko, aby jí loď dosáhla podprostorovým skokem, který potrvá pouhou minutu. Tam najde, co potřebuje: energii z hvězdy, hmotu asteroidů – všechno to, co potřeboval, aby *Occamovu břitvu* mohl *plně* ovládnout a růst.

Cormac znovu nabyl vědomí a zalapal po dechu. Hlava se mu točila euforií z toho, jak mu kyslík zaplavil mozek hladovějící tak dlouho, že ho stáhl do bezvědomí. Zvedl ruku, nasadil si masku na nos a ústa pevněji a pak otevřel oči.

Viděl rozmazaně a okraje jeho zorného pole zůstávaly tmavé, takže mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se k němu sklání Gant. V dalším okamžiku si vybavil, kde je. Podíval se na hlavní obrazovku, uviděl oheň a černý dým a zvenčí uslyšel zuřivý praskot.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Gant.

Cormac si na chvilku sundal masku z obličeje. „Potlučený, nejspíš bez zlomenin, ale trochu naštvaný sám na sebe.“ Znovu si masku nasadil.

„Naštvaný?“

Cormac zjistil, že je jednodušší mluvit do masky než si ji stahovat z obličeje a mluvit, dokud mu nedojde dech. „Měl jsem si vzpomenout, jaká je tady dole atmosférická směs, a taky jsem měl nechat Apise, aby překontroloval ty iontové motory.“

„Pokud jde o tu atmosférickou směs, každý není dokonalý,“ řekl Gan „A pokud jde o motory, myslíš, že by nám nějak pomohlo, kdybychom věděli, že nebudou fungovat?“

„Třeba by Drak…“

Gant se vesele ušklíbl.

Cormac pokrčil rameny, což ho rychle zamrzelo, a podíval se stranou Apis ve svém křesle nebyl. Pokusil se ohlédnout za sebe, ale krk ho příliš bolel. „Jsou v pořádku?“ zeptal se.

„Vzadu,“ vysvětlil. „Když dovolíš, pomůžu ti.“

Gant mu uvolnil pásy. Cormac se s podporou paže nejisté postavil ní nohy, vzal si kyslíkový přístroj, který Gant držel, a opatrně si navlek jeho popruh přes rameno.

V zadní části plavidla vládl naprostý chaos – část podlahy se roztrhla a sedadla vypadla z ukotvení. Bláto, které chrstlo dírou dovnitř, začernilo mnoho ploch a samotný vzduch byl plný kouře. Jizvák tam nebyl; Mika stála s maskou na obličeji a připínala si kyslíkový přístroj; Apis mezitím otevřel celou řadu skříněk a vytahoval z nich části výstroje. Zdálo se, že věcí je určitě spousta, ale Cormac neviděl způsob, jak by je mohli přepravit. Všiml si, že mladý Styčník má kyslíkovou láhev podobnou té jeho připnutou na záda svého exoskeletu. Její hubice byla zřejmě kompatibilní s univerzálním adaptérem oděvu.

„Kde je Jizvák?“ zeptal se.

Gant ukázal na strop plavidla. „Nahoře, rozhlíží se.“

„To je dobře, i když mám tušení, že toho moc neuvidí. Jak to vidím já, musíme sehnat pomoc, než nám dojde zásoba kyslíku.“

„A tou pomocí by mělo být co?“ podivil se Gant. „Obávám se, že Teokracie nás nepřivítá mlékem a sušenkami.“

„Pomoc, kterou od nich získáme, jim možná nepůjde od srdce, nicméně získáme ji. Ne, musíme se dostat k tomu Podzemí, a jestli tomu dobře rozumím, cesta tam vede horami, které jsme přeletěli.“

Nato promluvil Apis: „Ty hory jsou teď dvě stě kilometrů daleko.“

„Já jsem neřekl, že to bude snadné,“ odpověděl Cormac.

„Tohle místo má jisté aspekty, které mohou situaci zkomplikovat,“ dodala Mika.

„Potěš mě tou novinkou,“ řekl Cormac.

„Když jsem zjistila, kam letíme, samozřejmě jsem si vytáhla z *Occamových* archivů něco o ekologii tohoto světa.“

„Nech mě hádat: kompletní sada masožravých oblud.“

„Pro většinu exemplářů to platí,“ přisvědčila. „Ale v jednom případě je dotyčný tvor pravděpodobně schopen jíst i kov.“ Pohlédla na Ganta. „To nebylo myšleno jako urážka.“

„Já to jako urážku neberu,“ opáčil Gant.

Cormac se otočil a zadíval se na věci, které Apis vytahal ze skříněk. „Tak fajn, podíváme se, co by se nám cestou mohlo hodit, a vyrazíme. Teokracie má momentálně sice dost problémů s Drakem, ale i tak sem může někoho poslat, aby vyšetřil, co se stalo."

Cormac se brzy utvrdil v tom, že o zásoby nemají nouzi – jedinou otázkou bylo, kolik jsou schopni unést a které věci vybrat. Když se Jizvák vrátil dovnitř a stroze jim oznámil, že požár – poté co spotřeboval veškerý vzduch, který se kolem člunu rozlil jako kaluž – dohořívá, Cormac si uvědomil, že pro drakomana kyslík potřebovat nebudou – to, že ho je venku málo, Jizvákovi viditelně nedělalo žádné problémy. Cormac se ho lehce nechápavě zeptal: „Proč jsi potřeboval kyslík na Callorumu?"

„Nepotřeboval jsem ho," odpověděl Jizvák. „Jenom jsem se nechtěl předělávat na kyanid."

Cormac zabloudil očima k Mice a sledoval, jak na drakomana ohromeně zírá a rozhlíží se po vybavení, které s sebou přinesla.

Velkých armádních batohů bylo dost, aby vyšel na každého. Jeden naplnili kyslíkovými lahvemi a Jizvák tuto váhu snadno zvedl. Do dalších tří batohů rozdělili jídlo, zdravotnický materiál, energozdroje, termopřikrývky a všechno ostatní, o čem si mysleli, že by se jim mohlo při tom, co je čeká, hodit. Do posledního batohu – kterého se chopil Gant, když si vyměnil oblečení za jiné, nalezené ve skříňce, a oblékl si tlustou ochrannou vestu, pod níž se schovala chybějící syntetická tkáň – naskládali všechno vybavení, které Mika přenesla z *Occama*. Cormac si nebyl jistý, k čemu jim bude dobré, ale byl přesvědčen, že absolventka Covenu života tam jistě bude mít nejnovější ukázky řádové techniky a tudíž by se neměly zahazovat. Teprve když plavidlo opouštěli, Cormaka napadlo, že to je víc než jenom přistávací člun; plavidlo bylo s největší pravděpodobností konstruováno pro výsadek pozemních vojsk. Uložil si tu informaci do paměti, aby se k ní později vrátil.

Venku zatím oheň vyčerpal svůj krátký život, takže teď už ze zahřáté země stoupala jenom pára. Kdyby to bylo na Zemi, plameny by mezi uschlými, odumřelými stonky okolní vegetace rozpoutaly peklo. Jenže oheň potřebuje kyslík, který tady byl vzácnou

komoditou. Cormac došel k Apisovi a nechal si od chlapce ukázat atmosférický indikátor na zápěstí jeho exoskeletu. V atmosféře byl kyslík, ale bylo ho jen tolik, aby u lidí zpomalil proces udušení. Cormac si sundal masku a zavětřil. Ve vzduchu byla vůně pečených brambor. Když se rozhlédl, uvědomil si, že pochází ze sežehnutých hlíz rostlin. Došel k místu, kde flétnová tráva opět stála, otočil se a vykročil zpátky průsekem, který v ní zanechal přistávací člun Tím směrem leželo osídlení a tím směrem ležely hory. Uvažoval, jestli jedno nebo druhé uvidí.

Thorn jim stručně řekl všechno, co Drak je – i když věděl, že Stanton a Jarvellis už tu historii slyšeli a Fethan nevypadal, že by byl překvapený To, co Lellan a Polas právě viděli, rušilo veškeré pochyby, které by snad mohli cítit. Když domluvil, rozhostilo se skoro až rozpačité ticho, dokut Lellan neřekla: „Copak na tom záleží, co ta věc je a co… nějaká její část udělala v minulosti? Ničí laserové systémy, a to z ní podle mě dělá nejlepšího spojence, jakého jsme kdy měli.“

„Ano,“ uznal Thorn. „Ale zastaví se u systémů?“

Lellan pohlédla dolů na Polase. „Sonda je už na místě?“

Polas zkontroloval přístroje. „Ještě několik minut.“

„Tady jde evidentně o něco většího,“ prohlásil Thorn. Lellan se na něho zadumaně podívala a on pokračoval: „Ještě na Cheyne III jsem mě krátký a zajímavý rozhovor s cerebskou UI. Řekla mi, že si mě možná vyžádají na jinou misi, protože byla zničena jedna styčnická stanice a je možné, že v tom má prsty jedna z Drakových koulí. Zajímalo by mě jestli ta stanice byla *Miranda* – je odsud totiž nejblíž.“ Thorn se odmlce když uviděl, jak Lellan najednou zbledla.

„Říkal jsi, že je možné, že *Miranda* byla zničena?“ zeptala se.

„Ano, je to možné,“ odpověděl Thorn. Snažil se najít nějaký smysl ve vyměňovaných pohledech.

Lellan mu zdráhavě vysvětlila: „Máme teď podprostorový vysílač.“ Než pokračovala, zastavila se pohledem u Stantona a Jarvellis. „Jenže Řád je pro vysílání odsud strašně daleko a *Miranda* nám měla sloužit jako předávací a zesilovací stanice. Budeme muset zapátrat po nosném signálu, abychom našli nějakou velkou loď, která

bude dost blízko, aby nám posloužila stejně.“ Odmlčela se a unaveně si promnula obličej. „Tak prosím, řekněte mi, o co většího se jedná.“

Thorn chvíli čekal na další vysvětlení a pak řekl: „Než budu pokračovat… řekněte mi, co přesně posíláte přes podprostor?“

„Volání o pomoc: včetně pěti tisíc hodin zapečetěného záznamu toho, co se tady děje.“

Thorn o tom přemýšlel, dokud ho Lellan nepobídla. „Co většího?“

Thorn navázal: „Myslel jsem jenom to, že musíme počítat i s dalšími vlivy. Vaše Teokracie používá superky Drakocorpu, že?“

„Cože?“ zeptala se Lellan.

Do hovoru se vložil Stanton. „Už jsem je viděl, když jsem byl s Pelterem – a on se z nich z nějakého důvodu zcvokl – ale dnes jsou dostupné po celém Řádu. Kdyby s nimi byl nějaký problém, určitě by je postavili mimo zákon.“

„Drakocorp je mimořádová společnost, kterou založili Drakovi agenti. U všech superek, které přicházejí do Řádu, pokud se ZBC podaří je zachytit, je kontrolována možnost podvratného napojení. Pokud vím, nepodařilo se nic dokázat, protože jejich technika je tak svinsky složitá.“

„Kam tím míříš?“ zeptala se Lellan.

„Jenom vás upozorňuju na tato fakta: styčnická stanice, kterou možná zničil Drak, hojný výskyt superek Drakocorpu v těchhle končinách a teď Drak, který tam nahoře ničí laserové systémy. Teď vám to možná prospívá, ale podle mého mínění to, co se děje, nesleduje konkrétně váš prospěch. Samozřejmě –“ upřel pozornost na Stantona „– pokud tou zničenou stanicí byla *Miranda,* pak je pravděpodobné, že se tady objeví ještě někdo jiný.“

„Kdo?“ zeptal se Stanton.

„Ian Cormac – zpravidla ho volají, když se objeví nějaký průšvih s Drakem.“

„Ovšem,“ odpověděl Stanton. Jeho výraz neříkal nic.

Lellan se nechápavě podívala z jednoho na druhého. „To je dobře, ne?“ zeptala se.

„Pro Masadu pravděpodobně ano, což ovšem neznamená, že je to dobře pro mě," vysvětlil jí Stanton.

Dřív než se Lellan mohla zeptat na něco dalšího, ozval se Polas. „Mám už obraz." Jak pohyboval malým přepínačem, na všech obrazovkách se objevily pohledy přes oblouk Masady, vesmír a potom povrch Calypse. „Tam," řekl a ukázal na jednu z obrazovek.

Na obzoru se jasně rýsoval Drak. Polas posunul ovladač dopředu, aby dostal sondu blíž. Obraz se pomalu přibližoval a při tom se stále chvěl. Když se na to Polase zeptali, odpověděl: „Automatické úhybné manévrování – sonda uskakuje před úlomky." Při dvou příležitostech pak zahlédli, jak kolem propluly kusy gigantických trosek, na kterých žhnuly požáry a tryskaly plyny.

Ještě blíž k Drakovi a obrazovka ztmavla v záblesku světla. Když se pak znovu rozsvítila, rozpínající se koule ohně a trosek – a bylo o další laser míň.

„Mně to nevadí," řekla Lellan. „Žili jsme pod nimi až příliš dlouho."

„Bože na nebesích," hlesl Polas. Pracoval s dalšími ovladači a vyvolával pohledy všude kolem, zatímco sonda zrychlovala směrem k Drakovi. Objevily se radarové snímky ve spektrálním zobrazení – vypadalo to, že zkouší každý přístroj, kterým je sonda vybavena.

Otočil se k Lellan. „EL-24 a další je 26." řekl.

„Jak velkou díru nám vytvořil?" zeptala se.

Polas dal ruce pryč z ovladačů – možná proto, že se mu příliš třásly.

„Odpověz mi, Polasi," řekla Lellan.

Otočil se k ní s ohromeným výrazem a pak, když obrazovka znovu zhasla, upřel zrak zpátky na ni. „To byl EL-26. Zbývá už jen poslední a bude to."

Lellan stále ještě úplně nepochopila, co jí říká. V její tváři se dalo číst podráždění, zmatek a pak pomalu postupující pochopení.

Polas přikývl. „Je zničený…" Zamžoural na obrazovku, která zhasla a znovu se rozsvítila. „Zničil všech čtyřicet šest systémů. Teď tam nahoře není nic než vraky."

13

„Bratr Blahomysl se v předjitřním svědě zastavil na hranicích tábora Agáta, otočil se a promluvil na své tři společníky. ‚Prokázali jste mi v těchto třech dnech dobrou službu a měli byste vědět, že jste tak posloužili Bohu a jeho proroku: Slavný den jeho hněvu se totiž blíží, a kdo se mu dokáže postavit?“

Žena vyprskla potlačovaným smíchem. „Bratr stál vedle vysokého hraničního kamene s rukama zeširoka roztaženýma a blaženým výrazem ve tváři. Tři tvorové se na sebe podívali způsobem, který byl absolutně nečitelný. Nato žvatlokač zvedl něco, co se dalo volně popsat jako ruka, a něčím, co se dalo stejně volně popsat jako prst, začal do vzduchu kreslit kroužky.

‚Když nad tábor vyšlo slunce, řekl bratr Blahomysl svým společníkům: ‚Půjdete se mnou, aby tento slavný den byl i váš.‘

Tři tvorové bratra obstoupili a téměř ho tak schovali za hradbou masa, kosti, drápů a zubů.

‚Přicházím prověřený zkouškou v pustině, abych se ujal toho, co mi právem náleží. Zničím morloky ve vlhkých jeskyních, načež povstanu nad své bratry a budu vládnout z oblohy!‘ prohlásil bratr. ‚To by bylo dobré místo k vládnutí,‘ řekl volavák, který si brousil zobák o bok hraničního kamene. ‚Ten chlapec by to mohl dotáhnout daleko,‘ dodal silurák, který si brousil drápy o druhou stranu kamene. ‚Škoda,‘ uzavřel žvatlokač, který měl zuby a drápy ostré pořád.“

Chlapec to v první chvíli nepochopil, dokud neuviděl na obrázku, jak tvorové bratra trhají na kusy jako bochník naanu. Potom se radostně zazubil a ukázal na obrázek.

„Schlamstli ho,“ prohlásil, ne bez jisté poťouchlosti ve tváři.

Žena se na něho varovně podívala a pak dočetla.

„A tak náš příběh končí poučením: Můžeš mít bochník a rozdat ho, ale nikdy se ke žvatlokačovi neotáčej zády.“

Noční obloha zářila padajícími hvězdami, které kreslily v atmosféře chudé na kyslík dlouhé ohnivé dráhy. Občas se stalo, někde v dálce, že nějaký větší kus trosek dolétl až na zem. V takovém případě se zablesklo a zahřmělo, jako když vystřelí dělo na vzdáleném bojišti.

„Pokud se Drak rozhodne něco zničit, udělá to důkladně,“ poznamenala Mika.

„Vždycky pracuje velkoryse,“ řekl Cormac a napil se čaje, který uvařil Gant z balíčku nalezeného mezi jejich zásobami. Cormac a Mika tuto podívanou sledovali usazení na svých batozích; Apis stál kousek stranou, s hlavou zvednutou k obloze; a Gant s drakomanem se vydali ‚na malý průzkum‘, jak to pojmenoval Gant.

Cormac kývl hlavou směrem ke styčnickému mladíkovi. „Všimni si, jak je veškerá jeho nenávist namířena na zdejší Teokracii a Skellora z *Occama*. Proti Drakovi zatím neřekl špatné slovo, přestože ten tvor zničil *Generála Pattena* a zabil mnoho jeho příbuzných.“

Mika se na chlapce zadívala. „Toho jsem si nevšimla,“ řekla.

„Je to přístup, který v Řádu převládá – od Samarkandu a možná ještě dřív se na Draka pohlíží spíš jako na přírodní sílu než jako na specifickou bytost. Pro většinu lidí je moc obrovský a nevysvětlitelný, než aby ho viděli jinak. Stejně dobře bys mohla nenávidět hurikán nebo sopku.“

„Myslím, že tomu rozumím: i při vědecké objektivitě se člověk těžko ubrání pocitu posvátné bázně. Je božský svou silou a velikostí a jeho poněkud tajemná sdělení k tomu ještě přispívají. A pak je tu jeho nesmrtelnost: jednou jsi jednu kouli Draka zničil, přesto Drak znovu žije,“ odpověděla Mika.

Apis se otočil a přišel zpátky. Když se posadil na svůj batoh, Cormakovi se zdálo, že chlapec pod hledím vypadá, jako by mu nebylo úplně dobře.

„Jak jsi na tom?“ zeptal se ho.

„Gravitace,“ přiznal Apis. „Tenhle exák většinu účinků tlumí, ale i tak cítím, jak mě to táhne. Jsem unavený, i když nic nedělám.“

To nebylo přesně to, na co se Cormac ptal, ale nechal to plavat. „Všichni jsme unavení," řekl. „Rád bych udělal zastávku na spaní, ale…" Ukázal hlavou na kyslíkové láhve.

Mika se na něho podívala. „Vida," řekla. „Já myslela, že jako agent budeš… zregulovaný."

Cormac se nad tím zamyslel. Mnoho lidí, a v Zemské bezpečnostní centrále obzvlášť, si nechalo tělesnou funkci zregulovat tak, že potřebovali spát v nejhorším případě jen několik hodin, a ne každou noc. Když byl napojený na síť, sám byl takový. Po ztrátě připojení záměrně obětoval zbytek svých vylepšení. Blegg, jeho šéf v ZBC, měl pravdu, když tvrdil, že připojení na síť odlidšťuje, ale nezašel dost daleko: podle Cormakova názoru totiž odlidšťovala *všechna* vylepšení. A navíc Cormac zjistil, že s lidskými slabostmi je výkonnější. Ve skutečnosti to byla psychologická záležitost a on věděl, že i to se dá upravit, ale cítil, že nakonec musí lidé udělat čáru a sami se rozhodnout, do jaké míry chtějí *zůstat* sami sebou. On si díky předchozí zkušenosti s napojením na síť nechtěl se svou myslí zahrávat, a tak svou čáru nakreslil dávno předtím, než to udělali mnozí jiní.

„Ne," řekl. „Nejsem zregulovaný – a jsem unavený."

Mika sáhla do kapsy batohu, na kterém seděla, a vytáhla svitek lékoých náplastí. Všechny byly na jednom papírovém podkladním pásku, širokém ne víc než centimetr. Cormac svitek chytil, kousek si odtrhl, sloupl náplast a podkladní pásek zahodil. Sáhl si pod košili, aby si náplast připevnil na trup. Pak svitek zvedl a kývl hlavou na Apise.

„Ne," řekla Mika.

„Proč ne?" zeptal se Apis.

„Tvoje soustava není zvyklá na trvalý nápor gravitace, a tvé srdce obzvlášť, takže použití stimulačních prostředků by mohlo být sebevražedné. Ty stejně nejspíš nebudeš potřebovat spát. Nanity, které ti zpevňují svaly a zvyšují hustotu tvých kostí, tě zároveň budou zbavovat toxinů."

„Ale já se cítím *unavený*," zaprotestoval Apis.

„To je psychologické," odpověděla Mika a poklepala si ukazováčkem na hlavu.

Zatímco stimulant odstraňoval rozmazanost, která jako by v několika posledních hodinách na všem houstla, Cormac byl rád, že se potvrdilo, že nakonec udělali dobře, když tahali Mičinu výbavu s sebou. On sám odmítl nechat si aplikovat dávku nanitových posilovačů, aby zvládl vyšší gravitaci na Callorumu. Byl to zákrok, který by vyžadoval, aby strávil čtyřicet hodin v nádrži. Naštěstí pro Apise měla Mika zajímavé zařízení, se kterým dokázala vyrobit nanoroboty podle vlastních specifikací – zařízení, u něhož si Cormac nebyl jistý, že je v Řádu úplně legální – a jak se později dozvěděl, tyto specifikace v mnohém vycházely z jejího zkoumání hybrida, kterého vytvořil Skellor. V samotném Styčníkovi se teď několik druhů těchto stroječků lopotilo, jak budovaly svaly, kosti a všechny ostatní struktury, které tělo potřebovalo, aby zvládlo gravitaci. Samozřejmě stačilo, aby Mika udělala jednu jedinou chybu a mohlo se stát, že budou muset Apise z jeho exoskeletu vylít. Ale druhou možností bylo, že ho postupem času zabije čtyřpětinová gravitace této planety. Prozatím bylo jediným nežádoucím výsledkem této kúry to, že mladík měl stále hlad. Cormac ho sledoval, jak hledá prsty dotekový ovladač na krčním prstenci, aby si stáhl hledí do opěrky pro bradu a mohl si začít cpát do úst další výživnou tyčinku.

„Kdybych věděl, že se při příležitosti našeho příletu bude konat taková oslava, oblékl bych si uniformu," prohlásil Gant, který vyšel ze stroje s Jizvákem po boku.

„Nemyslím, že Teokracie má momentálně co slavit, a řekl bych, že jí bude tenhle ohňostroj připadat poněkud nákladný," řekl Cormac.

Gant se zastavil, s AFZ přes prsa, a pokynul k obloze za nimi. „Viděli jste to?"

Cormac se ohlédl, ale jinak nic zvláštního neviděl. Pravdou bylo, že houština flétnové trávy se tam tyčila do výšky dvou metrů, takže zakrývá a většinu hvězdné oblohy. Vstal, spolu s Mikou a Apisem, a všichni spatřili, o čem Gant mluví.

„Myslím, že o to jsem přišel na Samarkandu, že?“ prohlásil golem.

Cormac na něho pohlédl, snažil se v jeho výrazu něco vyčíst. Ano, na Samarkandu… K tomu, aby viděl tohle, se Gant nedostal. Byl roztrhán v podzemí necelou hodinu předtím, než se Drak objevil na obloze – tak jako to udělal tady.

Nejnovější ‚měsíc‘ Masady byl jako maličká, šedočervená mince na tmavé obloze, zdaleka ne tak působivá jako klesající obr Calypse nebo měsíc *Amok*, který jej následoval – tedy, dokud se člověk nepokusil pochopit, že se jedná o živého tvora.

„Co, ty myslíš, že teď?“ řekl Gant.

„Ovšem,“ odpověděl Cormac.

Apis se na oba zadíval. V jeho výrazu bylo vidět vzdorovitý hněv. „Nikdy mi nic neřeknete,“ zaprotestoval.

Cormaka taková reakce potěšila – byla lepší než strohá výkonnost kterou se doposud prezentoval.

Pustil se do vysvětlování. „Drak tam nahoře nejspíš zničil všechny laserové systémy, ale není příliš pravděpodobné, že teď jen tak zmizí do zapadajícího slunce. Ten tvor je, abych tak řekl, obrovská nezměřitelná, veličina.“

„Třeba zemře… jak řekl,“ nadhodil Apis. „Nebo bude žít,“ dodal Gant.

„Anebo obojí,“ ozvala se Mika. Všichni se k ní otočili a ona pokračovala: „Nevypadá to, že by se dokázal rozhodnout, co přesně hodlá udělat.“

„Správně,“ řekl Cormac a chystal se pokračovat, když vtom Jizvák vycenil zuby a upnul oči k obloze. Všichni se otočili zpátky a pozorovali Draka.

„Pohybuje se,“ řekl Gant.

Cormac si nebyl jistý, jenže neměl Gantovy oči. Podíval se na Jizváka. „Co se děje, Jizváku – nebo bych měl říct Kadme? Co teď Drak udělá?“

„Drak přichází,“ oznámil Jizvák.

Znovu se podívali nahoru na Draka a teď poznali jasně, že je v pohybu. Jak klesal níž a níž, byl čím dál větší, kolem něj vířila

oblaka páry, ke kterým se přidaly záblesky oranžového ohně, takže to brzy vypadalo jako otevřený kruhový jícen pece. Z dálky k nim dolehlo vytrvalé hřmění, které postupně sílilo. Cormac se rozhlédl, kam by se dalo schovat, ale žádné takové místo neviděl – jestli ta gigantická koule měla dopadnout tam, kde stáli, byly jejich šance na přežití nulové. Vrátil se k přístupu, který si osvojil na palubě přistávacího člunu: jestli je Drak chtěl zabít, za těchto okolností s tím nemohli mnoho dělat.

Když teď byl Drak na nebi níž, ukázalo se, že za ním zuří obrovská ohnivá bouře – brázda, která se valila v širokém V přes půlku oblohy.

„Spadne přibližně padesát kilometrů daleko," prohlásil Gant. Jako golem měl schopnost změřit tvorovu vzdálenost a vyhodnotit jeho úhel sestupu a relativní rychlost.

V mracích za a nad povrchem leviatana se míhaly rozsochy blesků a občasné prudké výboje sjížděly až na zem. Hřmění se změnilo v burácení a zem se začala v harmonii s ním chvět.

„Sebevražda?" zauvažoval Cormac.

„To klesání není úplný volný pád – musí používat antigravitaci," odpověděl Gant.

V posledním okamžiku to skoro vypadalo, jako by se vrhl dolů, praštil sebou v dálce o zem. Ohnivá brázda se valila dál a vyvrhovala do výšky temná mračna a zvláštní plamenné víry.

„K zemi!" zavelel Cormac.

Vrhli se na zem, hlavy schované pod svými batohy – jedinou překážkou mezi nimi a tím, co přicházelo. Země se chvěla a houpala, jako by celá ta širá planina klesla o několik metrů níž a pak se zase zvedla zpět. Burácení ještě zesílilo a pak hurikán dolétl k nim. Flétnová tráva si před tlakovou vlnou lehla a vzduch nad nimi nakrátko vyplnily dlouhé stvoly a papíru podobné cáry, které se točily v šíleném tanci, jak se hnaly kolem nich. Pak přišla hlína, dým a další otřesy země. Když se tlaková vlna přehnala, pokusila se je nasát za sebe. Po několika minutách konečně odezněla a rozpadla; na nahodilé zpětné proudy a občasná minitornáda, která vyluzovala z dosud nepolámaných stébel trávy zvláštní hudbu. Časem se byli

schopni postavit a přehlédnout spoušť na uválené planině – a pohřební hranici v dálce. Jizvák zvedl hlavu k obloze a dlouze, teskně zaskučel. Cormaka napadlo, jestli to je za Draka… nebo za něco, co Drak udělal.

* * *

Vojáci túrovali motory těch několika strojů, co mohly být na povrchu k užitku, a kontrolovali zbraně, které se zdály být v neporušeném stavu. Thornovi se podařilo usnout, navzdory kakofonii, která jako by od zničení laserových systémů jenom sílila. Když se pak probudil a zjistil že Stanton a Jarvellis odjeli s vojáky vykládat *Lyriku II*, vypravil se do Lellanina velínu. Když ho stráže nakonec vpustily dovnitř, našel tam jen další horečnou aktivitu.

„Musíš chápat, že my jsme na to nepřipravení úplně stejně jako oni," řekla Lellan v krátké pauze, kdy si k ní nikdo nechodil pro rozkazy, vysvětlení, nebo dokonce útěchu, jak se vojenská mašinérie, kterou vybudoval přizpůsobovala těmto zvláštním okolnostem. „Armáda Teokracie má na povrchu několik jednotek, ale většinou jsou to proktoři s omezenou výzbrojí."

„Měli systémy," poznamenal Thorn. „Co jiného by potřebovali?"

Lellan přikývla. „Přesně tak," řekla. „Na povrchu mají jen ruční zbraně vznášedla, několik vojenských transportérů a obrněných vozidel a omezené protipěchotní zbraně. Víc než století se nestalo, že by potřebovali těžké pancéřování, raketomety nebo něco, co by bylo údernější než ručí granát. Proč se obtěžovat, když si můžeš během minuty přivolat laserový útok ze satelitu, který je dost přesný a silný, aby zlikvidoval všechno, co je větší než vznášedlo?"

Do hovoru se vložil Fethan, který právě přišel. „Asi čtyři systémy byly dost přesné, aby zaměřily a zlikvidovaly *jednotlivé* lidi, ale Teokracii to nikdy nestálo za to – znamenalo to spotřebovat obrovské množství energie, a copak se někdy našel jednotlivec, který by pro ně představoval dost velkou hrozbu?"

Thorn se na něho podíval a všiml si Eldene, která šla krok za ním. Přes rameno jí visela na popruhu pulzní puška, viditelně břemeno, které nebyla zvyklá nosit.

„Tím pádem je to všechno pro vás o hodně snazší ne?“ zeptal se Lellan. Tušil, jakou odpověď od Lellan nejspíš dostane, ale chtěl si to potvrdit.

„No,“ řekla, „nám ze stejného důvodu nikdy nestálo za to stavět obrněná vozidla nebo odpalovací zařízení, která by nedokázal unést člověk – systémy je mohly jednoduše zlikvidovat. Všechny naše síly jsou vyzbrojené v podstatě pro partyzánský boj a množství výzbroje je limitované – nečekali jsme, že bychom se mohli ocitnout v situaci, kdy pošleme všechny naše síly na povrch najednou.“

„Ti hajzlové by systémy klidně použili,“ řekl Fethan.

„Jste schopni s tím, co máte, ovládnout povrch?“ zeptal se Thorn.

„Ano, ale zase bychom ho ztratili,“ odpověděla Lellan. Thorn se na ni tázavě zadíval. „*Láska*,“ pokračovala, „je jeden velký výcvikový tábor pro armádu. Je roztočená na víc než jedno gé, takže těch padesát tisíc aktivních vojáků, kteří tam jsou, cvičí ve vyšší gravitaci, než jakou máme tady dole. Jsou tady a můžou se kdykoli přesunout přistávacími čluny dolů. Když přistanou velké lodě flotily, můžou vyložit raketomety a tanky a nakonec, pokud by selhalo všechno ostatní, nás můžou bombardovat z oběžné dráhy atomovkami.“

„Vypadá to, že se to nedá vyhrát,“ připustil Thorn.

„Nakonec rozhodne zásah Řádu, a to víme odjakživa. Ten, kdo je s pytlem kamenů na dně studny, vždycky prohraje s tím, kdo je nahoře,“ řekl Fethan.

„Je to balancování na hraně,“ ozvala se Lellan. „Chceme ovládnout povrch na tak dlouho, abychom s hlasováním překročili osmdesát procent a mohli požádat Řád o pomoc. Potřebujeme vyvolat dostatečný nepokoj, aby Řád mohl zásah ospravedlnit, ale ne takový, aby Teokracie byla nucena sáhnout po jaderných zbraních.“

„Nikdy to nemůže být čistý řez, co?“ řekl Thorn.

„Ne, vždycky špinavý a infikovaný,“ odpověděla Lellan a odešla s poslední skupinou oblečenou do maskovacích oděvů, která si vyžádala její pozornost.

Thorn se otočil k Fethanovi a Eldene. „A pravděpodobně hlubší a špinavější, než vůbec tuší,“ řekl polohlasně a přešel kolem nich k

Polasovi, který poslouchal jejich rozhovor a zároveň jedním okem sledoval ovládací panely a obrazovky. Zdálo se, že většinu úkolů, které se od něho momentálně vyžadují, je schopen zautomatizovat.

„Chtěl bych se ještě jednou podívat na ten záznam," řekl Thorn a položil ruku na opěradlo Polasova křesla.

Polas zvedl zrak od přístrojů a pochybovačně si ho prohlédl. „Prý jste ze ZBC," řekl. „Poslali vás sem, abyste nám pomohl, nebo abyste se vyptával na zbytečnosti?"

„Nikdo mě neposlal. Skončil jsem tady náhodou," odpověděl Thorn.

Polas povytáhl obočí, otevřel skříňku pod ovládacím panelem, vyndal z ní počítačový disk a zastrčil jej do úzkého otvoru v panelu. Na jedné z obrazovek před ním se začaly přehrávat události, k nimž došlo nedávno nahoře.

„Teď to stopněte," řekl Thorn a Polas zastavil záběr trosek rozlétávajících se od místa exploze. „Můžete to pomalu pustit zpátky při tomto nastavení obrazu?"

„Nejsme tady úplně primitivní," ohradil se Polas.

Mihotavý obraz trhaně skákal po jednotlivých políčkách zpátky: jak se laserový systém obnovoval, trosky se pozpátku vracely do čím dál jasnější exploze.

„Tam," řekl Thorn. „Vypadlo to z Draka."

Polas přimhouřil oči, pustil obraz zpátky a teď už docela zřetelně uviděli těleso, které Drak vyplivl těsně předtím, než na laserový systém zaútočil. Pouštěl obraz dopředu a zpátky tak dlouho, až bylo těleso vidět nejlépe. „Mělo by se nám podařit přiblížit to a trochu to vyčistit," prohlásil. Otevřel skříňku s disky a prohrabal se jimi. Nakonec jeden vybral, stiskl dvě tlačítka, vyndal nahrávku a nahradil ji novým diskem, který vybral. Obraz zůstal na místě, pouze naskočila mřížka, která jej překryla. Pomocí kuličkového ovladače upravil mřížku tak, aby se objekt ocitl ve středu jednoho čtverce mřížky. Stiskl ovládací tlačítko, vyvolal do rohu obrazovky kurzor a navedl jej na příslušný čtverec.

„Tak se na to podíváme," řekl a znovu stiskl tlačítko, aby jej vybral.

Obraz se rozpadl. Potom se ten z vybraných koordinát začal vytvářet znovu v malých čtvercích po celé obrazovce. Po chvíli se vynořil rozmazaný, přibližně obdélníkový útvar. Zatímco počítač si mumlal, každý čtverec se rozpadal a přetvářel do menších pixelů. Obraz se tak postupně projasňoval.

Ještě než se obnovil znovu, Polas řekl: „Vojenský přistávací člun."

„Teokracie?" zeptal se Thorn. Polas přikývl.

Thorn si prohlížel obraz, který se dál zostřoval. „Ale co s ním Drak dělal?"

Polas pokrčil rameny, a když počítač dokončil práci, pomocí kuličkového ovladače si roztáhl menu a obrázek uložil.

„Nemáte představu, kam dopadl?" zeptal se Thorn.

„Možná se mi to podaří zjistit," zamumlal Polas a podíval se dolů do otevřené skříňky se svými disky. „Jestli přeletěl přes některou z našich pozorovacích stanic. Ale chvíli to potrvá."

„Prosím, udělejte to – mohlo by to být důležité. Lellan bude určitě stejně zvědavá jako já, kdo byl v tom člunu."

Bylo sice docela pravděpodobné, že se Drak nějakého plavidla Teokracie zmocnil cestou sem, možná aby získal informace, možná jen tak, Thornovi ale připadalo zvláštní, že je pustil ven vcelku – obzvlášť když viděl, co Drak provedl s laserovými systémy.

* * *

Když konečně přišla chvíle klidu, Carl zastavil, zadíval se na přední obrazovku a pokusil se vyrovnat s tím, že nastala situace, která byla méně pravděpodobná než ty nejextrémnější varianty, pro které byl vycvičen. Pozemní tank – který jako ostatních devatenáct vlastněných Podzemím patřil k apokalyptickému plánu vymyšlenému Lellaniným předchůdcem – byl udržován pouze pro použití v tunelech, pokud by došlo k podzemnímu útoku. Nikdo nikdy neuvažoval o možnosti nasadit jej na povrchu, snad kromě onoho předchůdce. Carl si ho pamatoval jako podivného drobného mužíka, který se poté, co povýšil Lellan na svoje místo, odšoural do Sloupového města 2 a tam se oběsil. Tenkrát měl patrně v plánu

podniknout masový výpad s cílem unést hierarchu při jedné z jeho pravidelných návštěv a upustil od něj pouze proto, že řečený hodnostář přestal povrch navštěvovat.

Tanky, které měl Carl po stranách – celkem tři, protože ostatní už dávno odjely do dalších výpadových tunelů – už pouštěly páru z výfuků, jak vodíkové turbíny nabíraly otáčky. Na povrchu, v atmosféře chudé na kyslík, přestanou fungovat, ale v té době už nebudou od motorů potřebovat obrovský kroutivý moment a budou se moci vrátit k akumulátorovému pohonu.

Ohlédl se a uviděl, že zbytek jeho posádky je připraven: Beckle u těžkého pulzního děla, teprve nedávno instalovaného; Targon jako zdravotník, náhradník a prakticky všechno ostatní; a Uris, který měl na starosti logistiku a navigaci. Vyslechl zprávu, kterou dostal přímo do svého komunikátoru, a oznámil jim: „Lellan říká, že je na čase udělat jim budíček.“

„Já jsem doufal, že je uložíme do postele,“ opáčil Beckle, který si pohrával s nastavením svého zaměřovače.

Carl sáhl nad sebe a změnil polohu přepínačů, kterými se startovaly turbíny. Ty se ihned začaly roztáčet – tank se rozvibroval a rozsténal jako nějaká chodící nestvůra. Vpředu zamířil první tank k výpadovému tunelu. Jeho pásy vytrhávaly kameny z podlahy.

„Pořád pro nás platí tunel sedm?“ zeptal se.

„Potvrzeno, tunel sedm,“ řekl Uris. „Dostane nás přímo doprostřed těch sraček.“

Carl sevřel sloupek řízení, pustil výkon turbíny do převodů a pomalu tank rozjel, jak to předtím dělal při nepříliš častých cvičeních. Stále mu připadalo skoro až šílené, že jedou na povrch. Dokud fungovaly laserové systémy, existovala vždy krátká okénka, která se dala využít k povrchovému útoku; mimo ně ztráty okamžitě vylétly nad devadesát procent. Ale nikdy se nenašlo dost dlouhé okno, aby se dalo tankem tak říkajíc projet – bylo to skoro až nepřirozené.

„Co je náš cíl?“ zeptal se Beckle.

„O tom zatím od Lellan nic nevím,“ odpověděl Carl.

„Bude to buď tábor Agáta, nebo Cyprian," ozval se Uris. „Jsou nejbližší, které mají vojenskou posádku."

„Oba mají věže s automaty a oba mají na místě víc než tři tisíce vojáků," připomněl Beckle. Pravděpodobně uvažoval, jestli na to pulzní dělo bude stačit.

„Potvrzeno, tábor Agáta," řekl Uris. „Kompletní plán na cestě." Chvíli si mlčky procházel své údaje, než dodal: „Čtyři věže a podle posledního sčítání tři tisíce pět set vojáků. Na tuto věž udeříme v 0.33 od času nula."

Když naskočily souřadnice, Carl se podíval na mapový displej před sebou. Potom se soustředil na to, kam jede – T-2, 3 a 4 před ním právě zajížděly do tmy tunelu sedm.

Uris pokračoval: „Až zničíme věž, máme střílet po všem, co přiletí vzduchem, dokud nezačne být moc horko, pak zamířit k Cyprianu, kde se na druhých souřadnicích setkáme se Skupinou dvě, a pokračovat na sever. Holman právě podkopává oblast pod druhými souřadnicemi, kde by se měly setkat pozemní oddíly Teokracie z obou základen."

„Kolik bychom jich tak měli zlikvidovat?" zeptal se Carl.

„Ztráty se odhadují na třicet procent," odpověděl Uris.

„To může znamenat dva tisíce mrtvých," řekl Targon, který často fungoval také jako jejich svědomí.

Uris se po něm podíval a řekl: „A bude jich ještě víc, až se vrátíme a pustíme se do nich, dokud se tam ještě budou plácat. Když budeme mít štěstí, nezůstane jich dost, aby se nahoru vyškrábali s lopatkou."

Tanky před nimi, které jely přímo do prudkého stoupání, přitáhly k sobě dva široké pásy, které byly doposud kvůli manévrování od sebe. Carl nastavil ovladače, aby jeho tank udělal totéž, rozsvítil boční světla a díval se, jak přední tank prorazil hliněnou stěnu, kterou tunel končil. Teď, když se běhouny spojily a vytvořily souvislý pás, tank otevřel korečky a začal si prohrabávat cestu. Na povrchu se měly běhouny znovu rozpojit, aby umožnily řízení a rychlé manévrování, ale Carl se neubránil úvahám, jestli budou schopni na

povrchu pokračovat, aniž by se zabořili, přestože tanky byly z lehkého pěnového kovu.

„A co pěšáci? Ti do toho vlítnou kdy?“ zeptal se Beckle.

„Ten starý razící stroj se zhutňovačem a rameny pro nástřik plastbetonu by měl jet hned za námi, takže by tunel měl být připravený zhruba hodinu po našem útoku na věže. Pěchota vyjde nahoru potom, aby obsadila tábory,“ vysvětlil Uris.

„A kam pak pojedeme my?“ zajímal se Beckle.

Uris mu na to nic neřekl – jenom se podíval na Carla, který se po něm krátce ohlédl a pak odpověděl na otázku, na niž chtěli znát odpověď všichni.

„Víš, jak to je – bude záležet na tom, co konkrétně mají na povrchu,“ řekl. „Jak nám tam proktoři nebo vojáci začnou pobíhat s inteligentními ručními odpalovači, vrátíme se k plahočení po vlastních. Tyhle mizerné hromady kovu jsou snadné cíle.“ Udeřil do řídicího panelu před sebou a nedodal, že Lellan by jim dala povel k vyklizení pozic pouze v případě, kdy by ztráty v tankové jednotce převýšily zisky – a v situaci, kdy měli jen dvacet tanků, které mohli ztratit, to byly vyhlídky, jimiž se Carl nechtěl zabývat příliš podrobně.

Loman nevěděl, jestli má cítit úlevu, hněv nebo smutek. Jistě, Moloch zničil všechny laserové systémy do posledního, zabil tisíce dobrých lidí a zlomil ocelové sevření, v němž Teokracie držela obyvatelstvo dole, ale *Víra*, *Naděje* a *Láska* dosud zůstávaly neporušené a tvor se zřítil na povrch planety. A teď, když byl pryč, plnil horní kanály pouze zbytečný zpěv septarchiánů, přitom by pro něho tyto kanály mohly být tolik *užitečné.*

„Všichni obchodníci zvedli kotvy tak rychle, jak to jen šlo. Věděli, co přijde: průlomy na všech frontách,“ oznámil mu Aberil, když se v doprovodu skupiny ozbrojených stráží spustil gravideskovým jeřábem do věže *Víry.* „Ta bezbožná děvka nedokáže poslat do pole *všechny* svoje síly, ale měla by jich mít dost.“

„Je čas změny.“ řekl Loman, který nejevil velký zájem o to, co slyší. „Dostali jsme příležitost napsat čisté písmo svaté.“ Když si

všiml studeného pohledu, kterým ho Aberil zhodnotil, nechal si zbytek pro sebe, neboť jasně cítil, že zmíněné nové písmo svaté nebude to, co všichni z Teokracie, včetně jeho bratra, čekají. Tak jako člověk musí jazykem pořád zkoumat vykotlaný zub, jeho mysl se stále vracela k místu, které se v síti superek pokusil zaujmout Moloch, ale našel tam jen zpěv – stálý zpěv septarchiánů. Vycouval a soustředil se na své okolí, neboť konečně dorazili do patra, ve kterém se nacházely luxusní pokoje předchozího hierarchy. Loman myšlenkou nařídil strážím, aby se rozdělily a zaujaly místa ve vnější budově, teprve potom vyslal prostřednictvím své superky kód, sterým se otevíraly dveře ze dřeva révovníku. Pokynul Aberilovi, aby ho následoval, vešel dovnitř, nařídil dveřím, aby se za nimi zavřely, pak se otočil k bratrovi a neochotně se myšlenkami vrátil k tomu bezprostředními a prozaickému. „Co naše síly na povrchu?“

„Udrží se možná dva dny. Pak získá vládu Lellan a její zrádci.“

„Mohli bychom použít flotilu a bombardovat je z oběžné dráhy,“ navrhl Loman.

Aberil zavrtěl hlavou. „I když se mi ta myšlenka zamlouvá, prakticky by to znamenalo, že bychom ztratili povrch planety. Jediné zbraně, které flotila má pro přímé bombardování z oběžné dráhy, jsou atomové a Lelaniny jednotky už pronikly hluboko do obdělávaných oblastí a blíží se k městu a kosmoportu.“ Zaváhal. „Ale kdyby to okolnosti dovolily…“

Loman došel k dlouhé, bohatě polstrované pohovce a klesl na ni. „Co tedy navrhuješ, bratře?“ zeptal se.

„Naši vojáci promarnili v *Lásce* dost času nácvikem Amoloranových absurdních plánů,“ odpověděl Aberil. „Jejich smyslem vždycky byl vojenský výsadek a omezený pozemní boj. Tak je k tomu využijme.“

„Budou proti tomu námitky,“ řekl Loman. „Mnozí budou tvrdit, že je to policejní akce, která je pod úroveň vojáků vycvičených především pro útok na Řád.“

„Pak ti, kteří je vznesou, na sebe prozradí, že jsou víc oddáni mrtvému hierarchovi než tobě – a Bohu. Samotní vojáci námitky mít nebudou, a oni jsou nejdůležitější faktor. Jiní oponenti – možná

někteří důstojníci původem z vysoko postavených rodin – můžou navštívit paňáky, pokud budou na svých námitkách trvat. Ale já si myslím, že nebudou.“

Loman si svého bratra pozorně prohlédl. Stál s rukama svěšenýma podél těla a jak jeho tvář, tak celkový výraz byly bez života. „Dobrá,“ řekl Loman. „Dal jsem ti titul komandéra a ty jej teď využiješ. Převel své muže z *Lásky* dolů na povrch. Využij je ke zničení našich nepřátel.“ Loman znovu poručil dveřím, které se za bratrovými zády začaly otevírat. Prchavý výraz, který se mihl na Aberilově tváři, když se prudce otočil a odešel, byl skoro jako bolest. Loman se díval, jak se dveře opět zavírají. Pak znovu sáhl do sfér *Daru* a zamyslel se nad tím, zda je dokáže ovládnout a přivlastnit si je tak pevně, jak to udělal v tomto fyzickém světě.

Thorn se lehce nechápavě posadil do ráfku obrovské balonové pneumatiky jednoho ATV, sundal si přilbu své uniformy a nasadil ji na hlaveň pulzní pušky, kterou už předtím opřel o pneumatiku. Pěchota – která se sešikovala, aby následovala čtveřici tanků, když byl tento tunel připraven – byla obdobně vyzbrojená a vybavená podobnými uniformami jako on. Thornovi to připomínalo skoro stejné situace v jeho minulosti, ještě předtím, než byl Sparkind, a předtím, než svlékl uniformu a s ní i část zdánlivě čisté morálnosti přímého osobního boje. Byl v pokušení jednoduše jít s těmito muži a ženami, setřást ze sebe odpovědnost a obyčejně poslouchat rozkazy, ale nebyl toho schopen. Bylo to zvláštní, ale jeho sparkindský výcvik a následný výcvik agenta ZBC z něj udělaly morálně silnějšího člověka, který má sklon vyhledávat si opravdu špinavé úkoly. Také ze zkušenosti věděl, že najít takové úkoly není nikdy příliš složité. „Agente Thorne, odpovězte, prosím.“

Hlas z přilby byl slabý, ale dalo se poznat, že patří Polasovi, muži ze štábu povstalců. Thorn si přilbu znovu nasadil a natočil její boční štítek, který obsahoval transciever a další vojenskou techniku, dolů na místo.

„Tady Thorn,“ promluvil do mikrofonu, který měl hned vedle úst.

„Poslal jsem ty souřadnice, které jste si vyžádal. Přijdou ve zprávě číslo šest. Všechny ostatní zprávy se týkají pozemního útoku.“

„Fajn,“ řekl Thorn, zvedl ruku a stiskl jeden z dotekových ovladačů na bočním štítku. Z okraje přilby se s tichým zabzučením vysunulo narůžovělé hledí. Na jedné jeho straně bylo ve skle zobrazeno menu.

„Kurzor,“ řekl Thorn. Uprostřed jeho zorného pole se objevila červená tečka a sledovala následné pohyby jeho očí. Podíval se na menu, vybral *Zprávy* a jedno oko nechal zavřené, dokud se z tečky nestal křížek. Když pak oko otevřel, měl zobrazených deset zpráv, ale místo aby šel k té, kterou poslal Polas, náhodně otevřel několik jiných. Zdálo se mu, že zpráva: ‚Připomínka pro zdravotnický personál: ajektant bude k dispozici z výroben zřizovaných v PA 14; všechny ambulance na bázi ATV musejí odvézt přinejmenším čtyři krabice, které se rozdělí mezi dělníky z povrchu,‘ tvoří zábavný kontrapunkt k: ‚Druhé a třetí ruční útočné zbraně jsou nyní k dispozici v PA 12 – rozdělit mezi dělníky z polí připravené bojovat.‘ Zdálo se, že náklad, který se vykládal z *Lyriky II*, doručoval ve stejném poměru pomoc a smrt. Přešel tedy ke zprávě číslo šest: Přistávací modul dosedl v těchto souřadnicích. Thorn si souřadnic nevšímal a zaměřil se přímo na nabídku *Mapa* pod nimi. Plavidlo se zřítilo do divočiny dvě stě kilometrů od této jeskyně, a přestože mapa byla podrobná, z vrstevnic, barev a biblických jmen si nedokázal udělat představu o tom, co by se mohlo nacházet mezi ním a tím místem.

„Vojáku Thorne,“ promluvil rezavý hlas.

„Zasunout,“ řekl Thorn a hledí zajelo zpátky do přilby. Zvedl zrak ke starému golemovi, Fethanovi, za nímž stála ta dívka, Eldene. Oba měli na sobě stejnou bojovou výstroj jako on. Všiml si, že prsty, kterými dívka svou pulzní pušku svírá, jsou bílé, jako by měla strach, že jí ji někdo sebere. Thorn o tom pochyboval – viděl už oddíly dětských pěšáků, kteří byli mladší než ona.

„Tak už mi nějakou dobu nikdo neřekl,“ ozval se nakonec Thorn.

„Ale někdo vám tak už *říkal*,“ poznamenal Fethan.

Thorn se zvedl z ráfku balonové pneumatiky a pozorně se na něho zadíval. To, že Fethan je stroj, bylo evidentní od začátku – byl z Lellaniny skupiny jediný, kdo nepotřeboval dýchací aparaturu – ale Thorn teď začínal uvažovat o tom, jaký stroj Fethan ve skutečnosti je. V jeho pohybech nebyla ta zdánlivě zatvrzelá odtrženost od okolního prostředí, která byla poznávacím znamením všech golemů – dokonce i těch novějších. Někdy bylo obtížné je rozeznat, ale Thorn byl na to vycvičený a většinu života byl zvyklý s takovými konstrukty pracovat. Ve Fethanových pohybech však bylo víc *spojení* s jeho okolím – jako by věděl, jaké to je muset dýchat, cítit svůj tep, znát opravdovou bolest a opravdovou rozkoš, a ne nějakou její napodobeninu.

„Co jsi?“ zeptal se náhle Thorn.

Fethan se ušklíbl a odhalil tak mezeru mezi předními zuby. Zvedl dva prsty. „Hádej, můžeš dvakrát.“

Thorn se zamyslel, které dvě možnosti by to měly být. „Buď jsi memplantátový záznam v golemovém pouzdře, nebo jsi kyborg. Já bych si tipnul to druhé.“

„Správně hned napoprvé,“ uznal Fethan a spustil ruku.

„V tom případě už něco pamatuješ,“ řekl váhavě Thorn. „Myslím, že za posledních sto let se nenašel nikdo, kdo by se dal na kyborga.“

„Možná,“ odpověděl Fethan. Bylo vidět, že se mu nechce prozradil víc informací o své minulosti. „Ty teď chceš zjistit, co se stalo s tím přistávacím člunem, který měl v sobě Drak, že?“

„Uvažoval jsem o tom,“ přiznal opatrně Thorn.

Fethan přistoupil až těsně k němu a plácl rukou do silné pneumatiky ATV, zhotovené z pěnového neoprenu.

„V tom případě budeme potřebovat tohle,“ prohlásil.

„Myslím, že Lellan by neměla radost, kdyby o jedno z těchto vozidel přišla. A mimochodem, proč tě to zajímá?“

„Vlastně to zajímá Lellan. Vzala si tvé poznámky o Drakovi k srdci a chce mít jistotu, že je mrtvý. Mám tam zajet a přesvědčit se. A místo, karn dopadl Drak, není daleko od místa, kam spadlo to plavidlo. Dvě mouchy jednou ranou, mohl bys říct.“

„Jo, *ty* bys mohl,“ odpověděl Thorn.

Kulometná věž spustila staccatovitý rachot a proktor Molat dlouze zanadával, protože jak leknutím nadskočil, narazil si holou lebku o roh své kancelářské skříně. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co vlastně slyší, protože naposledy tyto zbraně vystřelily při zkoušce, která byla už strašné dávno. Molat si vzpomněl, že tenkrát měl na hlavě ještě husté černé vlasy.

Rychle si nasadil dýchací masku, obešel stůl – z toho, že tam nechává hromadu papírování, a z důvodů, proč je tam nechává, měl poněkud rozporné pocity – škubnutím otevřel hermetické dveře a vyšel ven do šedivého dne. A tak byl svědkem toho, jak den strašlivě zjasněl, když se kulometná věž rozlétla na kusy v kouli ohně.

„Nástup! Nástup!“ hřímal komandér Lurn na superkových kanálech. *„Utočí na nás!“*

Proktor Molat se ušklíbl: Lurn byl až neuvěřitelně všímavý. Zalétl pohledem k místu, kde několik vojáků stavělo zbraň na val napravo od hořící věže, a díval se, jak na východní straně tábora krouživě stoupají do vzduchu vznášedla následovaná dvěma Lurnovými transportéry. Zarachotila palba a na ploše tábora rozkvetly další exploze. Lurnovi muži v té chvíli běželi na valy a jeho obrněná vozidla pomalu vyjížděla z garáží, které měla podle Molatova názoru opustit hned poté, co byly zničeny laserové systémy.

„Tady Molat,“ řekl na proktorském kanálu. *„To jsi ty tam nahoře, Votene?“*

„Ano, pane,“ odpověděl jeho zástupce.

„Co vidíš?“

„Od východu přijíždějí čtyři těžce pancéřované tanky.“

Molat sebou škubl, když nedaleko explodovala zeď a po zemi se skákavě rozletělo něco, co byl kdysi možná voják. Pokusil se získat zpět alespoň část důstojnosti a pokračoval v chůzi k místu, kde naposledy zanechal vlastní vznášedlo. Vlezl si dovnitř, nastartoval a pokračoval: *„Jaká výzbroj? Něco, co nemáme?“*

„Mně to všechno připadá vcelku standardní,“ odpověděl Voten.

Molat se v několika sekundách ocitl dost vysoko, aby to uviděl sám. Díval se, jak se jeden tank otočil na svých širokých pásech a vypálil raketu, která prorazila v hliněném valu díru a jen tak mimochodem zasypala jedno Lurnovo obrněné vozidlo a malé polní dělo, které táhlo. Molat se odjakživa obával, že až se povstalci jednou pustí do něčeho velkého, budou mít moderní řádové zbraně. Právě uvažoval, jak málo se výzbroj těchto tanků liší od výzbroje Lurnových jednotek, když z předního tanku zahájilo palbu pulzní dělo. Napravo od sebe uviděl, jak se jeden Lurnův transportér ve vzduchu naklonil, s jedním rohem ustřeleným, pak se natočil šikmo dolů a v pádu zničil jednu budovu ubikací. Modrý plamen dál šlehal vzhůru a s nemilosrdnou přesností sestřeloval jedno vznášedlo za druhým.

Molat zamířil rychle dolů a s hrůzou se díval, jak si oheň razí cestu k němu. Zableskло se, zahřmělo tak, že mu snad musely prasknout bubínky, a on najednou visel na ohrádce, zatímco vznášedlo se řítilo dolů, nakloněné na stranu. Motor vydával strašlivě řičivý zvuk jako kůň, kterého vedou na porážku, a vrtule, které ztratily vyváženost, začaly vibrovat tak, že z toho drkotaly zuby. Zpod kapoty se valil černý dým, a z elektroinstalace šlehaly ohně svatého Eliáše. Zahlédl přímo pod sebou tank, potom bahno a něco, co chrlilo černý dým a pak flétnovou trávu. Vyskočit mu nezavelel instinkt, ale dlouholetými zkušenostmi s létáním na těchto nestabilních strojích podložená jistota, že se buď motor, nebo vrtule roztrhne.

Připadalo mu to jen jako půl sekundy, než proletěl flétnovou trávou, dopadl na zem a zabořil se do ní. Po pás v bahně pod oddenky, stačil se ohlédnout právě včas, aby spatřil, jak jeho vznášedlo vylétlo do výšky a vzápětí narazilo do země o kus dál. Už už si blahopřál, že přežil, když jedna z vrtulí opuštěného plavidla zavyla a rozletěla se na kusy. Něco ho udeřilo zezadu do hlavy a skoro ho to vytáhlo ze země, než ho to na ni znovu složilo, tváří dolů.

„Nějaká aktivita?“ zeptala se Lellan.

Polas odpověděl velice rychle a chladně, nespouštěje oči z obrazovky, která ukazovala záběry vysílané sondou vypuštěnou původně ke sledování Draka: „U *Lásky* parkují lodě flotily a nabírají čluny a vojáky.“

Lellan si dopřála ulehčené oddechnutí – napadlo ji, že je to možná jako úleva odsouzence, když zjistí, že verdikt je klec, a nikoli jarní přikolíkování nad oddenky flétnové trávy. Věděla, že kdyby si to flotila namířila přímo k planetě, bez zastávky pro nalodění pozemních jednotek a prostředků pro jejich dopravu na povrch, přiletěla by za účelem jaderného bombardování. Tato možnost zůstávala nadále otevřená, ale byla teď o maličko méně pravděpodobná.

„Slyšel jsi to, Johne?“ zeptala se.

Z *Lyriky II* mu odpověděla Jarvellis: „John už je na cestě, Lellan. Spojila bych tě s ním, ale vím, že nemá rád, když ho ruší něco víc, než když na něho mluvím já.“

„Hlavně když dělá, co je třeba,“ řekla Lellan.

„Ty víš, že by někdy udělal míň?“ zeptala se Jarvellis.

„No dobrá,“ řekla Lellan. „Co ten vysílač?“

„Podprostorový vysílač funguje a ty se s ním můžeš kdykoli propojit. Co mám udělat, poslat ten tvůj megasoubor?“

„Ano – pošli ho.“

„Fajn, už je na cestě,“ odpověděla Jarvellis. „Co vysílání v reálném čase?“

„Hned jak dostaneš odezvu na megasoubor, spoj se s Polasem a přejdi do reálného času. Hlasování nebudeme schopni uspořádat dřív, než obsadíme tábory, ale odešleme je hned, jak to bude možné.“

Lellan ukončila spojení. Ve skutečnosti nebylo o čem se rozhodovat: soubor, který dokumentoval dvě stě let krutostí páchaných Teokracií, včetně písemných svědectví a uzamčených holozáznamů, chráněných před přepisováním, půjde jako první, aby se zpravodajské agentury a řádové UI měly do čeho zakousnout svými metaforickými zuby. Čas potřebný pro shlédnutí toho souboru se pohyboval někde v oblasti pěti tisíc hodin, ale bylo pravděpodobné, že jeho prvním divákům – jelikož to budou řádové

UI – to tak dlouho nepotrvá. Pak, jakmile bude bezpečně přijat, povstalci přejdou na vysílání v reálném čase a přímo požádají Řád o zásah – a svou žádost podpoří lidovým hlasováním. Ale to byla otázka budoucnosti; momentálně musela řídit bitvu. Přenesla pozornost zpátky na obrazovky před sebou.

„Carle, to šlo rychle – nebo máte nějaký problém?“ zeptala se. Zároveň pozorovala rozmístění teček na mapě, která ukazovala obydlené oblasti kontinentu.

„Všechno to šlo nějak rychleji, než se čekalo,“ odpověděl Carl. „Okamžitě vzlétli se svými vznášedly a transportéry a my jsme je sundali pulzním dělem. Teď na nás jdou s několika pozemními vozidly a pěchotou.“

„Naše ztráty?“

„Žádné. Myslím, že jsme je nachytali v nedbalkách – ale tak to nezůstane dlouho.“

Lellan pozorně prostudovala tečky na mapě, nepřetržitě přicházející údaje a bojové statistiky. Jeden tank byl zničen u tábora Cyprian a další dva severně od kosmoportu. Dařilo se jim lépe, než čekali, ale – v souladu s očekáváními – teď naráželi na reálný odpor ze starých pevností kolem města. Lellan zanadávala a vstala.

Otočila se k Polasovi. „Převezmi to tady, Polasi, a posílej mi informace do mého ovládacího panelu v transportéru.“ Pak, než Polas stačil vyslovit nějakou námitku, dodala: „Jaký minimální čas nám zbývá, než začnou přistávat jejich čluny?“

Polas se podíval na obrazovky. „Kdyby flotila odletěla v tuto chvíli, což se zatím evidentně neděje, pak by přistála pozítří. Raději bych s tím počítal, protože si myslím, že se o mnoho déle nezdrží.“

Molat se co nejpomaleji zvedl z lepkavého bahna. Přemýšlel, jestli najde odvahu sáhnout si dozadu na hlavu – bál se, že tam najde zlomené kosti a svými špinavými konečky prstů nahmatá živý mozek. Ale i tato záměrná pomalost byla příliš rychlá. Hučení v uších mu v mohutné vlně projelo páteří dolů a cestou duplo na každý nerv. Vyzvracel se do zkroucené masky a začal se dusit. Strhl si masku z obličeje a zašmátral po další v zásobníku na boku své

kyslíkové láhve. Když si druhou masku koneční nasadil, opatrně si klekl a pak se pokusil vstát.

Co se mezitím stalo? Bylo už po boji? Kolem sebe měl vysokou flétnovou trávu a v uších mu dál hučelo, až v tom všechny ostatní zvuky zanikaly, takže neměl jak to spolehlivě zjistit. Když se podíval na hodinky uvědomil si, že byl v bezvědomí možná dvacet minut. Doufal, že se otočí správným směrem, a vydal se potácivou chůzí k domovu. Tank udusávající flétnovou trávu, který se před ním znenadání vztyčil, Molat nestačil identifikovat jako přátelský nebo nepřátelský dřív, než ho porazil na záda a pásy z pěnového titanu ho zatlačil do země. Molat možná vykřikl – neměl tolik času, aby to uslyšel.

Z rozstřikovače padala dolů jemná šedá mlha, dokud se za ním nezavřela kruhová vzduchotěsná vrata. Thorn slyšel, jak se za vraty stroj sune k povrchu, slyšel dunění zhutňovačů a řev plastbetonových rozstřikovačů, které dělaly z tunelů – původně proražených tanky, ale náchylných k zavalení – trvanlivější stavby. Pach plastbetonu byl i nadále štiplavý, jak v mlze klesající na této straně vrat probíhaly chemické reakce. Thorri věděl, že kdyby si na obličeji nenechal dýchací masku, v tuto chvíli by už kašlal a dusil se, s plícemi úhledně potaženými šedým epoxidem – dokonale konzervovanými, ale zcela nefunkčními.

Dusavě vyšel ze vstupu do tunelu a zadíval se na pěšáky rozesazené odděleně po jednotlivých četách, připravené vydat se na povrch. Jelikož tyto oddíly neměly těžkou výzbroj ani velké transportéry, používaly k přepravě jednoduché antigravitační sáně, které měly vzadu namontované hnací vrtule – a ani těch nebylo mnoho. Tušil, že tato improvizovaná vozidla jsou určena hlavně pro rychlý převoz vojáků a techniky k cíli, přičemž zbytek bitvy se už bude odehrávat po vlastních.

Všiml si, že nikdo už nekontroluje zbraň – udělali to už mnohokrát – a většina jich má spuštěné hledí, aby mohla číst aktuální informace o bojích, které se odehrávaly nahoře. Když se jednotky konečně začaly zvedat a dávat si na ramena batohy a zbraně, podíval

se na přilbový displej a zjistil, že Lellan vydala rozkaz, aby vyrazili. Hodil si přes rameno svou zbraň a odebral se k ATV za Fethanem a Eldene.

„Tak pojedeme, ne?“ nadhodil.

Všiml si, že dívka stále svírá svou pulzní pušku, až jí zbělely klouby, a dívá se za odcházející pěchotou s jakýmsi nekonkrétním odhodláním. Položil jí ruku na rameno.

„Řídila jsi někdy něco takového?“ zeptal se. Vytřeštila na něho oči. „Ne.“

„Pak je na čase, aby ses to naučila.“ Kývl hlavou před sebe.

Fethan souhlasně přikývl a vlezl si do ATV za Eldene. Thorn přelétl pohledem shromážděnou pěchotu a následoval ho dovnitř. Dobře věděl, že mohla posloužit jako pouhý lidský materiál v pěchotní válce, která se zcela jistě rozpoutá, až se nerovnováha raket a létajících strojů vyrovná i všichni zůstanou na zemi, protože mačkání spouště sotva vyžadovalo nějaké velké vzdělání, ať už ta spoušť byla mechanická nebo elektrická. Ale kyborg si z nějakého důvodu vytvořil k této mladé dívce pouto. Bylo to jedno z těch, která Thorn dokázal pochopit; viděl, jaký svinčík dokáže nadělat z lidského těla střela z probíječky, a vůbec nezáleželo na tom, jestli oběť byla nebo nebyla nevinná.

Interiér ATV byl navržen bez ozdob, se stejnou strohou funkčností jako exteriér. Kryt velkého vodíkokyslíkového motoru tvořil uprostřed kabiny vyvýšený hrb, nahoře plochý, takže mohl sloužit jako různé druhy stolu – jídelní, pracovní nebo operační. Přední obrazovka se skládala ze tří panelů z pevného plastu zasazených do drátěné klece. Pod nimi byl jednoduchý navigační panel, sloupek řízení a pedály hydrostatického pohonu a brzd. Před tím bylo pouze jedno křeslo. Sedadlo a zaměřovač pro dvě zbraňové věže nacházející se v zadní části vozidla byly umístěny ve středu kabiny. Podél ostatních stěn byla sklápěcí sedátka a úložné skříňky. Zdálo se, že ani kousek prostoru není nevyužit. Vnitřek vozidla byl navržen v první řadě jako polní operační sál – důkazem toho byl autodoktor uložený v plexisklové skříni vzadu. Thorn měl provinilý pocit z toho, že Fethan tohle vozidlo zrekvíroval, ale byl přesvědčen,

že kdyby bylo skutečně nepostradatelné, Lellan by mu nedovolila si ho vzít. Tušil, že toto konkrétní kolové vozidlo bylo vytlačeno modernějšími antigraviačními dopravními prostředky postavenými na bázi gravimotorů pašovaných takovými jako Stanton a Jarvellis, a také že toto vozidlo – určené k pohybu pod zemí – bylo nyní považováno za příliš pomalé.

Když Thorn předváděl řízení Eldene, všiml si, že nezamířili do ústí tunelu dost rychle, takže teď bylo zablokováno pěchotou, která se pohybovala stejným směrem. Postupovala plynulým poklusem v úhledných zástupech a gravisáně táhla za držadla připevněná po stranách. Bylo zřejmé, že oddíly si nasednou, až se dostanou na povrch, a teprve potom nastartují vrtule. Ohlédl se a uviděl, že Fethan kontroluje ovládání i zaměřovač zbraňové věže. Zanedlouho, jen po několika škubnutích na úvod, Eldene rozjela ATV za odcházející pěchotou. Asi o dvacet minut později vjela do ústí tunelu.

Vzhledem k hydrostatickému pohonu nebylo třeba pro zvládnutí svahu nijak nešikovně přeřazovat – vozidlo to dělalo automaticky – a krátce nato se přiblížili k otevřeným vratům, která byla předtím zavřená, dokud rozstřikovač nedokončil svou práci. Vrata byla umístěna na dělící linii tvořené křídovou vrstvou mezi vápencem a hlínou. Jakmile je nechali za sebou, Thorn uviděl na záďové obrazovce, jak se tři segmenty vrat irisovitě uzavřely. O dvě minuty později vyjeli do zvířeného bahna, zezelenalého vyhrabanými hlísticemi a rozdrcenou vegetací, to vše poseté roztrhanými houštinami oddenků. Opuštěný zhutňovač a rozstřikovač ležel stranou, s nádrží prázdnou a stříkacími rameny vzpřímenými jako přední nohy ohrožené tarantule. Všude kolem nich nastupovali pěšáci na vrtulemi poháněné sáně, startující v koncertu burácení, které vyplňovalo vzduch jemnými úlomky trávy a mlhou z řídké blátivé kaše.

„Zatoč na jih a vyjeď si mapu na boční displej, jak jsem ti to ukázal. Polas už oboje souřadnice poslal, takže by se měly ukázat," řekl Thorn.

Eldene zapnula boční displej, kuličkovým ovladačem dala do pohybu kurzor a vybrala ze zobrazeného menu položku *Mapy*. Zatímco se vracela k původní mapě, aby se zobrazily souřadnice oblasti, kam dopadl Drak a záchranné plavidlo, Thorn se zadíval předním oknem na vzdálené záblesky a oblaka prachu a dýmu. Dokonce i tady, ve vzduchotěsném vozidle, slyšel zvuk vzdálených explozí a cítil chvění šířící se zemí. Eldene brzy zamířila s ATV směrem, kterým chtěli – bohužel do bitevní vřavy, ale podle světel po celé obloze se zdálo, že neexistuje směr, kterým by se od ní mohli vzdálit.

Molat se podruhé zvedl z lepkavého bahna a znovu si vyměnil masku. Otočil se za tankem, který pokračoval v cestě, a na základě jakési náměsíční logiky ho vůbec nepřekvapilo, že mu tohle druhé ponoření do bahna vrátilo sluch. Po obou stranách se travinami s rachotem valila další vozidla a on si uvědomil, že to jsou Lurnovy oddíly pronásledující nepřátelské tanky. Uvažoval, že by se pustil pěšky za nimi, ale pak si řekl že ocitnout se na prahu smrti dvakrát za jeden den docela stačilo, a tak se otočil a zamířil zpátky k táboru Agáta. Ostatně, on byl náboženská policie – zbraněmi ať chřestí vojáci.

Jak se plahočil zpěněným bahnem a polámanými oddenky, nacházel ve flétnové trávě mrtvé vojáky a cákance krve. Necítil s padlými žádný soucit – nebyli to proktoři, ale vojáci – a vůbec, soucítit s někým jiným pro něho bylo těžké i v případě, že neměl jiné starosti. Natož teď, když ho bolelo celé tělo, jeho vznášedlo bylo zničené a uniformu měl zablácenou, spálenou a potrhanou, potřeboval se vrátit na základnu, umýt se, převléknout se a vrátit se do… boje v čele fronty.

Při dalším postupu Molat věnoval svému okolí větší pozornost. Takto dorazil k valu a hraničnímu plotu – nyní rozjezděnému jak nepřátelskými tanky, tak Lurnovými oddíly – a opatrně na něj vylezl, aby se rozhlédl.

Na tábor, nyní jen chabě bráněný, útočila pěchota, která evidentně patřila k Podzemí. Boje kolem nádrží a révovníků byly

těžké a nemilosrdné, mrtvoly se povalovaly všude, jako by to byla nějaká nová, našedlá úroda, i střelba z probíječek a pulzních pušek rychle měnila boudy, stromy, ploty, zemědělské stroje a lidi v rovnoměrně namixovanou kaši dřevěných třísek, úlomků kovu a plastu, hlíny a kusů masa. Molat se spustil dolů, aby ho nebylo vidět, a ohlédl se směrem, odkud přišel. Zapátral v superce po přímé adrese Lurnovy superky a poslal:

„Lurne, pozemní jednotky dobývají tábor.“

Z tónu Lurnovy odpovědi bylo zřejmé, že má v tu chvíli jiné starosti:

„Kurva, to je fakt překvapivá zpráva.“

Molat pokračoval:

„Tábor je určitě důležitější než pár tanků.“

Lurn se nechal maličko obměkčit:

„Tábor Cyprian má stejný problém, jenže teď to k nim máme blíž. Přidám se ke Colasovi, který taky vyjel pronásledovat tanky, a společně si podáme pěchotu, která útočí tam.“

„A tábor Agáta?“ zeptal se Molat.

„Dá se považovat za ztracený, dokud nepřijdou posily z Lásky. *Poradil bych ti dostat odtamtud co nejvíc svých lidí a zamířit sem.“*

Molat se ani neobtěžoval vyhlédnout ještě jednou přes val a rychle zamířil zpátky do flétnové trávy. Po několika stech metrech narazil na tři mrtvé muže – z nichž jednoho mlhavě poznal – ve vojenské uniformě, získal od nich funkční probíječku, tomu se zásobníky, proviant a blůzu, která nebyla příliš ušpiněná bahnem a krví. Právě se snažil zvráceně proniknout svou superkou do jejich a nacházel pouze přízračné struktury, které se rozpadaly, jak biotechnické superky na svých hostitelích odumíraly, když uslyšel, jak se někdo s praskotem prodírá trávou k němu. Otočil se a vystřelil tím směrem.

„Ne! Ne! Nemám zbraň! Vzdávám se!“ vykřikl někdo.

„Vyjdi ven, Torisi“ vyslal Molat.

Dlouho bylo ticho, potom se proktor Toris vybelhal na volné prostranství, neboť věděl, že díky superkovému spojení nemůže svou přítomnost popřít. Molat si ho prohlédl: byl malý, tlustý a jako by se

pořád potil, dokonce i teď při teplotě, která nebyla mnoho nad nulou. Molat pokynu ke třem mrtvolám.

„Vezmi si, co potřebuješ," řekl. „Jdeme do tábora Cyprian."

Toris si našel funkční ruční laser. Právě si ho zamyšleně prohlížel, kdy jim obrovská exploze zatřásla zemí pod nohama. Molat se otočil k táboru Cyprian, uviděl, jak se do vzduchu vyvalil sloup dýmu, a okamžitě pocítil v superce strašlivé škubání – náhlé odtrhávání a skoro až bolestivou samotu, jako by byl v místnosti plné přátel, a pak ho něco odtáhlo mnoho kilometrů daleko.

„Kéž je k nim Bůh milosrdný," zašeptal.

Molat věděl, že superkovou sítí jde jen zřídka cítit něčí smrt, pokud se nejednalo o blízkého přítele, ale on právě cítil, jak zemřely tisíce. Otočil se k Torisovi.

„Bude lepší vzít kyslíkové láhve. Myslím, že budeme muset jít o kousek dál."

„Amen," potvrdil nahlas Toris, i když si Molat nebyl jistý, co vlastně.

„Podle plánu teď máme zamířit k městu – je třeba, abychom zaútočili na stará obranná zařízení," řekl Uris.

„Jo," odpověděl Carl. Prohlížel si spoušť, kterou napáchaly miny ni jednotkách Teokracie z táborů Cyprian a Agáta. Zdálo se, že neexistuji jediný čtvereční metr potrhané země, do níž by nebyly náhodně přimíchány kusy lidských těl. „Ale do města proniknout nemůžeme, pokud nebudeme chtít opustit tanky."

„Zhruba polovina pěchoty půjde obsadit město, až zničíme obranná zařízení – zbytek zůstane tady, aby zajistil tábory a zorganizoval distribuci ajektantu mezi dělníky," řekl Uris.

Carl nastartoval tank a objel s ním kolem zčernalého obrněného transportéru. Předtím viděl, jak se z něho vypotáceli dva vojáci, na kterých hořel oděv, dokud plameny neudusil nedostatek kyslíku mimo vozidlo. Tou dobou už byli oba udušení.

„A co původní útok tam… na město?" zeptal se Beckle, aniž odtrhl obličej od zaměřovače.

Carl se podíval na Urise. „Víme něco?"

Uris pouze zavrtěl hlavou, a tak se Carl spojil přímým kanálem s Lellaniným štábem a položil stejnou otázku. Odpověděla mu samotná Lellan „Těžký odpor, Carle. Diákon Clotus zřejmé stáhl všechny jednotky, které se toulaly mimo, hned jak Drak sundal systémy, a ty jsou teď zabarikádované ve starých pevnostech.“

„To jim tolik záleží na lidech ve městě?“ zeptal se kousavě Carl. „Já myslím, že jim záleží na kosmoportu,“ odpověděla Lellan. „Jaké jsou tam ztráty?“

„Pár velkých raketometů, které Clotus rozmístil, nás připravilo o pět tanků.“

„A teď?“ zeptal se Carl. Přijel s tankem k porostu nové flétnové trávy a podle radarových stop přenášených z Urisova panelu si všiml, že ostatní tanky z jiných míst útoku se teď sjíždějí k tomu jeho.

„Většina odpalovacích zařízení je zřejmě zničena,“ odpověděla Lellan. „Ale ve starých baštách se pořád drží ostřelovači s probíječkami – jako listy skoly, říká tomu Polas.“

Carl tuto informaci stručně přetlumočil posádce.

„I tak se zdá, že to jde hrozně snadno,“ poznamenal Beckle. Odsunul si zaměřovač od obličeje a podíval se unaveně na Carla.

„Je to tak,“ uznal Carl. Jeho tvář byla bez výrazu. „Poměr sil se úplně změnil, když šly do háje systémy.“ Podíval se dolů na displej, kam Uris posílal všechny signály z velení. „Jestli ti to pomůže, mám od Polase aktuální zprávy o situaci nahoře: flotila je na cestě, s jednotkami naloděnými z *Lásky,* takže každým dnem můžeme mít za zády celou lavinu vojáků Teokracie.“

Do krátkého ticha, které se po tomto oznámení rozhostilo, promluvil Uris: „V tom případě se musíme zmocnit kosmoportu co nejdříve.“

„Jasně,“ přisvědčil Carl. „Pokud se jim podaří přistát s loděmi třídy mí, budou moci vyložit těžkou výzbroj. Bez portu budou muset použít přistávací čluny a pěchotu a budou muset přistávat na planinách, protože tady kolem není dost volných míst, která by se hodila.“

„Začne to být masakr,“ ozval se Paul.

Carl pomyslel na jatka, která za sebou krátce předtím zanechali, a zeptal se: „Jak to myslíš, *začne?*“

Slunce zapadalo těsně vedle Calypse a krátký příliv jeho světla odraženého od plynného obra zbarvil krajinu do zlatova. Po půl hodině toto zvláštní světlo začalo slábnout a mraky nahromaděné na obzoru, za něž planeta i hvězda klesaly, získaly proti rezivě oranžové obloze vzhled protažených bonbónů žužu v pastelových odstínech zelené, modré a červené.

„To je tím prachem a dýmem,“ prohlásil Cormac. „Znečištění ovzduší přináší nejkrásnější západy slunce.“

Apis slyšel jen polovinu toho, co agent řekl, neboť bolest a hněv v něm seděly jako ruka v rukavici, zaťatá v pěst kolem jeho útrob – anebo možná fyzická bolest, kterou cítil, připadala na vrub trvalého působení gravitace, uvěznění v této tmavé studni. Ostatně, slova: ‚Matka je mrtvá,‘ jako by neměla vůbec žádný reálný význam, stejně jako věty typu: ‚*Miranda* je zničená… Jsem jediný, kdo přežil z údajné záchranné lodi, kterou zase zničil Drak… Zabil jsem třiadvacet lidí, kteří přežili se mnou, protože by zabili oni mě… bitevní loď s UI, která mne pak zachránila, unesl separatistický šílenec ovládající technologii civilizace staré pět milionů let – tutéž technologii, co mě teď drží při životě v gravitaci, která by mě jinak zabila.‘

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho zčistajasna Mika.

Apis se na ni podíval. Podle toho, co se dozvěděl od Cormaka a Ganta, byla schopnost klást otázky něco, co získala teprve nedávno, a on viděl, že pouhé položení otázky je pro ni cíl sám o sobě. Nešlo o to, že by požadovala nějakou konkrétní odpověď – nanomycelium rostoucí v tkáních jeho těla, které momentálně přebudovávalo, ho monitorovalo na úrovni vysoce převyšující schopnosti autodoktora; a pokud tomu rozuměl, předávalo zprávy do základní jednotky tohoto oděvu, jež zase tyto informace postupovala Mičinu laptopu.

„Žiju,“ odpověděl Apis.

V Mičině tváři se na okamžik objevil jistý zmatek; potom se odvrátila a zahleděla se na ostatní členy jejich skupiny, jak se vlečou

flétnovou trávou, spasenou do výšky kotníků. Napadlo ho, že Mika se sice učí klást otázky, ale musí teprve přijít na to, co s odpověďmi – zdálo se, že se před ní otevírají celé širé konverzační krajiny a ona v tomto ohledu stále trpí agorafobií.

Rozhodl se, že se na něco zeptá sám, spíš proto, aby ulevil svému neklidu, než proto, že by chtěl odpovědi. V intelektuální rovině věděl, že by měl mít odpovědi a informace ke všemu, co se děje, ale v emocionální rovině mu to prostě bylo jedno.

„V čem je tahle džainská nanotechnologie, kterou používáš, lepší než řádová verze?“ zeptal se jí.

Mika se otočila zpátky k němu a její výraz našel úlevu v klidné nadřazenosti didaktika. „Kromě toho, že jejich základní nanomechanické jednotky jsou o tolik vyspělejší než naše, jako AGV v porovnání s koněm a vozem, je strukturální nanotechnologie to, co je tak… užitečné. Technologie využívá nanomycelia, která dávají činným mechanismům silnou podpůrnou strukturu a umožňují téměř okamžitou komunikaci mezi mechanismy. V podstatě jde o propojení nesourodých mechanismů – je to *organizace.* Použitelná analogie by byla stavba města. S naší technikou by to bylo tak, jako bys vyslal tisíc kameníků a každého pro tu práci vybavil plány a nástroji. Kameníci by práci dělali, ale navzájem by si překáželi, opakovali by úkony a v důsledku chaosu, který by tak vznikl, by se dopouštěli vyložených chyb. Džainská nanotechnologie je hierarchičtější: každá jednotka zná své místo a svůj úkol a veškeré neefektivnosti jsou tak odstraněny.“

„Takže džainská technologie je *společenská*,“ řekl.

Mika se na něho udiveně podívala. „Ano, máš pravdu. Máš naprostou pravdu.“

Apis pokračoval: „Lepší představa tvých kameníků z pohledu džainu by možná byla taková, že si stojí na ramenou a podávají si nahoru nástroje a kámen na stavbu hradu.“

„Ano, to je skutečně zjednodušení myceliálních struktur, které v tobě teď vznikají.“ Podívala se na laptop. „Za dva solstanové dny už nebudeš ten oděv potřebovat. Při využití řádové technologie bys

podobného výsledku mohl dosáhnout zhruba za měsíc – a většinu toho měsíce bys strávil spolu s nanitami v tanku, pod dohledem UI.“

„Takže džainská technologie se hlídá sama?“

„Ano,“ odpověděla Mika, lehce zmatená.

„Takže v sobě má zabudovanou UI?“

Mika žádnou další odpověď neměla a Apis si všiml znepokojeného ohromení v jejím výrazu. To, že nepředvídala možnosti, byl možná nějaký aspekt její neschopnosti klást otázky. To, že nikdo z nich nepochopil, jak to Drak myslel, když o Džainech řekl: ‚Už to nejsou *oni*… není to civilizace,‘ přičítal skutečnosti, že byli všichni poslední dobou pod poměrně velkým tlakem a že v nich džain neroste jako v něm.

Skellor hleděl na sirný měsíček s nadhledem tak nesmírným, že byl skoro až božský, ale zároveň s malicherností lidských pohnutek – hněvu, nenávisti, touhy po moci – a pocítil mírné zklamání, když se první bomba zaryla do jeho povrchu. Zdálo se, že ničení neživého nepřináší žádné uspokojení, tak jako nebylo uspokojení v ničení něčeho, co si nemohlo svou zkázu uvědomit, co necítilo bolest ani hrůzu. Pak se do měsíčku zarazila druhá, třetí a čtvrtá bomba, rovnoměrně rozmístěné podél rovníku a načasované tak, aby ovlivnily jeho rotaci. V každém kvadrantu tak byla jedna. Exploze, které následovaly, způsobily propad tisíců čtverečních kilometrů povrchu a vyvrhly vzhůru obrovská mračna prachu ve všech odstínech žluté a čokoládově hnědé, která se v orbitálních cárech roztáhla, aby běžným lidským očím ukryla většinu z toho, co bude následovat. Spektrum Skellorova zraku však zahrnovalo téměř všechna vydávaná záření, a tak si mohl vychutnávat velkolepý pohled na zkázu, kterou způsobil.

Každou propadlou oblast zaplavily fumaroly, které se rychle otevřely a proměnily ji v jezero roztavené horniny. Od těchto jezer se po povrchu rozběhly obrovské pukliny, které se rozšířily, rozdělily a pohltily pohoří, proměnily zmrzlé sírové pláně ve vroucí moře a nakonec se propojily do sítě, jež postupně obsáhla celý povrch. V tomto okamžiku dopadla pátá bomba a roztrhala měsíček na kusy: tu

padesátikilometrový asteroid táhnoucí za sebou proudy roztavené horniny, jehož povrch tvořilo to, co kdysi bylo pohoří; tam obrovský pás sirného ohně rozpadající se na menší koule, z nichž po vychladnutí vzniklo něco jako černé sklo; rozžhavený oblak plynu, který se rozpínal, otáčel, už se pohyboval – vracel se do tvaru akrečního disku.

Skellor to všechno pozoroval okem fyzika, než vyslal *Occamovy* manipulační lodě, aby se vydaly pátrat po vhodných úlomcích. Kmitaly jako vlci pročesávající stádo velkých hnědých buvolů, vybíraly kusy o velikosti telat, které chytali a odtahovali zpátky. Skellor zatím zaměřil svou pozornost dovnitř.

Obsahoval v sobě vše, ale všechny jeho systémy nefungovaly dokonale – bylo ještě mnoho věcí, které potřeboval udělat, a brzy už měl mít materiál na prodloužení a rozšíření džainské architektury lodi. Tato architektura mu umožní získat absolutní vládu nad odlehlými systémy lodě a možná i dostatečnou moc k tomu, aby umlčel důvěrný šepot toho, co zůstalo z myslí jeho velící posádky, nebo spíš dostatečnou moc k tomu, aby ho podobné věci přestaly znepokojovat. Náhle ho přepadla taková zvědavost na fungování myslí, jimž se rychle odcizoval, že se zaměřil na jejich… výstup.

Dannyho mysl prozrazovala pouze hluboký instinktivní šepot spojený se sexem a touhou rozmnožovat se – něco, co vždycky fungovalo nejsilněji, když bylo nablízku vyhynutí. Muž, který ovládal podprostorové motory – Skellor nevěděl, jak se jmenuje, protože to vymazal jako něco nepodstatného – poslouchal hudbu jako ze zasmyčkovaného pásku. Když se spojil s *Occamovou* knihovnou, kterou přičlenil teprve nedávno, identifikoval tu melodii jako Mozartův klarinetový koncert – což nebyl zrovna lehký hudební žánr, jaký by se dal od separatistického bojovníka z Cheyne III čekat. Mumlání Afraniny mysli byl jakýsi dialog – parodie šílené ženy, která si povídá sama se sebou.

„Je tu hranice, vždycky je tu hranice. Jak tento bod překročíš, technika, kterou od nepřítele získáš, tě převeze a z tebe se stane nepřítel.“

„Ale já jsem ji nezískala od nepřítele, získala jsem ji od úžasného Skellora, kterého miluju, a on ji získal z artefaktů mrtvé civilizace.“

„Na tom nezáleží, hranice je tu vždycky: probíječky jsou v pohodě, ale všechno, co začne myslet samo, je riskantní. UI je hranice. Džainský materiál je UI – skoro živý. Ne, dál ne.“

„A co pan Jeřáb? Uvažoval sám za sebe a málem dostal toho hajzla Cormaka.“

„Labilní a nebezpečný. Kolik našich lidí zabil?“

Skellorovu zvědavost to vybičovalo ještě víc. Okamžitě vtrhl do Afřaniny mysli, aby z ní dostal všechny informace o tom panu Jeřábovi. Za půl sekundy měl všechno, co věděla. Obalený džainskou architekturou, pohrdavě si odfrkl: „Mosazný golem, plecháč – obyčejný stroj,“ řekl nahlas.

„No jasně, a o kolik dál ses dostal ty s džainskou technologií a podělanou bitevní lodí třídy delta?“ promluvila jedna ze dvou Afran.

Druhá se to pokusila přehlušit: *„Já tě miluju, miluju tě, miluju tě, Skellore!“*

To mu nezabránilo, aby našel nejlepší způsob, jak jí ublížit… jim oběma. A přineslo mu to víc uspokojení než zničení měsíčku.

14

„A tak se stalo v pátém roce kolonizace, že se pod Mostem žalmů usídlil silurák a těžce sužoval prosté obyvatele táborů. Pátého dne pátého roku pak na most přišli dva nádržoví dělníci, pan Střídmý a jeho žena Soudná.“

Obrázek v knize ukazoval pár obalený horami tuku, jehož groteskност ještě umocňovaly obrovské zelenočervené skoly, které skoro jako by byl zalité do holé hrudi. Na sobě měli jen kalhoty a rozhalené košile a oba by tak štětinatí a šerední, že bylo těžké rozeznat, kdo je muž a kdo žena.

„Lakotní rolníci,“ poznamenala žena.

Chlapec k ní zvedl oči a čekal.

„Tlustého nádržového dělníka neuvidíš,“ vysvětlila mu.

Chlapec se na ni dál upřeně díval, dokud nepokračovala ve čtení.

„Když oba dělníci přecházeli most, silurák jim zastoupil cestu a řek ‚Dejte mi maso, krev a kosti jako mýto.‘ Ti dva byli silurákovým přepadem tak vyděšení, že se nezmohli na slovo. Pak řekla Soudná, která byla bystřejší než její manžel: ‚Nech nás naživu a my ti přineseme tolik masa, krve a kostí, že se ti o tom ani nezdá!‘ Obluda vychytrale odpověděla. Jeden z vás mi to přinese, druhého si zatím nechám tady.‘ Soudná odešla a jako prvního přivedla bratra, jehož hříchem bylo obžerství…“

Na obrázku držel silurák Střídmého jednou ze svých mnoha rukou zatímco druhou jedl jednoho po druhém hříšné bratry, které Soudná na most přivedla. Žena se podívala na syna a měla radost, že zřejmě nezaznamenal, když nepřečetla některé hříchy, jichž se bratři dopustili – tak horlivé sledoval, jak jsou bratři požíráni a silurákovi roste břicho.

Jitro se přikradlo bez povšimnutí, zamaskované blýskáním pulzních děl a jednou zářivou detonací za druhou. Staré hradby a bašty kolem města se vydělily od červenofialové oblohy – postupně se ukázaly v celé pseudostředověké nádheře. V minulosti sloužily tyto obrovské stavby z vápence a plastbetonu k tomu, aby do malé obydlené oblasti, kterou chránily, nevpustily místní nepřátelskou faunu. Nárůst populace a rozšíření polí do neobydlené krajiny tuto faunu vytlačily a hradby tak sloužily po sto let pouze tomu, aby bránily městu rozlít se po krajině jako nějaká jedovatá technická pěna. Nyní opět sloužily skutečně středověkému účelu, neboť dnešního rána stál u brány nepřítel.

Carl si všiml umístění probíječky v severní věži, která spustila palbu na jeden ze zbývajících tanků, řítící se po hrázi mezi dvěma škvířilími nádržemi. Řinčení železných projektilů zasahujících pancíř bylo strašlivé a z tanku odlétávaly kusy pláště. Vozidlo se otočilo, zajelo do jedné z nádrží a ukrylo se v ní. Carl doufal za obyvatele tanku, že žádný projektil nepronikl dovnitř. Pokud by tank byl proděravělý a díry byly dost velké, lidé v něm by se ani nestačili utopit nebo udusit, než by je dostali škvířilové.

Bzukot transformátoru a ostrý záblesk byl znamením toho, že pulzní dělo ochladlo natolik, aby z něj Beckle mohl znovu vystřelit. „Dostal jsem tu svini," řekl.

„Tentokrát to víš opravdu jistě?" zeptal se Carl, zatímco se díval, jak na obrazovce jejich tanku voda pleská o dolní okraj a škvířilové, kteří v ní jsou, se snaží škrábat po povrchu vozidla, jako by cítili, že uvnitř té velké plechovky v jejich nádrži je něco měkkého na zub.

„Určitě," odpověděl Beckle. „Byla to ta co předtím. Myslím, že ji jenom převezli z druhé strany."

Carl se zadíval na hořící prohlubeň ve vápenci a vyslovil naději, že teď už nepřevezou nic odnikud.

„Tak pojďme vypadnout z téhle díry," řekl a posunul řídicí páku dopředu a nahoru. Motor tanku zareagoval zahučením, škvířilové z obrazovky odpadli a voda odtekla. Okamžitě se ozval ostrý třesk střelby z malých zbraní do pancíře. Beckle odpověděl tím, že pulzním dělem vykrojil do městské hradby velké díry. Na

obrazovkách a při pohledu do obou stran Carl viděl, že všechny tanky teď postupují.

„Sundejme tu bránu," promluvil Carl do komunikátoru. Zprava a zleva se zableskly rakety a stará brána ze dřeva révovníku zmizela v oblaku hořících třísek. Nedlouho nato se věže nad bránou zbortily do prašných hromad suti. Carl vyjel se svým tankem na jednu z těchto hromad, a když se prach vyčistil, zadíval se dolů na město. Před nimi se rozkládaly uzavřené komplexy a věže, podzemní tunely, zastřešené parky a skleníky, z nichž se skládalo – místo, jemuž lidé prostě říkali ‚město' a občas zapomínali, že se kdysi jmenovalo ‚Odvaha', jenže ono bylo snadné takové jméno zapomenout někde, kde jeden špatný krok mohl znamenat smrt a kde se lidé mohli dostat do dluhů jen tím, že dýchali.

„Škoda, že tam nemůžeme rovnou vjet," řekl Beckle.

„Zabili bychom tisíce," upozornil Targon, který opět zafungoval jako jejich kolektivní svědomí. „Tak se to udělat nedá."

Carl chvíli pozoroval vojáky Teokracie, jak přebíhají mezi budovami, a pak přenesl zrak za ně. Přes šachovnici nádrží se blížila pěchota na gravisaních. Vrtule za nimi vyhazovaly do vzduchu vodní tříšť a zanechávaly po sobě ve škvířilích nádržích vzrušený ruch. Zaposlouchal se do komunikátoru, pak pohlédl na Urise, který dostával stejné informace v podobě textu a logistického schématu, a sjel s tankem z hromady suti zpátky dolů.

„Pár bych jich trefil," řekl Beckle. „Nejsem tak špatný střelec."

„Příliš velké vedlejší škody," prohlásil Carl. „A stejně, Lellan přijíždí s několika transportéry. Máme se teď připojit k útoku na kosmoport."

Otočil tank na pásech kolem dokola, dal plný plyn a začal objíždět město – pryč od poblázněných odpalovačů, ať už držených v ruce nebo na stativu. Nezmínil se své posádce o tom, že se připojují k útoku na kosmoport jako jeden z pouhých tří zbývajících tanků. Nepovažoval to za přínosné ani povzbudivé.

Stanton, zaposlouchaný do Lellaniných bojových kanálů, zvedl proktorský dalekohled a zadíval se na první exploze způsobené

pulzním dělem ostřelujícím jeřáby kosmoportu. Reakce byla okamžitá: přes obrovské plotny z pěnového plastbetonu vyrazila do protiútoku pancéřovaná vozidla; do vzduchu se vznesly transportéry Teokracie obklopené hejny vznášedel; oheň, rakety, výbuchy – a co bylo nejdůležitější, všude. Stanton spustil dalekohled a podíval se dolů na muže, kterému jej sebral. Byl mladý, nezkušený a díky novému postavení, které mu přineslo moc, i arogantní. Zlámat mu vaz nepřineslo Stantonovi takové uspokojení, jako když dělal totéž tomu separatistovi, Lutzovi. Jenže Aberil Dorth byl tenkrát před lety stejný jako tento mladý muž a ejhle, kam se za tu dobu vypracoval.

Stanton se sehnul, vyzvedl proktora na zvýšenou ohrádku kolem vznášedla a přehodil ho přes ni, takže muž sebou plácl na mokrou půdu do porostu původních rebarborových listů – a po nahé kůži se mu rozstříkly cákance černého bláta. Kdyby byl menší nebo hubenější, musel by si Stanton najít jiného proktora s dostatečným obvodem kolem pasu, protože uniforma byla to, o co mu šlo především, i když byl samozřejmě rád, že získal vznášedlo a mohl se tak na kosmoport dostat rychleji. Ten muž měl být opatrnější, když se pustil do pronásledování někoho, koho zřejmě považoval za zbloudilého dělníka. Mohlo to dopadnout jinak – cesty štěstěny jsou nevyzpytatelné.

Nikdo se ho na nic nevyptával, když se vznášedlem přelétl ploty a probíječkové věže na této straně kosmoportu, dokonce ani když s ním přistál u velkého raketoplánu, na kterém probíhala údržba – přestože momentálně nebyl nikdo z údržbářské čety na dohled. Stanton sebral batoh, vystoupil ze vznášedla a vykročil přes plochy plastbetonu. Rozhlížel se přitom po okolí s pocitem, který neměl daleko k nostalgii.

Díky rozvoji runsiblové sítě a nástupu efektivní antigravitační techniky už většina řádových planet z takových portů vyrostla. Tento, vybudovaný přede dvěma stoletími pro přistávání lodí bez antigravitace, se ke stejnému účelu používal dodnes – obrovská plocha z desek pěnového plastbetonu, která plula na bahnité rovině, aby poskytla oporu obrovským přistávajícím lodím, a k tomu chaotická infrastruktura pomocných věží a jeřábů, palivových

tankerů a aut, celý svět toho, čemu se na mnoha světech říkalo ‚těžká technika'. Jako mnoho jiných věcí na této planetě byl i tento port anachronismem. Obchodníci, kteří přijížděli nakupovat škvířilí tresť produkovanou úpravnami ve městě, ve skutečnosti infrastrukturu nepotřebovali, ale museli zůstat na portu, aby se zabránilo pašeráctví a jinému porušování zákonů Teokracie. Samotnému Stantonovi tahle izolace nezabránila, aby se jako dítě na kosmoport nepřiplížil a tak z této planety unikl. Všiml si, že teď všichni obchodníci utekli jako krysy. Nic jiného ostatně nebyli.

„Je docela hezké mít takový kosmoport," řekl do komunikátoru. „Ale být na něm dočista závislý, když existují jiné možnosti, je vyložená pitomost."

„Ale nám se to hodí," odpověděla mu z *Lyriky II* Jarvellis.

Stanton zabručel něco neurčitého, pak vyndal z batohu nevinně vyhlížející válec o velikosti termosky na kávu, na jeden konec nasadil miniklávesnici a zadal požadovaný kód. Spokojený s reakcí klávesničku sundal a hodil válcový předmět do úzkého příkopu mezi dvěma deskami z plastbetonu. Pak se ohlédl k místu, odkud uslyšel detonaci. Obrovský nákladní jeřáb se s mučivým skřípěním zkroutil a kácel se k zemi jako padající strom, přičemž rozťal na dvě poloviny jednu z budov. Kromě toho uviděl, jak se k nebi vznesly dva transportéry: jeden se pověsil nad útočící tanky, aby je chránil, a druhý zamířil před ně, aby bombardoval pozice jednotek ukrytých ve skladištích na okraji portu. Bombardování, které netrvalo dlouho, neboť v příští chvíli vyletěla ze země raketa a udělala do druhého transportéru díru. Plavidlo, táhnoucí za sebou ohnivý chvost, při dopadu vyrylo brázdu v budovách a vyvrhlo před sebe vlnu hořících trosek. Stanton si pomyslel, že oddíly Teokracie na sebe musejí být pyšné – zadržovat takovou sílu z tak zranitelného postavení. Skoro byl hrdý, že sám nosí jejich uniformu, když vhazoval druhý válec do mezery mezi deskami pod obrovským zásobníkem, o němž podle vůně usoudil, že je plný něčeho nádherně hořlavého.

„Ještě jeden, někam blíž ke středu, a pak asi bude na čase, abych odsud vypadl," poznamenal.

Běžel přes jednu desku za druhou, aby se dostal do středu přistávací plochy – měl pocit, že nevzrušený procházkový krok není vzhledem k situaci nejvhodnější – tam aktivoval další nevinně vypadající válec a vhodil jej mezi desky. Když se za ním podíval dolů, uviděl, jak žbluňkl do černého bahna o pět metrů níž a pomalu se do něho boří, až nakonec zmizela i jeho červená LEDka.

„A je to," oznámil. „Hotovo."

„Řekni mi, až vyrazíš na zpáteční cestu, a já budu informovat Lellan. Už teď nadává, že to není věrohodné," odpověděla Jarvellis.

„Můžeš jí rovnou říct, že se o sebe dovedu postarat sám; a nelíbí se mi představa, že by měla obětovat další výzbroj," odsekl Stanton.

„To jí řeknu, až budeš na zpáteční cestě," řekla tvrdohlavě Jarvellis.

Stanton utrousil nadávku a rozběhl se k opuštěnému vznášedlu, kterým přiletěl. O půl hodiny později zahnalo Lellaniny síly odhodlání a bojový duch jednotek Teokracie. Lellan tragicky neuspěla ve snaze obsadit nejdůležitější zařízení na planetě – a velitelé Teokracie dokonce věřili, že to měla v úmyslu.

Zpočátku Eldene přinášelo obrovské uspokojení razit si v ATV cestu houštinami flétnové trávy, která teď dostávala tmavě zelenou barvu; zrychlovat v místech s rebarborou, jitrocelem a mnohobarevným puchýřovým mechem; opatrně objíždět oblasti, kde byly boje nejvýraznější, a pak se vracet na jižní kurz. Zjistila však, že obsluhovat jednoduché řízení není vyloženě náročná činnost, a když opadla počáteční novost, její pohyby se brzy téměř zautomatizovaly a ona si mezi chvilkovými výpadky soustředění uvědomila, že se v myšlenkách vrací do bytu ve Sloupovém městě 1 a k rozhovoru, který se tam odehrál mezi ní a Fethanem:

„Kolik z té záležitosti s Drakem jsi pochopila?" zeptal se Fethan, čímž ťal přímo do jádra jejího zmatku.

„Že nějaká loď zaútočila na jeden ze systémů. Pak tam bylo něco o nějakém tvorovi…" Odmlčela se. To, co si pamatovala, nedávalo žádný smysl.

„Drak je tvor, který je velký jako menší měsíc," vysvětlil jí Fethan. „Přiletěl sem, zničil všechny laserové systémy do jednoho a pak někde na jihu spadl na zem."

Eldene přikývla. Čekala pointu, která udělá z očividně absurdního prohlášení nějaký morální epigram nebo vysvětlení, které by objasnilo, co Fethan ve skutečnosti říká. Ale on to nijak nerozvedl.

Po chvíli promluvila Eldene: „Chceš říct, že sem vesmírem přiletěl nějaký bájný tvor a zničil laserové systémy – že jsme teď všichni svobodní i navždycky už budeme šťastní?"

„Ne. Říkám, že tvor, který je mimozemský, ale Řádu dobře známý, si po tom mýtickém si jen dal jméno, sem přiletěl a zničil laserové systémy a že teď vaši lidé mají šanci bít se o svou svobodu – v boji, který pořád ještě můžou prohrát." Zvedl jeden prst. „Slyšíš to?"

Eldene se zaposlouchala do zvuku, který vycházel ze zbytku budovy, přikývla.

„To se všichni připravují vyjít na povrch: civilisté, armáda, lidi. Laserové systémy jsou možná zničené, ale zařízení, které je schopno proniknout dokonce až sem dolů, je pořád na cestě. Momentálně mají vládu nad povrchem, kterou jim musíme vzít a musíme ji udržet, nedovolit jim, aby ji získali zpět. Když zůstaneme tady, je po nás; a když to prohrajeme na povrchu, je po nás; a když neshromáždíme potřebný zbytek hlasů a nepřesvědčíme ZBC, aby sem přišla, je po nás. Už chápeš, děvče, že to, co i tady vyprávím, nejsou pohádky pro děti, ale něco… drsnějšího?"

„Co můžu udělat?" zeptala se Eldene.

Fethan sjel rukou vedle postele a zvedl pulzní pušku, kterou tam nechala ležet. Hodil jí ji a ona ji chytila… v tom okamžiku sebou škubla, Probudila se a zjistila, že je pořád za řízením ATV. Jeho odpověď jí zněla hlavou jako vytrácející se šepot.

„Zas tak moc možností na výběr není, děvče."

Možnosti na výběr?

Tady na povrchu se omezovaly na dvě – bojovat, nebo zemřít – a navzájem se nevylučovaly. Dlouhý den, kdy se vyhýbali pozemním operacím, ale i tak občas narazili na jejich ohavné následky, jí

ukázal, k čemu tyto jednoduché volby vedou; a to, co viděla, ji vyčerpalo a dohnalo skoro až k slzám. Když tíha Calypse a slunce přetáhly přes krajinu příkrov noci, převzal řízení Fethan. Eldene si našla vycpanou matraci a termopřikrývku a rychle na poskakující podlaze usnula. Když se probudila, zdánlivě bez jakéhokoli přechodu mezi tím, na předních obrazovkách byl jasný den. Nechápala, proč se předtím cítila tak slabá, a rozhodla se, že se až nikdy cítit slabá nebude.

Na druhé straně kabiny se zvedal Thorn, který se taky právě probudil.

Fethan se ohlédl po obou. „Uf, konečně to chrápání přestane," prohlásil.

Thorn se poškrábal ve vousech. „Proč jsi zastavil?" zeptal se.

Teprve v tom okamžiku si Eldene uvědomila, že od motoru nepřichází žádné chvění.

Fethan pokynul ke dveřím ATV. „Myslím, že nejlepší bude, když vám to ukážu," řekl.

Thorn otevřel dveře, až když viděl, že Eldene ho napodobila a nasadila si masku. Ode dveří se při otevírání ozvalo slabé zahučení, ale rozdíl tlaků byl takový, že kabina neztratí příliš mnoho dýchatelné atmosféry. Eldene za ním vyšla do prostředí, které se jen málo lišilo od toho, na něž s Fethanem narazili, když se poprvé ocitli v divočině. Nalevo od ní rostla flétnová tráva, jitrocel a místní rebarbora, jimiž si ATV prorazilo stáčejí se stopu – stopu, která už mizela, jak se nová tráva pomalu znovu napřimovala. ATV stálo v oblasti pokryté puchýřovým mechem, v němž s sem tam vyskytovala nějaká řasově zelená schránka trojhomolice a oáza té jasně zelené rostliny, kterou jí Fethan identifikoval jako pravou trávu importovanou ze Země. Napravo od ní se zvedal val, po jehož koruně se táhl vysoký drátěný plot. Když Fethan vylezl z ATV a zamířil po náspu nahoru, Thorn a Eldene ho opatrně následovali, protože zvuky výbuchu a střelby se zpoza plotu ozývaly téměř nepřetržitě.

Podél paty náspu, pod plotem, kterým se prodírali, byla blátivá úvozová cesta a pak pás révovníkových sadů. Za nimi se nacházely nádrž pro chov škvířilů a žarnátů. Na hrázích a valech mezi nimi se

odehrávala prudká přestřelka: skupiny vojáků Teokracie spustily palbu, kterou kryly postupný ústup ke vzdálenému oplocenému táboru; jednotky Podzemí postupovaly za gravisáněmi, na které namontovaly štítem chráněné probíječky. Oblast byla posetá mrtvolami a troskami saní. Obrněné vozidlo Teokracie hořelo – oheň přiživovala jeho vnitřní zásoba vzduchu – a některé nádrže byly zrudlé a zpěněné hltavým krmením, které v nic probíhalo.

„Ty probíječky na saních jsou nedávné vylepšení," poznamenal Thorn „Právě jsem mluvil s jejich velitelem," řekl Fethan. „Kvůli odporu na který tady narazili, a špatnému krytí, odmontovali ze zničených věž předchozího tábora, jehož se zmocnili, co se dalo. Boj trvá už od včerejška: pokaždé, když zaženou vojáky Teokracie zpátky do tábora, se dostanou pod palbu věží, které stále ještě fungují."

„Pak bychom to měli objet," řekl Thorn.

„Tím si cestu prodloužíme o tři dny a podle toho, co jsem pochopil se problém tak jako tak vyřeší v příští hodině." Fethan zvedl oči k obloze vzadu nad pravou stranou tábora. „Vlastně je možné, že se vyřeší v příštích deseti minutách."

Vojenský transportér s doprovodem vznášedel byl pro vojáky hájící tábor viditelně vítaným pohledem, protože začali mávat, když se s rámusem přihnal nad nádrže. O dvě minuty později ryli obličeji v černé hlíně, když z transportéru slétly dolů rakety a proměnily dvě železné věže za slotem tábora ve žhnoucí trosky. Tito muži neměli šanci ukrýt se před Lellaninými bojovníky, kteří nad ně nalétli se vznášedly a zasypali je palbou z bočních probíječek. Vzbouřenci drtili palbou obránce, kteří se snažili schovat v břečce, a ti, kteří nechali zbraně ležet a vyběhli s rukama nad hlavou, ze sebe udělali o to snazší terče. Během půl hodiny oddíly Podzemí tento obtížnější tábor ovládly.

„Tak pojeďme," vybídl je Thorn, když se díval, jak transportér a vznášedla odlétají.

Eldene se snažila cítit nad smrtí vojáků Teokracie nějakou lítost – jak by bylo morálně správné – ale jediná emoce, kterou cítila, když jeli po hrázi kolem roztrhaných a téměř zničených těl, byla

rozmrzelost z takového plýtvání výstrojí. Při průjezdu kolem táborových budov – Fethan zasalutoval veliteli – pozorovala s hlubokou empatií skupinu zmatených a skloněných dělníků, kteří si rukama objímali skoly, aby je chránili. Skoro jí bylo trapně, když se přistihla, jak si rukou sahá na svědivou oblast pod ňadry, kde se dosud hojila rána, která tam zůstala po té její. Musela ji chytit druhou rukou, aby ji znehybnila. Když viděla, že někteří povstalci mají pod neprůstřelnými vestami vycpavkové kombinézy nádržových dělníků – vyboulené vlastními skolami – okamžitěji to zvedlo náladu. O něco dál zahlédla, jak jiní lidé – zřejmě odvedenci z nedávné doby – rozdávají svým čerstvě osvobozeným druhům balíčky s ajektantem a zbraně.

Za táborem je čekala další bitevní jatka, jimiž projížděli skoro celou hodinu, než před sebou spatřili nový val a drátěný plot.

„Pozdě odpoledne bychom měli dorazit na první souřadnice," řekl Fethan. Podíval se na Eldene. „Nechceš to na chvíli vzít?"

Eldene zaváhala – nevěřila si, že by zvládla vyjet s ATV na násep a prorazit s ním plot, jak to udělal Fethan při vjezdu do zemědělsky využívané oblasti. Než stačila zformulovat odpověď, zadunělo o bok ATV nenadálé staccato, uvnitř zarachotily a zabzučely kusy něčeho a z otvorů ve stěnách vozidla se vyřinula žlutá těsnící pěna, která je rychle uzavřela.

„Sakra! Sakra!" zařval Thorn, když sebou ATV škublo a mrštilo jím i Eldene na podlahu. Jak chňapala rukou po jednom držadle na stěně ve snaze se postavit, naskytl se jí na přední obrazovce nakloněný pohled na to, jak Fethan zajel s vozidlem do jedné z nádrží. Thorn se pohotově vyšvihl do křesla pro řízení palby a nasadil si zaměřovač. Levá ruka mu bezvládně visela podél těla a z roztrženého bicepsu mu tekla krev.

„Odkud to kurva přišlo?" zeptal se, jak manipuloval s ovládáním zbraňových věžiček a otáčel hlavou ze strany na stranu – zaměřovač mu ukazoval pohled tím směrem, kterým se díval. „Mám to!" Jedna z věží se bzučivě otočila a ozvalo se hluboké zabubnování, jak vyprázdnila část zásobníku. „Fethane, vyvez nás zpátky nahoru. Právě zajeli do nádrže."

„Je mi líto, vojáku – prorazili jsme pneumatiku," odpověděl Fethan.

„Kdo na nás zaútočil?" zeptala se Eldene.

Thorn si strhl zaměřovací hledí z obličeje a podíval se nejdřív na ní a pak na Fethana, který taky vypadal, že by ho odpověď zajímala.

„Malé pancéřované vozítko, svinsky rychlé," odpověděl.

„Ujíždí?" zeptal se Fethan s pohledem upřeným na displej, který ukazoval, jak se pneumatika znovu nafukuje.

„Myslím, že ano," odpověděl Thorn a nasadil si zaměřovač zpátky n místo. „Jo, určitě ujíždějí – jsou venku a míří pryč."

Fethan zvýšil výkon motoru a pomalu vyprostil ATV z nádrže. Eldene s husí kůží pozorovala, jak se kytice háčků škvířilích úst míhají přec obrazovkou a mosazná článkovaná těla bičují vzduch a odpadají. ATV bylo pořád nakloněné do levého zadního rohu, neboť pneumatika se po automatické opravě teprve pomalu nafukovala. Vyjeli z nádrže, zatočili a dostali tak na dohled černé obrněné vozidlo, které ujíždělo na předních směrově ovladatelných pásech a zadních balonových pneumatikách. By to už skoro u náspu, když obě věžičky na ATV zarachotily a zasyčely Po několika sekundách jedna z věžiček přestala pálit a ozval se mechanický cinkot a bzukot dalšího zasunutého zásobníku. Na karoserii vozu se zažehly záblesky a bylo vidět, jak kousky kovu z jeho pancíře a z od ražených kulek rozstřikují vodu v okolních nádržích nebo vyvrhují do vzduchu malé exploze hlíny. V dalším okamžiku vůz zdolal násep, přeje plot, začal klesat a zmizel jim.

„Kurva," ulevil si jadrně Thorn a stáhl si z obličeje zaměřovač. „Ta pneumatika ještě není schopná jízdy?"

Fethan zavrtěl hlavou. „Ještě nejmíň dvě minuty."

„Vaše ruka," upozornila ho Eldene.

Thorn se podíval na ránu, pak sáhl dolů, vylovil z boty nebezpečně vyhlížející nůž a s nacvičenou lehkostí rozřízl materiál svého rukávu a odhrnul si jej z krvácející tkáně.

„Můžu vám nějak pomoct?" nabídla se Eldene.

„Vlastně jo, někde by tady měl být vhodný obvaz.“ Ukázal nožem na skříňky vzadu, po obou stranách zabaleného autodoktora. „Zkus to tam.“

Eldene otevřela jednu skříňku a zmateně se rozhlédla po balíčcích a vybavení, které obsahovala. Snažila se najít obvazy, vatu a antiseptikum, ale neviděla nic, co by je připomínalo.

„Tamto modré,“ poradil jí Thorn, který se postavil za ni.

Vzala kulatý plochý balíček a chystala se jej otevřít.

„Ne,“ zadržel ji Thorn, „jenom přitiskni tu tmavší stranu na ránu.“

Udělala, co chtěl, a vzápětí rukou prudce ucukla – připadalo jí, že se balíček dal sám do pohybu. Ohromeně se dívala, jak se ta věc deformuje a rozlézá po bicepsu, až se spojila a vytvořila kolem jeho paže prstenec.

„Reaguje to na krev,“ řekl Thorn, zvedl pravačku, otevřel ji a zavřel ji.

Eldene na to zírala s vykulenýma očima – vypadalo to, jako by ho vůbec neomezovalo zranění, po kterém by nádržový dělník musel mnoho dní nosit paži v závěsu. Pohlédla na Fethana, který se na ni vypočítavě díval.

„Taková věc by se ti byla hodila, když jsi ztratila skolu. Je to řádová technologie – dostupná za cenu, která není vyšší než šálek kávy,“ vysvětlil jí starý kyborg.

V tu chvíli Eldene opravdu pocítila hluboký hněv k Teokracii, přestože neměla ponětí, co by to mohl být šálek kávy nebo kolik by mohl stát. Nepochybovala o tom, že je laciný – tak jako lidský život tady dole na povrchu. To, co ji rozčilovalo, kupodivu nebyla tato druhá skutečnost, neboť to věděla celý život. Ne, bylo to sílící vědomí, že taková devalvace lidského života není nutná, že je to ekonomika, kterou se v zájmu svých cílů snaží zachovat vládcové Teokracie.

Okraj kráteru tvořil pahorek z pozůstatků všeho druhu: navršená flétnová tráva s oddenky, černé bahno žilkované zelenými hlísticemi, vyvržené trojhomolice – z nichž některé byly zabity nárazem a

páchly tak, že to bylo cítit i přes dýchací masku. Cormac vylezl na pahorek za Gantem a Jizvákem a podíval se dolů na spoušť, kterou pád Draka způsobil.

Kráter měl kapkovitý tvar a oni stáli na jedné z jeho dlouhých, valem obehnaných stran. V zaobleném čele tohoto zářezu do krajiny se suť tyčila ještě výš. Od konce útvaru se směrem k obzoru táhl široký pruh zkázy, který působil až neskutečně, tak úhledně byla planina rozčísnuta a tak pravidelně byla flétnová tráva v místech, kde stopa procházela porostem, po obou stranách uválená. Cormac si tuto stopu prohlížel, když Jizvák sykl a ukázal jedním spárovitým prstem.

„Ano, je to Drak," prohlásil Cormac, když se znovu podíval na to, co z gigantického tvora zůstalo.

„Úplně na maděru, řekl bych," poznamenal Gant.

Když se k nim na pahorku suti přidali Apis a Mika, Cormac se pozorně zadíval na svah, který sbíhal do srdce kráteru. Pouze několik desítek metrů pod místem, kde stáli, tvořilo svah výhradně černé bláto – přinejmenším v půlkilometrové délce klesal k explozi bílé křídy ve tvaru hvězdy, která jim mizela před očima, jak se bláto sunulo zpátky dolů. To, co z Draka zůstalo, bylo pomalu pohřbíváno a za několik měsíců to možná už nebude vidět vůbec.

„Jakou máme šanci, že se dostaneme tam dolů, aniž by nás pohltilo bahno?" zeptal se obecně.

„A potřebujeme se tam dolů dostat?" zeptal se Gant.

„Potřebujeme se tam dostat," pospíšila si Mika.

Cormac si všiml, s jak lačným výrazem si prohlíží černé kosti a potrhané tkáně, třpyt milionů šupin, masy panožek vyvržené jako vnitřnosti a za tím opravdové vnitřnosti, rozstříknuté jako perleťové a mosazné odlitky v rozlámané kostře srpků a propletených, obnažených páteří.

„Řečeno samozřejmě zcela nezaujatě," poznamenal. Mika ho zpražila pohledem, ale on se otočil ke Gantovi a Jizvákovi. „Nicméně se tam opravdu potřebujeme dostat," pokračoval. „Chci mít jistotu, že Drak je skutečně mrtvý."

Gant přikývl a ukázal nalevo od nich, kde se navršené sutiny tyčily v čele kráteru nejvýš. „Tam sahá vápenec na svahu dál –

nejspíš ho tam vyvrhl náraz. Myslím, že vidím cestu, kterou by se dalo sestoupit.“

Cormac se zadíval na šedobílou šmouhu táhnoucí se po svahu, na který Gant ukázal, a pokynul mu, aby šel první. V sevřeném hloučku se trmácel po okraji suti. Cormac zjistil, že jsou tady v nejvyšší nadmořské výšce, jaké od havárie přistávacího člunu dosáhli. A když se odsud rozhlédl, spatři jak absolutní je jejich izolace uprostřed jednotvárné, močálovité pustiny.

Porosty flétnové trávy byly většinou dost vysoké, aby ukryly oblasti jiné vegetace mezi sebou. Byla tam dlouhá údolí porostlá puchýřovými mechy, místní nachovolistou rebarborou a jinými druhy vegetace, které neměly pozemskou obdobu ani jméno. Postupovat jimi bylo snazší než s razit cestu trávou, ale jelikož neměli žádné mapy těchto divokých končin, bylo nutné zarputile se držet přímého pochodu, aby se při hledání schůdnější trasy nenechali svést z kurzu. Také Cormac dával těmto oblastem přednost, protože v nich čas od času mohl zahlédnout nějaké zástupce místní fauny: tvory připomínající jak plazy, tak krávy, kteří pádili pryč zvláštním plavným klusem, všudypřítomné trojhomolice, které prorážely povrch a hned se do něho zase nořily, skupiny tvorů, kteří se silně podobali mořským želvám, dokud nevystrčili pavoukovité hlavy a zamyšleně nezacvakali kusadly. Někteří z těchto krunýřovitých tvorů se potulovali po nedalekém svahu a bylo uklidňující vidět, že se při svém potloukání živí spíš rozlámanou vegetací než něčím *živějším*. V dálce Cormac zahlédl tvory, které zpočátku považoval za brodivé ptáky, dokud se nerozhodl ověřit si realitu.

„Nedovedu odhadnout měřítko,“ přiznal Gantovi. „Co tam vidíš *ty?*“

„Nějaké stojící tvory… vyčnívající asi čtyři metry nad flétnovou trávu. Nedá se poznat, jak jsou doopravdy vysocí, protože v té trávě a v bahně by se mohlo schovávat několik metrů noh. Každopádně se pohybují směrem od nás. Větší starosti mi dělají ti druzí, které není vidět.“

„Prosím?“ zeptal se Cormac.

Gant pokrčil rameny. „Vedl jsem nás tak, abychom se vyhnuli jakýmsi velkým červovitým potvorám, které leží pod zemí – nevím, jestli jsou to dravci, nebo ne – a tady Jizvák píchl do zadku něco, co se na nás začalo lepit těsně předtím, než se stalo tohle.“ Ukázal ke kráteru.

„Budu vám vděčný, když mě příště budete informovat,“ prohlásil Cormac. Jak se rozhlížel po okolí, skoro nevědomky zabloudil prsty vzhůru ke klávesnici svého šurikenu.

„To jsou volaváci,“ ozvala se Mika.

Cormac se k ní otočil. „Cože?“

Ukázala na tvory v dálce. „Volaváci.“

„Jsou nebezpeční?“ zeptal se Cormac.

„Pro člověka asi tolik, jako je nebezpečná pozemská volavka pro žábu,“ odpověděla Mika. „Mohli by si nás splést s jídlem.“

„Tak to by neměl být takový problém,“ řekl Cormac. Mika na něho jen překvapeně zírala, když navázal: „V době, ze které mám poslední zprávy, pozemské žáby nechodily ozbrojené.“

Apis ze sebe po těchto slovech vypustil smích, který zněl skoro jako bolestivé zalapání po dechu. Možná to byla bizarní představivost; možná to špatně pochopil. Znovu se zasmál, se slzami v očích pak zavrtěl hlavou a chabým gestem ukázal na Jizváka, který se krčil, a tak jako od počátku, věnoval veškerý zájem pozorování kráteru. Cormac přikývl a připustil tak, že Jizvák se podobá velké a těžce ozbrojené žábě. Pak, když Gant gestem ukázal někam za volaváky v dálce, se obrátil ke golemovi.

„To není všechno,“ řekl. „Ve směru, kterým míří oni i ti další tvorové v dálce, vidím blýskání munice; a podle toho, co jsem zachytil na nekódovaných frekvencích, se tam odehrává nějaká válka.“

„Podzemí,“ řekl Cormac. „Určitě se snaží ovládnout povrch. Podle toho, co vím, by po takové příležitosti rozhodně skočili.“

Zanedlouho dorazili k místu, na něž je předtím upozornil Gant. Náraz tam z podloží odloupl obrovskou vápencovou desku a pohodil ji na bahnitý svah jako nějakou rampu. S touto horninou se odloupla také masa křídy a slepence z ulit trojhomolic, která se teď v podobě

polozabořených balvanů povalovala všude kolem. Křídová voda, která od nich a od vápencové desky stekla dolů, vytvořila mléčná jezírka. Také zde byl patrný pohyb, jak se trojhomolice prokousávaly pod povrchem a stahovaly dolů rozdrcenou vegetaci, aby si ji rozžvýkaly, až se jim to bude hodit. Gant sestupoval do kráteru jako první, těsně následován Mikou, která držela v obou rukou přístroje, jež krátce předtím vytáhla z batohu neseného Jizvákem. Drakoman sestupoval jako poslední – nechtělo se mu a doprovázel opatrné kroky po skále tichým syčením. Rozlámané ulity v křídové kaši na povrchu skály skýtaly pevnou oporu pro nohy, a tak mohli všichni už po několika minutách od chvíle, kdy na ni vkročil, pevný podklad opustit a začít se brodit křídovou bažinou k pozůstatkům Draka.

„Teplota okolí je nízká. Podle předchozích zkušeností až *moc* nízká. A nemám žádné elektrochemické charakteristiky… nic mimořádného," poznamenala Mika.

„Chceš říct, že je určitě mrtvý?" zeptal se Cormac, který se zastavil, aby si vyměnil kyslíkovou láhev. „Žádná dvojznačnost údajů jako při rozhovoru s Drakem?"

„Myslím… ano, jsem si jistá," upřesnila Mika.

„Fajn, dáme ti tady hodinu – tak se snaž zjistit co nejvíc," řekl.

Mika se po něm ohlédla. „Proč jenom hodinu?" zeptala se.

„Teď ta otázka zněla skoro přirozeně," odpověděl Cormac. „Škoda, že odpověď je tak jasná." Zvedl v ruce svou prázdnou kyslíkovou láhev a pak ji odhodil stranou. Mika se rychle pustila do práce.

ATV znenadání vyjelo na mýtinu a Eldene je zastavila. Thorn, který ze spouštěcího žebříku kontroloval zásobníky ve věžičkovém děle, zanadával, pustil se a v podřepu přistál na podlaze. Fethan hmátl po střeleckém křesle před sebou a podržel zaměřovač tak, aby si jej mohl přitisknout na obličej.

Eldene se rozhlédla. „Něco se jim stalo," řekla.

Thorn se plynule narovnal a během sekundy byl vedle ní. Zadíval se obrazovkou ven a jednou rukou se opřel o ovládací panel.

„Jeď pomalu dopředu," řekl. Pak se ohlédl po Fethanovi. „Zůstaň tam."

Poslední flétnová tráva se před vozidlem rozhrnula a odkryla výhled na mechem porostlou mýtinu kolem nízkého vápencového výchozu zasazeného do černých jitrocelů a uzlíkovitých pochev rebarbor. V tom, co leželo nedaleko výchozu, se dalo rozpoznat obrněné vozidlo, které před nimi prchalo, ale jen tak tak. Bylo na kusy: záď spolu s jednou nápravou, na níž dosud byly cáry balónovitých pneumatik, ležela napravo, část obsahující roztržený motor a jeden pás se povalovala před nimi a zbývající pás, kabina a zbraně jako by prošly mlýnkem na maso a pak byly zaraženy do země.

„Museli převážet rovinné výbušniny nebo něco takového," konstatoval Thorn. Pohlédl na Eldene. „Zastav. Chci se na to podívat."

Spolu s Fethanem byli venku ze dveří, když Eldene teprve vypínala motor a dobržďovala. Než se vydala za nimi, ještě jednou si tu scénu prohlédla – tak poničený vrak, ale žádné známky ohně… Opustila AT V 5 pulzní puškou odjištěnou a drženou na břiše.

„Musela to být rovinná nálož," prohlásil Thorn. „Nedovedu si představit nic jiného, co by udělalo takovou spoušť."

Eldene si všimla, jak se Fethan pátravě rozhlíží po okolních travinách, až se jeho zrak zastavil na stěží patrné brázdě, která v nich byla uválená. Starý kyborg pak naklonil hlavu a pozorně se zaposlouchal.

„Kde jsou?" zeptala se Eldene.

Thorn se po ní podíval. „Co?"

„Kde jsou ti vojáci?"

Thorn se zmateným výrazem postoupil blíž k vraku, aby si ho lépe prohlédl. Hlavní pulzní pistole, kterou vytáhl, rýpnul do potrhané pneumatiky. Eldene, která teď stála za ním, nervózně těkala pohledem po skolí.

„Tam ne," řekl Fethan. „Sem." Kyborg jim pokynul ohnutým prstem.

Eldene a Thorn k němu došli a zadívali se na to, co jim ukazoval na zemi. Mech byl tady červený, což byly takové mechy často, ale tato červeň byla vlhká a lesklá a dala se v ní poznat lidská krev – jejíž vzorků viděla poslední dobou hodně. Tu a tam se povalovaly kousíčky lidské kůže i úlomky kostí. Fethan si dřepl, vzal jeden z těch úlomků a pozvedl jej, aby bylo vidět, že v jednom konci jsou zvláštní vyklenuté zuby, jako by někdo nejdřív vyvrtal řadu otvorů a pak podél ní kost zlomil.

„Zpátky do ATV," poručil. „Budu řídit."

Pak ukázal doprava. „Pojedeme tím směrem."

„Co je to, Fethane?" zeptala se Eldene. Cítila v zádech mrazení.

„Jestli se rozhodne jít po nás, je skoro zbytečné ujíždět," odpověděl. „V těch horách jsem se měl kam schovat, a navíc to byl malý exemplář."

„Nech těch tajemných keců," řekl Thorn.

„Kapucín," řekl Fethan a ukázal nalevo od nich. „Je tam, asi půl kilometru odsud, pokud to dokážu odhadnout, a tráví." Ukázal na vrak a zakončil svůj proslov konstatováním: „A soudě podle toho, co jsem viděl, byl tohle jenom první chod."

Aberil stál za kapitánovým křeslem a s ledovým uspokojením sledoval obrazovky a údaje před sebou. Lellan se nepodařilo obsadit kosmoport a nyní se ocitne v sevření mezi kladivem a kovadlinou. *Lee* a *Hrozba* nesly každá po dvou pancéřových divizích, ty vytvoří kladivo. Jednotky ve třech zbývajících lodích – *Potápěcím koši, Gabrielu* a *Ohni na čarodějnice*, na jehož palubě se momentálně nacházel – byly kovadlinou, o niž bude povstání rozdrceno. Teď ho mrzelo, že si vybral jednu z lodí, které převážely flotilu přistávacích člunů, ale nečekal, že se Lellan nepodaří kosmoport obsadit, a nechtěl zůstat uvězněný na oběžné dráze a pouze sdělovat velitelům útoku své rozkazy. Rozhlédl se po svých štábních důstojnících a ordonancích, kteří se drželi provazových sítí seřazeni za usazenou velící posádkou lodi a kteří ho brzy doprovodí na povrch, spokojeně pokýval hlavou a odeslal:

„Bože, ochraňuj spravedlivé, pouze když se spravedliví nemůžou dostatečně bránit sami. Kapitáni Leeho a Hrozby, přistaňte se svými loděmi a zahajte útok.“

Zpět mu superkou přišla vlna souhlasu. Generál Coban z *Leeho* odpověděl:

„Nejdřív pošleme ven rychlé pojízdné raketomety – to je zaměstná, než vylodíme tanky. Pak poznají, že jsme přiletěli. Bože, ochraňuj věrné.“

Aberil sebou při Cobanově úsečném a chvatném ‚Bože, ochraňuj…‘ škubl – ten člověk, podobně jako mnoho jiných důstojníků v armádě, neměl dostatečný strach ze svých nadřízených, aby si dal záležet na patřičné upřímnosti tónu. Bylo to něco, na co si bude muset posvítit, až se současná situace vyřeší. Momentálně byl generál Coban příliš zkušený a užitečný, než aby si ho mohl rozkmotřit.

Nyní se Aberil plně otočil ke svému štábu a oslovil jej nahlas: „Musíme těmto bojovníkům v nastávající bitvě ponechat jejich čelné místo, ale v budoucnu je musíme přivést zpět do stáda. Domnívám se, že příliš dlouho razili uvnitř *Lásky* vlastní cestu.“

Odpovědí mu bylo houfné přikyvování a zachmuřený souhlas – vybral si ty lidi sám a věděl, že smýšlejí podobně. Těšil se z jejich společnosti a s nimi přesně věděl, kde je: nahoře.

„Přišel čas, abychom se vylodili. Přistaneme v pusté krajině sto kilometrů na jih od *Odvahy* a odtamtud vytáhneme. Naše linie bude neproniknutelná.“

„Vrchní komandére Dorthe, co s těmi vzbouřenci, kteří uprchnou do jeskyní?“ zeptal se Speelan – hubený a přehnaně vážný člověk, o němž Aberil také občas pochyboval.

„Nakonec máme pořád Ragnorak, ale Lellan o tom bude vědět, a proto svým jednotkám nedovolí ústup. Uvědomí si, že žádná milost nebude udělena, a nebude žádnou čekat.“

„Měli bychom je pronásledovat dolů, pokud skutečně utečou?“ zeptal se Speelan.

„Ne, pouze utěsníme vstupy a do skal nad nimi vytesáme RIP.“

Po povinném smíchu Aberil začal ručkovat po lanech k výstupnímu tunelu vedoucímu z můstku, těsně následován svými důstojníky a ordonanci. Zanedlouho se spletitými cestami lodi třídy mí dostali ke změti člunových hangárů, kde muži v uniformách v bílé a světle modré, pokrytých úryvky z písma, nacházeli jistou úlevu od stísněných přistávacích plavidel, kde byli v kójích narovnaní jako kulky v zásobníku. Aberil si všiml, že mnozí z těchto mužů se modlí, zatímco jiným přináší větší útěchu kontrola zbraní a tělesného pancíře. Zlobilo ho, že žádný z nich není dost tichý a pozorný a že ti, kteří se ukláněli nebo salutovali, působili dojmem, že to dělají s ležérním nedostatkem úcty.

Velitelský člun byl dvakrát tak velký jako všechny ostatní, neboť v sobě měl kromě komunikační techniky a těžkých řádových pulzních děl také luxus gravidesek a určitého civilizovaného prostoru. Aberil byl rád, že je zpátky na palubě, a když se posadil vedle pilota – s obrazovkami a logistickými displeji – znovu ucítil, že má nad vším naprostou vládu. Každý, kdo by přišel ze světa mimo Teokracii, by si automaticky všiml absence komunikačních přístrojů, ale na druhé straně by takoví lidé pocházeli ze společnosti, kde je nošení superek stále otázkou volby.

„Generále Cobane, jaká je situace?“

„Za dvě hodiny jsme dole,“ odsekl do éteru generál. *„Zdá se, že Lellanino vojsko je dezorganizované: někteří se vracejí k Odvaze, někteří prostě ujíždějí zpět do neobydlené krajiny.“*

Aberil se podíval na obrazovky a zjistil, že je to pravda. Otočil se ke své velící posádce usazené u různých ovládacích panelů.

„Jaké je vaše hodnocení?“ zeptal se tlustého, krtka připomínajícího muže jménem Torthic, který byl logistickým důstojníkem skupiny.

„Vypadá to jako rozkol mezi zloději,“ odpověděl Torthic poté, co si ověřil přijímaná data. „Anebo se podařilo uříznout hlavu. Víme, že při počátečním útoku byl zničen jeden transportér.“

Aberil se napojil na společný kanál své superky. *„Všichni vojáci se vrátí do přistávacích člunů. Za půl hodiny zahájíme sestup.“* Polom si sedl a zamyslel se nad blížící se likvidací Podzemí. Ve

skutečnosti doufal, ze Lellan mrtvá není, protože se těšil, že se s ní osobně setká. Ale jestli byla mrtvá, najde se dost jiných vězňů, kteří po návratu do válcových světů poslouží k poučení a zábavě.

Slunce zapadlo a zavládlo šero, v němž se zvýraznilo blýskání zbraní používaných ve sporadických konfliktech na všech světových stranách. Když popáté za den měnil svou polohu – spíš z nudy než proto, že by musel unikat pronásledovatelům – Stanton začal s ukradeným vznášedlem klesat do husté flétnové trávy a vzápětí zahlédl, jak se k němu dunivě řítí cosi, co na něho nepůsobilo dojmem nejlepších úmyslů. Rychle škubl pákou nahoru, aby unikl z dosahu. Velký plochý zobák zaklapl se zvukem, jako když se o beton klepe rohož. Stanton na okamžik zahlédl řadu svítících zelených očí pod vyklenutou hlavou a silné sloupovité tělo s více končetinami, než se zdálo být možné. Zároveň k němu dolétl závan dosti odporného pachu z tlamy. Jak se vzdaloval, zaslechl něco, co znělo, jako by někdo nadával nějakým neznámým jazykem.

„Mrcho žvatlokačská!“ vykřikl.

„Zopakuj to,“ řekla mu do vysílačky Jarvellis.

„Právě se mě pokusil dostat žvatlokač. Normálně se v těchhle končinách nevyskytují – hluk z kosmoportu jim plaší kořist, tak se ani neobtěžují sem chodit.“

„Lellan o tom už předtím něco říkala: vypadá to, jako by boj lákal tvory z pustiny a z hor. Dokonce přišlo hlášení o kapucínovi, který zavítal do jednoho tábora a začal systematicky vyprazdňovat nádrže se škvířily.“

„Třeba lidé při umírání vydávají podobné zvuky jako jejich obvyklá kořist.“

„Možná – nebo si prostě řekli: Čeho je moc, toho je příliš, je třeba s těmi rozhádanými lidmi zatočit.“

„To je hezká představa,“ odpověděl Stanton. „Ale nejspíš zjistíme, že je přitahuje nějaká frekvence rádiového vysílání, pach nějaké výbušniny nebo zápalné látky.“

„Ty jsi ale optimista.“

„No jo,“ řekl Stanton a posadil vznášedlo doprostřed oblasti s nízkou vegetací – širokých ploch puchýřového mechu a šedých bodláků, kde se právě otevíraly pochvy rebarbor a ukazovaly listy vypadající jako těsně namotaný černý papír – odkud to bylo k maskujícím porostům flétnové trávy daleko, takže měl nerušený rozhled po okolí. „Tomu se říká zkušenost.“

Motor vznášedla se ještě chvíli točil, než ztichl. Zároveň k němu dorazilo hluboké dunivé chvění. Stanton si chvíli prohlížel rozpadlý oblak prostírající se po obloze a pak se sklonil, aby otevřel batoh. Vytáhl z něj plochý balík čtvercového tvaru, který se otevřel jako malý kufřík. Ukázalo se, že uvnitř je plochá obrazovka, minipanel – dotekový ovladač seskupený kolem jediného kulového ovladače – a také malé okřídlené vajíčko. Obrazovku vyndal a pomocí lepící plošky na zadní straně ji připevnil k ohrádce vznášedla. Vajíčko vyhodil do vzduchu a díval se za ním, jak třepetavě odlétlo jako vrabec. Zanedlouho mu létající holokamera poskytla dokonalý výhled na kosmoport a veškeré dění na něm.

„Vidíš to, Jarv?“

„Jasně, vojáčci pilní jako včeličky, co? Lellan říká, že přistávají dvě jejich lodě – měly by se ukázat za několik minut. Ze zbývajících tří se spouští roj člunů, který by měl přistát zhruba ve stejnou dobu, pravděpodobně na jihu.“

„Škoda, že nemůžeme přichystat překvapení taky pro ně,“ prohlásil Stanton.

„Kdybys věděl, kdo s těmi čluny letí dolů, tak bys to doopravdy nechtěl. To by pro něho bylo až moc rychlé.“

„*On?*“ řekl Stanton rovnou.

„Ano, on.“

„V tom případě se asi přidám k Lellan, až se její síly spojí.“

„A co mám mezitím dělat já?“ zeptala se.

„Jak jsme se dohodli: zůstaň v bezpečí. Úplně by stačilo, kdyby dítě ztratilo otce.“

Lee a *Hrozba* propadly mrakem jako obří dělové koule vrstvami roztrhaného hedvábného papíru. Díky částečné antigravitaci se jejich sestup tolik nepodobal pádu cihly a obří přistávací trysky, které i tak

ve svých krytech rudě žhnuly, neměly tolik práce. Hluk byl přesto strašný, bažiny spod nimi bičoval horký vítr a zem se chvěla. Stanton se díval, jak lodě přeletěly nad ním, jedna za druhou: masa černi a rzi, která teď, když bylo vidět celou konstrukci, už tolik nepřipomínala dělovou kouli. Zbraňové věže, pozorovatelny, přechodové komory a kryty motorů se už daly jasně rozeznat; rovněž bylo vidět místa, kde seřízli původní kulový trup a naroubovali ošklivé přístavby, hranaté nebo se zaoblenými hranami.

Zatímco se Stanton díval, jak tyto dvě gigantické lodě nad kosmoportem zpomalují a zatáčejí na mohutných výšlezích plamenů z trysek, vytáhl z horní kapsy přisvojené uniformy miniklávesnici, kterou použil předtím. Všech jejích pět displejů fungovalo normálně, což znamenalo, že nic neblokuje podprostorový signál vycházející z pětice válců a není nic, co by mu zabránilo, aby v libovolném okamžiku vyslal impulz. Díval se, jak lodě pomalu klesají, dokud mu nezmizely za vysokým porostem flétnové trávy. Pak přenesl pozornost na obrazovku připevněnou k ohrádce vznášedla. Z této ptačí perspektivy sledoval přistání lodí – jejich tíha skutečně zatlačila celý kosmoport několik metrů do bažinaté půdy – a následnou aktivitu, když velké pásové vlečné stroje začaly přistavovat rampy a plošiny a k lodím najely vysoké jeřáby, aby propojily vyšší plošiny.

„Lellan chce vědět, co znamená to otálení," ozvala se Jarvellis.

Odpověděl: „Čím víc otevřených vrat, napojených ramp a plošin, čím víc materiálu se bude vykládat, tím méně je pravděpodobné, že by se mohl zdařit nouzový start."

„Nejsi ty občas pěkně chladnokrevný hajzlík, miláčku?"

„Ha ha ha."

Pásové raketomety a pancéřovaná auta konečně vyjížděly z obou lodí, když si Stanton pro sebe pokýval hlavou, položil palec na všech pět tlačítek a stiskl. Obrazovka, na kterou se díval, na sekundu zbělela. Když se na ní znovu objevil obraz, ukazoval kovové kostry, které vypadaly jako pozlátko vystavené letlampě; exploze obloukového plamene vynášely vzhůru obrovské desky plastbetonu; jedna loď, ze které bíle žhnula dutina jejího obnaženého nitra, se převrátila a klouzala po nakloněném plastbetonu dolů; druhá se

snažila vzlétnout, ale připojené rampy a jeřáby ji strhly na bok, takže se nakonec zřítila a několikrát poskočila v zuřícím atomovém pekle. Pancéřované vozy, neidentifikovatelné trosky, celé desky plastbetonu, to všechno před sebou hnala tlaková vlna jako vítr listí. Zvuk, který vlně předcházel, k němu nedorazil najednou, sílil jako túrování nějakého obřího motoru, až narostl do titánských rozměrů. Země se v souladu s tím začala pohybovat jako lenivé moře. Stanton přivolal holokameru zpátky, vrátil ji i s obrazovkou do bezpečí pouzdra, potom se přikrčil a chytil se zábradlí vznášedla. Pozoroval mrak dýmu a ohně, který před ním hrozivě vyrostl, než nenadálý vichr přimáčkl všechnu flétnovou trávu k zemi a odhalil tak ohnivou bouři a hradbu dýmu a páry valící se směrem ven. Byla prostoupená, vedená a následovaná troskami. Stanton se přikrčil ještě víc a uviděl, jak nad ním proletěla rotující deska o velikosti hřiště. Napravo od něho se to, co zbylo z pancéřovaného auta, jednou odrazilo a se sykotem to zasypalo vegetaci bíle žhnoucími úlomky. Když dorazily dým a pára, sklonil hlavu a zavřel oči. Uvažoval, jestli by nebyl stačil jeden PTD – a jestli by nebylo bývalo lepší pozorovat výsledky z větší vzdálenosti.

* * *

Záře se proměnila v planoucí oko na obzoru obkroužené odstíny křiklavě fialové a oranžové. Za několik desítek sekund uslyšeli dlouhé, protahované bručení exploze a uviděli, jak mraky znenadání něco protáhlo v čáry, načež jako by je to sfouklo.

Thorn, který stál s nohou opřenou o jednu střeleckou věžičku, se zeptal: „Vy jste věděli, že se to stane, tak co to bylo?“

Eldene, která seděla na druhé střelecké věžičce, visela očima na starém kyborgovi, který rovněž pozoroval záři v dálce a při tom si prsty pročesával rozcuchané zrzavé vousy. Když se nakonec otočil, aby Thornovi odpověděl, působil roztržitým dojmem.

„Jestli se nemýlím, byl to kosmoport a vojsko z válcových světů, které tam přistávalo. Ale zatím to nedokážu potvrdit, protože veškeré komunikační prostředky jsou mimo provoz,“ řekl.

„Elektromagnetický pulz," řekl Thorn, který se ohlížel po oranžové bouři. „Takže to byla jaderná exploze?"

„Myslím, že víc než jedna – malá taktická pétédéčka." Fethan se podíval dolů na Eldene a zazubil se. „*Další* úžasné věci vymyšlené Řádem."

„Mně vyhovuje všechno, co zničí Teokracii," zamumlala Eldene.

Fethan se na ni zamračil, ale než to okomentoval, naklonil hlavu a řekl: „Hm, zdá se, že Teokracie přišla o dvě ze svých největších lodí a zároveň taky o místo, kde mohly přistát další stejné velikosti." Otočil se a ukázal. „Ale o možnost přistát ne."

Ze zvuku explozí se teď zřetelně vynořil nějaký řev. Brzy bylo jasné, že má málo společného s výbuchem jako takovým. Přistávací čluny Teokracie vyplnily oblohu a propluly jim nad hlavou jako hejno šedých žraloků – byly jich stovky. Všichni tři pocítili nutkání schovat se někam, kde je nikdo neuvidí, jenže kde najít takové místo, když roj těch plavidel vyplňoval celou oblohu?

„My jsme jenom malé ryby," řekl Fethan, „ale i tak uděláme nejlíp, když sebou hodíme. Mohli by sem někoho poslat, až přistanou." Seskočil ze střechy ATV a nastoupil do něj. Eldene ho rychle následovala dolů a dovnitř, ale Thorn se ještě chvilku zdržel.

„PTD totiž nejsou něco, co by Řád rozdával jako lízátka," poznamenal, když se konečně do vozidla vrátil.

Následný rozhovor Eldene poslouchala jen na půl ucha, neboť nechala motor roztočit setrvačník, zapnula hydrostatický pohon a rozjela se.

„Zdá se, že Johnu Stantonovi nečiní problém se k nim dostat," odpověděl Fethan. „Ale proč ti to vůbec vykládám? Přiletěl jsi sem jejich lodí, tak bys to měl vědět."

„Nákladový prostor byl zapečetěný a lodní UI nepřátelská – takže jsem toho moc nezjistil. Jediné, čím jsem si byl jistý, byly výrobny léků a pulzní pušky."

„Hm, takže se ti nepodařilo zahlédnout ty dva řádové válečné roboty ani podprostorový vysílač?"

Thornova odpověď na tuto poznámku obsahovala fyzicky neproveditelnou sexuální praktiku ve spojení s jedlým, ale pichlavým plodem bromélie.

„Nezapomínej, že tady máme děvče," upozornil ho Fethan a tentokrát dostal ještě úsečnější odpověď.

Eldene se to snažila potlačit – za daných okolností jí to připadalo nevhodné, a navíc rozuměla jen polovině Thornova návrhu – přesto se neubránila a zahihňala se.

„Nevšímej si ho," řekl Fethan. „Tihle Pozemšťané jsou zkažení a neotesaní tvorové."

Když to slyšela od Fethana, z očí jí vyhrkly slzy a zjistila, že potlačovaný smích se z ní dere s ještě větší silou.

„Dávej pozor, kam jedeš," dodal Fethan.

Maličký elektrický ohřívač byl zázračná věc, která se dala složit do pouzdra ne většího než dlaň. Mřížka se rozkládala na čtverec o straně dvaceti centimetrů, který držely těsně nad zemí dvě teleskopické nožičky ve tvaru písmene U; mikrotok bylo zploštělé vajíčko, které si bralo vodu jednoduše filtrační trubičkou zatlačenou do vlhké půdy. Molat tušil, že zařízení je určené k vaření, ale vycházelo z něj nádherné teplo a on se nedokázal přimět k tomu, aby tento exemplář řádové techniky zatratil. Jako všichni proktoři by byl jeho majitele potrestal a věc pak zařadil do vlastní sbírky, ale jelikož onen předchozí majitel se už hnilobnými procesy měnil na prsť, která v silné vrstvě pokrývala planetu, nemohl s ním mnoho udělat. Molat natáhl ruce ke čtverci rudě žhnoucího kovu a podíval se přes něj na Torise.

„Zamíříme za těmi přistávacími čluny. Já sám se v této uniformě nehodlám vzdát Podzemí," řekl raději nahlas, než aby to odeslal svou superkou. V této tmě víc uklidňovalo, když se mluvilo nahlas, a ze superkových kanálů přicházelo poslední dobou tolik hrůz, že začínal mít k jejich používání averzi. Toris měl možná podobný pocit, protože i on odpověděl nahlas:

„Všichni se vyhrnou do útoku pod naším úžasným vrchním komandérem Aberilem Dorthem. Jsme možná buď někde za nimi, nebo vězíme mezi těmi dvěma skupinami.“

Molatovi se nelíbil *tón*, který, jak se mu zdálo, Toris po zničení kosmoportu nasadil. Většina proktorů neměla ráda Aberila Dortha a nedůvěřovala mu – ten člověk byl v nejlepším případě blázen – ale nikdo si nedovolil tuto antipatii projevit nahlas a dokonce na ni ani pomyslet, pokud to šlo, protože na superkových kanálech se dala snadno udělat chyba.

„Stejně je to jediný směr, kterým se můžeme dát, pokud se chceme dostat do bezpečí,“ řekl.

Toris zvedl hlavu a vypadalo to, že se chystá říct něco, čeho by mohl litovat. Ale prudký šelest ve flétnové trávě další hlasovou komunikaci umlčel.

Toris: *„Proboha, co to bylo?“*

Molat: *„Znělo to jako něco velkého. A cítil jsem, jak se hýbe zem.“*

Toris: *„Víš, že se tady vyskytují volaváci a siluráci?“*

Molat: *„Díky za připomenutí. Hned se cítím o mnoho líp.“*

Molat vypnul miniaturní ohřívač, vstal a zamrkal, aby před očima přestal vidět mřížku.

Další sykot v trávě za Torisem přiměl Molata namířit probíječku tím směrem. Toris se otočil, vlastní laserovou pušku držel obouruč. Nebylo tam na té trávě něco zvláštního…? Potom si Molat uvědomil, co vidí: dva hluboké, tmavé oční důlky, v nichž se třpytily oči, jako by to byly obroušené šedé safíry. Obrovská hlava – většina toho, co zatím bylo vidět – vypadala jako kravská lebka s pruhy, které připomínaly flétnovou trávu. Ze spodní čelisti visela dvě tykadla s plochými konci. Ale zuby, když se ukázaly, neměly maskování žádné a blyštěly se v měsíčním světle jako modré sekery.

„Silurák! Silurák! Kurva do prdele, je po mně! Silurák!“

Molat předpokládal, že Toris si ani neuvědomoval, že vysílá, když ručním laserem vypálil do toho obrovitého obličeje. Netvor zařval a vztyčil se. Zmnožené přední pracky se v siluetě rýsující se proti obloze rozevřely, jako by to byl obrovský, drápy opatřený

strom. Molat pochopil, že Toris svou střelbou jedině rozzuřil něco, co je beztak chtělo sežrat. Zdálo se mu, že je jen jeden způsob, jak může uniknout. Natáhl ruce před sebe a vší silou strčil Torise směrem k netvorovi – nato se otočil a dal se na útěk.

„Hajzle! Hajzle! Hajzle!“

Když se ohlédl, uviděl, jak se ta věc sklonila. Její přední pracky se zavřely jako klec.

„Proboha! Prosím, ne!“

Netvor byl teď vzpřímený a Torise držel ve dvou párech pařátů, jako by to byl párek v rohlíku. Molat přerušil spojení, když obluda začala druhému muži chroupat nohu, jako by to byl kousek celeru. Skoro jakoby chtěla, aby křičel dál, a věděla, že kdyby člověka kousla do druhého konce, křik by přestal. Molat běžel usilovně a rychle. Bylo mu jedno, kterým směrem, hlavně že to bylo *pryč*.

První manipulační loď přinesla kus asteroidu, který byl příliš velký, než aby prošel dveřmi hangáru těžkotonážních člunů. Ale, jak Skellor zjistil, původní architektura *Occamovy břitvy* byla taková, že mu umožňovala přemístit celá patra a úseky, obrovské generátory, rozvody, záhadná lodní zařízení, a pak dokonce i část jejího pancéřovaného trupu, aby takovou masu materiálu dostal dovnitř. V novém doku, který takto vytvořil, Skellor balancováním gravidesek udržel obrovský balvan uprostřed a natáhl se k němu explozí dřevnatých panožek, které byly džainské a zároveň byly jeho.

Blesková analýza, která byla spíš jako dotek a ochutnání, mu zanedlouho poskytla chemické složení jeho kořisti. Našel velké množství železa, křemičitanů a síry; v menším množství uhlík, který se žárem explozí, jež měsíček zničily, ve velkém proměnil na užitečné fullereny; vzácné zeminy a radioaktivní prvky – v periodické tabulce zbývalo vlastně jen velice málo toho, co zde nebylo zastoupeno. Poté, co ochutnal, se nakrmil – jeho panožky ztloustly a zpevnily se a asteroid, nyní opletený pavučinou vláken, se začal viditelně scvrkávat jako moucha, kterou pavouk vycucává do sucha.

Zanedlouho přestaly být gravidesky pro udržení skály na místě potřebné a jeho panožky byly tloušťkou téměř k nerozeznání od

statných dubů. S dalšími asteroidy vtahovanými do ostatních hangárů naložil stejným způsobem, ale teď už téměř nevědomě – jako když člověk prostě dýchá nebo přijímá potravu. Aplikací, které věnoval víc pozornosti, vytvořil z fullerenů supravodivou síť, kterou propojil osmdesát čtyři generátorů plochých zástěn a podprostorové motory. Zjistil, že jejich nezávislé ovládání je spáleno tak, že to žádná řádová technika neopraví; v jeho možnostech však taková oprava byla. Křemíkem a vzácnými zeminami přebudoval maličké řídící podmysli a pochopil při tom, proč systém není centralizovaný; že u lodi takové velikosti nejsou rychlé úpravy, které je schopen sítí udělat, dost rychlé.

Jinými materiály Skellor posílil svou kontrolu nad strukturou zbytku lodi, ale jelikož zjistil, jak je užitečné moci vnitřní a vnější stavbu libovolně měnit, úplně ji nezkostnatěl dřevitými výrůstky džainské architektury – ponechal tak pohyblivá patra a stěny a můstkový modul, který se dal impulzem vypudit z lodi. Přesto, když se podíval zvenčí senzory jedné z manipulačních lodí, uviděl, že vzhled *Occamovy břitvy* doznal velkých změn: obrovský kosočtverec zlatého kovu byl nyní zohyzděn šedostříbrnou džainskou architekturou, která měla texturu jako lišejník.

Právě z těchto venkovních struktur Skellor cítil ostrou radiaci nedalekého slunce jako balzám, když ji do sebe vpíjel a proměňoval ji pro svoje potřeby. Po pravdě řečeno, materiály tady nepředstavovaly jeho největší nároky – ale energie k absorbování materiálů a rozrůstání po lodi ano. Opět skoro bezděčně si vybavil svůj dřívější výpočet, že tím, co teď dělá, by vyčerpal veškeré energetické zdroje *Occama* natolik, že by mu nezbylo nic pro přenesení lodi do podprostoru. Jak pokračoval v práci, jeho nároky na energii rostly.

Skellor odtrhl vědomí od tohoto neustálého růstu, teprve když jedna manipulační loď, odvátá z kurzu nějakou obrovskou chemickou explozí, k níž došlo v nákladu, který převážela, narazila do mohutnící soustavy těchto slunečních plachet. Náhle si uvědomil, že momentálně nic víc nepotřebuje; že je připraven přejít do podprostoru. Zatímco stahoval sluneční plachty, zjistil, že je obtížné

vědomě zastavit expanzi *sebe* do celé lodi. Ta jeho část, kterou tvořil džain, tomu kladla vnitřní odpor. Bylo to stejné odtržení já, jaké cítí ten, kdo je závislý, a Skellor si uvědomil, že si už nikdy nesmí dovolit zajít tímto směrem příliš daleko. Bylo by velice snadné ztratit se v *růstu* pro růst a zapomenout všechny ostatní cíle. Jeho vůle se v několika okamžicích znovu prosadila a on se rozpomněl na *svou* práci, která byla důležitější než všechno, úplně všechno.

15

„Obluda toužila mít plné břicho stejně jako Střídmý a Soudná, a tak, aby zachránila manžela před jejími čelistmi, Soudná kradla jídlo z tábora, když už se tam nedal najít žádný hříšný bratr.“

Obrázek to vysvětlil animací, která ukazovala Soudnou, jak dusá po horské stezce a přes rameno má přehozený velký pytel s jídlem. Chvílemi zajížděla rukou do pytle a cpala si jídlo do úst. Měla obrovský, laločnatý obličej. Žena knihu pro jistotu zavřela, aby se podívala na obálku, pak pokrčila rameny a pokračovala:

„Sedmdesátý den se Soudné nepodařilo najít v táboře žádného hříšného bratra ani jídlo ve skladech, a tak se s velkou lítostí rozhodla přivést na most bratra Prchavého.“

Bratru Prchavému viditelně chybělo půl sekundy, aby získal svatozář. Vzhledem ke všemu, co se odehrálo předtím, žena snadno vytušila, jaký osud ho čeká.

„Obluda se před bratrem Prchavým vztyčila, avšak on se ji nezalekl. ‚Jsem obrněný svou vírou, Slovo Boží je můj bič a Jeho milost je moje kopí!‘ vykřikl. Nato dobrý bratr odhodil své bílé roucho a odhalil zlaté brnění, které zazářilo na slunci. V pravé ruce držel dlouhý zlatý meč, v levé pak bič, který byl horký jako roztavené železo.“

Žena a chlapec s jistými rozpaky pozorovali, že obrázek přesně odpovídá textu.

„Den a noc bojoval bratr Prchavý s obludou zpod mostu,“ pokračovala žena. „Aha, už vím.“

Bratr se neúnavně snažil probodnout siluráka, který se znuděně opíral loktem o parapet a jedním pařátem odrážel hrot jeho kopí stranou. V pozadí zatím Střídmý a Soudná vršili dřevo.

„S vírou se ti nemůže nic stát.“

Na znamení pracující dvojice zvedl silurák bratra Prchavého a vyškubl mu bič a kopí, jako by bral dítěti nebezpečně hračky. „Slovem Božím ztrestáš své nepřátele.“

Obluda propíchla kopím záda bratrovy zbroje, jako by připravovala kebab, a pomocí biče mu znehybnila nohy a ruce.

„S Boží milostí srazíš své nepřátele na kolena.“

Nyní se jasně ukázal účel dvou vidlicovitých klacků po obou stranách hranice. Dřevo se po zapálení rozhořelo tak, jak na Masadě nikdy nehořelo.

„Se všemi třemi ti svět padne k nohám!“

Žena a chlapec se dívali, jak byl bratr Prchavý s nepravděpodobnou rychlostí dostatečně upečen na rožni, načež Střídmý, Soudná a obluda horký balíček jeho brnění otevřeli, aby si vychutnali hostinu.

Loman vzal modrou růži do dlaní, zvedl si ji k nosu a zavřel oči, jak ho jemná vůně vrátila do dětství. Bolest trnů, které se mu zabodly do dlaně, byla rovněž připomínkou, neboť v jednom období mu bylo určeno, aby se přidal k septarchii a krátce zakusil její krvavou disciplínu. Znovu oči otevřel a rozhlédl se po vší té nádheře, která se od něho táhla do dáli, než ji rozmazaly duhové odstíny zvedající se kolem vnitřního oblouku *Naděje.*

Zahrady Septarchie byly vskutku nádherné, což Lomana odjakživa překvapovalo – věděl, že zahradníci mohou barvy stěží ocenit; ale co když jim *Dar* umožňoval vidět očima jiných? Otočil se k vrchnímu mnichovi a pozorně se na něho zadíval: byl vyhublý na kost, skoro jako by trpěl nějakou zhoubnou nemocí; tmavé roucho, přitažené k jeho tenké kostře několika závity provazu z lidských vlasů, bylo už skoro prošoupané a ztrácelo barvu příliš častým praním, ale to vrchní mnich samozřejmě nemohl vědět, neboť na místě očí měl zašité staré paměťové krystaly, které kdysi obsahovaly pravdy prvních kolonistů.

„Slyšel jsem, že své zahrady tvoříte jen podle vůně a že existuje celá krajina čichových významů, kterou ti z nás, co mají oči, nejsou schopni ocenit,“ řekl Loman.

„Síla mýtu se nesmí nikdy podceňovat," odpověděl mnich.

Loman se zahleděl přes zastřižené trávníky a členité kamenné zahrady k rozsáhlému, sloupovím oplývajícímu komplexu hlavních budov Septarchie. Čety vojáků v bílých uniformách, které pochodovaly na pozice kolem těch krásných bílých budov, byly v dokonalé harmonii. Vrchní mnich a dva mladí akolyté – také se zašitými očními jamkami – to nemohli vidět, ale brzy se to dozví. Loman pohledem našel svou osobní gardu, roztroušenou mezi záhony a úhlednými keři, a pak Tholise – muže, jenž nahradil Clause a byl si dobře vědom ošidnosti svého postavení.

Obrátil pozornost zpátky k vrchnímu mnichovi. „Chytré," prohlásil. „Jenže nakonec není dobré podceňovat prostou sílu."

„To nikdy nedělám," odpověděl vrchní mnich. Z jeho hlasu konečně začalo zaznívat znepokojení.

„Proč potom trváte na tom, že horní kanály musejí být obsazené vašimi modlitbami a zpěvy?" zeptal se Loman.

„Jsou nabídnuty slávě Boží," řekl mnich.

„Jejich účelem bylo zabránit Molochovi, aby ovládl naši mysl. Teď, když je Moloch mrtvý, už nejsou třeba."

„Jak můžete vy – hierarcha – říct, že už není třeba modliteb?"

Loman si povzdechl, zavrtěl hlavou a natáhl ruku k Tholisovi. Muž ani nepotřeboval krátký pokyn, který mu Loman poslal superkou. Vytáhl pistoli a položil ji do Lomanovy ještě krvácející ruky.

Vrchní mnich naklonil hlavu. „Proč vstoupili do budov Septarchie vojáci?" Otočil se k Lomanovi a hierarcha ucítil z množství kanálů své superky, svého *Daru,* zvídavé sondování. Odpověděl jednoduchým prohlášením:

„*Vaše zatracené budovy Septarchie a neužitečné zahrady zabírajíce celou čtvrtinu* Naděje."

V tu chvíli už cítil šířící se *hluk,* jak lidé v blízkém okolí, tak zvyklí na krvavé pogromy, reagovali panikou. Samotní mniši nepodléhali zmatku neboť byli nad takové věci povznesení. Zatím nebyl nikdo zabit, neboť vojáci, kteří vyháněli mnichy z budov do zahrad, projevovali větší zdrženlivost, než s jakou se chovali k jiným

občanům. Loman věděl, že zatím není žádná úcta, nýbrž strach z moci, které se tito mniši těšili za předchozích hierarchů. Usoudil, že je na čase, aby někdo zemřel, a jakmile k tomuto rozhodnutí dospěl, namířil pistoli těsně napravo od vrchního mnicha a čtyřikrát vystřelil. Oběma akolytům se podlomila kolena: jeden byl mrtvý dřív, než dopadl na zem, druhý kašlal krev z potrhaných plic, dokud Loman nepřidal další ránu, která otevřela zašitý oční důlek a rozstříkla mozkovou pěnu po krátce zastřiženém trávníku.

„Ne! To nemůžete!“

Loman zbraň pečlivě zajistil pojistkou a hodil ji zpátky Tholisovi, který ji jediným hbitým pohybem chytil a zastrčil do pouzdra. Hierarcha měl z tohoto nového velitele své gardy dobrý pocit, neboť předvídal jeho rozkazy tak rychle, že se skoro zdálo zbytečné je vydávat. Ve chvíli, kdy Loman sundal z opasku skalpovací nástroj, který vzal Amoloranovi, už dva gardisté přistupovali k vrchnímu mnichovi, aby se jej chopili. Mnich sice neměl oči, ale křičel, jako by je měl, když mu Loman vyřízl a vydloubl dva paměťové krystaly, a křičel i dál, jak se neurotoxin propracovával obnaženou živou tkání jeho očních důlků.

„Pusťte ho.“

Loman se dvěma zakrvavenými krystaly couvl. Vrchní mnich padl na tvář a vypadalo to, že se v agónii snaží kousat do země. Pohled k budovám Septarchie Lomanovi prozradil, že jeho vojáci teď musejí používat víc brutality, aby slepé mnichy vyhnali ven na volné prostranství. Poslal instrukce Tholisovi:

„Skončete to na jejich trávnících a těla naházejte na okolky květinových záhonů.“

Tholis se nahlas zeptal: „Jaké jsou *vaše* rozkazy, hierarcho?“

Loman se otočil a upřeně se na něho zadíval. Po chvíli ale přestal: bylo pochopitelné, že velitel chce slyšet přímý rozkaz před svědky.

„Chci, abyste všechny tyto septarchistické parazity pozabíjeli na jejich krásných záhonech a jejich těla naházeli na okolky, aby květiny pohnojila jejich krev. Je vám to dostatečně jasné?“

„Je to jasné, hierarcho,“ odpověděl Tholis.

Obří přistávací čluny nejdříve obydlená území vysoko přelétly, jedna vlna za druhou: iontové motory vyplnily oblohu jasnými bílými hvězdami seřazenými do přímek. Pod každou vlnou zažehlo oblohu za okrajem kráteru mihotání oranžových světel a krátce nato k nim dolehlo brumlání vzdálené bouře.

„Něco bombardují," poznamenal Gant.

„Jo," řekl Cormac. „Měli bychom posbírat věci a vypadnout odsud."

Za obzorem plavidla nejspíš změnila kurz, protože zanedlouho jim první vlny přelétly nad hlavou tentokrát směrem k obydleným oblastem planety. Cormac usuzoval, že by bylo příliš troufalé doufat, že si Teokracie nepřijde prohlédnout místo, kam dopadl tvor, který zničil její laserové systémy. Když se nad nimi konečně burácivě přehnala poslední linie plavidel, jedno z nich se oddělilo a sneslo se na východní stranu kráteru.

„Miko, pohyb!" křikl, když žena z Covenu života znovu zapnula malou svítilnu, kterou si lepící ploškou připevnila ke spánku, a zůstala, kde byla, aby si prohlédla nějaký bizarní krvavý objekt a vyřízla z něho vzorky. Zatímco Cormac stál s botou položenou na dolním konci desky a čekal, Mika si pospíšila k němu.

„Mohli bychom se schovat tady," navrhla nesměle. Ukázala při tom na děsivou architekturu, kterou studovala a která teď – v pološeru, jež bylo maximem, na které se tady noc zmohla – působila dojmem, jako by se měnila v nějaký organogotický klášter. Ve skutečnosti to byl protest – prostě nechtěla opustit toto místo, které pro ni bylo objektem tak uctivého zájmu.

Gant, který přiklusal za ní, řekl: „To není moc chytrý nápad – ven vede jenom jedna cesta, a oni sem určitě přijdou."

„Dá se toho dozvědět mnohem víc – zatím jsem sotva poškrábala povrch," namítla Mika, lítostivě se ohlédla a vstoupila na desku, aby následovala Apise.

„Slibuju, že až to všechno skončí, dovolíme ti vrátit se sem a všechno to vykopat," řekl Cormac.

„To bude hodně kopání," odpověděla Mika. „Podle mých výpočtů je tady v kráteru vidět jenom padesát procent Draka."

Cormac ji chytil za ruku. „Jak to myslíš?“

Pokynula ke svahům na druhé straně. „Zbytek musí být pohřbený hlouběji pod kráterem, nebo se vypařil při dopadu,“ vysvětlila.

„Nezapomeň, že o velkou část těla už ten tvor přišel,“ připomněl jí.

Setřásla jeho ruku a znovu vykročila po svažujícím se kameni vzhůru. „To všechno jsem samozřejmě vzala v úvahu,“ prohlásila povýšeně.

„Sakra,“ uklouzlo Cormakovi. S nekonečnou podezíravostí se rozhlédl po scenérii v kráteru a pak se otočil ke Gantovi. „Kde je Jizvák?“

Gant se zadíval po svahu nahoru za Apisem a Mikou a pak rychle propátral očima okolí. V jeho tváři se náhle usídlil zmatek. Zvedl prsty a přiložil si je z boku k hlavě. „Nereaguje na komunikátor,“ oznámil.

Tak je to tady, pomyslel si Cormac. Pak poručil: „Jdi s ostatními a ukryj je. Já vás dohoním.“

Vypadalo to, že Gant se chystá protestovat, ale Cormac mu nedal šanci, rychle se odvrátil a zamířil zpátky cestou, kterou přišel. Ohlédnutí mu ukázalo, že Gant ještě chvilku váhal, pak se otočil a začal lehce skákat po desce nahoru za Mikou a Apisem.

Když vstoupil do stínů Drakovy mrtvoly, Cormac tiše aktivoval šuriken. Před mnoha lety byl u toho, když tento tvor v celé své velikosti zdánlivě spáchal sebevraždu. Tenkrát tomu pošetile uvěřil, a proto bylo eufemistické říct, že byl teď nedůvěřivý.

„Jizváku?“

Drakoman se krčil u hrůzného pahorku z černých kostí a potrhaných tkání. Cormac si v prvním okamžiku myslel, že se Jizvák dívá na něho, ale pak uhnul stranou a uvědomil si, že drakoman upírá zrak přímo na svah, po kterém právě vyšplhal Gant. Cormac přešel vedle něho, dřepl si k němu a zahleděl se stejným směrem.

„Co vidíš?“ zeptal se.

Jizvák zasyčel, vycenil zuby – ve svitu měsíce jasně bílé – pak se otočil a normálně se na Cormaka podíval.

„Musíme odsud vypadnout,“ řekl Cormac.

„Já zůstanu," promluvil konečně drakoman.

Cormac zavrtěl hlavou. „Ty přece nejsi hloupý, Jizváku. Zanedlouho sem přijdou vojáci Teokracie, aby to tady prohledali. Je možné, že tě najdou, a jestli tě najdou, určitě tě zabijí."

Zdálo se, že podle Jizváka tato informace nestojí za odpověď, a Cormac to bez problémů chápal. Drakoman používal jen taková slova, která byla nutná, a nikdy se neobtěžoval formulováním odpovědí na něco, co bylo evidentní. Cormac ho chtěl vzít za rameno, ale Jizvák prudce vymrštil ruku vzhůru a chytil Cormaka za zápěstí. Jeho ruka byla horká, rozechvělá.

„Co se děje, Jizváku?"

„Zůstanu… brzy to přijde." Jizvák pustil jeho zápěstí a znovu upřel pozornost na svah.

Cormac vstal: neměl času nazbyt a věděl, že snažit se dostat z drakomana něco víc, by bylo zbytečné. Přistoupil k obnaženému batohu s kyslíkovými láhvemi, který Jizvák zahodil, a zvedl ho.

„Dávej na sebe pozor," řekl a otočil se k odchodu. Drakoman ukázal zuby v gestu, které mohlo znamenat široký úsměv.

Mezi mraky roztrhanými na dlouhé cáry se začaly objevovat hvězdy – mezi mraky, které se také ostýchavě odtáhly a odhalily vzdálenou barokní, sklovitou mlhovinu. Cormac si při pohledu na ni uvědomil, že je to tatáž, která vyplňuje oblohu na Callorumu, jenže tam ji viděl z opačné strany. Když se hrabal svažující se sutí k flétnové trávě na vnější straně kráteru, jeden z měsíců uháněl přes mlhovinu jako reflektor vystřelený z katapultu – jeho světlo měnící se rotací čas od času proniklo mezerami v mracích. Gant na něho stále čekal na okraji flétnové trávy a odvedl ho hlouběji do hustě zarostlé oblasti, kde natlačené stonky vytvářely ochrannou stěnu ze všech stran.

„Jizvák nepřijde," řekl mu Cormac.

Gant pokýval hlavou. „Věděl jsem, že se to jednoho dne stane. Není to člověk a odjakživa jsem měl pocit, že přešlapuje na místě – na něco čeká."

„Tak to tě nechám, abys to vysvětlil Mice," řekl Cormac. Gant se zašklebil.

Bez oxidující atmosféry laser fungoval skoro dvacet procent nad předpokládanou účinnost a skupině trvalo jen několik hodin, než pokosila dosti širokou plochu flétnové trávy. Taková mýtina pro nastávající úkol úplně nestačila, což byl důvod, proč jen co se lasery vypnuly, nastoupil druhý tým, aby rozprášil modrou skalici, která ve stejné oblasti otráví všechny rostlinné kořeny. Kdyby totiž položili nafukovací podlahu přímo na ještě živé oddenky, nová vegetace by během několika hodin nadělala do pevného plastu díry. Aberil ještě chvíli sledoval veškerou venkovní aktivitu, než přenesl pozornost z infračervené obrazovky na svůj shromážděný štáb.

„Ztráta *Leeho* a *Hrozby* je názorná lekce pro nás všechny: nikdy nesmíme vzbouřence podcenit a nesmíme při jejich likvidaci projevit sebemenší váhavost ani soucit," řekl.

Vrátil se očima k obrazovce a díval se, jak se vojáci vyloďující se z přistávacích člunů shromažďují do čet a připravují se k odchodu. Měli jen málo pancéřování a dopravních prostředků – největší byla vozidla s balonovými pneumatikami, na něž bylo možno namontovat raketomety a větší probíječky, sloužila však především k přesunu materiálu – ale to byl záměr. Bylo sice vždy příjemné moci využít pancéřovaná vozidla, jenže v takové válce nikdy nevydržela moc dlouho. Lellan použila své tanky k rychlému útoku, přičemž jejich hlavním cílem byly probíječkové věže táborů, které teď byly skoro všechny zničené, stejně jako velké vzdušné transportéry. V situaci, kdy jediný člověk snadno unesl vysoce průrazný raketomet s inteligentním naváděním, se velká vozidla brzy stala zranitelnějšími cíli než jednotlivci. Lellan to vlastně docela dramaticky dokázala na kosmoportu.

Uvažoval, co se tam stalo: zřejmě obětovala jeden transportér a pak nařídila svým jednotkám, aby předstíraly zmatek. Oni si pak mylně mysleli, že ji zabili. Rafinovaná past, a účinná: jediným úderem zničila čtvrtinu sil, které proti ní byly vyslány. To, že zničila těžkou výzbroj na palubě lodí, nebylo samo o sobě tak důležité, neboť Aberil tušil, že mohla ovládnout kosmoport už předtím a postarat se o to, aby tahle obměna vozidla – možná jediná, která

mohla odolávat útoku ručně držených zbraní dost dlouho a udělat v jejích řadách díru – byla úplně k ničemu. Nevadí, momentálně měl s sebou třicet tisíc dobře vyzbrojených pěších vojáků, zatímco síly, které měla k dispozici Lellan, byly sotva třetinové, a to ještě při započítání těch, které naverbovala na polích. A ona zaplatí – o to se postará.

Bombardování z přistávacích člunů nebylo snadno proveditelné, protože čluny nebyly pro tento účel prakticky vybaveny. Udělali to tak, že na spodní stranu člunů připevnili magnetické miny, které se daly rádiem odpojit a stejným způsobem odpálit. Přišli jen o jedno plavidlo, když nějaký pitomec vyslal signály v opačném pořadí, ale celkově bylo Aberilova hlavního cíle dosaženo: Lellan se nemohla stáhnout přímo zpět do svých jeskyní, když jí zničil všechny výpadové tunely.

„Během dnešní noci přesuneme vojáky na pozice a ráno podnikneme útok na jejich levé křídlo," řekl. „Nic složitého: jednoduše jim zasadíme tvrdý úder a vyženeme je z kosmoportu zpátky k horám."

„Hory se dají snadno bránit," poznamenal Torthic, logistický důstojník.

Aberil se zadíval na své nehty na rukou. „A pro nás jsou úplně zbytečné. Nemůžeme v nich zřídit chovné nádrže ani kolonie, navíc jsou provrtané jeskyněmi, ve kterých se mohou skrýt zrádci."

„Tím chcete říct?" zareagoval Torthic na pobídku, kterou mu Aberil poslal soukromým superkovým kanálem.

Aberil pokrčil rameny. „*Oheň na čarodějnice* nese příhodné jméno. Čekal bych, že shození deseti a dvacetimegatunových kousků by mělo Lellaninu armádu patřičně rozhodit, až si bude myslet, že je bezpečně zakopaná v horách."

V jasném měsíčním světle se po dvacetičlenných četách rozcházeli do flétnové trávy. Každá četa měla velitele s přímým superkovým spojením na Aberilův logistický štáb a vozidlo, které vezlo těžkou probíječku nebo minomet a zásoby. Každý voják byl vyzbrojen probíječkou schopnou střílet vším od jednotlivých ran po osm set

výstřelů za minutu a nesl si tolik drobné železné munice, aby při druhé kadenci palby vydržel deset minut, k tomu granátomet s krátkou pažbou a útočný nůž se zakřiveným ostřím pro ruční práci.

Celý život se cvičili pro takovou operaci a byli připravení a ochotní jít do toho. Nedočkavě se těšili na první střet s povstalci, kteří byli momentálně deset kilometrů od nich. Když velitel čety Sastol vedl své muže při krátké modlitbě, cítil, jak se mu žaludek svírá rozrušením a hlava mu hučí občas rozpornými instrukcemi, které pronikaly od vrchního komandéra Aberila. Nicméně poté, co dokončil modlitbu němým ‚Amen' do svého *Daru*, zjistil, že hlavní rozkaz zůstal beze změny. Postupovat a zničit vzpouru – nakonec to bylo trapně jednoduché.

„Prozatím budeme postupovat za vozidlem. Jakmile některá část linie narazí na odpor, rozdělíme se a propojíme se se sousedními četami," řekl Sastol. Pak se zaměřil na svého zástupce Bradena a pokračoval: „Ty a dva další, které vybereš, pojedete na voze. Chci, abyste neustále byli u těžké probíječky, protože si myslím, že až to začne, začne to rychle."

„*Vy* se nechcete svézt?" zeptal se Braden s nádechem ironie.

„Teď ne. Potřebuji se rozhýbat, abych…" Sastol se odmlčel, neboť právě dostal superkou rozkaz vyrazit. Na chvíli zadržel ruku, potom ji zvedl nad hlavu, udělal krouživý pohyb a ukázal dvěma prsty do flétnové trávy. Signály rukou – anachronismus z doby předtím, než Teokracie dostala od Molocha *Dar* – byly něčím, co mnozí vojenští velitelé zatvrzele používali dál. Jelikož přesná technologie superkové komunikace nebyla chápána beze zbytku, tito muži chtěli být připraveni na možnost, že v boji selže.

Armáda Teokracie se jako jeden muž vnořila do flétnové trávy. Každá četa si klestila průsek, který od sousedů oddělovalo sto metrů vegetace na každou stranu. Sastol se díval, jak se Braden usadil za těžkou probíječkou a Donch se Sodarem vylezli za ním. Donch se chopil jednoduché snímatelné rukojeti, kterou se vozidlo dávalo do pohybu. Zbytek čety se ve volném dvojstupu zařadil za vůz a Sastol jejich formaci uzavřel. Ve skutečnosti dával přednost chůzi proto, že

byl tak napumpovaný adrenalinem, že by ho skoro bolelo, kdyby měl nehybně sedět – po celoživotním výcviku se konečně dočkal akce.

Jenže akce přišla poněkud dřív, než předpokládal. Syčivý, křupavý zvuk z pravé strany upoutal Sastolovu pozornost a tudíž mu umožnil zahlédnout, jak půdu směrem k jeho mužům rozráží ostrohranný žlutý hák velký jako lidská paže. Byl to tak zvláštní pohled, že mu chvíli trvalo než pochopil, co to je.

„Bahenní had!“ zařval ve stejném okamžiku, kde se rozkrojená vrstva oddenků rozevřela a tvor vysoukal ven své obří housenkovité tělo, zaklapal obrovským zobákem s nahoru obráceným krájecím hákem a vyrazil ze sebe děsivý kašlavý štěkot. Palba z probíječky se do něho opřela z obou stran a tvor se začal rozpadat, přesto se dál valil vpřed. V posledním okamžiku otočil slepou hlavu na stranu, chytil do zobáku Dominona a strhl ho k zemi. Pokračující střelba oddělila přední konec od zadního a spustila příval krve husté jako melasa. Nato se zadní konec nasoukal zpět do země. Muži se okamžitě vrhli s noži a probíječkami na přední část a páčením rozevřeli netvorův rozeklaný zobák.

„Jsem v pořádku, není důvod k panice.“

Když přeřezali provazovitý sval u kořene zobáku, konečně se jim podařilo vyvrátit horní polovinu zobáku dozadu – což bohužel uvolnilo lidské tepny, které byly do té doby přiskřípnuté.

„Vážně jsem v pořádku,“ zopakoval Dominon nahlas, než z něho vyšlo: „Ach.“

Zemřel dřív, než se k nim stačila dostat jedna ze samostatně operujících zdravotnických čet, ale Sastol soudil, že to tak možná bylo lepší protože Dominon – stejně atletický a vilný jako ostatní – by nechtěl dá žít jenom s horní polovinou těla.

„Kéž nás všechny ochraňuje Bůh,“ odříkal medik, když Dominona dal do pytle a označil popiskou pro pozdější transport. „To není první?“ zeptal se Sastol.

Muž se na něho podíval a poslal mu soukromým kanálem statistiku. Jeho tvář schovaná pod tónovaným hledím při tom zůstala bez výrazu. Bahenní hadi už zabili osm vojáků a sedmnáct zranili tak, že byli vyřazeni z boje. Silurák vyrušený na východním konci

linie pozabíjel celou dvacetičlennou četu. O tři muže je připravil volavák, než ho zastřelili. Zřejmě je spolkl vcelku.

„A to ještě není noc," řekl chmurně Sastol.

„Určitě je to všechny vylákalo ven," odpověděl medik, „ale doufejme, že nepřítel se bude potýkat se stejným problémem."

Nepřátelský přistávací člun obklopovala široká oblast udusané flétnové trávy, kterou teď, když vojáci začali vytahovat techniku, osvětlovaly obloukové lampy.

„Laser," poznamenal Gant a zvedl konce několika stébel krycí trávy, aby si je prohlédl. Zahodil je a ukázal na těžké zařízení přimontované k rovné plošině, která měla vzadu jedno hnací kolo. „Jenom pro pokosení trávy – ve skutečnosti se s ním nedá dost manévrovat, aby se dal použít jako zbraň."

„Takže budou potřebovat něco jiného?" zeptal se Cormac s pohledem upřeným na probíječky a granátomety, které nesla většina mužů. „Je to tak," odpověděl Gant.

Jak krvavá musela taková válka být, když většina bojovníků měla u sebe zbraně, které dokázaly člověka v sekundě proměnit v tatarský biftek – a odehrávala se v místech, kde byl jen rovný bažinatý terén a nic, za co by se dalo skrýt? Připadalo mu, že boj, o kterém se předtím zmínil Gant, krvavý určitě byl. Pohlédl stranou na golema a pak se očima vrátil k místu, kde se schovávali Apis a Mika. Všichni čtyři měli AFZ, takže by dokázali na mýtině rozpoutat peklo, ale nezdálo se pravděpodobné, že přežijí dost dlouho, aby se dostali do některého člunu a vzlétli s ním. I Ganta v šasi Golema 27 by dostatečný počet zásahů z probíječky nakonec zničil. Zachytil vojákův pohled a pokynul zpátky k cestě, kterou přišli. Odplížili se zpátky do hlubšího stínu mimo dosah světel, pak vstali a vrátili se za Apisem a Mikou.

„Co navrhujete, agente?" zeptal se Gant.

„Navrhuji najít místo, kde bychom se uložili na noc, a ráno situaci vyhodnotit znovu. Třeba pošlou dolů do kráteru průzkumný tým a naskytne se příležitost, kdy jich bude kolem člunu míň."

„Jizvák je pořád v kráteru,“ ozvala se Mika, která se vrátila ke své obvyklé metodě nepokládat otázku, na kterou se ve skutečnosti chce zeptat

„Ano, to je dobrý postřeh,“ odpověděl Cormac, a aniž si všímal jejího vzteku, otočil se zpátky ke Gantovi. „Možná bychom se měli zmocnit jedné nebo dvou jejich uniforem – a dostat se ke člunu tak.“

Apis se váhavě zeptal: „A kam byste potom s člunem odletěl? Mezi tímto místem a místem, kam chcete, jich přistály stovky, a jestli jeden ukradnete, rychle si to řeknou.“

Cormac se na něho podíval a pokýval hlavou. „Vím to. Jenom přemýšlím o naší nejbližší budoucnosti.“ Zaťukal ukazováčkem na kyslíkovou láhev. „V každém případě bychom to mohli vzít oklikou a přistát v horách.“

„Pokud by nás dřív nesestřelili,“ dodal Apis.

Cormac se zašklebil. „Přešli jsme od bitevní lodi s UI k tomu, že se plazíme křovím, takže by mě to nepřekvapilo.“

„A já jsem myslel, že jste optimista,“ prohlásil Gant.

„Ještě jsi ne –“ začala Mika, ale právě v tom okamžiku vybuchly napravo od nich granáty.

„Jdi první!“ křikl Cormac na Ganta. Nato už on, Mika a Apis pospíchali za golemem, který se rychle přesouval do flétnové trávy.

„Jak mohli –“ Apisovi se nepodařilo otázku dokončit, ale Cormac na ni i tak odpověděl.

„Určitě použili infračervený detektor. Byli jsme trochu moc blízko,“ řekl.

Další výbuchy napravo od nich, po nichž následovalo charakteristické zlověstné práskání střelby z probíječky. Gant zpomaloval, až se zastavil úplně, a zvedl ruku. Mika hlasitě zanadávala, když mu narazila do zad, a hned nato zmlkla, neboť ji zpražil pohledem. Nesmlouvavým gestem ukázal dolů a všichni si poslušně přidřepli.

„Nestřílejí po nás,“ řekl. „Je tam ještě něco jiného.“

Poslouchali, jak se střelba vzdaluje víc doprava od nich a něco se pohybuje vegetací se zvukem, jako když netěsní kompresor.

„Co to sakra je?“ podivil se nahlas Cormac.

„Svinsky velký kapucín," promluvil hlas, který nikdo z nich neznal.

Cormac se překvapeně podíval na starého muže, který se vedle nich zjevil. Byl drobný, ošlehaný větrem. Měl mohutné zrzavé vousy a evidentně mu chyběly zuby, ale především se mu podařilo proniknout k nim tak blízko, aniž by ho sluchem zaznamenal Golem 27. Samotný Gant na stařík hleděl s otevřenými ústy a Cormac se v duchu ušklíbl – takovým jako Gant jedině prospívalo, když jim někdo připomněl, že nejsou všemocní.

Cormac uvolněným pohybem namířil dlaňovku, kterou vytáhl, na hruď starého muže. „A vy jste kdo?" zeptal se.

Cizinec si je postupně změřil pohledem všechny čtyři, přičemž obzvlášť velkou pozornost věnoval exoskeletu, který měl na sobě Apis. Potom se otočil zpět ke Cormakovi.

„Přistáli jste v tom člunu – z Draka," poznamenal.

„Neodpověděl jste mi na otázku," řekl Cormac a naklonil hlavu, aby zachytil další zvuky střelby z probíječky a hřmění sedmi nebo osmi granátů vybuchujících jeden po druhém.

Starý muž se vesele ušklíbl a promluvil do toho rachotu: „Nepoložil jste tu správnou. Ve skutečnosti jste se chtěl zeptat, na které jsem straně."

„A?" zeptal se Cormac.

Muž ztišil hlas do šepotu. „Na vaší, agente. Co kdybychom odsud teď vypadli? Právě jsem odvedl jednu noční můru, aby poctila návštěvou naše přátele z Teokracie, a nechtěl bych ji přivést zase zpátky."

Cormac to půl sekundy zvažoval, pak zastrčil zbraň zpátky do pouzdra a pokynul muži, aby je vedl. Z pohledů, jichž se mu dostalo od Ganta a Miky, vysvítalo, že nechybí mnoho, aby jeho úsudek zpochybnili, ale pak se najednou ozvala daleko za nimi obrovská rána, po níž následovala nepřetržitá střelba z probíječek a výbuchy jednoho granátu za druhým. Když se ohlédli, uviděli, jak ve světle obloukových lamp stoupá k nebi fontána trosek. V dalším okamžiku prosvištěl nocí nad jejich hlavami motor jednoho z přistávacích člunů.

„Do prdele," ozval se Gant.

Světla najednou zhasla, ale střelba a výbuchy tak rychle neustaly – ani křik. Něco se vztyčilo do noci a nato se ozval zvuk stovky skleněných kos otírajících se o sebe. Cormac zahlédl nějaký třpyt, jakoby červené světlo odražené od rozlité rtuti – vyleptaný do pozadí tvořeného něčím rozložitým a černým.

„Jo, tam někde skončí," prohlásil starý muž a rychle je vedl pryč.

„To byl kapucín," řekla Mika – opět jako konstatování.

„Nějaká všímavá, ne?" řekl cizinec.

O sto metrů dál, kde vysoké traviny přecházely do načervenalé tmy hlubokých rebarbor, Gant chytil starého muže za ruku a zastavil ho. „Kdo je to tam před námi?" zeptal se golem klidně. „To je v pořádku, čeká tam na mě," vysvětlil muž.

Gant takovou odpověď neakceptoval – nechal se zaskočit už jednou za noc, a to mu stačilo. Shýbl se do vlhké vegetace, aby se přiblížil k tomu, koho měli před sebou. Zezadu se teď ozývala už jen sporadická střelba a příležitostné exploze, ale křik zůstával takřka nepřetržitý.

„Sakra, co se to tam vzadu děje?" zeptal se Gant.

„To, co slyšíte, je hlavně hrůza. Křik těch, které chytí, by byl tlumenější."

Všichni tři se na něho zadívali s morbidní zvědavostí.

Pokrčil rameny. „Normálně se živí býložravci, kteří mají kůži, kosti a maso prostoupené jedovými žlázami, takže jim nezbývá než se krmit pomalu a opatrně. Prý jim to nějakou dobu trvá, takže lidská oběť zemře až někdy poté, co ji ohobluje na kost."

„Tlumenější?" zeptal se viditelně fascinovaný Apis.

Starý muž udělal z jedné ruky misku a přiklopil ji na dlaň druhé ruky. „Kvůli kapuci – to je to, pod co vás chytí."

Gant nepotřeboval znamenité smysly, jimiž byl vybaven, aby poznal, že s tím starým mužem rozhodně není něco v pořádku. Přesto došel k závěru, že cizinec nemá v úmyslu jim bezprostředně ublížit, proč jinak by se jim ukázal? A také, ať to byl kdokoli, souviselo to se špičkovou řádovou technikou – se zdejší nepřátelskou Teokracií to mělo společného jen málo. Bylo pravděpodobné, že muž, který se

skrývá na druhém konci této malé, dokonale kruhové, mechem porostlé mýtiny, rovněž nebude znamenat bezprostřední ohrožení. Ale Gant něco zaslechl, něco vycítil…

Daly se instinkty, intuice – nebo další nehmatatelnosti, na něž lidé věřili – nějakým způsobem zaznamenat? Pro Ganta to nebyla rétorická otázka k rozpoutání zajímavé debaty – byla to otázka, která spočívala v jádru všeho, čím byl. Pokud tyto nehmatatelnosti skutečně existovaly, mohly existovat i jiné jako ego, já, duše… Nakonec se Gant musel zamyslet nad tím, zda je skutečně Gant, a aby našel odpověď na tuto otázku, musel se zabývat věcmi, které nebyly hmotné ani snadno definovatelné.

Muž, jehož nebylo vidět, byl dobrý, na člověka až moc: byl tak tichý, že Gant nedokázal zachytit víc než velice pomalé a uvolněné dýchání a pravidelný tep jeho srdce – jehož rychlost svědčila o tom, že dotyčný sice ví, že Gant je nablízku, ale nijak zvlášť se kvůli tomu nevzrušuje. Než ho stačili dostihnout ostatní, Gant vyšel na mýtinu.

„Můžeš už vyjít ven," řekl. „Vím, kde jsi."

Mužův tep se náhle prudce zvýšil. Jediné, co z toho Gant dokázal vyvodit, bylo to, že se na něho chystá zaútočit. V okamžiku, kdy skočil přímo před sebe na zpola viděnou postavu, jej cizí ruka srazila stranou a tak tak sklonil hlavu před sklopnou pažbou pulzní pušky. Rychle se na půdě nasáklé vodou otočil, uchopil zbraň a pozdržel instinktivní úder do krku protivníka, který zůstal na okamžik nekrytý, v důsledku čehož inkasoval ránu hřbetem ruky do nosu. Ale výsledek souboje byl předem jasný: Gant obýval šasi Golema 27, takže i kdyby byl jeho soupeř sebevíc odvážný nebo obratný, bylo to jako postavit lva proti tanku. Gant si nevšímal ran, které se na něho v rychlém sledu sypaly, popadl muže a hodil ho na mýtinu. Muž byl okamžitě na nohou. Dýka se s cinknutím odrazila od Gantovy hlavy a odletěla do flétnové trávy. Scénu náhle zaplavilo světlo rotujícího měsíce.

„Co tady sakra děláš *ty?*" zeptal se Gant.

„Nikdy jsi nebyl dvakrát jemný, dokonce ani když jsi byl živý," odpověděl mu Thorn.

Transportér ležel tam, kde s ním přistála, a vyplňoval tak skoro celou nádrž se škvířily. Zpod vozidla se ve vlnách pleskavého sykotu ozývalo zesilující a slábnoucí svíjení a škrábání článkovitých těl, jako by tvorové dole ve tmě vedli dlouhou hádku. Lellan stála na rampě, která byla z jejího transportéru spuštěna na bahnitou zem, zesilovačem obrazu se rozhlížela po obzoru a přemýšlela, jak dlouho bude dělostřelecká příprava pokračovat, než začne pozemní útok. Existence laserových systémů potlačila na obou stranách potřebu kumulovat obrněné a vzdušné síly na povrchu planety – na její straně proto, že by poskytly příliš snadný terč a daly by se příliš snadno zničit, a na jejich proto, že systémy měly dostatečnou palebnou sílu. Tatáž pravidla se ovšem nevztahovala na armádu Teokracie z *Lásky,* protože, alespoň tak to chápala ona, jejím účelem byl ozbrojený zásah na planetách Řádu v tom bájném čase, až se bezbožný Řád předpokládané zhroutí. Stantonova aktivita zabránila tomu, aby se nepříteli podařilo dostat na zem obrněná vozidla, ale nějaké vzdušné síly byly vypuštěny z jedné z jejich velkých lodí a mířily sem.

Lellan spustila ruku se zesilovačem a rozhlédla se po svých jednotkách seřazených tady za valem. Měli zhruba dvouhodinové okno, než přes linie Teokracie přeletí flotila útočných lodí, a snažili se ten čas co nejlépe využít.

Kantýna fungovala a do obrovských hliníkových hrnců – netušila, odkud se vzaly – které stály na řadě těch úžasných řádových ohřívačů, se naházeli škvířilové, jejichž uvařené a oddělené články se pak rozdávaly. Líbilo se jí, že její vojáci se cpou velkými kusy masa, které je ve válcových světech považováno ze delikatesu a servíruje se pouze na malých sucharech se sezamovými semínky; a za něco víc na jiných planetách, kde se prodává jako potravní tresť plněná do lahví. Líbilo se jí, že tolik nedávno osvobozených dělníků tady a teď poprvé konzumuje produkt své vražedné dřiny.

Za tímto stravovacím sektorem vojáci vztyčili množství stanů, v nichž nebo v jejich okolí spali nebo si připravovali zbraně. Po celé délce valu se osazovaly probíječky, ale pouze ty, které se nedaly namontovat na nějak vozidlo, protože statické cíle byly cíle s krátkou životností. Dva zbývající tanky dosud byly funkční a Lellan se teď

dohadovala sama se sebou o tom, zda je nasadit, nebo ne, protože se pohybovaly pomalu a opět by tvořily snadné cíle. Možná bylo nejlepší nechat rozhodnutí na veliteli každého z nich.

Nakonec byla její hlavní nadějí v nastávajícím útoku řádová technika. Proti letectvu a třiceti tisícům čerstvých, superkami vybavených, dobře trénovaných – a také ve vyšší gravitaci – vojákům Teokracie mohla postavit pouze rozehnanou armádu z deseti tisíc unavených bojovníků, několika vznášedel a jejího transportéru, který už dolétal. Podzemí nepředpokládalo, že by někdy mohlo vyjít v plné síle na povrch a bojovat tam, proto se na tu možnost vlastně nikdy nezaměřilo, a přestože zbraní nebyl nedostatek, přece jen jim chyběly dýchací aparatury, balené zásoby a úplně jednoduché věci jako teplé oblečení. Lellan proklínala skutečnost, že deset tisíc, které teď měla na povrchu, je pětina počtu, který by byla mohla postavit, kdyby měla výstroj. A doufala, že tyto dva nejnovější přírůstky, jež byly na cestě, stály za tu váhu v dýchacích přístrojích, kterou by jinak mohla *Lyrika II* přivézt.

Řádová technika trochu vyrovnávala podmínky na hřišti tím, že dávala jejím vojákům komunikační prostředky stejně důmyslné jako superky Drakocorpu, a zbraně, které byly na stejné nebo lepší úrovni. Pulzní puška byla technicky vyspělejší, ale probíječka Teokracie plnila stejnou funkci s výsledkem, jenž se jen málo lišil: tou funkcí totiž bylo udělat do lidí díry. Její první naděje spočívala v ručních zbraních, které jim John přivezl při své poslední pašerácké výpravě. Jeho lehké raketomety budou v nastávajícím vzdušném útoku spásou. Lellan věděla, že se zásobníky obsahujícími pět protipancéřových střel s inteligentním naváděním budou její jednotky schopny sestřelit pěkných pár útočných plavidel – stačit to ale nebude. V situaci, kdy její jednotky měly tak málo možností krytí a v močálovitém terénu se nedaly vyhloubit zákopy, chtěla mít vzdušný útok rychle za sebou, neboť si dobře uvědomovala, jakou zkázu můžou napáchat, ‚sekačky sedmikrásek' nebo vícenásobné hlavice, natožpak taktická atomovka. Potřebovala nějakou větší výhodu a ty dvě věci, které sem měly krátce předtím dorazit, jí snad tuto výhodu poskytnou.

„Polasi, kde sakra jsou?" zeptala se do mikrofonu v přilbě.

Polas jí odpověděl ze štábu ukrytého v horách: „Přenést do nich data trvalo déle, než jsem si myslel.“

„Je s nimi nějaký problém?“

„Ne, s nimi ne, jen s naší technikou. Každý z nich dostal pět tisíc hodin, které jsme odeslali podprostorovým vysílačem, a všechna aktuální data. Oni by to do sebe nacucli v několika sekundách, ale náš systém to kazil. Kousal se, protože jsme přešli na vysílání pro Řád v reálném čase i zároveň jsme odesílali aktualizované výsledky hlasování.“

„Odpověděl někdo?“ zeptala se Lellan. Předchozí otázky pustila z hlavy.

„Ano, bitevní loď s UI. Zesiluje náš signál do runsiblové soustavy.“ Polas se neubránil tomu, aby nechal v hlasu zaznít radost. „Čeká na rozkazy Zemské bezpečnostní centrály, a přitom je na cestě sem – předpokládaný přílet za sto solstanových hodin.“

Lellan to ohromilo. Fungovalo to, ono to skutečně fungovalo… ale pořád zbývalo vykonat mnoho práce, pokud to měli přežít.

„Už jste s tím přenosem dat hotoví?“

„Jo, a naši dva přátelé jsou už na cestě. Udělají si jen jednu zajížďku, aby ti přivezli tvého bratra, protože není tak daleko,“ odpověděl Polas.

„V tom případě si bratr vyslechne pár ostrých slov, že je zdržuje. Linie Teokracie je od nás jen deset kilometrů,“ řekla Lellan, přesto se jí zatím nepodařilo dát do svých slov tolik mrzutosti, jak měla ve zvyku.

„To nebyl nápad tvého bratra,“ vložil se do jejich hovoru hlas, který neznala.

„Polasi? Polasi, kdo je to?“

„To byl NŘE 42,“ odpověděl Polas. „To on vymyslel, že přivezou tvého bratra.“

„Já myslela, že mají *poslouchat* rozkazy,“ opáčila Lellan.

„My posloucháme rozkazy,“ ozval se zdvojený hlas. Pak jeden pokrajoval: „Monitorovali jsme situaci. Po dobu našeho přibližování není žádný útok jednotek Teokracie možný… Teď se přibližujeme.“

Na obloze se objevily tři tečky. Jedna z nich bylo vznášedlo, ve kterém el John Stanton. Po obou stranách měl těžce pancéřované UI roboty, které přivezl z *Elysia.* Letěli bokem a zbraněmi a detekčními zařízeními propátrávali všechno kolem. Lellan teď při pohledu na ně dobře chápala, jak to John myslel, když vysvětloval, že řádové UI si potrpí na eufemismy: NŘE znamenalo Nástroj řízené eliminace.

Během klesání se roboti otočili do vzpřímené polohy po obou stranách vznášedla, takže když z něho Stanton konečně vystoupil, vypadalo to, jako by procházel mezi dvěma sloupy – jenže ty sloupy se daly do pohybu s ním, když zamířil k Lellan.

„Procházet se tady v takovéhle uniformě není dobrý nápad," reklamu, když byl dost blízko, aby uviděla, že je oblečený jako proktor.

„Hned se převléknu," odpověděl a kývl hlavou směrem k transportéru. „Ale nejdřív bych ti rád představil NŘE 42 a 43."

Lellan bylo trochu nepříjemné, že se po ní chce, aby oslovila dva ozbrojené a opancéřované válce, které nejevily žádné známky života, ale na druhé straně nebyla tak zcestovalá jako její bratr.

„Nelíbí se mi to," prohlásila. Pak, když se na ni bratr tázavě podíval, dodala: „Čtyřicet dva a Čtyřicet tři. Jestli jsou to UI a pohlíží se na ně jako na živé, měly by mít jméno." Postoupila dopředu. „Který je který?"

Roboti mezitím dosedli na zem po obou stranách Stantona. Podíval se z jednoho na druhého a pokrčil rameny. „Abych pravdu řekl, nevím."

Lellan se zadívala na toho napravo od ní. Snažila se na něm najít něco, na co by se dalo zaměřit místo tváře. Nakonec se soustředila na sestavu objektivů a antén, které se tísnily pod varhanovitým raketometem na konci. „Od této chvíle se ti bude říkat Romulus," řekla, načež se otočila ke druhému robotovi: „A tobě se bude říkat…" zaváhala, ústy jí zaškubalo, „Rámus."

„Moc legrační," zamumlal Stanton.

Lellan si ho nevšímala. „Vítejte, Rame a Rome," řekla. Hlavou jí při tom blesklo, jestli by *měla* vítat něco, co vypadá jako budoucnost válčení.

Znechucený vlastní nestřídmostí – svým nekontrolovaným žroutstvím a růstem – se Skellor soustředil na uspořádání svých zdrojů a náležitou přípravu. Podprostorový paket, který automatické lodní systémy zachytily, zatímco se rozrůstal, a na který předstíraně odpověděl, obrazně odsunul stranou. Následně vyčistil své vnitřní struktury a vytvořil uskladnění pro přebytečné materiály, něco jako obří tukové buňky. Odpad spálil a systémy vypiloval, aby měly optimální účinnost. Právě v době, kdy porovnával a katalogizoval všechny užitečné zdroje informací uvnitř lodě, aby je do sebe začlenil, narazil na Mičinu databázi a fascinovaně ji prozkoumal. Když se podíval džainskou strukturou, poznal mrtvé tělo svého křížence calloraptora s člověkem a okamžitě pochopil, jak naložit s částí přebytků, které teď měl – a vtrhl džainskými vlákny do mrtvoly křížence.

Začlenění lidské DNA byla chyba vyvolaná nedostatkem fantazie a zdrojů. Ale teď, když čerpal ze složité calloraptoří trojšroubovice, věděl, že dokáže vytvořit něco mnohem užitečnějšího. Izolovat, co potřeboval, bylo dílem okamžiku, stejně jako následná mióza a rekombinace. Skoro se zachvěl, když vytrhl stěny ošetřovny a rozšířil tamní prostor, aby se do něj vešla obrovská mnohostěnná konstrukce z džainských stavebních prvků. Do spojů stěn napumpoval surové materiály, které se při průchodu nanotrubičkami a nanovýrobnami spojily do složitých organických molekul. Malé perličky vypučely a rozrostly se, jak se nalévaly požadovanými živinami. Pak konečně Skellor otevřel nanotrubičky do mikrotrubiček, aby přenesly už slušně vyvinuté zygoty, které vypěstoval, do čekajících vajíček. Uchváceně sledoval růst této armády svých výtvorů, až zjistil, že odtrhnout se od toho procesu je pro něho ještě těžší než předtím. Pomalu působící, drtivou silou vlastní vůle vytlačil své vědomí z teplých útrob lodi a sebe ven na svou styčnou plochu s drsným vesmírem. Odtamtud pozoroval soustavu a své dílo.

Planeta jako taková mohla být dvojčetem Neptuna a teď, až se úlomky rozbitého měsíčku rozprostřou, jak se budou držet na jeho původní oběžné dráze, bude podobnost ještě věrnější. Skellor

chladně vypočítal, že tyto trosky vytvoří kompletní prstenec za sto dvacet solstanových let – přičemž pět největších dochovaných kusů měsíčku bude sloužit jako pastevci. Ale co na tom záleželo? Toutéž drtivou silou vůle se přinutil k silnějšímu vnímání přítomnosti a uvědomil si, že nastal čas, aby si s mocí, kterou teď má, přestal hrát a využil ji. S pomocí konvenčních iontových manévrovacích motorů odtáhl *Occamovu břitvu* od trosek blíž ke hvězdě jako takové. Chvíli si připadal jako velké zvíře, které se spokojeně válí v tvrdé radiaci, pak ale přinutil svou pozornost vrátit se k podprostorovému paketu, který předtím odsunul stranou. Znovu pocítil, jak se jím rozléhá něco, co se podobá rezavému smíchu – když si uvědomil, odkud tato zpráva pochází.

Pět tisíc hodin tajně pořízených holozáznamů, filmů a výpovědí – fakticky záznamů na všech médiích, které byly lidstvu dostupné. Tyto hodiny, které zhlédl za necelou hodinu reálného času, mu řekly mnoho o jeho cíli, ale nějaký čas mu trvalo, než pochopil smysl celého vysílání. Až po následných zprávách od někoho, kdo si říkal Lellan, a relaci zachycujících události na planetě v reálném čase, mu došlo, co to všechno znamená.

Stejně zapůsobilo přepečlivě zaznamenané hlasování místního obyvatelstva, které jasně vyjadřovalo svá přání. Těch pět tisíc hodin podrobně popisovalo *krutosti* a *nespravedlivou* vládu Teokracie. Byl to výkřik o pomoc adresovaný Řádu. Tito lidé si *přáli*, aby Řád zasáhl.

Mrzuté bylo, že signál už mohl k Řádu proniknout – ale s tím byl konec. Jeho odpověď a nabídka, že bude fungovat jako zesilovací stanice signálu, byly okamžitě přijaty a někdo, kdo se jmenoval Polas, vděčně uvěřil, že signál je nyní přenášen na planety v srdci Řádu. To všechno mohlo Skellorovi poskytnout čas, aby se dostal o hodně blíž, kde mohl snadněji použít technologii pro blokování signálu, kterou měla tato loď k dispozici. S pochechtáváním – vnitřním, poněvadž jeho obličej už nedokázal vyjadřovat výrazy – vydal rozkazy a *Occamova břitva* ladně jako had přešla do podprostoru. Na této planetě zvané Masada se zásahu určitě dočkají – ale Skellor si nemyslel, že se jim bude líbit.

16

Přesvědčená, že chlapec už hluboce spí, žena po špičkách odešla ke svému sedátku před obrazovkou a znovu otevřela knihu. Nechtěla se chovat jako cenzor, ale tato obrázková kniha už určitě přešla z říše Disneyho do hájemství nějakého šíleného příbuzného bratří Grimmů a ona měla podezření, že některé pozdější pohádky mají větší potenciál pro krvavé překroucení. Ta, kterou si vybrala nyní, se jmenovala ‚Čtyři bratři v údolí' a úvodní obrázek měl ke zlověstnosti daleko – ukazoval totiž přímo čtyři dobré bratry, jak se připravují na cestu.

„Tak dobře," řekla žena. Uvažovala, jestli by kniha v sobě nemohla mít nějaký náznak UI. Natáhla ruku a dotkla se horního okraje textového sloupku. Bratři se dali do pohybu – hovořili spolu a smáli se. Žena si odkašlala – bylo jí trochu trapně, že si povídá sama se sebou – a začala číst.

„Čtyři dobři bratři se vydali na cestu, aby našli Toho s kápí a konečně ho po zásluze ztrestali. Bratr Stenofal měl brnění z hliníku a nesl si železný vrhač. Bratr Pegrum měl brnění z mosazi a nesl si světelný meč. Bratr Egris měl zbroj ze železa a nesl si vrhač blesků. A bratr Nýmand se obrnil vírou a nesl si v pravé ruce Slovo boha a Jeho proroka."

Žena se zastavila. Kniha každého z bratrů patřičně oděla a vypravila je na cestu. Všechno vypadalo jako šťastný výjev z nějaké krásné pohádky, v níž dobro a spravedlnost zvítězí. Pokusila se posunout text rychleji dopředu, ale text se ne a ne pohnout.

„Vidím," řekla a četla dál.

V první vlně přiletěly tři stroje a nakrátko proměnily celou oblast zabíranou stany povstalců v chaos ohně a poletující zeminy. Lellan

však tušila, že je to jenom zkušební útok. Pulzní dělo na jednom zbývajícím tanku vystřelilo ze svého úkrytu těsně vedle valu. Jedna stíhačka – klínovitý, jednomístný letoun s nastavitelnými křídly a tolika zbraňovými gondolami, že vypadal jako rybák s velice těžkou houbovou infekcí – krátce vzplanul a změnil se v pruh bíle žhnoucích úlomků rotujících napříč oblohou. Další stíhačka se vzepjala, jako by ji přes zadní konec pleskla neviditelná ruka, pak přehnala opravný manévr a zabodla se nosem do země – následná exploze rozstříkla bahno dokonce až do míst, kde byla Lellan se svým bratrem zakopaná do náspu.

„Já bych odtamtud vypadla, Carle," řekla Lellan. „Už tě určitě zamě –…"

Stanton si sundal z očí zesilovač, podíval se na sestru a poslouchal, co muž odpoví.

„Příště trefí transportér," odpověděl Carl. „Vystřelíme po nich podruhé a pak necháme pulzní dělo v automatickém režimu."

Stanton jí dal přikývnutím najevo, že s Carlem souhlasí – stíhačky Teokracie nejdřív zničí předem vybrané cíle a teprve pak rozpoutají opravdové peklo.

Ve druhé vlně přilétlo pět stíhaček, tentokrát nízko – načež se odklonily od vypuštěného roje raket. Při prvních explozích transportér vyskočil z nádrže a při druhých se rozpadl na kusy. Na zem dopadly jen malé úlomky a stejný osud potkal jednu další stíhačku.

„Teď bychom měli dát hlavy dolů," poradila Lellan.

Stíhačky znovu přilétly nízko, tentokrát však letěly přímo v linii valu a zahájily palbu z těžkých probíječkových děl. Výsledkem byl dlouhý roj explozí, v něm vzaly za své všechny zbraně, které tam povstalci umístili. Další stíhačky se přihnaly přes flétnovou trávu přímo do palby pulzního děla z Carlova tanku. Řada výbuchů postupovala travinami k tanku a při poslední explozi dělo přestalo střílet. Lellan doufala, že zbraň byla přepnutá na automatiku – doufala, že Carl ještě žije.

„Polasi, ozvi se," řekla.

„Hlavní skupina přilétá právě teď a za ní jsou ty velké mrchy – tři," dostala odpověď.

„Dávejte všichni pozor," oslovila Lellan vojáky rozptýlené ve flétnové trávě. „Až dám rozkaz, přestanete střílet a přenecháte bombardéry na starost našim přátelům."

Kompletní vlna útočných letounů se přihnala jen krátce poté, co domluvila. Bylo jich tolik, že obloha ztmavla.

Po celém dlouhém pásu travin ze sebe vojáci shodili maskovací plachty, pod nimiž leželi, zvedli si ruční odpalovače na ramena a zahájili palbu. Zanedlouho rozzářilo oblohu víc světla, než kolik ho dodávalo předjitřní slunce, a z nebe se snesl nekončící déšť trosek. Stanton jako první vyrazil z jejich okopu, zvedl si ruční odpalovač na rameno a jednoduše podržel spoušť dole. Cílů bylo dost, aby si každá z jeho střel našla jeden. Z travin se ozývala jedna exploze za druhou od dopadajících trsových granátů, a přestože na počitadle v rohu jejího hledí naskakovalo, kolik jejích lidí umírá, věděla, že mohlo být mnohem hůř. Velké bombardéry, které letí za nimi, budou mít sekačky sedmikrásek – protipěchotní zbraně velkého dosahu – a bude jich pravděpodobně dost, aby pozabíjely většinu její nepočetné armády.

„Rame a Rome, jste připravení?" zeptala se.

„Vyrobili nás *připravené*," přišla ironická odpověď.

Lellan se podívala na chaos na obloze, na trosky a hořící stíhačky padající k zemi, a usoudila, že přišel ten pravý čas.

„Přestaňte střílet a kryjte se," nařídila svým vojákům, i když věděla, že jediný kryt, který tam venku mají, je pod přikrývkami vyplněnými kevlarem. Pokračovala: „Roboti, obloha je teď vaše."

Dva válcoví váleční roboti vystartovali z místa daleko na pravém křídle Lellaniny armády, kde se předtím zahrabali do měkké půdy. Už když stoupali k nebi, okamžitě rozpoutali zvláštní balet jeden kolem druhého. Pak najednou začaly z jednoho konce každého robota šlehat paprsky fialového ohně, takže vypadali jako rotující světlice. Jejich střely, které v tom nebylo vidět, zasahovaly s děsivou přesností a obloha se náhle zaplnila rozpadajícími se stíhačkami. Lellan si všimla, že některé stíhačky mění směr, aby na dvojici

stoupajících válců zaútočily, neměly však zdaleka takové manévrovací schopnosti jako roboti, kteří jednoduše sklouzli stranou a zničili útočníka, když je míjel. Ale nebylo to úplně jednostranné; oběma roboty probíhaly záškuby od občasných zásahů, a jeden z nich v krátkém zášlehu přišel o AFZ. Stoupali však dál a jejich kurz se dokonale křížil s kurzem prvního bombardéru. Těžkopádný obr neměl šanci. K explozi, která rozřízla oblohu, se jako dvojče přidala sluneční záře zvěstující náhlý útok pěchoty Teokracie.

Jejich ATV bylo najednou plné lidí a Eldene pocítila zlost nad takovým vpádem do svého prostoru – pak ji náhle ovládl zmatek, proč něco takového cítí.

„Pomalu a klidně," poradil jí Thorn. „Objeď to s námi po druhé straně kráteru."

„Vyšlo to?" zeptala se a roztočila turbínu vozidla. Skoro se až styděla ohlédnout se po nezvaných hostech.

„Skvěle," odpověděl Thorn, ale ona poznala, že se na něco zlobí. Dívala se, jak se otočil ke čtyřem nově příchozím. „Rád bych ti představil několik starých známých," řekl jí. „Ian, Mika a můj starý přítel Gant – ten je mrtvý."

Eldene zaujal mladík se žlutou tváří, schovaný v mohutném oděvu, a tak chvíli trvalo, než jí došel plný smysl posledních Thomových slov. Nezareagovala však, pouze přenesla pozornost zpátky k obrazovce a dala vozidlo do pohybu. To, že znovu cítila zmatek, ji nepřekvapovalo – byla ve stavu zmatku už od okamžiku, kdy uviděla, jak Fethan zarazil ruku do proktora Voluse. Když se pak Thorn vrátil do zadní části vozidla, ten zvláštní mladík přešel k ní a pozorně se díval, jak řídí. Věnovala mu váhavý úsměv a on jí ho unaveně oplatil. Chytil se při tom jednoho pomocného madla připevněného nad obrazovkou. Cítila, že je mu tady příjemněji.

„Mrtvý nebo živý, mně připadá ve skvělé kondici," poznamenal Fethan jako odpověď na Thornovo stručné, zatrpklé představení.

Jak vozidlo nabralo rychlost, všichni se chytili madel nebo si rychle sklopili sedátka, když začali zdolávat svah.

„Jsi naštvaný, protože jsi zapomněl na můj memplantát?“ zeptal se Gant.

Thorn se ušklíbl. „Sám nevím, proč jsem naštvaný.“ Ale určité podráždění se na něm projevovalo i potom, když si sedl ke zbraňovému panelu a nasunul si na obličej zaměřovač, nejspíš proto, aby skryl svůj výraz.

„Naštvaný, nebo ne, potřebuju, abys mě dostal do obrazu ohledně toho, co se tady děje,“ řekl ten, který se jmenoval Cormac, a Eldene cítila, jak jí z jeho hlasu přeběhl mráz po zádech. Ohlédla se po něm a spatřila oči, které byly neúprosné jako olověné projektily, ale pak se na ni muž usmál a chlad byl náhle pryč. Zmohla se jen na to, že se odvrátila a znovu se soustředila na řízení.

„To všechno vám můžu říct já, agente,“ řekl Fethan.

„Prosím, udělejte to,“ řekl. „A začněte tím, že mi vysvětlíte, proč mi pořád říkáte ‚agente‘.“

„Když jsem o vás slyšel naposledy, byl jste agent – a nemyslím si, že byste odešel,“ řekl Fethan.

„Vy mě znáte?“

„Jestli vás znám? Kdo by vás neznal? Jste Ian Cormac – ne zrovna to, co bych označil za *tajného* agenta.“

„Za toho jsem nikdy považován nebyl,“ odpověděl Cormac. „Jsem… zprostředkovatel a někdy se hodí, když mě lidé poznávají. Tajní agenti Řádu nosí každý den jiný obličej a často jsou to golemové… nebo něco jiného.“ Podíval se na Fethana.

„Já se jmenuji Fethan,“ odpověděl starý kyborg. „Taky jsem zprostředkovatel.“

„Tak se do toho dejte a zprostředkujte mi informaci o tom, co je to tady dole za bordel.“

Zatímco Eldene objížděla s ATV okraj kráteru do jasného dne pod zářivou oblohou, Fethan stručně popsal všechno, k čemu v uplynulých několika dnech došlo.

„Je příjemné potkat staré přátele,“ zamumlal Cormac, když mu Fethan řekl o Johnu Stantonovi – ale Eldene v jeho hlase žádnou radost neslyšela. Nakonec, chvíli poté, co Eldene zastavila ATV a vypnula motor, Cormac poznamenal: „Takže se zdá, že je Lellan v

pasti. Nemůže zůstat schovaná v jeskynním systému, protože se blíží ten Ragnorak; nemůže zničit všechny jednotky Teokracie na povrchu, protože výsledkem by byl jaderný úder proti ní; nemůže s těmito jednotkami prohrát, protože se nebudou brát zajatci; a nakonec jí nezbude než protahovat bitvu a doufat, že Řád zasáhne.“

„Ale ten je zřejmě na cestě,“ ozval se Thorn. Ukázal na komunikační přilbu, která ležela na podlaze v zadní části ATV. „Polas před chvílí poslal jednotkám povzbudivou zprávu, ve které je informoval, že nějaká bitevní loď ZBC zachytila Lellaninu podprostorovou prosbu a poslala ji dál – a tatáž loď teď letí sem.“

Cormac na okamžik úplně ztuhl a potom klidně řekl: „A jak se ta bitevní loď jmenuje? Padlo nějaké jméno?“

„Ano, je to loď hraniční hlídky a jmenuje se *Occamova břitva*,“ odpověděl Thorn.

Eufemisticky by se to dalo nazvat taktickým ústupem, ale ve všech ostatních jazycích se tomu říkalo porážka a Lellan nic jiného ani nečekala. Zaútočit a ustoupit, zaútočit a ustoupit – celou cestu zpátky do hor. Věděla, že tam bude moci konflikt protahovat téměř do nekonečna. Postavit se tady venku silám, které je svým počtem třikrát převyšovaly, by byla vyložená sebevražda. Možná by to bylo jiné, kdyby měla víc těch válečných robotů, nebo kdyby ti, které měla, nevyčerpali své zásoby energie do takové míry, že stěží stačili držet krok s ústupem její armády a čas od času podnikli protiútok, když se Dorthovy oddíly vrhly vpřed, aby linii narušily. Nakonec zoufale potřebovala zásah Řádu, protože bez něho mohli jedině prohrát.

Zničila jsem nás, úplně jsem nás zničila…

„Můžeš mi ještě jednou zopakovat, co řekl?“ zeptal se její bratr.

„Řekl, že *Occamova břitva* je momentálně v rukou separatistů, kteří s největší pravděpodobností nepošlou náš výkřik o pomoc dál.“ Vzpomněla si na ten chladný hlas, který jí mluvil do ucha, a na potvrzení od Fethana a od toho dalšího, Thorna.

„Ne, jak přesně to nazval?“ požádal Stanton.

„Nazval to podvratně ovládnutá bitevní loď s UI a naše vysílání pro Řád bylo aktualizováno, aby tu zprávu obsahovalo.“

„To by je mělo dát do pohybu,“ řekl její bratr.

Lellan zaťala zuby a s předstíranou únavou si protřela oči, aby rozmazala slzy, které se jí tam hromadily. Jarvellis ještě Stantona nekontaktovala, aby mu sdělila tu úžasnou novinu, že ve chvíli, kdy začali aktualizovaný signál vysílat, jej něco začalo blokovat.

„Musím to nosit, aby mě nezabila gravitace,“ vysvětlil Apis.

„Proč? Jak by tě zabila?“ zeptala se ho Eldene. Byla vděčná Fethanovi za dlouhé rozhovory, díky nimž alespoň trochu pochopila, co je to gravitace a že ve vesmíru není.

Mika, která seděla na smotaném spacáku naproti nim, se do rozhovoru vložila: „Jeho lidé… se přizpůsobili životu ve vesmíru. Kromě jiného by ho kosti ve zdejší gravitaci nedokázaly udržet, protože takový, jaký byl, by se zhroutil a téměř okamžitě by zemřel.“

Apis, který nejevil známky toho, že by se chtěl posadit, a dál šmejdil po ATV sem a tam, přenesl svou pozornost na Miku. „Říkáš ‚byl‘ a ‚by‘. V čem jsem teď jiný?“

Mika se zadívala na laptop, kterým monitorovala prostřednictvím exoskeletů styčníkovo tělo. „Zlepšuje se to, ale zatím bych ti neradila, aby sis korzet sundal. Je možné, že bys to přežil a nanomycelium, které přetváří tvoje tělo, by tak dostalo stimul, aby pracovalo usilovněji, ale takový krok se stále nedá doporučit.“

Eldene se v křesle řidiče opřela a znovu se na chlapce zahleděla. Neměla ponětí, o čem Mika mluví, ale tím to bylo záhadnější. Tento mladík předtím žil v obrovské kosmické stanici a teď musel nosit ten zvláštní objemný oblek, aby v masadské gravitaci udržel svou tíhu. Eldene si nedovedla představit někoho, kdo by jí byl míň podobný.

„Vyprávěj mi o *Miranda*,“ požádala ho znenadání.

Apis znehybněl v půli kroku a Eldene si všimla, jak analyticky si ho teď Mika prohlíží. Zřejmě se tady dalo hodně dozvědět, víc, než kolik toho zaslechla z předchozích rozhovorů, než ostatní z ATV odešli – Fethan zkontrolovat, kam se poděl kapucín, a ti tři zjistit, co je s tím ‚drakomanem‘.

Apis se k ní otočil a se zarputilým výrazem odpověděl: „Co je na tom k vyprávění? *Miranda* byla styčnická stanice, která byla domovem milionů lidí, a teď to není nic víc než poletující trosky.“

Dřív, než se stačil otočit jinam, se ho Eldene zeptala znovu: „Ale co ji zničilo?“

„Nanomycelium,“ odpověděl Apis. Možná doufal, že ji neznalost věci umlčí.

„Máte tady houby.“ Mika to řekla jako větu oznamovací, jak bylo jejím zvykem. Pak s náznakem zlosti na sebe samotnou dodala s jinou intonací: „Máte tady *houby?*“

„Rudopóry,“ odpověděla Eldene, i když si nebyla úplně jistá, jestli to spolu souvisí.

„Popiš mi je,“ vybídla ji Mika.

„Takové kulaté věci.“ Eldeniny ruce vytvarovaly ve vzduchu něco kulatého. „Nahoře na severu jimi krmí prasata.“

„To, co z těchto rudopór vidíš, je plod rostliny – rostlina samotná je rozprostřená do jemných vláken, z nichž některá jsou tak tenká, že ani nejdou vidět. Těmto vláknům se říká mycelia – to je množné číslo od mycelium.“

„Houba zničila místo, ve kterém byly miliony lidí?“ zeptala se nevěřícně Eldene. Pak ukázala na Apise. „A on ji má v sobě?“

„Je to trošku složitější,“ odpověděla Mika. Podívala se ke dveřím ATV, vedle nichž se rozblikala výstražná kontrolka, a pak si znovu nasadila masku.

Eldene si také nasunula masku a všimla si, že Apis ani nemusel – přístroje v jeho oděvu zřejmě zaznamenávaly každý pokles obsahu kyslíku v ovzduší a vysunuly mu hledí, když to bylo nutné.

„To jsou rychle zpátky,“ řekla Mika, vstala a otočila se ke dveřím. Eldene si všimla, že se velice zlobila, když jí předtím Cormac nařídil, aby zůstala v ATV – aby pak nemuseli svádět další boj, až ji budou chtít odtáhnout od Drakových pozůstatků. Uvažovala, jestli našli toho drakomana, o kterém mluvili. Skutečně nečekala, že dveře odskočí a že uslyší ránu, jako když sekáček zajede do hlávky zelí.

V první chvíli nechápala, co se děje. Mika se znenadání zlomila v pase a do stěny nahoře za ní něco narazilo. Teprve, když se roztrženou látkou Mičina ochranného obleku vyřinula krev, bylo jasné, že někdo, kdo stojí venku, ji prostřelil. Mika s bublavým zasténáním klesla na kolena. Otočila se, aby něco řekla, ale z úst jí vyšla jenom krev.

Voják Teokracie, který v dalším okamžiku prošel dveřmi, chytil Miku za rameno a vyhodil ji ven za sebe. Zároveň se otočil a vystřelil po Styčníkovi. Apis zachroptěl, jak ho jediný výstřel narazil na stěnu. Teprve když začal klouzat dolů a vyvrátil oči tak, že mu byla vidět jenom bělma.

Eldene napadlo sáhnout pro vlastní zbraň. V další sekundě jí ji voják vykopl z ruky a vrazil jí pod bradu rozšířenou hlaveň vlastní zbraně. Eldene znehybněla, protože ji poznala – byl to úplně stejný typ jako ta, kterou jí dal Fethan, když opustili obdělávaná území, a ona moc dobře věděla, čeho je schopna.

„Co s touhle?“ zeptal se hlas zvenčí.

„Nech ji. Za chvilku bude mrtvá, jestli už není,“ odpověděl ten, který zajal Eldene.

Do ATV vlezl druhý voják, pak třetí a po několika minutách za sebou zavřel dveře čtvrtý. Ten, který ohrožoval Eldene, odtáhl zbraň a zvedl s hledí. Bylo to bizarní, ale Eldene blesklo hlavou, že je zvláštní, jak málo se toho dá poznat ze vzezření člověka; často se totiž setkávala s buclatými, vesele vyhlížejícími proktory, kteří měli vždycky v zásobě nějaký vtip nebo směšnou anekdotu, když nějakému dělníkovi bičem sdírali kůži ze zad. Ale tento muž se svými jestřábími rysy a pokřivenými ústy vypadal jako ztělesněné zlo a viditelně mu to dělalo radost.

Ukázal zbraní na Apise. „Prověř ho. Je možné, že ještě žije.“

„Měl jsi mu rovnou vpálit jednu do hlavy, Speelane,“ řekl jeden z těch kteří přišli později.

„Ne, já myslím, že náš dobrý diákon si s těmito lidmi bude chtít promluvit.“

„Co ti čtyři další?“

„Zapomeneme na ně. Nechci se tady víc zdržovat.“ Podíval se přední obrazovkou ven. „Třeba se o ně postará ten kapucín.“

Eldene zůstala zticha. Dlouhá zkušenost ji naučila, že ten, kdo promluví, na sebe jedině přiláká nechtěnou pozornost. Speelan přenesl pohled zpátky dovnitř a zadíval se na ni, jako by na okamžik zapomněl, že tam je. Téměř ledabyle zvedl ruku s pistolí a udeřil ji hlavní do spánku.

Někdy nepomáhalo, když měl člověk hlavu, ve které do sebe kvádry logiky zapadaly naprosto přesně a fakta života a smrti se jevila jako nepříjemné otoky dásní. Drak byl pryč: pohřbený pod sesuvem bahna, který zvedl úroveň hlíny v jámě kráteru přinejmenším o deset metrů. Ale s ohledem na to, co se blížilo, to přece bylo stejně jedno, ne?

„Nemůžu věřit a neuvěřím, že Jizvák je někde dole pod tím,“ prohlásil Cormac. Jako vždy přitom nedal najevo nic z toho, co cítil.

Gant nesouhlasil: „Možná je tam pořád, ale jestli je, můžeš vzít jed na to, že není mrtvý.“

„Na rozdíl od někoho, koho znám,“ poznamenal Thorn.

„Já nejsem mrtvý,“ připomněl Gant. „Jak bych mohl být? Jsem přece stroj.“

„To k ničemu nevede,“ řekl Cormac dřív, než Thorn stačil zformulovat odpověď. „Gante, odkud bereš takovou jistotu, že není mrtvý?“

Gant pokrčil rameny a otočil se tak, že hlaveň AFZ, kterou držel v náruči, mířila do kráteru, jenž se pomalu znovu naplňoval. „Jak víš, nepotřebuje dýchat kyslík. Jestli tomu dobře rozumím, je jen výkonnější, když je při spalování svého tělesného paliva obklopen plynným okysličovadlem, které může vdechovat. Jak už víme, může využívat i jiné druhy atmosféry, a já vím, že bez jakékoli atmosféry k dýchání mu tělesné palivo vystačí na několik dnů, než jednoduše upadne do stáze.“

„A odkud to všechno víš?“ Cormac se tvářil, že ho odpověď zajímá.

„Od Miky. Ne přímo od ní, ale vytvořila o drakomanech docela slušnou databázi.“ Pokynul hlavou směrem ke kráteru. „Mohl by pod tím ležet ve stázi – nebo se právě teď prohrabávat ven.“

„A budeme čekat, abychom to zjistili?“ zeptal se Thorn.

Cormac se na oba muže pozorně zadíval a zamyslel se nad momentální situací. Možná by měli počkat a zjistit, jestli se Jizvák skutečně vyhrabe ven, protože Cormac měl pocit, že každá jiná snaha je stejně marná. Teokracie povstaleckou armádu zničí, buď v přímém boji na povrchu, nebo kinetickou zbraní pod zemí – spolu se zbytkem tamní populace. A celé to bylo zbytečné drama: hádka hus v ohradě před jatkami. Cormac cítil beznaděj: spadl tak hluboko, že si nebyl jistý, jestli se někdy vyhrabe zpátky nahoru.

„Tak počkáme?“ zopakoval Thorn.

„A co tím získáme?“ otázal se Cormac.

Tentokrát do jeho hlasu možná pronikla hořkost, protože Thorn a Gant se na sebe podívali s výrazem, ve kterém byl zmatek a zároveň značné obavy.

„Měli bychom se vrátit a pomoci Lellan Stantonové,“ nadhodil Thorn. „Je to schopná velitelka a je oddaná Podzemí. Zaslouží si všechno, co pro ni můžeme udělat, i když toho asi nebude mnoho.“

Cormac, který jeho poslední slova slyšel jen na půl ucha, dál hleděl dolů do kráteru. Pak najednou věci zapadly do sebe. „Lellan Stantonová,“ řekl a otočil se zpátky k oběma mužům.

„Co je s ní?“ zeptal se Thorn.

„Přiletěli jste sem lodí Johna Stantona, *Lyrikou II.* Ale jak se vám podařilo proletět, aniž by vás zaznamenali?“

„Loď měla chameleonware. Na docela vysoké –“

„A ta loď je teď někde nahoře v horách?“

„Ano…“

Cormac se otočil od kráteru a zamířil rychlým krokem zpátky k ATV. Thorn, který pospíchal za ním, se ho zeptal: „Ty uvažuješ o tom, že s ní zaútočíš na ten Ragnorak, že?“

Cormac se krátce, trpce zasmál, prudce se zastavil a otočil se obličejem ke zbývajícím dvěma. „Patrně jsem tím, co jsem vám už řekl nebo co jsem vzkázal Lellan, nevykreslil obraz dost jasně.

Možná proto, že jsem vynechal jednu související skutečnost.“ Našel očima Ganta. „Myslím, že tvůj partner rozumí, ale nejsem si jistý, jestli se odvažuje porozumět úplně.“

„Skellor?“ zeptal se Gant a Cormac získal pocit, že bledá pochmurnost, která ovládla golemův výraz, je dokonalou emulací opravdové tváře.

„Přesně tak, Skellor. Skellor se pomocí džainské technologie zmocnil bitevní lodi s UI. Navíc se propojil s krystalickomatricovou UI a přežil to. Řekl jsem to vám a řekl jsem to Lellan, ale nejsem si jistý, nakolik to chápe.“

„Dost, aby věděla, že je nebezpečný,“ řekl Thorn.

„Nebezpečný,“ zopakoval apaticky Cormac.

„Vypátrat ho a zastavit ho se stane pro ZBC prioritou – něco jako on nesmí existovat,“ dodal Thorn.

„Jistě,“ řekl Cormac. „A kdyby o něm Zemská centrála věděla, už by poslala ZBC, aby ho vystopovala a zastavila, jak jsi řekl. Zamlčel jsem totiž, že ve skutečnosti víme o Skellorovi jen my na této planetě. My a případně ostatní, se kterými jsme tady mluvili.“

Když si Thorn uvědomil, co mu Cormac říká, jeho výraz pomalu ovládlo zděšení. „On sem letí… a nebude riskovat, že se ta zpráva dostane ven…“

„Povraždil *celou* posádku *Occamovy břitvy*,“ připomněl Gant.

Cormac se otočil, aby pokračoval, a zároveň dodal: „A letí sem jako pán té lodi, lodi schopné spálit na popel všechno na povrchu téhle planety. Proto rovnou říkám, že tohle pitomé povstáníčko a jeho potlačení můžou jít do prdele. Jestli Lellanino vysílání nepronikne ven, budu se muset dostat z této planety, abych varoval Řád. A když budu odsud a Skellor o tom bude vědět, možná pro něho nebude tak lákavé zůstat tady a povraždit všechny lidi v celé téhle soustavě.“

* * *

Cormac sekundu nebo dvě zíral na mýtinu a na dvě vyjeté stopy mizející ve flétnové trávě a uvažoval, které konkrétní božstvo na něj z velké výšky kálí.

„Miko!“ vykřikl Thorn, vyrazil vpřed a sklonil se k zakrvácenému tělu, které tam leželo na zemi. Cormac dal znamení Gantovi, aby uhnul stranou, vytáhl dlaňovku a vyšel za Thornem na mýtinu. Pohled na Miku mu prozradil, že je s ní konec: rozložení krvavých skvrn ho informovalo o místech, kudy výstřely pronikly dovnitř a vyšly ven, přímo přes hruď na pravé straně. Zbraň držel dál vedle obličeje a oči sklopil ke stopám, které tam zanechalo ATV. Kdo to měl na svědomí? To děvče? Fethan? Ať to byl kdokoli, byl odhodlán ho najít a zabít.

„Hele, přestaň vyvádět. Nic mi není.“

Cormac hlas zaregistroval, ale nepoznal ho, protože z jeho pohledu prostě neodpovídal žádné možné realitě. Ohromeně se díval, jak Thorn pomáhá Mice na nohy. Pak k ní přistoupil a chytil ji pod loktem, protože to vypadalo, že znovu upadne.

„Nic mi není, nic mi není,“ opakovala stále dokola.

„Prostříleli tě skrznaskrz,“ zaprotestoval Thorn.

Cormac se pokusil znovu vyhodnotit, co vidí: krvavou skvrnu kolem jedné díry pod Mičiným pravým ňadrem a významnější ztrátu krve z větší díry vytržené v zadní části její blůzy, kde byly izolační vrstvy rozevřené jako květ bodláku: místa, kudy střela vnikla do těla a kudy vyšla ven. Mika se na Thorna sesunula jako opilá a on ji zachytil. Cormac pomocí hlavně své zbraně a jednoho prstu zlehka rozevřel potrhanou látku na jejích zádech. Byla tam spousta krve, ale pod ní hrudka červenorůžové tkáně připomínající hluboce zakořeněný nádor.

„Lékař se uzdravuje sám,“ zamumlal, pustil látku a ustoupil. Vzpomněl si na tvora, kterého zabil ve Skellorově laboratoři – tvora, kterého Mika později tak intenzivně studovala.

Podívala se do míst za jeho zády a do jejího zesláblého výrazu se vloudila určitá kalkulace. „Byli to vojáci, vojáci Teokracie.“

Gant, který stál Cormakovi u ramene, řekl: „Nejspíš někdo, kdo přežil z toho člunu.“

„Jsi na tom tak dobře, abys mohla jít?“ zeptal se jí Cormac. Mika přikývla.

„V tom případě půjdeme po jejich stopách – alespoň že míří správným směrem.“

„A co Fethan?“ zeptal se Gant. „Myslím, že nás dohoní.“

Když se později ukázalo, že Mika už nepotřebuje ničí pomoc, a Thorn se přesunul dopředu za Gantem, Cormac se naklonil až k ní a řekl: „Pani doktorko, nevzala jste si trochu té Styčníkovy medicíny?“

„Vzala,“ odpověděla Mika.

„A je dobrá, že?“ řekl.

„Lepší než dobrá,“ odpověděla Mika a poklepala prstem na indikátor naplnění své kyslíkové láhve. Indikátor přešel ze zelené přes oranžovou do temně červené, což znamenalo, že láhev je úplně prázdná. Cormac uvažoval, jestli si předtím vyměnila láhev za novou jen proto, aby zachovala dekorum, nebo jestli podobně jako Jizvák fungovala na větší výkon, když dýchala vhodné plynné okysličovadlo.

Přestože Speelan podal hlášení stručně a se skoro až strojovým sebeovládáním, Aberil cítil přes spojení jeho strach. Nedokázal se rozhodnout, jestli je to strach z kapucína, který se tam stále někde pohyboval, nebo z očekávaného hněvu, který se na Speelana snese za ztrátu člunu a čtyřiadvaceti mužů. Aberil ve skutečnosti žádný hněv necítil, pouze zvědavost, co se od dvojice zajatců – z nichž jeden byl zřejmě Styčník – bude moci dozvědět. Proktor Molat, kterého mu přivedli několik hodin předtím, mu nepřispěl žádnými informacemi, které by měly taktickou hodnotu, a začínal ho nudit. Jen jeho historka o silurákovi byla zajímavá, neboť Aberil poznal, že proktor v něčem lže, ale dostatečný tlak odhalil pouze Molatův hloupý pocit viny za obětování podřízeného. Proktor Molat evidentně dosáhl při postupu v hierarchii Teokracie své hranice.

„Kde je povstalecká armáda teď?“ otázal se obecně.

„Na druhé straně močálové kotliny, vrchní komandére,“ odpověděl jeho logistický důstojník.

„Takže ustupují k horám, aniž bychom je museli přes kotlinu nutit. Je to opravdu příliš snadné.“

„Nemyslím, že by kapitán Granch měl stejný názor, první komandére.“ Důstojník byl bledý, když se k Aberilovi obrátil. „Nařídil stažení zbývajících stíhaček.“

„Granchi, co to vyvádíte?“

Kapitán *Gabriela* odpověděl pohotově:

„Omlouvám se, vrchní komandére, ale musí se vrátit pro doplnění paliva a výzbroje, když teď kosmoport není k dispozici.“

Aberil se zazubil na proktora Molata, který, stejně jako všichni ve velitelském člunu, poslouchal.

„Jediný bombardér, který nám zůstal, je poháněný reaktorem, takže nevidím důvod, proč by měl být povolán zpět. Dokonce jsem skálopevně přesvědčen o tom, že by neměl být.“

Granch: *„Vrchní komandére, nemůže se dost přiblížit, když mají ty řádové stroje.“*

Aberil: *„Granchi, já velice dobře vím, že na palubě toho letounu je váš syn. Nicméně zůstane na vysoké oběžné dráze, dokud jej nebude třeba – je to jasné?“*

Granch neodpověděl, zato promluvil logistický důstojník. „Bombardér se vrací na vysokou orbitu, pane.“

Aberil se otočil k Molatovi. „Tak to vidíš: měkkost, nedostatek víry, nepotismus. Musíme být pevnější a tvrdší, jestli chceme hrdě zaujmout své místo ve vesmíru před Bohem.“ Potom, než proktor stačil odpovědět, se od něho Aberil odvrátil a vyslal do éteru:

„Jak daleko jste teď, Speelane?“

„Mám velitelský stroj na dohled a budu u vás během několika minut, vrchní komandére“ přišla Speelanova rázná odpověď.

„Přivez vězně přímo sem ke mně,“ nařídil Aberil. *„Bez další újmy.“*

Ale než mu Speelan mohl odpovědět, vložil se do hovoru někdo jiný:

„Aberile, doufám, že se nenecháváš svými hrátkami odvést od hlavního cíle.“

Aberil v mžiku vyletěl z křesla. Spojení s hierarchou mělo takovou sílu, že mu málem začalo hučet v hlavě. Navíc cítil, že se ta

síla nedá vysvětlit pouze tím, že zprávu přenášel jeden z horních kanálů, dříve využívaných téměř výhradně septarchiány.

„Toto není rozptýlení, hierarcho. Jsem si jist, že do zítřejšího svítání budou Lellaniny jednotky dokonale umístěné v horách, abychom mohli nasadit nukleární očistu. Ale velice mne zajímá, proč by chtěl být nějaký Styčník tady dole na povrchu, natož jak se sem dostal.“

Na nižším kanálu se ozval Loman. *„Jestli to považuješ za tak důležité, neztrácej tím příliš mnoho času a použij drogy, ne mučení.“*

Aberil si nedovolil namítnout, že by se musel vzdát rozkoše z působení bolesti. Dokonce najednou dostal strach nějak zareagovat, protože i na dolních kanálech byla komunikace od jeho bratra dosti drtivá.

„Jak si přeješ, hierarcho.“

Spojení skončilo. Aberil polkl a zhluboka se nadechl. Z výrazu Molata a ostatních vyčetl náznak strachu a zmatku. Všichni zaregistrovali sílu, kterou v sobě hierarcha měl, a nikdo z nich ji ani trochu nechápal.

* * *

Carl nikoli poprvé zvedl ruku a poklepal si na řádový obvaz na ráně, kterou měl z boku na tváři. Díval se při tom přes močálovou kotlinu k flétnové trávě na druhé straně. Kdyby zahájili palbu ze svých pulzních pušek, určitě by některé vojáky Teokracie zasáhli, tak jako totéž jistě platilo v opačném gardu pro nepřátele a jejich probíječky, ale zásoby munice nebyly na obou stranách nevyčerpatelné a husté traviny měly tendenci pohltit hybnost veškerých projektilů, ať to byly železné kulky nebo pulzy ionizovaného hliníku.

„Ti parchanti mají v tělesné zbroji termální síťovinu,“ řekl Uris, když se podíval na obrazovku malého tepelného detektoru, který se mu podařilo zachránit z tanku těsně před jeho zničením.

„Buď ji mají, nebo si to představuješ,“ opáčil Targon.

Jako příhodná odpověď zabušila do flétnové trávy napravo od nich celá dávka z probíječky. Znělo to, jako když se túruje opotřebovaný dieselový motor. Padli tváří dolů a zakryli se

maskovacími celtami. Vysoké stonky je zasypaly deštěm kašovitých, tmavě zelených úlomků. Nedaleko začalo několik lidí křičet, pak jejich rámus něco náhle uťalo. Další bojovník opustil úkryt a pokusil se přeběhnout průsek porostlý nízkými jitroceli, aby si na druhé straně našel lepší. Druhá probíječka spustila palbu a muž se prostě rozlétl na kusy.

„Odkud to kurva lítá?“ zeptal se Carl.

Shrbený Uris, s maskovací celtou přes záda, se zadíval na detektor a pak náhle zagestikuloval rozevřenou dlaní. „Deset metrů zpátky od zadního okraje – jen kousek nalevo od toho jitrocelového průseku!“

„Beckle!“ vykřikl Carl.

Beckle nepotřeboval žádné zvláštní instrukce. Rychle postavil malý minomet, který předtím vyfasoval – jako neadekvátní náhradu za pulzní dělo v tanku – a třikrát vystřelil. Dvě exploze vyvrhly do vzduchu hlínu a kořeny, ale Carl, který se postavil, si byl jistý, že mezi tím, co vynesl vzhůru třetí výbuch, zpozoroval lidskou paži. Spolu s Targonem zvedli zbraně nad hlavu, aby je dostali z flétnové trávy, a zahájili palbu do stejné oblasti, kde došlo k explozím. Nalevo od nich však začaly vybuchovat granáty a střelba z probíječek nabrala takovou intenzitu, že se vzduch zaplnil plískanicí tvořenou vyvrženým bahnem a kousky vegetace. Carl ani nemusel vydávat rozkazy – jeho muži se znovu rozběhli, prodírali se houštinami trávy, dupali po už ušlapaných plochách mokrých nachových listů, potáceli se blátivými kanály, v nichž bylo tak mokro, že tam dokázal zakořenit jenom černý jitrocel. Napravo od nich byli další, běželi…padali… umírali. Z jejich skupinky šel k zemi jako první Targon. Otočil se, aby vystřelil za sebe, podíval se, kde má zbraň, a v tupém úžasu uviděl jen své dvě paže končící v lokti. Začal řvát, ale vzápětí se zhroutil na zem jako socha z červeného popela; výtrysk ohně ho jednoduše pozřel. „Svině!“

Beckle vystřelil z minometu a zasáhl granátem zpola viděné pozemní vozidlo, na němž byla namontována těžká probíječka. Výbuch odmrštil vozidlo z dohledu a někdo se s křikem dal na útěk pryč – uniforma Teokracie na něm hořela. V příštím okamžiku vzplál

oslnivě bílým kyslíkovým plamenem, když mu praskla vzduchová láhev. Zpětný ráz minometu zachránil Becklemu život, neboť ho položil na záda pod salvou, která pokosila vegetační kryt, k němuž prchal. Carl pokryl prostor palbou. Svítící střely z jeho pušky zafungovaly jako stopovky, když ji namířil na vojáka, který střílel po Becklem, a přeřízl ho v půli.

„Takhle to nepůjde!“ zařval Uris a zvedl Beckleho na nohy.

„Mají početní a zbrojní převahu,“ vychrlil ze sebe Beckle. Ve stejném okamžiku se všichni tři vrhli do úkrytu v malém kráteru nacházejícím se za hromadou propletených kořenů a zeminy, kterou z něj zřejmě vyhodila nedávná exploze.

„Přece víš, že tady vyhrát nemůžeme, takže to aspoň musíme natáhnout,“ zabručel Carl.

„Ale bylo by hezké být aspoň blízko,“ odpověděl Beckle.

„Zavři hubu, Beckle,“ obořil se na něho Uris, pak popadl Carla za rameno a nasměroval společníkovu pozornost k další osobě, která s nimi byla v kráteru. Žena, která tam seděla, byla viditelně bývalá nádržová dělnice, protože měla na těle stále skolu. Zdálo se, jako by skutečnost, že většinu obsahu toho těla teď žena drží v náruči, skole nijak nevadila – nasávala to, co z její krve zbylo, a stále vypadala zdravě. Carl k ní přelezl, s hlavou důkladně skloněnou, a zkusil nahmatat pulz na ženině těžce popáleném krku. Po chvíli zavrtěl hlavou a sklouzl zpátky, aby se přidal ke svým druhům.

„Mrchy zkurvené,“ neudržel se Beckle, vytáhl zkrácenou pušku a dvakrát do tvora vystřelil. Tvor, z něhož se vyvalil dým, se zvedl na krátké nohy, jako by se snažil zatáhnout hlavu, pak ochable klesl a ven se vylila rudá okysličená krev.

„Nejspíš ji dorazil,“ prohlásil Carl. Chvíli se upřeně díval za ni a uvažoval, že její krev dostříkla hodně daleko – než si uvědomil, že to, co vidí, jsou červené duběnkovité uzliny vyrážející na stéblech trávy, a došlo mu, jak naprosto bezvýznamné je lidské drama proti nezdolnému, drtivému mechanismu poháněnému střídáním ročních dob. Pak vykoukl z kráteru opačným směrem a vzápětí dal hlavu zase dolů, když je ohnivý výbuch pokropil úlomky této pučící vegetace.

„Teď sem každou chvíli pošlou granát," varoval Beckle.

„Poběžíme dál a zastavíme se až v horách," přetlumočil Carl rozkazy, které právě obdržel.

„S tou částí, že poběžíme, souhlasím," zamumlal Beckle.

„Lellan?" zeptal se Uris – už dřív svou komunikační přilbu ztratil, takže teď neměl přístup jako Carl.

„Jo," odpověděl Carl.

„To je skvělý, ona má plán," utrousil Beckle, když přelezli přes okraj kráteru a rozběhli se k dalšímu chatrnému úkrytu.

V takové hrůze a chaosu Carl považoval za nutné věřit, že někdo někde ví, co dělají. Myslet si něco jiného by znamenalo podlehnout zoufalství.

Když se vědomí konečně navrátilo, učinilo tak s dezorientující náhlostí. V jednom okamžiku Apis cítil, že znovu procitá z hibernační rakve v přistávacím člunu, a pak, když paměť dohonila ztrátu, si myslel, že se probouzí na podlaze ATV. Když zvedl hlavu a rozhlédl se, ukázalo se, že obě varianty byly nesprávné. Ano, byl v přistávacím člunu, ale ne v tom, ve kterém na tuto planetu přiletěl. Tento měl pilotní kabinu oddělenou těžkými dveřmi, na podlaze nějaký vláknitý materiál a ve stropě zasazená studeně modrá světla. Apis se posadil a zvedl se do polohy, kdy se zády opíral o studenou stěnu. Zachroptěl při tom námahou. Eldene seděla s rukama ovinutýma kolem holení a bradou položenou na kolenou. Chvíli se na něho mlčky dívala a pak řekla: „Ty sis nevšiml, že?"

Apis uvažoval, jestli mluví o krvavém obvazu na své hlavě. Zvedl ruku, která jako by byla obalená olovem, a ohmatal si týl vlastní hlavy – místo, kde narazila na stěnu ATV, když ho ten voják Teokracie… strčil. Spustil ruku a zadíval se na ni, pak si ji položil na prsa a prozkoumal ji prsty druhé ruky.

„Varovala jsem je, že tě zabije, když to dají pryč," dodala Eldene.

Vystřelili na něho, ale exoskelet zabránil kulce proniknout do těla, což se teď nestane, protože jej už na sobě neměl. Pokračoval v ohledávání hrudi, břicha, bicepsů a stehen. Vlastní tělo mu připadalo úplně cizí; místo toho, aby pod kůží cítil pouze kosti a chrupavky,

našel vrstvu masa, vytvarované svaly, které lpěly na jeho kostech jako nějaké parazitické výrůstky – fakticky objem, na který vůbec nebyl zvyklý. Pokaždé, když se pohnul, se tyto svaly pohnuly s ním – nepřipadalo mu úplně opravdové, že ten pohyb vykonávají a skutečně k němu patří. „Proč nejsi mrtvý?“ zeptala se Eldene.

Apis se zamyslel nad složitými – a pro jeho úvahy neuvěřitelně nebezpečnými – postupy, které bylo třeba vykonat, aby vstal, a pro tu chvíli je zavrhl.

„To je tím myceliem, které ve mně působí – přebudovalo mě na normálního člověka. Mika říkala, že exo na sebe přebírá čím dál tím menší zátěž, ale já jsem si nebyl jistý, co tím myslí.“

Mika?

„Kde je Mika?“ zeptal se, nejistý, zda vůbec chce slyšet odpověď.

„Mrtvá,“ odpověděla na rovinu Eldene. „Zastřelili ji a pak ji jednoduše vyhodili ven jako pytel zdechlin.“

Apis hleděl na Eldene, ale nějak v sobě nedokázal najít energii, aby cítil lítost. Ztratil své příbuzné, ztratil matku a Miku ani neznal příliš dlouho. Jednoduše mu pro ni žádný zármutek nezbýval.

„Kde teď jsme?“ zeptal se Apis a zajímalo ho víc než jenom jejich poloha.

„Cestou sem jsem viděla stovky přistávacích plavidel a velké stavby podobné stanům, které byly vztyčené mezi některými z nich. Jsme v jednom z těch plavidel u okraje stanu. Jsme zajatci Teokracie.“

„Co s námi udělají?“ ptal se dál.

Eldene se na něho dlouze zadívala a potom pokrčila rameny. „Nejspíš nás umučí. Tady dole nejsou žádná vězení.“

„Oni jsou… šílení,“ začal Apis. Ale Eldenina pozornost sklouzla ke kontrolce vedle přechodové komory, která přešla z červené přes oranžovou do žluté. Apis ucítil příval adrenalinu a využil jej k tomu, aby se ztěžka postavil. Připadalo mu, že každý pohyb s sebou přináší riziko; cítil, jak mu svaly pod kůží kloužou, a očekával mučivou bolest, až se odtrhnou od upínacích bodů; lupání v kloubech a intenzivní špendlíky a jehly v chodidlech ho děsily, ale jaksi se mu podařilo vstát bez nehody.

Voják, který vešel, byl ten, který vpadl do ATV a vystřelil na něho. Apis byl nahý, a proto si připadal neuvěřitelně zranitelný, když mu muž ledabyle namířil stejnou zbraní na hruď.

„Stojíš, jak vidím, což znamená, že ty –“ podíval se na Eldene „– jsi lhářka.“

Apis, kterého se to dotklo, se jí chtěl zastat, ale Eldene se mu podívala do očí, když také vstávala, a nepatrně zavrtěla hlavou. Teprve když to udělala, začal opravdu chápat jejich situaci, a teprve tehdy v něm cosi velice dospělého a velice otrlého – co se možná zrodilo v okamžiku, kdy otevřel přechodovou komoru, aby pustil vakuum na třiadvacet lidí, a živilo se to vším, co se do té doby stalo – zvedlo hlavu a rozhlédlo se kolem sebe. Nechal ústa zavřená a uvažoval, nakolik se v této gravitaci může na své tělo spolehnout; a také uvažoval, jestli dostane šanci je použít.

Když se muž nedočkal žádné verbální reakce na svá slova, kterou možná ani nečekal, hodil po Apisovi cosi stlačeného, co měl v levé ruce, a pak uhnul stranou, aby do cely mohl vejít další voják. Apis smotaný materiál zachytil, nechal jej, aby se rozbalil, a uviděl, že dostal kombinézu.

„Oblékni si to,“ poručil voják.

Apis si kombinézu oblékl, přičemž každý odměřený pohyb prováděl nanejvýš opatrně. Když skončil a zápasil s tím, aby zapnul primitivní knoflíky na přední straně oděvu, cítil se vyčerpaný. Když voják oběma pokynul, aby šli ke dveřím, kde čekali další strážní s plastovými pouty pro ruce a nohy, Apis pochopil, že jejich šance na útěk se rozplývají.

Jak se masadský měsíc posouval po obloze, slunce předhonilo Calypse v jejich nevypočitatelném závodě mezi obláčky a zapadlo trochu stranou, zatímco Calypse, které vykreslovalo jako šedohnědou siluetu, se ponořila do mlhavého zapomnění za obzorem teprve polovinou své masy. Krátce to vypadalo, jako by plynný obr splynul s planetou, a jak klesal, případný pozorovatel už už čekal, že se země nárazem rozechvěje.

„Co se stalo?“ zeptal se Fethan a upřeně se podíval na Thorna.

„Stejně dobře bychom se mohli zeptat my, co se stalo tobě," opáčil Cormac, když se zahleděl na potrhaný oděv a potrhanou kůži starého kyborga a všiml si obnaženého tvrdého bílého keramalu a uhlíkových kompozitu jeho vnitřních mechanismů.

Thorn začal s vysvětlováním: „Zbylí dva byli v ATV, když se ho zmocnili vojáci Teokracie. Sledujeme je." Pak pokynul Mice. „Na chlapcově exoskeletu máme štěnici."

Fethan přikývl, chvíli si prohlížel krev na Mičině oděvu, tázavě pohlédl na Cormaka a pak se obrátil ke Gantovi. „Jsi schopen rychlého pohybu, goleme?"

Jeho otázka byla položena příliš vážně, než aby Gant odpověděl vtipem, a tak jenom přikývl na znamení souhlasu. Cormac přejel zrakem z Fethana na Ganta a zase zpátky.

„Nějaký problém?"

Fethan se ušklíbl. „Máme tady kapucína, jen asi dvě stě metrů tímhle směrem." Ukázal za vysoké, stinné houštiny flétnové trávy a pak namířil prst na Ganta. „Já a on si musíme zahrát na živou návnadu a odvést ho pryč." Otočil se k Thornovi, Cormakovi a Mice. „Vy tři musíte jít dál – nejrychleji, jak si troufnete. Pokud možno se držte mimo flétnovou trávu a dávejte pozor, mohl by se tu objevit volavák." Varovně ukázal k tmavnoucí obloze.

„*Mohli* bychom ho jednoduše zabít," navrhl Gant a zvedl svou AFZ.

„Kdepak, nemohli," odpověděl mu Fethan. Prohlédl si zbraň. „To by ho jedině naštvalo."

Cormakovi, který věděl, že zbraň, již Gant drží, dokáže zničit jiné golemy a nadělat díry do ocelových stěn, blesklo hlavou, jestli Fethan ví, o čem mluví. Než k tomu mohl něco poznamenat, kyborg pokračoval.

„Tohle je svinsky velký neřád," prohlásil. „Možná by se vám podařilo rozstřílet tolik článků, že byste ho zabili, ale pravděpodobnější je, že byste ho jenom trochu popálili, než by z vás nadělal fašírku… Hele, musíme jít."

Gant očima vyhledal Cormakův souhlas. Když Cormac přikývl, Gant se vydal za starým kyborgem do houstnoucího šera. Cormac se

k ostatním otočil zády a řekl: „Měli bychom jít.“ Pak, když si všiml, jak se Thorn dívá za dvěma rychle se vzdalujícími postavami, dodal: „Jsou to stroje, Thorne. Ty by ses tak rychle pohybovat nedokázal, takže by ses brzy vyčerpal.“

„Stroje,“ zopakoval Thorn a pak dodal: „Nikdy mi neřekl, že má memplantát. Ležel roztrhaný na podlaze v té jeskyni na Samarkandu a já jsem to nevěděl… Nejspíš tam později přišel záchranný tým.“

Cormac ho poplácal po ruce. „Tak pojď.“

Thorn se zachvěl a poslechl ho.

Tam, kde to šlo, postupovali kanály zarostlými jitrocelem a mechem, nebo přes plochy, kde byla tráva spasená po kořeny; a tam, kde to nešlo, si razili cestu hustou flétnovou trávou opatrně a se zbraněmi po ruce. Neustále si připomínali drama, které jinde sehrávali Fethan a Gant. Z dálky k nim doléhal svist, jako když jede magnetický vlak nebo se do suchého listí opře nenadálý vítr. V jednom okamžiku rozsvítil soumrak načervenalý, svářečkový záblesk Gantovy AFZ a Cormac se neubránil myšlenkám na to, jestli se golem vzepřel instrukcím nebo zbraň možná použil jen pro odvedení pozornosti.

„Jak to myslel, rozstřílet tolik článků, abychom ho zabili?“ zeptal se Cormac, když si udělali krátkou zastávku na odpočinek.

Mika znovu ověřovala na laptopu, kam by měli jít – podle jednoduše uzpůsobeného softwaru, který využíval zesilování nebo zeslabování signálu z Apisova exoskeletu jako rádiový zaměřovač. „Četla jsem o kapucínech jenom málo, a to ještě spíš ze zvrácené zvědavosti než proto, že bych čekala, že se někdy s nějakým setkám,“ řekla, pověsila si obrazovku zpátky na opasek a otočila se ke Cormakovi. „Pokud jsem to pochopila, mají některé tělesné vlastnosti žížal, které nemají mozek v hlavě, ale rozložený po celé délce těla. Bylo by obtížné zabít takového tvora zásahem pouze do jednoho místa.“

„Co dalšího mi o nich můžeš říct?“ zeptal se Cormac, který pevně věřil, že něco, co bylo pojmenováno a popsáno, už nemůže být tolik děsivé.

„*Já* ti můžu říct jenom málo,“ prohlásil Thorn.

Cormac na něho kývl, aby pokračoval.

Thorn navázal: „Stanton mi řekl, že je nedokáže zabít nic menšího než AFZetko nebo raketomet. Jejich krunýř tvoří zřejmě něco na způsob uhlíkového kompozitu a jejich těla se skládají převážně z něj a ze šlachovité tkáně. Obojí rozvádí žár laserů a malé zbraně nadělají jenom spoustu děr. Jeden z nich údajně kdysi stáhl na zem proktora se vznášedlem, které bylo sto metrů vysoko ve vzduchu.“

Cormac si sundal masku a napil se z láhve vody – v ústech mu maličko vyschlo. „Jak jsou rychlí?“ vyptával se dál.

„Stanton tvrdí, že se dovedou pohybovat stejně rychle jako pozemští dravci. Zeptal jsem se na to UI z *Lyriky II*. V terénu, jako je tady, se samozřejmě dokážou pohybovat ještě rychleji, asi sto kilometrů za hodinu.“

„Bezva,“ řekl Cormac. Jeho předchozí teorie o popsané hrůze se mu teď válela u nohou, rozbitá na kusy. „Nepůjdeme dál?“

17

Žena si pro sebe přikývla a pokračovala. „Jako první se vypravil do hor bratr Stenofal. Pátral po nepříteli na vrcholech i v roklích a nakonec ho nalezl v Údolí stínů a šepotů.“

Obrázek ukazoval bratra jako nějaké obrovské božské vtělení, jak stojí ve své blyštivé zbroji rozkročen nad údolím. Rukavicemi svíral probíječku nerealistických rozměrů, která byla propojena žebrovaným přívodním kabelem s těžkopádným zdrojem připevněným na opasku. Pod ním v údolí bylo cosi tmavého a hmyzovitého. Ženě stačilo, aby se na to podívala, a vzadu na šíji se jí naježily chloupky.

Přečetla: „Jak stál nad údolím a slunce se blyštělo na jeho vyleštěné zbroji, oslovil netvora: ‚Vyjdi ven a postav se mi!‘“

Žena si náhle uvědomila, z čeho jí běhá mráz po zádech: obrázek získal hloubku – 3D efekt. Když přitiskla na stránku prst, byla chladná.

„Ten s kápí vyšel ven a Stenofal na něj zaútočil poctivým železem. Údolím se rozléhalo zvonění a ozvěny jejich souboje a z výšin se s burácením valily laviny kamení.“

Když Ten s kápí postoupil do popředí, bylo to něco děsivého: chitinová kápě uzavírající stín a jen náznak očí. Bratr Stenofal se otočil a jeho probíječka začala chrlit čáry něčeho černého, co se v tomto stínu pouze ztrácelo.

„Avšak železo mu proti tomuto netvorovi nebylo nic platné. Nakonec byl odtažen dolů do Údolí stínů a šepotů a nůž Toho s kápí rozkrojil jeho brnění, jako by bylo z másla.“

Žena zhlédla vyobrazenou scénu a došla k závěru, že udělala dobře, když tento příběh nejdřív zkontrolovala, než s ním svého syna… seznámí.

Hierarcha Epthirieth Loman Dorth stál ve své oblíbené vyhlídkové místnosti ve Věži víry a přemýšlel o tom, co udělal. Rada mu ze strachu odhlasovala větší a větší pravomoci, čímž prakticky rozvrátila funkčnost svého úřadování. Ale tak to bylo vždycky: když se stal hierarchou Amoloran, Rada udělala totéž a po dobu následujících čtyřiceti let si nechávala vracet svou moc pouhým pověřováním, protože jeden člověk nakonec nemůže řídit celou Teokracii sám. Loman to věděl a pouze se pousmál při pomyšlení na byrokraty, kteří se ho pokusili zavalit nekonečnými podrobnostmi, aby tento přirozený proces urychlili. Ještě pořád viděl, jak to, co z nich zbylo, pluje za obloukem Horního zrcadla. Nikdo z nich si zřejmě neuvědomil, že když má teď k dispozici horní kanály, když je teď *ovládá*, je mu dostupná také možnost zaujmout místo, které si pro sebe přichystal Moloch.

Hierarcha zavřel oči a cítil, jak se nesmírný potenciál *Daru* šíří válcovými světy a dolů k jeho jednotkám na povrchu planety. Chudáka Aberila se všemi jeho schopnostmi a výcvikem vůbec nenapadlo zamyslet se nad tím, jak bylo možné, že se takovým jako Brom podařilo získat na jejich planetách tak rychle takové postavení. Nepochopil, že *Dar* je stejně hierarchický jako organizace, které jej obecně používají, jako samotná Teokracie, a tak jako se Loman prodral k moci ve fyzickém světě, tak se na něho přesunula nadvláda ve světě *Daru*, jakmile bylo jeho uchvácení uznáno. V okamžiku, kdy zemřel Amoloran, přišla první vlna další moci, když se mu otevřely řídící kanály – s výjimkou těch obsazených septarchiány. A teď, když septarchiáni nebyli, skutečně cítil, jak se jeho duchovní panství rozrůstá; už nemusel vůbec vydávat rozkazy, neboť svět se uspořádával podle jeho vůle. Stačilo, aby pouze něco očekával, a lidé se mohli přetrhnout, aby mu to něco zajistili, byť často ani nevěděli proč. Uvědomoval si však, že toto je pouze začátek – jsou ještě vyšší úrovně řízení, na něž může dosáhnout, dá se získat ještě větší nadvláda. Začínal chápat, že tou nejvyšší úrovní – stabilní hladinou – je stav, kdy celá Teokracie bude konat jako jeden tvor řízený jednou myslí, tou jeho.

Loman rozšířil svou moc do celé říše *Daru*. Zpětná vazba, kterou z ní získával, byla uspokojivá a místy zneklidňující. Z povrchu planety cítil nějakou deformaci, nevytracenou podstatu Molocha, jeho vjem: něco tam bylo, ale něco, co se nedalo snadno definovat ani pochopit. Spíš věděl, než cítil, že v hlubinách vesmíru, daleko odsud, jsou další seskupení superek Drakocorpu a někde ve vesmíru, mezi sebou a jimi, reálně cítil další deformaci, něco zvláštního, pokřiveného. Tady ve věži ho bavilo cítit strach těch, kteří mu sloužili a byli v jeho blízkosti. Bavilo ho dívat se jejich očima a vidět, jak z jejich pohledu nabyl na váze a na kůži měl malé šupinky, přestože pro sebe se vůbec nezměnil. Byl to zvláštní svět, co vytvořil, a jakými smysly si jej teď celý mohl prohlížet – smysly všech svých poddaných.

„Ach, jsi na vrcholu, hierarcho Epthiriethe Lomane Dorthe.“

Ta slova se zavrtala do jeho vědomí, skoro jako by se utvářela z nahodilých zvuků toho všeho, co slyšel on osobně i co slyšel v zastoupení. Svou částí, která neměla nic společného s lidskými smysly, cítil, jak se něco rozvíjí z kvantového vakua, řine se to ven jako vnitřnosti vytlačované malým otvorem v něčím trupu, nebo možná jako krystaly rostoucí v chladnoucím magmatu – něco obrovského a mocnějšího, než by mělo mít od Boha právo být. Dokonce i Moloch byl v porovnání s tím chabá stvůra.

„Kdo? Kdo?“

Na *Lásce* se Loman podíval očima techniků a spatřil něco, co nikdy, nikdy v životě nechtěl vidět. Na *Ohni na čarodějnice* cítil hrůzu kapitána Ithose, který sledoval, přitlačený k atmosféře, jak se na něho z nejhlubšího vesmíru řítí řízené střely. Cítil krátké, smutné protesty životů, které jeden po druhém uhasínaly v sekundách, jak nesmírně silné indukční zbraně a celospektrální lasery ničily mezi válcovými světy malé lodě všech druhů, skoro jako kdyby plamenomet sežehoval zárodky per ze tří oškubaných ptáků. Nakrátko k němu dolehlo panické blábolení posádky osamoceného bombardéru s nákladem jaderných zbraní. Na obrazovce *Gabriela* zahlédl stopu radioaktivních par, v niž se letoun na vysoké oběžné dráze nad Masadou proměnil, a ucítil naříkavý žal kapitána Granche.

„Já jsem Skellor a ty mě vidíš v plné kráse, hierarcho Epthiriethe Lomane Dorthe. Pusť, co držíš, nebo ti budu muset sám uvolnit ruku.“

Loman spatřil děsivou velikost *Occamovy břitvy* a díval se, jak v pouhých několika sekundách zlikvidovala celou technickou infrastrukturu soustavy. Malé lodě flotily hořely, nákladní lodě a malé transportéry hořely také, pokud se už neproměnily ve žhnoucí trosky. Cítil modlitby z *Gabriela, Ohně na čarodějnice* a *Potápěcího koše,* které se nenadále vzedmuly těsně předtím, než řízené střely zasáhly cíl a hořící trupy těchto plavidel se začaly valit kolem planety, přičemž se rozpadaly a přispívaly svou hmotou k rozrůstajícímu se vrakovišti na oběžné dráze Masady. Pak ho na okamžik oslnila záře další obrovské exploze a on uviděl v ostrých detailech Ragnorak, jak se v kotrmelcích řítí do plynného oceánu Calypse. Očima křičících mužů viděl traverzy a obrovské konstrukce kroutící se na pozadí nesmírných barevných bouří. Pak obraz zanikl spolu se slábnoucím nářkem a Loman, znovu sám, ucítil, jak z té strašlivé lodi něco sahá ven: něco, co chtělo proniknout do jeho hlavy, něco, co mu chtělo vytrhnout otěže moci, absolutní moci.

„Nedám ti to.“

Znělo to jako slabý a neúčinný protest dítěte přistiženého při hře s něčím, co má zakázané, ale Loman zesílil sevření a bránil se.

„Mám práci.“

Loman, držící se ze všech sil upoceným stiskem své mysli a vůlí, jež mu umožnila vyšplhat tak vysoko, se zamyslel nad obrovským důrazem na *práci* této entity.

„Je to moje. Nemáš žádné právo!“

Occamova břitva, odrážející sluneční paprsky svým zlatým trupem a nasávající je šedivou džainskou architekturou, připlula blíž, opanovala pohled na Calypse a otočila stříbročerné věže na svém trupu dolů k válcovým světům Teokracie. Ve vzduchoprázdnu byl gigantický výboj laserového světla neviditelný, ale zviditelnil se, když první koherentní vlna udeřila odrazem od Dolního zrcadla *Víry,* které se několik mikrosekund poté rozpadlo. Zatímco se jím celá ta hrůza valila jako horká nevolnost, Loman se vyklonil a podíval se

dolů do oka válcového světa, odkud k němu stoupala stěna ohně. Začal křičet, neboť s každou ubíhající sekundou cítil, jak bylo sežehnuto na deset tisíc jeho občanů; a v posledním okamžiku, kdy ohnivá bouře zničila Amoloranovu věž a Horní zrcadlo, cítil, jak byl o veškeré spojení a veškerou moc okraden. Ještě ho stačilo napadnout, že je to opravdu kruté, než krátká žhavá agonie sfoukla jeho život. *Víra* se kutálela vesmírem jako prázdná nádoba, vypálená zevnitř.

K boku velkého přistávacího člunu přiléhal prostor krytý stanem, v němž muži právě stavěli dělicí příčky. Speelan s nimi obešel hromady beden a pak je zvednutím ruky zastavil u rampy, která stoupala do vlastního člunu. Z místnosti za ní, která zřejmě sloužila jako nějaký štáb, vyšel muž, jenž měl pod rovnými černými vlasy tvář bez výrazu a oči jako kuličky z ložiska. Když po rampě scházel dolů, jako by ho obklopovala mrtvolná atmosféra. Možná je to pach smrti, napadlo Apise, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl jako příliš romantickou.

„Jsem Aberil Dorth, diákon a vrchní komandér Masadské teokratické armády.“ Ukázal na prvního muže. „S mým zástupcem Speelanem se už znáte. A vy jste kdo?“

Apis uvažoval, že by mlčel, ale pak si řekl, že to nemá smysl – očekávané násilí by tak patrně jen uspíšil.

„Já jsem Apis Chladič, mechanik číslo čtyřicet sedm ze styčnické stanice *Miranda*,“ řekl a v duchu byl se svým sáhodlouhým titulem spokojený.

Aberil Dorth si ho chvíli prohlížel a potom se obrátil k Eldene.

„Já jsem Eldene,“ řekla jednoduše.

Aberil k ní prudce přistoupil, zvedl ruku a jedním prstem rozepnul suchý zip na její košili. Odhalil tak její malá ňadra a obvaz pod nimi.

„Dělnice z nádrží,“ konstatoval.

Eldene neodpověděla, pouze si košili zapnula, když dal ruku pryč, a čekala.

Aberil se otočil zpátky k Apisovi a ukázal na něco, co leželo na hromadě vedle rampy. Apisovi chvíli trvalo, než poznal, že je to exoskelet, který předtím nosil.

„Ten korzet," řekl diákon se zájmem, který byl evidentně víc než povrchní. „Jak se to dělá, aby se člověk zbavil omezujících faktorů?"

A je to tady, pomyslel si Apis: první otázka, na kterou nedokázal odpovědět. „Nevím," řekl. Pak uviděl příležitost, jak to přehrát na někoho jiného, a kývl hlavou ke Speelanovi. „Ženu, která to věděla, zabil on."

Aberil vrhl letmý pohled na Speelana, pak vymrštil ruku a sevřel ji Eldene kolem krku. „Jsi Styčník," řekl Apisovi. „Dokážeš tady dole stát, což je, pokud je mi známo, dosti výjimečné, ale já zatím nechci riskovat a zabíjet tě." Eldene se dusila, bojovala o dech. Snažila se ho kopnout, ale on před jejími pokusy snadno uhýbal. Apis se pohnul směrem k nim, ale jeden ze strážců ho chytil za vlasy a hlavní pušky ho zlehka přetáhl zezadu po nohách, takže Apis padl na kolena.

Aberil pokračoval: „Pokaždé, kdy odmítneš odpovědět nebo s tvou odpovědí nebudu spokojený, udělám tady tvé společnici něco nepříjemného. Rozumíš tomu?"

„Rozumím," řekl se slzami v očích Apis.

Aberil s Eldene zatřásl. „Tvoje správná odpověď, Styčníku, má znít: ‚Ano, Vaše důstojnosti.'"

„Ano, Vaše důstojnosti," řekl Apis.

Aberil pustil Eldene, která také klesla na kolena. Po rampě sešel další muž – tentokrát v ne tak nápadném vojenském stejnokroji – který se zastavil a pozoroval dění z obezřetné vzdálenosti. Aberil se k němu otočil. „Molate, podej mi svůj paralyzér."

„To není třeba," řekl Apis, když muž sundal z pásku bílý obušek a donesl jej Aberilovi.

Aberil po něm střelil pohledem. „O tom, co je, nebo není třeba, rozhoduji já. A teď moje první otázka: Jak ses sem dostal?"

„Ze stanice *Miranda*, která se začala rozpadat, mne zachránila loď jménem *General Patten*," odpověděl Apis.

Aberil se na něho dlouho upřeně díval, pak se prudce otočil a přejel paralyzérem Eldene přes břicho. Zalapala po dechu, ale pak se bolesti postavila. Bylo na ní vidět, že je odhodlaná nevykřiknout.

„To je pravda!“ zaječel Apis.

„Pravda,“ ušklíbl se Aberil, „je taková, že *Generál Patten* byl zničen a všichni na jeho palubě zabiti. Přiletěl jsi sem se špiony a záškodníky z Řádu.“ Udeřil Eldene paralyzérem do obličeje a ona, přestože byla odhodlána to neudělat, vykřikla. „Přiletěl jsi sem, abys podkopával pravou víru a šířil klepy a lži!“ V okamžiku, kdy Aberil paralyzér odtáhl a chystal se jej znovu použít proti Eldene, Apis našel ve svých nohách sílu, která ho překvapila. Odrazil se od země, trkl do velitele hlavou a dočkal se uspokojení, když cítil, jak muž prudce vydechl, a viděl, jak se zlomil v pase, vrávoravě couvl a pak klesl na koleno. Nato stráže odtáhly Apise pryč. Aberil znovu vstával, paralyzér připravený k použití, ve tváři zlomyslný výraz.

Ušklíbl se. „Už mě nebaví se ptát.“

Pak najednou jako by se celá atmosféra ve stanu zachvěla a všichni vojáci Teokracie sebou škubli jako po elektrické ráně. Apis se díval, jak Aberilův výraz přešel od zlomyslnosti ke zmatku a ohromení. Muži najednou skučeli a padali na zem. Aberil se ohnul obličejem dolů a rukama se pevně chytil za hlavu. Molat klečel a spínal ruce, jako by se modlil zatímco Speelan byl schoulený do embryonální polohy a rukama si zakrýval hlavu. Apis se s otevřenými ústy díval kolem sebe a přemýšlel jaké šílenství je posedlo. Podíval se po Eldene, které se ve tváři odráželo stejné ohromení, reagovala však mnohem pohotověji: vstala a tak rychle, jak jí to belhavá chůze dovolovala, došla k otevřené bedně s nářadím používaným těmi, kteří stavěli dělicí příčky. V mžiku našla štípací kleště, s jejichž pomocí se rychle vysvobodila z pout, načež se vrátila a osvobodila také Apise.

„Co se děje?“ zeptal se nechápavě Apis, když si sundával přestřižený plast ze zápěstí a kotníků.

„Kyslík a masky,“ odpověděla úsečně Eldene.

Apis se rozhlédl po okolí. Všichni ostatní se sápali po biotechnických superkách, které nosili, a stan se plnil pachem

připomínajícím spálené vepřové. Měla pravdu: teď byla vhodná chvíle ne pro otázky, ale pro činy.

Sastol skřípal zuby, když se díval za povstalci, které jako by pohltily večerní stíny. Skupinu, se kterou si celý den hrál smrtící hru na schovávanou, tvořili pouze tři muži, původně čtyři, přesto se jim podařilo zlikvidovat sedm jeho vojáků – včetně Bradena, který uhořel ve své zásobě kyslíku. Sastol chtěl pronásledovat výlučně je, ale rozkazy byly rozkazy. Museli pokračovat v pomalém postupu podél močálové kotliny a nechat tak povstalce, aby utekli zpátky a zakopali se v těch svých prašivých horách.

„Dobrá, tady zastavte. Zdá se, že se teď stahují všichni."

Cítil superkou, že vojáci s rozkazem nesouhlasí, ale pouze Donche něco donutilo vyjádřit jej nahlas:

„Vypadá to jako příležitost, kterou bychom si neměli nechat ujít."

Teď, když bylo jasné, že povstalci se nezakopávají na nových pozicích ani se neobracejí, aby zaútočili, promluvil i Sastol nahlas: „Příležitost k čemu?"

„Nasypat jim do zad železo, ne?" ozval se Sodar, který se přesunul do podřepu napravo od něho a těžkou probíječku – která nějakým způsobem přečkala zkázu vozidla – upustil na zem před sebe.

„Byl to přímý rozkaz od Aberila Dortha. Chceš si s ním o tom promluvit?" zeptal se Sastol.

„To by nebylo zrovna moudré," připustil Donch a posunul se těsně vedle Sastolovy levice. „Jak dlouho musíme zůstat na těchto pozicích?"

„Tak dlouho, jak to bude nutné – pravděpodobně celou noc." Nepodíval se ani na jednoho ze svých druhů, ale uhodl, jaké mají v té věci pocity. Minulá noc pro ně byla hodně špatná, když Dominona zabil bahenní had a těsně před svítáním na ně zaútočil ten silurák, ale nejhorší na tom byl křik, který se celou noc ozýval, když celou jednu četu chytil kapucín, jak se dozvěděl později. Věděli, co je to kapucín – kdo by neznal tohle stvoření ze strašidelných mýtů a děsivé reality?

„Zakopeme se tady, jak to půjde, a počkáme," oznámil.

„Mně připadá šílené pustit je do terénu, který znají a kde snadno najdou úkryt," nedal se Donch.

Sastol upřel zrak přímo na něho. „Chceš snad pochybovat o schopnostech vrchního komandéra?" zeptal se.

„Před ním ne, to ne. Chci, aby mi všechny končetiny zůstaly zdravé."

Sastol se tomu zazubil a otočil se k Sodarovi. „Co si myslíš *ty* –" začal, ale víc toho neřekl, protože pochopil, co se právě děje, a zůstal ochromený nezměrnou hrůzou.

„Proboha, co to je?"

Donchův hlas byl nejzřetelnější ze všech, přehlušil nesmírnou lavinu křiku, která vyplnila všechny kanály. Sastol si připlácí ruku na superku a také vykřikl, přidal svůj hlas k tisícům, které po celé frontě Teokracie dělaly totéž.

„Víra… to *byla* Víra… *Je pryč!"*

Ale ani to nebylo nejhorší. Tam, kde kdysi spřádal své nekalé rejdy Moloch, než jej vytlačil zpěv a modlitby septarchiánů, se objevilo něco jiného – a chtělo to jeho, chtělo je to všechny. Sahalo to pro něho…

Sastol se pokusil najít něco, čeho by se chytil. Superka se mu na hlavě svíjela a jeho čich a chuť ovládlo cosi naprosto odporného. Zatímco se snažil dát tomu nepopsatelnému nějaký pevný tvar, viděl se, jak stojí se svými muži – a to *něco* se po něm sápe jako nějaký obrovský bahenní had s mnoha těly. Jenže jak s tím mohl bojovat, když neměl žádnou zbraň, ze které by mohl vystřelit, a žádné fyzické tělo, po němž by vystřelil? Pak mu Donch ukázal cestu. Muž vztekle zařval, zvedl ruku, strhl si superku z hlavy, mrštil jí o zem a zadupal ji do hlíny. Sastol sáhl po té své, vpáčil prsty pod ni a škubl směrem dolů. Výsledná bolest nebyla nic ve srovnání s úlevou požehnaného ticha.

Plynuly sekundy – minuty, nebo dokonce hodiny. Sastol se rozhlížel po svých mužích a po mužích z okolní čety. Většina jich teď ležela na zemi, sténala a svíjela se… ale někteří byli zlověstně

nehybní. Jiní, kteří si jako Donch a on superky strhli, dál stáli a byli schopní pohybu.

„Co to sakra bylo?“ Sastol se otřásl. Nedokázal se smířit s tím, že *viděl* jeden z válců vykuchaný ohněm a pak cítil, jak se nějaká zrůda snaží ovládnout jeho mysl.

„Zkurvený Satanáš,“ odpověděl Donch.

Sastol přikývl; možná to byla jediná odpověď, jakou mohl tady dole dostat. Vyšel na volné prostranství a rozhlédl se. Někteří ležící příslušníci jiných čet už zase stáli na nohou. Rachot střelby ho přinutil zůstat dole v podřepu. Takto sledoval, jak velitel sousední čety rovněž doklopýtal na volné prostranství, pronásledován jedním ze svých mužů. Druhý muž znenadání zvedl zbraň a poslal velitele k zemi jako krvavou změť kusů masa, volně pospojovaných kůží a vazy.

„Cože?“ Sastol se otočil ke svým mužům a uviděl, jak se Donchův vyděšený výraz změnil v úpěnlivě prosebný. V dalším okamžiku spatřil, jak odletěl v kole krve. Sodar. Tím, kdo vystřelil, byl Sodar – muž, který stál vzpřímeně jako stroj, ale obličej se mu křivil, jako by měl mrtvičný záchvat, a superka na boku jeho hlavy vypadala, jako by s ní splynula. Byla popelavě šedá, jako ohořelá. Sastol našel tentýž popelavý odstín na mnoha hlavách, které se otáčely se stejnýma mrtvýma očima a přepadlým výrazem. Bez váhání ustoupil na mýtinu, kterou předtím jeho četa vytvořila, sebral ze země svou zbraň a batoh – a dal se na útěk.

Polas pročítal veškeré informace, které mu jeho přístroje předkládaly, a rozuměl jim. Prostřednictvím sondy sledoval smrt *Víry* a přílet toho, co ji zabilo, do soustavy, než sonda samotná přestala vysílat. Nato jeho přístroje zešílely způsobem, v němž okamžitě poznal virové napadení.

„Lellan, mám tady virový útok na komunikační soustavu, okamžitě se odpoj!“

Neměl tušení, jestli to odešlo, nebo ne, protože všechna zařízení se na několik sekund vypnula, než znovu naskočila. Pak si napravo od sebe všiml, že holoprojekční tank přestal běžet v obvyklém

programu a už neukazuje složitý tanec Braemarových měsíců a ostatních planet a planetek, z nichž se skládala masadská soustava. Místo toho se objevila ztrhaná tvář, která jako by na sobě měla přilbu z nějakého šedého dřeva a křišťálu napuštěného krví.

„Nebudu bránit vaší komunikaci," promluvil z Daleina panelu hlas, který každopádně naháněl husí kůži. „Stejně jako nebudu bránit vaší zálibě ve vzájemném vyvražďování. Mám jenom jedno přání, a to abyste mi vydali Iana Cormaka. Když to uděláte, odejdu."

„Co to je, Polasi?" ozvala se Lellan ze svého úkrytu v horách.

Pollas jí rychle odpověděl: „Právě dorazila *Occamova břitva*. Vidíš ten obraz, který ti posílám na monitor v přilbě?"

„Vidím."

„Myslím, že je to Skellor."

Z Daleina panelu vyšel pomalý potlesk – Dale mezitím odtlačila křeslo pěkný kus od přístroje, jako by ji mohl kousnout – a Skellorův obraz v tanku holoprojektoru se ohavně ušklíbl.

„Och, vidím, že jsem byl očekáván – to znamená, že víte, kde je Cormac. Nechte mi ho a já vás nechám všechny žít."

Polas sledoval, jak Skellor mluví, a tak mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se rozběhla stará stripfilmová tiskárna na druhém konci místnosti. Opustil svůj panel, přešel k ní a podíval se, co vytiskla.

„Já *bych* vám toho Cormaka vydala," řekla Skellorovi Lellan, „ale nemám ponětí, kde je, i když jsme předtím byli ve spojení."

Zpráva, která vyšla z tiskárny, říkala:

„Sofistikované záškodnické virové programy jsou všude – pokus o náznak podprostorového vysílání – přerušuji všechna spojení a udržuji pohotovost – Jarv."

Polas věděl, že tiskárna má vlastní malou paměť, a tak z ní vytáhl optický kabel, vrátil stripfilm a smazal jej. Cestou zpátky ke svému panelu si nepříjemně uvědomoval bezpečnostní kameru umístěnou na stěně, která jeho postup sledovala.

„To je opravdu smůla," prohlásil Skellor s upřímností krokodýla. „To znamená, že budu muset některé vaše lidi zabít a v zabíjení pokračovat, dokud mi Cormaka nenajdete."

„Lellan, musíš se schovat do jeskyní," řekl Polas. „Ta loď je silnější, než kdy byly laserové systémy."

„Myslím si, že to není náš hlavní problém," odpověděla Lellan. „Momentálně na nás útočí vojáci Teokracie, ale děje se s nimi něco hodné divného." Mluvila dál, ale její hlas se silně zdeformoval a pak se všechna spojení přerušila.

…záškodnické virové programy…

Polas se otočil k hlavě v holoprojektoru, která hleděla ven očima, jež vypadaly jako slepé. Nebyli tady žádní vojáci Teokracie, které by Skellor mohl ovládnout – ale byli tady lidé, které bylo možno zabít.

„Všichni ven, okamžitě," zavelel štábnímu personálu.

Dale se na něho nechápavě podívala. Možná to tak bylo lepší, protože když panoramatickým oknem vrazil dovnitř bílý oheň, nikdo kromě Polase si nestačil uvědomit, co se děje. A on to věděl jen té půl sekundy, než se oheň dostal k němu a proměnil ho v páru spolu se zbytkem vrcholku hory.

Jarvellis odtáhla ruku od přístrojů *Lyriky II*, jako by se do nich náhle dostala nějaká infekce – což se v omezeném eklektrooptickém smyslu klidně mohlo stát.

„Lyriko… jsi v pořádku?" zeptala se, ale zároveň měla strach, že možná odpovědi neuvěří.

„Žádní červi neprošli," odpověděla UI *Lyriky II*. „Skellor založilo svůj útočný program na informacích získaných z válcového světa, který vypálilo. Z mého pohledu to bylo docela barbarské, ale pouze v tom smyslu, jako je barbarštější hodit na nepřítele atomovou bombu než se k němu zezadu připlížit s kudlou."

Jarvellis se podívala přes rameno. „Tvým metaforám ještě k dokonalosti cosi chybí," odpověděla. „Dávej si pozor na jazyk."

Alespoň lodní UI byla stále její, ale situace zdaleka dobrá nebyla. Jarvellis si poprvé po velice dlouhé době připadala vystrašená a nerozhodná. Věděla, že to není jen tím, o čem UI mluvila jako o ‚tom Skellor' – bylo to tím, že poprvé po dlouhé době mohla hodně ztratit.

John byl někde venku, ale zkusit se s ním spojit by bylo šílenství – prozradila by tím Skellorovi svou i jeho polohu. A pak tam byla její loď a všechno v ní…

„Lyriko, co musíme udělat, abychom zůstali v bezpečí?“ zeptala se spíš pro potvrzení než proto, že by to už sama nevěděla.

„Přemístit se,“ odpověděla UI. „Skellor přijde na to, že na vrcholu hory měli jen podružný vysílač. Navíc nevíme, kolik informací se mu tam podařilo získat.“

UI prostě byly tak bezcitné: vždycky musely na položenou otázku odpovědět. Jarvellis si vybavila Polase v dětských jeslích Sloupového města 1, jak před plavovlasým dítětem postrkuje hračku tanku a směje se. Pokusila se ten obraz vyhnat z mysli a soustředit se na přístroje před sebou.

„Musíme počítat s tím, že Skellor teď může plně využívat veškerou průzkumnou a sledovací techniku bitevní lodě. Na poměry Řádu je to stará loď, ale pořád má velký náskok před vším, co má k dispozici Teokracie – nebo spíš měla,“ řekla.

„Skellor by mohlo mít ještě víc,“ poznamenala UI.

„Proč o něm pořád mluvíš jako o ‚tom Skellor‘?“

„Protože to není člověk ani UI – a protože chci,“ odpověděla.

John záměrně naprogramoval umělé inteligenci *Lyriky II* určitou škodolibost, ale Jarvellis občas přemýšlela, proč by jejich UI nemohla být stejně milá, zdvořilá a vstřícná jako ty, s nimiž se setkávala na jiných lodích.

„Dobrá,“ navázala, „možná dokonce má víc… vlastně musí mít, aby byl schopen podvratně ovládnout bitevní loď Řádu.“ Jarvellis cítila, jak se jí svírají útroby. Zase: nerozhodnost pramenící ze strachu, že zvolí špatně – mohla ztratit příliš mnoho.

„Sakra!“ Udeřila rukama do panelu. „Budeme počítat se stejnou technickou úrovní, jako má bitevní loď. Tak… to znamená, že pole chameleonwaru by nás mělo zamaskovat před vším kromě opravdu podrobného zkoumání, ale nezamaskuje nás, pokud použijeme antigravitaci.“

„Souhlas,“ řekla UI.

Jarvellis hleděla na obrazovku, která jí ukazovala jezero a říční údolí za ním: vysoké skalní stěny a hustá vegetace, jež se změnila z matné béžové pozorované při příletu na tmavě zelenou a rudou, křiklavě nachovou a světlo pijící černou. „Takže potřebujeme použít iontový motor a plynové trysky, abychom se z téhle pasti dostali."

„V tom případě zanecháš iontovou stopu," upozornila ji UI.

Jarvellis přikývla. „Ale rozptýlenou, protože použiju iontový motor pouze pro vzlet, a obzvlášť rozptýlenou, protože výtokový proud bude nasměrován dolů do řeky, která ho většinu pohltí. Bylo by lepší zůstat tady?"

„Když vyjdeme z technické úrovně Řádu, tak ne," odpověděla UI.

„A pokud má ‚to Skellor' lepší techniku?"

„Opět ne."

„Takže se stěhujeme," řekla Jarvellis.

„A co pak, až se budeš chtít vzdálit od řeky?" zeptala se UI, pravděpodobně rozmrzelá z jejího malého vítězství.

„Má sto kilometrů, než se nakonec rozlije do nížiny. Myslím, že touto situací se budeme trápit, až nastane."

UI neměla nic dalšího, co by dodala, a tak Jarvellis natáhla ruce a její prsty se s nacvičenou lehkostí rozběhly po ovladačích. Všimla si, že Ul z vlastní iniciativy naplnila vodní nádrže přečištěnou vodou z nedalekého zdroje, takže teď neměli nedostatek paliva pro tokamak ve středu lodí ani pro iontový režim samotných motorů, které se teď s tichým hukotem rozběhly. Viděla, jak se venku zpod *Lyriky II* valí pára a odletují kousky suti. Ulity a kamínky s cákáním padaly do přilehlého jezírka a hmyzovití tvorové skákali z kamenů do vody, patrně zmatení tou náhlou sprškou, která z jejich pohledu jako by se zjevovala z prázdného vzduchu. Jarvellis pevně uchopila řídicí páku, lehce ji zvedla a naklonila. Na vedlejších obrazovkách sledovala, jak se lodní podpěry zatahují a sklápějí. Bez antigravitace se loď chovala, jako by si razila cestu klihem, ale Jarvellis nedělalo problémy ji pilotovat. Napadlo ji říct dalšímu lidskému pasažérovi, aby se pro jistotu připoutal, ale pak si to rozmyslela. Věřila si, že s lodí nehavaruje; a jediná katastrofa, která ji mohla potkat, byla ta, že

ji objeví Skellor. V tom případě by *Lyrika II* a všichni v ní přežili jen o zlomek déle než vrcholek hory, v němž se ukrýval Lellanin štáb.

Aberil pochopil, že mu to spálí mozek jako zásah blesku drát v pojistce; tak jako to spálilo tisíce na *Víře*, tak jako to spálilo jeho bratra Lomana a tak jako to spalovalo mozky vojáků Teokracie na planetě a z každého jednotlivce to dělalo prodloužení sebe sama na úrovni robota. Pak něco způsobilo, že „vypálení" všechny ve stanu ušetřilo. *„Styčník… příliš hrubé…"*

Po těchto slovech se něco, co se až do té chvíle zdálo být svým vražděním stejně zrůdně neosobní jako pyroklastický proud, změnilo na osobní a soustředěné. Aberil našel sílu vůle, která působila příměji, na něho, a nedokázal jí odolat. Škubnutím ho postavila a odtáhla jeho zahnuté prsty od superky, kterou se snažily odtrhnout. S očima otevřenýma viděl a cítil, jak se Speelan, Molat a další shlukují blíž, jako by to bylo nutné, aby se dostali do ohniska mysli, jež je nyní ovládala.

„Ten styčnický chlapec… kde je ten styčnický chlapec?"

Všichni se otočili, aby se rozhlédli po okolí. Zmatek a vztek se rozburácely ve tmě někde mimo smysly jako řítící se stěna tsunami. Aberil cítil, jak ostatní ta síla drtí – skládá se na ně – ale jemu posloužily jako hráz studené, tvrdé ideály, z nichž před mnoha lety vykrystalizovala jeho mysl, a on si nedovolil povolit.

„Najdu ti ho."

Najednou se ocitl přímo v ohnisku té pozornosti a cítil, jak se pobavení šíří vlnou jako rudé praskliny.

„Jak strašně úhledná je tvoje mysl, Aberile Dorthe. Je jako čínský hlavolam: samé propletené kvádry a deformované tvary."

Aberil si nebyl jistý, o co tady jde. Jediné, čím si jistý byl, bylo to, že poznal *sílu* – strašlivou a božskou. Cítil, jak ho zkoumá, a věděl, že jeho život zcela závisí na tom, co dál řekne.

„Je služba, nebo smrt – to je mi jasné. Dej mi nástroje a já budu sloužit."

Hrozba ustoupila a Aberil pocítil, jak se mu vrací jistý stupeň normálnosti. Kolem něho stáli jeho muži: čtyři strážní, Speelan a

Molat – unavení a bledí, ne však vypálení. Cítil sílu svého propojení s nimi a převahu jeho superky nad jejich.

„Tyto nástroje jsou tvoje.“

Nato se bytost skoro úplně stáhla a ponechala si jen ten nejjemnější dotek. Na žádné další hrozby nedošlo, protože jich nebylo třeba. Aberil si uvědomoval důsledky nezdaru, ale také věděl, že dokonce i úspěch přinese pravděpodobně stejný výsledek.

„Tady Jerrick je cvičený stopař,“ řekl Speelan a poplácal po rameni jednoho ze stráží.

Aberil přikývl a změřil si pohledem ostatní vojáky ve stanu. Ti, kteří nebyli na první pohled mrtví, působili dojmem, že mají prakticky vypálený mozek – superky jim na hlavě úplně zešedly.

„V tom případě Jerricka využijeme,“ prohlásil Aberil a tleskl. „Pohyb!“

Aberil vykročil přes prostorný stan. Cestou ukazoval na zásoby, které se mají vzít, a z regálu u přechodové komory si vytáhl dýchací aparaturu. Venku v houstnoucí noci se zastavil a obrátil se ke Speelanovi: *„Kde je ATV?“*

Zmatený Speelan mu nahlas odpověděl: „Tam, napravo, ale my přece budeme potřebovat pracovat na zemi.“

Aberil se otočil k ostatním. „Ty,“ vybral si jednoho ze strážných, „nasedni do toho ATV a odvez je zpátky do flétnové trávy.“

„Jak daleko?“ otázal se muž.

„Pojedeš, dokud nedostaneš rozkaz, abys udělal něco jiného,“ obořil se na něho Aberil a podpořil rozkaz tou novou silou, kterou získával ze své superky. Muž se toporně otočil, zamířil k ATV a vlezl dovnitř. Zanedlouho uslyšeli, jak turbína nabírá otáčky.

„Vy ostatní pojďte se mnou.“

Když došli do takové vzdálenosti od velitelského stanu a přistávacích člunů, kterou Aberil považoval za dostatečnou, poslal jim mohutně posílený rozkaz, aby si strhli superky. Pak on sám zvedl ruku a strhl si tu svou.

Skellor vztekle zavrčel a spustil podprogram, který několik pouhých minut předtím pozastavil. Jedna z věží na povrchu *Occama* začala

bodat do povrchu planety laserovým paprskem a ničit jeden přistávací člun za druhým, pak Aberilův velitelský stan a nakonec ATV, ve kterém vrchní komandér zjevně prchal. Při vysokém zvětšení bylo z oběžné dráhy vidět svítící čáru, která krátce proťala divočinu, jak umělé hmoty a kovy shořely v intenzivním žáru podporovaném tou troškou dostupného kyslíku. Pak Skellor program ukončil a kletbou zhodnotil svou hloupost.

Byla to oblast, kam dopadl Drak, jak bylo evidentní podle kráteru, a ve stejné oblasti byl i ten styčnický chlapec – takže bylo pravděpodobné, že je tam i Cormac. Skellor cítil, jak jím lomcuje vztek. Zkáza a smrt, které právě rozesel, samy o sobě nebyly důležité, poněvadž nakonec musel celou zdejší soustavu úplně vyčistit od lidského života a každý kousíček záznamové techniky spálit na prach, aby odsud nikdy nemohl uniknout žádný důkaz o jeho existenci. Jenže v tomto případě se zbavil očí, které v oblasti měl – vojáků Teokracie v přistávacích člunech a kolem nich, kteří si nestrhali superky – a explozí mohl zabít také Cormaka. Bublající vztekem, smazal útočný program, který už přehrál do celé podvratně ovládnuté armády Teokracie, otočil vojáky a nechal je pochodovat zpátky ke člunům.

Proč to jednoduše všechno nespálíš?

Skellor poprvé po dlouhé době otevřel své lidské oči a zadíval se přes velín na Afran – opletenou stromem džainské architektury, kterým ji zvedl z jejího křesla, když ji mučil. Překvapilo ho, že jí zůstalo dost rozumu na to, aby mohla takovou otázku položit, protože její mysl postihla taková fragmentace, že ji musel od veškerých řídicích funkcí odpojit.

„Protože ho chci. Je ztělesněním arogance Řádu a ZBC a já ho chci mít přesně tam, kde jsi ty teď. Chci, aby viděl, jak se mýlí, aby poznal, jaký byl hlupák, když zmařil mé plány.“

Přestože už nemohla fungovat jako podmysl, ještě ji od sebe úplně neodpojil. Cítil, jak svádí boj, aby nemluvila, aby nenechala to, co si myslí, odplout do komunikace. A jak bojovala, cítil, jak se rozdělila na dvě Afran: jednu, která do nekonečna opakovala: *„Miluji tě, miluji tě, miluji tě, miluji tě,“* a druhou, která teď otevřela

ústa nahého, potrhaného lidského těla zkrouceného mezi dřevnatými kmeny a promluvila nakřáplým, zalykavým hlasem.

„Přímo propojený s krystalickomatricovou UI… schopný vypočítat podprostorové souřadnice… schopný prostým mozkem ovládat nanotechnolgie… retardované dítě… geniální idiot…“

Skellor otevřel ústa a pokusil se také promluvit. Ze rtů mu odpadla krystalická pěna, ale jinak z něho nevyšlo nic. Prohlédl si sám sebe zevnitř, zjistil, jak mnoho ze svého lidského těla zanedbával, a dal impulz k zahájení obnovy. Zanedlouho mu ústa zvlhla a on mohl snáze pohybovat jazykem a rty. Ale hlasová řeč byla možná, až když začal znovu dýchat.

„Proč… to říkáš? Přece víš, co ti můžu udělat.“

„*Miluji tě, miluji tě, miluji tě…*“

„To je pravda… máš moc ničit a budovat ve velkém, přesto tvou prioritou není nic většího než zajmout jednoho agenta ZBC, abys mu mohl říct: ‚Podívej se na mě, jak jsem chytrý, nemrzí tě, že jsi na mě nebyl hodnější?‘ Je to ubohé.“

Skellor ovinul džainský strom těsněji kolem ní a ona sykla bolestí přenesenou přímo jejími nervy.

„*Prosím, prosím, prosím, prosím…*“

„Tvoje potřeba růst je proto tak silná, Skellore, že jsi ve skutečnosti tak malý. Potřebuješ ovládat mysl jiných tak absolutně, protože nekontrolovaná mysl tě může spatřit takového, jaký ve skutečnosti jsi.“

Skellor náhle pocítil strach: Afran se dál vyjadřovala tak souvisle, a on přitom pumpoval do jejího těla takovou bolest, že si musela představovat, jak ji rozřezávají doběla rozžhavené skalpely. Okamžitě přestal s tím, co jí dělal, a prostřednictvím houbovitých struktur, které opředly nitro jejího těla a její mozek, jí provedl intenzivní vyšetření. Ihned poznal, že bolest cítí ta druhá Afran: živočich, pravěký plaz. Nějakým způsobem oddělila jádro své inteligence, nějak… náhle si uvědomil také to, že jsou v ní prázdná místa, kam sice džainská mycelia pronikla, ale on tam nic necítí.

„Nemáš to pod kontrolou tolik, jak sis myslel," řekla Afran, otevřela oči ztmavlé krví a otočila hlavu, aby si ho mohla prohlédnout.

Skellorova reakce byla jako šlehnutí bičem. V okamžiku, kdy se džainská architektura stáhla, rozdrtila Afranino tělo a roztrhala je, svedl supravodivými vlákny teplo a nanoskopickými trubičkami napumpoval čistý kyslík. Rozlámaná, rozpadající se Afran znenadání vzplála oslnivým jasem; a když se Skellor vyrovnal se ztrátou tyčinek a čípků ve svých očích a zbavil se přetrvávajících zrakových vjemů, zjistil, že ve skutečnosti z ní fyzicky nezůstalo víc než černý dým srážející se ve vzduchu. Avšak nedokázal se zbavit ozvěny smíchu rozléhající se strukturou, která se pro něho v tu chvíli stala tak cizí, jak vždycky byla.

Výbuch jím mrštil na zem, rozdrásal ho, jak ho prohodil hustou vegetací, a nakonec ho zasypal odpornou směsí oddenků změklých žárem a bahna. Zatímco noční oblohou ještě podivně prokvétaly úponky ohně pronásledujícího unikající kyslík, Molat se v tom svinčíku posadil. Znovu si vyměnil papírovou masku. Nemusel se dívat daleko, aby si uvědomil, že měl štěstí.

Jednoho ze tří vojáků, kteří stáli za ním, zasáhla jedna z těch světlic v běhu, takže měl oděv sežehnutý od týla po kotníky a kůži zuhelnatělou do černá. Jediné, co spálené neměl, byly partie pod odtrženou kyslíkovou láhví a žebrovanou hadicí, která se plazila kolem hlavy k jeho masce. Molat nedovedl pořádně posoudit, jestli měl tento muž větší štěstí než další voják o kousek dál, ze kterého zbyla schoulená popelavá socha a evidentně byl mrtvý. Když muž zanaříkal a částečně se převalil na bok, aby vzhlédl k Molatovi – v černé kůži se otevřely rudé praskliny, které okamžitě začaly mokvat – proktor by nejraději vstal a utekl.

„To bylo o fous," řekl popálený muž, „ale Bůh byl milostivý." Dal ruku dozadu, aby z batohu připevněného vedle kyslíkové láhve vytáhl čerstvou masku. Když jeho prsty nahmataly holý kov a popel, dostal nechápavý výraz, dokud se mu při tom šmátrání nepodařilo

sloupnout si spečenou kůži o velikosti dlaně. Pak vytřeštil oči a začal vydávat příšerný kvílivý zvuk.

Molat zavřel oči a odvrátil se. Chtělo se mu zvracet, ale ústa měl odlitá z keramiky a místo žaludku kouli olova. Měl stále zavřené oči, když poblíž zaslechl známý rachot probíječky, kvílení se náhle zadrhlo a on ucítil, jak ho něco pokropilo po hrudi. Věděl přesně, co se stalo, a tak se těžce zvedl, věnoval jen krátký pohled mrtvole, jež teď ležela bez půlky hlavy vedle něho, a otočil se ke Speelanovi, který držel zbraň s kabelem vytaženým na maximum ze zdroje na opasku jednoho vojáka, co přežil.

Speelan vrátil zbraň vojákovi a řekl: „Pojďme."

„A kam máme jít?" zeptal se Molat.

Aberil vyšel do světla vrhaného stále ještě žhnoucími troskami přistávacích člunů. Když si Molata prohlédl od hlavy k patě, proktor si všiml, že něco, pravděpodobně střepina rozpáleného kovu, vyřízlo Aberilovi na lícní kosti úhledné kolečko masa o velikosti mince a zanechalo nekrvácející ránu, která vypadala jako třetí oko.

„Musíme najít toho Styčníka. Tady Jerrick –" Aberil kývl směrem k vojákovi, který přežil „– najde jeho stopy a my ho uštveme."

„Ale proč?" zeptal se Molat.

„Protože to říkám," zamručel Aberil. Pak, možná proto, že si všiml Speelanova tázavého výrazu, ukázal prstem nahoru do noci a dodal: „A proto, že ten tvor tam nahoře ho z nějakého důvodu chce, takže by nám mohl být užitečný. Teď jsme tady a Bůh ví, že tady nejsme pro nic za nic."

Molat odvrátil zrak od zuřivého fanatismu. Osobně by raději vzal nohy na ramena a našel si nějakou díru, do níž by zalezl, ale měl vážné pochybnosti o tom, že by mu to Aberil dovolil. Nejdřív si sundal z předního dílu košile kus skalpu, v němž se stále držely úlomky lebky, a když se trojice ostatních dala na pochod, začal se trmácet za nimi.

18

„Bratr Pegrum ve své mosazné zbroji přišel do údolí, uviděl, že bratr Stenofal nepochodil, ale nenechal se tím zastrašit.“

Žena dospěla k závěru, že kdyby viděla to, co se stalo Stenofalovi ona, byla by vyděšená tak, že by si musela vyměnit spodní prádlo. Ale Pegrum to samozřejmě neviděl, jen konečný výsledek – který trochu připomínal plechovku mletého hovězího poté, co do ni udeřil perlík.

Pokračovala: „Slunce se mu blyštělo na vyleštěné mosazi jeho zbroje, když se rozkročil nad údolím a oslovil netvora, jenž se skrýval dole: ‚Vyjdi ven a postav se mi!‘“

Bratr Pegrum vypadal zdravě a silně. Žena zavrtěla hlavou a četla dál – měla podezření, že příběhy bratrů v různé výstroji se mohou do jisté míry opakovat.

„Ten s kápí vyšel ven a bratr se do něj pustil ostrým světlem, až mu šupiny zářily jako slunce a řeka pod ním se vypařila.“

Červené paprsky z bratrova těžkého KK laseru šlehaly do tmavé kápě, ale zdálo se, že jediným výsledkem je, že oči září ještě jasněji. Žena uviděla, jak se hluboko v kápi něco třpytí a pohybuje a uvažovala, jak věrný skutečnosti tento obrázek asi je.

„Světlo mu nebylo nic platné. Netvor se vztyčil z obrovského oblaku páry a odtáhl ho dolů do Údolí stínů a šepotu.“

Bratr Pegrum rozhodně jít nechtěl: kopal, křičel a sápal se po úbočích zpátky. Obrázek ženě připomněl starou kresbu, kterou kdysi dávno viděla. Byla na ní zatracená bytost stahovaná do pekla.

„A nůž Toho s kápí rozkrojil jeho brnění, jako by bylo z másla.“

Žena se znovu odmlčela. „Nechutné,“ zašeptala.

Po záblesku z obrazovky zůstaly stíny, které se Stantonovi míhaly před očima, i když ho od vlastní exploze dělila jistá vzdálenost, a v

uších mu stále hučelo. Nebylo žádné překvapení, že holokamera, kterou předtím shodil na vršek Dorthova velitelského stanu, teď nereagovala; i tak viděl dost.

Veškeré spojení se přerušilo pouhých několik sekund předtím, než všechny ty stráže, které viděl kolem přistávacích člunů, padly na zem, takže o tom, co se děje, neměl žádné zprávy od Lellan, od Polase, a dokonce ani od Jarvellis, naproti tomu je nepotřeboval. Prostřednictvím holokamery se díval, jak ten lotr Dorth vyšel spolu s pěti dalšími ven do trávy, a pak si těch pět několik sekund před útokem strhalo superky od Drakocorpu. Nemusel si ani moc lámat hlavu, aby přišel na to, co se stalo: jakási diverzní zbraň fungující prostřednictvím superkového softwaru, spojovací technika vyřazená z provozu, údery vysokoenergetickým laserem, evidentně z prostoru mimo atmosféru… takže ten, před kým je Cormac varoval, už byl tady a začal uplatňovat svou sílu. Jenže Stanton se tím nehodlal nechat rušit. Kromě Bromovy lodi na Cheyne III, kde k úspěchu nechybělo mnoho, se za poslední desítky let nikdy nedostal k Aberilu Dorthovi blíž a nechtěl teď polevit v pozornosti. Jediný problém byl v tom, že potřeboval překonat asi pět kilometrů divoké krajiny, aby se Dorthovi dostal na stopu.

Vznášedlo bylo momentálně k ničemu – laminární baterie byly vybité do té míry, že nemohly pustit ani erg, který by rozsvítil LCD displeje na jeho řídicím panelu – a tak Stanton překročil boční ohrádku a seskočil na zem. Snažil se příliš si nepřipouštět myšlenky na tvory, které při klikaté cestě sem pozoroval v hojném počtu, ani hloubat o tom, co je k čertu dalo tak do pohybu, ale zdálo se, že atmosféra divočiny má v sobě cosi zvláštního – byl to nesmysl, ale cítil, že je to zároveň cizí, známé a ještě hrozivé. Zavrtěl hlavou a zanadával. Měl toho za sebou příliš mnoho a dostal se do příliš mnoha ožehavých situací, než aby se nechal snadno vynervovat.

Když zkontroloval nastavení ukazatele směru na svém náramkovém komunikátoru, mrzutě zjistil, že virový útok, který vyřadil ostatní spojovací techniku, jej úplně rozhodil. Nevadí, linie spálených přistávacích člunů se táhla od jednoho obzoru ke druhému, takže pokud se příliš neodchýlí z kurzu, poměrně brzy na ni narazí, a

až tam bude, úplně postačí, když najde jednu nezničenou laminární baterii. Rázným krokem zamířil přímo do flétnové trávy a vytáhl těžkou pulzní pušku i laserový řezák.

„Jsem nebezpečnej a jsem zlej," zazpíval si tiše a pokusil se tomu věřit i ve chvíli, kdy se zdálo, že jeho slova dala do pohybu cosi obrovského ve tmě hned napravo od místa, kde předtím přistál se vznášedlem. Dřepl si k zemi a ohlédl se tím směrem, i když se mu v zorném poli stále ještě hemžily paobrazy, takže neviděl nic než flétnovou trávu a vznášedlo. Pak se tam zvedl obrovitý stín, něco odsunulo vznášedlo stranou, jak to proklouzlo kolem… a sunulo se to dál.

Jsem mrtvej.

Věděl přesně, co to je: ostatní zdejší predátoři chodili jenom po dvou nebo po čtyřech nohou, ne po stovce lopatkovitých noh. A s ostatními predátory by si většinou poradil, ale s tímto ne. Když se syčivý hukot přisunul blíž a ze tmy vyrostla hlava podobná obrovské ulité přílipky – jejíž temnou dutinu vyplňovalo řehtání drobného ostrého pohybu – Stanton si přitiskl pulzní pistoli pod bradu a připravil se: pokud by ho to přikrylo, zmáčkl by spoušť, jiná možnost prostě nebyla. Ale pak se stalo neuvěřitelné a tvor se odvalil dál. V jednu chvíli jeho článkované tělo tvořilo vedle něho pancéřovanou stěnu, které se mohl dotknout, kdyby natáhl ruku. V další to bylo pryč.

Stanton si opatrně vytáhl zbraň zpod brady a odložil si ji do druhé ruky. Pak natáhl prsty a uvolnil z nich napětí. Usoudil, že tvora nejspíš zmátl laserový úder – došlo k němu v místech, jimiž se pohyboval. Neznal jiný případ, kdy by se někdo dostal ke kapucínovi tak blízko a přežil. Asi to byl další příklad toho, čemu Jarvellis říkala ‚stantonovské štěstí'. Doufal, že mu vydrží, protože teď musel kapucína následovat směrem k požárům.

Skellor v můstkovém modulu svýma lidskýma očima zkontroloval, že z jeho velící posádky nezbylo nic než popel a dým. Pochopil, že nakonec může věřit pouze tomu, co stvořil sám. Zrak se mu zakalil a on znovu obrátil pozornost ven.

Armáda Teokracie zanedlouho dorazí k přistávacím člunům, ale mezitím si jeho pozornost žádaly jiné záležitosti. S obrovským zvětšením se zadíval dolů na severní pohoří jediného kontinentu.

Zničení povstaleckého komunikačního centra byla chyba, protože tam měli pouze podružný vysílač, nikoli skutečný podprostorový převaděč, a jeho šance na vystopování se tak snížily. Bylo to někde tam v horách, ale přestalo to pak vysílat. Stále však mohl pracovat se stopou charakteristiky. Díky tomu se mu podařilo rozšířit fraktálové výpočty, které zpřesňovaly polohu objektu v reálném prostoru jako funkci jeho polohy v podprostoru. Ale ani pro něho to nebylo jednoduché, protože taková matematika obvykle byla doménou runsiblových UI – speciálně pro ten účel zkonstruovaných. Ve skutečnosti potřeboval nějaké oči na zemi – nebo aspoň blízko ní. Armáda Teokracie nepřipadala v úvahu, protože kdyby její vojáky obrátil zpátky do hor, povstalci, kteří stále chvátali ke svým jeskyním, by pravděpodobně přešli do protiútoku, a tak by jakékoli pátrání zmařili. Vojáci Teokracie teď stejně představovali těžkopádné nástroje – po vypálení mozku, které použil, z nich nezůstalo o mnoho víc než automaty – a především je sice mohl ovládat, ale podobně jako Afran to nebyly jeho výtvory a tudíž se jim nedalo důvěřovat. Skellor dostal jiný nápad.

Všechny raketoplány uvnitř *Occama,* od nejmenších dvanáctimístných po obrovské nákladní čluny ve tvaru delta křídla, byly už provázané a propíchané rozbujelou džainskou substrukturou a v některých případech i větší architekturou. Naštěstí nepotřeboval faktické přistání na planetě – pouze vstup do atmosféry – a manipulační lodě, které vrátil do hangárů *po* rozbujení, by měly pro tento úkol postačovat. Vnitřním zrakem džainské struktury, která mu jako nekonečné množství optických vláken umožňovala nahlédnout do všech míst v lodi, kde existovala, sledoval pokračující růst vajíček calloraptořího křížence uložených v mnohostěnném rámu, než zjistil, jaké změny by měl provést. Vypočítat úpravy svalových a kostních struktur mu trvalo nekonečně malý zlomek sekundy, ale delší dobu ho roztrpčovalo, že praktické ohledy ho nutily zříci se velkého množství váhy a tím také pevnosti těchto struktur. Krátce uvažoval o

instalaci nějaké formy antigravitace, ale zjistil, že se mu ta představa esteticky příčí. Jakmile konečně dospěl k rozhodnutí, co musí udělat, vykonal to: bílek vajíček ztmavl džainskými vlákny, jak trhaly, přebudovávaly a leštily k dokonalosti.

S pomocí starých lodních mechanismů Skellor přesunul chodbu za ošetřovnou, takže vzniklo přímé propojení této oblasti a doku s manipulačními loděmi. Když vajíčka při dokončení procesu, který v nich probíhal, získala kovově bílý vzhled, byla přitažena k hlavní větvi džainské architektury, jež tou sekcí procházela, a miliardy mikroskopických brv je dopravily do nově vytvořené chodby, v níž nechal Skellor o kousek dál vyrůst další výběžek architektury, aby je přepravil do doku. Tam je zalepil do trojrozměrných voštin, které rozšířily manipulátory lodí, takže to nakonec vypadalo, jako by držely valouny nějakého kovového konglomerátu. Když se dveře doku konečně otevřely a lodě vystartovaly do vesmíru, Skellor byl se svým výtvorem velice spokojený. A byl ještě spokojenější, když začal programovat bystré mozečky. Se vším všudy mu tato činnost zabrala pět a půl solstanové hodiny – přibližně dvojnásobek času, za který by zbavil povrch planety lidského života při použití konvenční výzbroje této lodi. Ale to zatím udělat nechtěl – dokud se tak skvěle *bavil*.

Lellan propátrávala zesilujícím dalekohledem spodní svahy a stále neviděla po armádě Teokracie ani stopu. Zdálo se, že to, co nepřítel celou noc dělal, postrádá jakýkoli zdravý rozum. Předtím se vojáci Teokracie pouštěli do nevypočitatelných útoků: jednotlivé čety podnikaly ve zdánlivě koordinované ofenzivě výpady, které ztratily hybnou sílu, jakmile se dostaly na volné prostranství, kde mohli její muži použít vojáky Teokracie pro nácvik střelby na cíl. Bylo to šílené, strašné, a zdálo se, že to nemá vůbec žádný smysl, přesto to mělo efekt už jenom jako postupné oslabování protivníka, protože síly Teokracie nad nimi měly početní převahu v poměru tři ku jedné. Teď však se nepřátelé jednoduše otáčeli a odcházeli. Nechala dalekohled klesnout a přenesla pozornost na techničku, která

rozložila kusy Lellaniny komunikační přilby na nedalekou skálu obalenou vrstvou měkkýšů.

„Nic?“ zeptala se Lellan. „V nejbližší době by se mi totiž opravdu hodilo, kdybych si mohla se svými polními veliteli promluvit.“

Žena zvedla hlavu. „Pro přímé rádiové spojení ji můžeš použít hned i jestli chceš. Ale všechny počítačové funkce jsou narušené. Opravit by se to dalo jedině vymazáním a přímým nahráním softwaru ze –“

„Ze štábu,“ dokončila za ni Lellan. „Od Polase.“ Žena sklonila hlavu, zručně složila díly přilby do sebe, podala ji Lellan a otočila se, aby si sbalila nástroje.

„Tak dobrá, kdo mě slyší?“ zeptala se Lellan do mikrofonu, jakmile si přilbu nasadila, a vzápětí sebou škubla při salvě zvuků, jak se všichni snažili odpovědět zároveň. „Dobrá, dobrá! Uvedu každého z vás v číselném pořadí a vy mi budete moci postupně odpovědět. Pak to můžete vypnout, pokud nebudu mít konkrétně něco na vás.“ Dvanáct z patnácti polních velitelů odpovědělo, když řekla jejich jména. Lellan si pro sebe pokývala hlavou a navázala: „Mám tady u sebe vojáka Teokracie, kterého jsme právě zajali – což někteří z vás určitě udělali také. Chci, abyste si ho poslechli a pak i to, co řeknu po něm.“

Otočila se k vězni, který byl ze dvou stran obstoupen Carlem a Urisem, a zeptala se: „Jméno?“

„Velitel čety Sastol,“ odpověděl muž. Vypadal zmateně, jako by si nebyl jistý ani tím, že to, co právě řekl, je pravda.

„Budeme předstírat, Sastole, že jsem tě nechala zmlátit a zmučit a teď ti hrozím, že ti seberu zásobu vzduchu?“ řekla. Sastol škubnutím zvedl hlavu od jejích nohou, na které se zadumaně díval, a nechápavě na ni pohlédl. Lellan pokračovala: „Co se tam dole děje? Celá vaše armáda na nás předtím útočila bez jakékoli koordinace. Zajali jsme stovky takových jako ty, kteří si strhali superky, ale ti, kterým superky zůstaly, jako by raději zemřeli, než by se nechali zajmout. A teď se celá vaše armáda obrátila.“

„Něco zničilo *Víru*,“ odpověděl Sastol. Možná došel k závěru, že tento způsob *předstíraného* mučení bude lepší.

„*Mou* víru něco zničilo už dávno," odpověděla Lellan. „Chceš mi říct, že jsi ztratil tu svoji?"

Sastol se podíval přímo na ni. „Něco zničilo *Víru* – válcový svět."

Lellan se nad tím zamyslela a pak se zeptala: „A armáda?"

„Ten, co zničil *Víru*, se také pokusil ovládnout pomocí *Daru* mou mysl. Já jsem si svou superku strhl. Ostatní ne."

Carl promluvil: „Tak na čí straně ten Skellor je?"

„Myslím, že jenom na svojí." Lellan se odmlčela a pak řekla: „Vy jste se dozvěděli to samé? Podle čísel mi to potvrďte – nebo ne – jestli můžete." Sedm jejích velitelů potvrdilo, že jim jejich zajatci vyprávějí stejnou historku. Dva další si mysleli, že je to celé lest, a nevěřili, že jeden z válcových světů byl zničen.

„Jako váš velitel bych velice ráda slyšela vaše názory. Teď vám řeknu, jak to vidím já." Lellan se odmlčela. Bylo na ní znát, že se jí do toho, co teď musí říct, nechce. „Vylezli jsme ze země a zaútočili jsme ne proto, že bychom si mysleli, že dokážeme povrch udržet, ale prostě proto, že jsme si mysleli, že bychom mohli navýšit hlasování a vytvořit dostatečný rozruch, abychom přilákali pozornost Řádu – tak, aby náš výkřik o pomoc byl slyšet a bylo možné na něj reagovat. Museli jsme to udělat, protože kdybychom zůstali pod zemí a mlčeli, Teokracie by nás tam dole zničila. Souhlasíte s tím argumentem všichni?"

Sborové ‚ano' bylo všechno, co potřebovala, aby navázala: „Teď máme nad hlavami bitevní loď s UI, kterou, jak mi bylo řečeno, podvratně ovládl někdo, kdo pracoval pro separatisty. Separatistům na Cheyne III dodávala zbraně Teokracie, přesto sem toto individuum přiletělo, zničilo válcový svět a nyní požaduje, abychom… Co se děje, Pholane?"

Velitel, který ji přerušil, jí podal stručné vysvětlení, a když skončil, pokračovala. „Jak se zdá, nejenom válcový svět – taky všechny přistávací čluny Teokracie. Jak jsem říkala, toto individuum nyní požaduje, abychom vydali Iana Cormaka. Vidím to tak, že Polas měl pravdu. Armáda se musí ukrýt. Musíte svoje bojovníky odvést zpátky do jeskyní."

Lellan počkala, až bouře protestů umlkne. Být na povrchu znamenalo dokonce i ve válce svobodu, jakou nikdo z nich dlouho nepocítil. Když se protest zvrhl v hádku mezi různými veliteli, ztratila trpělivost.

„Dost!“ Hádka zanikla v šepotu a poté v tichu. „Probuďte se a čichněte si k těm sračkám, co tady přehazujete. Víte, že válku na povrchu nemůžeme vyhrát. Nikdy jsme nebyli schopni vyhrát válku na povrchu. Abychom zabránili dalšímu útlaku, nakonec tady budeme potřebovat zásah Řádu. A to, že přijde, je hotová věc.“

Strhla se další prudká hádka, než jim došlo, co právě řekla. Do ticha, které se pak rozhostilo, nadnesla: „Podvratně ovládnutá *řádová* bitevní loď s UI zničila válcový svět a zaútočila na povrch planety. Kdyby si někdo myslel, že sem teď Zemská bezpečnostní centrála nepřijde, byl by blázen. Jestli svou politikou nezasahování zachovávali nějakou věrohodnost, nezbyla po ní ani veta. Separatisté v celém lidském vesmíru budou tvrdit, že ta bitevní loď ve skutečnosti podvratně ovládnutá nebyla. ZBC sem přiletí vyšetřovat a nabídnout pomoc – a celý rozruch, kterému se Řád tak snažil zabránit, je teď nevyhnutelný. Nemají co ztratit, když sem teď přijdou, ale mohou získat planetu – planetu, která byla pro separatisty dlouho ikonou.“

Spor pokračoval, ale Lellan už byla rozhodnutá. „Slyšeli jste můj rozkaz. Buď jej poslechnete, nebo ne.“ S těmito slovy vypnula vysílačku.

„Takže se stáhneme a zalezeme?“ zeptal se Beckle, zatímco si prohlížel probíječku, kterou vzal Sastolovi.

Lellan pokrčila rameny. „Pokud zůstaneme tady nahoře, ten Skellor nás může z oběžné dráhy usmažit, kdykoli se mu zachce. Z toho, že to zatím neudělal, usuzuji, že je v tak silném postavení, že pro něho prakticky nemáme význam. Nebo si rád hraje.“

„Neodpověděla jsi na otázku,“ připomněl Carl, který Sastola posadil na zem s rukama za hlavou.

„Ne, neodpověděla,“ řekla Lellan.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Carl.

Lellan se vesele ušklíbla. „Myslím si, že jsem vůdcem rebelů už dost dlouho a teď už pro povstání o mnoho víc udělat nemůžu. Chci se vypravit tam –“ ukázala do noci „– chytit toho Iana Cormaka a ostatní a zjistit, co se tady sakra děje.“

„Jdeme s tebou,“ prohlásil Beckle, který si zblízka prohlížel mířidlo probíječky.

„O tom jsem ani na okamžik nepochybovala,“ odpověděla.

„My půjdeme taky,“ řekly dva hlasy současně.

Zajatec Sastol ohromeně vytřeštil oči na dva válce, o nichž si do té chvíle myslel, že jsou jenom na zásoby. Začaly hluboce bzučet a celé se rozzářily třpytivými světélky a displeji, přičemž se zvedly ze země a otočily se tak, aby stály svisle.

Styčnický chlapec byl úplně vyčerpaný a klesl na kolena do bahnité půdy, ale Eldene mu nedovolila tam zůstat. Chytila ho za ruku a začala ho zvedat.

„Musíme jít dál. Jestli nás chytí, zabijí nás. A neudělají to rychle!“ Upíral na ni oči, možná příliš unavený, než aby věděl, co si o té možnosti myslí. Nejdřív nechápala, co s ním je, dokud ze sebe o něco dřív nevyrazil: „Jak s tím můžete žít? Jak dokážete strávit celý život v *gravitaci*?“ Bez exoskeletu cítil neztenčeně plný účinek síly, kterou nikdy předtím nepoznal.

Když ho konečně namáhavě dostala na nohy, podařilo se mu zformulovat odpověď. „Takže ty myslíš, že tam vzadu ještě někdo žije?“

„Doufám, že ne,“ odpověděla Eldene. Pohrávala si s pistolí, kterou vytrhla Speelanovi, když utíkali. Přistoupila k chlapci a chytila ho rukou kolem pasu, aby mu pomohla. Společně klopýtali temnou džunglí flétnové trávy a zvířeného bahna a v zádech cítili horký vítr. Záře podobná rozžhavenému kovu osvětlovala oblaka kouře a páry tak, že vypadaly jako nějaké oranžové pohoří – pohoří, zpoza něhož stoupal jako zvěstovatel rána horní okraj Calypse.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal se Apis.

Eldene se rozhlédla kolem nich a nevěděla, co mu má odpovědět. Situace se zdála být beznadějná: měli omezenou zásobu kyslíku, byli

kilometry daleko od kohokoli, koho by mohli považovat za spojence, a teď nepřicházelo v úvahu ani zamířit zpátky k jejich bývalým věznitelům. Jenže kam mohli jít? Vrátit se do kráteru a doufat, že někde potkají své druhy, nebo k bojištím a doufat, že narazí na nějaké povstalce? To byly otázky, které se jí začínaly honit hlavou, když zaslechla odněkud za sebou hlasy.

„Nezastavuj se," sykla na Apise, protože to vypadalo, že se chce znovu sesypat k zemi. Teď už i on slyšel hlasy a pak i nenadále vyštěknutý rozkaz, po němž následovalo ticho.

„Teokracie?" zašeptal.

Eldene cítila, jak jí vzadu na šíji naskakuje husí kůže – poznala zdroj toho rozkazu. Kývla na Apise a začali se belhat dál.

Zdálo se, že hlas musel přilétnout z dálky, protože pak už neuslyšeli nic, dokud se světlající obloha jasně neoddělila od horizontu vysokých travin kolem nich. Když znovu něco zaslechli – zvuk, jak někdo upadl a nadával, dokud mu někdo jiný nepřikázal, aby ztichl – jasně se ukázalo, že za sebou skutečně někoho mají, a teď, v lepším světle, se ti lidé rychle přibližovali.

„Jdou po naší stopě," pošeptala Eldene. V první chvíli se podezírala z paranoie, ale pak svým obavám beze zbytku uvěřila. Jak jinak se mohlo stát, že tato skupina vedená někým, kdo si říkal Aberil, od nich byla stále tak blízko hodiny poté, co byly přistávací moduly jakoby božským zásahem zničeny? „Musíme postupovat rychleji." Podívala se nahoru do Styčníkovy tváře a poznala, že to, co teď dodává jeho žluté kůži šedavý nádech, není světlo, zůstalo jí však záhadou, co vytváří efekt, jako by se mu pod ní svíjeli červi. Apis její pohled s omluvným výrazem opětoval, ale pak jako by se ho něco chopilo zevnitř a prudce jím zatřáslo. Vyskočil a ucukl od ní. Oči měl vytřeštěné leknutím a jeho kůže skoro zoranžověla, jak se zalila krví. Pak se mu podlomily nohy a upadl. Eldene se ho pokusila zvednout, ale už to nebyla kostra z cukrových špalíků obalených papírem, jak o sobě říkal, že byl kdysi – teď jeho svaly a kosti nevážily zrovna málo.

„Běž dál," vyrazil ze sebe zajíkavě. Dýchal rezavě. „Řeknu jim, že tě to zabilo tam." Kývl směrem k záři ohně, která už slábla.

Eldene nechtěla zdůrazňovat, že když je někdo dost zkušený, aby dokázal ujít v noci po jejich stopách tak daleko, určitě je dost zkušený, aby poznal, že jsou dva.

„Zůstanu s tebou," zašeptala a snažila se vypadat zkušeně, když vytáhla zásobník pistole, zkontrolovala ho a zacvakla jej zpátky na místo. Rozhlédla se a zjistila, že další pohyb dopředu nebo zpátky by jim tady v pásu porostlém rebarborou neposkytl lepší úkryt, než jaký měli teď. Pokynula k propletené flétnové trávě vedle nich. „Schováme se tam."

„Měla bys jít dál," naléhal Apis.

Eldene zastrčila pistoli zpátky za opasek svých maskáčových kalhot a shýbla se, aby mu pomohla do úkrytu. Když viděl její odhodlaný výraz, vzdal se dalších pokusů poslat ji pryč. Eldene však bylo jasné, že ve skutečnosti nechce zůstat sám. Ale ona s ním přece zůstávala ze stejného důvodu.

První vojáci Teokracie se objevili na dohled a krátce po nich následoval důstojník, Speelan. Když se Eldene dívala, jak si stráže prohlížejí pěšinku, kterou s Apisem v nachové vegetaci vyšlapali, zbavila se všech nadějí, že by tato skupina mohla přejít kolem nich. Jejich stopa byla příliš nápadná, což se u šťavnatých listů a stonků, z nichž při rozdrcení prýštila míza jako modrá barva, dalo čekat. Také si uvědomila, že musí jednat jako první, pokud chce přežít. Zvedla pistoli a namířila, ale Apis ji chytil za zápěstí.

„Počkej… počkej chvíli," řekl pevně.

Podívala se na něho a zjistila, že už nevypadá tak slabě a nemocně. Teď v sobě měl cosi chmurného a divokého.

Pokračoval: „Ví to, že jeho přežití je ohroženo, a já bych se vsadil, že to mu Mika nenaprogramovala. Předtím mě to nechávalo fungovat na nejnižší energetické úrovni a dál mě to přebudovávalo. Ale teď to víš."

„O čem to kruci mluvíš?" sykla.

„Když na ně vystřelíš, poběží se schovat. Až se poběží schovat, my musíme běžet dál a znovu na ně počkat."

„Ty jsi schopný běžet?"

„S myceliem… jsem."

Nyní se na dohled objevili samotný Aberil a proktor Molat. Eldene si Apise ještě chvilku zkoumavě prohlížela, pak se odvrátila a znovu zvedla pistoli. Zabíjet bylo nemorální, podle zásad Satagentu a Zeldy Smythové, ale copak to členům Teokracie někdy bránilo, aby to dělali? Eldene si po chladné úvaze vybrala prvního vojáka, protože to byl evidentně stopař, a vyprázdnila do jeho trupu jeden plný kotouč s pěti náboji.

Muž se strašlivým chroptěním vrávoravě couvl. Z předního dílu oděvu se mu rozlezla izolační vlákna, za ním pak vytryskl rudý opar, který zároveň sklopil dolů jeho masku, jak mu vyrazil z úst. Se zmateným výrazem se pokusil udržet rovnováhu na nohou, nad kterými už neměl vládu. Nakonec spadl pod listy rebarbor.

Eldene na to jen zírala, v prvním okamžiku příliš omráčená, něž aby zamířila na ostatní, kteří se vrhali do úkrytů. Dokázala to jen tím, že přitlačila prst na elektrickou spoušť. Otřeseně namířila na místo, kde zahlédla Aberila, jak padl k zemi a hrabe se po čtyřech k houští flétnové trávy, a vystřílela další kotouč. Napravo někdo vstal a zvedl zbraň, aby zamířil. Vystřílela tím směrem kotouč s dalšími pěti náboji.

„Dělej! Dělej!“

Nevěděla, jak dlouho ji Apis tahá za ruku. Všude kolem pleskaly do vegetace se zlověstnou silou kulky. Eldene se chvíli nechala vést, potom se mu vysmekla, když si uvědomila, že ho brzdí. Cosi škublo jejím nárameníkem a něco jiného ji štíplo do ušního lalůčku. Před sebou uviděla, jak do zad Apisovy kombinézy něco udeřilo. Upadl, překulil se, znovu se postavil a na chvíli vztekle vycenil zuby, než se mu vrátila lidskost a vyrazil na další pochod. Na oblečení měl krev, protože určitě dostal zásah, ale musel to být odraz – kulka, která svou sílu ztratila ve flétnové trávě – a brzy, už každou chvíli, si určitě nasadí zpátky kyslíkovou masku, kterou mu to strhlo z obličeje.

Vyšli do dalšího volného pásu mezi travinami, tentokrát s černým jitrocelem, který prorůstal vzhůru mezi nachovými listy rebarbor. Jitrocel samotný byl jednotvárně bílý a z jeho listů se do stínu pod nimi plazily červovité podružné kořeny. Eldene se rozhlédla, zmatená okolním světlem a barevnými mraky. Flétnová tráva jako by

tady byla pokropená červenými, žlutými, bílými a zlatými kapičkami, až od pohledu na to bolely oči. Náhle si uvědomila, že to jen vycházející slunce ozářilo oblast, kde traviny konečně vyhánějí pupeny – něco, co doposud vždycky viděla nanejvýš tak z dálky. Když konečně popadla dech, znovu se na Apise podívala.

„Maska," připomněla mu.

Apis na ni chvíli nechápavě zíral. Pak mu došlo, o čem mluví, vytáhl si z kapsy na obalu kyslíkových lahví novou masku, vytrhl zbytky té staré ze závěsů v prodloužení límce pod bradou a nasadil si tam novou.

„Jak to?" zeptala se Eldene.

Apis se na chvíli zatvářil zmateně a pak vysvětlil: „Jsem Styčník – dokážeme přežít dlouho ve vzduchoprázdnu, takže tohle není problém." Mávnutím ruky obsáhl jejich okolí, ale ona poznala, že tomu vysvětlení sám nevěří. Sáhla mu na záda a on jí dovolil rozhrnout protrženou kombinézu. Uviděla tam jen něco, co vypadalo jako jizva ve tvaru šipky.

„To je tím myceliem," řekl.

Takže *byl* postřelen. Eldene ho obešla, aby další houštinou flétnové trávy, potečkované bílými pupeny, razila cestu pro změnu zase ona. Snažila se při tom soustředit na skutečnost toho, že se je někdo snaží zabít, nikoli na neskutečnost někoho, kdo měl za normálních okolností zemřít.

Škrábali se nahoru do svahu zarostlého kluzkou vegetací, když se traviny před nimi otřásly pod kanonádou a je zasypala vánice pupenů. Eldene se otočila dozadu a vystřelila za Apise. Zahlédla, jak někdo zavrávoral stranou a vykřikl. Dvě další postavy se vrhly do úkrytu. Pak… pak najednou z pistole, kterou držela, vycházelo jen elektrické cvakání. Jak jí to řekl Fethan? ‚Dvojí stisknutí a přidržení vyprázdní celý zásobník.' Přesto namířila zbraň na Aberila, když pomalu vstal. Zakrvácený zdroj měl vražený pod paži, kabel před sebou zkroucený do smyčky a probíječkou, kterou vzal mrtvému vojákovi, jí nedbale mířil na nohy. Elektrické cvakání ještě chvíli pokračovalo, pak přestalo, když je nějaký mechanismus v pistoli zastavil.

Aberil naklonil hlavu a zazubil se na ni. „Řekl bych, že je prázdný, malá rebelko.“ Pak přistoupil k nim, vrazil hlaveň své zbraně Apisovi do břicha a poslal ho k zemi, potom jí máchl do strany a vyrazil pistoli Eldene z ruky. Sevřela si druhou rukou pohmožděné prsty, zůstala na místě a probodávala ho pohledem. Aberil se k ní s očividným pohrdáním otočil zády. Když se podívala za něho, uviděla Speelana, jak leží na zemi a nadává, dokud proktor Molat nevylezl z úkrytu, aby pomohl zraněnému obvázat nohu a přilepil mu náplast s analgetikem. Aberil se obrátil zpátky k ní.

„Myslím si, že tenhle Styčník ví něco, co se mi může hodit. Zabila jsi jednoho z mých mužů a dalšího jsi zranila.“ Pokrčil rameny. „Byl bych rád, kdybych měl čas, abych tě mohl řádně potrestat, ale čas je něco, čeho se mi nedostává…“ Aberil zmlkl, neboť jeho slova náhle přehlušil řev vznášedla. Podíval se nahoru, kde se objevil stroj, který se začal snášet dolů k nim. „Změna,“ zakřičel Aberil. „Zdá se, že *budu* mít čas, abych ti věnoval náležitou pozornost.“

Eldene se zadívala na komandéra a pak na klesající stroj. Kdyby se teď dala na útěk, ten druhý proktor by ji dostal probíječkou namontovanou na boku vznášedla, ale možná to byla lepší varianta než trpět v péči tohoto šílence. Právě se to chystala udělat, když vznášedlo ještě víc pokleslo a zůstalo jim viset těsně nad hlavou. Potom se proktor ze vznášedla vrhl přes zábradlí a dopadl na Aberila jako kladivo z masa a kostí. Aberil upustil probíječku a zdroj. Než to stačilo napadnout Eldene, Apis zbraň sebral a namířil ji na Molata a Speelana, kteří jednoduše neměli čas sáhnout pro vlastní zbraně. Oba znehybněli na místě, kde byli, a mohli jen pasivně přihlížet tomu, co následovalo.

„Dobrý diákon Aberil Dorth,“ řekl John Stanton, postavil ho a nato ho trkl čelem přímo do kořene nosu. Eldene sebou škubla, když uslyšela to strašlivé křupnutí, a škubala sebou i při drtivých následcích každé další rány. Diákon se snažil bojovat, ale bylo to zhruba stejné, jako by tloukl do pohyblivého balvanu, a oplátkou přijímal rány z rukou, které byly jako ze žuly. Nakonec se Aberil ocitl na kolenou, plival zuby a krev a šmátral po další masce. Eldene

čekala, že ho Stanton dorazí, zabije ho, tak hmatatelná byla nenávist, která z něj vyzařovala. Místo toho nakonec diákona botou přišlápl na bok a potom se otočil k ní a Apisovi.

„Na zábavu už není čas," prohlásil a pokynul směrem ke vznášedlu, které se sneslo na zem jen několik metrů od nich. „Nastupte si a zmizíme odsud."

„Co s těmihle dvěma?" zeptal se Apis.

Stanton sklouzl pohledem k Molatovi a Speelanovi, ale pak přenesl pozornost zpátky k Aberilovi, který si konečně nasadil masku a dokázal si aspoň kleknout. „Jednoduše je všechny necháme tady," řekl. „Daleko nedojdou." Ukázal prstem přes rameno. „Brzy sem dorazí přátelé, kteří se o to postarají."

Aberil, který se dusil krví, promluvil: „Nemáš… na to žaludek… Stantone?"

Stanton se na něho vesele ušklíbl. „Jenom to přenechávám někomu, kdo odvede lepší práci."

Eldene nechápala, jak to myslí, dokud ona, Stanton a Apis nebyli se vznášedlem ve vzduchu a neletěli pryč. Když Stanton ukázal na tvory ve vegetaci pod nimi, pochopila přesně, jaký konec bude mít pohádka Aberila Dortha.

Jak si Jarvellis podezíravě prohlížela plochu skály vklíněnou mezi výběžky hor, krk a ramena ji bolely napětím. Bylo to první slibně vyhlížející místo pro přistání, které zahlédla, když propátrala padesát kilometrů řeky a poté pět kilometrů jejího přítoku. V jednu chvíli cítila narůstající paniku, když s lodí manévrovala mezi strmými svahy nebo kolmými skalními stěnami. Chvíli měla dokonce pocit, že někde nějakým způsobem špatně odbočila.

„To je ono?" zeptala se.

„Ano," odpověděla UI. „Naše přítomnost aktivovala naváděcí maják." Po chvíli Jarvellis popustila řídicí páku a nahodila iontové motory, aby loď přenesla přes břehy z navršeného bláta a rebarbory tyčící se do výšky tří metrů. Na bočních obrazovkách viděla, jak vegetace pod iontovým výšlehem pouští vodu v podobě páry a vadne. Co bylo zvláštní, trojhomolice vypluly na povrch, jako by je

poháněl nějaký sebevražedný impulz. Dostala loď nad plochou skálu a nepostěžovala si, když UI sama od sebe vysunula nohy. Přistála jemně, ale ani sebevíc jemnosti nemohlo zabránit tomu, aby tíha lodi rozdrtila na kaši tisíce drobných půlkulových měkkýšů.

„Je to trochu vidět," řekla Lyrika a pustila jí na jedné obrazovce pohled na stopu spálené vegetace táhnoucí se od řeky.

„Jenže mně je to fuk," odsekla a protáhla si krk, aby si ho uvolnila.

„Možná by nemělo být," řekla UI. „Nechtěla jsem tě rozptylovat, dokud jsi byla zaměstnaná tak riskantním přeletem, ale teď se to musíš dozvědět." Obrazovka, která ukazovala vegetaci, přeblikla na jiný pohled. Jarvellis poznala, že je počítačově upravený.

„Co to je?" zeptala se.

„Zvětšený pohled na oblohu nad námi z doby přede dvěma hodinami. To, co vidíš, jsou tři manipulační lodě z *Occamovy břitvy*."

„Sakra, jaké sledování jsi použila?"

„Pasivní sledování – podle toho nás Skellor nedokáže vystopovat."

„Dobrá… dobrá… Proč manipulační lodě?"

„Pozoruj hmoty objektů, které shazují," řekla UI. Jarvellis přimhouřila oči a zadívala se na obrazovku. Ani po vylepšení počítačem nebyl obraz příliš zřetelný. Uviděla siluety tří manipulačních lodí, ale nepoznala by je, kdyby jí UI neřekla, co jsou zač. ‚Hmoty', o kterých mluvila UI, zahlédla jen tehdy, když se dostaly mimo přímku mezi objektivem a lodí, neboť splývaly s původním obrazem, a to ještě jen na několik sekund, když zazářily, než se rozpadly. Cítila, jak se jí v břiše něco svírá, když pomyslela na to, že John Stanton tam někde je a neví o tom. Pokud to mohla posoudit, říci, že Skellorovy úmysly budou nepřátelské, bylo slabé slovo, takže všechno, co na ně neudeřilo z oběžné dráhy – jako ten laserový útok, který zlikvidoval Polase – bylo pravděpodobně ještě horší.

„Biologická zbraň?" dostala ze sebe. V ústech měla sucho.

„Možná – ale zvláštní. V původních hmotách byl každý z těch objektů ovoid o délce přibližně dvou metrů. To samo o sobě není neobvyklé, protože biologické zbraně shazované z oběžné dráhy se obvykle vkládají do větších pouzder, aby byly tepelně chráněné při vstupu do atmosféry, a pak se rozptýlí. Ale tyto se nerozptylují. Poté, co po vstupu do atmosféry odhodily nějakou tepelnou ochranu, zůstaly objekty ve volném shluku.“

„Kde jsou teď?“

„Přímo nad horami – a nad námi.“

„Můžeš mi to ukázat?“ zeptala se zmateně Jarvellis. „Ovšem. A teď, když klesají, nepotřebuji použít ani takové zvětšení,“ odpověděla s protivnou samolibostí UI. „No tak mi to ukaž.“

UI to udělala a Jarvellis dokázala na tuto nejnovější šílenost pouze zírat s otevřenými ústy.

Calypse byla spojená s obzorem jen nejtenčím obloukem svého kotouče, jako by se zdráhala pustit se a vydat se na cestu oblohou. Její barevné víry a pásy jasně svítily jen do té doby, dokud ji nezahanbilo slunce, které vyšlo vedle ní. Snad odraz od povrchu Masady nebo svítivost samotného obra ji mezitím oděly světlem, které jí dalo opravdovou hloubku. Víc než kdy jindy, když ji viděl, si Cormac uvědomil, že toto těleso je skutečně velký plynný obr, a ne nějaké dvourozměrné kolo otisknuté přes velkou část oblohy.

„Kde je teď?“ zeptal se jich unaveně Cormac.

Na Gantovi nebylo vidět žádnou únavu a Cormakovi se honilo hlavou, jestli ve Fethanovi zůstalo dost z člověka, aby na něj dolehlo vyčerpání. Zdálo se však, že ne, neboť od chvíle, kdy se kyborg vrátil, aby požádal Ganta o pomoc při odlákání kapucína, oba po celou noc pobíhali vysokou rychlostí sem a tam. Bylo to znát na jejich oděvu – potrhaném, jak běhali mezi drsnými stébly trav, a umazaném cákanci žlutočervených šťáv z úrody barevných pupenů, které na travinách znenadání vyrazily.

„Přesunul se dopředu,“ informoval ho Fethan. „Ale jestli ti to přinese úlevu, měl bys vědět, že není sám.“

„Víc kapucínů?“ zeptal se Thorn.

„Víc všeho," řekl Fethan. „Vypadá to, že celá fauna téhle planety se dala do pohybu. Nejspíš je přitahuje ten boj, protože si nedovedu představit, co jiného by to mohlo *být*."

Cormac si protřel oči a otočil se ke Gantovi. „Jak daleko jsme podle tvého odhadu od těch přistávacích člunů Teokracie?" Snažil se, aby z jeho hlasu nebyla slyšet hořkost.

Golem se zadíval před sebe. „Není to daleko," odpověděl. „Vidím odsud, jak se vzduch tetelí horkem."

Cormac pohlédl na Fethana a všiml si, že kyborgův výraz se zatvrdil. Stejná tvrdost se na něm projevila v okamžiku, kdy Mika oznámila, že signál z exoskeletu umlkl. Došlo k tomu v čase laserového útoku, a tak se nezdálo být pravděpodobné, že by Apis nebo ta dívka, Eldene, byli ještě naživu.

„Vlastně jsme se nad tím nikdy pořádně nezamýšleli, ale proč na ně Skellor zaútočil?" zeptal se Thorn.

„Nemáme stoprocentní jistotu, že to udělal," prohlásil pedantsky Cormac. Masivní rádiová komunikace – než úplně ustala – takovým dojmem působila, nebo alespoň to, jak ji Thorn a Gant popsali. „Ale jestli to udělal, důvod je jasný – likviduje veškeré prostředky kosmické přepravy, než tuto planetu spálí na popel."

„To jsi celý ty: věčný optimista," řekl Gant, ale jeho snaha o humor vyšla naprázdno.

„Víš jistě, že to je Skellorův úmysl?"

„Říkejte tomu scénář číslo jedna." Cormac se podíval na Ganta a dodal: „Ten nejmíň optimistický." Po chvíli pokračoval: „Vím jistě, že tenhle člověk udělá cokoli, aby se Řád o jeho existenci nedozvěděl. Je jedno, jakým způsobem se do toho pustí, ale bude nás chtít zlikvidovat." Zahleděl se teď na Miku, která byla od okamžiku, kdy je informovala o ztrátě signálu, velmi zamlklá. „Jaký je *tvůj* odhad?"

Mika sebou při vyslovení domněnky že by snad mohla vědět něco zvláštního, škubla. „Nebude chtít ztratit, co získal. Řád by mu to vzal," řekla, znepokojená svou logikou a tím, jaké by pro ni mohla mít důsledky.

„Musíme s tímto předpokladem pracovat," řekl Cormac. „A teď, abych změnil téma, mohl by mi někdo říct, co je to sakra tamhle?"

Gant se prudce otočil a namířil AFZ. Thorn udělal se svou zbraní totéž.

„Kde?" zeptali se současně.

„Tam!" Cormac ukázal hlavní své dlaňovky.

Skoro to vypadalo, jako by mohutný tvor, který se krčil v ušlapané a ubité flétnové trávě, jež připomínala rychle zmrazené rozbouřené moře, rezignovaně pokrčil rameny, že byl zpozorován. Potom se postavil na zadní.

„Škebl dubl sug?" zeptal se a rozložil své přední končetiny jako nějaké přízračné spojení bohyně Kálí a tarantule.

„Běžte dál," vybídl je Fethan. „Dokud mluví, není nebezpečný. Teprve když nejsou slyšet, má člověk důvod k obavám."

„Kdo ti to řekl?" zeptal se Gant

„No… to ví každý," odpověděl Fethan, ale vypadal při tom nejisté.

Cormac zahlédl stáčející se řadu slabě světélkujících zelených očí zasazených do bílé báně tvorovy hlavy, která je pozorovala, jak procházejí kolem. Když byla hlava takto zdvižená, oči byly možná tři metry nad zemí. Paráty zakončené složeným předloktím měly velikost a tvar trsů banánů, ale banánů vyrobených z obsidiánu a zbroušených do špiček, které se v ranním světle blyštěly. Nepochyboval o tom, že Gant a Thorn by s výzbrojí, kterou měli, tohoto tvora dokázali zastřelit, takže možná nebyl velký důvod ke starostem. Pak si najednou připadal jako úplný pitomec, protože zapomněl ještě na něco jiného.

„Gante, Thorne, okamžitě ta AFZetka vypněte," řekl. Když se na něho tázavě podívali, vytáhl šuriken a podržel jej připravený k hodu. „Neuvědomil jsem si, že Skellor může snadno zachytit záblesky UV a radiace, takže bychom mu mohli rovnou poslat pozvání, aby si pro nás přišel."

Oba zdráhavě sklonili své zbraně a přepnuli na nich jisté ovladače.

„Dubl hubl karo flek," řekl jim žvatlokač. Očividně souhlasil.

„Zůstávejte v pohybu," řekl Cormac.

Žvatlokač zanedlouho ztratil zájem a zmizel jim z dohledu. Pro další pochod Gant uložil obě AFZ do batohu a místo nich vyzbrojil Thorna a sebe dvěma pulzními puškami. Skoro jako by na to něco čekalo, zaslechli z flétnové trávy za sebou a kousek stranou pohyb něčeho obrovského.

„Utíkejte!" nařídil Fethan. „Zkusím ho odvést pryč."

„Žvatlokač?" zeptal se Cormac. Zároveň přešli do klusu.

Fethan se zmateným výrazem poslouchal šelestivý zvuk. „Ne… určitě ne. Myslím, že kapucín. Každopádně něco opravdu velkého." Pokynul Gantovi. Nato se on a golem odpojili a zamířili stranou.

„Do hajzlu," vyrazil ze sebe Thorn. „Gant má AFZetka."

„Gant se vrátí… jestli se jim to nepodaří odlákat."

„Jo… bezva," hlesl Thorn.

Cormac v rozhovoru nepokračoval a raději si šetřil dech na běh. Na rozdíl od kyborga a Ganta neměl na výběr. S rukou sevřenou kolem šurikenu dával pozor, kam šlape, a jednoduše šel dál. Když zvedl hlavu, uviděl, jak se do vzduchu něco valí, a usoudil, že to pochází z přistávacích člunů, že už je blízko. Pak se něco těžkého přehnalo kolem něho. Otočil se a chystal se hodit šuriken, ale upustil od toho, když něco vyčítavě řeklo: „Skaba aba aba," načež to zrychlilo a krokem, který byl někde mezi gepardem a housenkou, to zmizelo.

„Co to sakra je?" vykřikl Thorn, když se něco jiného s vrčením a syčením mihlo před nimi. Kůže té bytosti se nestačila měnit dost rychle, aby to odpovídalo prostředí, takže na okamžik se ve vzduchu objevily zvláštně nepatřičné zvířecí obrysy. Šelestivý zvuk v travinách za nimi čím dál víc sílil – ale byl teď mnohem méně specifický, protože se zdálo, jako by se rozpínal také na obě strany od nich. Najednou byli Fethan a Gant zase s nimi. Ve stejném okamžiku vyběhli na volné prostranství, kde byla vegetace spálená a udusaná a trosky člunů tvořily hradbu z potrhaných kovových mršin a poházených motorových krytů, které vypadaly jako obří odpeckované olivy. Cormac doběhl k nejbližšímu vraku a klopýtavě se zastavil. Ostatní tam zůstali s ním.

„AFZetko!“ křikl na Ganta, ale zdálo se, že golem ho neslyší.

„Sakra!“ vyhrkl Gant.

Cormac pohlédl na Fethana, který vůbec poprvé vypadal naprosto zmateně. Když teď Cormac obrátil pozornost zpátky tam, odkud přišli, uvědomil si, že ten zvuk má v sobě něco velice zvláštního: pleskavé chvění, jaké vydávají… chodidla? Vylezl si na kryt motoru a uviděl, že si něco velkého razí cestu travinami směrem k nim; po chvilce rozeznal postavy, které se rychle míhaly v nachových mezerách mezi shluky vegetace. Jedna z nich vyskočila ze spleti nových a starých stébel a se žuchnutím dopadla do podřepu přímo před něho. Za ní se táhl chvost papírovitých útržků a barevných poupat. Zatímco se zpoza zad tvora drali jeho druhové, tvor zavrčel a ohrnul rty ze zahnutých bílých zubů.

Drakomani – tisíce drakomanů.

19

„Třetí přišel do údolí Toho s kápí bratr Egris. Viděl, že Stenofal a Pegrum nepochodili, ale nenechal se zastrašit.“

V Údolí stínů a šepotu to teď vypadalo jako na jatkách po výbuchu. Jestli Egrise pohled na tu hrůzu neodradil, určitě byl natvrdlý a zasloužil si všechno, čeho se mu dostalo.

„Rýsoval se na pozadí Calypse jako černá silueta a nezářil ve své železné zbroji, když se rozkročil nad údolím a oslovil netvora pod sebou: ‚Vyjdi ven a postav se mi!‘“

Žena zavrtěla hlavou a zabubnovala konečkem prstu do chladné stránky. „Chyba, bratře. Měl jsi to nechat tomu pitomci Nýmandovi.“

Bylo to zvláštní, ale Egris jako by na okamžik pohlédl ze stránky na ni a zatvářil se rozzlobeně nad tím vyrušením, a teprve pak se otočil zpátky a zadíval se do houstnoucí tmy pod sebou.

„Ten s kápi vyšel ven a bratr se do něj pustil blesky, ostrým světlem, až mu šupiny zářily ve vzduchu jako oheň, samotná země se chvěla a všechno, co rostlo kolem, shořelo na popel.“

Žena odtáhla prst od stránky, protože paměťová struktura se náhle zahřála, jak Egris začal pálit z nějaké nevěrohodné zbraně, jejíž použití se nejevilo jako nejchytřejší nápad, když byl od hlavy k patě oděný v kovu. Věc, kterou držel – něco jako chromovaný saxofon se zaměřovačem – vychrlila blesk do tmavé kápě. Lesklé věci v ní se rozzářily jako žhavicí vlákna.

„Ale světlo mu nebylo nic platné. Netvor se vztyčil z uhasínajícího ohně a stáhl ho dolů do Údolí stínů a šepotu. A nůž Toho s kápí rozkrojil jeho brnění, jako by bylo z másla.“

Žena se zádumčivě odmlčela a pak dodala: „A také Egris se rozmázl jako máslo.“

Molat neměl nejmenší chuť nechat se tímto mrzákem zdržovat, když se vzadu evidentně pohybovalo něco nepříjemného, ale Aberil vlídně zvedl Molatovu probíječku jako náhradu té, kterou mu sebral Styčník, a přikázal Molatovi, aby zraněnému muži pomohl. Speelan nebyl ve své vděčnosti za pomoc zrovna velkorysý: pokaždé, když Molat klopýtl, a pokaždé, když klopýtl on sám, byla veškerá vina na Moiatovi a Speelan ho v pravidelných intervalech zahrnoval nadávkami.

„Buď zticha," napomenul ho nezřetelně Aberil, když jeho nadávky začaly být příliš výřečné.

Speelan zmlkl a sklonil hlavu – podobně jako Molat se teď nedíval do diákonova obličeje moc rád. Ať to byl kdokoli, kdo je tak nečekaně přepadl, uvedl jej do nepěkného stavu.

Jak Aberil pokračoval, šepot křivil jeho rozbitá ústa. „Tam vzadu něco je, a jestli to tím svým nadáváním přilákáš, nechám tě tomu."

„Omlouvám se," řekl Speelan. „Omlouvám se… bolí to."

Molat si uvědomil, že Speelan se opravdu bojí, aby Aberil svou hrozbu nesplnil, a tak myslí každé slovo omluvy vážně. Prudké syčení, které zaslechl zezadu poté, co předchozí pohyb v travinách dávno ustal, v něm okamžitě probudilo jiné obavy.

„To je silurák," konstatoval Molat.

„No jistě, zrovna ty to poznáš, co?" řekl Aberil a pohrdavě si ho změřil od hlavy k patě. „No tak, pohyb, třeba tam některé plavidlo zůstalo nezničené."

Vyšli do jednoho z všudypřítomných kanálů, kde byla půda vlhčí a rostlinný život se zřetelně odlišoval. Molat uvažoval, jestli na té půdě neroste flétnová tráva proto, že je vlhčí, nebo je půda vlhčí, protože na ní neroste flétnová tráva. Byla to hádanka toho typu, jestli byla dřív slepice nebo vejce, taková, jaké byly specialitou těch, kteří vedli náboženskou výuku – odpověď mohla být vždycky špatná a za špatnou odpověď mohl vždycky přijít trest.

„Kurva děvka!" ulevil si Speelan, který špatně došlápl a bolestivě napadl celou vahou na nohu, do níž mu mladá nádržová dělnice udělala díru.

Molat potlačil vlnu rozhořčení nad tím, jak je to všechno nespravedlivé. Nemohl si dovolit popudit si ani jednoho z těchto dvou, protože ho mohli jediným slovem dostat na skřipec… pokud se ještě někdy dostanou do bezpečí.

„Drž tu svou hubu zavřenou!“ sykl Aberil.

Molat dál hleděl nahoru na oblohu a cítil, jak jeho ústa dělají pravý opak. Calypse se teď zdála být na šířku imaginární ruky nad obzorem a slunce okousávalo okraj reality vedle ní. To však byla pro Molata běžná podívaná a nikoli to, co upoutalo jeho pozornost.

„Co je to?“ zeptal se bázlivě. Jiná slova se mu nepodařilo najít.

Speelan ho zpražil pohledem a teprve potom se otočil, aby sledoval směr jeho pohledu. Aberil si proktora prohlížel vodnatýma očima ze svého rozbitého obličeje, jako by ho podezíral z nějaké lsti, kterou chce odvést jejich pozornost, než také vzhlédl. Molatův ohromený pohled se nedal vyrušit. Na obloze byl svědkem něčeho fantastického. Bylo to gigantické, ta zlatá loď, na jejímž povrchu bujela celá města přístrojů, opletená něčím šedivým a nepatřičným, jako obrovský topaz zabalený do mumifikované mrtvoly nějakého hlavonožce.

„To je on,“ zašeptal Aberil. „Spálil *Víru* a teď je tady.“

V tom okamžiku se ozvalo prudké zasyčení něčeho, co necítilo žádnou bázeň z podivných objektů na obloze, zato ale cítilo palčivý hlad v břiše při pohledu na tři individua před sebou a sykotem upoutalo jejich pozornost.

„Ach, ne… Ne!“ vykřikl Molat. Uvědomil si, že bojuje se Speelanovým odhodlaným stiskem. Speelan se odmítal pustit, a tak ho Molat táhl s sebou, jak se snažil hrozivému silurákovi uniknout. Podprahově zaznamenal, že Aberil vzal nohy na ramena – dokonce se ani nepokusil použít zbraň, kterou si přivlastnil. Ani Speelan se nesnažil použít svou zbraň – byl tak odhodlaný udržet se na Molatovi, že se neodvažoval sundat si ji z ramene. Molat, přemáhající paniku, nakonec odvrátil pohled od netvora ke Speelanovým vyděšeným očím a pak zarazil do jejich jamek prsty.

Molat už běžel, když uslyšel, jak Speelan křičí: „Ne, prosím, ne!“ Do křupání čelistí, které následovalo, zazněl další nářek: „Ne, to ne!

Ne!“ ukončený hrůzným bublavým zaskučením. *Pryč* bylo jediné, na co Molat dokázal myslet, pak ale s hrůzou zaslechl zvuk, jak ho pronásleduje netvor, kterého zřejmě jeden jediný člověk k jídlu neuspokojil.

Ach ne… to ne…

Možná to bylo tím, že jeho hrůza byla ještě větší, možná zásluhou zranění, která Aberil utrpěl, ale zanedlouho se Molat dostal k diákonovi na dohled a rychle ho dohánět.

„Počkej na mě!“ zakřičel.

Aberil se ohlédl, ale nezpomalil. Molat slyšel za zády vzteklé chrochtání pronásledujícího siluráka. Když se ohlédl, uviděl, jak tvor plavně přeskočil vysoký porost flétnové trávy a s těžkou, zlověstnou elegancí přistál. Ten pohled Molatovi stačil, aby si uvědomil, že tvor se ani moc nenamáhá. Připadal si jako nemotora, který se dostal na hranici svých možností, zatímco silurák se pohyboval krátkými sprinty, aby si udržel kořist na dohled, a mezi nimi zpomaloval do lehkého klusu, při němž ji podrobně zkoumal. Zdálo se mu, že v jeho přízračném obličeji čte pobavení, ale mohlo to být jen dílo jeho představivosti.

„Zastřel ho! Zastřel tu svini!“ vykřikl Molat na diákona, když se k němu přiblížil. Aberil se ohlédl a zalapal po dechu. Bylo na něm vidět, že při tomto vyčerpávajícím tempu trpí. Molat se vybičoval ještě víc a sáhl pro zbraň, kterou měl Aberil pověšenou na řemínku přes rameno. Aberil se v posledním okamžiku pootočil a namířil hlaveň své probíječky dolů. Ozvala se silná rána a Molat ucítil, jak ztratil půdu pod nohama. Nohy se mu podlomily a on v pádu stačil zahlédnout roztříštěnou kost a roztržené maso. Odněkud se ozval strašlivý nářek a kňučení. Když se pokusil vstát a znovu upadl, uvědomil si, že ty zvuky vydává on sám. Potom na něho padl stín.

„Prosím…ne…“ pokusil se žadonit.

Ale tvor neměl slitování – v jeho vzezření či výrazu nebylo nic *pozemského* a Molat pochopil, že se předtím v jeho zdánlivém pobavení mýlil. Uviděl potrhané, zakrvácené kalhoty od uniformy, chycené do zubů, které byly jako modré sekery. Paráty se třemi prsty, velké jako zahradní hrábě na zdvojeném předloktí, se sevřely

kolem jeho trupu a překlopily ho. Přes svůj vřískot Molat zaslechl, jak probíječka spustila a vyprázdnila zásobník, ale v tu chvíli už silurák měl jeho nohy sežrané a drtil mu pánev.

„Kdybych v sobě někdy měl alespoň trochu sklon k víře, myslím, že teď bych ho našel," prohlásil Gant. Stínil si oči před jasným sluncem a díval se nahoru na oblohu.

„Tak si ho nevšímej," řekl mu Cormac. „Musíme se soustředit na svůj cíl a na nic jiného." Ale ani jemu to tvrzení nepřineslo žádný velký klid. To, co Skellor provedl s *Occamovou břitvou*, byla křiklavá demonstrace jeho moci, a to, že se mu dařilo držet ji tak snadno na nízké dráze, byl další důkaz. *Occam* tam visel jako obrovský dozorce, který na zemi pod sebou řídí nějakou obrovskou šachovou partii, připravený kdykoliv smést šachovnici, figurky a všechno pryč. Cormac se snažil soustředit na hru a zejména na jednu z figurek, jejímiž schopnostmi si teď vůbec nebyl jistý.

Jediné, co Jizváka odlišovalo od ostatních drakomanů, byla jeho vesta na zbraně, volný pracovní oděv a jizva na obličeji, která mu dala jméno. Cormac si vzpomněl, jak mu Mika vysvětlila, že by si ji mohl snadno zahladit, ale ponechal si ji, snad z hrdosti a teď možná kvůli identifikaci. Jak stál na vyhořelém vraku přistávacího člunu, prohlížel si drakomana ještě chvíli, než znovu obrátil pozornost k pustině, která se táhla až k obzoru. Teď, když tráva pučela, byla krajina, která předtím byla zelená, zbarvená záplavou červené, bílé, žluté a kovově zlaté. Tyto kvetoucí traviny se však nyní chvěly nějakým blížícím se pohybem.

„Fajn, co to tam máme?" zeptal se. Představu měl – chtěl jen potvrzení.

„Vojáky," odpověděl Jizvák, než to mohl udělat Gant.

Gant pohlédl na drakomany. „Tak se zdá, že k nám míří celá armáda Teokracie." Přejel zrakem ze strany na stranu. „Nedokážeme se pohybovat dost rychle, abychom je obešli."

„Projdeme přes ně," prohlásil Jizvák.

Cormac se podíval dolů na tisíce drakomanů shromážděných kolem přistávacích člunů nebo v okolní flétnové trávě. Všichni byli k

nerozeznání podobní Jizvákovi, jak vypadal, když se s ním setkali poprvé, a zdálo se, že mnozí z nich mají i podobné chutě. Mezi spálenými čluny objevili ohořelá mrtvá těla a evidentně se rozhodli nenechat maso přijít nazmar. Ta masožravá scéna působila nesmírně primitivně, až na to, že další drakomani znalecky kontrolovali zbraně, které také našli. Když Cormac viděl, jak Mika chodí mezi nimi, pozorně si vše prohlíží, a dokonce si troufá odebírat jim vzorky, dostal strach, aby její fascinace těmito tvory nezvítězila nad opatrností. Ale možná teď neměla takový strach ze zranění, když v jejím těle fungovaly cizí mechanismy.

„Hodí se, že jste dorazili zrovna teď," řekl Jizvákovi.

Drakoman zavrčel a rozhlédl se po svých druzích. Pak jako by po něm zevnitř něco chňaplo a on zasyčel, než se ke Cormakovi obrátil znovu.

„Necháš mě žít," zopakoval Drakova slova a Cormakovi blesklo hlavou, jestli to skutečně mluví on.

„Zákon Řádu." Cormac ukázal na shromážděné drakomany. „To, co se provinilo zločiny proti Řádu, byla jediná bytost, ale já tady žádnou takovou bytost nevidím."

A tak to bylo. Zatímco Mika sbírala své přístroje, poznamenala směrem k němu: *„Tady je těch chybějících padesát procent Draka. Teď víme, co tím myslel, že zemře a zároveň bude žít."*

Cormac pokračoval v rozhovoru s Jizvákem: „Ale to, jaké rozhodnutí ZBC učiní, je právě teď nepodstatné, a ke genocidě ještě může dojít." Ukázal nahoru na *Occamovu břitvu* a pak slezl z přistávacího člunu na zem. Jizvák a Gant ho rychle následovali. Společně došli k Thornovi a Fethanovi, kteří přes Thornovu částečně odstrojenou komunikační přilbu poslouchali rádiový provoz.

„Co máte?" zeptal se Cormac.

„Jenom rádio," odpověděl Thorn. „Lellan posílá svou armádu zpátky pod zem. Někteří velitelé protestují, ale dělají, co jim řekla. Vypadá to, že Lellan nevidí žádný důvod nechat je na povrchu. Zaslechl jsem něco v tom smyslu, že nejspíš nemají dost zásob, aby zůstali déle nahoře. Co ty?"

Odpovědi se ujal Gant: „Celá armáda Teokracie míří sem a takovou rychlostí, že se nám je sotva podaří obejít.“

„Celá *podvratně ovládnutá* armáda Teokracie,“ dodal Cormac.

Thorn přikývl a obrátil pozornost k zlověstnému objektu na obloze. „Proč to dělá? Proč to tady všechno jednoduše nespálí?“

Cormac se také podíval nahoru. „Myslím, že nás chce z nějakého důvodu živé, aby nás využil, pohrál si s námi nebo něco na ten způsob. Nechápu, co jiného by ho tady mohlo držet.“

„Takže není tak všemocný,“ poznamenal Thorn.

„Ne,“ přisvědčil Cormac. „Pořád má v sobě tolik z člověka, že chce, aby jeho nepřátelé trpěli, a tolik pýchy, že se potřebuje předvádět. Doufejme, že tu fázi zatím nepřekoná.“

„Než začneš filozofovat, možná bychom se měli rozhodnout, co uděláme,“ vložil se do hovoru Fethan.

Cormac se na starého kyborga podíval a pak se otočil k Jizvákovi. „Jsou tvoji lidé připraveni vyrazit?“

Jizvák místo odpovědi jen ukázal zuby.

„Takže,“ pokračoval Cormac, „uděláme do armády Teokracie díru a půjdeme dál, dokud se nedostaneme do hor. Potom nás ty –“ podíval se na Fethana „– a Thorn dovedete k lodi Johna Stantona.“

„A pak?“ zeptal se Thorn.

Cormac skoro bez přemýšlení vytáhl svou dlaňovku a zkontroloval, jak je nabitá. „Co kdybychom nejdřív zjistili, jestli se dostaneme aspoň tak daleko?“

Aberil roztřesenýma rukama vyměnil zásobník a namířil probíječku. S velkou chutí by tenhle druhý zásobník vyprázdnil do tvorovy hlavy, ale vzhledem k tomu, že už měl jenom dva poslední a v okolí určitě číhaly další bestie, by to bylo značně neprozřetelné. Silurák se už nehýbal, ale to zase nebylo tak překvapivé vzhledem k tomu, že měl utrženou půlku hlavy. Zato Molat sebou pořád zmítal, což s přihlédnutím k tomu, jak málo z proktora zůstalo, Aberila přece jen udivovalo. Polkl nepříjemnou chuť v ústech, přistoupil k Molatovi a díval se na něj, dokud konečně nezemřel. Netrvalo to dlouho, protože krev z něho crčela jako červené víno z obrácené láhve.

Když bylo po všem, Aberil se s trhnutím probral jako z nějakého transu, a najednou si znovu uvědomil, jak je mu špatně. Obličej mu připadal jako napuchlá koule bolesti, rozbité zuby ho ošklivě bolely a celkovým otokem se mu začaly přivírat oči. Jako by to nestačilo, byl si jistý, že má několik žeber zlomených a začínal mít podezření, že krvavá pěna, kterou vyplivuje, nepochází z jeho rozbitého obličeje, ale z jedné plíce.

Do pekla s tebou, Stantone!

Teď už moc dobře věděl, že měl tu rodinu buď nechat na pokoji, nebo vyhladit do posledního. Opilý mocí, kterou jako mladý proktor získal, spáchal zločiny, které vedly k tomu, že se z Lellan Stantonové stala povstalkyně a z jejího bratra Johna žoldnéřský zabiják.

Aberil se pohyboval mučivě pomalu, když zamířil zpátky k přistávacímu plavidlu, jehož polohu mu ukazovaly občasné fumaroly dýmu nebo páry. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by mohl zemřít i on, na to si byl příliš jistý, že Bůh s ním má své záměry. Ano, usilovně pracoval na tom, aby si zachránil si život, jako teď s tím silurákem, protože kdyby to neudělal, projevil by tím trestuhodnou zpupnost – ale všechno to patřilo k tomu, jak ho božstvo neustále formovalo. I nakládačka, kterou právě dostal ze Stantonových rukou, byla součástí téhož procesu. Ne. Aberil nezemře – ještě ho čekalo příliš mnoho práce.

Tam… nějaký pohyb.

Jestli si dobře vzpomínal, co ho učili, když byl dítě, siluráci byli přísně teritoriální, takže to určitě nebude další. Zaslechl ten zvuk znovu a pokusil se nepřikládat význam zjištění, že to, co jej vydává, je evidentně o hodně větší než silurák. Zvuk, který zaslechl potom – řehtání rychlého a ostrého pohybu – ho zasáhl až nadpřirozenou hrůzou.

Hospodin je můj pastýř…

Ozývalo se to mnohem hlasitěji – syčivý pohyb dlouhého pevného těla kroutícího se ve flétnové trávě a na zhutněném blátě. Aberil přidal do kroku. Sípal a uvnitř masky se mu rozstřikovaly červené kapičky. Už ten zvuk někdy slyšel: kdo z vyšších hodnostářů Teokracie neviděl holonahrávky se vzbouřeneckými vězni

připoutanými jako návnada v blízkosti jejich hor? Ale tohle přece bylo absurdní: kapucíni se nikdy nepouštěli tak daleko do nížiny.

Když zvuk ještě zesílil, Aberil se podíval stranou právě včas, aby zahlédl obrovské článkované tělo, které se kolem něho přehnalo jako vlak. Mířilo opačným směrem, ale když se zaposlouchal, uslyšel, že zatáčí. *Rozběhl se.* Dostane se k výsadkovému člunu… něco tam najde. Za ním… bylo to za ním. Uviděl tam přízrak z těžkého snu a vypálil do něj dávku. Otočil se a běžel dál, hruď sevřenou tak, že se nemohl nadechnout. Vrávoravě klesl na kolena. Bolest ho bodala do boku jako dýka, zrak se mu rozmazal.

Zatímco ho obestíral stín, vyprázdnil do něj celý zásobník a pak zašmátral po náhradním. Věděl, že aby se zachránil před mukami, které přijdou, měl by ten drahocenný zásobník použít na sebe, ale nedokázal doopravdy věřit, co se mu děje. Místo toho vystřílel poslední náboje do hrozivé tmy, což zjevně nemělo vůbec žádný efekt. Přejel si rukou po obličeji, aby lépe viděl, a pohlédl nahoru do temného kruhového otvoru, který obsahoval v souhvězdí rudě žhnoucích očí řady a řady kusadel třpytících se jako chirurgická ocel a sklo.

„Ne," podařilo se mu zaprotestovat, než na něho kapucín dopadl.

Chitin, který se nad jeho výkřiky uzavřel, je utlumil a dodal jim ozvěnu – když se pak tvor dal s chirurgickou pečlivostí do krmení.

Cormac zvedl ruku a šuriken se bez zaváhání vrátil zpět do pouzdra – možná nasycený přemírou zabíjení, jíž se mu dostalo. Jakmile zapadl na své místo, Cormac se otočil za pohybem, který zaregistroval za sebou. Dva vojáci se zvedli z úkrytu a mířili na něho svými probíječkami. Výstřel od boku z dlaňovky poslal jednoho z nich k zemi s dírou v čele. Druhého odhodil Gant dva metry vzduchem, a když dopadl, rychle na něho skočil a udělal rukou krátký pohyb. Potom vstal a oklepal si z prstů krev. Bylo to strašné, absolutně strašné, přestože si Cormac nebyl úplně jist, zda se to, co zabíjí, dá klasifikovat jako plně živé.

Většinu špinavé práce ale nevykonávali Cormac a jeho druhové. Drakomani se s děsivou rychlostí vrhali přímo do probíječkové

palby, kde mnohé z nich železné projektily proděravěly, ale tito tvorové měli mimořádně houževnatou konstituci a vydrželi víc zásahů, než kolika by mohl odolat libovolný člověk. Cormac dokonce zahlédl jednoho, který bojoval dál, i když měl ustřelené obě ruce. Ještě se mu podařilo prokousnout hrdlo třem vojákům Teokracie, než ho střelba odjinud konečně přepůlila vedví.

„Zůstaňte v pohybu!“ zakřičel Cormac. „A držte se pohromadě.“

Ukázalo se, že nejsvéhlavější je Mika – neustále chtěla zůstávat se zraněnými drakomany, Cormac ale nedokázal posoudit, zda proto, aby je ošetřila, nebo proto, aby se podívala, jaké tkáňové vzorky by z nich mohla získat. Gant a Thorn se drželi každý po jednom jeho boku, zatímco Fethan útočil s drakomany a špinil se krví stejně jako oni. Jizvák se občas vrátil, aby zkontroloval, jestli jsou ještě naživu.

„Kde sakra máš své lidi?“ zeptal se ho Cormac, když se znovu vrátil.

Jizvák ukázal zuby, kývl hlavou na obě strany podél linií Teokracie a pokrčil rameny. Bylo zřejmé, že udělat do těchto řad díru jim nestačí – teď, když toho cíle dosáhli, jim nastal čas her. Cormac slyšel spoustu střelby, ale žádný křik umírajících vojáků – ale možná ti s vypáleným mozkem necítili bolest.

Napravo se rozezněl jekot elektrického motoru…

Cormac měl takřka okamžitě šuriken ve vzduchu několik metrů před sebou a prsty připravené nad útočným menu na pouzdru smrtícího nástroje.

„Je na čase se svézt!“ zařval Fethan a přijel k nim v pozemním vozidle s balonovými pneumatikami, které právě ukradl – krev na sedadle řidiče byla čerstvá. Všichni kromě Ganta, který by se stejně dokázal pohybovat rychleji po svých, nasedli a Fethan otočil stroj směrem k horám vypínajícím se v nachovém oparu pod klesajícím plynným obrem.

„Podívej se na to,“ řekl Cormac Thornovi a pokynul ke granátometu, který byl namontován na zadní část vozidla i s podstavcem, k němuž byl upevněn. Thorn se protlačil kolem Miky, která seděla na kovové podlaze, zády opřená o stěnu. Cormac si

všiml, že vytáhla laptop, a poznamenal: „Tobě ani peklo nebo potopa nezabrání, abys zkoumala Draka a drakomany.“

Zvedla k němu oči. „Ještě pořád je toho hodně, co se o nich můžeme dozvědět.“

„A co nového ses dozvěděla dnes?“ zeptal se.

„Z rozpáraných těl se studuje anatomie nejlépe,“ řekla. „Jizvák je asexuální, ale jeho zdejší druhové nejsou.“

„Zajímalo by mě, jestli z toho Jizvák bude smutný, nebo ne,“ odpověděl.

„Myslím, že ti uniká podstata. Účelem sexu není jen vytváření společenských vazeb nebo tělesné uspokojení.“

„Tak mi ji tedy objasni,“ odsekl podrážděně Cormac.

„Podstata je v tom, že už nemáme co do činění pouze s organickými konstrukty. Máme před sebou bytosti s vlastním sebeurčením, které se mohou množit – nový druh.“

„To je moc pěkné,“ řekl Cormac nepřítomně. Pak dodal: „Nemohla by tahle kára jet trochu rychleji, Fethane?“

„Dělám, co můžu, sakra,“ odpověděl kyborg.

Cormac se přikrčil, aby neztratil rovnováhu, jak stroj zrychlil a začal divoce nadskakovat, a navázal na rozhovor s Mikou. „Osobně nevidím rozdíl mezi skupinou organických konstruktů a jakýmkoli přirozeně odvozeným druhem, ale docela by mě zajímalo, co si o tom bude myslet Ul Zemské bezpečnostní centrály.“

„Necháš mě žít,“ zopakovala Mika to, co předtím řekli Jizvák a Drak.

„Pořád neumíš klást otázky, dokonce ani ty *důležité?*“ zeptal se jí. „Nic jsem neslíbil, a to, co slíbím, nemá žádnou váhu – já bych nebyl ten, kdo zmáčkne spoušť.“

Mika se chystala počastovat ho nějakou trpkou, říznou odpovědí, ale Thornova nenadálá horečná aktivita strhla její pozornost jinam. Oba se obrátili, když uviděli, jak vrazil do granátometu zásobník s granáty, otočil zbraň dokola a namířil vzhůru.

V tom okamžiku se nad ně nasunuly dva stíny.

Occamova břitva odrážela poslední paprsky zapadajícího slunce a visela na obloze, zpola pozlacená, dlouho do večera. Lellan, která tu obrovitou věc pozorovala dalekohledem, se neubránila zachvění. V situaci, kdy pod ním zuřil lítý boj, jí tento objekt připomínal nějakého démona vévodícího jednomu z četných kruhů Pekla, jak je popisovalo dogma Teokracie. Odložila dalekohled a dívala se, jak lidé, kteří se příliš nelišili od chodících mrtvol, svádějí boj s těmi pekelným ještěřími tvory. Rozrytá zem a udusaná vegetace byly posety mrtvými z obou stran a teď, kdy většina probíječek byla prázdných, začal ruční souboj, nebo spíš souboj rukou s pařáty a zuby.

„Kdybys povolala naši armádu zpátky, co bys jim řekla – za koho mají bojovat?“ zeptal se Carl, když otočil vznášedlo zpátky k táborovému valu.

Lellan se ohlédla po Sastolovi, vojákovi Teokracie, který byl kromě nich jedinou další osobou ve vznášedle. „Kdo je teď nepřítel?“ zeptala se ho.

„Už nevím,“ odpověděl. „Možná *oni*.“ Ukázat nemohl, neboť měl ruce připoutané k hrazení vznášedla, a tak jen kývl směrem ke dvěma volavákům, kteří kráčeli flétnovou trávou napravo od nich. Lellan a Carl se otočili právě včas, aby viděli, jak jeden z tvorů klovl dolů a zvedl něco, v čem bylo možno poznat bránícího se vojáka. Zaklonil hlavu, chvíli si s mužem pohazoval, než ho dostal do správné polohy, a pak ho hlavou napřed spolkl.

„Dobrý Bože,“ hlesl Sastol.

Volavák a jeho druh pokračovali v cestě a pátrali po další kořisti, zatímco vzdorující sousto pomalu klouzalo dlouhým krkem dolů do břicha.

Lellan napadlo, že by se pustili za ním, ale čeho by tím dosáhli, kdyby tvora rozstříleli? Zdálo se, že vojáci Teokracie teď nejsou o mnoho víc než automaty, a zřejmě nepřestávali bojovat, ani když padli do zajetí. Z toho, co jí popsal Sastol na základě vlastní zkušenosti, si vyvodila, že vojákům nezůstalo mnoho samostatného uvažování a už jen plnili program, jakkoliv byl složitý. Když Carl se vznášedlem konečně přistál na valu, kde našli Beckleho a Urise, jak

se snaží uvést do provozu další vznášedlo, Lellan si všimla kontrolky blikající na důležité části komunikační přilby, kterou měla pověšenou na opasku. Sundala ji, dala si miniaturní reproduktor do ucha a promluvila do mikrofonu. „Ano, co se děje?“ zeptala se.

„Lokalizovali jsme agenta Cormaka a jeho společníky. Jaké jsou tvoje rozkazy?“

„Dopravte je bezpečně na základnu, Rome,“ odpověděla. Vrtalo jí hlavou, jestli se hlasy robotů od sebe začaly odlišovat v okamžiku, kdy jim dala jména, nebo jestli takové byly vždycky. Vzhledem byli původně nerozeznatelní, ale ani to už teď neplatilo – poškození, která utržili, jim dodala také vizuální jedinečnost. Lellan znovu zvedla dalekohled k očím a začala propátrávat obzor. Krátce nato našla dva válcové tvary, jak míří k základně a pod sebou mají vozidlo se zajímavou sbírkou pasažérů, přerušovaně viditelné mezi porosty vegetace, která ještě nebyla zničena.

Fethana a Thorna, z nichž jeden měl bujné oranžové vousy a druhý černé, krátce zastřižené, bylo možné snadno identifikovat i z dálky. Lellan neměla ponětí, kdo je ta žena, a usuzovala, že další, stříbrovlasý muž je agent Cormac. Usoudila, že voják s oholenou hlavou, který se k nim právě přidal, když v rychlosti naskočil do vozu, je něco jiného než člověk. Spustila dalekohled, otočila se, opřela se o zábradlí vznášedla a podívala se dolů pod násep. „Vypadá to aspoň trochu nadějně?“ zeptala se Beckleho a Urise. Dva muži, kteří se krčili vedle nakloněného vznášedla u paty svahu, měli mezi sebou jeho rozebraný sloupek řízení.

Uris zvedl hlavu. „Potřebuje nový sloupek, ale i tak to dokážeme zprovoznit.“

„Tak to zvedněte do vzduchu a odleťte zpátky do tábora,“ nařídila Lellan. „Podívejte se, jestli by se tam nenašly nějaké náhradní díly. A taky připravte všechny na odchod. Není jasné, co ti tvorové budou dělat, až tady skončí.“

Oba muži vstali, společně zabrali a vrátili vznášedlo do správné polohy. Beckle otráveně odkopl kusy sloupku řízení.

„Ty pojedeš s nimi,“ řekla Lellan a namířila prst na Sastola. Možná se vzdal a okolnosti se možná dramaticky změnily, ale pořád

patřil k Teokracii a ona mu vůbec nedůvěřovala. Dívala se, jak mu Carl odepnul pouta od zábradlí, pak s vytaženou zbraní couvl a počkal, až zajatec sleze na zem.

Beckle si vlezl do narovnaného vznášedla a posadil se tak, že měl nohy po stranách základu pro sloupek řízení a ruce pod krytem. Uris patrně počkal, dokud nebude na palubě Sastol, a pak nastoupil za ním, s pulzní puškou namířenou na zajatcova záda. Vrtule se rozběhly s lehce nesouzvučným bzukotem a začaly rozstřikovat bahno do všech stran, když se stroj zvedl a zamířil přes šachovnici nádrží směrem k táboru. Lellan věděla, že tam bude mít Sastol dost rozumu, aby se oběma mužům držel nablízku, protože nově osvobození nádržoví dělníci měli sklon sebrat každému dopadenému vojákovi Teokracie dýchací aparát a pak ho hodit do některé škvířilí nádrže, aby viděli, jestli bude žít alespoň tak dlouho, aby se stačil udusit.

„Třeba zjistíme, co jsou ti tvorové zač," řekl Carl.

Lellan se otočila k blížícímu se vozidlu a nechápavě sledovala, jak jeden z ještěřích tvorů běžících za ním naskočil, aniž útočil, nebo aniž by někdo zaútočil na něho. Zdálo se, že některé věci se teprve bude muset dovědět.

Když se vozidlo ocitlo blíž, Lellan si všimla, že z okolní vegetace se vynořují další tvorové a běží vedle vozidla. Přestože nedávali najevo žádnou agresivitu vůči lidem ve vozidle a ani Rom a Ram je podle všeho nepovažovali za hrozbu, Lellan se otočila ke Carlovi: „Zvedni nás o několik metrů výš."

Carl její požadavek rychle splnil, evidentně rád, že se tak dostane mimo dosah.

„Co se děje, Fethane?" zvolala Lellan, když celý ten zvláštní průvod konečně dorazil k valu.

„Vždy to nečekané," zakřičel kyborg.

Jako by na potvrzení jeho slov večer na okamžik zjasněl víc než den, načež po celé nížině vytryskly k nebi plameny a exploze. Lellan se po sítnici ještě míhaly paobrazy, když sledovala, jak se Cormac radí s ještěřím tvorem ve voze. Nato se tvor obrátil ke svým druhům

shromážděným kolem vozidla, kteří o další chvíli později zmizeli v okolní vegetaci.

Pak všechno ovládl chaos, jak se dali na útěk před peklem, jež na zemi rozpoutala *Occamova břitva*.

* * *

„To je ono?“ zeptala se žena, kterou považoval za Lellan, když se nahrnuli do dělnických ubikací a ona si sundala masku. „To je začátek?“

Cormac si unaveně stáhl vlastní masku. Uvažoval, jestli jí říct, že začátek byl, když Skellor do soustavy přiletěl, ale pak usoudil, že ta informace není nijak přínosná.

„Řekl bych, že Skellorovi právě došlo, co tam venku útočí na armádu Teokracie,“ odpověděl.

„A co je to?“ Lellan se podezíravě zadívala na Jizváka.

„Drakomani,“ odpověděl Cormac a také se podíval na drakomana. „Drakovy děti, jestli chcete.“ Všiml si, jak při těch slovech povolila sevření pulzní pušky, kterou se snažila držet tak, aby to vypadalo naprosto přirozeně. Cormac cítil, že zřejmě záměrům toho tvora nějakým způsobem důvěřuje, když Drak zničil laserové systémy. Neměl čas na to, aby ji vyváděl z iluzí.

„Ten Skellor útočí na ně? Proč zrovna na ně… a proč teď?“

Cormac se domníval, že zná odpověď, i když se mu nelíbila. „Protože Drak je jedním z těch, které sem přišel umlčet, a myslím, že taky proto, že jsem z oblasti právě unikl, a proto, že rád něco ničí.“

„Takže on nechce zabít taky vás?“ ozval se Carl, který si dřepl k elektrickému ohřívači.

Cormac mu věnoval pohled. „Asi tak, jako by Teokracie raději dostala vaši vůdkyni živou, než by ji zabila.“ Kývl hlavou k Lellan, která sebou škubla, když si uvědomila, jak to myslí. Cormac se otočil k Jizvákovi. „Co se děje venku teď?“

Drakoman zvedl pracku a pomaluji zavřel, jako by něco tiskl. „Mnozí umírají, ale rozptylujeme se a ukrýváme.“

Cormac mlčky přikývl – úplně nakonec si všiml, že se někteří zahrabávají do země. Skellor mohl oblast rozbombardovat lasery, ale

bude muset spálit každý čtvereční metr do určité hloubky, aby všechny drakomany zabil. Snažil se nenechat se příliš unášet představou, že Skellor takovou genocidu vykoná a ušetří tak Řádu oříšek do budoucna. Prozatím byli drakomani velice užiteční a nespáchali žádný vážný zločin.

„Všichni tě poslouchají," řekl Jizvákovi. „Jsi s nimi nějak ve spojení?" Všiml si, že Mika, která stála stranou, zpozorněla. „Proto ti Drak dal jméno Kadmos?"

„Jsou to moji lidé," řekl Jizvák. V jeho hlase zazněl náznak něčeho, co bylo skoro jako pýcha.

Cormac pokýval hlavou. „V tom případě musíš zůstat tady s nimi." Otočil se k Mice. „Ty je budeš dál pozorovat a podávat hlášení?"

Mika horlivě přikývla a obrátila se ke Gantovi. Mlčky si sundala z ramene batoh, který obsahoval množství jejích přístrojů, a podala jej Jizvákovi. Drakman si jej vzal, aniž na to nějak reagoval. Jeho pozornost byla nadále plně soustředěná na Cormaka.

„Necháš nás žít?" zopakoval Jizvák.

Cormac odpověděl: „Prozatím se pokusím zachránit ty z vás, kteří přežijí. Pokud jde o to, co bude později, můžeme jenom doufat – protože rozhodnutí bude mít v rukou Řád… ale udělám všechno, co bude v mých silách."

Když pak Jizvák zamířil k hermetickým dveřím, otočil se k Mice. „Ona s námi nepřežije," řekl přezíravě.

Mika se usmála a začala si sundávat kyslíkovou aparaturu, límcovou masku a hadice. Podala tyto věci Urisovi a vydala se za drakomanem ke dveřím. „Ale ano, přežiju," prohlásila.

„Co to sakra je?" zeptala se Lellan a postoupila dopředu, aby zabránila skutku, který nedokázala chápat jinak než jako sebevraždu.

Cormac ji chytil za ruku. „Ona nepotřebuje kyslík, který venku potřebujeme my." Ukázal na aparaturu v Urisových rukou. „Ta věc je od dnešního rána prázdná."

„Ale jak sakra může…" Lellan zmlkla, když drakoman i Mika vyšli do noci.

„My ale –“ ukázal na sebe a Thorna „– kyslík potřebujeme. Budeme ho potřebovat tolik, abychom se dostali k lodi tvého bratra. Taky budeme potřebovat dopravní prostředek, abychom se tam dostali rychle.“

„Copak – abyste mohl uniknout, agente Řádu?“ ozval se muž, který byl zřejmě zajatec – zápěstí měl spoutaná a byl oblečený do uniformy Teokracie. Také měl obvaz za uchem, kde měl mít superku.

„Ne,“ odpověděl Cormac. Byl si vědom toho, že všechny kolem jeho odpověď velice zajímá. „Abych si to mohl vyřídit s naším přítelem tam nahoře.“

Zajatec si pohrdavě odfrkl.

„A jak byste to chtěl udělat?“ zeptala se Lellan.

„Tady je příliš mnoho očí a uší,“ řekl Cormac, když se rozhlédl po vojácích, bývalých nádržových dělnících a zajatcích namačkaných do této jedné vzduchotěsné budovy. „Budete mi v tom prostě muset věřit.“

„Já bych vám věřit měla,“ poznamenala neochotně Lellan.

„Představuji Řád, a to byla nakonec vždycky vaše jediná šance,“ odpověděl Cormac. „Řekněte mi, jaké jiné možnosti jste kdy měli a jaké možnosti máte teď?“

Lellan na chvíli zmlkla a pak řekla: „V sousední budově je zásobník pro doplňování kyslíku a máme dvě fungující vznášedla – dost pro převoz šesti lidí. Taky máme ty dva válečné roboty, kteří vás eskortovali sem. Kdy chcete vyrazit?“

Cormac se nad tím zamyslel: kdysi míval rád výhradně lidskou kratochvíli, které se říkalo spánek, ale oddat se jí teď bylo šílenství, protože Skellor mohl každým okamžikem dojít k závěru, že hrál vražedné hry už dost dlouho a teď je na čase planetu totálně sežehnout. Bezmyšlenkovitě vytáhl svitek stimulačních náplastí, které dostal od Miky, jednu odtrhl, sáhl pod košili a přilepil si ji na trup.

„Teď hned,“ řekl.

Skoro ho zklamalo, že se mu podařilo lokalizovat Iana Cormaka tak snadno, ale lokalizovat byla jedna věc a chytit druhá – jak se Skellor

přesvědčil, když měl toho muže v hrsti naposled. Myšlenkou vypnul lasery, jimiž spaloval nížinu, a zaměřil všechny své přístroje na malý tábor. Ničení vyvrhlo do vzduchu oblaka prachu a páry, která mu nijak nezlepšila výhled, a drakomanům se navíc podařilo rozptýlit se, takže zmizeli jako mlha v hurikánu. Ale stejně najdou smrt spolu se zbytkem planety, jen co bude mít Cormaka tady nahoře na můstku, aby se na to mohl dívat.

Pohyb lidí vycházejících z ubikací ho přinutil zbystřit pozornost. Skellor najel dalekohledem blíž, aby si mohl jednotlivé osoby dobře prohlédnout. Rozčilovalo ho, že nemá tak přesnou zbraň, aby mohl zamířit na každého jednotlivce zvlášť. Většina *Occamovy* výzbroje byla apokalyptická – nejmenší inteligentní rakety měly při patřičném dostřelu takovou ráži, aby zlikvidovaly tank. Se správnou zbraní by mohl Cormaka připravit o všechny jeho společníky, než ho sebere; takto bude třeba, aby Skellorovi tvorové dokázali, že si s takovým úkolem poradí.

Právě když se chystal poslat z hor dolů své calloraptory, uviděl, jak Cormac a několik dalších odlétají ve dvou vznášedlech, střeženi z obou stran dvojicí válečných robotů, a míří stejným směrem. Jak snadné, řekl si a v návalu nudy pocítil touhu jednoduše to všechno smést – všechno to spálit a jít dál. Ale pak uslyšel hluboko v těch svých cizích strukturách ozvěnu Afranina smíchu a na okamžik se zastavil pohledem na Cormakovi, právě když se otočil a podíval se nahoru k němu. A Skellor se rozhodl svou ruku zadržet.

Ostřelování z oběžné dráhy na několik minut ustalo, ale Stanton neměl v úmyslu zamířit zpátky k Jarvellis, dokud si na oslavu nevypije alespoň jeden šálek kávy s kapkou brandy.

„Ten, kdo řekl, že pomsta je sladká, určitě věděl, o čem mluví," prohlásil ve snaze uklidnit své dva společníky.

„Zabil ti rodiče," řekl ten mladík, Apis, který o sobě tvrdil, že je Styčník. „Pravděpodobně nezabil jenom je."

Stanton postavil plechový hrnek na doruda rozžhavenou mřížku vařiče a zašmátral na opasku po kávovém výtažku a miniaturní lahvičce s brandy. Chlapec se snažil najít ospravedlnění. Délka

Aberilových muk ho zřejmě šokovala stejně jako tu dívku. Přestože oba dva měli vlastní důvody k pomstě, nepřipadala jim tak sladká jako Stantonovi.

„Proč to trvalo tak dlouho?“ zeptala se Eldene. Trochu ji ta slova škrtila. „Tomu se líbilo… ho mučit?“

Stanton zavrtěl hlavou. „Mohl to celé zkrátit, kdyby si sundal masku a udusil se. Možná nevěřil, že doopravdy zemře,“ řekl. Chvíli si své dva svěřence prohlížel a pak dodal: „Není to žádné záměrné mučení, opravdu ne. Kapucíni se takovým způsobem krmí, aby přežili. Jejich hlavní potravou jsou býložravci žijící v horách, kteří se živí nějakými jedovatými houbami. Těla těch býložravců jsou prostoupena vrstvami černého tuku, v němž se toxiny hromadí. Když je kapucíni chytí pod kapuci, musí se svou kořistí velice pečlivě prořezat, aby snědli pouze to, čemu se říká bílý tuk.“

„Ale proč je nejdřív nezabijí?“ zeptal se Apis.

Stanton si nasypal do vody, která se rychle ohřívala, kávový výtažek a pak i hrstku hrubých cukrových krystalků. Pohlédl na mladíka a odpověděl: „Za to zřejmě může útěková reakce. Když kapucín pronásleduje býložravce, býložravec okamžitě začne rozkládat černý tuk, aby získal energii k útěku, a pak začne být jedovatá i jeho krev a maso. Takže vážné poškození krevního oběhu a svalů by mohlo uvolnit jedy do nekontaminovaného bílého tuku.“

„Takže je nemůže nechat vykrvácet?“ Apisovi nevěřícnou hrůzou poklesla brada.

„A jak je to tedy s lidmi?“ zeptala se Eldene.

Stanton vyzkoušel kávu prstem, pak se zhoupl na patách dozadu a otevřel batoh. Podělil je oba bramborovým chlebem a konzervovanou uzeninou, takže na chvíli zapomněli na svou morbidní zvědavost.

„Lidem se dostává stejného zacházení jako ostatním druhům býložravců, které se jim podaří chytit,“ odpověděl Stanton, který sám žvýkal kus uzeniny. „Kapucín musí předpokládat, že se živí houbami, a proto je rozřezává stejně pečlivě, přestože v nich žádný černý tuk nenajde. Výsledek jste slyšeli.“ Stanton si nalil do kávy trošku brandy, pak si z hrníčku usrkl a nabídl, že jej dá kolovat. Byl

rád, když oba mladí lidé projevili odpor nad chutí jeho obsahu a další odmítli.

„Zdá se, že tam už skončili.“ Ukázal přes rameno k nížině, kde předtím zuřily plameny. „Tak to tady sbalíme a poletíme dál. Raději bych pro jistotu zůstal déle, ale –“ ukázal na zbývající dvě kyslíkové láhve ležící na podlaze vznášedla „– ten luxus si nemůžeme dovolit.“

„Kam teď půjdete – do Podzemí?“ zeptala se Eldene.

„Nejdřív na svou loď,“ odpověděl Stanton. „Tam mám všechno, na čem mi záleží.“ Rozhlédl se. „Myslím, že tady už toho stejně moc nenadělám. Snad brzy dorazí ZBC. A bude lepší, když tady nebudu, až se to stane.“

„Co bude s námi?“ zeptala se Eldene.

Podíval se přímo na ně. „Vy půjdete pod zem a počkáte na Řád,“ řekl. Viděl na nich, že by se rádi dověděli, proč by tady neměl být, až Řád dorazí, ale nechtělo se mu nic vysvětlovat. Chvíli jen tak usrkával kávu z hrníčku, díval se, jak jí ubývá, a dával pozor, jestli v okolní vegetaci nezaslechne nějaký pohyb. Laserové útoky velkou část místní fauny odehnaly, ale bylo jasné, že vůně upečeného masa přivábí tutéž faunu zpět a on tady nechtěl být, až k tomu dojde.

„A víte, v čem je ta největší ironie?“ zeptal se. Pozorně se na něho podívali a on pokračoval. „Z požití lidského masa bývá kapucínům a ostatním špatně. Myslím, že je to kyslíkem – je ho na ně moc.“

„Ano, to *je* ironie,“ řekl Apis a vyměnil si pohled s Eldene.

Když si sbalili svých pět švestek, Stanton vstal a pokynul jim, aby se vrátili do vznášedla. Krátce nato už všichni tři seděli na palubě a hnali se nad spálenou krajinou, nad níž se klenula černá obloha rozzářená nadbytkem měsíců.

Byla jasná noc, příhodná pro létání nízko nad výběžky hor. Z obou stran střežily jejich dvě vznášedla potlučené a ohněm zčernalé válce válečných robotů. Bylo fantastické být v takovou noc živý a Gant přemýšlel, jestli by to ocenil ještě víc, kdyby živý byl.

„Na obloze před námi jsou nějací tvorové,“ oznámil Rom. Jeho hlas, poslaný směrovým paprskem, zazněl v hukotu větru překvapivě silně.

„Nejspíš plachtopýři,“ řekla Lellan a otočila se ke Cormakovi. „Nemusíte si s nimi dělat starosti, uhnou z cesty.“

Gant si všiml Cormakova krátkého pohledu, ale nepotřeboval, aby mu někdo říkal, že má být ve střehu. Přikývl a poplácal svou pulzní pušku. Přes záda měl pověšenou AFZ, kterou si schovával pro situaci, jež by vyžadovala použití artilerie. Gant se zaměřil na prostor před nimi, přešel na infračervené vidění a rozeznal velké hejno létajících tvorů kroužících kolem vrcholku hory. Někteří na vrcholcích dokonce seděli a dělali z nich namodralý chumel pokřivených končetin a tenkých křídel.

„Jak daleko je vstup?“ zeptal se Cormac Lellan.

„Ještě pár kilometrů,“ odpověděla vůdkyně povstalců. Ukázala palcem dolů. „Výpadových jeskyní je tady všude plno, ale nemá smysl je ani zkoušet. Aberil tak moc chtěl, abychom neutekli, že nechal při přistání každou bombardovat.“

Agent, zahleděný ven do postříbřené noci, řekl: „Skellor nás teď určitě sleduje.“ Ukázal na dva válečné roboty. „Pravděpodobně budeme jediné mechanické objekty ve vzduchu, a když máme ty dva…“

„Hm,“ odpověděla Lellan, „tak to mu brzy přivodíme zklamání, pokud vás není schopen sledovat také pod zemí.“

„Může mít i takovou schopnost,“ zamumlal Cormac.

Ganta šimrala nějaká vzpomínka. Věděl, že by mohl v hlavě snadno spustit program, kterým by ji vystopoval, jenže to by z něj udělalo víc golema a míň Ganta, a tak si chtěl ponechat svou nedokonalou paměť. Nevypadalo to, že by se létající tvorové rozptylovali, dokonce vzlétali další a jejich směrem teď kroužilo celé hejno. Viděl je teď zřetelněji a svými noktovizory je teď museli vidět i někteří ostatní. Něco mu to připomínalo…

„Tihle plachtopýři,“ promluvil, „mají teď období páření, nebo něco takového?“

„Nemají období páření.“ Lellan se vyklonila dopředu a napnula zrak do tmy. Po chvíli přitáhla sloupek řízení dozadu a prudce zpomalila vznášedlo, takže Rom, Ram a druhé vznášedlo s Thornem, Carlem a Fethanem jim uletěli napřed – načež museli zatočit a opsat celý kruh, aby se vrátili.

„To nejsou plachtopýři,“ konstatovala Lellan.

Gant se podíval na agenta a pochmurně se ho zeptal: „Byli na Callorumu nějací okřídlení calloraptoři?“

Gantovi připadaly jeho pohyby zdráhavé, ale Cormac si nasadil brýle pro noční vidění, které mu nabídla Lellan, a odpověděl: „Přiznávám, že tím jsem se nikdy nezabýval. To bychom se museli zeptat Miky.“

V tu chvíli navedl Carl druhé vznášedlo vedle nich a Fethan zakřičel: „Co je to?“

Lellan mu stručně odpověděla do vysílačky, kterou měla pověšenou na krku. „Myslím, že nepřátelé.“ Pohledem vyhledala potvrzení u Cormaka a Ganta.

Cormac si vyhrnul rukáv a zadal do klávesnice na pouzdře své maličké smrtící zbraně nějaký složitý útočný program. Šuriken začal v pouzdře cinkat, jako by se nemohl dočkat, až bude venku. Cormac jej vyndal a podržel jej na dlani levé ruky. Pravou rukou si vytáhl dlaňovku. Otočil se ke Gantovi. „Odhadneš, kolik jich je?“

Gant odpověděl, aniž využil některý z počítacích programů, které měl k dispozici. „Vidět je jich několik tisíc. Může jich být víc.“

„Použij AFZ – myslím, že potřeba tajit naši přítomnost je už dávno passé,“ prohlásil Cormac. Pak se obrátil k Lellan. „Potřebujeme se co nejrychleji dostat do té jeskyně. Napalte to přes ně a leťte dál… jasné?“

Lellan žádný lepší návrh neměla, a tak přikývla, i když Gant tušil, že nese nelibě, jak si agent osobuje její autoritu.

Cormac pokračoval: „Dá se ta jeskyně bránit, a pokud ano, čím?“

„Ve vstupu, který použijeme, je v sestupné šachtě jedno pulzní dělo a další je v dolním tunelu, potom pancéřované dveře, které chrání hlavní dóm. Přes to se nedostanou.“

„Nesázejte na to," řekl Cormac, s pohledem upřeným na hemžící se mrak tvorů před nimi. „Tyhle bestie tak snadno nechcípnou."

Lellan se na něho chvíli upřeně dívala, pak otočila hlavu, všimla si, že na ni hledí Carl, a udělala rukou sekavý pohyb na znamení, že mají letět dál.

„Proletíme to," informovala je všechny. V odpověď na to se ozvalo periodické skučení podprostorových nabíječek uvnitř válečných robotů, jak aktivovali své energeticky marnotratné zbraňové systémy. Lellan posunula páku řízení dopředu a Carl ji napodobil. Obě vznášedla se naklonila a zrychlila. Váleční roboti se posunuli dopředu a za letu se změnili ze vznášejících se sloupů ve válce ježící se zbraněmi. Pak se najednou řítili do ohlušujícího pleskání křídel a hrůzného krákání a syčení vydávaného tlamami s trojitou čelistí, které se rozevíraly všude kolem nich jako nějaké ďábelské fuchsie. Ve stejném okamžiku, kdy oba roboti zahájili palbu, mrštil Cormac šuriken přes bok. Pruhy fialového ohně zanechávaly na jejich brýlích pro noční vidění a noktovizorech zelené paobrazy. Také Gant a Thorn začali pálit ze svých AFZ a dělat díry do této oblohy pohybujícího se masa. Z hemžícího se oblaku vypadávali vřeštící, napůl spálení raptoři, s kůží na křídlech sežehnutou tak, že nezůstalo nic než černé pavoukovité kosti sekající do prázdna. Chuchvalce sazí zahalily vzduch jako nějaký černý sníh a od plamenů se šířil pach podobný hořícímu sezamovému oleji. Gant, který si za cíl své palby vybíral místa, kde mu obrovské hejno tvorů připadalo nejhustší, uviděl, jak jeden napůl spálený raptor přistál na zábradlí a Cormac mu vyprázdnil do obličeje celý zásobník své dlaňovky, aby mu zabránil vlézt dovnitř. Když bylo evidentní, že tvor nehodlá jen tak zemřít, Gant se otočil a sestřelil ho – i s většinou zábradlí – v plamenech dolů mezi jeho druhy pod strojem, kde se kmital šuriken prosekávající si cestu všemi, kteří se na ně snažili zaútočit zdola.

Lellan něco křičela, když Cormac vytahoval ze zbraně prázdný zásobník, aby jej nahradil jiným, ale on ji v tom rachotu neslyšel. Naklonil se blíž.

„Slétnu níž!" zařvala.

Cormac přikývl a stiskl přivolávací tlačítko šurikenu. Zbraň vystřelila zpod vznášedel, kde teď nedostatek volného místa od země nedával raptorům prostor k manévrování, a zaujala postavení hned vedle Cormakova ramene. Cormac vybral jiný útočný program a poslal šuriken do další akce. Zjistil, že mu dělá problém vykompenzovat dvojici válečných robotů. Mikromysl šurikenu byla vybavena k tomu, aby zohlednila přítomnost ‚střelby z vlastních řad' od ozbrojených lidí nebo jejich ekvivalentu, ale takto vyspělí váleční roboti byli teprve nedávnou vymožeností, a tak neměla žádné programové bloky, které by s nimi počítaly. Cormac zjistil, že nejlepšího výsledku dosáhne, když šurikenu popíše oba roboty jako lidské vojáky v exoskeletech vybavené antigravitačním agregátem a těžkými zbraněmi. Zatím se mu zdálo, že to funguje, byť si všiml, že se v letu šurikenu projevuje jistá váhavost, když se k některému ze strojů přiblíží. Roboti byli technicky vyspělejší, a tak pokračovali ve zpopelňování létajících calloraptorů a vrhací hvězdice si nevšímali.

Cormac znovu vytáhl dlaňovku a začal zaměřovat jednotlivé výstřely na klouby calloraptořích křídel; ukázalo se, že tyto zásahy, pokud se mu podařily, jsou účinnější než libovolný počet zásahů do tvorovy hlavy nebo těla. Tihle calloraptoři evidentně nebyli přímými příbuznými těch, které Jizvák zastřelil na Callorumu – měli však stejně zázračnou schopnost regenerace jako kříženec, s nímž se setkal ve Skellorově laboratoři. Ale ani udivující rychlost regenerace nemohla zvítězit nad účinky gravitace, když se křídelní kloub roztříštil a křídlo se zbortilo. Ti, které takto zmrzačil, brzy skončili daleko pozadu a mimo štvanici.

„Už tam budeme!" zařvala Lellan. Pilotovala jednou rukou, v pravé ruce držela pulzní pušku, jejíž lehkou pažbičku měla zapřenou v ohbí paže.

„Povolej roboty za nás!" křikl Cormac. V dalším okamžiku se ocitl na kolenou, když se na něho zřítil raptor s křídly spálenými na kost. Jako pták neměl tvor ruce, a tak ho popadl silnými pařáty na nohou a pokusil se mu zakousnout dvěma zbývajícími čelistmi do ramene. I v tak mimořádné situaci si Cormac stačil uvědomit, že tvor se ho ve skutečnosti nesnaží zabít, ale pouze znehybnit. Vznášedlo

sebou prudce škublo do strany, jak při následném boji málem srazili Lellan na podlahu. Cormac v rychlosti zahlédl skalní stěnu ubíhající po levé straně a pak jednoho z robotů, který se vzduchem přesunul za ně. S rukou sevřenou na útočníkově hrdle několikrát vystřelil do raptorovy lebky v naději, že se tvorův mozek nebude regenerovat stejně rychle jako zbytek těla. V tom okamžiku Gant popadl tvora zezadu, zkroutil ho, až se napřímil, utrhl mu křídlo a zlomil mu dvojitou páteř. Zlomená kost v zádech se rychle srovnala; tvor nechal Cormaka být a otočil se ke Gantovi.

Nenadálý náraz smýkl Cormakem po podlaze vznášedla, které se teď naklonilo pod úhlem třiceti stupňů. Chytil se toho, co na té straně zůstalo ze zábradlí, ale nohy mu vypadly do prázdna nad rychle ubíhající stěnou. V dalším okamžiku padali do šachty, stále ze všech stran obklopeni vřeštícími raptory. Za nimi se zableskl výstřel z pulzního děla, přerušovaný jako jas obloukové svářečky, a oni zahnuli z hlavní šachty do dalšího tunelu. Cormac, který se snažil vyškrábat zpátky na palubu, stačil zahlédnout, jak Gant a calloraptor prolétli kolem něho a navzájem se při tom zuřivě trhali. Otočil se a uviděl, jak válečný robot obalený vrstvou útočících raptorů dopadl na dno jeskyně a udělal kotrmelec. Druhé vznášedlo ve snaze vyhnout se mu zavadilo o skálu a převrátilo se. Trojice těl zmizela v mase křídel a přízračných tlam stejně jako předtím Gant.

„Nezpomaluj!“ vykřikl Cormac, když si uvědomil, že to Lellan začala dělat. Ukázala dopředu. Ve stejnou chvíli zaplnily pulzní pušky jeskyni smrští modrých hvězd.

20

„Tak, teď se dočkáme,“ poznamenala žena, když se podívala na bratra Nýmanda v šatech z pytloviny, s výrazem zbožného odsudku, slabou aurou kolem hlavy a knihou sevřenou v pravé ruce.

„Jako poslední přišel do údolí bratr Nýmand. Viděl, že Stenofal a Pegrum a Egris nepochodili, ale nenechal se zastrašit.“

Nýmand přišel na dno údolí a s vypoulenýma očima se rozhlížel po spoušti, která se tam povalovala. Pozůstatky ostatních tří byly v porovnání s ním obrovské a nestál rozkročený nad údolím.

„Chráněný svou vírou a vyzbrojený Slovem božím, bratr Nýmand oslovil Toho s kápí: ‚Vyjdi ven a postav se mi!‘“

Žena v sobě potlačila smích, když na obrázku dobrý bratr upustil knihu, vyhrnul si róbu nad sukovitá kolena a rozběhl se údolím jako sprinter na olympiádě.

„Bratr Nýmand, který se vždy hřál v paprscích Boha, se do netvora pustil železem Božího zákona a donutil ho, aby se sklonil.“

V tu chvíli se Nýmand rozplácl obličejem dolů a tmavý tvor se zvedl, aby ho pronásledoval. A s obličejem umazaným silnou vrstvou popela, Nýmand těžce vstal, ohlédl se a s bradou pokleslou v nekončícím výkřiku sprintoval dál.

„Bratr Nýmand, který se vždy hřál v paprscích Boha, se do netvora pustil jasem Božské spravedlnosti a oslepil ho.“

Nýmand sebou rozhodně uměl hodit, ale jednoduše neměl tolik nohou jako tvor, který ho pronásledoval.

„Bratr Nýmand, který se vždy hřál v paprscích Boha, se do netvora pustil hromem Božské pravdy a srazil ho na zem.“

Žena ještě nikdy neviděla tak realistické zobrazení toho, jak byl člověk oloupán jako brambora. Také se zájmem sledovala pohyb šlach a svalů, když kůže zbavený bratr Nýmand s křikem běžel po

chitinovém dopravníku vstříc hlubokému stínu, v němž se třpytily hrůzu nahánějící oči.

„A jaké ponaučení z tohoto příběhu plyne?“ zeptala se.

„Že kapucíni si užijí víc legrace?“ nadhodila kniha.

Upustila ji, jako by se ji pokusila kousnout.

* * *

Stanton dosedl se vznášedlem na skalní výstupek. Zaskřípalo to, jak stroj rozdrtil nesčetné měkkýše, kteří povrch kolonizovali. Když se pak vrtule dotočily, natáhl ruku k Apisovi, který mu podal dalekohled, do něhož se předtím díval.

„Primitivní, ale v těchto podmínkách docela účinné,“ poznamenal chlapec.

Stanton si v první chvíli myslel, že mluví o mase tvorů před nimi, a až pak mu došlo, že Apis myslel dalekohled – jako Styčník na takovou techniku nejspíš narazil leda tak v muzeu. Nato ho pobavilo, když si uvědomil, že chlapec to řekl jen proto, aby před tou dívkou zdůraznil skutečnost, že on pochází z *vyspělejšího* Řádu.

Stanton si zvedl dalekohled k očím. „U některých technologií zjistíš, že to tak opravdu je,“ řekl. „Dosáhnou meze svého vývoje. Ale toto bych za uspokojivou mez neoznačil. Neodmítl bych objektivy s automatickým sledováním, stabilizátor a vylepšení obrazu.“ Odmlčel se, aby prozkoumal výhled před sebou, a navázal: „Jenže pochybuju, že by mi řekly něco jiného.“ Nechal dalekohled klesnout. „Nemám nejmenší ponětí, co jsou tihle tvorové zač, ale i v tom pološeru mi připadají jako zabijáci. Budeme je muset oblétnout, jestli se chceme dostat k lodi.“

Thorn nechával hlavu hluboko skloněnou a snažil se nemyslet na nic jiného než na to, jak přežít následujících několik minut. Pulzní dělo bylo jen několik metrů před ním. Pálilo na plný výkon a jeho výstřely mu prolétaly jen metr nad hlavou, ale tvorové se přes ně přesto dokázali nějak dostat – a vlétnout tak přímo do palby povstaleckých vojáků, kteří teď ustupovali k pancéřovaným dveřím. Nalevo od něho leželo na boku vznášedlo obalené kusy calloraptořích

pozůstatků, z nichž ještě stoupal dým – tentýž nepříjemný spad, který se momentálně snášel na něho. Voják, který se jmenoval Carl, zůstal uvězněný ve vraku havarovaného vznášedla. Byl mrtvý, protože ani tito tvorové by nedokázali přežít, co se mu stalo. Ještě dál, mimo hlavní vřavu, leželi váleční roboti, se zdroji energie vyčerpanými tak, že neexistovala možnost, aby se sami dobili. Calloraptoři to nějakým způsobem poznali, rychle o ně ztratili zájem a vrhali se na pohyblivější kořist.

Starého kyborga Fethana to vymrštilo do jeskyně mnohem dál. Nasadil tempo jako šílený a doběhl tak k linii povstalců – přišel pouze o kůži na zádech, o kterou ho připravil jeden houževnatý tvor, jenž se odmítal pustit, dokud nebyl rozstřílen na kusy. Thorn uvažoval, že by také utekl, ale podle zlomené kosti, která mu trčela z holeně, poznal, že nikam nepoběží; stejně jako mu kus vrtule zaražený do předloktí řekl, že si nějakou dobu nezahraje na housle. Považoval za zázrak, že má u sebe ještě svou AFZ, a přemýšlel o tom, o kolik minut mu prodlouží život, až se nakonec pohne.

Hned za vrakem vznášedla byly nějaké dveře. Chvíli předtím viděl, jak je jeden z tvorů škubnutím otevřel, patrně v naději, že tak najde jinou cestu do pevnosti povstalců. Když z nich krátce nato vyšel, Thom vytušil, že se za nimi nachází nějaká technická místnost. Možná prostor pro uložení nástrojů, třeba dokonce náhradních dílů k pulznímu dělu. Možná by stačilo, aby…

Nejbližší pulzní dělo náhle přestalo střílet. Tvorové toho využili a okamžitě se nad ním začali valit přes ně. Když se ohlédl, uviděl, jak přistávají na pancéřovaných dveřích a v šíleném vzteku se do nich snaží udělat díru. Další přenesli pozornost na Lellanino opuštěné vznášedlo a stroj, který zůstal stát na zemi, roztrhali na kusy. Ale i pouhé otočení ho prozradilo. Tři tvorové se oddělili od hejna a se syčením se vrhli směrem k němu jako rackové na odhozenou rybu. Levou rukou otočil svou AFZ a podařilo se mu dva z nich zpopelnit, než se třetí dostal až k němu. Ohnal se po něm zbraní a pokusil se zamířit. Tvor mu však zasekl drápy do oděvu a do břicha. Křídla měl doširoka roztažená, aby udržel rovnováhu, zatímco se mu růžovou hvězdou své tlamy vrhal proti obličeji. Thorn ucukl dozadu a uviděl,

jak každé rameno křídel objaly a stiskly stříbrné ruce. Tvor se před ním s novým zavřeštěním roztrhl, dvojitá hruď se rozevřela podél středového úžlabí. Nato jím prostoupila nějaká postava, která popadla Thorna za límec a rychle ho odtáhla do technické místnosti. Tam se Thorn postavil na jednu nohu a zadíval se přes místnost na to, v čem se stále dal poznat Gant. Golem z halfvoleje odkopl pronásledujícího calloraptora zpět mezi jeho druhy a následným výstřelem jich poslal spoustu v kotrmelcích zpátky.

„Tak se mi zdá, kamaráde, že už jsme v podobných jeskyních byli," procedil Thorn přes zatnuté zuby.

Gant se na něho podíval. „Řekni mi, že máš memplantát."

„Bohužel ne," odpověděl Thorn.

„Tak to se snaž přežít." Nato golem zavřel ocelové dveře a zapřel se o ně zády.

V jednom hangáru Skellor objevil raketoplán, který nebyl prorostlý džainskými substrukturami natolik, že byl nepoužitelný. Stvoly a větve, které jeho trupem přece jen pronikly, rychle vytáhl a zároveň inicioval nezbytné opravy. Když pak přepravoval vajíčko z ošetřovny zvláštními organickými prostorami lodi, urychlil růst tohoto vyvoleného z nové várky calloraptorů. Přepravil ho do hangáru a přitom udělal jen krátkou zastávku, aby zpomalil růst křídla, a pak provedl rychlé chirurgické úpravy, takže když vajíčko rozloupl, vylíhnutý raptor měl pouze dlouhé kostnaté paže zakončené zásuvkami optických rozhraní. Potom Skellor nového tvora obalil džainským pseudopouzdrem, umístil ho do pilotního křesla raketoplánu, oderval manuální ovládání a napojil ho přímo na hlavní systémy lodě. Nyní byl připraven: měl prostředek, jak dostat Cormaka na *Occama*. Pak Skellor otevřel vrata hangáru a vystřelil plavidlo i s jeho raptořím pilotem do vesmíru – další z jeho pokusných tvorů, kterého čekal bolestivý příchod na svět.

Když se rozhlédl očima ostatních tvorů na povrchu, padla na něho z nevyhnutelnosti toho všeho drtivá nuda. Zničil všechna kosmická plavidla, která se dala na povrchu planety najít, a i když se něco mohlo schovávat v jeskyních, nemohlo to vzlétnout, aniž by to

zaznamenal. Takže ve skutečnosti Cormac neměl kam utéct, stejně jako jeho dva kamarádi lapení v tom skladu. Agent se mohl rozhodnout, že si raději vezme život, než by se nechal zajmout, ale tuto obavu si Skellor příliš nepřipouštěl, neboť věděl, že je schopen přebudovat a oživit každého, kdo byl mrtvý až deset hodin. Nejvíc se bál toho, že by Cormac zvolil takovou formu sebevraždy, která by zcela zničila jeho mozek – tak jako to udělal kapitán Tomalon – protože ani Skellor nemohl zrekonstruovat něco, k čemu mu chyběla předloha.

Přestože zbývající pulzní dělo dál likvidovalo jeho tvory ve velkém, věděl, že není schopno zabít víc než osminu jejich počtu, než se jim podaří definitivně prorazit. Možná polovina zbylých raptorů bude pobita ve vlastním dómu, než zmasakrují lidskou populaci a konečně Cormaka zajmou. Jejich ztráty nebyly nijak zvlášť důležité, protože Skellor neměl v úmyslu vzít si své raptory zpět. Jakmile bude Cormac bezpečně na palubě raketoplánu, který právě přecházel do sestupné fáze letu, bude Skellor moci planetu rozbít stejným způsobem, jako rozbil měsíček, z něhož získal materiál pro růst.

Cormac se zastavil pohledem na prázdném šurikenovém pouzdru na zápěstí a vypustil šťavnatou nadávku. Měl pocit, že ho od začátku stíhá jedna ztráta za druhou, a prostě si žádnou další nemohl dovolit. Když se rozhlédl po obrovské jeskyni, v níž stál, hněv a potlačovaný smutek mu bránily, aby se v jeho emocích projevilo uznání. Jediné, co viděl, byla další past – a v pasti zůstat nechtěl. Lellan se radila se svými muži a připravovala těžké zbraně na okamžik, kdy se raptoři přes vrata dostanou – což mohlo přijít prakticky kdykoli. Řekla, že se brzy vrátí, ale minuty se ploužily, jako by byly z olova. Copak nechápala, jak bezvýznamné jsou ve skutečnosti všechny šarvátky tady dole? Cormac se náhle rozhodl. Z rozhovoru, který vedli s Lellan, než přiletěli sem do hor, se dozvěděl, že potřebuje únikovou jeskyni číslo sedmnáct, která se nacházela napravo od něčeho, čemu se říkalo stavidlo. Zahleděl se podél toku řeky, která se klikatila mezi sloupovými městy, nádržemi, poli a sýpkami. Muselo to být tam:

jeden z těch tunelů vedle místa, kudy řeka do obrovské jeskyně vtékala. Tam bylo určitě stavidlo.

Cormac prošel kolem velké, starožitné probíječky připevněné šrouby ke kamenné podlaze, kolem vojáků stavějících barikádu – což bylo vzhledem k tomu, že útočníci umí létat, zcela marné úsilí. Vydal se uličkou mezi dvěma velkými skladišti a došel na otevřené prostranství, na kterém zůstala opuštěná různá vojenská vozidla. Přitom cítil úlevu, že může znovu dýchat bez masky na obličeji. Když dorazil k prázdným vozidlům, vlezl si do něčeho, co připomínalo kříženec džípu a golfového vozíku, nastartoval jednoduchý elektrický motor a rozjel se pryč. Někdo za ním křičel, ale on tomu nevěnoval pozornost. Byl připraven zastřelit každého, kdo by se ho pokusil zastavit.

Teď, když byl znovu v pohybu, mu zůstalo přece jen trochu času na prohlídku okolí. Bylo to přesně tak, jak ho informoval Blegg: Podzemí bylo větší než kolonizace na povrchu a podle toho, co viděl, bylo dobře organizované. Nedovedl posoudit, jestli je v tomto ohledu lepší než to, co stačil zahlédnout nahoře, protože všechno, co viděl tam, bylo zničené válkou a jediné město zahlédl jen velice letmo. Když se rozhlížel po polích a nádržích tady dole, zjistil, že obyvatelé zvolili stejný přístup k zemědělství jako Teokracie a obyvatelstvo mnoha jiných planet: obvyklé obilniny a zelenina, také však bílkoviny získávané z druhů rychle rostoucích korýšů a stonožek, které nebyly výsledkem přirozeného vývoje, ale byly právě pro tento účel vytvořeny metodami genového inženýrství před několika stovkami let. Nebylo mu jasné, jak se Teokracie, která tyto nepřirozené druhy pěstuje, dokáže smířit se svými strnulými dogmaty, ale pak si vzpomněl, že náboženství mají za sebou bohatou historii podobného přizpůsobování, aby jejich nejvyšší vrstvy mohly vést pohodlný život, zatímco těm dole zůstane dřina a utrpení.

Skalnatá cesta, po níž jel, byla vyvýšená nad nádrže a pole terasovitě sbíhající dolů k ústřední řece. Všiml si na skále stop po řezných nástrojích a uvědomil si, že každé pole a každá nádrž jsou vytesané ve skále. Když se rozhlédl po obrovské jeskyni s mřížovaným stropem a sloupovými městy, nevyhnul se úvaze, jak

velká část je přirozená a kolik toho bylo vyhloubeno. Na druhou stranu, za několik set let se dá přemístit velké množství kamene.

Nakonec se cesta stočila přímo na plastbetonové břehy řeky. Bylo to v místě, kde proud neustále otáčel dvěma vodními koly, která měla v průměru snad padesát metrů. Cormaka napadlo, jestli je řeka jediným zdejším zdrojem energie – vytváří elektřinu pro vytápění a svícení a rostliny, které pod těmito světly rostou, dodávají kyslík. Nebo měli někde schovaný termojaderný reaktor nebo vývod geotermální energie? Usoudil, že něco takového mít musí, protože toto místo nebylo jen nějaká zemědělská idyla. Musel tady být průmysl, který dokázal postavit sloupová města a vyrobit nástroje a zbraně. Tento podzemní svět v žádném případě nebyl technicky zaostalý.

Za vodními koly sahala stavidla do poloviny výšky jeskynního ústí, z něhož řeka vytékala. Byla zavěšená po obou stranách na stěnách jeskyně a do pohybuje uváděly obrovské hydraulické písty. Momentálně byla otevřená. Cormac nedokázal odhalit účel těchto vrat, dokud nepřijel blíž a nevšiml si, že těsně za ústím jeskyně vybíhá do strany další tunel, jehož ústí je těsně nad hladinou vody. Uzavřením stavidel by hladina stoupla a vodu by odvedl tento alternativní tunel. Možná se tak měla získat další hydroelektrická energie ze skrytého generátoru, nebo to bylo jen protipovodňové opatření.

Za vodními koly, ale před vlastním stavidlem, překonával řeku rovný most. Cormac si všiml, že ve stěně jsou vyraženy tunely po obou stranách říčního vyústění. Lellan mu předtím řekla, že sedmnáctka se nachází napravo od stavidla. Což se mu zanedlouho potvrdilo, když uviděl velké číslo 17 vytesané do skály nad tunelem, který byl přímo před ním. Tunel se pomalým obloukem stáčel doleva, až nakonec vyústil do přirozené jeskyně vyhloubené řekou. Chvíli ujížděl po úzké cestě vedle hřmící bílé vody, pak se jeho trasa od břehu řeky oddělila a začala stoupat. Když začal lapat po dechu, musel si nasadit dýchací masku a uvědomil si, že to, co drží kyslík ve větší jeskyni, nejsou přechodové komory. Vytušil, že musí být

neustále doplňován, což potvrdilo jeho podezření, že jsou tu jiné zdroje energie, protože samotná vegetace by na to nestačila.

Několik minut poté, co si nasadil masku, dorazil na volné prostranství, kde parkovalo před kruhovými pancéřovanými vraty opatřenými menšími dveřmi několik vozidel. Když zastavil a vystoupil, tři vojáci vylezli ze svých strojů. Jeden z nich, žena, zřejmě důstojnice, zamířil k němu.

„Máme vám poskytnout veškerou pomoc," řekla. Prsty měla položené na komunikační přilbě a poslouchala pokyny, které jí přístroj předával.

Cormac se zadíval na ni a na dva mohutné muže, kteří ji doprovázeli. Už měl upřímně po krk toho dívat se, jak lidé kolem něho umírají. „Stačí, když mi řeknete, jak najdu cestu k *Lyrice II*, až se dostanu na povrch."

„Zavezeme vás tam," nechtěla se nechat odbýt žena. Konečně sundala prsty z přilby.

„Ne, stačí, když mi vysvětlíte cestu," zopakoval.

Žena ukázala za sebe. „Z kopce vede jen jedna cesta, která vás dovede přímo k řece. Držte se jí po proudu až k rezervoáru. Loď stojí na největší pláži. Ale neuvidíte ji."

„Vím, co je to chameleonware," odsekl Cormac a zamířil k menším dveřím. U nich se zastavil a otočil se. „Řekněte Lellan…" Odmlčel se, na okamžik neschopný pokračovat. Pokud by při tomto pokusu selhal, celá planeta by byla zbavena lidského života. Ale pokud by se mu to podařilo… tak by se mu to podařilo.

„Řekněte jí, že Řád *přijde*."

Žena se jen usmála a on nedodal, že si možná přijde prohlédnout popelem zavátou kostnici.

Rámus, který působili calloraptoři venku, ustal, když pulzní dělo spustilo znovu. Gant odtáhl k pokřiveným, poničeným dveřím těžkou brusku i se stojanem, zatarasil je a otočil se zpátky k Thornovi.

„Budeme s tím muset něco udělat." Golem ukázal na Thornovu polámanou nohu.

„Ne, vážně?“ Thorn zalovil v brašně první pomoci, kterou se mu předtím podařilo zachránit z ATV Když našel, co hledal, připlácl si na koleno tři lékové náplasti a jednu další na biceps. Gant odešel prohledat dílnu a malé skladiště, které k ní přiléhalo. Krátce nato se vrátil s ruličkami izolační pásky, rozstřikovačem plastbetonu a různě dlouhými trubkami z nějaké slitiny, které se pravděpodobně používaly jako vodovodní potrubí.

„Chápu, na co myslíš, a nelíbí se mi to,“ zamumlal Thorn. Ještě než analgetická náplast na bicepsu plně odvedla svou práci, kroucením dostal ven úlomek vznášedla, který se mu zabodl do ruky. Skoro ho překvapilo, že okamžitě nevytryskla krev, aby zvěstovala porušení tepny, protože by to odpovídalo jeho štěstí. Potom vzal pásku, kterou mu Gant hodil, a kus si jí pevně omotal kolem rány. Gant zatím prohlížel jeho nohu.

„Tady to chytni,“ řekl nakonec golem a podal mu plastbetonový rozstřikovač.

Thorn se pokusil o humor. „Odkdy máš kvalifikaci polního chirurga?“

„A kdo ti na Thraxumu vytáhl ze zadku tu kulku?“ zahučel Gant.

„Právě na to jsem se snažil zapomenout.“ Když mu pak Gant přilepil trubky k holínce a upevnil je k trčící zlomenině, Thorn se díval jinam.

„Zatáhnu a narovnám to,“ prohlásil Gant. „Až ti dám pokyn, začneš nastříkávat ten plastbeton.“

Thorn přikývl a vzápětí zařval bolestí. S morbidní hrůzou se díval, jak se mu zlomená kost vrátila do masa, když Gant nohu narovnal. Když to vypadalo, že noha má správnou délku, Gant zavelel a Thorn začal stříkat. Znovu zařval, když reagující epoxidy začaly v otevřené ráně pálit. Jakmile měl spodní část nohy obalenou provizorní sádrou, Gant ho postavil.

„Aspoň teď můžeš trochu chodit,“ řekl Gant.

„Žádné běžecké závody s tím nevyhraju,“ zabručel Thorn.

Gant se otočil a zadíval se k východu. „Jestli to pulzní dělo zase vysadí, ty dveře už je venku moc dlouho neudrží,“ řekl.

Thorn pokrčil rameny. „Potřebujeme *dlouho*, abychom sestavili plán úniku?“ zeptal se.

„Člověče, jak jsi starší, tak jsi ještě jízlivější,“ poznamenal Gant.

„Aspoň takovou možnost mám,“ odsekl Thorn. Potom si všiml Gantova zvláštního pohledu a dodal: „Myslím zestárnout.“

Gant se na něho upřeně podíval. „To z toho máš takový problém, co se mnou je?“ zeptal se.

„Trápil jsem se pro tvou smrt a teď si připadám podvedený,“ zabručel Thorn.

„Možná tě nikdo nepodvedl, protože to, jestli doopravdy jsem, nebo nejsem Gant, je sporná otázka. Nikdy ses to neměl dozvědět, ale ten memplantát jsem si nechal dát o třicet let dřív, než jsem tě vůbec potkal – ještě když jsem byl dítě na Zemi. Prostě mi to nikdy nepřipadalo tak důležité, abych se o tom zmínil.“

„Že jsi nesmrtelný?“ otázal se Thorn.

„A je to nesmrtelnost? Já nevím. Zato *vím*, že memplantáty má spousta jiných Sparkindů, tak proč ho nemáš ty?“

Thorn pokrčil rameny. „Nějak jsem se k tomu nikdy nedostal.“

Palba z pulzního děla znovu ustala. Následoval řev, jak calloraptoři vzali tunel venku útokem.

Gant zamířil ke dveřím. „Udělej mi laskavost,“ řekl. „Jestli se z téhle šlamastyky dostaneme, buď tak hodný a nech si ho dát.“

„Můžeš se i potom opít?“ zeptal se Thorn, když Gant přistoupil ke dveřím a zapřel se do brusky.

„Samozřejmě,“ odpověděl s nechápavým výrazem Gant.

„Tak já si to nechám udělat a v *Elysiu* to oslavíme.“

Gant nedostal šanci odpovědět, neboť první calloraptor narazil do dveří a podařilo se mu prosmýknout hlavu kolem pokrouceného kovu.

Eldene probudilo leknutí. Usnula navzdory chladu, zády opřená o zábradlí a s hlavou položenou na Styčníkově rameni. Ale zdálo se, že mladík vydává hodně tepla, a když si uvědomila, že má ruku kolem ní, vzedmula se v ní emoce, jakou raději ani nechtěla identifikovat. Uvědomila si, že Stanton – mohutná silueta na pozadí hvězd a

jednoho rotujícího měsíce předjitřní oblohy – určitě něco řekl, a to ji probudilo.

„Zhruba deset minut," pokračoval Stanton a Eldene z toho usoudila, že brzy dosednou na pevnou zem. Apis z ní svou ochráncovskou ruku nesundal. Když se na něho v pološeru podívala, nevšimla si žádné známky toho, že by byl z takové nově objevené důvěrnosti rozpačitý.

„Za deset minut přistaneme?" Nejisté se postavila a rozhlédla se po horách, které byly čím dál světlejší. Sedátko na ohrádce za ní se překlopilo nahoru. Calypse za nimi byla hnědá kupole vyrůstající jako puchýř z obzoru, který se téměř nedal odlišit od oblohy nad ním. Dole bylo údolí řeky. Leželo v hlubokém stínu, ale i tak rozeznala těkavý třpyt vody, připomínající rtuť.

„Jo, za deset minut," potvrdil Stanton. „Ví některý z vás, jak se s touhle věcí lítá?" Poklepal rukou na sloupek řízení.

Apis také vstal a řekl: „Řízení vypadá celkem jednoduše. Nevidím v tom žádný problém."

„No, jestli je pravda, že jsi přistál s modulem bez iontových motorů, myslím, že bys to měl zvládnout," řekl Stanton.

„Proč se ptáte?" zeptala se Eldene.

„Protože až zamířím do své lodi, můžete odletět s tímhle vznášedlem k nejbližšímu vstupu do Podzemí." Podíval se na Eldene. „Pamatuješ si, kde to je?"

Eldene přikývla. Okamžitě nato ji ovládl skličující pocit. Události šly v tak rychlém sledu po sobě, že neměla čas se zamyslet nad budoucností. Dokonce jí často připadalo směšné, že by měla nějakou budoucnost mít. Teď prostě nevěděla… prostě nevěděla.

Před nimi se objevilo široké jezero sevřené mezi kolmými skalními stěnami, ale z tohoto úhlu Eldene chvíli trvalo, než v něm poznala to, kterému říkali Rezervoár – místo, kde přistála *Lyrika II*. Loď byla samozřejmě neviditelná někde na vzdálenějším břehu. Chvíli nato Stanton slétl se vznášedlem k zemi. Proud vzduchu z dmychadla zahnal hmyzovité siluety z bidýlek na částečně ponořených kamenech a rozvlnil flétnovou trávu za břehem, jako by to byly vlny na moři. Stanton s nimi nakonec přistál na úzké pláži,

kterou Eldene poznala. Když se vrtulové motory dotočily, Stanton otevřel branku v ohrádce a vystoupil na písek s ulitami. Eldene si všimla, že hmyzovití tvorové si vylezli zpátky na své kameny.

„Hned se vrátím," řekl. „Pak budete moci odletět." Otočil se na druhou stranu a začal odcházet po pláži.

„Až k ní dojde, zmizí," informovala Apise.

„Jo, chameleonware, vím o něm," odpověděl Styčník.

Eldene se na něho pro jeho ješitnost krátce rozhněvala, ale i tak byla ráda, že je s ním. „Asi se používal i na *Mirandě,* že?" zeptala se.

„Ne, nepoužíval," odpověděl.

„Tak odkud o něm víš?"

„Učili mě… vzdělávali."

„Páni, ty jsi *tak* chytrý," řekla Eldene a byla spokojená, když viděla, jak rozpaky zčervenal.

Něco nebylo v pořádku. Stanton šel dál, ale zůstával v probouzejícím se jitru dokonale viditelný. Teď už měl zmizet v magickém poli, které kolem sebe loď šířila. Zarachotil padající kámen. Stanton se s těžkou pulzní pistolí v ruce otočil k suťovému poli nalevo a jedním plynulým pohledem zamířil. Pohybem, který byl ještě plynulejší, se zpoza nedalekého balvanu zvedla nějaká postava, udělala několik rychlých a neslyšných kroků a přitiskla hlaveň menší zbraně do týla Stantonovy hlavy. Eldene neměla čas vykřiknout, aby ho varovala, teď však popadla probíječku, která zůstala ležet na podlaze vznášedla, namířila ji na neznámého a vystoupila.

„Děvče, raději to polož, nebo někomu ublížíš," řekl hlas za jejími zády.

Eldene se otočila, spatřila Fethana a pocítila vlnu radosti – vystřídanou zděšením, když uviděla, co se mu stalo. Zmateně nechala zbraň klesnout a vrátila se pohledem k dramatu před ní. Jejich zachránce zajal ten agent, Ian Cormac, a Eldene si teď nebyla jistá, komu má být loajální. Mlčky se dívala, jak byl Stanton odzbrojen a popohnán zpátky ke vznášedlu. Apis, který stál vedle ní, jí probíječku zlehka vzal.

„Tak se mi zdá, Johne, že tady jsme už byli," řekl Cormac. Podíval se na Fethana. „Říkal jsem si, kdo se tady plíží trávou."

„Lellan mě poslala za tebou," odpověděl Fethan. „Myslela si, že bys mohl potřebovat pomoc."

„Jestli něco potřebuji, tak je to loď," odpověděl Cormac a obrátil pozornost zpátky ke Stantonovi. „Vidím, kde přistála, ale bez ohledu na to, jestli má, nebo nemá chameleonwarové štíty, teď tam není."

Stanton, s rukama sepnutýma na temeni hlavy, dál zarytě mlčel. Eldene si všimla, že Cormakův výraz postrádá jakoukoli vřelost, a bála se, že stiskne spoušť. Pak agent náhle ustoupil, schoval zbraň do pouzdra a obešel Stantona, aby stál čelem k němu. Chvíli potěžkával v ruce zajatcovu těžkou zbraň a pak mu ji hodil. Stanton po ní chňapl, chytil ji a namířil. Eldene nabyla dojmu, že teď zemře pro změnu Cormac.

„Věc se má takto, Johne. Když mě zastřelíš, všichni zemřou. Jestli se v nějaké lodi dostanu nahoru, myslím ve tvé lodi, budou mít ještě šanci. Samozřejmě se do té lodi můžeš dopravit sám a uletět, ale já si myslím, že to neuděláš."

Stanton náhle zbraň schoval. „Jarv s ní určitě odletěla na předem dohodnuté místo. Zhruba za hodinu tam můžeme být."

Cormac ukázal na hrozivou siluetu *Occamovy břitvy*, která visela na ranní obloze jako nemocné oko. „Tak pojďme, než budeme zpozorováni. Na *to* teď není čas." Obrátil se k Fethanovi. „Ty dva odveď dolů do jeskyní. Ať jsou tam calloraptoři, nebo ne, pořád to na nějaký čas bude nejbezpečnější místo." Zvedl ruku a stiskl Apisovi rameno. „Mika si tě nejspíš najde a já myslím, že z toho bude mít radost – všichni jsme si mysleli, že jste s Eldene mrtví."

Eldene napadlo, jestli to náhodou není nejlidštější emoce, jakou je ten člověk schopen projevit. Za sebe byla ráda, že má na ramenou Fethanovu ruku a Apise hned vedle sebe, když se dívala, jak Cormac a Stanton se vznášedlem vzlétli do vzduchu a vyrazili zpět podél toku řeky. Zachvěla se. To ráno byla zima, velká zima.

Na dveřích dílny se už nedalo poznat, že jsou to dveře, a brusku Gant mrštil do změti calloraptorů, kteří se v nich zasekli, jak se jeden přes

druhého cpali dovnitř. Gant a Thorn si nastavili na svých AFZ nejnižší výkon a stříleli do okřídlené masy, dokud tvorové přece jen neprorazili, a pak strategicky likvidovali ty, kteří budou překážet ostatním. Přesto museli stále ustupovat a v malé dílně nebylo pro ústup místo.

„Nehodlám umřít tady v tyhle podělaný almaře!“ zařval Thorn.

„Dokázal bys dojít ke vratům do hlavního dómu?“ Gant srazil pažbou jednoho raptora k zemi, a když se začal znovu zvedat, upálil mu hlavu.

„Já to dokážu – jestli to pulzní dělo znovu nespustí!“

„Tak teď!“

Oba zvýšili nastavení svých AFZ a vzduchem se rozlehlo dunění detonací. Fialový plamen rozerval hradbu mimozemských těl a černý dým se vyvalil všemi směry. Opakovanou střelbou se jim dařilo postupovat a probít se do hlavního tunelu, který se hemžil calloraptory. Thorn si uvědomil, že pulzní dělo už znovu nespustí, protože tvorům se nějak podařilo vyrvat je ze stěny a rozbít. Thorn vystřelil do jeskyně, aby se pokusil uvolnit cestu, a zahájil bolestivý postup. Gant se držel hned vedle něho. Urazili dvacet kroků.

„A kurva,“ dostal ze sebe Thorn, když mu zbraň odumřela v rukou a její displeje zhasly. Přesto udělal belhavě další krok, zarazil hlaveň zbraně do tlamy nejbližšího útočníka a pěstí udeřil do krku dalšího, který se na něho snesl. Bylo to jako praštit do stromu.

„Tady!“

Gant hodil Thornovi svou AFZ a sundal si z ramene pulzní pušku. Thorn zbraň chytil, vystřelil nahoru a vyčistil tak vzduch nad nimi. Postupovali teď zády k sobě, ale pouze Thornova střelba byla doopravdy účinná. Gant svou pušku vyprázdnil a musel se uchýlit k hrubé síle – trhat útočníky na kusy. Krátce nato skončili zády ke stěně.

„Dvakrát kurva,“ zamumlal Thorn, když i druhá AFZ plivla naposledy a zhasla.

Potom zaslechli něco jako nadechnutí. Calloraptoři ustoupili dozadu a přestali na ně útočit.

„Ten hajzl Skellor se na nás určitě dívá jejich očima," poznamenal Gant.

Po předchozí mele Thornovi z toho nenadálého ticha skoro zvonilo v uších. Potom si všiml zvláštního řinčivého zvuku jako od nevyváženého vznášedla. Calloraptoři se náhle jako jeden vrhli vpřed a Thorn pochopil, že zemře. Ale pak se před nimi zablesklo, ozvaly se tři tupé rány, rozstříkla se růžová tekutina a tři calloraptoři, kteří byli nejvíc vpředu, padali na zem po kusech. Další záblesky a další tvorové se rozprskli ve vlastní krvi. Jejich útok ztratil razanci a oni se stáhli. Před Gantem a Thornem se objevil šuriken. Jeho čepele z makroskla se bleskově natáčely tak, aby co nejefektivněji krájely raptoří maso.

Gant s Thornem se podívali nejdřív na sebe a pak do tunelu, kde si raptoři právě prorazili cestu do hlavního dómu. Proto už nebyli terčem přímého útoku, ale těchto několik sekund, které jim šuriken poskytl, mohlo znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Mlčky se dívali, jak teď tvorové jenom prolétávají kolem nich a jednoduše je ignorují. Sledovali částečně spálené raptory, kteří vylétali z hlubších partií tunelu a znovu následovali, své bratry – celé hejno se dralo směrem k peklu palby u vstupu do jeskyně. Stále bez jediného slova se oba současně přikrčili za havarované vznášedlo ležící nedaleko, přestože tvorové si jich stále nevšímali. Šuriken visel ještě sekundu nebo dvě nad nimi a rozčileně vysouval a zase zasouval čepele, dokud Thorn nenatáhl ruku. Vražedný mechanismus krátce zaváhal, pak znenadání zasunul všechny čepele a spadl mu do dlaně.

„Vrátím to Cormakovi, až ho zase uvidím," vysvětlil.

„Jo, to bys měl," zamumlal Gant.

Vlnu radosti, která se v Jarvellis vzedmula, okamžitě překryl strach, když poznala, kdo Johna Stantona ve vznášedle doprovází. Pozorně se dívala, jak stroj přistál v povadlých rebarborách vedle řeky. Když pak z něho oba muži vystoupili, žádný neměl vytaženou zbraň, ale to mnoho neznamenalo, protože John mohl mít na krku výbušný obojek a agent mohl držet prst na spoušti dálkového ovládání. Bez ohledu na

to, jak se John s Řádem smířil, po jeho dřívějších zločinech by ho nikdy nepřijal.

„Lyriko, zaměř laserem toho muže, který je s Johnem," nařídila.

Sledovala na jedné z podobrazovek, jak detailní obraz Cormaka překryla mřížka; čtverec, který zakrýval mužovu hlavu, zhasl, když obraz na okamžik znehybněl. Pak se obraz dal znovu do pohybu, mřížka se vytratila a zůstal jediný zaměřovací obrazec zacílený na agentovo čelo. Pokud na sobě John měl výbušný obojek, bylo samozřejmě pravděpodobné, že Cormac má k němu vypínač mrtvého muže, proto se Jarvellis zadržela a nezabila agenta hned na místě. Také bylo nepravděpodobné, že by John dovedl svého věznitele sem… Sakra. Jarvellis tlačítkem zapnula vnější reproduktory.

„Johne… je všechno v pořádku?" zeptala se.

Oba muži se zastavili. Vypadalo to, že John se zadíval přímo na ni, i když zatím *Lyriku II* nemohl vidět. Roztáhl tvář do úsměvu a zvedl ruku, aby stáhl dolů límec vojenské košile, kterou měl na sobě, a ukázal tak krk. Občas to vypadalo, jako by do ní viděl, což nesnášela.

„Co se stalo, Johne? Proč je s tebou on?"

Stanton, který mezitím znovu vykročil, odpověděl: „Chce zachránit planetu a k tomu potřebuje naši loď."

Když oba vstoupili do chameleonwarového pole, Jarvellis zaváhala, než sáhla na ovládání přechodové komory. K čertu, co mohla taková loď dokázat proti řádové bitevní lodi? A byla skutečně ochotná tolik riskovat?

„Jarv, otevři," řekl Stanton.

Znovu zaklela, pak stiskla tlačítko, vstala a zamířila zpátky do nákladní části. Dva muži, kteří vylezli na palubu, jako by nevelký prostor vyplnili.

Jarvellis sklopila zrak. „Pozor!"

Cormac sundal nohu z interaktivní knihy pohádek, na kterou se mu podařilo šlápnout. Chvíli na ni nechápavě hleděl, pak i na další hračky, které se povalovaly po podlaze. Z místa, kde si hrál, najednou vyběhl plavovlasý chlapec s hračkou černé vydry v ruce.

Krátce zaváhal a pak se s nadšeným výkřikem vrhl ke Stantonovi, který ho zvedl do výšky.

John Stanton se pokusil skrýt rozpaky. „Iane Cormaku, dovol, abych ti představil Cormaka Stantona," řekl. Jarvellis si Stantonovy snahy všimla, stejně jako si všimla toho, že agentův výraz přešel od studeného a tvrdého pouze k unavenému. Vytušila, že to souvisí s lodí, s tím, co po ní chtěl – a s tím, že na palubě je nevinné dítě.

Podle Thornova odhadu se do hlavního dómu nahrnulo několik tisíc tvorů. Soudě podle vzdalující se střelby byli zřejmě povstalečtí bojovníci nuceni ustupovat. Gant se vedle něho vztyčil a podal mu ruku. Thorn se postavil na jednu nohu, využívaje jako oporu golemovu neochvějnou sílu.

„Abych byl upřímný, překvapuje mě, že žiju." řekl. „Jestli dobře rozumím něčemu, co Cormac předtím řekl, už jste se s těmihle bestiemi setkali."

Gant pokrčil rameny. „Jo, pár takových jsme potkali. Normální predátoři z Callorumu nepředstavovali velký problém, ale pak tam bylo něco, co vytvořil Skellor – a ani jeden typ neměl křídla."

Opustili úkryt za vznášedlem. Thorn si prohlédl to, co zbylo z vojáka, který se jmenoval Carl, a pak obrátil pozornost k dalším zbytkům na podlaze tunelu. Vypadalo to, že tyto tvory je nutné spálit skoro až na kost nebo úplně rozstřílet na kusy, než skutečně zemřeli. Pozůstatky takového masakru se povalovaly na skále všude kolem, byly jich celé nánosy. Pod nohou mu křuplo a rozpadlo se cosi bílého, sklovitého. Všiml si jednoho tvora, který byl sežehnutý na kost, přesto se dál pohyboval a z míst mezi kostmi mu prýštila nějaká narůžovělá hmota. Tvor ho probodl blyštivými tečkami očí zasazených hluboko do temných jamek, a dokonce se pokusil otevřít tlamu, aby zasyčel. Tímto malým pohybem spotřeboval zbytek svých sil, protože hned nato se zachvěl a narůžovělá hmota se začala měnit v tutéž bílou, která tvořila křehkou vrstvu na podlaze.

„Co to sakra je?" zabrblal Thorn.

„Džainská technika," vysvětlil Gant.

„Fuj," řekl Thorn. „Co teď uděláme?"

Gant se na něho zadíval. „Kolik ti zbývá kyslíku?“

Thorn se podíval na údaj na láhvi. „Zhruba na dvě hodiny – takže můžu jít jenom jedním směrem.“ Ukázal tam, kam se hrnuli calloraptoři.

Gant se náhle otočil, zamířil zpátky ke vznášedlu a shýbl se nad Carlovým tělem. Nejdřív zahodil pulzní pušku, zkřivenou a rozbitou, potom vytáhl jeho dýchací aparaturu a vyndal kyslíkovou láhev z batohu nasáklého krví. Vrátil se s ní a řekl: „Z tohohle by se dala vzít další hodina, ale není to dost, abys s tím mohl daleko. Stejně si nemyslím, že by na tom teď záleželo.“ Ohlédl se směrem, z něhož původně přišli.

„Další?“ Thorn se rozhlédl po něčem, co by se dalo použít jako zbraň.

„Ne, drakomani,“ odpověděl Gant.

„Odkud by se tady vzali?“ zeptal se nechápavě Thorn.

„Mohli by. Dělal jsem nějakou dobu s Jizvákem a vím, že dokáže běžet rychleji, než je maximální rychlost některého z těch krámů.“ Gant kývl hlavou ke vznášedlu.

„Co tedy chtějí tady?“

„Předpokládám, že pobít calloraptory,“ řekl Gant. „Jizváka to hrozně bavilo.“

Thorn se nad tím zamyslel. „Asi bychom se měli postavit stranou,“ poznamenal.

Cormac se v křesle vedle Jarvellis zapnul do popruhů a sledoval její zkušenou manipulaci s ovládáním *Lyriky II.* Loď reagovala hlubokým bzučením, jako hudební nástroj, na který hraje zručná ruka. Zatímco obrazovka ukazovala, jak venku odletuje suť, Jarvellis sevřela páku řízení. *Lyrika II* se zvedla a naklonila, nohy se rychle zatáhly, než mohly botky s rozšířenými okraji narazit do okolních skal.

Jarvellis navedla loď nad povadlou vegetaci směrem k řece a zvedla hlavu, když se do pilotní kabiny vrátil Stanton. „Všechno hotovo?“ zeptala se a John přikývl.

V hibernaci chlapec aspoň nebude cítit bolest, pokud bude jejich loď zničena, napadlo Cormaka. Pak ale zapochyboval, že by někdo z nich v takovém případě něco cítil – tak rychle by bylo po všem. Z nečekané přítomnosti dítěte měl uvnitř zvláštní prázdný pocit, ale jeho odhodlání to nijak nezmírnilo. Ostatně povinnost musela být na prvním místě.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se.

„Lyriko?“ řekla Jarvellis.

UI odpověděla: „Únikové rychlosti bychom měli dosáhnout za půl oběhu – to je jmenovitě za dvě hodiny. O hodinu později se budeme moci ponořit do podprostoru.“

Cormac si pro sebe přikývl. Obrazovka ukazovala, jak opouštějí údolí řeky a získávají dostatečnou výšku, aby Jarvellis nemusela s lodí manévrovat podél řečiště. Ještě výš a iontové motory začaly přecházet do pravidelného burácení. Jak zrychlovali, obrazovka sice dál ukazovala přední pohled, ale on tušil, že loď se teď začíná naklánět do jejich vektoru, aby mohli spustit motory na plný výkon. Zatímco plavidlo nabíralo rychlost, vzdušné turbulence se jím občas pokusily zatřást. Zrychlování dosahovalo spíš hrubou silou než aerodynamikou – podobně jako většina lodí té doby, *Lyrika II* byla zkonstruována tak, aby přistávala a startovala s použitím antigravitace.

Cormac si vybavil rozhovor, který měl s Jarvellis: „Ch-warový efekt antigravitaci nezamaskuje úplně, pouze ji rozptýlí do prostoru několika kilometrů,“ řekla mu. „Na detektory Teokracie to stačilo, ale řádové bitevní lodi tak neunikneme.“

„Jak jsou na tom v tomto směru fúzní motory?“ zeptal se jí.

„Kdybychom to vzali přímo nahoru, výtokový proud by mimo dosah ch-warového efektu viditelně hořel. Tak by nás Skellor zachytil taky.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Cormac. „Nemohli bychom se nechat gravitačně vystřelit kolem planety s pomocí iontových motorů? Sice bychom zanechali stopu, ale to je riziko, které budeme muset podstoupit.“

Nato Jarvellis vyslovila názor, že by to byla stopa trosek – *Lyrika II* nebyla stavěná tak, aby odolala takovým silám. Ale neměli mnoho na výběr.

„Blížíme se k Mach 1," oznámila nyní. „Doufejme, že Skellor tady dole neposlouchá, protože ch-ware nás zamaskuje pouze před dálkovým sledováním poruch v atmosférickém proudění. Aerodynamický třesk by byl slyšet."

„To tedy doufejme," řekl Cormac – a raději dál neuvažoval. Měl pocit, že při výpočetním výkonu a technice, které má Skellor pod palcem, ho omezuje jen jeho vlastní fantazie. Bylo pravděpodobné, že se Skellor dívá očima calloraptorů, ale napadne ho také poslouchat? Z místa, kde geostacionárně visel, určitě mohl detailně sledovat mnoho z toho, co se na planetě dělo, ale na co se zaměřoval? Cesta, kterou absolvovali Stanton a Cormac vznášedlem, mu určitě unikla, nejspíš proto, že se jeho pozornost soustředila výhradně na útok jeho tvorů na dóm. Napadlo ho zřídit naslouchací stanoviště? Měl něco, co dávalo pozor na druhé straně planety? Na tom detailu záviselo mnohé: nebylo dobré mít božskou sílu bez vševidoucího božského zraku.

Podobrazovka jim ukázala vzdalující se *Occamovu břitvu*, zatímco druhá obrazovka nabídla pohled přes vršek *Lyriky II*, na němž Cormac viděl, že teď letí kolmo vůči zemi, takže iontové motory mohou pracovat nejúčinněji. Loď začala vibrovat a odněkud se ozval hvízdavý jekot, jako když padá bomba, ale ne a ne dopadnout. Loď se čas od času otřásla, jako by se měl zlomit některý z jejích nosných prvků.

„Kašleme na Machy: právě jsme překonali pět tisíc kilometrů za hodinu," oznámila Jarvellis.

Země byla teď dost daleko pod nimi, aby se malé podrobnosti ztratily, ale v této pustině se stejně mnoho zajímavých detailů nenašlo. Širé pláně pod nimi ustoupily, přešly z nazelenalé modři poseté velkými červenými fleky do nečekaných pásů šedivých skal a potom do blankytného oceánu. Jarvellis upravila podobrazovku, aby ukazovala kontinent, který zůstával za nimi jako tlustá vrstva plísně setřená z hladiny oceánu. Loď teď skučela a třásla se neustále a z

toho, jak Jarvellis zbělely klouby na rukou, kterými držela páku řízení, Cormac vytušil, že to pilotka vůbec nepovažuje za dobré znamení.

„Máš hodnoty namáhání z horní konstrukce lodi?“ zeptal se Cormac.

„Ano, mám,“ připustila Jarvellis. „Ale nedívám se na ně.“

Nedlouho poté vletěli do noci a začali rozrážet mrak. Když se Cormac podíval na obrazovku, která ukazovala celkový pohled na *Lyriku II*, všiml si ledu, který na ní namrzal a odpadával v třpytivých kondenzačních stopách.

„Nezůstává za námi stopa par?“ zeptal se jí.

„Ne, výrokové plyny jsou příliš horké. Naším jediným problémem je momentálně iontová stopa. Jak jsi řekl, musíme doufat, že si jí nevšimne.“

„Jiné problémy?“ nedal se odbýt Cormac.

UI se rozhodla, že právě v tom okamžiku oznámí: „Lasery pro blízké použití aktivovány.“

„Tenhle problém,“ odpověděla Jarvellis. „Tvůj přítel Drak hezky zlikvidoval laserové systémy. Škoda, že smetí zůstalo tady nahoře. Zvolila jsem takový kurz, abych se tomu nejhoršímu vyhnula, jinak budu muset manévrovat a menší úlomky odpaří tady Lyrika.“

„A víš jistě, že to všechno zvládneš udělat uvnitř ch-warového pole?“ zeptal se Cormac.

„Vypaří se určitě v ch-warovém poli,“ ozval se Stanton, „jenže ty páry nezůstanou uvnitř pole dlouho. Dělal sis obavy, jestli o kousek níž nebudeme nechávat stopu vodních par. Teď si můžeš tady nahoře dělat starosti se stopou kovových par.“

Pásy mračen se pod nimi táhly jako pohoří z krystalů síry a sněhu, hluboko dole bylo možné v propastných trhlinách zahlédnout jadeitový oceán. Oni se nad tím řítili dál a dál do vesmíru, který zásluhou Braemarových měsíců, rozvěšených jako lucerny, a zářivě skelné sochy vzdálené mlhoviny za nimi nebyl nikdy úplně černý. Cormac zaznamenal na vedlejší obrazovce, že podprostorové zdroje se nabíjejí, a pozoroval exploze par, jak lodní lasery ničily překážky, které byly tak malé, že je ani nebylo vidět, ale dost velké, aby

udělaly díru do trupu. Jarvellis pomocí manévrovacích trysek zhoupla loď na stranu, aby se vyhnula úlomku, který vypadal jako půlka piana vyrobeného z leštěného hliníku. Lasery ještě chvíli pracovaly na plný výkon, ale ne dost účinně, neboť slyšeli ostrý třesk nárazů jako po dopadu kulky.

„Lyriko, jaké jsou škody?“ vychrlila Jarvellis, když tyto nárazy konečně ustaly.

„Čtyři mikroprůrazy, už utěsněné. Jeden velký otvor v hydraulickém válci přistávací vzpěry číslo dvě. Uzavřela jsem přívod hydraulické tekutiny, ale opravit to nedokážu. Na to potřebujeme kosmický dok,“ oznámila UI.

„Buďme rádi za ty dary,“ zamumlala Jarvellis a pohlédla na Cormaka.

Sledoval displej, který udával jejich rychlost v kilometrech za hodinu. Dotahovala se k pětadvaceti tisícům. Poznal, že dosáhli únikové rychlosti, a viděl, jak teď křivka obzoru zůstává pod nimi.

Stanton jim to potvrdil, když se zeptal: „A co teď, agente? Co podnikneme dál?“

„V závislosti na okolnostech potrvá zhruba hodinu, než se rozplyne narušení podprostoru vzniklé lodí této velikosti.“ Otočil se k Jarvellis. „Prosím tě, dej mi *Occama* na hlavní obrazovku.“

Jarvellis udělala, co chtěl, a brzy nato řádová bitevní loď vyplnila hlavní monitor. Teď, v průzračnosti vakua, se její obraz rýsoval naprosto ostře. Cormac si na sekundu připustil pochybnosti: natolik bylo očividné, jak daleko se Skellor dostal za hranice všeho, co mohl Cormac posoudit nebo pochopit, natožpak zmanipulovat.

„Při současné rychlosti budeme za hodinu dostatečně daleko z gravitačního pole, abys mohla použít podprostorové motory. Nepotřebuješ vyšší rychlost?“ zeptal se.

„Ne. Na této *Lyrice* máme moderní motory,“ odpověděla kysele Jarvellis.

„Dobře… kdybys použila fúzní motor –“

„Fúzní režim,“ přerušila ho Jarvellis. „Motory jsou duální, iontové i fúzní.“

„To je jedno," řekl podrážděně Cormac. „Pokud bys použila fúzní režim, jak rychle budeš moci přejít?"

„Za deset minut, možná míň. Lyriko?"

UI odpověděla: „Sedm minut a třicet sekund… teď."

„Použij fúzi," řekl Cormac, „na posledních několik sekund – a v těch posledních sekundách za mě taky pošli zprávu."

„Stačí, když ji vyslovíš, a Lyrika ji zaznamená," řekla mu Jarvellis.

Cormac si odkašlal a promluvil k obrazu na monitoru. „Skellore, vypadá to, že jsi mě znovu nedostal, ale od inteligence, která o tolik přecenila své schopnosti, se chyby asi dají čekat. Chci ti teď udělat nabídku: pojď spolupracovat s Řádem při zkoumání technologie, kterou teď ovládáš. Všechny dřívější přečiny mohou být zapomenuty – víš přece, že řádové UI neschvalují mstu – a výměnou za to, co teď vlastníš, bys mohl dostat prakticky cokoli, oč si řekneš." Cormac se ohlédl po Stantonovi, který vypadal, že každou chvíli vybuchne. Navázal: „Chápu, že nebudeš chtít ohrozit svou bezpečnost. Až dorazím, pošlu zprávu v tom smyslu Řádu. Ty pak budeš moci komunikovat přímo se ZBC a dohodnout se vyhovujícím způsobem. Prosím, dobře tuto nabídku zvaž. Konec zprávy."

„Tobě snad úplně hráblo, ne?" zabručel Stanton.

„Věř mi," řekl Cormac. Nato se usmál při zašustění, které mu prozradilo, že Stanton vytáhl zbraň. „Co jsem mu právě řekl?"

„Nabídl jsi mu všechno, co chce," řekl Stanton.

„Taky jsem řekl: ‚Až dorazím, pošlu zprávu Řádu.' Co myslíš, že si z toho vybere?"

Stanton o tom chvíli přemýšlel a pak řekl: „Pozná, že neletíš přímo do řádového vesmíru."

„Přesně, takže si bude myslet, že ještě má šanci mě umlčet," prohlásil Cormac. „A až se dá do pohybu, aby zachytil naši stopu, a pokusil se nás pronásledovat podprostorem, zjistí, že to je pravda."

„Zatím jsi mi neoznámil, kde je náš cíl," ozvala se Jarvellis.

Cormac jí to řekl.

* * *

Skellor byl tak zabraný do bitvy v podzemí, že ho zaplavila vlna paniky, když v mikrosekundě zaregistroval fúzní únik z ch-warového pole. Okamžitě aktivoval příslušnou laserovou baterii a zároveň pocítil nesmírný odpor a pohrdání k sobě samotnému. Všemi dostupnými senzory vyhlížel řádovou technologii, a tak prostě ani nečekal nic jiného. Byl to chameleonware, který sám vymyslel, použitý na nějaké malé lodi, a to plavidlo mu díky němu málem proklouzlo. Když zaměřil vypočítaný střed ch-warového efektu, okamžitě pojal podezření: proč zpozoroval fuzní únik teď? Skoro to vypadalo, jako by pilot té lodi chtěl být zpozorován. Pak dorazila Cormakova zpráva. Skellor zařval vztekem nad svou hloupostí a vystřelil z laserů, ale viděl jen to, jak jejich výšleh zažehl páry na ztrácející se podprostorové charakteristice.

Skellor okamžitě nastartoval *Occamovy* fuzní motory, aby se nechal vynést z nízké oběžné dráhy. Přinutil se při tom k sebeovládání a znovu přezkoumal obsah Cormakovy zprávy.

„Až dorazím, pošlu zprávu Řádu,“ byla provokativní věta. Skellor cítil, že je to trik, který ho má přimět, aby loď pronásledoval do nějakého nebezpečného místa na Hranici. Ale žádná past tam nastražená být nemohla, protože mimo tuto soustavu o něm nikdo nic nevěděl. Zatímco se dral vzhůru k rychle slábnoucí charakteristice, pokračoval v pátrání a dočkal se dalšího ohromení, když zjistil, co je cílem té malé lodi.

Čeho chtěl agent Cormac dosáhnout tím, že dovede Skellora právě tam?

Skellor musel obrovsky upravit perspektivu, aby pochopil, co se děje: pokud by pronásledování vzdal, Cormac by se dostal do Řádu a Skellorovo tajemství by bylo vyzrazeno. Pokud by se do pronásledování pustil, zabralo by mu to dva solstanové měsíce a za tu dobu by se Řád jistě vypravil na Masadu, aby zjistil, co se stalo s jejími obyvateli – a s touto konkrétní lodí – a tajemství by se dostalo ven také. Skellor nepřímo pochopil, co se mu ve skutečnosti nabízí. Cormac se obětoval pro tuto odlehlou planetu. Agent si uvědomil, že Skellor by trisférickou loď nepronásledoval nikam, kam sahala moc Řádu, protože by to pro něj byla sebevražda, a proto teď nemířil do

řádového vesmíru. Situace byla taková, že Skellor měl na výběr: mohl zůstat tady a spálit tuto planetu na popel, nebo mohl pronásledovat loď a zajmout Iana Cormaka. Bez dalšího rozmýšlení skočil s *Occamovou břitvou* do podprostoru.

„Stáhněte se! Stáhněte se do Sloupového města 1!“

Muž s dosud funkční komunikační přilbou, který hlasitě tlumočil Lellaniny rozkazy, nechal zrak zabloudit od vzdušného prostoru nad sebou až příliš dlouho. Dva calloraptoři se na něho vrhli současně a s křikem ho odtáhli doprostřed hejna, kde jeho ječení brzy ustalo, když ho roztrhali na kusy.

Apis s hořkou chutí v ústech a rukama roztřesenýma rychle vyměnil energetický zásobník své pulzní pušky. Byl to automatický pohyb – který udělal už šestkrát. Dlouho předtím, než s Eldene a Fethanem dorazili, se bitva rozptýlila a dostala chaotický charakter, neboť calloraptoři po průniku přes vrata dómu získali prostor, aby mohli vzlétnout a útočit shora, jak se jim zlíbí.

„Kde je Sloupové město 1?“ zeptal se Eldene, která právě vystřelila několik krátkých dávek nad sebe. Ukázala na budovu za vznášejícími se raptory a vyrazila jako první.

Dával si v kamenitém terénu pozor na cestu – protože upadnutí se pořád bál víc než fyzického útoku – a vydal se za Eldene, která dál střílela krátkými dávkami vzhůru. Zaznamenal, že je určitě lepší střelec než on, když jednou vypálenou dávkou ustřelila jednomu raptorovi křídlo a tvor se s pleskáním jako utržená plachta zřítil na podlahu dómu. Ještě než dopadl na zem, tři drakomani se na něho vrhli a začali ho trhat. Apis si všiml, že jeden z nich má na sobě bojovou vestu, a napadlo ho, jestli to náhodou není Jizvák. Těžko říct, když si byli tak podobní. Lellan stálo hodně času a přesvědčování, než povstalecké síly pochopily, že jsou přátelští. Ale i když z nich byli strašliví spojenci, létat neuměli.

„Musíme zrychlit!“ zařvala Eldene.

Apis uhnul pohledem stranou a uviděl, že povstalecké oddíly ustupují, jak se dá. Rozběhl se, aby dostihl Eldene, shýbl se před pařátem, který se mihl nebezpečně blízko jeho hlavy, a pak se sehnul

před drakomanem, který skočil přímo před něho. Tupá rána shora mu prozradila, že na svou kořist dosáhl. Když se ohlédl, uviděl, jak drakoman a calloraptor dopadli na zem ve zmítajícím se chumlu.

„Dělej, dělej," křičel Fethan, který prosprintoval kolem něho. Apis se znovu rozběhl a brzy byl opět na úrovni Fethana a Eldene.

Na obě strany od nich ustupovaly smíšené oddíly povstalců a drakomanů před náporem shora. Běh o život jako by neměl konce a sloupové město jako by od nich bylo stále stejně daleko. Pak, jako by procitl z nějakého těžkého snu, Apis najednou zjistil, že je v jeho stínu, a uviděl povstalce a drakomany, jak se v předklonu cpou do rozbitých dveří před ním. Raptoři, zdivočelí představou, že jim kořist uniká, se vrhli dolů do útoku.

„Pozor!" zařval Fethan.

Apis se shýbl. Tvor tak proletěl přímo nad ním a srazil k zemi Eldene. Apis skočil a dopadl na raptora právě v okamžiku, kdy se snažil odtáhnout Eldene vzhůru. Strhl ho k zemi, zalehl ho pod sebou a vyprázdnil netvorovi do hrudi svou pušku. Pod ním se rozhořel oheň a nohu mu sevřely drápy. Cítil, jak ho něco škubavě zvedá, ale hlavou k zemi, a s hrůzou uviděl, jak se ten, kterého právě vykuchal ohněm, s máváním křídel postavil a podruhé se vrhl na Eldene, přestože mu z děr propálených do střední části těla prýštila vláknitá růžová trávenina. Apis se vyšvihl nahoru, vší silou, kterou v sobě našel, se rozmáchl a udeřil útočníka do jednoho křídelního kloubu. Nato se oba svalili na zem. Bez pušky, o kterou při tom přišel, byl Apis bezbranný. Raptor se nad ním hrozivě tyčil a otevíral trojdílnou tlamu, aby mu utrhl obličej.

„Kurva!"

Jeho pěst tvrdě udeřila do trojdílné hrudi a tvor zakašlal. Apis si vzpomněl na *Mirandu* a udeřil ho znovu přesně do stejného místa. Když pak pod jeho pěstí něco povolilo, myslel si, že se to lámou jeho vlastní kosti. Kupodivu raptor dál kašlal. Apis jej udeřil znovu a tentokrát myslel na všechny, kteří zahynuli na *Generálu Pattenovi.* Potom následoval úder za matku, vedený nahoru pod netvorovu šerednou hlavu, po něm další… a další. Obluda najednou jako by

zvláčněla. Cítil, jak se jí zlomil krk, viděl, jak se tkáň roztrhla – a ta narůžovělá trávenina se vyřinula, aby opravila, co se dá.

„A dvakrát kurva!“ zařval, když si vzpomněl na jednu z Gantových oblíbených nadávek. Další ranou oderval tvorovi hlavu od těla.

Apis si nedopřál čas na zděšení nad tím, co právě udělal. Otočil se a okamžitě se vrhl na netvora, který útočil na Eldene. V tu chvíli už drakomani pochopili, kam vzbouřenci míří, a stáhli se kolem. Při zmatené a divoké potyčce, která následovala, se všichni povstalci rychle dostali do úkrytu, zatímco drakomani obsadili dveře a vesele odráželi všechny raptory, kteří se chtěli vecpat dovnitř.

„Skellor je naprogramoval, aby útočili a zabíjeli, ale kromě toho skoro nic,“ poznamenal Fethan. „Když přistanou, jsou v nevýhodě.“ Potom se otočil a pozorně si Apise prohlédl. „Jestli tomu dobře rozumím, konečně jsi překonal strach, že upadneš.“

Apis měl co dělat, aby znovu popadl dech. Pořád ještě úplně nevěřil, čeho je teď schopen, přestože už přišel na to, co za tím vším je. Pracovalo v něm džainské nanomycelium – pravděpodobně totéž, co umožňovalo tak rychlou regeneraci těmto raptořím tvorům. Přestože v nich působila stejná technologie, přemohl tvora jednoduše proto, že jeho síla byla úměrná jeho hustotě, takže raptor nemohl být tak silný jako on, neboť potřeboval být dost lehký, aby mohl létat. Po chvíli se Apis postavil a všiml si, že Eldene si ho prohlíží s výrazem, který má blízko k bázni. Otočil se zpátky k Fethanovi: „Jestli budou i dál muset přistávat, aby zaútočili, drakomani je nakonec pobijí všechny,“ podotkl.

„Jediné, co by jim mohlo zabránit, aby se v těchto bojích dohnali až k smrti, by bylo Skellorovo malé přeprogramování,“ řekl s uspokojením Fethan.

„Nic mu nebrání, aby to udělal dálkově,“ namítl Apis.

„Pochybuji, že to dokáže z podprostoru,“ odpověděl s veselým úšklebkem Fethan.

„On odletěl? Skellor odletěl?“

„Správně, chlapče. Správně,“ řekl Fethan.

Apis tomu uvěřil, až když viděl, jak jeden raptor za druhým přistává venku a žene se do budovy, kde ho roztrhají čekající drakomani, a jak se to, co byl zoufalý boj na volném prostranství, změnilo v masakr – vyhlazování.

Lyrika II vypadla z podprostoru. Chvíli vyvolávala fotonovou stopu, než zažehla fúzní motory, aby ji zpomalily pro přílet do soustavy. Místní UI ji identifikovala jako jednu z mnoha velkých nákladních lodí, které do bujících konstrukcí, které se už objevily na dohled, přilétají a zase z nich odlétají, dotázala se její UI, zaznamenala její přítomnost, udělila navigační pokyny a pak na ni prakticky zapomněla. Cormac na palubě lodi srkal horkou kávu a snažil se setřást ze sebe poslední zbytky hibernace, která jako by mu ucpala hlavu mokrým hedvábným papírem. Na tom, co se stane v příštích několika minutách, záviselo tolik věcí, že pro něho v současném otupělém stavu bylo obtížné uznat to všechno jako realitu. Když se podíval po Stantonovi a Jarvellis, uviděl, že oni s uznáváním reality takové problémy nemají: ona byla bledá a vypadala, jako by jí bylo špatně, zatímco její partner měl výraz neochvějného odhodlání.

„Třeba nebude ochoten znovu kvůli nám riskovat.“ Stanton konečně vyslovil to, co se honilo hlavou všem. „Stačí, aby po nás vystřelil, hned jak se vynoří, a bude to – konec.“

„Jenže on to neudělá,“ prohlásil Cormac s jistotou, kterou ve skutečnosti necítil. „Bude se chtít škodolibě pást, třeba jen pár minut, a my zatím budeme dál vysílat. Dokonce bych se vsadil, že se s námi spojí v naději, že ze mě dostane nějakou reakci.“

„A *my* na to zareagujeme jak?“ zeptala se Jarvellis.

„Promluvím si s ním,“ připustil Cormac. „Každá sekunda, kterou získáme…“

„Pokud jde o to,“ promluvila kapitánka *Lyriky II*, „je čas začít počítat.“

Occamova břitva vyklouzla z podprostoru tisíc kilometrů za nimi. Vypadalo to, jako by se tam ze tmy nořila nějaká spletitá, mrtvá věc ovinutá kolem něčeho nádherného a vzácného. Cormaka pro

tentokrát při pohledu na obrovskou loď napadlo, že je zvláštně krásná. Možná to bylo tím, že už ji víckrát neuvidí.

Skellor pozoroval *Lyriku II* nespočtem smyslů, které měl k dispozici, jako smítko hmoty na rozlehlém divadelním prospektu. Prohlížel si válcové světy podobné věžím přeneseným někam, kam nepatří, křehké řetězce habitatů, obrovské výrobny a rafinerie a hejna lodí. Další místo přístupné podvratnému ovládnutí, převzetí – odevšad cítil přítomnost superek Drakocorpu, ve volně uspořádaných komunitách, z nichž každou držela pohromadě plíživá dominance jednoho z jejích členů. Přílet na Masadu a to, co tam našel vyvíjet se pod vládou hierarchy, mu pomohlo pochopit rafinovanou cestu, kterou Drak pro ovládnutí lidí použil – cestu, do níž Skellor velice nešetrně udělal velkou díru. Ale to všechno bylo něco, k čemu se bude muset vrátit později, protože tady byl příliš blízko Řádu a už cítil podprostorovou sondáž ze strany runsiblové UI. Ne, dostane tu jednu loď před sebou a tím to hasne. Otevřel hangár, z něhož předtím vystřelil modul pilotovaný raptorem, a zrychlil dolů k *Lyrice II.* Jak klesal, nadšeně se rozprostřel džainskou strukturou, substrukturou a architekturou jako nějaký tvor, který rozpíná mohutná křídla a vytahuje drápy.

A je to, agente. Teď tě mám.

V tom okamžiku se jím rozlehl strašlivý smích – a nebyl jeho.

Jsi mrtvá, řekl zdroji toho smíchu.

Ty jsi mě stvořil, odpověděl pomíjivý hlas Afran. Pokusil se jej najít, obklíčit, vymazat, ale pouze se honil za stíny v obrovitosti sebe sama.

Ještě sis toho nevšiml, že?

Čeho jsem si měl všimnout? zeptal se a tentokrát doufal, že až promluví znovu, bude schopen přesně odhalit, kde se skrývá.

Toho světla, Skellore. Toho světla.

Dreyden, stojící v ostrých modrých stínech své oblíbené kyanidy, prudce potáhl z cigarety, jejíž žhnoucí špička se odrážela od jeho chromované superky, a vyfoukl oblak kouře do obnažených žlutých

záhybů v jedné z rozevřených tobolek rostliny. Všechny záhyby se rázem uzavřely, jako by se po povrchu mimozemské květiny proplazilo hejno červů, a po chvíli se znovu rozvinuly.

Dreyden cítil, že pouze tady může doopravdy odpočívat. Nebo si možná jenom namlouval, že je v jeho případě odpočinek vůbec možný: od dětství se o něm říkalo, že je ‚napnutý jak monofilament' – plný šílených nadějí a ochromujících obav, které cítil jako hnací síly svého úspěchu. Věděl, že občas jeho obavy zabloudily do říše iracionálna, a bylo dobře, že to věděl, protože Lons ani Alvor by mu to nikdy neřekli: Lons proto, že ho nezajímalo, jestli je Dreyden duševně zdravý, nebo ne; a Alvor proto, že stále hledal cestičku, způsob, jak svého šéfa zmanipulovat, vyšplhat po žebříku o pár dalších příček výš.

Po zemi před ním se pomalu plazil zploštělý rosolovitý červ. V pomalých vlnkách, které jím probíhaly, se odrážela světla z jeho bytu. Napravo od sebe viděl, že šedivý semeník plasodermy se rozevřel úplně a že věc, která se sune před ním, je poslední hlenkový přenašeč spor, jenž se měl uvolnit. Hodil nedopalek cigarety do prázdného semeníku, kde ve vlhkém vnitřku zasyčel a zhasl. Přesnost jeho rány mu dopřála kratičké uspokojení, než se na něho celý jeho svět zhroutil.

Jeho superka neměla žádný varovný režim – domníval se totiž, že když je něco *tak* naléhavé, nechce žádné prodlevy. Jeho spojení, tichý bzukot v místě, jehož polohu nebylo možno ukázat, na něho udeřilo s takovou silou, že se vrávoravě opřel o smrtící okraje listů kyanidy.

„Bojový stav a poplach všem oblastem, uzavřít a utěsnit bránu, přerušeni spojení…"

Alvor, který ze sebe sypal povely, byl superkou napojený tak těsně, že se na ten krátký okamžik stal sám částečně strojem. Lons už opustil verbální režim a pracoval s logickými bloky a předuloženými podprogramy. Pod Dreydenovýma rukama vyskočily virtuální ovládací panely a všude kolem něho se ze vzduchu rozvinuly ploché a holoprojektorové displeje. Na nich sledoval obrovské přesuny informací, jak se bašty jeho impéria automaticky stěhovaly na místo,

kde budou bezpečně uloženy. Jeho pozornost však na sebe okamžitě strhla jedna malá obrazovka. Dotekem neexistujícího panelu se obrazovka roztáhla a ukázala, jak se na *Elysium* řítí obrovská bitevní loď Řádu.

„Lyrika II *pronásledována. Příchozí zpráva od Johna Stantona.*“

Dreyden nepotřeboval, aby mu to Alvor říkal. Byl teď v centru dění.

„Dreydene, musíš mě krýt. Ti roboti ho vážně naštvali,“ řekl obraz Johna Stantona na holoprojekci.

Dreyden se na něho díval a cítil, jak mu útroby svírá mosazná pěst – Stanton vypadal vystrašeně, a to tu ještě nebylo.

„Co je s těmi roboty?“ zeptal se.

„*Kód signálu narušen. Kód signálu narušen.*“

Když vzápětí Stanton zmizel a byl okamžitě nahrazen někým jiným, Dreyden si přitiskl ruce k sobě, aby se přestaly třást.

„Donnegale Dreydene,“ promluvil nenáviděný obraz. „Tady je Ian Cormac ze Zemské bezpečnostní centrály. Máte třicet sekund na to, abyste předal všechny své řídící kódy této řádové bitevní lodi. Pokud tento rozkaz neuposlechnete, budu nucen zahájit na vás palbu.“

Nějak to celé nehrálo, ale Dreyden neviděl možnost, jak zjistit, co v tom vězí, a nedostal na to ani čas.

„Vy *víte,* jak musí znít moje odpověď,“ řekl. Nevěřil, že ta slova vypouští z úst, a zároveň nevěděl, co jiného říct. „Varoval jsem vás přece, když jste tady byl naposledy.“

„Opravdu si myslíte, že se těm vašim ubohým zrcadlům podaří prořízнout pancíř této řádové bitevní lodi dřív, než je zničí?“ Nato se Cormakův výraz rozlítil. „Opravdu si myslíte, že ZBC může podporovat to, abyste dodával teroristům nejmodernější řádové válečné roboty?“

„Ale já –“

Spojení se přerušilo a Dreyden mohl jen zírat do tmy. *Přece nemůže být tak pitomý?*

Dreyden s Alvorovým hodnocením naprosto souhlasil: agent Cormac ze ZBC musel vědět, že zrcadla jsou schopna v několika

sekundách zvýšit teplotu *čehokoli* na teplotu slunečního povrchu. Agent zřejmě chtěl zemřít na palubě té velké lodi a Dreyden neměl možnost ho přesvědčit, aby to nedělal. Už začal rozesílat signály, které mu měly dát absolutní vládu nad každým zrcadlem. Před ním naskočilo vyobrazení *Elysia* a každé zrcadlo, nad kterým získal kontrolu, dostalo mihotavou aureolu. Ruce se mu míhaly po panelech a přes ně, vzduch oplétaly zářivé čáry, jak vynášel trajektorie a odesílal další příkazy. V tu chvíli přešel do jazyka strojového kódu a cítil, jak se zapojuje hlouběji do své říše. Věděl, že ten pocit jako takový je iluze, stejně jako obrazy ovládacích panelů a obrazovek kolem něho, ale *cítil* pohyb mohutné hydrauliky, jedovatý oheň pomocných tryskových motorů, obrovský přesun zrcadel podle jeho pokynů. Podprahově zaznamenal manipulační loď, která se ocitla v okamžitém ohnisku, zazářila jako rtuť a pak se proměnila v kouli světla, jež se rozpínala a rozplývala. Vynesené trajektorie se proťaly na něčem, co už začínalo být vidět přes sklo kopule nad ním.

Occamova břitva se ve slunečních paprscích nejdřív zablyštěla a pak prudce rozsvítila – nad *Elysiem* se rozzářil zvláštní drahokam. Stranou Dreyden zahlédl, jak se tam zjevil něčí hologram a obrátil na něho nechápavé, krví podlité oči. Bylo poznat, že je to člověk, byl však hrůzně opletený a spojený s něčím, co bylo zároveň organické a mechanické.

„Podvratný přístup! Podvratný přístup!“

Nepotřeboval, aby mu to někdo říkal, neboť už sváděl boj, aby mu zabránil zničit naváděcí programy v systémech řízení zrcadel. Postava začala řvát, jak si žár razil cestu vnitřkem bitevní lodi k ní. Ze všech stran ji obklopilo bílé světlo a zobrazovací prostor vyplnil holografický dým. Stejně úpěla na obloze *Occamova břitva*, jak její povrch zachvacoval oheň a džainské struktury odpadaly do vesmíru. Pak se otočila a nastavila jiný povrch, jehož se sluneční žár zatím nedotkl. Dreyden cítil, jak solárními kolektory proběhla mohutná vlna a vyklopil si obrazovku, aby si prohlédl jednu část samotného *Elysia*. Spatřil rozpínající se masu trosek: spálené a hořící habitaty, kopulemi zaklenuté lesy vypadávající do tmy, lidská těla… a linii ohně, která se posouvá, spaluje, ničí a zabíjí.

„Ty hajzle!“ zařval, i když si nebyl úplně jistý, komu vlastně nadává.

Oheň pohasl, jak se zbraně odhalené na této nové straně *Occamovy břitvy* propadly do vařící plochy jejího trupu. Stranou zhasl obraz té podivné bytosti a loď náhle jako by změnila tvar. Na okamžik všechno zčernalo, jak bezpečnostní systém přešel na vizuální zpětnou vazbu, a když obraz naskočil znovu, ukázal rudé oko exploze a šířící se shluky roztaveného kovu a žhavých plynů.

Epilog

Slunce předstihlo Calypse a tím, jak se ponořilo za obzor dřív, vykreslilo plynného obra jako částečnou siluetu, takže jeho pestré víry a pásy získaly odstín staré katedrální barvy. Od naleštěných skříní Rama a Roma, kteří tiše pluli vzduchem opodál nad živějšími barvami kvetoucí flétnové trávy, se neodráželo nic než tato barva. Apis seděl na studené skále poseté vystouplými měkkýši, s Eldene přitisknutou z boku, a přemýšlel, jestli si na zdejší východy a západy slunce někdy zvykne – a doufal, že ne. Pak přenesl pohled na blížící se vozidlo, které oba váleční roboti střežili.

„Zajímalo by mě, jestli našla tu svou líheň," prohodila Eldene.

„Pochybuju, že měla čas."

Oba se dívali, jak ATV vyjelo z travin do uličky černých jitrocelů, na jejichž pozadí vystupovaly pestrobarevné pyly rozstříknuté po celém povrchu vozidla jasně jako nějaká zvláštní kamufláž.

„Tady jsou ostatní," řekla Eldene a přitiskla se blíž, aby ji objal. Vyhověl jí a stočil pohled k táboru, od něhož se blížili Lellan s Fethanem. Lellan tady byla dlouho v podstatě diktátorem, ale, jak připomněl Fethan, až jim ZBC přijde *na pomoc* a až na jednom z Braemarových měsíců zřídí runsibl, přijde jiný diktátor, vyrobený z křemíku. Nezdálo se, že by se jí ta myšlenka nějak zvlášť příčila.

ATV zastavilo na místě s udusanými rebarborami přiléhajícím k řece, která v meandrech vytékala z podhůří. První vystoupil z jeho dveří Gant s Mičinou obrovskou bednou na vzorky. Po něm vyšel Thorn – velice čilý od doby, co se v něm zabydlel jeden z Mičiných malých doktorů, ale v tomto ohledu Apis dobře věděl, jaké to je. Thorn, podobně jako Mika, už nenosil masku. Apis doufal, že Eldene

se brzy vydá stejnou cestou, protože jestli se měli stát opravdovými Masaďany, museli se naučit na povrchu *žít*, nejenom existovat.

Apis sundal ruku z Eldenina pasu. „Pojďme tam dolů.“

„No tak dobře,“ našpulila rty, jako by se na něho za to zlobila.

Slezli ze skály a bok po boku sešli po suťovém svahu k vozidlu, z něhož se jako další vynořili Mika a Jizvák. Lellan a Fethan se k nim připojili, a tak došli k vozidlu společně všichni čtyři.

„Našli jste to místo?“ zeptal se Fethan.

„Ano, kousky skořápek v místě, kde se vyhrabali ze země,“ odpověděla Mika. „Budu potřebovat bagry, abych se prokopala dostatečně hluboko. Bude to celé muset počkat, dokud sem nedorazí ZBC.“

Když se pak zadívala proti proudu řeky k raketoplánu, který stál napůl ve vodě, Apis si všiml, že je rozrušená. Tohle plavidlo do jisté míry připomínalo kus obrovské šedé hadice ve tvaru písmene U, doplněný o raketové motory a pomocná křidélka.

„Myslím, že něco takového jsem ještě neviděla,“ poznamenala.

Lellan a Fethan očima hledali poučení u Apise, který řekl: „Je o dobrých sto let pozadu.“ Když na něho Mika upřela nechápavý pohled, rozvedl své vysvětlení: „Měli jsme na *Mirandě* studium přistávacích plavidel. Byl to jeden z těch akademičtějších předmětů.“ Pokrčil rameny. Byl si dobře vědom toho, že od té doby pro něho mnohé věci přestaly být akademické.

Mika se otočila k Lellan a Fethanovi a prohlásila: „Vy jste byli uvnitř.“

„Dveře jsou otevřené,“ odpověděl Fethan. „Obhlédli jsme to a pak jsme se rozhodli, že s tím počkáme, dokud tady nebudete. Těžko říct, co to může udělat.“

Ve výrazu Miky byla zvědavost a zároveň podráždění. „Co může udělat co?“ zeptala se a vzápětí sebou škubla nad neohrabanou formulací své otázky.

Fethan pokynul směrem k plavidlu stojícímu na zemi a jejich skupinka vykročila tím směrem.

„Co dalšího by podle tebe mohla ZBC najít… až sem přijde?“ zeptala se Lellan a vrátila tak rozhovor k Mičinu poslednímu výletu do divočiny. Prohlížela si při tom Jizváka.

Mika pokrčila rameny. „Pravděpodobně jenom získám potvrzení. Drak proměnil většinu své hmoty ve vajíčka ukrytá pod zemí, z nichž se nakonec vylíhli drakomani. Je to stejná metoda, jakou použil Skellor v případě svých raptorů.“

„Velice podobná technologie,“ podotkla Lellan.

„Ano,“ přisvědčila Mika, „ale raptoři se neměli množit.“

„Prosím?“ řekla Lellan.

Mika pohlédla na Jizváka. „Jistě, zdejší populace drakomanů se může rozrůstat – a já si myslím, že to snad bude dobře.“

„Je možné, že ve své představě o tom, co je dobré, se budeš lišit od ostatních,“ zamumlal Thorn.

Krátce nato došli k plavidlu. Apis se při pohledu na otevřené dveře a spuštěnou rampu neubránil zachvění. I on už viděl, jak se ve znetvořeném calloraptorovi spojuje řádová a džainská technika. Proto s Eldene zůstal venku spolu s ostatními, když Mika následovala Thorna a Ganta dovnitř. Apis poslouchal bolestivý sykot tvora uvnitř a krátký boj, jak se snažil poslechnout naprogramovaný instinkt a zaútočit. Nato vyplnily vnitřek plavidla ostré zelené záblesky Gantovy a Thornovy AFZ, po nichž následoval zvuk, jako když vydechne obrovský had. Pak nastalo ticho. Gant a Thorn vyšli z plavidla se zamračeným výrazem, a dokonce i Mičina věčná zvědavost jako by se zmírnila.

Mika pokývala hlavou, napůl pro sebe, a řekla: „Drakomani… vlastně všichni. Myslím, že budeme potřebovat všechny spojence, které dokážeme najít.“ Pokynula zpátky k plavidlu. „Uteklo to z klece a já si myslím, že není nikdo, kdo by to do ní dokázal vrátit.“

Apis věděl, že nemluví o tvorovi jako takovém, ale o technice, kterou představuje.

Žena tančila v prostoru, obklopená průsvitným bílým materiálem. Podrobnější pohled prozradil, že vyplula ze stínu zničeného habitatu a z těla se jí odpařují poslední tělesné tekutiny. Stříbrovlasý muž

vypnul detailní pohled dřív, než se dítě na jeho klíně rozhodlo položit mu nějakou otázku, která by s tím souvisela. Z dálky pozoroval potrhaná těla, z nichž vakuum udělalo převalující se dřevěné sochy, masu rozbitých biosférických kupolí a habitaty přetavené do groteskních barokních tvarů, a jeho tvář získala naprosto chladný výraz.

Chlapec zvedl buclatou ruku k obrazovce. „Mrtví?“ zeptal se s vykulenýma očima.

„Ano,“ řekl muž. „To jistě.“ Na chvíli se odmlčel a pak trpkým hlasem vysvětlil: „Vidíš, tomu se říká Kadmovo vítězství.“

Chlapec ruku odtáhl a strčil si jeden prst do úst. Dál při tom zíral na obrazovku. Po chvíli jeho pozornost zabloudila k jeho hračkám rozházeným na podlaze.

Znenadání se otočil zpátky k muži. „Bude pohádka?“

Když se to nesetkalo se žádnou reakcí, chlapec se začal neklidně vrtět. Muž nakonec sáhl do křesla vedle sebe a vzal z něho obrázkovou knihu. Když ji otevřel, uviděl volaváka uvězněného poškozenou paměťovou strukturou stránky v cyklu, kdy znovu a znovu polykal tutéž kněžskou postavu. Zavřel knihu a přenesl pozornost zpátky k hlavní obrazovce.

Se strnulým pohledem a očima tvrdýma jako hřebíkové hlavičky spustil: „Bylo nebylo… na planetě za sedmero hvězdami… žil Drak…“

Neal Asher
HRANICE ŘÁDU

Z anglického originálu *The Line of Polity*
vydaného nakladatelstvím Macmillan
(Pan Macmillan Ltd)
přeložil Petr Kotrle.
Ilustraci na obálce vytvořil Steve Rawlings,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2007 jako svou 205. publikaci.

Tisk: MORAVAPRESS s.r.o.,
Novinářská 3/1113,
709 00 Ostrava-Mariánské Hory

Vydání první.

Cena: 259 Kč

ISBN 978-80-7332-094-2

EDIČNÍ PLÁN 2007

* Robert Holdstock: **Zlomení králové**
(třetí kniha Merlinova kodexu)

* Neal Asher: **Hranice Řádu**, **Mosazňák**

* Joe Abercrombie: **Sama čepel** (temná fantasy)

* Neil Gaiman: **Křehké věci** (sbírka povídek)
Američtí bohové (druhé, autorem doplněné vydání)

* Brian Lumley: **Nekroskop XI: Vetřelci**

* Mark Chadbourn: **Ďábel v zeleném**
(volné pokračování trilogie Věk rozvratu)

* Simon R. Green: **Ostřejší než hadí zub**, **Učiněné peklo**
(další dobrodružství Johna Taylora)

* CYKLUS HONOR HARRINGTONOVÁ
Ve službách Meče (sbírka povídek)
* David Weber, Eric Flint: **Koruna otroků**
* David Weber, Steve White: **Křížová výprava**

* WARHAMMER - Nathan Long: **Zabíječ orků**
Neil McIntosh: **Strážci plamene**

* WARHAMMER 40 000 - Dan Abnett: **Duchař**

Ediční plán bude v průběhu roku doplňován. Podrobné informace o celé produkci vydavatelství POLARIS najdete na naší internetové strance.

POLARIS

K dostání ve všech specializovaných SF knihkupectvích a také v internetových knihkupectvích Vltava www.vltava.cz a Martinus www.martinus.sk nebo přímo u vydavatele: POLARIS, P. O. Box 28, 744 01 Frenštát p. R. tel: 556 831 361, 603 153 967 e-mail: svoboda@polarissf.cz, internetová stránka: http//polarissf.cz